
3 1761 07759809 2

Presented to the
LIBRARY *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by

KNOX COLLEGE

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/lexikontnendoxna01kara

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΡΑΒΙΑ ΓΡΙΒΑ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ

τοῦ Ἰατροῦ καὶ χειρούργου

ΤΟΜΟΣ Α'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Η ΑΘΗΝΑ

1842

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΡΑΒΙΑ ΓΡΙΒΑ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ

τοῦ Ἰατροῦ καὶ χειρούργου

ΤΟΜΟΣ Α'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Η ΑΘΗΝΑ

1842

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝΩΝ.

DISCARD
2861
LIBRARY

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΡΑΒΙΑ ΓΡΙΒΑ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ

τοῦ Ἰατροῦ καὶ χειρουργοῦ.

286

ΤΟΜΟΣ Α'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΩΝ Χ. Ι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΚΑΙ

Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ.

1841

LIBRARY
MAY 30 1973
UNIVERSITY OF TORONTO

16312
1913
CT
203
G8K3
v.1

ΤΩ

ΕΝΔΟΞΟΤΑΤΩ ΚΑΙ ΠΑΝ-
ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΩ ΑΡΧΟΝΤΙ
Μ. ΛΟΓΟΘΕΤΗ ΤΗΣ ΤΟΥ
Χ. ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗ-
ΣΙΑΣ.

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

Ν. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩ ΤΕ ΤΗΣ Α. Υ.
ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ ΠΑΣΗΣ ΟΥΓ-
ΓΡΟΒΛΑΧΙΑΣ,
ΙΠΠΟΤΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΑΞΕΩΝ,

κ τ λ.

ΕΝΔΟΞΟΤΑΤΕ!

Δίκαιον ἔκρινα ν' ἀφιερώσω τὸ παρόν μου ταπεινὸν Σύγγραμμα εἰς τὴν ἔνθερμόν σου προστασίαν, παρακινούμενος ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ κοινοφελῆ ῥοπήν σου, τὸ φιλόμουσον, καὶ τὰ εὐγενῆ φρονήματά σου, καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ἠθικὰ προτερήματά, τὰ ὁποῖα στολίζουσι τὸ ὑποκείμενόν σου.

Ἐλπίζω, ὅτι θέλεις δεχθῆν εὐμενῶς ταύτην τὴν μικρὰν μὲν, ἀλλ' ἐκ καρδίας μου διὰ τὸ ἄπειρον πρὸς σὲ σέβας μου γινομένην προσφοράν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ.

Ολοι γενικῶς ἔχομεν χρέος ἀπαραίτητον, νὰ ἀγαπῶμεν ὁλοψύχως τὰς ὠφελίμους γνώσεις, τέχνας καὶ ἐπιστήμας, δι' ὧν ἀναφαίνεται ὁ ἄνθρωπος ἀληθῶς ἄνθρωπος. Οσις λοιπὸν ζοχάζεται τὸν ἑαυτόν του ἱκανὸν νὰ φωτίσῃ καὶ ἐκπαιδεύσῃ τὸν πλησίον του ἢ διὰ ζώσης φωνῆς, ἢ διά τινος συγγράμματος, ἢ πῶς ἀλλέως, ἔχει χρέος ἱερώτατον νὰ τὸ κάμῃ.

Ἐγὼ δὲ ἀποβλέπων πάντοτε εἰς τὸ τοιοῦτον, πυρπολούμενος ἀείποτε ὑπὸ τοῦ ἐνθέρμου ζήλου, καὶ καταγινόμενος ὅσῃ μοι δύναμις πρὸς τὴν τῶν νεωτέρων κοινὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ὠφέλειαν, ἀπεφάσισα πρὸ τριῶν εἴδη ἐνιαυτῶν νὰ ἐκδόσω εἰς φῶς διὰ τοῦ τύπου, τὸ παρὸν Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ὅλων τῶν γνωσῶν καὶ πεπολιτευμένων Εθνῶν, οἵτινες ὑπῆρξαν ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, Φοινίκων δηλονότι, Ἑβραίων, Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ελλήνων, Μακεδόνων, Ρωμαίων, Τούρκων, Ρώσσων, Γερμανῶν, Ἰταλῶν, Γάλλων, Ἱσπανῶν, Πορτογάλλων, Αγγλων, Ολλανδῶν, Ελβετῶν, Δανῶν, Σβεκῶν, Προύσων κ.τ.λ.

Τὴν ὕλην ταύτης τῆς ἀναχειρός σου βίβλου φίλτατε Αναγνῶσα, τὴν μὲν μετέφρασα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, τὴν δὲ ἐρανισάμην παρὰ διαφόρων ἱσορικοσυγγραφέων Ελλήνων, κατ' ἐξοχὴν ὅμως παρὰ τῶν τοῦ Διογένους Λαερτίου, Θουκιδίδου λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, Εὐτροπίου λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, Εὐδοξίας Μακρεμβολιότισσας λεξικὸν ἱσορικομυθολογικόν, Σκούφου Ελληνικὴ φιλολογία, Ανθίμου Γαζῆ Ελληνικὴ βιβλιοθήκη, Δημητρίου Αλεξανδρίδου τοῦ

Θετταλοῦ Ἑλληνικὸς καθρέπτης, Κορνηλίου βίοι τῶν ἐξόχων Ἡγεμόνων, Ἰωσίππου τοῦ Φλαβίου ἀρχαιολογία Ἰουδαϊκὴ, Δανιήλου Μάγνητος λεξικὸν ἱστορικομυθικὸν καὶ Γεωγραφικὸν, καὶ ἀπὸ ἄλλους διαφόρους, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν ἀναφέρω χάριν συντομίας. Ἐξ αὐτῶν δ' ὅλων τὰ μὲν μυθολογούμενα ἀφήρεσα, ὡς περιττὸν νὰ ἐνωθῇ ἡ μυθολογία μὲ τὴν Ἱστορίαν, τὰς δὲ ἱστορίας ἐρανιτάμην, καὶ τὰς μὲν συνέτεμον, τὰς δὲ ἐξέτεινον πρεπόντως. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ὕλη τῆς παρούσης βίβλου.

Ὅσον δὲ διὰ τὸ ὕφος τῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθην εἰς τὴν ὑφὴν τῆς παρούσης βίβλου, ἐσπούδασα ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ φυλάξω τὸ τῆς καθομιλουμένης ἡμῶν γλώσσης, ὥστε νὰ ἦναι εὔληπτον εἰς τὸν τυχόντα. Ἀπέφυγα προσέτι τὸ πολύλογον καὶ διεξοδικὸν ὅσον ἠδυνήθην, καὶ κατέφυγα εἰς τὸ σύντομον καὶ γλαφυρόν· διότι τὸ μὲν πολύλογον καὶ διεξοδικὸν εἶναι φύσει μισητὸν, πρῶτον διὰ τὴν περιττολογίαν, καὶ δεύτερον, ὄχι μόνον δὲν δύναται ποτὲ ὁ νοῦς νὰ κατέχῃ μίαν διεξοδικὴν καὶ πολύλογον ἱστορίαν ὁποιουδήποτε πράγματος καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι, ἀλλ' ἐν ταὐτῷ προξενεῖ σύγχυσιν καὶ ἐνόχλησιν. Τὸ δὲ σύντομον καὶ γλαφυρὸν εἶναι πάντων ἄριστον καὶ χαρίεν· Προσέτι συνέταξα αὐτὸ μὲ ἰδιαίτερον τινὰ τρόπον δι οὗ εὐκόλως δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ εὕρῃ ὁποιονδήποτε ὄνομα ἤθελε θελήσῃ, οἷον ἐπειδὴ τὸ σύγγραμμα εἶναι συντεταγμένον κατ' ἀλφάβητον, ἐὰν τὸ ζητούμενον ὄνομα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Α δύναται νὰ εὕρῃ αὐτὸ εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Α, ἐὰν δὲ τὸ ζητούμενον ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Β. δύναται νὰ εὕρῃ αὐτὸ εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Β. καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ ἱστορία εἶναι τὸ ἡδονικώτερον πάντων τῶν μαθημάτων· Εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ πεπολιτευμένα ἔθνη τοῦ κόσμου, ἡ ἱστορία θεωρεῖται ὡς εὐχάριστον μάθημα, ὁποιασδήποτε ὕλης καὶ περὶ ὁποιουδήποτε πράγματος ἤθελεν εἶσθαι. Εἰς τὰς πλειοτέρας σχεδὸν διαλέκτους δύναταί τις νὰ εὕρῃ πακτικὴν γενικὴν ἱστορίαν, ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ἀκολούθως ἱστορίας τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἱστορίας περὶ

διαφόρων ὑποθέσεων καὶ ἄλλας. Εἰς τὴν ἡμετέραν ὅμως πολλὰ σπανίως καὶ αὐτὰς διεσκορπισμένας πολλαχοῦ, καὶ ἄλλας συντεθημένας μετὰ μυθολογίας καὶ περιττολογίας, καὶ ἄλλας συνοπτικάς· Ὅλη σχεδὸν ἡ σοφὴ Εὐρώπη βρίθει ἀπὸ διάφορα ἱστορικὰ βιβλία πρόχειρα, δι' ὅλας τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας, διὰ τοῦτο αἱ γνώσεις τῆς Ἱστορίας, Γεωγραφίας, Βιογραφίας κ. τ. λ. εἶναι κοιναὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ λαοῦ·

Τοιοῦτον λοιπὸν εἶναι καὶ τὸ ἀναχειράς σου πρόχειρον Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, τοῦ ὁποίου ἡ συνεχὴς μελέτη δύναται ἀναντιῤῥήτως νὰ πλουτίσῃ τὸν νοῦν τοῦ ἀναγνώσου ἀπὸ ἐπιστημονικοὺς θησαυροὺς τῆς ἀρχαιότητος τῶν συμβάντων· Εἰς αὐτὸ λέγω δύναται νὰ εὕρῃ τὰς ἀρχὰς καὶ προόδους τῆς Ἰατρικῆς, τῆς ὡραίας τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνης, ἡ ὁποία παρὰ τῶν παλαιῶν ἐδοξάζετο ὡς θεῖον τοῦ οὐρανοῦ δῶρον, διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους κοινὴν ὠφέλειαν. Εἰς αὐτὸ δύναται νὰ εὕρῃ τὰ λαμπρὰ ὀνόματα τῶν προγόνων μας, οἵτινες ἐζωογόνησαν, περιέθαλψαν, ἐλάμπρυναν καὶ ἐτελειοποίησαν τὴν κοινωφελῆ τέχνην τῆς Ἰατρικῆς καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς ἐπιστήμας. Δι' αὐτοῦ τούτου δύναται νὰ μάθῃ, τίνες ἐχρημάτισαν περιβόητοι ἡγεμόνες, βασιλεῖς, πρίγγιπες, ἀρχισράτηγοι, ἥρωες καὶ καθεξῆς. Τίνες σοφοί, τίνες φιλόσοφοι, τίνες ἀνδρεῖοι καὶ γενναῖοι· τίνες ἐσάθησαν περίφημοι διδάσκαλοι, τίνες συνέγραψαν συγγράμματα, τοῦ δὲ ἐτυπώθησαν, εἰς ποίαν ἐποχήν, καὶ ποία εἶναι ἡ καλητέρα ἔκδοσις· Ποῖοι ἐφεῦρον τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας· πότε καὶ ποῖος ἐσάθη ὁ ἐφευρετὴς ἑκάστου πράγματος, οἷον τῶν γραμμάτων, τοῦ χαρτίου, τοῦ τυπου, τῆς ἠλεκτρικῆς, τῆς πυρίτιδος κόνεως (μπαρουτίου) καὶ τὰ παραπλήσια τούτων· Εἰς ποίαν ἐποχὴν ἐγεννήθη ἕκαστος, καὶ εἰς ποίαν ἀπέθανε· ποία ἦτον ἡ πατρίς του, ποῖος ὁ πατήρ του, καὶ πῶς μέχρι τέλους ζωῆς του ἔζησε, καὶ ἐν συνόψει δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ λάβῃ ὅλων τούτων τὰς ἰδέας μὲ μόνην τὴν ἁπλῆν

ἀνάγνωσιν τοῦ παρόντος συγγράμματος, ὥστε νὰ μὴ θαυμάζῃ, καὶ ἀπορῇ ἀκούων ἕνα περικλεὲς ὄνομα τινὸς ἐνδόξου ἀνδρὸς, ἢ περί τινος τέχνης καὶ ἐπιστήμης, καὶ νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸ ὑποκείμενον, ἢ τὸν ἐφευρετὴν ἐκείνης τῆς τέχνης, ἀλλὰ νὰ ἦναι εἰδήμων τούτων· Μόνον νὰ διανοθῇ τις πρεπόντως, πόσον θέλει θαυμάσει τοὺς περικλεεῖς τούτους ἄνδρας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἔμειναν ἀθάνατα, τοῦ μὲν διὰ τὴν παιδείαν του, τοῦ δὲ διὰ τὰ διάφορα συγγράμματά του, τοῦ δὲ διὰ ἄλλας του ἀρετὰς, ἢ ἐκδουλεύτεις πρὸς τὴν πατρίδα καὶ ὁμογενεῖς του· κ. τ. λ. Εἴθε δὲ καὶ τὴν σήμερον μιμούμενοι καὶ ἡμεῖς τούτους νὰ ἀναφανῶμεν τοιοῦτοι, ὁ μὲν διδάσκων ὀρθῶς περὶ ἣν κατάγεται μάθησιν, ὁ δὲ συγγράφων κοινοφελῆ βιβλία πρὸς ὠφέλειαν τῆς Νεολαίας, ὁ δὲ ἐφευρίσκων τὶ νεώτερον καὶ ἀναπληροῦν τὸ ἐλλεῖπον κ. τ. λ. Διὰ νὰ ἀφήσωμεν τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα ἀθάνατα μετὰ θάνατον πρὸς αἰώνιον μακαρισμόν·

Πρὶν δὲ μὲ ἐλέγξῃς, φίλτατε ἀναγνῶσα, διὰ τὴν τοσαύτην ἄργητα τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος πονήματος, κρίνω ἁρμόδιον νὰ σοὶ γνωσοποιήσω τὸ αἴτιον· Ἁμα ἔβαλα κατὰ νοῦν τὸ τοιοῦτον ἔργον, νὰ κοινώσω δηλονότι εἰς φῶς διὰ τῶν Τυπογραφικῶν πιεσηρίων τὸ παρὸν σύγγραμμα, μετὰ παρέλευσιν μικροῦ τινος καιροῦ μοὶ συνέβη σφοδρωτάτη τις ἐξημηνιαία ἀσθένεια (γνωσὸν ἴτως τοῖς πολλοῖς) ἥτις ὄχι μόνον μοὶ ἐμπόδισε τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ ἔκδοσιν, ἀλλὰ κατήντησε σχεδὸν νὰ μὲ κάμῃ νὰ παραιτηθῶ ἐξ ὁλοκλήρου τοῦ ἔργου· ἀλλ' ὡς εἴρηται ὁ ἔνθερμος ζῆλος καὶ κλίσις, τὸν ὁποῖον τρέφω εἰς τὴν ψυχὴν πρὸς τὴν ὠφέλειαν τῆς Νεολαίας, καὶ οἱ προλαβόντες κόποι μου, ταῦτα λέγω ἅπαντα μὴν ἀφήσαντα νὰ πράξω τὸ τοιοῦτον, μὲ παρεκίνησαν νὰ ἀναπτερωθῶ καὶ ἐκ δευτέρου, καὶ οὕτω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ ποιῶν, ἔβαλα εἰς πρᾶξιν τὸ ἔργον πρὸ ἑνὸς σχεδὸν ἤδη ἐνιαυτοῦ, ὅπου καὶ ἄχρις ὥρας ἀπηλαύσαμεν τὸν πρῶτον τόμον, ὁ δὲ δεύτερος καὶ αὐτὸς σὺν ἄρσει θείᾳ μετ' οὐ πολὺ εὐτυχῶς ἐξέρχεται.

Δὲν ἀμφιβάλλω φίλε ἀναγνῶστα, ὅτι θέλεις δεχθῇ εὐχαρίστως τοῦτο τὸ νεοφανὲς πονημάτιον, μικρὸν μὲν ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν ἔλλειψιν, ἄξιον ὅμως τῆς φιλοσοφικῆς σου περιεργείας. Ἐγὼ ἠθέλησα νὰ προτρέρω μίαν μικρὰν ἐκδούλευσιν εἰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος. Γνωρίζω τὴν ἀσθένειάν μου, καὶ οὐκ αἰσχύνομαι ὁμολογεῖν αὐτὴν παρρησίᾳ. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ πεπαιδευμένος τῷ ὄντι φιλογενὴς, συμπαθῶν τὴν ἀσθένειάν μου θέλει ἐπαινέσει τὸν ζῆλόν μου· γνωρίζω δὲ εὐεργέτην καὶ καλοθελητὴν ἐκεῖνον ὅς τις ἀναγινώσκων τὸ σύγγραμμα, ἤθελε τὸ μὲν ἐσφαλμένον διορθώσει τὸ δὲ ἐλλεῖπον ἀναπληρώσει, καὶ τὸ περιττὸν ἀφαιρέσει, ὅπου καὶ ἂν Θεοῦ εὐδοκοῦντος ἐπιχειρισθῶ καὶ δευτέραν ἔκδοσιν, νὰ διορθώσω αὐτὸ ἀκριβέστερον· διότι αἱ δευτέραι σκέψεις λέγεται εἶναι καὶ σοφώτεραι. «*Θεῷ μόνῳ ἴδιον τὸ ἀναμάρτητον. ἀνθρώπινον πάντως τὸ ἁμαρτάνειν*». Σὺ δὲ ὦ ἀναγνῶστα ἐνθυμοῦ πάντοτε τὸ λόγιον τοῦ σοφοῦ Γαληνοῦ.

« Χαλεπὸν ἄνθρωπον ὄντα μὴ διαμαρτεῖν ἐν πολλοῖς,
» τὰ μὲν ὅλως ἀγνοήσαντα, τὰ δὲ κακῶς κρίναντα,
» τὰ δ' ἀμελέστερον γράψαντα ».

Ἐρρῶσθε

ΣΥΝΤΟΜΙΑΙ

Αθην. Αθήναιος.
Αἰλ. Αἰλιανός.
Αἰσχ. Αἰσχίνης.
Αἰσχυλ. Αἰσχύλος.
Αμμ. Αμμιανός.
Αντ. Διϐ. Αντώνιος Διϐεράλης.
Ανακρ. Ανακρέων.
Αντιπ. Αντίπατρος.
Απολδρ. Απολλόδωρος.
Απολ. Απολλώνιος.
Αππιαν. Αππιανός.
Αριστοφ. Αριστοφάνης.
Αριστοτ. Αριστοτέλης.
Αρριαν. Αρριανός.
Βυζ. Βυζάντιος.
Δημ. Δημοσθένης.
Διον. Αλ. Διονύσιος Αλικαρνασεύς.
Διοδ. Διόδωρος.
Δι. Δίων.
Διογ. Λαερ. Διογένης Λαέρτιος.
Διον. Περ. Διονύσιος Περιηγητής.
Εὐρπ. Εὐριπίδης.
Εὐσαθ. Εὐσάθιος.
Ηροδ. Ηρόδοτος.
Ηρωδ. Ηρωδιανός.
Ησι. Ησίοδος.
Ησυχ. Ησύχιος.
Ηρακλ. Ηρακλῆς.
Ηφαιστ. Ηφαιστίων.
Θέογν. Θέογνις.
Θεοκ. Θεόκριτος.
Θουκ. Θουκιδίδης.
Ιουλ. Πολ. Ιούλιος Πολυδεύκης.
Ιωσ. Ιώσιππος.
Καλλιμ. Καλλίμαχος.
Κορν. Κορνήλιος.
Λουκ. Λουκιανός.
Λυκοφ. Λυκόφρων.
Μοσχ. Μόσχος.
Νίκανδ. Νίκανδρος.
Ξενοφ. Ξενοφῶν.
Οϐίδ. Οϐίδιος.
Οδ. Οδύσσεια.
Ομ. Ιλ. Ομήρου. Ιλιάς.
Οππ. Οππιανός.
Ορφ. Ορφεύς.
Παλαιφ. Παλαίφατος.
Παυσ. Παυσανίας.
Πινδ. Πίνδαρος.
Πλατ. Πλάτων.
Πλιν. Πλίνιος.
Πλουτ. Πλούταρχος.
Πολυϐ. Πολύϐιος.
Πρ. Πρό.
Πτολ. Πτολεμαῖος.
Σκυλ. Σκύλαξ.
Σοφ. Σοφοκλῆς.
Σουΐδ. Σουΐδας.
Στεφ. Βυζ. Στέφανος. Βυζάντιος
Στραϐ. Στράϐων.
Υγιν. Υγῖνος.
Φαϐρ. Ελ. Βιϐ. Φαϐρικίου Ελλη. Βιβλιοθήκη
Φιλος. Φιλόστρατος.
Φωτ. Φώτιος.
Χρ. Χρισός.

ΝΕΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ
ΚΑΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Α

ΑΑΡΩΝ πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως, Αἰγύπτιος. πρῶτος ἱερεύς, καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ιουδαϊκῆς θρησκείας, γεννηθεὶς περὶ τά 1574. Π.Χ. Συνήργησε πολὺ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἐλευθέρωσιν τοῦ Ισραηλιτικοῦ λαοῦ. Η ῥάβδος του ἐξετέλεσε τὰ πρῶτα θρυλλούμενα τεράσια. Μετὰ τὴν διάβασιν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἐνέδωκεν εἰς τὸν γογγυσμὸν τοῦ λαοῦ, καὶ ἐμόρφωσε τὸν χρυσοῦν Μόσχον. ὁ Κορὲ, Δαθὰν, καὶ Αβειρὼν, ζηλοτυπήσαντες διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἱερωσύνης του, ἐπαναστάτησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κατεβυθίσθησαν ζωντανοὶ εἰς τὴν ἀνοιχθεῖσαν ὑπ' αὐτοὺς γῆν· τὸν δὲ Κορὲ μὲ ἄλλους περὶ τὰς 15000 χιλιάδας ψυχὰς ὁμοίους του πῦρ ἐξ οὐρανοῦ κατέφαγεν. Ο Ααρὼν εἶχε καὶ ἄλλους δύω υἱούς, τὸν Ελεάζαρ, καὶ Ιθάμαρ. Ανεγνωρίσθη, καὶ ἐπεβεβαιώθη Μέγας Αρχιερεὺς διὰ τοῦ παραδόξου θαύματος τῆς βλαστησάσης αὐτοῦ ῥάβδου. Υπεβάσασε μετὰ τοῦ Οὖρ τοὺς βραχίονας τοῦ Μωϋσέως δεομένου, ἐνῶ ὁ Ιησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐπολέμει κατὰ τῶν Αμαληκιτῶν. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1452. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 123. χρόνων, παραδοὺς εἰς τὸν υἱὸν καὶ διάδοχόν του Ελεάζαρ τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα. Οἱ Ιουδαῖοι ἔλαβον 86 Αρχιερεῖς μετὰ τὸν Ααρὼν, ἕως τῆς τελείας καταστροφῆς τοῦ Ναοῦ.

ΑΑΡΩΝ ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν ἦτον ἱερεὺς χριστιανὸς, καὶ Ιατρὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον. Οὗτος εἶναι ὁ πλέον παλαιὸς συγγραφεύς, ὅστις ὡμίλησε πρῶτος περὶ τοῦ ἐξανθήματος τῆς εὐλογίας ἔζη περὶ τὸ 622. Μ.Χ.

ΑΑΡΩΝ Ι'. χαλίφης τῆς δυναστείας τῶν Αβυσσηνῶν, γεννηθεὶς περὶ τὸ 760. Μ.Χ. ἐσάθη περίφημος ἀρχηγὸς τοῦ Εθνους του· ἦτον δίκαιος, φιλάνθρωπος, σοφὸς εἰς ποιητικὴν, Αλγεβραν καὶ Αστρονομίαν καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν σοφῶν. κατὰ τὸ 801. ἔστειλε πρέσβεις εἰς Εὐρώπην μὲ μεγαλοπρεπῆ δῶρα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Μέγαν Κάρολον, ἐξ ὧν ἐγνώρισαν πραγματικῶς, ὅτι αἱ τέχναι δὲν ἦσαν πάντη ἄγνωστοι εἰς τοὺς Αραβας. τὰ δῶρα συνίσαντο εἰς μίαν μετάλλινον μηχανὴν, ἄγνωστον τότε εἰς Εὐρώπην. αὕτη δὲ ἦτον ἕνα ὡρολόγιον μὲ τρο-

χους. ὁ σχηματισμός του ἦτον μία κλεψύδρα δεικνύουσα τὰς 12. ὥρας. 12. δὲ σφαῖραι πίπτουσαι ἐπ' ἀργυροῦ τινὸς πίνακος ἀλληλοδιαδόχως ἠνοιγον 12. θύρας, διὰ τῶν ὁποίων ἐξήρχοντο 12. ἱππεῖς καὶ ἐδείκνυον τὰς ὥρας· αὕτη ἡ μηχανὴ ἐδείκνυε προσέτι καὶ τὰς ἡμέρας τῆς Σελήνης καὶ ἑβδομάδος, οὗτος ἀπέθανε κατὰ τὸ 809. Μ.Χ. Ἐπωνομάσθη δίκαιος, καὶ ἐσυγκρίθη μὲ τὸν Αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν ἐπωνομασθέντα Μέγαν.

ΑΒΑΡΟΣ Σκύθης τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Σεύθου, ἐσάλπη πρέσβυς εἰς Αθήνας περὶ τὰ 564. Π.Χ. τὴν δὲ φρόνησιν καὶ ἀρετὴν τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἐθαύμασεν ἡ Ελλὰς. εἶχε τὴν ἐμπειρίαν τοῦ νὰ προλέγῃ τὰς θαλασσοταραχὰς καὶ τοὺς σεισμούς.

ΑΒΑΣ, κατ' Απολλώνιον, ἐξ Αἰόλου τοῦ Ελληνος γεννᾶται ὁ Κρηθεύς, καὶ Αθάμας βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· ἐκ δὲ τοῦ Κρηθέως ὁ Αμυθάων καὶ Αἴσων. καὶ ἐκ τοῦ Αμυθάονος ὁ Μελάμπους. ἐκ τούτου δὲ ὁ Αβας. καθ' Ομηρον δὲ ὁ Ποσειδῶν γεννᾷ ἐκ τῆς Ερεβούσης τὸν Αργεῖον, ἐξ αὐτοῦ δὲ γεννᾶται ὁ Αβας.

ΑΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Λυγκέως.

ΑΒΑΣ, σοφιστὴς, συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς καὶ ἱστορικὰ ὑπομνήματα.

ΑΒΒΑΚΟΥΜ ὁ Προφήτης. τὸ γένος καὶ ἡ πατρίς του εἶναι ἄδηλος, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανασσῆ υἱοῦ Εζεκίου· αὐτὸς ἔφερε τὰ φαγητὰ εἰς τὴν Βαβυλῶνα πρὸς τὸν Δανιὴλ, ὅταν ἐρρίφθη εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων.

ΑΒΒΑΣ, θεῖος τοῦ Μωάμεθ, ἐχρημάτισεν ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους στρατηγοὺς τῆς Αραβίας, ἐπολέμησε μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ νικηθεὶς ἠχμαλωτίσθη ἀπ' αὐτὸν, ὅτις ἔπειτα τὸν ἐσυγχώρησε, καὶ τὸν ἔκαμε πρῶτον του ἀρχισράτηγον. οἱ Οθωμανοὶ τὸν ἐσέβοντο· ὁ Καλίφης Ομὰρ καὶ Οθμὰν, διάδοχοι τοῦ Μωάμεθ, καὶ οἱ σημαντικώτεροι διδάσκαλοι τοῦ ἔθνους των δὲν διέβαινον ποτὲ ἔφιπποι ἀπ' ἔμπροσθέν του, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ καταβοῦν, καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν. ἀπέθανε κατὰ τὸ 652. Μ.Χ.

ΑΒΒΕΡΡΟΗΣ, Ισπανὸς. οὗτος ὑπερεκθειάζει τὸν Αριστοτέλην καὶ τὸν ὀνομάζει θεὸν τῆς σοφίας· διὸ καὶ ἐπωνομάσθη ψυχὴ τοῦ Αριστοτέλους. συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα, ὑπομνήματα καὶ ἑρμηνείας. ἔζη κατὰ τὸ 1150. Μ.Χ.

ΑΒΔΑΛΑΧ, υἱὸς τοῦ Ομὰρ· εἷς ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους, καὶ γενναιοτέρους ὀπαδοὺς τοῦ Μωάμεθ. ἦτον τόσον ἐλεήμων, ὥσε ἐνῷ περιεπάτει μὲ τὸν ἵππον του ἐσέκετο οἵππος ἀφ' ἑαυτοῦ του διὰ νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν ἐλεημοσύνην. ἠλευθέρωσε χιλίους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους εἶχε δούλους· ἀπέθανε τὸ 650. Μ.Χ.

ΑΒΔΕΡΑΜ, ὁ ὄγδοος μονάρχης τῶν Οθωμανῶν, κατὰ τὸ 912. Μ.Χ. ἤρχησε τὰς κατακτήσεις του εἰς τὴν Ισπανίαν. οὗτος ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἐσάλπη μάλλον ἔνδοξος παρὰ εὐτυχής. ἐγνώριζεν ὅλα τὰ χρέη, ὅσα χαρακτηρίζουν τὸν καλὸν βασιλέα. ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, καὶ συνετέλει εἰς τὰ μέσα τῆς εὐτυχίας των, κρίνων καὶ ὑπερασπιζόμενος αὐτοὺς ὡς πατὴρ, οἱ δὲ ὑπήκοοι ἐπρόσφερον πρὸς αὐτὸν αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης, σεβόμενοι καὶ ἀγαπῶντες αὐτὸν ὡς πατέρα. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 961. Μ.Χ.

ΑΒΔΗΡΟΣ, νέος Οπούντιος καὶ ὀπαδὸς

τοῦ Ηρακλέους μετὰ τὸν θάνατόν του ἔκτισεν ὁ Ηρακλῆς διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἀπέθανε τὴν πόλιν Αβδηρα.

ΑΒΔΙΑΣ, Βαβυλώνιος. Ιουδαῖος τὸ γένος. οὗτος συνέγραψε τὰς πράξεις τῶν Αποστόλων εἰς ἑβραϊκὴν διάλεκτον. εἶναι καὶ ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ ἀπατεών, ὅστις ἐφαντάζετο, ὅτι εἶδε τὸν Χριστὸν, καὶ συνανεστράφη μετὰ τῶν Αποστόλων.

ΑΒΔΟΛΩΝΥΜΟΣ, Σιδώνιος· οὗτος ὢν ἀπὸ βασιλικὴν οἰκογένειαν ἔγεινε κηπουρὸς διὰ τὴν πτωχείαν του. ὁ Μέγας Αλέξανδρος τὸν κατέστησε βασιλέα εἰς τὴν Σιδῶνα· ὅταν ἔδαλε τὸ βασιλικὸν διάδημα, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Μέγαν Αλέξανδρον, ὅστις τὸν εἶπε· " δὲν πρέπει νὰ φαντασθῇς, διότι ἔγινες βασιλεύς, ἀλλὰ νὰ ὑποφέρῃς μὲ ὑπομονὴν, καθὼς ὑπέφερες εἰς τὴν πτωχείαν σου. ,, αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη μὲ θαυμασμόν. " ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ὑποφέρω μὲ σαθερότητα ψυχῆς τὸ βασίλειον ! οἱ κόποι τῶν χειρῶν μου ἔφθασαν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου· ἐνῷ τίποτε δὲν εἶχον, τίποτε δὲν μελείπει. "

ΑΒΕΝΖΟΑΡΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σιβύλην μητρόπολιν τῆς Ανδαλουσίας περὶ τὸ 980. ἔτος, θαυμάζεται διὰ τὴν μεγάλην του φιλανθρωπίαν, καὶ φιλοπτωχείαν ἐπειδὴ ἦτον Ιατρὸς καὶ ἐπισκέπτετο τοὺς πτωχοὺς χωρὶς πληρομήν, ἐπωνομάσθη σοφὸς καὶ ἔνδοξος. λέγεται, ὅτι ἔζησεν 136. χρόνους χωρὶς νὰ ἀσθενήσῃ ποτέ.

ΑΒΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Ροβοὰμ, υἱοῦ τοῦ Σολομῶντος, ὅστις ἐπολέμησε τὸν Ιεροβοὰμ δοῦλον τοῦ Σολομῶντος, καὶ εἰς μίαν ἡμέραν ἐφονεύθησαν εἰς τὸν πόλεμον πεντακόσιαι χιλιάδες ἀνδρες.

ΑΒΙΕΝΟΣ, Σῆξτος Ροῦφος Ιταλὸς· ἔζη ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται. Αράτου μετάφρασις εἰς ἑξαμέτρους στίχους, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΑΒΙΚΕΝΑΣ, ὁ πλέον πεπαιδευμένος Ιατρὸς τῆς Αραβίας· εἶχε μνημονικὸν θαυμάσιον· παιδιόθεν ἔμαθε τὰ μαθηματικὰ, τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ιατρικὴν· ἐσάθη μυστικὸς γραμματεὺς τοῦ Σουλτάνου Καμπούς. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1036 Μ. Χ. ἐν Μεδίνῃ ἐτῶν 58. ἦτο δὲ τόσον ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς, ὥστε ἔλεγον περὶ αὐτοῦ, ὅτι οὔτε ἡ Ιατρικὴ τὸν ἐδίδαξε τὸ ὑγειῶς ζῆν, οὔτε ἡ φιλοσοφία τὸ καλῶς ζῆν.

ΑΒΙΜΕΛΕΧ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. εἶναι καὶ ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ, ὁ υἱὸς τοῦ Γεδεὼν, ὅστις ἐσάθη καὶ κριτὴς τῶν Εβραίων μετὰ τὸν Ιησοῦν τοῦ Ναυῆ καὶ ἐφόνευσε καὶ τοὺς ἀδελφούς του. καὶ ἄλλος Αβιμέλεχ. ὅστις ἐκοιμήθη ἑβδομήκοντα χρόνους εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Ιερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ὁ αὐτὸς ἦτον καὶ ὑποτακτικὸς τοῦ Προφήτου Ιερεμίου.

ΑΒΙ-ΟΣΒΙΑΣ, Ιστορικὸς Αραψ. οὗτος ἀπαριθμεῖ σχεδὸν τριακοσίους Ιατροφιλοσόφους, καὶ συγγραφεῖς Αραβας Μωαμεθανούς. ἐξ αὐτῶν ἐσημειώσαμεν τοὺς πλέον ἐγκρίτους. Ραζὴς πέρσης τὸ γένος. Αλιαββὰς. Αβικένας. Αβενζοάρος. Αββερρόης. Αλβουκαζὴς. ἀποσιωπήσαντες τοὺς λοιποὺς τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐχάθησαν.

ΑΒΙΣΑΡΗΣ, ἢ Αβίσαρος, βασιλεὺς τις τῶν Ινδῶν, κατὰ Στραβ. πολεμήσας μὲ τὸν Πῶρον κατὰ τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΑΒΙΤΟΣ Αλκιμος. ἀπὸ τὴν Βιέννην τῆς Γαλλίας, ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Αβίτου, καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. συνέγραψε ποιήματα εἰς στίχους ἑξαμέτρους. ἓν ἐξ αὐτῶν διαλαμβάνει περὶ ἀρχῆς τῆς ἁμαρτίας, περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ, καὶ περὶ κατακλυσμοῦ· ἕτερον περὶ παρθενίας. ἔζη κατὰ τὸ 520. Μ.Χ.

ΑΒΡΑΑΜ ὁ Πατριάρχης, ἀπ' αὐτὸν κατάγονται οἱ Ἑβραῖοι. οὗτος ἀπὸ τὴν χαλδαίαν ἀπέρασε εἰς τὴν χαναὰν, ὅπου ἔζη ἐκ τῆς κτηνοτροφίας. ἀναγκασμένος ποτὲ ἀπὸ πεῖναν ἀπέρασε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέρεφε πλούσιος, καὶ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν ἀνεψιόν του Λώτ. ἔκλεξε τὰς πεδιάδας τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων. αἱ ὁποῖαι πόλεις κατεποντίσθησαν, αὐτὸν δὲ τὸν τόπον καταπλημμυρεῖ ἔκτοτε ἡ λεγομένη Νεκρὰ Θάλασσα. ὁ Λώτ ἐσώθη εἰς τὴν πόλιν Σιγώρ. σχεδὸν ὅλα τὰ ἔθνη ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐπροσκύνουν εἰδωλα καὶ ζῶα. ἀλλ' ὁ Ἀβραὰμ ἐπροσκύνει τὸν ἀληθινὸν Θεόν. οὗτος ἔζησε χρόνους 175. καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1862. Π.Χ. Ηθεία γραφὴ δὲν μᾶς ἀναφέρει περὶ τῆς παιδείας αὐτοῦ. οἱ Ραββῖνοι ἀποδεικνύουν, ὅτι ἐφεῦρε τὰ χαλδαϊκὰ γράμματα, τὴν Αστρονομίαν, καὶ τὴν ὀνειροκριτικὴν, καὶ ὅτι συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα.

ΑΒΡΑΔΑΤΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς καὶ ὑποτελὴς εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Ασσυρίων. οὗτος πολεμῶν μὲ τὸν πρῶτον Κῦρον ἀπέθανε εἰς τὴν μάχην. Ιδὲ Ξεν. Κύρ. Παιδ.

ΑΒΡΑΜΙΣΚΟΣ, Ἑβραῖος Ισπανὸς, Συγγραφεὺς τῆς περιφήμου γραφῆς τῆς Ισπανίας περὶ τῆς ποσότητος τῶν ἀστέρων ταῦτα δὲ τὰ ἐσύνθεσεν οὕτωπως εἰς φράσεις τινὰς, ὥστε κατὰ τὴν ἰδέαν του ἐξηγοῦντο διαφοροτρόπως τὰ νοήματά των. ἔζη περὶ τὰ 1540. Μ. Χ.

ΑΒΡΟΖΕΛΜΗΣ, Θρᾴξ τις Ερμηνεὺς τοῦ Βασιλέως Σεύθου, ὅστις πρότερον ἐγράφετο Αβρόζελμος. Ξενοφ.

ΑΒΡΟΚΟΜΑΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Φοινίκης ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Ιδὲ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.

ΑΒΡΩΝ Αθηναῖος, Ιστοριογράφος, ὅστις συνέγραψε περὶ Εορτῶν καὶ Θυσιῶν τῶν Αρχαίων. Ιδὲ Στέφ.

ΑΒΡΩΝ Γραμματικὸς, Ρόδιος, μαθητὴς τοῦ Τρύφωνος· ἐχρημάτισε σοφιστὴς εἰς τὴν Ρώμην.

ΑΒΡΩΝΥΧΟΣ, Ἔνδοξος Αθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Ηρόδοτος.

ΑΓΑΘΑΡΧΙΔΗΣ Κνίδιος, Ιστορικὸς, ῥήτωρ καὶ Γεωγράφος. οὗτος ἔζη περὶ τὰ 147. Π. Χ. συνέγραψε πολλὰ ἱστορικὰ, τὰ ὁποῖα ἐμιμήθη ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται ἐκθέσεις τινὲς περίεργοι περὶ τῆς Ερυθρᾶς θαλάσσης, καὶ κατ' ἔξοχὴν ὡς πρὸς τὰ ζωτικὰ καὶ φυτικὰ προϊόντα. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐλασσόνων Γεωγράφων τοῦ Οδσωνίου.

ΑΓΑΘΑΡΧΙΔΗΣ, Ἔνδοξος στρατηγὸς τῶν Κορινθίων.

ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ, Σάμιος, περίφημος ποιητὴς αὐτὸς πρῶτος ἐκαλλώπισε τὰ θέατρα εἰς τελειοτέραν τῆς ἐποχῆς του κατάστασιν. ἔζη κατὰ τὸ 480. Π.Χ.

ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ, Ναύαρχος, Συρακούσιος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Θουκυδίδης.

ΑΓΑΘΗΜΕΡΗΣ υἱὸς τοῦ Ὀρθωνος. οὗτος συνέγραψε συνοπτικῶς τὴν Γεωγραφίαν τοῦ Πτολεμαίου εἰς δύω βιβλία. μὲ ἐπιγραφήν, " ὑποτυπώσεις τῆς Γεωγραφίας ἐν Ἐπιτομῇ. ,, ἐξεδόθη ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστί. ἔζη κατὰ τὸ 230. Μ.Χ.

ΑΓΑΘΙΑΣ ὁ ἐκ Μυρίνης τῆς Αἰτωλίας, υἱὸς τοῦ Μεμνωνίου καὶ τῆς Περικλέας. ἔζη κατὰ τὸ 590. Μ.Χ. ὁ Πατήρ του ἐσάθη Διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς, αὐτὸς δὲ ἦτον χριστιανὸς πολλὰ πεπαιδευμένος, καὶ ἐπαγγέλλετο τὴν προξατίαν τῶν Ρητόρων. σώζεται μία ἱστορία συγραφεῖσα ἀπὸ τὸν ἴδιον. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰουστινιανοῦ βασιλέως τῆς Κωνσαντινουπόλεως ἔκαμε καὶ συλλογὴν εἰς Ἀνθολογίας εἶδος τῶν ἐξ παρελθόντων αἰώνων ἐπιγραμματοποιῶν καὶ ποιητῶν.

ΑΓΑΘΙΝΟΣ, Σπαρτιάτης, περίφημος Ἰατρὸς. οὗτος ἐπροσπάθησε νὰ συμβιβάσῃ τόσον μετὰ τῶν ἐμπειρικῶν, καθὼς καὶ τῶν Μεθοδικῶν τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀνομαζομένην ἐκλεκτικὴν αἵρεσιν, τῆς ὁποίας ἦτον ὁ ἀρχηγός.

ΑΓΑΘΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου Θρασυβούλου, ὅστις ἐνίκησε εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. ἰδὲ Παυσ.

ΑΓΑΘΟΒΟΥΛΟΣ, Αλεξανδρινός. Κυνικὸς Φιλόσοφος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Λουκιανός,

ΑΓΑΘΟΔΑΙΜΩΝ, Αλεξανδρινός, περίφημος μηχανικός, σύγχρονος τοῦ Γεωγράφου Κλαυδίου Πτολεμαίου.

ΑΓΑΘΟΔΑΙΜΩΝ, χρυμικὸς ὅστις ἔζη περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα μετὰ Χριστόν.

ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΑ, Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, Βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων. ἰδ. Στράβ.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ, οὗτος πρὶν γίνῃ Βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἦτον κεραμεὺς ὁμότεχνος μὲ τὸν πατέρα του, φθάσας δὲ εἰς τὴ Βασιλικὴν ἀξίαν, ὁσάκις ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν ἔβαζε μεταξὺ τῶν χρυσῶν σκευῶν καὶ πήλινα, λέγων ἀσυζόλως, ὅτι κατάγεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ποταπὴν τέχνην. ἐφαρμακεύθη ἀπὸ τὸν Ἀρκάγαθον κατὰ τὸ 990, Π.Χ.

ΑΓΑΘΥΡΣΟΣ υἱὸς τοῦ Ηρακλέους καὶ τῆς Εχίδνης ἐκ τούτου κατήγοντο οἱ Αγαθύρσιοι· Ηρόδ.

ΑΓΑΘΩΝ, Αθηναῖος, ποιητὴς τραγικὸς καὶ κωμικός. ἔζη κατὰ τὸ 410. Π.Χ. ἔλαβε τὴν νίκην μὲ τὴν πρώτην του τραγῳδίαν, καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν Εὐριπίδην καὶ Παυσανίαν. ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται λείψανα τινὰ ἐκδοθέντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ελλήνων.

ΑΓΑΚΛΕΗΣ, εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Μυρμιδόνων, πατὴρ του Επειγέως. Ομήρ. Ιλι. Π'

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, υἱὸς τοῦ Ατρέως καὶ τῆς Εὐρώπης Βασιλεὺς τοῦ Αργους, ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων τῆς Ελλάδος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. ἐκεῖ ἔδωκε καὶ τὴν Βρισηΐδα εἰς τὸν Αχιλλέα, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἠχμαλώτισεν, ὅταν μὲ πόλεμον ἐκυρίευσε τὴν χώραν τῆς Βερνέσης. ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Αἴγισθον κατὰ τὸ 1183. Π.Χ.

ΑΓΑΜΗΔΗΣ, ὅς κατεσκεύασε τὸ Ιερὸν τοῦ Ιππίου Ποσειδῶνος εἰς τὴν πόλιν τῆς Πελοποννήσου Μαντίνειαν. ὁ Πατὴρ του ὠνομάζετο Εργῖνος, βασιλεὺς τῶν Ορχομενίων ἦτον ἀδελφὸς τοῦ Τρο-

σωνίου. καὶ οἱ δύω οὗτοι ἦσαν ἄριστοι ἀρχιτέκτονες, περὶ αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Ἀπόλ. καὶ Παυσ.

ΑΓΑΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, Βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου. περίφημος τεχνίτης τῆς ἀρχαιότητος, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Ὠριέως Βασιλέως τῶν Βοιωτῶν Ὁμηρ.

ΑΓΑΠΑΪΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐπὶ τῆς Εὐβοίας Δημ.

ΑΓΑΠΗΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου, καὶ ἐγγονὸς τοῦ Λυκούργου, Βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. οὗτος ἐξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος κατὰ τῆς Τρωάδος μὲ 60. πλοῖα. Ἰδ. Ὁμηρ Ἰλ. 609.

ΑΓΑΠΗΤΟΣ, διάκονος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. ἔζη κατὰ τὸ 530. Μ.Χ. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος Ἰουστινιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος. ἔγραψε πρὸς αὐτὸν 72. παραινετικὰ κεφάλαια, περιέχοντα κανόνας καὶ συμβουλὰς περὶ τῶν Βασιλικῶν χρεῶν ἀναφορικῶς προς τὸ ὑπήκοον, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται Βασιλικὴ σχέδη. ἐξεδόθησαν πολλάκις εἰς τὰ παρίσια καὶ ἀλλαχοῦ.

ΑΓΑΠΙΟΣ Βλησμὰς Ἰθακήσιος, ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐχρημάτισε Ἱεροκύρηξ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

ΑΓΑΠΙΟΣ, Ἀλεξανδρινός. Ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητής. οὗτος ἦλθεν εἰς Βυζάντιον, καὶ ἀπέκτησε μεγάλην φήμην καὶ δόξαν διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῆς ἐπιστήμης του.

ΑΓΑΠΙΟΣ, Φιλόσοφος, Ἀθηναῖος τὸ γένος, συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΑΓΑΠΙΟΣΒΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀραβίνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολ.

ΑΓΑΡΙΣΤΗ, Θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικιῶνος, σύζυγος καὶ τοῦ Μεγακλέους. Ἡρόδ. – Θυγάτηρ τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ Μήτηρ τοῦ Περικλέους.

ΑΓΑΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αὐγείου, καὶ Πατὴρ τοῦ Πολυξένους, Βασιλέως τῆς Ἠλιδος. εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης Ὁμηρ.

ΑΓΑΣΙΑΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἐφέσιος, υἱὸς τοῦ Δοσιθέου, καὶ δωρικῶς ἀγησίας, εἰς τὸ ὁποῖον ὄνομα ἄλλοι ὑποθέτουν ἄλλον.

ΑΓΑΣΙΑΣ ὁ Στυμφαλίτης ἐκ τῆς πόλεως Στυμφάλου ἐξ Ἀρκαδίας. Ξενφο.

ΑΓΑΣΙΚΛΗΣ, σοφὸς Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. οὗτος ἔκαμε νὰ ἀνθῇ ἡ εἰρήνη εἰς τὴν ἐπικράτειάντου. ἐρωτηθεὶς πῶς ἠμπορεῖ ὁ Βασιλεὺς νὰ ζῇ μὲ ἀσφάλειαν; ἂν φέρηται, ἀπεκρίθη, πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, ὡς ἕνας πατὴρ πρὸς τὰ ἰδιά του τέκνα. ἔζη κατὰ τὸ 650. Π.Χ.

ΑΓΑΣΤΡΟΦΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, υἱὸς τοῦ Παίονος, τὸν ὁποῖον ὁ Διομήδης ἐφόνευσεν εἰς τὴν μάχην.

ΑΓΑΥΗ Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Πενθέα. αὕτη ἦτον ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου, καὶ ἐπειδὴ ὁ Πενθεὺς δὲν τὸν ἐδόξαζεν, ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν Μητέρα του.

ΑΓΑΥΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῶν Τρωαδιτῶν. τούτου τὸ ὄνομα φέρει διὰ ἐπίθετον Ἀβυδηνός τις Ἰλ.

ΑΓΓΕΛΟΣ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν Διδάσκαλος τῆς ποιητικῆς τοῦ νέου σχολείου. οὗτος ἐπρόσθεσε τελειοποιήσεις

εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικήν. ἔγραψε τὴν ἱ-
στορίαν τῆς Νεαπόλεως. ἀπέθανε δὲ κα-
τὰ τὸ 1591, Μ.Χ.

ΑΓΔΑΒΑΤΑΣ, στρατηγός τις τῶν Περ-
σῶν. Ἀχ.

ΑΓΕΛΑΔΑΣ, ὄνομα δύω περιφήμων
ἀγαλματοποιῶν τῆς ἀρχαιότητος τῶν
Ἀργείων. ἐξ αὐτῶν ὁμὲν ἔζη κατὰ τὸ
520. Π.Χ. ὁδὲ κατὰ τὸ 453. Π. Χ.
Ἀνθολ.

ΑΓΕΛΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Φράδμονος, εἷς
τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ
τοῦ Διομήδους. Ἰλ. Θ'.

ΑΓΕΛΑΟΣ υἱὸς τοῦ Δαμάσορος, καὶ
εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν
ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέψας
εἰς τὴν Ἰθάκην. Ὀδ. υ.

ΑΓΕΛΑΟΣ υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς
Ὀμφάλης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ
Κροῖσος Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. Ἀπολ.

ΑΓΗΝΩΡ, Βασιλεὺς τῆς Φοινίκης,
οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Τηλέφασιν τὸν
Κάδμον, τὸν Φοίνικα, τὸν Κίλικα καὶ
τὴν Εὐρώπην. Ζήτ. Κάδμον.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΟΣ Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος,
υἱὸς τοῦ Ἀρχεσράτου νικητὴς εἰς τοὺς Ο-
λυμπιακοὺς ἀγῶνας κατὰ τὸ 481. Π.Χ.
Πίνδ.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ, εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον ση-
μαντικοὺς, καὶ περιφήμους Βασιλεῖς τῆς
Λακεδαίμονος καὶ εἰς πόλεμον καὶ εἰς
εἰρήνην. οὗτος παιδίον ὤν, τὸν ἔβαλεν
ὁ Πρόεδρος τῶν παιδίων νὰ καθήσῃ εἰς
ἄτημον τινὰ τόπον, καὶ μόλον ὅτι ἦ-
τον εἰς τὴν σειρὰν τοῦ νὰ γίνῃ βασι-
λεὺς ὑπῆκουσε λέγων "ἐγὼ βέλω ἀ-
ποδείξει, ὅτι δὲν τιμᾷ ὁ τόπος τοὺς
Ἥρωας, ἀλλ' οἱ Ἥρωες τὸν τόπον,, ·
ἀφοῦ δὲν ἔγινε Βασιλεὺς δὲν ἐδόθη ποτὲ
εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφὰς, ἀλλὰ ζῶν
μετρίως κατὰ πάντα ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ,
ὅτι ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τοὺς
κοινοὺς ἀνθρώπους, ὄχι εἰς τὰς τρυφὰς
καὶ χαυνότητα, ἀλλ' εἰς τὴν ἐγκράτειαν
καὶ ἀνδρείαν. ἔλεγε προσέτι ὅτι ὁ καρ-
πὸς τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου ἦτον ἡ
καταφρόνησις τῶν ἡδονῶν. Ξένος τις ἐ-
θαύμαζε βλέπων τὸν ἴδιον Βασιλέα ἐν-
δυμένον ὅμοια μὲ τοὺς λοιποὺς Σπαρ-
τιάτας, καὶ τρεφόμενον μὲ τὴν αὐτὴν
τροφήν. ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς ἔπαυσε τὸν θα-
μασμόν του, εἰπὼν πρὸς αὐτόν. οὕτω διὰ
μέσου αὐτῆς τῆς μετριότητος διατη-
ροῦμεν ἓν πολύτιμον πρᾶγμα, τὴν ἐ-
λευθερίαν,, ἐφάνη φοβερὸς καὶ ἔνδοξος
νικητὴς εἰς τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν πο-
λέμους, καὶ ὑπερασπίσθη γενναίως τὴν
πατρίδα του κατὰ τῶν ἐχθρικῶν κινη-
μάτων τῶν Θηβαίων, καθὼς καὶ ὅλας
τὰς ὑπ' αὐτῶν πολεμουμένας Ἑλληνι-
κὰς πολιτείας. ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν Αἴ-
γυπτον ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀνίατον πάθος καὶ
ἀπέθανε εἰς τὸν λιμένα τὸν ὀνομαζόμε-
νον Λιμὴν τοῦ Μενελάου. ἀποθνήσκων
δὲ διέταξε νὰ μὴ στήσουν ἄγαλμα εἰς
τιμήν του, "ἂν ἐγὼ, εἶπεν, ἔκαμα κἀνὲν λαμπρὸν ἐπιχείρημα, αὐτὸ ἱ-
κανὸν νὰ τιμήσῃ τὸ ὄνομά μου καὶ οὐ-
χὶ τὰ ἀγάλματα,, · ἀπέθανε κατὰ τὸ
361. Χ.Π.

ΑΓΗΣΙΜΑΧΟΣ, Αἰτναῖος, τοῦ ὁποίου
οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐνίκησαν εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ
ἀγῶνας. Πίνδ.

ΑΓΗΣΙΜΒΡΟΤΟΣ, ἔμπειρος βαλασσι-
νὸς Ρόδιος. ἔζη περὶ τὸ 200. Π.Χ. οὗ-
τος συνήργησε εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς

ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἐρετρίας.

ΑΓΗΣΙΠΠΙΔΑΣ, Σπαρτιάτης, φρούραρχος καὶ ἄρχων τῆς πόλεως Ἡρακλείας Θου. Ε'.

ΑΓΗΤΟΣ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκείδου τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἔλαβε μὲ ἀπάτην ὁ Ἀρίσων Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἡρόδ.

ΑΓΙΔΗΣ, ἢ Ἀγις, πρῶτος υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, οὗτος ἐνίκησε τοὺς Ἀργείους εἰς ἕνα αἱματώδη πόλεμον. εὑρισκόμενος ποτὲ πλησίον τῆς Μαυριτανίας κατὰ πρόσωπον τῶν ἐχθρῶν, καὶ πληροφορημένος ὤν, ὅτι ἔμελλε νὰ χάσῃ ἐκεῖνον τὸν πόλεμον, διότι οἱ ἐχθροὶ ἦσαν περισσότεροι, " κάμνει χρεία, εἶπε, νὰ πολεμήσῃ τις ἐναντίον εἰς πολλούς ", . τὸν ἠρώτησαν μίαν ἡμέραν εἰς ποῖον εἶδος μαθήσεως ἐγυμνάσθησαν οἱ Σπαρτιᾶται; εἰς τὸ νὰ ἠξεύρουν, εἶπε, νὰ προφάζουν, καὶ νὰ ὑποφέρουν τὴν προσαγήν.

ΑΓΙΔΗΣ, δεύτερος υἱὸς τοῦ Εὐρυσθένους, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ὁ ὁποῖος ἐρημίσθη εἰς τον πόλεμον τῆς Πελοποννήσου. οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ ὅτι οἱ φρονεροὶ ἄνθρωποι εἶναι πολλὰ δυσχεῖς, ἐπειδὴ ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων τιμωρεῖ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. τον ἠρώτησε ποτέ ἕνας κακοποιός, ποῖος ἦτον ὁκαλήτερος τῶν Σπαρτιατῶν; αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη. ὅς τις δὲν σὲ ὁμοιάζει. ἀπέθανε τὸ 907. Π.Χ.

ΑΓΙΔΗΣ τρίτος, υἱὸς τοῦ Αρχιδάμου, καὶ ἔκγονος τοῦ Αγησιλάου. μόλον ὅτι παιδιόθεν ἀνετράφη εἰς τὰς εὐτυχίας καὶ ἡδονὰς, ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἀριστοκρατίας, νέος ὢν παρέστησεν ὅλας τὰς εὐτυχίας καὶ ἡδονὰς, καὶ ἐδόθη εἰς τὸ νὰ μεταρρυθμίσῃ, ὄχι μόνον τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν Σπάρτην, ἥτις εἶχε διαφθαρῆ ἀπὸ τὰς καταχρήσεις. μόλα ταῦτα ἐμισήθη ἀπὸ τοὺς Ἐφόρους, καὶ ἐκατηγορήθη ὡς ἀνατροπεὺς τῶν ἠθῶν καὶ νόμων τοῦ Λυκούργου, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. εἰς φυλακὴν εὑρισκόμενος ἐρωτήθη, ἂν μετενόησε δι αὐτὰς τὰς καινοτομίας. " ὄχι, ἀπεκρίθη μὲ γενναιότητα, δὲν θέλω μετανοήσει εἰς τὰ ἐπιχειρηματάμου, τὰ ὁποῖα θέλουν ἐνωθῆ πάντοτε μὲ τὴν τιμιότητα, μόλον ὅτι ἠξεύρω, ὅτι ταῦτα ἄλλο θραβεῖον δὲν θέλουν μοὶ δώσει παρὰ τὸν θάνατον. ὅταν δὲ εἶδε τὸν δήμιον πλησιάζοντα μὲ σχοινίον εἰς τὰς χεῖρας διὰ νὰ τὸν πνίξῃ, καὶ κλαίοντα " ἄρες, εἶπεν, ἐγὼ νὰ κλαίω τὴν ἀτυχίαν μου καταδικαζόμενος ἀδίκως, καὶ τυλίξας εὐθὺς τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν του τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν δήμιον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν.

ΑΓΙΔΗΣ Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατὰ τὸ 250. Π.Χ. ὅτις κατ' ἀρχὰς ἐξωρίσθη καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα, ὅπου ἐθανατώθη κατὰ 244. Π.Χ.

ΑΓΙΛΟΥΛΦΟΣ, πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Λομβαρδίας (ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας.) ὅπου ἔγινε χριστιανός. πρὶν ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον, ἦτον Δούξ τοῦ Τορίνου. ἐκλεγθεὶς σύζυγος τῆς Βασιλίσσης Θεοδολίνδας, ἐστέφθη Βασιλεὺς μὲ σιδηροῦν στέφανον. ἀπέθανε τὸ 613. Μ.Χ.

ΑΓΙΣ, ἰδὲ Αγίδης.

ΑΓΚΑΪΟΣ, Γεωργός, φυτεύων ἀμπελῶνα, ἐφέρθη μὲ σκληρότητα πρὸς τοὺς δούλους του. ὕθεν καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν τὸν

κατηράσθη νὰ μὴ φθάσῃ νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς ἀμπέλου. ἀλλ' ὁ Αγκαῖος, ὅταν ἔφθασεν ὁ καρπός, ἐτρύγα χαίρων, καὶ ἐπρόσαξε τὸν δοῦλον νὰ τὸν κεράσῃ. ἐνῷ δὲ ἔμελλε νὰ φέρῃ τὸ ποτήριον εἰς τὸ στόματου, τὸν ἐνθύμισε τὴν κατάραν. ὁ δὲ δοῦλος εἶπε " μεταξὺ χειλέων καὶ κύλικος πολὺ τὸ διάστημα,, ἐν τοσούτῳ ἦλθεν ἄλλος λέγων, ὅτι χοῖρος μέγιστος φθείρει τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου. ὁ δὲ Αγκαῖος ἀφήσας τὸ ποτὸν, ὥρμησε κατὰ τοῦ χοίρου, καὶ πληγωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἀπέθανε. ὁ Φερεκύδης λέγει, ὅτι ὑπὸ χοίρου Καλυδωνίου, (ἡ δὲ Καλυδὼν πόλις τῆς Ακαρνανίας εἰς τὴν Ηπειρον.) ἐπληγώθη εἰς τὸν μηρὸν καὶ ἀπέθανε.

ΑΓΚΟΣ Μάρκος, τέταρτος Βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων. ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν Τοῦλλον Οστίλιον κατὰ τὸ 638. Π.Χ. ἐπολέμησε μὲ νικητικὰ τρόπαια κατὰ τῶν Λατίνων. ἐνίκησε προσέτι τοὺς Βεϊήσεις, τοὺς Φιδηνάτους, τοὺς Βολούσκους, καὶ τοὺς Σαβίνους. ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ Βασιλειόν του καὶ τὸ ὄρος ὀνομαζόμενον Ιανίκουλον. ἦτον φίλος τῆς εἰρήνης καὶ τῶν τεχνῶν. ἐβασίλευσε χρόνους 34.

ΑΓΛΑΪΣ, θυγάτηρ τοῦ Αθηναίου Μεγακλέους. περιβόητος διὰ τὴν ὑπέρμετρον ἀδδηφαγίαν της. Αιλιαν.

ΑΓΛΑΟΝΙΚΗ, ἡ Αγλανίκη, θυγάτηρ τοῦ Ηγήτορος Βασιλέως τῆς Θεσσαλίας. εἶχεν ἀρκετὰς γνώσεις τῆς Αστρονομίας, προέλεγε δὲ καὶ τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης. Πλουτ.

ΑΓΛΑΟΣ, πένης τις ἀνὴρ, ζῶν ἀπὸ τὴν γεωργικήν. περὶ τοῦ ὁποίου ἀπεκρίθη τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ὅτι εἶναι εὐτυχέστατος, ἐρωτώμενον ὑπὸ τοῦ Κροίσου, ἂν ὑπάρχῃ ἄλλος εὐτυχέστερος αὐτοῦ. Ανάχ. περι.

ΑΓΛΑΟΦΩΝ, ὄνομα δύω περιφήμων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα Π.Χ. καὶ ἦν πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Αριστοφῶντος, ζωγράφων περιφήμων. Πλάτ. ὁ δ' ἄλλος ἦτον υἱὸς τοῦ Αριστοφῶντος, καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ζῶν περὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα. Π.Χ. πλάτ.

ΑΓΝΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αγνίου, εἷς τῶν Αργοναυτῶν. Απολ. Ροδ.

ΑΓΝΙΟΣ, πατὴρ τοῦ Αργοναύτου Τίφυος. Απολ.

ΑΓΝΟΔΙΚΗ, γυνή τις ἐν Αθήναις, ἥτις πρώτη ἤρχισε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Μαιευτικὴν τέχνην εἰς τὰς τικτούσας γυναῖκας, ἐνῷ πρότερον ἐγεννοῦσαν μὲ τὴν βοήθειαν ἀνδρῶν Ιατρῶν. ὑγιν.

ΑΓΝΩΝ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. πατὴρ τοῦ Θηραμένους, ὅστις ἔκτισε τὴν Αμφίπολιν. Θου. Β'. ὅθεν Αγνώνεια, μνημεῖον εἰς τιμὴν τοῦ Αγνωνος.

ΑΓΝΩΝ, Τήϊος, Αξιωματικὸς Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Αιλιαν.

ΑΓΝΩΝΙΔΗΣ, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Αθήναις. κατηγορήσας τὸν Φωκίωνα ὡς προδότην. οὗτος ἐθανατώθη ἀπὸ τοὺς Αθηναίους περὶ τὰ 318. Π.Χ. Αφοῦ ἐπληροφορήθησαν τὴν κατὰ τοῦ Φωκίωνος ἄδικον καταδίκην.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, περίδοξος δημαγωγὸς ἐν Αθήναις. οὗτος διεδέχθη τὸν Κλέωνα, ὧν πρότερον εὐτελοῦς κατα-

σάσεως καὶ ἀλλαντοπώλης. Ἀριστοφ.

ΑΓΟΡΑΊΚΡΙΤΟΣ, ἀγαλματοποιὸς Πάριος. μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἓν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκεται εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς Ραμνοῦντα.

ΑΓΟΡΑΝΑΞ, ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ρόδου. Καλλίμ.

ΑΓΡΑΥΛΟΣ. αὕτη μετὰ τὸν θάνατόν της ἐτιμήθη ὡς θεά, εἰς τὴν Κύπρον εἶχε καὶ ναόν. καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἑορτῆς της ἐθυσιάζετο κατ' ἔτος μία δυσνύμφη παρθένος. ἕως ὅτου βίφιλος Βασιλεὺς τῆς Κύπρου μετέβαλεν ἐκείνην τὴν ἀπάνθρωπον θυσίαν. προσάξας νὰ θυσιάζηται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ δάμαλις ἀντὶ τῆς παρθένου.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ, υἱὸς τοῦ Ηρώδου. ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ιουδαίας, ἔδειξεν ἓν ἀξιομνημόνευτον παράδειγμα εὐγνωμοσύνης. μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐφέρετο εἰς φυλακὴν διὰ προσαγῆς τοῦ Τιβερίου ἐδίψησε μὲ ὑπερβολήν. Θάυμασος δέ τις λεγόμενος ἐπότισε τὴν δίψαν του. ἔπειτα δὲ ἀμοιβὴν ὁ Αγρίππας ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον, τὸν ἔκαμε ἐπιστάτην τῶν κτημάτων του, καὶ ἀποθνήσκων, διέταξε εἰς τοὺς κληρονόμους του νὰ μὴ τοῦ ἀφαιρέσουν τὸ ἐπάγγελμα. ἀπέθανε κατὰ τὸ 43. Μ.Χ.

ΑΓΡΙΠΠΙΝΑ, θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος. ἦτον ὡραία, πλὴν φιλήδονος, καὶ φιλόδοξος. τρὶς ὑπανδρεύθη, καὶ τὸν ἔσχατον ἄνδρα της τὸν Αὐτοκράτορα Κλαύδιον καὶ θεῖόν της ἐφαρμάκευσεν ἡ ἰδία, διὰ νὰ λάβῃ τὸν θρόνον ὁ υἱός της Νέρων. ἕνας ποτέ τῆς εἶπεν, ὅτι ὁ Νέρων μίαν ἡμέραν θέλει τὴν θανατώσει. αὐτὴ δὲ ἀπεκρίθη " δὲν πειράζει, ἂν αὐτὸς μὲ φονεύσῃ, φθάνει μόνον νὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον.., ἴδε Νέρων.

ΑΓΥΡΤΙΟΣ, δημαγωγός τις ἐν Αθήναις, ὅστις αὐξήσας τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῇ Εκκλησίᾳ συναθροιζομένων Αθηναίων εὐνοήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου τὸν ἔκλεξαν στρατηγόν. ὁ Αριστοφάνης ἐφάπτεται αὐτοῦ ὡς μαλθακοῦ καὶ ἡδυπαθοῦς. Αρις. καὶ Αργύριος παρὰ Ξενοφ.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ελλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ιλ. Ε'.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Ταφίων, καὶ πατὴρ τοῦ Μαίτου, φίλος δὲ τοῦ Οδυσσέως. Ομηρ. Οδυσ.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ, ἡγεμών τις τῶν Φαιάκων. Οδυσ. Θ.

ΑΓΧΙΝΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου, καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αιγύπτου. Απολλόδ.

ΑΓΧΙΣΗΣ, υἱὸς τοῦ Κάπυος. ὅταν οἱ Ελληνες ἐκυρίευσαν τὴν Τροίαδα, αὐτὸς ἦτον ὑπέργηρος, καὶ ἐκινδύνευε νὰ καῇ ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν. ὁ δὲ Αἰνείας τὸν ἐπῆρε εἰς τὴν Σικελίαν μαζῆ του ὅπου καὶ ἀπέθανε ταφεὶς ἐντίμως εἰς ὄρος Ερυξ.

ΑΓΧΙΤΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου Βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίου, ὅστις ἐπολέμησε τοὺς Πέρσας εἰς τὰς Πλαταιάς. ἔνδοξος διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην της αὕτη κατεδίκασεν ἡ ἰδία τὸν υἱόν της εἰς θάνατον, ὅτι ἀπεδείχθη προδότης τῆς ἐλευθερίας τῶν Ελλήνων. κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο Αλειφέα. Πλούτ.

ΑΓΧΟΥΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Μίδου Βασιλε-

ος τῆς Φρυγίας, ῥιφθεὶς ἐκουσίως εἰς ἓν χάσμα τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελενῶν διὰ νὰ σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον καταποντισμόν. Πλούτ. καὶ Οππιαν.

ΆΔΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἑκατόμνου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἰδριέως Βασιλέως τῆς Καρίας. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν αὕτη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἀλεξ. τοῦ Μεγάλου. Ἀρρίαν. ἀναβ. Α΄.

ΑΔΑΜ, ὁ ἐκ θείας χειρὸς πλασθεὶς πρῶτος ἄνθρωπος, καὶ πατὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους. ἐξάθη ὁ Διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ πάσης ἐπιστήμης. ἔζησε χρόνους 930. καθὼς ἀποδεικνύουν οἱ Ραββῖνοι, οἵτινες μετέφρασαν τὸν βίον του ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ εἰς τὸ Λατινικὸν, καὶ ἔπειτα ὁ Φαβρίκιος εἰς τὴν αὐτοῦ βιβλιοθήκην Ελληνικήν.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ Κοραὴς, χῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σμύρνην τῇ 27. Απριλίου. 1748. υἱὸς τοῦ Ιωάννου Κοραῆ χίου. καὶ τῆς Θωμαΐδος Ρυσίας Σμυρναίας. οὗτος ὁ ἔνδοξος Ελλην παιδεύθεν ἐσπούδασε εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Σμύρνης τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον ὑπὸ τοῦ Αρχιδιδασκάλου Χρυσάνθου Καραβία Ιθακησίου, ἔπειτα τὴν Ιταλικὴν, Λατινικὴν, καὶ Γαλλικὴν διάλεκτον καὶ Εβραϊκὴν. τὸ 1812. ἀπέρασε εἰς τὸ Μονσπελλιέρον, ὅπου ἐσπούδασε τὴν Ιατρικὴν, ἀπέθανε εἰς τὸ Παρίσιον τῇ 6. Απριλίου 1833. τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς εἶναι τὰ ἀκόλουθα. ἐξεδόθησαν τὸ 1799. χαρακτῆρες τοῦ Θεοφράστου, Ελληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ μὲ προλεγόμενα καὶ σημειώσεις Γαλλικὰς. τὸ 1800. περὶ Αέρων ὑδάτων καὶ τόπων τοῦ Ιπποκράτους. τὸ 1801. τὸ Σάλπισμα πολεμιστήριον τῆς μεταφράσεως τοῦ Βεκαρίου. τὸ Γαλλιστὶ γραμμένον ὑπόμνημα περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ελλάδος. τὸ 1803. τοῦ Ηλιοδώρου τὰ Αἰθιοπικὰ, μὲ σημειώσεις Ελληνικὰς, καὶ προλεγόμενα εἰς τὴν σημερινὴν τῶν Ελλήνων Γλῶσσαν. τὸ 1805. τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην. τὸ 1830. ἐξέδωκεν ἀνωνύμως τὴν παράδοξον συμβουλὴν τριῶν ἐπισκόπων πρὸς τὸν Πάπαν Ιούλιον τὸν τρίτον.

ΑΔΑΜΑΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, υἱὸς τοῦ Ασίου Ομηρ. Ιλ. Χ.

ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Αχαιμενίδους, Ιθακήσιος, Αχαιμενίδαι δὲ ἐκαλεῖτο καὶ μία γενεὰ τῆς Περσίας τῶν ἐπισημοτέρων Γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἕως τοῦ Δαρείου βασιλεύσαντες, ἐξ ἧς ἐκλέγοντο καὶ οἱ Βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ηρόδοτος.

ΑΔΔΙΣΩΝ Ιωσὴφ, ποιητὴς ἔνδοξος, καὶ λαμπρὸς Φιλόσοφος. Εγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν κατὰ 1672. Μ.Χ. περὶ δὲ τὸ 1695. συνέγραψε ποίημα εἰς τιμὴν τοῦ Γολιέλμου τρίτου. ἐξέδωκε δὲ καὶ ἄλλα συγγράμματα, ἀναφέροντα ἐγκωμιαστικῶς θριάμβους τοῦ ἔθνους του, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ. ἐξάθη μυστικὸς γραμματεὺς τῆς πατρίδος του, καὶ μετ' οὐ πολὺ παραιτήσας τὸ ἔργον τοῦτο, ἐδόθη ὅλως διόλου εἰς τὴν σπουδήν. ἀπέθανε τὸ 1719. Μ.Χ.

ΑΔΕΒΙΓΗ, θυγάτηρ τοῦ Εὐρίκου ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ ἀνεψιὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Οθωνος πρώτου. ἐξάθη περίφημος εἰς τὴν Ελληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον. ἀπέθανε τὸ 980. Μ.Χ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις.

Στμ. Π.π.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ. υἱὸς τοῦ Λευκοφρύδου, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐναυμάχησε μετὰ Λυσάνδρου εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμοὺς καὶ ἠχμαλωτίσθη ὑπ' αὐτοῦ. Ξενοφ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ναύαρχός τις τῶν Κορινθίων. Αχ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ. υἱὸς τοῦ Κήπιδος ἐξ Ἀθηνῶν. Πλάτ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φιλοσόφου. Πλάτωνος. Πλάτ. Πολ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ἀδελφὸς Γλαύκωνος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Καράσχρου. Πλάτ.

ΑΔΕΡΒΑΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Μικίψα Βασιλέως τῆς Νουμιδίας. οὗτος ἐνικήθη ἀπὸ τον Ιουγούρθα, καὶ ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῶν Ρωμαίων, ἡ δὲ Γερουσία διώρισε τὸν Αδερβάλην νὰ ὁρίζῃ τὴν κάτω Νουμιδίαν, τὸν δὲ Ιουγούρθα τὴν ἄνω. ἀλλ' αὐτὸς μὴ εὐχαριστούμενος, ἐπολέμησε τὸν Αδερβάλην, καὶ τὸν ἐφόνευσε κατὰ τὸ 113. Π.Χ.

ΑΔΜΗΤΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν εἰς τὴν Ηπειρον ὅστις συνήργησε ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ελλάδος, μόλον ὅτι ἐφαίνετο ἀδιάφορος. ὅταν δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, αὐτὸς τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως, καὶ τὸν ἐπρομήθευσε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, καταφεύγοντα εἰς Περσίαν.

ΑΔΜΗΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας. οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν Αλκηστιν θυγατέρα τοῦ Πελίου, ἥτις ἀπέθανε ἐκουσίως διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της. ἔζη περὶ 1840. Π.Χ.

ΑΔΡΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, Βασιλεὺς τοῦ Αργους. οὗτος ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας του μὲ δύω ἐξωρίστους, τὴν μὲν Αργείαν μὲ τὸν Πολυνίκην, τὴν δὲ Δηϊπύλην μὲ τὸν Τυδέα, ἀφοῦ τοὺς ὑπεσχέθη καὶ τὴν εἰς τὴν πατρίδα των ἐπιστροφήν.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, εἷς τῶν σοφῶν. ἔζη περὶ τὰ 180. Π.Χ. ἦπατρίς του ἦτον ἡ Τύρος. ἐχρημάτισεν μαθητὴς Ηρώδου τοῦ Αττικοῦ, καὶ διάδοχος τῆς σχολῆς εἰς τὰς Αθήνας. ὁ Καῖσαρ Αντώνιος τὸν ἐτίμα μεγάλως, καὶ τὸν ἔστειλε πολλάκις καὶ δῶρα. ἐχρημάτισεν ἔπειτα καὶ Διδάσκαλος εἰς τὴν Ρώμην.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, Εκκλησιαστικὸς Συγγραφεὺς, συνέγραψε μίαν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν θείαν Γραφήν. ἔζη τὸ 450. Μ.Χ.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης κατὰ τὸ 117. Μ.Χ. φιλήσυχος Καῖσαρ, μολονότι πρὶν νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον ἔτρεφε κατὰ τοῦ λαοῦ ἐχθροπαθείας τινάς. Γέροντος τινὸς ζήτημα ἠρνήθη ποτὲ, πρὸς τοῦτον δὲ παρουσιασθέντα καὶ δεύτερον μὲ κεφαλὴν καλλωπισμένην ὡς νέος, καὶ αἰτοῦντα, ὁ Βασιλεὺς ἀστείως εἶπε. "τοῦτο ἠρνήθην καὶ τοῦ πατρός σου.,,.

ΑΔΡΥΜΑΧΟΣ, Βασιλεύς τις τῶν Μαλλούων ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Λουκ.

ΑΔΥΤΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Μετάλκην. Απολλόδ.

ΑΔΩΝΙΣ, υἱὸς τοῦ Κινύρου Βασιλέως τῆς Κύπρου, καὶ τῆς Μεθάρμης θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος.

ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ, Σπαρτιάτης, εἷς τῶν μαχεσάντων μετὰ Παυσανίου ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν. οὗτος ἐφόνευσε

τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον. Ηρόδ.

ΑΕΡΟΠΗ, γυνὴ τοῦ Ατρέως, ἐμοιχεύθη ὑπὸ τοῦ Θυέστου, ὡς ἡ Κλυταιμνήστρα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου.

ΑΕΤΙΟΣ, Ιατρὸς ἀπὸ τὴν Αμιδα πόλιν πρωτεύουσαν τῆς Μεσοποταμίας κατὰ τὸ 500. Μ.Χ. Χριστιανός. Εχρημάτισε καὶ Κόμης. Σώζεται ἓν σύγγραμμα αὐτοῦ περὶ Ιατρικῆς εἰς 16. Βιβλία.

ΑΕΤΙΩΝ, περιφημός τις Ζωγράφος, ζῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ Λουκ.

ΑΖΑΗΛ, καὶ υἱὸς Αδερ, ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Συρίαν κατὰ τὸ 865. Π. Χ.

ΑΖΑΝ, ἢ Αζὴν Ιων. υἱὸς τοῦ Αρκάδος καὶ τῆς Ερατοῦς, πατὴρ τοῦ Κλήτορος, ὅστις ἔλαβεν εἰς μερίδα μέρος τῆς Αρκαδίας, τὸ ὁ ποῖον ἐκαλεῖτο ὑπ' αὐτοῦ Αζανία. Παυσ.

ΑΖάνης, εἷς τῶν στρατευσάντων μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ελλάδος στρατηγὸς τῶν Σογδιανῶν, Ηρόδ.

ΑΖΑΡΙΑΣ, ὁ αὐτὸς καὶ Οὐσίας, κατὰ τὸ 811. Π.Χ. Εβασίλευσεν ἐπὶ τῆς Ιουδαίας, ἐταπείνωσε τοὺς Φιλυσταίους, ἐξήπλωσε τὰ Ορια τῆς Επικρατείας του. διεδέχθη δὲ ἔπειτα τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ ὁ υἱὸς του Ιωάθαμ καὶ μετ' αὐτὸν ὁ υἱὸς του Αχαζ.

ΑΖΕΜΙΛΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Τύρου. Αρρίαν.

ΑΖΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κλειμένου ἐκ τοῦ Ορχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἀδελφὸς τοῦ Αργίνου, καὶ πατὴρ τοῦ Ακτορος. Παυσ.

ΑΘΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ελληνος. Κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευσεν εἰς τὸν Ορχομενὸν τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ἐκλήθη ὑπ αὐτοῦ Αθαμᾶν τία, μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, κατῴκησε περὶ τὴν χώραν τῆς Φθιώτιδος, λαβὼν δὲ πρῶτον εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φρίξον καὶ τὸν Ελληνα. εἶτα δὲ νυμφευθεὶς τὴν Ινὼ ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτῆς τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην, καὶ τελευταῖον τὴν Θερμισὼ θυγατέρα τοῦ Υψέως Βασιλέως τῶν Λαπίθων, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ερύθιον, Σχοινέα, καὶ Πτῶον Απολλδ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ὁ Μέγας, Διδάσκαλος τῆς Εκκλησίας ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν κατὰ τὸ 296. Μ.Χ. ἀπέθανε κατὰ τὸ 373. ἦτον περίφημος γραμματικὸς καὶ Ρήτωρ συνέγραψε περὶ Αριανῶν καὶ Ελλήνων καὶ ἄλλα διάφορα.

ΑΘΕΜ-ΘΑΪΣ, περίφημος Αραψ. ἔζη πρὸ τοῦ Μωάμεθ, ἦτον πλούσιος, ἀνδρεῖος καὶ σοφὸς. τα ἐλεύθερα κινηματά του τὸν ἐδείκνυον ἔνδοξον. ὁ υἱός του Αδὴς ἦτον τῶν δογμάτων τοῦ Μωάμεθ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἠγαπᾶτο ἄκρως ἀπ' αὐτόν. Επονομάσθη Ελεύθερος τοῦ Ελευθέρου, διὰ τὰ φιλελεύθερα φρονήματα τοῦ πατρός του.

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ, Αθηναῖος, Φιλόσοφος Πλατωνικὸς, ἤνθη κατὰ 177. Μ.Χ. καὶ ἐφιλονείκει πάντοτε κατὰ τῶν Χριστιανῶν. ἠθέλησε νὰ ἀναγνώσῃ τὴν θείαν Γραφὴν, πρὸς εὐχαρίστησιν, τῆς περιεργείας του, ἀλλ' ἐντοσούτῳ ἐφωτίσθη τόσον, ὥστε ἀντ' ἐχθροῦ ἔγινε καὶ Διδάσκαλος τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου. Τούτου τοῦ ἀνδρὸς σώζονται πολλὰ συγγράμματα εἰς τὸ Ελληνικὸν καὶ Γαλλικόν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, Αἰγύπτιος, περίφημος Γραμματικός. Ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Αντωνίου. οὗτος συνέγραψε πολλὰ Συγγράμματα περὶ τούτου, καὶ ἕν μέγαν θησαυρὸν Ελληνικῆς Αρχαιότητος,

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, Μηχανικός. Ηνθη κατὰ τὸ 212. Π.Χ. Εγραψε πρὸς τὸν Μαρκέλλιον ἓν σύγγραμμα περὶ Μηχανημάτων, περιγράφων τὰς ἰδίας του ἐφευρέσεις, καὶ ἄλλων τινῶν,

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, Περγαμηνός, εἷς τῶν ἐνδόξων Στωϊκῶν Φιλοσόφων, οἰκειότατος φίλος τοῦ Κάτωνος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐτελείωσε τὸν βίον του.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, ἀπὸ Ταρσὸν, περίφημος Στωϊκὸς Φιλόσοφος, φίλος τοῦ Αὐγούστου, καὶ Διδάσκαλος τοῦ Τιβερίου.

ΑΘΥΜΒΡΟΣ, Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Αθυμβρα ἐν τῇ Λυδίᾳ Στράβ.

ΑΙΑΚΙΔΗΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους. Οὗτος περὶ τὸ 450. Π.Χ. οἰκειώθη τὴν τυραννίαν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν Πολυκράτην Ηρόδ.

ΑΙΑΚΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Σολοσῶντος, τύραννος τῶν Σαμίων. Ηρόδ.

ΑΙΑΝΤΟΔΩΡΟΣ, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Απολλοδώρου. Πλάτ.

ΑΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Οἰλέως Βασιλέως τῶν Λοκρῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, ἔδειξε μεγάλα σημεῖα τῆς ἀκαταμαχήτου ἀνδρείας του, φονεύσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρωαδίτας, ἐπισρέφων δὲ εἰς τὴν Ελλάδα, ναυαγήσας ἐπνίγη.

ΑΙΑΣ, ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, Βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, καὶ δεύτερος μετὰ τὸν Αχιλλέα κατὰ τὴν ἀνδρείαν. εἷς καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἡρατευσάντων κατὰ τῆς Τρῳάδος. Εἰς τὴν πολιορκίαν αὐτὴν ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Εκτορος μίαν ὅλην ἡμέραν, καὶ μόλις πρὸς τὸ ἑσπέρας διηλλάχθησαν μεταξύ των μὲ φιλικὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἐσχάτως ἐφάνησαν δὶ αὐτοὺς ὀλεθριόταται. Ο μὲν Αἴας ἔδωκε ζωστῆρα περικαλλῆ, ἀπὸ δὲ τοῦ Εκτορος αὐτὸς ἔλαβε ξίφος θαυμάσιον. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αχιλλέως, φιλονεικήσας ὁ Αἴας διὰ τὰ ὅπλα τοῦ θανόντος, προκριθέντος τοῦ Οδυσσέως, αὐτὸς ἀπὸ τὸν θυμόν του ἐμάνη, καὶ ὁρμήσας ἔσφαζε τὰ ποίμνια τοῦ Ελληνικοῦ ρατοῦ, νομίζων ὅτι φονεύει Ελληνας, λαβὼν δὲ καὶ ἕνα κριὸν τὸν ἐνόμισεν Οδυσσέα, καὶ πρὸς περισσοτέραν ἐκδίκησιν τὸν ἐμάστιζε, ἐξ οὗ ἐπωνομάσθη καὶ Μαστιγοφόρος. Αλλὰ τέλος ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, καὶ αἰσχυνόμενος νὰ ζῇ πλέον δὶ ὅσα ἄτιμα ἔργα ἔπραξεν εἰς καιρὸν τῆς μανίας του ἐφονεύθη ἰδιοχείρως μὲ τὸ ἴδιον ξίφος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε ἀπὸ τὸν Εκτορα, δείξας ἐμπράκτως, ὅτι τῶν ἐχθρῶν τὰ δῶρα σπανίως ἀποβαίνουν ἐπωφελῆ.

ΑΙΓΕΣΤΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Σικελίας· ἐπισρέψας ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔκτισε τὴν πολιν Αἰγέστην, καὶ ἄλλας, ἐφιλοξένησε τὸν Αἰνείαν, καὶ παρεσάθη εἰς τὴν ταφὴν τοῦ πατρός του Αγχίσου.

ΑΙΓΕΥΣ, υἱὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου Βασιλέως τῆς Αττικῆς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τάλλλαντος· ἄτεκνος ὢν ἠρώτησε τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, καὶ ὑπῆγεν εἰς

Τροιζῆνα, ὅπου συνευρεθεὶς μετὰ τῆς Αἴθρας κρυφίως, θυγατρὸς τοῦ αὐτόθι Ηγεμόνος Πιτθέως, ἐγέννησε τὸν Θησέα. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΑΛΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Αδράστου Βασιλέως τῆς Σικυῶνος, ἡ κατ' ἄλλους, θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἰγιαλέως καὶ γυνὴ τοῦ Διομήδους ἐξ Αργους. Ομ. Ιλ. Ε

ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ινάχου καὶ τῆς Νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, Βασιλεὺς τοῦ Αργους, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ χώρα τῆς Αχαΐας καὶ Σικυωνίας Αἰγιάλεια. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αδράστου, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Επιγόνων εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος υἱοῦ τοῦ Ετεοκλέους. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ, κάτοικος τῆς πόλεως Αἰγιαλείας. Ηρόδ.

ΑΙΓΙΜΙΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Δωριέων, περὶ τὸ ὄρος τοῦ Πίνδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ηρακλῆς ἔσωσεν εἰς τὸν κατὰ τῶν Λαπίθων πόλεμον· καὶ πρὸς ἀμοιβὴν ἐβοήθησεν ἔπειτα τὰ τέκνα τοῦ Ηρακλέους νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

ΑΙΓΙΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μνησευθεὶς τὴν Μνήστραν μίαν τῶν Δαναϊδῶν. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ υἱὸς τοῦ Θυέστου καὶ τῆς θυγατρός του Πελοπίας, λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη οὕτω, διότι ἀνετράφη μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγός. Αὐτὸς ἐφόνευσε τὸν Αγαμέμνονα ἐπανελθόντα ἀπὸ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος· μετὰ καιρὸν ἔπαθε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Αγαμέμνονος Ορέστην.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ, Ιθακήσιος, πατὴρ τοῦ Αντίφου καὶ Εὐρυνόμου, καὶ σύντροφος τοῦ Οδυσσέως.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Αγχινόης, ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, Βασιλεὺς τῆς Λιβύας καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν της, Απολλόδ. εἶχε πεντήκοντα υἱούς, οἱ ὁποῖοι μνησευθέντες μὲ τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαναοῦ ἐφονεύθησαν ἀπὸ αὐτὰς κατὰ προτροπὴν τοῦ ἰδίου των πατρός, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Υπερμνήστρα. Απολλόδ.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Απολλ

ΑΪΔΩΝΕΥΣ, ποιητής. Ησιόδ. θεογ.

ΑΪΔΩΝΕΥΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν εἰς τὴν Ηπειρον, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην θέλοντες νὰ ἁρπάσουν ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Πειρίθους, ἐρρίφθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς σκοτεινὴν καὶ πολυχρόνιον φυλακήν. Πλούτ-

ΑΙΘΑΛΙΩΝ, περίφημος λῃστής.

ΑΙΘΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως Βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, καὶ μήτηρ τοῦ Θησεως. ὅταν ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης ὥρμησαν εἰς τὴν Αττικὴν διὰ νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν ἀδελφήντων Ελένην, ἁρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησέως, ἠχμαλώτισαν καὶ τὴν Αἴθραν, καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὴν Λακεδαίμονα. ἡ δὲ Ελένη φεύγουσα μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τρῳάδα, ἔλαβεν καὶ αὐτὴν μαζῆ της, ἥτις ἠλευθερώθη εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, γνωρισθεῖσα ἀπὸ τοὺς ἐκγόνους της Ακάμαντα καὶ Δημοφῶντα.

ΑΙΘΩΝ, ἐπίπλαστον ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὑπεκρίθη ὁ Οδυσσεὺς, ὅταν ἔφθασεν

εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην, μὴ θέλων ἀμέσως νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης. Οδ. Ρ.

ΑΙΘΩΝ, οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος Ἰλ. Θ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, δευτέρα Αὐτοκρατόρισσα τῆς Μοσκοβίας καὶ τῆς Ρωσσίας. Ἐξάθη ἔνδοξος διὰ τοὺς Νόμους τοὺς ὁποίους ἐσήγησε, οἱ ὁποῖοι ἐρρύθμισαν τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων της, καὶ εὐκόλυναν τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς τέχνας. Μεταξὺ εἰς τὰ λαμπρὰ καὶ ἔνδοξα κατορθώματά της εἴς τε τὰ πολεμικὰ καὶ πολιτικὰ, κάμνει χρεία νὰ ἐγκωμιασθῇ ὁ ζῆλος τὸν ὁ ποῖον ἔδειξε διὰ τὴν ὑγείαν τῶν ὑπηκόων της. Ἐπειδὴ ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ ἐξάνθημα τῆς Εὐλογίας ἐπροξένει θάνατον εἰς τὸ Βασιλειόν της πολὺ περισσότερον παρὰ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης ἠθέλησε νὰ ἐμφυλλιασθοῦν οἱ ὑπήκοοί της μὲ τὴν Βακκίναν, πρᾶγμα δυσπαράδεκτον εἰς τὸν λαὸν, καὶ διὰ παραδείγμα ἐμφυλλιάσθη πρῶτον αὐτὴ ἡ Ἰδία καὶ ὁ υἱός της ὅσις ἦτον ὁ κληρονόμος τοῦ βασιλείου μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἔλαβον θάρρος οἱ ὑπήκοοί της καὶ ἔγινε κοινὸς ὁ ἐμφυλλιατμός. καὶ οὕτω διεφυλάχθη τὸ τέταρτον μέρος τῶν ὑπηκόων της. Οἱ Ρῶσσοι ἐπίσευσαν εἰς τὸν Χριστὸν τὸ 990. κατὰ τοὺς χρόνους Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, διὰ τῶν διδασκάλων, τοὺς ὁ ποίους ἔστειλε πρὸς αὐτοὺς Ἰγνάτιος ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. ἔπειτα πάλιν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πάτριον θρησκείαν, μέχρις οὗ Βλοδ μῆρος ὁ Δοὺξ αὐτῶν ἔλαβε διὰ γυναῖκα τὴν Ἄνναν ἀδελφὴν Βασιλείου τοῦ Πορφυρογεννήτου Αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων ἡ ὁποία τὸν κατέπεισε καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ μετέπειτα ὅλον τὸ ἔθνος.

ΑΙΛΙΑΝΟΣ, Κλαύδιος, Ρωμαῖος, διέτριβε πάντοτε εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ μόλον ὅτι δὲν ἦτον ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶχε τόσας δυνάμεις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, ὥσε μελίγλωττος καὶ μελίφθογγος ὠνομάζετο.

ΑΙΛΙΟΣ, Μοῖρις, ἐπονομαζόμενος Ἀττικιστὴς. Συνέγραψε περὶ Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνικῶν λέξεων, πολλὰ ὠφέλιμα. Ἐξεδόθησαν ἐν Οξωνίᾳ τὸ 172. εἰς εἶδος λεξικοῦ. Ἔζη κατὰ τὸ 1990. Μ.Χ.

ΑΙΛΙΟΣ, Ἀριστείδης, ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν. Ἔζη κατὰ τὸ 180. Μ.Χ. ἦτον Ρήτωρ καὶ σοφιστὴς περίφημος. Ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. ὡς ἐπ᾽ τὸ πλεῖστον διέτριβεν εἰς Σμύρνην. καὶ διὰ τῆς εὐγλωττίας του κατέπεισε τὸν Μ. Αὐρίλιον Ἀντωνῖνον καὶ ἀνεκαίνησε ταύτην τὴν πόλιν, ἡ ὁποία ἔχε κρημνισθῇ ἀπὸ σεισμόν. οἱ δὲ Σμυρναῖοι εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης τὸν ἔστησαν χαλκοῦν ἀνδριάντα, πλησίον εἰς τὸν δωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἔζη κατὰ τὸ 184. Μ.Χ. Συνέγραψε περὶ Ρητορικῆς, καὶ σώζονται μέχρι τοῦδε 54. λόγοι του περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, καὶ τινες ἐπιστολαί. Ἐξεδόθησαν δὲ Ἑλληνολατηνιστὶ ἐν Οξωνία τό 1722, 1730. Μ.Χ.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ, Κάϊος Ἰούλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μαυριτανίαν κατὰ τὸ 270. Μ.Χ. Οὗτος ὑπῆρξε στρατηγὸς τῶν Περσῶν, ἔπειτα δὲ ἐκηρύχθη παρὰ τῶν στρατιωτῶν Αὐτοκράτωρ κατὰ τὸ 254. Ἐπολέμησε τοὺς Αὐτοκράτορας Οὐαλεριανὸν καὶ Γάλλον καὶ τοὺς ἐνίκησε. Ἐφονεύθη δὲ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του εἰς

τὸν πολεμον.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ, ὁ ἐπωνομασθεὶς Μακεδονικός. (ἄλλος ὁ Παῦλος Αἰμίλιος ὁ Βάρρων, ὁ νικηθεὶς ἐν Κάναις.) στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων περίφημος. ἐνίκησε τοὺς Λιγούρους τὸ 142 Π.Χ. ἐκυρίευσε τὸ Βασίλειον τῶν Μακεδόνων, καὶ ἔλαβε τὸν Περσέα τὸν Βασιλέα αὐτῶν αἰχμάλωτον. λέγουσι δὲ ὅτι, ζητῶν νὰ χωρίσῃ τὴν σύζυγόν του Παπιρίαν, ἀπεκρίθη εἰς τοὺς φίλους του, οἵτινες ἐθαύμαζον, καὶ τὸν ἠρώτων τὴν αἰτίαν τοῦ χωρισμοῦ μιᾶς τοιαύτης εὐμόρφου καὶ φρονίμου γυναικός. "ἴδετε τὸ ὑπόδημά μου εἶναι νέον καὶ εὔμορφον, ὅμως ἀναγκάζομαι νὰ τὸ ῥίψω, καθότι ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι μὲ θλίβει. ,, οὗτος ἀπέθανε κατὰ τὸ 168. Π.Χ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΚΡΩΝ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βερόνην, σύγχρονος τοῦ Ποιητοῦ Ὀβιδίου, ποιητὴς καὶ αὐτὸς περίφημος. Ἐκ τῶν ποιημάτων του σώζεται μόνον τὸ περὶ ἐνεργειῶν τῶν χόρτων, ἐκδοθὲν ἐν Νεαπόλει κατὰ τὸ 1477.

ΑΙΜΩΝ, εἷς τῶν ὑποστρατηγῶν τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου, υἱὸς τοῦ Κρέοντος Βασιλέως τῶν Θηβῶν.

ΑΙΝΕΑΣ, Θηβαῖος, χοροδιδάσκαλος. κατὰ Σχολ. Πίνδ. τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος μετεχειρίζετο βοηθὸν μὴ δυνάμενος μόνος εἰς τὸ κοινὸν διὰ τὸ ἰσχνόφωνόν του νὰ ἐκφράζηται εἰς τοὺς χορούς τὰ ποιήματά του.

ΑΙΝΕΑΣ, στρατηγός τις τῶν Κορινθίων. Θουκ.

ΑΙΝΕΑΣ, ἕτερος στρατηγὸς ἐκ τῆς Στυμφαλίδος πόλεως τῆς Αρκαδίας. Ξε.

ΑΙΝΕΙΑΣ, στρατιωτικὸς καὶ πεπαιδευμένος. Οὗτος ἐξέδωκε Συγγράμματα στρατηγικὰ, ἐξ ὧν σώζεται ἓν ἐπιγραφόμενον, Τακτικὸν καὶ πολιορκητικόν. ἔζη κατὰ τὸ 360. Π.Χ.

ΑΙΝΕΙΑΣ, Γαζαῖος, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ιεροκλέους. ἔγινε χριστιανὸς, καὶ ἐμαρτύρησε κατὰ τὸ 484 Συνέγραψε διαλογικῶς, περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, καὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

ΑΙΝΕΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Δηΐωνος Βασιλέως τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου. Απολλόδ.

ΑΙΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Απόλλωνος καὶ τῆς Στιλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου. Ορφ. Αργ.

ΑΙΝΗΣΙΔΑΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Πεταϊκοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐν Ακράγαντι. Πίνδ. Ολ.

ΑΙΝΗΣΙΔΑΜΟΣ, ἐκ Κωασσοῦ ζῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου. Σκεπτικὸς φιλόσοφος. Φώτ.

ΑΙΝΙΚΟΣ, Αθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα, ἐπιγραφόμενα Αντεια.

ΑΙΟΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἑλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ορτηΐδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, Βασιλεὺς εἰς Θεσσαλίαν κατὰ τὸ 1913. Π.Χ. ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Αἰολεῖς. Νυμφευθεὶς τὴν Εναρέτην ἐγέννησε τὸν Κριθέα, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Δηίωνα, Μάγνην, καὶ Περιήρην. θυγατέρας δὲ τὴν Κανάκην, Αλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην. Απολλόδ.

ΑΙΟΛΟΣ, μυθολογούμενος Θεὸς τῶν ἀνέμων.

ΑΙΟΛΟΣ, ἐκ Λυρνησσοῦ πόλεως τῆς Φρυγίας, ὅστις ἠκολούθησε τὸν Αἰνείαν εἰς τὴν Ιταλίαν. Οὐϊργ.

ΑΙΠΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ελέτου Βασιλέ-

ως τῆς Φαισάνης ἐν Αρκαδίᾳ, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἦτον ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης. Ομ. Ιλ. Β.

ΑΙΠΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Κρεσφόντου, καὶ τῆς Μερόπης θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἷς τῶν Ηρακλειδῶν. ὁ Αἴπυτος ὅμως διασωθεὶς πλησίον τοῦ πάππου του Κυψέλου, ἀνετράφη παρ' αὐτῷ, ἕως οὗ φθάσας εἰς ἡλικίαν καὶ ἐπισρέψας εἰς Μεσσήνην ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην, καὶ ἐπανέκτησε τὴν πατρικὴν βασιλείαν. Απ.

ΑΙΠΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Νηλέως, καὶ ἔκγονος τοῦ Κόδρου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Πριήνην.

ΑΙΣΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Αρίσβης, ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων· οὗτος προεῖπε τὴν δυσυχίαν τῆς Τρῳάδος ἥτις ἔμελλε νὰ προξενηθῇ διὰ τοῦ Πάριδος. Απολλόδ.

ΑΙΣΙΜΟΣ, ἀδελφὸς τῆς Αντικλείας μητρὸς τοῦ Οδυσσέως, καὶ πατὴρ τοῦ Σίνωνος.

ΑΣΧΙΝΑΔΑΣ, παρ' Αριστοφ. χωρικός τις ἐν τῇ Αττικῇ, διατρίβων πάντοτε εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ατρομήτου καὶ τῆς Γλαυκοθέας, Αθηναῖος, ἀγενὴς, μικρᾶς καταστάσεως, ῥήτωρ περίφημος. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ισοκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν εἰς τὴν ῥητορικὴν, ὥσε μόνον εἰς τὸν Δημοσθένην ἔδωκε τὰ πρωτεῖα, μὲ τὸν ὁποῖον πολλάκις ἦλθε καὶ εἰς φιλονεικίας. ἔζη κατὰ τὸ 330. Π.Χ. Απέθανε εἰς τὴν Σάμον. ἔλαβε φήμην μεγάλην διὰ τὴν εὐγλωττίαν του. οἱ Ελληνες ὠνόμασαν τοὺς τρεῖς λόγους του τοὺς σωζομένους, τρεῖς Χάριτας. Σώζονται καὶ αἱ ἐννέα ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας ἔγραψε πρὸς τοὺς Αθηναίους ὧν εἰς τὴν ἐξορίαν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ὁ ἐπονομαζόμενος Σωκρατικὸς φιλόσοφος, υἱὸς Λυσανίου τοῦ Αλλαντοποιοῦ· ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας, ἐχρημάτισε μαθητὴς καὶ ὀπαδὸς τοῦ Σωκράτους. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται μόνον τρεῖς Διάλογοι, οἵτινες ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ κατὰ τὸ 1766 Μ.Χ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ὁ Μιτυληναῖος, ὁ ἐπονομασθεὶς ῥητορομάστιξ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, Νεαπολίτης, φιλόσοφος Ακαδημιακός., μαθητὴς Μελανθίου τοῦ Ροδίου.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ Αρκὰς, μαθητὴς τοῦ Ισοκράτους.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, Μιλήσιος, πολιτικὸς Συγγραφεύς.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, Ανδριαντοποιός.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, συγγράψας περὶ ῥητορικῆς τέχνης.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Εφορίωνος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ελευσῖνα τῆς Αττικῆς. ποιητὴς περίφημος. ὠνομάσθη πατὴρ τῆς Τραγῳδίας· ἔδωκεν εἰς τοὺς Ποιητὰς τὴν προσωπίδα καὶ τὸ ὑποδημάτιον, καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ κατασκευάσωσιν ἓν ἁμάξιον ἀντὶ θεάτρου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ὁ Θεσπίδης. ὁ Σοφοκλῆς, ποιητὴς τραγικὸς ἐμβῆκεν μ' αὐτὸν εἰς ἅμιλλαν, καὶ τὸν ὑπερέβη εἰς μίαν Τραγῳδίαν· ὅθεν ὁ Αἰσχύλος ἀπὸ τὴν ὑπέρμετρον φιλοτιμίαν του ἀφῆκε μὲ λύπην τὰς Αθήνας, καὶ ἀπέρασεν εἰν τὴν Σικελίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 456. Π.Χ. Λέγουσιν, ὅτι ἀπέθανε μὲ παράδοξον θάνατον. Λετὸς βαστάζων χελώνην ἀρκετὰ μεγάλην, τὴν ἀφῆκε κατὰ τὴν συνήθειάν του

ἐπὶ τῆς φαλάκρας αὐτοῦ, νομίσας αὐτὴν λευκὴν πέτραν, καὶ τὴν ἐσύντριψε. Συνέγραψε ἐννενήκοντα Τραγῳδίας κατὰ τὸν Φαβρίκιον· ἐκ τούτων σώζονται μόνον ἑπτά.

ΑΙΣΩΝ, ὁ πατὴρ τοῦ Ἰάσωνος, υἱὸς τοῦ Κρηθέως, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πελίου, τοῦ Νηλέως, καὶ ἄλλων. φθάσας εἰς βαθύτατον γῆρας, ἀνενεώθη διὰ τῆς παρακλήσεως τοῦ Ἰάσωνος.

ΑΙΣΩΠΟΣ, μυθοποιὸς περίφημος, νομίζεται κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην Φρύγιος. ἐγεννήθη δοῦλος· ὅθεν βλέπων τὴν αὐτέλειαν τῆς γενεᾶς του, καὶ ὅτι δὲν εἶχεν ὑπόληψιν καὶ τιμὴν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων μόλον ὅτι εἶχεν ἐκπαιδευθῇ ἀπὸ τὸν φιλόσοφον Ἰάδμωνα, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχον τὸν πωλήσει, ἐδόθη εἰς τὸ νὰ συνθέττῃ μύθους, ἐπιτηδείους καὶ εὐαρέσους· ταῦτα ἐπροξένησαν εἰς αὐτὸν μεγάλην ὑπόληψιν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα· φθάσασα δὲ ἡ φήμη τῆς σοφίας του εἰς τὰ ὦτα τοῦ Κροίσου τὸν ἐπῆρε εἰς τὸ παλάτιόν του ὅπου διέμεινε ἕως τέλους τῆς ζωῆς του. ἔζη τὸ 628. Π.Χ.

ΑΙΣΩΠΟΣ Σορισὴς, ἀναγνώστης τοῦ Μιθριδάτου Βατιλέως τοῦ Πόντου. ἔγραψε περὶ τῆς Ελένης, ὅπου ἀναφέρει ὅτι εὑρίσκεται ἐν Δῆφάριον μέγα ὀνομαζόμενον Πάνας, καὶ μέσα εἰς αὐτὸ γεννᾶται μία πέτρα ἀσράπτουσα, ἡ ὁποία ἀνάπτεται ὑπὸ τοῦ Πλίου, καὶ ἐνεργεῖ εἰς τὸ νὰ διεγείρῃ τὴν ἀγάπην εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἔγραψε καὶ ἐγκώμιον εἰς τὸν Μιθριδάτην.

ΑΚΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Ακακήσιαν εἰς τὴν Αρκαδίαν. Παυσ.

ΑΚΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας. Οὗτος ἐσάλη ὑπὸ τῶν Ελλήνων μὲ τὸν Παλαμήδην καὶ Διομήδην εἰς τὴν Τρῳάδα διὰ νὰ ζητήσωσι τὴν Ελένην. εἰς τὸ διάσημα δὲ αὐτῆς τῆς πρεσβείας ἐγέννησεν υἱὸν μὲ τὴν Λαοδίκην θυγατέρα τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν ἡ Αἴθρα, ἡ μήτηρ τοῦ Θησέως· εἰς δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος ὁ Ακάμας καὶ ὁ Δημοφῶν ἠλευθέρωσαν τὴν Αἴθραν καὶ τὸν υἱόν του, ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ελλήνων.

ΑΚΑΡΝΑΝ, υἱὸς τοῦ Αλκμαίονος καὶ τῆς Καλλιῤῥόης θυγατρὸς τοῦ Αχελώου, ἔκγονος τοῦ Αμφιάρεω, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς πόλεως Ψωφίδος, εἰς τὸ μέρος τῆς Ηπείρου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ακαρνανία, ἐκατοίκησεν ἐνταῦθα, φέρων καὶ μίαν ἀποικείαν. Απολλόδ.

ΑΚΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πελίου, οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν Κρηθηΐδα, ἤκαθὼς ἄλλοι λέγουσι, τὴν Υπολίτην· ἀλλ' αὐτὴ, ἐπειδὴ ἠράσθη τὸν Πηλέα, καὶ αὐτὸς δὲν ἐδείκνυε κἀνὲν σημεῖον ἀγάπης πρὸς αὐτὴν, τὸν ἐσυκοφάντησε πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅτι τὴν ἐνοχλεῖ. ὅθεν ὁ Ακαστος ἔκβαλε τὸν Πηλέα εἰς τὸ κυνήγιον, εἰς τὸ Πήλιον ὄρος, ὅπου καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἄοπλον διὰ νὰ τὸν φάγωσι τὰ θηρία· ἀλλ οἱ Θεοὶ τὸν ἐβοήθουν, καὶ ἐφόνευσεν ὅσα θηρία ἀπήντησεν. ἐπιστρέψας δὲ ὁ Πηλεὺς εἰς τὴν πόλιν, ἐφόνευσε καὶ αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα του.

ΑΚΙΛΙΟΣ, ἀνδρεῖος στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων, ἐνίκησε μὲ θρίαμβον τὸν Αντίοχον περὶ τὰ 563. καὶ ἐπῆρε πολύτιμα λάφυρα, ἀγγεῖα ἀργυρᾶ, γλυπτὰ, στεφάνους χρυσοῦς, καὶ μεγαλοπρεπεῖς,

φορέματα, καὶ ἄλλα διάφορα, καὶ τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

ΑΚΟΝΤΙΟΣ Κῶος, νέος ὡραῖος, ἀλλ' ἁπλοῦς τὸν τρόπον. Οὗτος ἰδὼν εἰς τὸν ἐν Δήλῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος τὴν Κυδίππην, νέαν ἐγχώριον ὡραίαν, τόσον ἐτρώθη ἀπὸ τὰ κάλλη της, ὥστε ἔγραψε εἰς μῆλον τοὺς λόγους τούτους "σὺ ὡραιοτάτη κόρη θέλεις μὲ εἶσαι κατὰ πάντα τρόπον σύζυγός μου,, καὶ ῥίψας αὐτὸ εἰς τοὺς πόδας τῆς νέας, ἐξέκετο διὰ νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν. ἡ δὲ Κυδίππη ἐπῆρε τὸ μῆλον, καὶ ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν γραφὴν αὐτοῦ τὸ ἔδειξεν εἰς τοὺς γονεῖς της, οἵτινες θαυμάσαντες τὴν ἁπλότητα τοῦ νέου, ἀπεκρίθησαν ἀσειζόμενοι, ὅτι θέλει γίνει τὸ θέλημά του. ἔπειτα λησμονήσαντες τὴν ὑπόσχεσίν των καὶ τὸν νόμον, ὅσις ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληροῦται πᾶσα ὑπόσχεσις γινομένη εἰς ἐκεῖνον τὸν ναὸν, ἀπεφάσισαν νὰ ὑπανδρεύσωσι τὴν θυγατέρα των μὲ ἄλλον τινὰ νέον ἐγχώριον· ἀλλ' ὀσάκις ἐπλησίαζον αἱ ἡμέραι τῶν γάμων, ἡ Κυδίππη ἐκυριεύετο ἀπὸ σφοδρούς σπασμούς. τέλος μαθόντες παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὑπόσχεσίν των, ἔδωκαν τὴν Κυδίππην εἰς τὸν Ακόντιον, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἡ ἐγκάρδιος αὐτοῦ ἐπιθυμία.

ΑΚΟΥΜΕΝΟΣ, περίφημος Ἰατρὸς ἐν Αθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΑΚΟΥΣΙΛΑΟΣ, Αθηναῖος, ὁ ἐπονομασθεὶς ἀγαθός. Οὗτος ἐσπούδαζεν εἰς τὰς Αθήνας, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ τοῦ Γάλβα, καὶ διατρίψας ἐκεῖ ἀπέκτησε πολλὰ χρήματα, διὰ τῶν ῥητορικῶν του λόγων, καὶ ἀφῆκεν εἰς τοὺς Αθηναίους τοκισμένα χρήματα ἄπειρα.

ΑΚΟΥΣΙΛΑΟΣ, ἐξ Αργους, υἱὸς τοῦ Κάβα, ἀπὸ πόλεως Κερκάδος, Ἱστορικὸς παλαιότατος.

ΑΚΡΙΑΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ, Βασιλεὺς τοῦ Αργους· Οὗτος μαθὼν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν ἔκγονόν του, ἔκλεισε εἰς χαλκοῦν πύργον τὴν μονογενῆ του θυγατέρα Δανάην διὰ νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ· μαθὼν δὲ ὅτι αὐτὴ ἐγέννησε παιδίον ἔκλεισεν αὐτὴν ὁμοῦ μὲ τὸ βρέφος εἰς ἓν κιβώτιον, καὶ τὸ ἀφῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν. τὸ δὲ κιβώτιον κατήντησεν εἰς τὴν νῆσον Σέριφον, ὅπου ὁ ἐκεῖ βασιλεύων Πολυδεύκης ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὴν Δανάην,, ἀνέθρεψε καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς Περσέα. ὁ δὲ Περσεὺς ἡλικιωθεὶς ἐπεθύμησε νὰ περιέλθῃ τὸν κόσμον καὶ διαβαίνων ἀπὸ τὴν Λάρισσαν τῆς Θεσσαλίας, ἐφόνευσε μὲ τὸν δίσκον τὸν πάππον του Ακρίσιον.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Κωνσταντινουπολίτης, συγγενὴς τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας. τὰ Συγγράμματά του εἶναι ἡ Φυσική του, ἥτις παραβάλλεται μὲ τὴν τοῦ Αριστοτέλους, καὶ ἡ Θεολογία του μὲ τὴν τοῦ Πλάτωνος. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1220. καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1282. Μ. Χ.

ΑΚΡΟΤΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Κλεομένους του Β'. Σπαρτιάτης. ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ακραγαντίνων. Διόδ.

ΑΚΡΟΤΑΤΟΣ, ἔκγονος τοῦ προτέρου

Βασιλέως τῆς Σπάρτης. Πλούτ.

ΑΚΡΩΝ, Ακραγαντῖνος Ιατρὸς υἱὸς τοῦ Ξένωνος. Ἔζη πρὸ τοῦ Ιπποκράτους, ἔγραψε περὶ Ιατρικῆς εἰς δωρικὴν φράσιν.

ΑΚΤΑΙΟΣ, Πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος Βασιλεὺς τῆς Αττικῆς, πατὴρ τοῦ Ερυσίχθονος, καὶ τῆς Αγραύλου γυναικὸς τοῦ Κέκροπος. Απολλόδ.

ΑΚΤΑΙΟΣ, πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γλαύκης.

ΑΚΤΑΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Αρισαίου καὶ ἔκγονος τοῦ Κάδμου.

ΑΚΥΛΑΣ, καλὸς Γραμματικὸς καὶ Μουσικός.

ΑΚΥΛΑΣ, ἕτερος Φιλόσοφος ἔγραψε σχόλια λογικὰ περὶ συλλογισμῶν.

ΑΛΑΒΑΝΔΟΣ, υἱὸς τοῦ Καρδὸς καὶ τῆς Καλλιῤῥόης, ὅσις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Αλάβανδα εἰς τὴν Καρίαν, Στεφ, Βυζ.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΙΑ, ἡ Αλαλκομενής. Στράβ.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΙΑ Θυγάτηρ τοῦ Ωγύγου, ἐξ ἧς κατ' ἄλλους λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰ πόλις Αλαλκομεναὶ Παυσαν.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΗΣ, ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Βοιωτίας.

ΑΛΑΜΑΝΗΣ, Λοῆζος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἔνδοξος Φιλόσοφος, καὶ περίφημος Ποιητής. ἀφῆκε πολλὰ Συγγράμματα εἰς τὸ Ιταλικόν. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1556. Μ.Χ.

ΑΛΑΡΙΚΟΣ, Πρῶτος Βασιλεὺς τῶν Γότθων, ἐπαρχία τῆς Μολδαυΐας. Αφοῦ ἐκυρίευσε τὴν Ελλάδα καὶ τὴν κατηφάνισε, ἀπεφάσισε νὰ ἐξουσιάσῃ καὶ τὴν Ιταλίαν κατὰ τὸ 410. περιεκύκλωσε τὴν Ρώμην, καὶ τὴν ἐκυρίευσε.

ΑΛΒΑΝΟΣ Φραγγῖσκος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολονίαν. ἐξαίρετος Ζωγράφος. Επωνομάσθη Ζωγράφος τῶν χαρίτων. Απέθ. κατὰ τὸ 1660. Μ.Χ.

ΑΛΒΕΡΤΙΣ Λέων Βατίσας, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μαθηματικὸς, πεπαιδευμένος εἰς πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ ἀρχαιολόγος. Αφῆκε πολλὰ Συγγράμματα τῆς Αρχιτεκτονικῆς, Ζωγραφικῆς, καὶ Γλυπτικῆς. Οὗτος ἐφεῦρεν ἓν ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἐμέτρα μὲ εὐκολίαν καὶ βεβαιότητα τὰ βάθη τῶν Θαλασσῶν.

ΑΛΒΕΡΟΝΗΣ, Ιταλὸς υἱὸς κηπευροῦ, Εγινεν Ιερεὺς ἔπειτα ἐπίσκοπος. Ἦτον τολμηρὸς καὶ φιλόδοξος. Ο Βασιλεὺς τῆς Ισπανίας Γίλιππος Ε'. τὸν εἶχε μυστικὸν γραμματέα, εἰς ὀλίγον δὲ διάστημα καιροῦ, ὁ Πάπας τὸν ἐφυλάκωσεν. ὑποπτευθεὶς ὅτι αὐτὸς εἶχε προδώσει τὴν πατρίδα εἰς τοὺς Τούρκους, Απέθ. εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸ 1752.

ΑΛΒΕΡΤΟΛΙΟΣ Ιάκωμος, Ιταλὸς Αρχιτέκτων. Διὰ τὴν ἀξιότητά του καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς αὐτὴν τὴν τέχνην, οἱ ἀκαδημιακοὶ φίλοι του τὸν ἔστησαν ἐναγάλμα εἰς τὸ ἐν Μιλάνῳ βασιλικὸν πανεπιστήμιον. Απέθ. κατὰ τὸ 1805. εἰς ἡλικίαν χρόνων 44.

ΑΛΒΙΝΟΒΑΝΟΣ, Γάϊος, Ιππεὺς Ρωμαῖος, σύγχρονος τοῦ Οβιδίου. Συνέγραψεν εἰς στίχους Ηρωϊκοὺς Θησηΐδα. ἤτοι περὶ τῶν πράξεων καὶ κατορθωμάτων τοῦ Θησέως. Ἔζη κατὰ τὸ 30. Π.Χ.

ΑΛΒΙΝΟΣ Πλατωνικὸς Φιλόσοφος. Ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αλκίνοος μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ μεγάλως κατὰ τὴν αἵ

ρετὴν ὄνομα, καὶ συγγράμματα.

ΑΛΒΟΥΚΑΖΗΣ, ἐπίσημος χειρουργὸς τῶν Ἀράβων. Οὗτος ἐτύμησεν ὑπερτὸν τὴν χειρουργικὴν μεταξὺ τῶν Ἀράβων. αἱ χειρουργικαὶ πράξεις τὰς ὁποίας περιγράφει προξενοῦν φρίκην εἰς τὰς εὐαισθήτους ψυχὰς διὰ τὸ σκληρὸν τῶν πράξεων. Ἱστορικός τις τῶν Ἀράβων ὀνόματι Ἀβιοσσίας, ἐπαριθμεῖ σχεδὸν τριακοσίους Ἰατροφιλοσόφους, καὶ συγγραφεῖς Ἀραβας Μωαμεθανούς. ἐξ αὐτῶν ἐσημειώσαμεν τοὺς ἐγκριτοτέρους.

ΑΒΟΥΚΕΡΚΗΣ, ἔνδοξος στρατηγὸς τῆς Πορτογαλλίας, ἄνθρωπος φρόνιμος, δίκαιος, ἀφιλοκερδὴς, καὶ φιλάνθρωπος· ἔκαμε μεγάλα ἀνδραγαθήματα εἰς τὴν Περσίαν καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀπέθ. κατὰ τὸ 1515. εἰς ἡλικίαν χρόνων 63. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας τὸν ἐξήτησε νὰ πληρώσῃ φόρον διὰ μίαν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του εἰς τὴν Περσίαν. αὐτὸς δὲ τὸν ἔστειλε σπαθία καὶ βόλια λέγων ". Ἰδοὺ τὰ ἀργύρια τα ὁποῖα πληρόνει ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας διὰ φόρον.

ΑΛΓΟΡΑΤΗΣ Φραγγῖσκος, Φιλόσοφος, ποιητὴς ἄριστος, καὶ πολλὰ ἐγνωσμένος ἐπαγγέλλετο τὴν Ζωγραφικὴν, Γλυπτικὴν, ἀρχιτεκτονικὴν καὶ Μουσικὴν ἔκαμε καὶ συγγράμματα περὶ αὐτῶν τῶν τεχνῶν. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Προυσίας τὸν ἐτίμησε καὶ τὸν ἔκαμε μέγαν ἄρχοντα τῆς Προυσίας. Οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ἀπέθ. εἰς τὴν Πίζαν κατὰ τὸ 1764.

ΑΛΔΡΟΥΒΑΝΤΗΣ, ὁ Ὀδυσσεὺς τῆς Βολωνίας. ἐσοφὸς μέγας ὁδοιπόρος καὶ λαμπρὸς φυσιολόγος. Συνέγραψε μίαν Φυσικὴν Ἱστορίαν εἰς 16. τόμους, διὰ τὴν ὁποίαν ἔφθειρεν ὅλην τὴν πατρικήν του κατάστασιν, καὶ ἀπέθανε τυφλὸς καὶ πτωχὸς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Βολωνίας κατὰ τὸ 1605. Ἄλλοι ἀρνοῦνται τοῦτο τὸ ὕστερον καὶ λέγουσιν ὅτι ἀπέθανεν εἰς τὸν οἶκόν του περικυκλωμένος ἀπὸ φίλους του καὶ ἀπὸ μαθητάς του.

ΑΛΕΜΒΕΡΤΗΣ Ἰωάννης, σοφὸς, μυστικὸς γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1717. Οὗτος συνέγραψε τὸν πρόλογον τῆς Γαλλικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας, καὶ ἐτιμήθη μεγάλως. Ἀπέθ. κατὰ τὸ 1780.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ἥτις ἀλλέως ἐλέγετο Κασάνδρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, οὗτος ἐπιγράφεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Λυκόφρονος, Λουκίαν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Ἀφροδισιεὺς, (πόλις Ἀφροδισία εἰς Κόρινθον τῆς πελοποννήσου.) Φιλόσοφος περιπατητικὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἔζη κατὰ τὸ 211. Π.Χ. Ἤξερε καλῶς τὰς Ἀριστοτελικὰς λέξεις, καὶ μόνον αὐτὰς μετεχειρίζετο, χωρὶς νὰ ἐνόνῃ ἄλλας νεωτέρων. Οἱ Ἄραβες καὶ οἱ Ἕλληνες ἀφῆκαν σχεδὸν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ἔφερον πάντοτε εἰς μαρτυρίαν τὸν Ἀφροδισέα. Εὑρίσκονται καὶ πολλὰ συγγράμματα αὐτοῦ περὶ Εἱμαρμένης, καὶ ἄλλων πολλῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ὁ Ἰατρὸς, ἀπὸ τὴν Λυδίαν Ἐπαρχίαν τῆς Ἀσίας· ὁ πατήρ του ἦτον Ἰατρὸς ἄριστος ὀνομαζόμενος Στέφανος· εἶχεν ἀκόμη τέσσαρας ἀδελφοὺς περιφήμους, ὁ εἷς ὠνομάζετο Διόκορος, ἦτον Ἰατρός. ὁ ἄλλος Ἀθήμιος, περίφημος μαθηματικὸς καὶ ἀρχιτέκτων

τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ μέγας Ἰουστινιανὸς ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἁγίας Σοφίας· ὁ ἄλλος ὠνομάζετο Ὀλυμπιόδωρος, περίφημος νομικός, καὶ ὁ ἔσχατος Μητρόδωρος ὁ Γραμματικός. Ἔζων κατὰ τὸ 565. Μ. Χ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Αἰττωλὸς ἀπὸ τὴν Ἤπειρον, υἱὸς τοῦ Σατύρου καὶ τῆς Στρατοκλείας, ἦτον εἷς τῶν ἑπτὰ τραγικῶν Ποιητῶν. οὗτος συνέγραψε καὶ Τραγῳδίας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Μέγας, υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος· ἐγεννήθη εἰς χωρίον μικρὸν τῆς Μακεδονίας, Πέλλαν ὀνομαζόμενον κατὰ τὸ 359 Π. Χ. τὴν νύκτα καθ' ἣν ἐγεννήθη ἐκάη ὁ Ναὸς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τὸν Ἐρόστρατον, διὰ νὰ ἀπαθανατίσῃ τὸ ὄνομά του. ὁ Ἀριστοτέλης ἐγάθη διδάσκαλός του. εἶχεν ὑφήλον βασιλικὸν φρόνημα. ὁσάκις ἐπληροφορεῖτο περί τινος νίκης τοῦ πατρός του ἔκραζε μὲ λύπην εἰς τοὺς παρόντας "εἰς ἐμὲ ὁ πατήρ μου δὲν θέλει ἀφήσει τίποτε νὰ κατορθώσω,,, Ἵππον τινὰ ἄγριον θεσσαλονικὸν, ὀνομαζόμενον Βουκέφαλον, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἄριστοι ἱππεῖς ἐροβήθησαν ν' ἀναβοῦν, στρέψας αὐτὸν πρὸς τὸν ἥλιον ἐπήδησεν ἐπ' αὐτὸν, καὶ ὁ ἵππος ἔτρεχεν ὡς ἀστραπὴ ἀφοῦ δὲ ἀβλαβὴς ἐκατέβη, ὁ πατήρ του χύνων δάκρυα χαρᾶς ἐφώναξε "ζήτει υἱέμου βασιλείαν ἴσην μὲ τὸν ἑαυτόν σου ἐπειδὴ ἡ Μακεδονία δὲν σὲ χωρεῖ,, εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ὑπέταξε τοὺς Ἰλλυριούς, Τριβαλούς, Θρᾷκας, καὶ ἄλλα Ἔθνη· ἐτιμώρησε τὴν ἀπιστίαν τῶν Θηβαίων, καὶ κατεκρήμνισε τὴν πόλιν των, προστάξας νὰ διασώσουν μόνον τοὺς ναοὺς, καὶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Πινδάρου. μὲ τριάκοντα χιλιάδας πεζικὸν, καὶ μὲ πέντε χιλιάδας ἱππικὸν, ὥρμησεν εἰς τὴν Περσίαν, κατεπολέμησε μὲ βρίαμβον, τὸν Βασιλέα Δαρεῖον εἰς τὸν Γρανικὸν, καὶ εἰς τὰ πεδία τῆς Ἰσσοῦ, καὶ τὸν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν, αἰχμαλωτίσας τὴν Βασιλικὴν του οἰκογένειαν. ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Φοινίκης καὶ Αἰγύπτου καὶ τὰς ἐκυρίευσεν. ὑπῆγεν εἰς τὴν Λυβικὴν ἔρημον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἀμμωνος· ὑπέστρεψεν ἔπειτα εἰς τὴν Περσίαν καὶ τὴν κατεκυρίευσε, καταδιώξας ἀθλίως τὸν βασιλεύοντα Δαρεῖον· ἐπροχώρησεν εἰς τὴν Ἰνδικὴν καὶ ὑπέταξε τὸν Βασιλέα Πῶρον. ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἠρρώστησεν ἔξαφνα ἀρρωστίαν καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 322 Π. Χ. εὑρὼν ποτε μεταξὺ τῶν λαφύρων μίαν χρυσῆν θήκην δουλευμένην μὲ πολυτίμους λίθους "ἂς φυλαχθῇ εἶπε διὰ νὰ βάλωμεν εἰς αὐτὴν τὰς ραψῳδίας τοῦ Ὁμήρου,,.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Δικηγόρου, ἀπὸ Σελεύκειαν πόλιν τῆς Κιλικίας, σοφιστής, ὁ ἐπονομασθεὶς Πηλοπλάτων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Καπίλωνος, σοφιστὴς, ἀδελφὸς Εὐσεβίου τοῦ σοφιστοῦ καὶ μαθητὴς Ἰουλιανοῦ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ἀπὸ Κλαυδιούπολιν, ἐπαρχίαν τῆς Τρανσιλβανίας, σοφιστής·

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Νουμήνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρυγίαν, περίφημος Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, ἔζη κατὰ τὸ 170. Μ. Χ. συνέγραψε περὶ σχημάτων ῥητορικῶν, καὶ ἄλλα. ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Αἰγαῖος, ἀπὸ τὴν Ηπειρον, Φιλόσοφος περιπατητικὸς Διδάσκαλος Νέρωνος Βασιλέως Ρώμης, ὁμοῦ μὲ τὸν Χαιρήμονα Φιλόσοφον. ἐγέννησε δὲ υἱὸν τὸν Καίλιον. αὐτὸς ὠνόμαζε τὸν Νέρωνα πηλὸν ἀνακατωμένον μὲ αἷμα.

ΑΛΕΞΑΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Μαχάωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Ασκληπιοῦ. Παυσ.

ΑΛΕΞΑΡΧΟΣ, συγγραφεὺς ἱστις, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος.

ΑΛΕΞΑΡΧΟΣ, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θου.

ΑΛΕΞΙΑΝΟΣ. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Αλέξανδρος Σεβῆρος. Ηρωδιαν.

ΑΛΕΞΙΑΣ, ὄνομα ἄρχοντος τινὸς ἐν Αθήναις. Ξενοφ.

ΑΛΕΞΙΔΗΜΟΣ, Θετταλός τις πατὴρ τοῦ Μένωνος. Πλάτ.

ΑΛΕΞΙΚΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΑΛΕΞΙΝΟΣ, Πελοποννήσιος ἐκ τῆς Ηλίδος, Φιλόσοφος, πολλὰ φιλόνεικος, διὰ τοῦτο καὶ Ελεγξῖνος ἐπωνομάσθη. ἔγινε διάδοχος τοῦ Εὐβουλίδου, διεφέρετο μὲ τὸν Φιλόσοφον Ζήνωνα. περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Ερμιππος, ὅτι ἀπερχόμενος εἰς τὴν πόλιν Ολυμπίαν εἰς τὴν Αφρικὴν, διὰ νὰ συσήσῃ ἐκεῖ τὴν Ολυμπιακὴν ὀνομαζομένην αἵρεσιν, διὰ τὸ νοσῶδες τοῦ τόπου ὑπῆγεν εἴς τινα πόλιν τῆς ἐρήμου. Κολυμβῶν δὲ ποτὲ εἰς τὸν Αλφειὸν ποταμὸν ἐπνίγη. πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔγραφε καὶ πρὲς τὸν Ζήνωνα, καὶ πρὸς τὸν Εφορον τὸν Ισοριογράφον. ἐσάθη δὲ καὶ Διδάσκαλος τοῦ Βασιλέως Αντιγόνου.

ΑΛΕΞΙΟΣ Αριςήνης, Νομοφύλαξ, καὶ Οἰκονόμος τῆς Μεγάλης Εκκλησίας τῆς Κωνσαντινουπόλεως. ἔζη ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ιωάννου τοῦ Κομνηνοῦ. διὰ προσαγῆς του συνέγραψεν Ερμηνείαν τῶν Ιερῶν Κανόνων. ἔζη κατὰ τὸ 1130. Μ.Χ.

ΑΛΕΞΙΟΣ, ποιητὴς Κωμικός. ἔζη τὸ 244. Π.Χ. εἰς τὸν καιρὸν Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. φαίνεται νὰ ἦναι πολλὰ παλαιότερος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου. ἀπέθανεν εἰς τὸ θέατρον ὡς νικητὴς μὲ τὸν στέφανον εἰς τὴν κεφαλήν. συνέγραψε 245· κωμῳδίας. σώζονται δὲ ἐξ αὐτῶν ἀποσπάματα τινά.

ΑΛΕΟΣ, υἱὸς τοῦ Αφείδαντος, Βασιλεὺς τῆς Τεγέας ἐν Αρκαδίᾳ, καὶ ἔκγονος τοῦ Αρκάδος. μὲ τὴν Νεαίραν ἐγέννησε τὸν Λυκοῦργον, τὸν Αμφιδάμαντα, τὸν Κηφέα, καὶ τὴν Αὔγην. Οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Αλέαν. Απολλόδ.

ΑΛΕΥΑΣ, ἀπόγονος τοῦ Ηρακλέους, ἐξοῦ κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Αλευάδαι, οἵτινες ἐξουσίαζον ἐπὶ πολὺν χρόνον μέρος τῆς Θεσσαλίας. Πίνδαρος.

ΑΛΕΩΤΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς, ἐχρημάτισεν ἔνδοξος ἀρχιτέκτων, καὶ κατ' ἄλλους πεπαιδευμένος. Οὗτος ἔκτισε τὸ θέατρον τῆς Πάρμας κατὰ τὸ 1618. Μ.Χ. καὶ ἀπέθανε τὸ 1630.

ΑΛΙΤΗΣ, ἢ Αλάτης, υἱὸς τοῦ Ικαρίου καὶ τῆς Νύμφης Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. Απολλόδ.

ΑΛΙΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιππότου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ηρακλέους. Οὗτος ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, ὅτε οἱ Ηρακλεῖδαι εἰσέλαβον εἰς τὴν Πελοπόννησον, διώξας ἐκεῖθεν τοὺς Σισυφίδας, καὶ καταςαθεὶς Βασιλεὺς τῆς

χώρας. οἱ ἀπόγονοι τούτου ἦρξαν πέντε γενεὰς κατὰ συνέχειαν, ἕως τοῦ Βάκχιδος. Πίνδ.

ΑΛΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ατρείδου Αἰγίσθου, φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Ορέστην, ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν εἰς τὰς Μυκήνας. Υγῖν.

ΑΛΘΗΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Κατρέως Βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος. ἐδιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ρόδον διὰ νὰ ἀποφυγῃ τὸν χρησμὸν, ὅστις προεῖπεν, ὅτι ὁ Κατρεὺς θέλει φονευθῆ ὑφ' ἑνὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ. μετὰ καιρὸν δὲ ἐλθὼν ὁ Κατρεὺς εἰς τὴν Ρόδον διὰ νὰ ἰδῇ τὸν υἱόν του, καὶ μὴ γνωρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ νυκτὸς, ἐφονεύθη, ὡς ξένος τις κακοῦργος νομισθείς. Απολλόδ. παρὰ δὲ Διοδ. Σικελ. καὶ Αλθαιμένης.

ΑΛΙ-ΑΒΒΑΣ ὁ ἐπωνομασθεὶς σοφὸς, ἔζη περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου αἰῶνος, οὗτος συνέγραψεν τὸ Αλμαλεκὶ, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ὑπερεκθειάζει, ὡς τελειότατον Ιατρικῆς σύστημα.

ΑΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλκινόου, Βασιλεὺς τῶν Φαιάκων. Ομ. Οδ. θ.

ΑΛΙΟΣ, εὐγενής τις Λύκιος. Ιλ. Ε.

ΑΛΚΑΘΟΗΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, αὐτὸς διὰ τὴν ὑποψίαν τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του Χρυσίππου, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου φονεύσας τὸν λέοντα ὅστις εἶχε φάγει τὸν Εὔριπον, υἱὸν τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως δι' ἀμοιβὴν ἔλαβε τὴν θυγατέρα του Ευαίχμην. μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του, καὶ τὴν διαδοχὴν τοῦ Βασιλείου.

ΑΛΚΑΪΟΣ, Αθηναῖος, περίφημος τραγικὸς ποιητής.

ΑΛΚΑΪΟΣ, Μιτυληναῖος, περίφημος ποιητὴς Λυρικός. Συνέγραψε στίχους ἐρωτικούς. ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῆς Σαπφοῦς, τὴν ὁποίαν καὶ ἠγάπα. Οὗτος εἶχε γενναῖα, καὶ φιλελεύθερα φρονήματα, καὶ κατεπολέμα πάντοτε λόγῳ ἢ ἔργῳ, τοὺς τυράννους τῆς πατρίδος του, καὶ τυραννοφρονοῦντας. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται ἀποσπάσματα τινά.

ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Τηλέκρου ἔννατος Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκείας τοῦ Ευρυσθένους, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἦρχισεν ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος. Πρόδ.

ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Σθενελαΐδου Σπαρτιάτης τις. Θουκ.

ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἓν ἄγαλμα τῆς Αφροδίτης εὑρίσκετο ἔξωθεν τῆς πόλεως τῶν Αθηνῶν, εἰς τοὺς λεγομένους Κήπους, θαυμαζόμενον μεγάλως ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. Λουκ.

ΑΛΚΑΝΔΡΗ, γυνὴ τοῦ Πολύβου, ἑνὸς πλουσίου Αἰγυπτίου ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐφιλοδωρήθη μεγάλως ἡ Ελένη, ὅτε ἐπέστρεφε μετὰ τοῦ Μενελάου ἀπὸ τὴν Τρωάδα. Ομ Οδ.δ.

ΑΛΚΑΝΔΡΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως. Ομ, Ιλ. Ε.

ΑΛΚΑΝΔΡΟΣ, νέος τις Σπαρτιάτης. εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι δυσαρεστημένοι ἀπὸ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου, ἐπεβουλεύθησαν κατ' αὐτοῦ, πληγώσας ὁ ἴδιος τὸν νομοθέτην εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Πλούτ.

ΑΛΚΕΤΑΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ηπείρῳ, πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τ ῦ Ξενοφῶντος.

ΑΛΚΕΓΑΣ, υἱὸς τοῦ Αερόπου, καὶ

πατὴρ Ἀμύντα τοῦ τετάρτου ἐκ Μακεδονίας. Ἡρόδ.

ΑΛΚΕΤΑΣ, ἀδελφὸς Περδίκα τοῦ Β΄. εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ὅστις ἐφονεύθη μὲ τὸν υἱόν του ἀπὸ τὸν Ἀρχέλαον. Πλάτ. Γοργ.

ΑΛΚΕΤΑΣ, ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. παρὰ δὲ Θουκ. Ἀλκίδας.

Ὁ ΚΙΝΩΡ, Ἀργεῖός τις, νικήσεις ὑπὸ τοῦ Ὀρθάδρου Σπαρτιάτου εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἀργείων μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡρόδ.

ΑΛΚΙΣΤΙΣ, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου Βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, ἥτις παρέδωκε τὸν ἑαυτόν της εἰς θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ συζύγου της. διότι αὐτὸς ἠσθένησε, καὶ ὁ χρησμὸς εἶπεν, ὅτι ἠθελεν ἀποθάνει, ἂν δὲν θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του φίλος τις, ἀντ' αὐτοῦ. ἐτιμᾶτο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς μεγάλως.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Κλεινίο Ἀθηναίου. ἐχρημάτισε περίφημος στρατηγὸς διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, διοικῶν κατὰ τὰς περιστάσεις, κατὰ τὸν καιρὸν, καὶ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους. εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐβασίλευεν ἡ μεγαλοπρέπεια, αὐτὸς ὑπερέβαινε τοὺς συμπολίτας του εἰς τὴν λαμπρότητα. μεταξὺ τῶν Θηβαίων εἶχον τινὲς κλίσιν εἰς τὰ σωματικὰ ἐπίπονα γυμνάσματα, ἀλλὰ κἀνεὶς δὲν τὸν ὡμοίαζε· μεταξὺ τῶν Σπαρτιατῶν ἐξάθη ἐπίπονος. μεταξὺ τῶν Θρακῶν ἐξαίσιος. καὶ μεταξὺ τῶν Περσῶν ἔζησε μὲ πολυτέλειαν, καὶ πολλὴν ὑπόληψιν. καὶ μολονότι εἶχε καὶ ἄλλους συστρατηγοὺς εἰς τὰς κατὰ καιροὺς πολεμικάς του ἐκστρατείας, ἦτον ὅμως πεπεισμένος τὴν ἐκ τῆς νίκης προερχομένην εὐτυχίαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπέδιδον εἰς αὐτόν. τὸν ἐστεφάνωσαν πολλάκις μὲ στεφάνους χρυσοῦς καὶ χαλκίνους, οἵτινες ἐδίδοντο μόνον εἰς τοὺς νικητὰς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. δὲν διήρκεσεν ὅμως πολὺν καιρὸν αὕτη ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Ἀθηναίων· διότι ἀπὸ μίαν ἄδικον ὑποψίαν τυραννείας, διεβάλλομένην ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, καὶ ἀπὸ τὸ πρὸς αὐτὸν μῖσος τῶν Σπαρτιατῶν, ἀπεμακρύνθη τῆς πατρίδος του. τέλος ἐθανατώθη δυστυχῶς διατρίβων εἰς Φρυγίαν ἀπὸ τὸν Σατράπην Φαρνάβαζον, κατὰ τὸ 403. Π. Χ. τὸν ὁποῖον κατέπεισαν εἰς τοῦτο αἱ διαβολαὶ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ὀλιγαρχικῶν τινων Ἀθηναίων.

ΑΛΚΙΔΑΜΑΣ, Ἕλλην, ἀπὸ τῆς Ἐλαίας πόλεως Αἰολικῆς. περίφημος ῥήτωρ. ἔζη κατὰ τὸ 390. Π. Χ. Ἤκουσε τὸν Γοργίαν. σώζονται δύω λόγοι Ἀλκιδάμαντος, περὶ Ὀδυσσέως κατὰ Παλαμήδου.

ΑΛΚΙΜΕΔΗ, ὁ Φερεκράτης καὶ Ἀπολλώνιος ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἦτον μήτηρ τοῦ Ἰάσωνος ὠνομάζετο Πολυφήμη, καὶ ἦτον θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου. ὁ Ἀνδρων εἰς τὴν ἐπιτομὴν τῶν συγγενειῶν ἐλέγχει τὴν Θέογνιν, θυγατέρα τοῦ Λαοδικου καὶ μητέρα τοῦ Ἰάσωνος.

ΑΛΚΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Λαέρκου, στρατηγὸς τῶν Μυρμιδόνων εἰς την πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ. Π.

ΑΛΚΙΜΕΔΩΝ, πατὴρ τῆς Φιλλόνας τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξέθηκεν ἐπὶ τινος ὄρους εἰς βορὰν τῶν θηρίων, μαθὼν ὅτι ἐγέννησε παιδίον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ.

ΑΛΚΙΜΕΔΩΝ, εἷς τῶν Ὀλυμπιονίκων. Πίνδ.

ΑΛΚΙΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου. ὑπὸ τοῦ ὁ-

ποίου καὶ ἐφονεύθη. Ἀπολλόδ.

ΑΛΚΙΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐθανάτωσε μαθοῦσα ὅτι ὁ Ἰάσων ἐνυμφεύθη τὴν Γλαύκην. Διόδ.

ΑΛΚΙΜΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, ὁ Μέντωρ, Ὁμ. Ἰλ. Χ.

ΑΛΚΙΜΙΔΗΣ, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας. Αἰγινήτης τὴν πατρίδα. Πίνδ.

ΑΛΚΙΜΟΣ, ὁ πατὴρ τοῦ Μέντορος Ἰθακήσιος. Ὁμ.

ΑΛΚΙΜΟΣ, Μυρμιδὼν τις φίλος τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ἰλ. 7.

ΑΛΚΙΝΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως. Ἀπολλόδ.

ΑΛΚΙΝΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Δρίαντος. Παρ. Ἐρυτ.

ΑΛΚΙΝΟΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Κερκύρας ἀποικίας τῶν Κορινθίων. τοῦτου θυγάτηρ ἦτον ἡ Ναυσικάη, ἥτις ἐδέχθη τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὸ παράλιον ῥιφθέντα κατάγυμνον ὑπὸ μεγάλης τρικυμίας, τὸν ἐσεβάσθη ἡ σώφρον.

ΑΛΚΙΝΟΟΣ, οὗτος ἔζη εἰς τὰς Ἀρχὰς τοῦ δευτέρου αἰῶνος ἄφησεν ἐν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Εἰσαγωγὴ τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος.

ΑΛΚΙΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις μνησευθεὶς τὴν Γλαύκην, μίαν τῶν Δαναΐδων ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῆς. Ἀπολλόδ.

ΑΛΚΙΦΡΩΝ, Συγγραφεὺς τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν. Αὗται εἶναι ἐξηρτημέναι καλῆς αἰσθήσεως, πλὴν συντείνουσι εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαιολογίας, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, καθότι παριστῶσι ζωηρὰ τὰ ἤθη τῶν Ἀθηναίων. ἔζη κατὰ τὸ 300 Μ. Χ.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ, ἀπὸ τὸ Ἄργος υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφύλης. ὁ πατήρ του τὸν εἶχε ὁρκίσει νὰ ἐκδικηθῇ τὴν μητέρα του διὰ τὸν θάνατόν του, καὶ ἐρωτήσας τὸν χρησμὸν δια τὴν πατρικήν του ἐντολὴν ἔλαβε θετικὴν ἀπόκρισιν, καὶ τὴν ἐφόνευσε. ἀπέρασε δὲ ἔπειτα καὶ ἑκατοίκησεν εἰς μίαν νῆσον, ὅπου ἔλαβε διὰ γυναῖκα του τὴν Καλλιρρόην, θυγατέρα τοῦ Ἀχελώου καὶ ἀφῆκε τὴν Ἀρσινόην.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Παρίθου Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, συνέγραψε περὶ φυσιολογίας καὶ ἄλλα συγγράμματα περὶ Ἰατρικῆς. τὸ αὐτὸ βεβαιοῖ καὶ ὁ Ἰωσηφῖνος εἰς τὴν Ἱστορίαν του.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ, Ἀθηναῖος ἔνδοξος. ἐπιθυμῶν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Πεισιστράτου, ἀνεχώρισεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὅπου κατέπεισε τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ ἐκινήθησαν ἐναντίον τῶν τυράννων τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἠλευθέρωσαν τὴν πατρίδατου.

ΑΛΚΜΑΝ, ποιητὴς Λυρικός. ἀπὸ τὰς Σάρδεις πόλιν τῆς Λυδίας, ἔπειτα ἐπολιτογράφη εἰς τὴν Λακεδαίμονα. λέγουσιν ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἐγράψη ποιητὴς ἐρωτικῶν ἀσμάτων. ἔζη τὸ 670 Π. Χ.

ΑΛΚΜΗΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνησευθεῖσα ἡ Δαναΐς Ἱπποδάμεια ἐφόνευσεν αὐτὸν Ἀπολλόδ.

ΑΛΚΥΩΝ, Μιτυληναῖος ἐγράψη εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων μεγάλων Λυρικῶν ποιητῶν. ποιητὴς τοῦ εἴδους τῶν ὡραίων ποιημά-

των ὀνομαζομένων Ἀλκυτικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται πολλὰ ὀλίγα. ἔζη συγχρόνως μὲ τὴν Σαπφὼ κατὰ τὸ 604. Π.Χ.

ΑΛΚΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Ερεχθέως Βασιλέως τῶν Αθηνῶν, πατὴρ τοῦ Αργοναύτου Φαλήρου. Απολλόδ.

ΑΛΛΕΙΣ Εδμόντος, περίφημος Αστρονόμος Αγγλος, ὅστις κατὰ τὸ 1676. ὑπῆγεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Αγίας Ελλένης διὰ νὰ καμῃ νέας ἀνακαλύψεις ἀστρονομικὰς, περιῆλθεν εἰς τὴν Αφρικὴν καὶ Ασίαν. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1742. εἰς ἡλικίαν χρόνων 86.

ΑΛΜΙΚΤΟΣ, τύραννος τῆς Αγγλίας περὶ τὰ τέλη τοῦ τριτου αἰῶνος. Οὗτος ἐφόνευσε τὸν Καραύσιον, καὶ ἥρπασε τὸν θρόνον αὐτοῦ κατὰ τὸ 297. Μ. Χ. ἔκαμε μεγάλα κακὰ εἰς τὴν Αγγλίαν· ὁ δὲ Ασκληπιόδωρος στρατηγὸς Κωνσταντίνου τοῦ χλωροῦ ἐμονομάχησε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐφόνευσε. ἔκτοτε ἠνώθη ἡμεγάλη Βρεταννια εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ρωμαίων.

ΑΛΜΑΓΓΙΟΥ, ἐπώνυμον τοῦ Μωάμεθ υἱοῦ τοῦ Αμίρ. Οὗτος ἦν εἷς τῶν μεγαλητέρων Ηρώων, οἵτινες ἐξάθησαν ἀπὸ τοὺς Μόρους εἰς τὴν Ισπανίαν, ἄξιος, ἔμπειρος στρατηγὸς, καὶ ἀνδρεῖος μὲ μεγάλας ἀρετὰς. περισσοτέρας ἀπὸ πεντήκοντα μάχας, ἐκέρδισε κατὰ τῶν Χριστιανῶν. οἱ Οθωμανοὶ ἠθέλησαν πολλάκις νὰ τὸν κάμωσι Βασιλέα τῆς Ισπανίας, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἀπεποιήθη. ἔπειτα εἰς μίαν ἤτταν του ἀσωτήσας ἀπέθανε.

ΑΛΞΙΩΝ κατὰ Παυσ. πατὴρ τοῦ Οἰνομάου..

ΑΛΠΙΝΟΣ, Ιταλὸς, Ιατρὸς καὶ Βοτανικὸς περίφημος. Οὗτος ἔκαμε να γνωρισθῇ ὁ Καφὲς εἰς τὴν Εὐρώπην. ἔγραψε καὶ ἓν σύγγραμμα περὶ Ιατρικῆς τῶν Αἰγυπτίων, καὶ περὶ βαλσάμου. ἀπέθ. εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1617.

ΑΛΤΗΣ, Βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν τῇ πόλει Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, πατὴρ τῆς Λαοθόης. Ομ. Ιλ. Φ.

ΑΛΥΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Σαδυάττου Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, καὶ πατὴρ τοῦ Κροίσου, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Μιλησίων, κατέ ἔκαυσε τὸν ἐν Μιλήτῳ ναον τῆς Αθηνᾶς, τὸν ὁποῖον πάλιν μετοὔπολυ ἀνῳκοδόμησε. ἐπρόσφερε πολλὰ ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Απόλλωνος, Βασιλεύσας κατὰ τὸ 560. Π.Χ.

ΑΛΥΠΙΟΣ, Αλέξανδρος, περίφημος Μουσικὸς. ἔζη κατὰ τὸ 360. Π.Χ. συνέγραψε Εἰσαγωγὴν μουσικῆς, ἥτις ἐξεδοθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν λοιπῶν τοῦ Μεουρσίου.

ΑΛΦΑΝΟΣ, Ιταλὸς, ἄριστος Ιατρὸς, ἐκλέχθη ἔπειτα ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν πατρίδα του. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1160· Οὗτος ἐπεσκέπτετο χάριν τοὺς ἐνδεεῖς ἀρρώστους.

ΑΛΦΙΕΡΗΣ, ὁ περίφημος τραγικὸς ποιητὴς τοῦ 18. αἰῶνος, καὶ ἀρχηγὸς τῶν τραγικῶν ποιητῶν Ιταλῶν. συνέγραψε πολλὰ ποιήματα. ἀπέθ. εἰς τὴν Φλωρεντίαν εἰς ἡλικίαν χρόνων 54. τὸ σῶμα του τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Αγίου Σταυροῦ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ, Κόμης τῆς Καστέλλης εἰς τὴν Ισπανίαν, ὅστις ἐπωνομάσθη φρόνιμος, πρὶν νὰ βασιλεύσῃ ἠθέλησε νὰ διορθώσῃ τὴν Αστρονομίαν ἀπὸ τὰ παλαιὰ σφάλματα. ἐσύναξε πολλοὺς Χριστιανοὺς, Ἑβραίους, καὶ Τούρκους, καὶ μὲ αὐτοὺς

ἐκοπίαζε καὶ ἔκαμε τὰς εἰκόνας Ἀλφουσίνας, διὰ τὰς ὁποίας ἐξώδευσε τέσσαρας χιλιάδας δυκάτα. Αὗται αἱ εἰκόναι ἐδημοσιεύθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον κατὰ τὸ 1252. Οὗτος ὁ Μονάρχης ἦτον μᾶλλον Ἀστρονόμος παρὰ πολιτικός, ὁποῖος του τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τὸν θρόνον.

ΑΛΦΙΕΔΟΣ, ὁ Μέγας Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας. ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἤνθει εἰς τοὺς ὑπηκόους του ἡδικαιοσύνη. ἦτον καλοκάγαθος καὶ ἐλεήμων, εὐαίσθητος, καὶ φιλάνθρωπος. αὐτὸς πρῶτος ἔσπειρεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸν ἔρωτα τῆς μαθήσεως, τοῦ καλοῦ καὶ τὸν πατριωτισμόν. λέγεται ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου ἔμεινε μὲ τὴν Οἰκογένειαν του εἰς ἐσχάτην πτωχείαν, καὶ μίαν ἡμέραν δὲν τοὺς ἔμεινε ἄλλο τι παρὰ ἕνας ἄρτος, τὸν ἤμεισυ τοῦ ὁποίου ἐπρόσφερεν εὐχαρίστως εἰς πτωχόν τινα πεινασμένον παρουσιασθέντα ἔμπροσθέν του. ἀπέθ. κατὰ τὸ 900. Μ. Χ.

ΑΜΑΔΟΚΟΣ, πατὴρ καὶ υἱὸς ὁμώνυμοι, ἐστάθησαν εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Κερσοβλέπτου, καὶ ἐσυμμάχησαν μὲ τὸν Φίλιππον.

ΑΜΑΛΑΣΟΥΝΤΑ, θυγάτηρ τοῦ Θεοδώρου Βασιλέως τῆς Ἰταλίας. αὕτη ἡ πεπαιδευμένη Πριγγιπέσσα ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, ἐτεφανώθη τὸν Θεόδατον, τὸν ὁποῖον κατώρθωσε μὲ τὴν παιδείαν της, καὶ τὸν ἔκαμε Βασιλέα τῶν Ρωμαίων καὶ τῶν Γότθων. ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀχάριστος καὶ κάκιστος διώρισε καὶ τὴν ἔπνιξαν κατὰ τὸ 534. ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς τὸν περίπατον.

ΑΜΑΝΤΟΣ, ἐνίκησε τοὺς Γάλλους εἰς ἀποσασίαν τὸ 285. Μ. Χ. Βοηθούμενος ἀπὸ Ἀλιανόν τινα καὶ ἀπὸ ἄλλους συνωμότας λῃστὰς, δούλους, χωρικοὺς βιασμένους ἀπὸ τὰ βάρη τῶν φόρων. Οὗτοι οἱ δύω ὠνομάσθησαν Αὐτοκράτορες, καὶ ὥρμησαν ἐναντίον τῶν ἀθετημένων κατακαίοντες χωρία καὶ πόλεις. τέλος πάντων ὁ Αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς ἔστειλε στρατεύματα καὶ τοὺς ἐφόνευσε πλησίον τῶν Παρισίων εἰς ἓν φρούριον.

ΑΜΑΡΦΑΛ, Βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων, καὶ σύμμαχος τοῦ Χοδολλογομόρ. μετὰ τὴν Βασιλείαν τούτου ὑπέπεσον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀσσυρίων ἀπὸ τὴν ὁποίαν τοὺς ἠλευθέρωσεν ὁ Ναβονασάρ, καὶ πάλιν τοὺς ὑπέταξεν ὁ Ασσαραδδὼν Βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων. ὁδὲ Ναβοπαλασὰρ ἀπεκατέστησε πάλιν τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων, καὶ ὁυἱὸς αὐτοῦ Ναβουχοδονοσὼρ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Κολοφῶνα τῆς δοξης. μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἐσβέσθη ἡ δόξα τῆς ὑπερηφάνου Βαβυλῶνος, καὶ ἔγινε λάφυρα τοῦ Κύρου, ὅτις τὴν ἤνωσε μὲ τὴν Περσίαν κατὰ τὸ 530. Π. Χ.

ΑΜΑΣΙΣ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. τὸ πρῶτον ἦτον ἁπλοῦς στρατιώτης, ἀφοῦ δὲ ἔγινε Βασιλεὺς οἱ στρατιῶται του ζηλοτυποῦντες τὸν ἐκατηγόρουν. ἀλλ' ἔπειτα μὲ τὴν φρόνησιν καὶ γλυκύτητα, καὶ πολιτικήν του, τοὺς κατώρθωσε καὶ τὸν ἐσέβοντο. Οὗτος ἐσύστησε νόμον, ὅσις ὑπεχρέονε ἕκαστον πολίτην νὰ πηγαίνῃ ἐτησίως εἰς ἓν κριτήριον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐσύστησε καὶ νὰ ἐξομολογῆται ὅ, τι ἔπραξεν. οὗτος ἔζη κατὰ τὸ 569. Π.Χ.

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ὁ Ἅγιος, ἐγεννήθη εἰς

τὴν Γαλλίαν, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὁ Αὐτοκράτωρ Βαλεντιανὸς τὸν ἐτίμησε μὲ διάφορα ἀξιώματα, οὗτος ἐγνώριζε τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, συνέγραψε Λατινιστὶ διάφορα συγγράμματα ἐκκλησιαστικά. ἔζη τὸ 1370. Μ.Χ.

ΑΜΒΙΤΣΣΟΣ, πρῶτος θεμελιωτὴς τῆς ἐν Φωκίδι πόλεως Αμβρύσου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν. Παυσ.

ΑΜΕΔΑΙΟΣ, Δ΄. ὁ Μέγας Κόμης τῆς Σαυογίας. συνετὸς καὶ πολεμικὸς. ἔκαμεν 32. πολιορκίας. ἐδοήθησε τὴν Ρόδον κατὰ τῶν Τούρκων. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1323. ἐξάθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ Κόμητες ἀνδρεῖοι ἀπὸ τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν.

ΑΜΕΙΝΙΑΣ, Αθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ὅστις εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην ἔλαβε τὸ ἄριστον ὡς νικητὴς. Ηρόδ.

ΑΜΕΙΝΙΑΣ, Λακεδαιμόνιός τις Θουκ.

ΑΜΕΙΝΙΑΣ, κωμικός τις ποιητὴς, Αθηναῖος, νικήσας τὸν Αριστοφάνην εἰς δύω κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας, καὶ τὰς Ορνιθας. Αριστ. Βατ. 14.

ΑΜΕΡΙΚΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος περιηγητὴς, τοῦ ὁποίου τὴν φήμην πολλοὶ ἡγεμόνες ἐφθόνησαν. τὸ 1494. ἀνεκάλυψε πολλὰ νέα μέρη εἰς τὴν Αμερικήν. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1516. εἰς μίαν νῆσον τῆς Αμερικῆς.

ΑΜΗΣΤΡΙΣ, στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Παρ. Αισχύλ.

ΑΜΗΣΤΡΙΣ, γυνὴ τοῦ Ξέρξου Βασιλέως τῶν Περσῶν, ἡ Αμαστρις. Ηρόδοτ.

ΑΜΙΖΩΚΗΣ, Σκύθης τις γνωστὸς διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ανανδάριδος φιλίαν. Λουκ.

ΑΜΙΛΚΑΣ, ὀνομαζόμενος Φαβιας, πατὴρ τοῦ Αννίβου. Καρχηδόνιος, (ἡ δὲ Καρχηδὼν πόλις τῆς Αφρικῆς.) περίφημος στρατηγὸς. ἀπεμάκρυνε τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Καρχηδόνος, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας, καὶ τοὺς ἠφάνισε κατὰ κράτος. ἐπλάτυνε τὰ Ορια τῆς ἐπικρατείας των. ἔδωκε τὴν κόρην του διὰ γυναῖκα εἰς τὸν υἱόν του καὶ ἀδελφόν της Αννίβαν.

ΑΜΜΕΝΝΟΥΝΑΧ ἔνδοξος Ραββῖνος, ὅστις ἐφεῦρε τὰς Εβραϊκὰς στιγμάς. ἀπέθ. κατὰ τὸ 240. Μ. Χ.

ΑΜΜΙΑΝΟΣ Μαρκελλῖνος, Ελλην τὸ γένος, ἀπὸ τὴν Αντιόχειαν, στρατιώτης πεπαιδευμένος. παραιτηθεὶς ἔπειτα τὴν στρατιωτικὴν ἦλθεν εἰς Ρώμην, ὅπου καὶ συνέγραψε εἰς Λατινικὴν διάλεκτον Ιστορίαν τῶν Ρωμαίων βιβλία τριάκοντα, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τινά. ἔζη κατὰ τὸ 360. Μ.Χ.

ΑΜΜΩΝ, οὗτος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὸ 1015. Π. Χ.

ΑΜΜΩΝΙΟΣ, Χριστιανὸς συγγραφεὺς ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. ἔζη τὸ 250. ἔγραψεν ἄριστα συγγράμματα περὶ τοῦ Μωϋσέως, καὶ Ιησοῦ, συμφωνίας, καὶ ἁρμονίαν Εὐαγγελικήν.

ΑΜΜΩΝΙΟΣ, γραμματικὸς συνέγραψε περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, καὶ ἄλλα διάφορα. ἔζη τὸ 380. Μ. Χ.

ΑΜΜΩΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ερμίου. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Πρόκλου, Διδάσκαλος εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, παραδίδων τὴν πλατωνικοπεριπατητικὴν φιλοσοφίαν, πολλὰ πεπαιδευμένος, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν μαθηματικὴν καὶ Ιστορίαν. ἔζη κατὰ τὸ 500. Μ. Χ.

ΑΜΟΙΒΕΑΣ, περίφημος τις Μουσι-

κὸς, καὶ κιθαριστὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Φιλοσόφου Ζήνονος τοῦ Στωϊκοῦ. Αἰλιαν. Ποικιλ. Ἱς.

ΑΜΟΙΝΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Πολυδέκτωρ υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Υγῖν.

ΑΜΟΜΦΑΙΕΤΟΣ, Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τοῦ λεγομένου Πιτανάτου λόχου. Ηρ.

ΑΜΟΠΑΩΝ, εὐγενὴς Τρῳαδίτης, υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ. θ.

ΑΜΟΡΓΗΣ, στρατηγός τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ηρόδ.

ΑΜΟΡΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Πισούθνου, καὶ ἔκγονος τοῦ Ὑστάσπου, Πέρσης Σατράπης τῆς Καρίας. Θουκ.

ΑΜΟΥΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πρόκα Συλβίου, Βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νομίτορος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Αμούλιος ἔρριψεν εἰς φυλακὴν, μαθὼν ὅτι ἐγέννησε κρυφίως. τὸ δὲ βρέφος βαλὼν εἰς ἓν κιβώτιον ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ. τοῦτο δὲ ἦτον ὁ Ρωμύλος, ὅστις μετὰ ταῦτα φονεύσας τὸν Αμούλιον ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νομίτορα. Πλούτ. ὁ καὶ Αμώλιος παρὰ Στράβ. Ζ. Ρωμ.

ΑΜΟΥΣ, Αἰγύπτιος. οὗτος δὲν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ· ἀλλ' ἐπειδὴ τινες τὸν παρεκίνουν νὰ μὴν ὑβρίζῃ τὸν γάμον, κατεπείσθη. προσὸν δὲ νὰ συνέλθωσιν, ἔπεισε τὴν νέαν σύζυγόν του, καὶ παρέτησαν τὸν κόσμον, καὶ ὑπῆγον εἰς τὸ ὄρος τῆς Νιτρίας, ὅπου καὶ ἀσκήτευσαν ἕκασος χωριστὰ διὰ βίου.

ΑΜΠΙΛΙΟΣ Λούκιος. σώζονται μερικὰ ὑπομνήματα διαφόρων διηγημάτων του. κατὰ τὸ 1793. ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ. ἔζη τὸ 690. Μ. Χ.

ΑΜΥΘΑΩΝ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυρούς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσωνος, κατοικῶν ἐν Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας, νυμφευθεὶς δὲ τὴν Ιδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος, ἐγέννησε μετ αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν. Ομ. Οδ.

ΑΜΥΜΩΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αλκέτα, Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, Βασιλέως τῶν Περσῶν εἰς τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ πληρώνῃ καὶ φόρον. τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱός του Αλέξανδρος ὁ πρῶτος. Ηρόδ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Β'. Περδίκκα. ἀνεβάς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας, διὰ συνεργείας τοῦ Σιτάλκου Βασιλέως τῶν Θρακῶν, ὅθεν ὕστερον ἐδιώχθη καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 413 Π. Χ. Θουκ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αριδαίου, βασιλεύσας ἐν Μακεδονίᾳ τὸ 393. Π. Χ. ἀφήσας τρεῖς υἱοὺς, τὸν Αλέξανδρον, Περδίκκαν, καὶ Φίλιππον, τὸν πατέρα Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ξενοφ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας, τὸν ὁποῖον ὑπολαμβάνουσιν υἱὸν τοῦ Περδίκκα ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αντιόχου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μεγ. Αλεξάνδρου, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ασίαν.

ΑΜΥΝΤΑΣ, Βασιλεύς τις τῆς Γαλατίας, καὶ Λυκαονίας. Οὗτος εἰς τὴν ἐν Ακτίῳ μάχην, ἦτο σύμμαχος τοῦ Καίσαρος Οκταβίου.

ΑΜΥΝΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Ορμένου, κατοικῶν ἐν Ελεῶνι κώμῃ τῆς Βοιωτίας. Ομ. κ. πατὴρ τοῦ Φοίνικος Κράντορος καὶ τῆς Αξυδαμείας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ηρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον. Απο.

ΑΜΥΝΩΝ, ῥήτωρ τις ἐν Αθήναις σκωπτώμενος ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους ὡς μαλθακος. Αριστοφ.

ΑΜΥΡΤΑΙΟΣ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὃς τις μετὰ τὸν Ινάρον ἐβασίλευσεν, ὧν πρότερον ερτητὴς τῶν ἀποστατησάν των Αἰγυπτίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Αρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος. Ηρόδ.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ, περίφημος μάντις, υἱὸς του Οἰκλέους Βασιλέως τῆς Αρκαδίας, καὶ τῆς Υπερμνήστρας, θυγατρὸς του Θησέως. οὗτος προβλέπων τὸν ἀφανισμὸν τῶν, ὅσοι ἤθελον ἐκστρατεύσει μετὰ τοῦ Αδράστου ἐναντίον τῶν Θηβῶν, δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ ἀλλὰ πεισθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικός του συνηκολούθησε, καὶ κατὰ τὴν προγνωσίν του ἐχάθησαν ὅλοι.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Βουσίριδος, ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ηρακλῆς ἐθανάτωσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα του, διὰ τὰς ἀπανθρώπους καὶ τυραννικὰς των πράξεις. Ιπολ.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφύλης ἐξ Αρκαδίας, καὶ ἔκγονος τοῦ Αλεοῦ. Απολλοδ.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, Ηρως τις τῆς Σκανδίας ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας ὁ ριλοξενίσας τὸν Αὐτόλυκον. Ος. Ιλ. Κ.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, Οποίντιος, πατὴρ τοῦ Κλυσωνύμου, τὸν ὁποῖον παῖδα ὄντα ἔτι ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος παίζων τοὺς κύβους. Ομ. Ιλ. Ψ.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, Βασιλεὺς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Ερυθραίων μάχην, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου διώρισαν ἀγῶνας οἱ παῖδες αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του. εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ησίοδος ἔλαβε τὸ βραβεῖον.

ΑΜΦΙΔΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Αξακοῦ, ὃς τις ἐφόνευσε τὸν Παρθενοπαῖον ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Θηβῶν. Κατ' Απολλόδωρον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Περικλυμαινου.

ΑΜΦΙΘΕΑ, γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας, καὶ μήτηρ τοῦ Οφέλτου. Απολλόδ.

ΑΜΦΙΘΕΑ, θυγάτηρ τοῦ Πρώνακτος, καὶ γυνὴ Αδράστου. Απολλόδ.

ΑΜΦΙΘΕΑ, γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου πάππου τοῦ Οδυσσέως Ομ. Οδ. Τ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ, υἱὸς Λυκίνου, δημαγωγὸς ἐν Αθήναις, ὃς τις ἔφερεν ἐκ Λακεδαίμονος τὴν εἰρήνην.

ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΣ, Βασιλεὺς τῶν Σάμιων. Ηρόδ.

ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖός τις. Ξενοφ.

ΑΜΦΙΚΤΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Δευκαλιονος, καὶ Βασιλεὺς τῶν Αθηνῶν. Ἐζη τὸ 963. Π. Χ. Οὗτος ἐσύστησε τὴν περίφημον Αμφικτιονικὴν συνέλευσιν, διὰ τῆς ὁποίας ἤνωσε τὰς διαφόρους Ελληνικὰς πολιτείας μὲ δεσμοὺς φιλίας, προς ἀσφάλειαν καὶ κοινὴν εὐτυχίαν ὅλης τῆς Ελλαδος. ὠνομαζοντο ἑπομένως Αμφικτύονες ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων Ελληνικῶν πολεων, οἵτινες συναθροιζόμενοι δεὶς τοῦ χρόνου εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ εἰς τὰς Θερμοπύλας, ἀνὰ δύω ἐξ ἑκάστης πόλεως. ἐθεώρουν ὅλας τὰς κοινὰς ὑποθέσεις, πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς μὲ τῶν πλειοτέρων τὰς ψῆφους, διὰ τὴν κοινὴν εὐτυχίαν καὶ ἡσυχίαν ὅλων τῶν Ελληνι-

κῶν πολιτειῶν.

ΑΜΦΙΑΟΧΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, Ἐπίσκοπος τῆς Ἰκονίου Ἐπαρχίας· ἀντέστη γενναίως κατὰ τῶν Ἀρειανῶν· παρευρέθη εἰς διαφόρους Συνόδους, καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει, γενομένην κατὰ τὸ 394. ἐξάθη Πρόεδρος αὐτῆς τῆς δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἑορτάζεται εἰς τὰς 23 Νοεμβρίου. ἔζη ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου τὸ 374. Συνέγραψε καὶ πολλὰ σοφὰ Συγγράμματα.

ΑΜΦΙΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφίλης. Μάντις ἄριστος, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Τρωάδος ὑπῆγε μετὰ τοῦ Μόψου εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Μαλλούς· ἔπειτα φιλονικήσαντες μεταξύ των ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύω.

ΑΜΦΙΑΥΤΟΣ, Μάντις ἐκ τοῦ Δήμου Ἀχαρνῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἡρόδ.

ΑΜΦΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Μελανθίου, καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὅστις πληγώσας τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν χεῖρα ἐφονεύθη ἀμέσως ὑπ' αὐτοῦ. Ὁμ. Ὀδ. Ω.

ΑΜΦΙΝΟΜΟΣ, ἀπὸ τὸ Δουλίχιον τῆς Κεφαληνίας, μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν συνετὸν ὄντα.

ΑΜΦΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Σελάγου, ἐκ τῆς πόλεως Παισοῦ τῆς μικρᾶς Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β.

ΑΜΦΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέροπος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, ἡγεμὼν τῶν Τρωαδιτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Ε.

ΑΜΦΙΣΤΡΑΤΟΣ, Λακεδαιμόνιός τις, ἡνίοχος τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους. Στράβ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἀλκαίου. καὶ ἔκγονος τοῦ Περσέως. Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἠλεκτρίωνος παρέλαβε τὴν Βασιλείαν τῶν Θηβῶν, λαβὼν εἰς γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα του Ἀλκμήνην.

ΑΜΦΙΩΝ, μουσικὸς ἄριστος, Θηβαῖος, μυθολογοῦσιν, ὅτι, ὅταν ἐκτίζοντο τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, αἱ πέτραι καὶ ἡ λοιπὴ ὕλη, ἤρχοντο καὶ ἐβάλλοντο μόνα των κατὰ τάξιν, ἀπὸ τὴν μελῳδίαν τῆς λύρας του. Ζ. Ζῆθος.

ΑΜΦΟΤΕΡΟΣ, Λύκιός τις πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Πάτροκλον. Ὁμ. Ἰλ. Π.

ΑΝΑΙΤΙΟΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τέω πόλιν τῆς Ἰωνίας, κατὰ τὸ 532. Π. Χ. ἔνδοξος ποιητὴς Λυρικός. Σώζεται μία Συλλογὴ τῶν Ὠδῶν του, αἵτινες ἐξελέγχουν σαφῶς τὴν ἡδυπάθειαν τοῦ Συγγραφέως των. ἄλλως δὲ εἶναι πλήρεις χαρίτων. Λέγεται, ὅτι ἐπνίγη ἀπὸ μίαν ῥόγα σαφυλῆς, εἰς ἡλικίαν χρόνων 55. Σώζονται προσέτι καί τινα γνωμικά του, καὶ ἀποσπάσματα ἐπιγραμμάτων. ἐξεδόθησαν ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὸ 1725.

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ, σοφιστὴς, ἀπὸ τὰς Κλαζομενὰς, Ἐπαρχίαν τῆς Θρᾴκης. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 100. Π. Χ. ἦτον μαθητὴς τοῦ Ἀναξαμένους. ἔλεγε τὸν Ἥλιον μύδρον διάπυρον. ὑπῆγεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐδόθη ὅλως διόλου εἰς τὴν φυσικήν. δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ ἐμβῇ εἰς τὰ πολιτικὰ· ἐξωρίσθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. ὅταν τοῦ ἔδωκαν τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου τῶν τέκνων του, εἶπεν ἀταράχως. "Ἠ-

ξευρον, ὅτι ἐγέννησα ἀνθρώπους ὄντητούς.,, Μετὰ μίαν πολυχρόνιον ἀπουσίαν, πάλιν ἐπανῆλθε εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ βλέπων τὰ κτήματά του ἔρημα, καὶ ἀκαλλιέργητα εἶπεν, "ἂν αὐτὰ δὲν ἤθελεν χαθῆ, ἐγὼ βέβαια δὲν ἤθελον σωθῆ.,, ἀπέθανε εἰς τὴν Λάμψακον. ἐχρημάτισαν καὶ ἕτεροι τρεῖς Ἀναξαγόραι.

ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣ, Ῥόδιος, ποιητὴς κωμικός. ἔζη κατὰ τὸ 377. Π. Χ. εἶχε μεγάλην φήμην· σχεδὸν δεκάκις ἐξεφανώθη. Σώζονται καὶ τούτου συγγράμματά τινά.

ΑΝΑΞΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκείας τῶν Ἀγίδων. Ηρόδ.

ΑΝΑΞΑΡΧΟΣ, ἐκ πόλεως τῶν Λβδήρων ἐν τῇ Θράκῃ. οὗτος ἠκροάσθη τὸν Φιλόσοφον Διογένην τὸν Σμυρναῖον, ὅστις ἔλεγεν ὅτι αὐτὸ τοῦτο ἠξεύρω, ὅτι δὲν ἠξεύρω τίποτε. ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. ὅστις εἰς τὸ συμπόσιόν του ἐρωτήσας τὸν Ανάξαρχον, πῶς τοῦ φαίνεται ἡ τράπεζα; εἶπεν, τὰ πάντα πολυτελῆ, ὦ Βασιλεῦ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἦναι καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Νικοκρέοντος, τυράννου τῆς Κύπρου, παρατεθημένη. μνησικακήσας δὲ κατ' αὐτου ὁ τύραννος μὲ τὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Βασιλέως, ἐφέρθη ἀκουσίως εἰς τὴν Κύπρον ὁ Ανάξαρχος, καὶ ἐβλήθη εἰς γουδίον, καὶ ἐκοπανίσθη μὲ σιδηροῦν γουδοχέρι, διὰ προσαγῆς τοῦ τυράννου.

ΑΝΑΞΙΒΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Βίαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Πελλίου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Ακαστον, τὴν Πισιδίκην, Πελοπείαν, Ιπποδότην. καὶ Αλκηστον. Απολδρ. 2) θυγάτηρ τοῦ Κραναέως, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέφορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην, καὶ Πισιδίκην, τὸν Αντίοχον Εχέφρονα, καὶ ἄλλους υἱούς. Απολδρ. 3.) θυγάτηρ τοῦ Πλεισθένους, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αγαμέμνονος, καὶ Μενελάου. ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Στρόφιον ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. Παυσα.

ΑΝΑΞΙΒΙΟΣ, πλοίαρχός τις Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ, Ελλην, περιβόητος Φιλόσοφος. ἐγεννήθη εἰς τὴν Μίλητον. οὗτος πρῶτος ἐφεῦρε ἰσημερίας καὶ τροπὰς, καὶ τὴν γῆν, εἶπε, κέντρον τοῦ παντὸς, ἔδειξε δὲ καὶ γεωμετρικὰς ὑποτυπώσεις, καὶ κατὰ τὸν Διογένην τὸν Λαέρτιον, ἐσάθη ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τοῦ ὡρολογίου, καὶ πρῶτος τοῦ νὰ διδάσκῃ δημοσίως τὴν Φιλοσοφίαν. Ηνθει κατὰ τὸ 547. Π. Χ.

ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ, Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Εὐρυστράτου, μαθητὴς τοῦ Αναξιμάνδρου. πρῶτος οὗτος ἐσύνθεσε τετράγωνον Ηλιακὸν, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν εἰς τὴν Σπάρτην. ἔγραψε καὶ Ισορίαν Ιωνικῶς. ἤνθει κατὰ τὸ 573. Μ. Χ.

ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αριστοκλέους, Λαμψακινὸς, Ρήτωρ, μαθητὴς τοῦ Διογένους τοῦ Κυνικοῦ, καὶ Ζωΐλου τοῦ γραμματικοῦ Αμφιπολίτου. ἐσάθη καὶ Διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΑΝΑΞΙΝΟΣ, κατάσκοπος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ. περὶ Στυφ.

ΑΝΑΞΙΠΠΟΣ, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αντιγόνου, καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. περὶ τὰ 297. ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται ὀλίγα ἀποσπάσματα εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ελληνικῶν Κωμῳδιῶν.

ΑΝΑΞΩ, θυγάτηρ τοῦ Αλκαίου καὶ τῆς Ιπποδάμης, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ θείου της Ηλεκτρύονος, ἐγέννησε τὴν Αλκμήνην. Απολλόδ. 2.)

ΑΝΑΞΙΛΑΟΣ, ἕνας τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς Σικελίας, ἄριστος ἄρχων κατεπράϋνε τοὺς φθονοῦντας αὐτὸν τυράννους.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, μοναχὸς καὶ Ιερεὺς τοῦ Ορους Σινᾶ. οἱ νεώτεροι ὠνομάζουν αὐτὸν νέον Μωϋσῆν, ἐπειδὴ, καθὼς ὁ Μωϋσῆς, καὶ αὐτὸς λέγουν, ὅτι εἶδε τὸν Θεὸν, καὶ ὡμίλησε μετ' αὐτοῦ. τὰ συγγράμματά του εἶναι κατὰ τῶν Ακεφάλων, καὶ ἄλλων Αἱρετικῶν. καὶ ἄλλα διάφορα. ἤνθει κατὰ τὸ 686.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, ἐπίσκοπος Αντιοχείας. ἔζη τὸ 560. ἀφῆκε συγγράμματα περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, καὶ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ, περίφημος Ιατρὸς. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος τοῦ Ιαμβλίχου. σώζεται σύγγραμμά του περὶ συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας ἔζη κατὰ τὸ 300 Μ. Χ.

ΑΝΑΦΗΣ, υἱὸς τοῦ Οτάνου, Πρέσης, στρατηγὸς τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ Ηρόδ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Σκύθης, υἱὸς τοῦ Γνούρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καδουΐδου. Βασιλέως τῶν Σκυθῶν. περίφημος Φιλόσοφος. Απῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας νὰ διαλεχθῇ μὲ τὸν Σόλωνα, καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὰ Ελληνικὰ ἤθη. ἔλαβε πολὴν φήμην, διότι κατεφρόνει τὰ πλούτη εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του. ἦτον ἀγχίνους καὶ εὐαίσθητος εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκαταγίνετο νὰ συσήσῃ τοὺς νόμους τῶν Ελλήνων, ἐφονεύθη δὲ εἰς τὸ κυνῆγι ἀπὸ ἓν βέλος ριφθὲν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του. ἀποθνήσκων δὲ ἔλεγε, "ἐπανελθὼν ὑγιὴς ἀπὸ τὴν Ελλάδα, ὅπου ἐσπούδασα, ἀποθνήσκω εἰς τὴν πατρίδα μου ἀπὸ φθόνον.,, ἔζη ἐπὶ τοῦ Κροίσου, κατὰ τὸ 548. Π. Χ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ὁνέος, Σκύθης. ὑπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα ὀλίγους χρόνους πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. Διέτριβεν εἰς τὰς Αθήνας. ἔκαμε περιηγήσεις εἰς τὰς πλησιοχώρους ἐπαρχίας, παρατηρῶν τὰ ἤθη, καὶ τὰς συνηθείας τῶν Λαῶν, καὶ τοὺς νόμους· συνανεσρέφετο συχνὰ μὲ τοὺς μεγάλους ἄνδρας καὶ σοφοὺς τοῦ καιροῦ του ἐπισρέφοντα δὲ εἰς τὴν πατρίδα του ἐτίμουν αὐτὸν μεγάλως οἱ συμπολῖται του.

ΑΝΔΕΑ, ὁ Γερμανὸς, περίφημος Μουσικογράφος. ἀπέθανε εἰς τὸ Λονδῖνον κατὰ τὸ 1739. Μ. Χ.

ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεωγόρου, Αθηναίου, Ρήτωρ περίφημος. ἔζη 467. Π. Χ. σώζονται μόνον τέσσαρες λόγοι του, οἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ρητόρων..

ΑΝΔΡΕΑΣ, ἐπίσκοπος τῆς Καππαδοκίας. συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Αποκάλυψιν τοῦ Ιωάννου. ἔζη περὶ τὰ 500.

ΑΝΔΡΕΑΣ, Ιταλὸς ἐκ Πίζης, περίφημος ἀρχιτέκτων, ἐγνώριζε τὴν Γλυπτικὴν, Ζωγραφικὴν, καὶ τὴν Μουσικὴν. οὗτος ἔκαμε τὴν θύραν τοῦ Αγίου Ιωάννου εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ τὸ περίφημον σημαντήριον τῆς Πίζης. αὐτὸς τὸ εἶχεν ἀρχίσει ἀλλὰ τὸ ἐτελείωσεν ὁ μαθητής του Τομμαζῆς. ἀπέθ. κατὰ το 1145.

ΑΝΔΡΕΪΝΗ Ισαβέλα, Ιταλίς. μία ἀπὸ τὰς πλέον σοφὰς γυναῖκας τοῦ αἰ-

ῶνος της. πρωτεύει ἦτον ὡραία καὶ φρόνιμος, καὶ περίφημος κωμική. ἀπέθανε εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸ 1604.

ΑΝΔΡΕΑΣ, υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν κατῴκησεν εἰς τὴν πόλιν Ὀρχομενόν, καὶ ἐκάλεσε τὴν πέριξ χώραν ἀπὸ τὸ ὄνομά του Ανδρηΐδα παυσ-2) πρόπαππος τοῦ Κλεισθέννους ἐκ Σικυῶνος. Ηρόδ.

ΑΝΔΡΙΣΚΟΣ, ὁ καὶ ψευδοφίλιππος ἀπὸ τῆς πόλεως Αδραμύτη, εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν, ὑποκρινόμενος υἱὸς τοῦ Περσέως, τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καθότι τὸν ὡμοίαζε πολὺ κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ φυσικὸν χαρακτῆρα, αὐτὸς ὁπλάνος καταπείσας τοὺς Μακεδόνας ἔγινε στρατηγός των, καὶ ἐνίκησε τὸν Ιουβέντιον τὸν ἔπαρχον τῶν Ρωμαίων. μετὰ ταῦτα ἐνικήθη κατὰ κράτος ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. καὶ οὕτως ἡ Μακεδονία ὑπέπεσεν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν.

ΑΝΔΡΟΓΕΟΣ, υἱὸς τοῦ Β΄. Μίνωος, Βασιλεύς τῆς Κρήτης. οὗτος ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας, χάριν περιηγήσεως, καὶ νικήσας ὅλους τοὺς ἀγωνιστὰς ἐδολοφονήθη κατὰ προσταγὴν τοῦ Αἰγέως. ὁ δὲ Μίνως μαθὼν ταύτην τὴν συμφορὰν, ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Αθηναίων, καὶ νικήσας αὐτούς, τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ πέμπωσι κάθε χρόνον εἰς τὴν Κρήτην διὰ φόρον ἑπτὰ νέους, καὶ ἑπτὰ νέας.

ΑΝΔΡΟΚΛΕΙΔΗΣ, υἱὸς Συνεσίου τοῦ Ανδοῦ, τοῦ Φιλαδέλφου. ἔζη ἐπὶ Πορφυρίου τοῦ Φιλοσόφου. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος τῆς Φιλοσοφίας, μὲ φήμην μεγάλην.

ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Αἰόλου, ἐξουσιάσας ἓν μέρος τῆς Σικελίας. Διόδ. -2) καὶ ἕτερος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Αθήναις, ὅστις ἐκατηγόρησε τὸν Αλκιβιάδην ὡς παραβάντα τὰ μυστήρια τῶν Ελευσινίων. Θουκ. παρ' Αριστοφάνους ἐμπαίζεται ὡς μαλθακὸς καὶ θηλυπρεπής. -3) Μακεδών τις. Αρ.

ΑΝΔΡΟΚΛΟΣ υἱὸς τοῦ Κόδρου, Αθηναῖος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Αθηναίων εἰς τὴν ἐν Ασίᾳ Εφεσον. Στρ.-2) δοῦλός τις, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ μονομαχήσῃ μεθ' ἑνὸς λέοντος. Αἰλιαν.

ΑΝΔΡΟΚΟΤΤΟΣ, Βασιλεύς τις ἐν Ινδίᾳ. Στράβ..

ΑΝΔΡΟΚΡΑΤΗΣ, Ηρως τις Πλαταιεύς, τιμώμενος εἰς ἕνα βωμὸν παρὰ τῇ πόλει τῶν Πλαταιῶν. Ηρόδ.

ΑΝΔΡΟΚΥΔΗΣ, περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Πλούταρ.

ΑΝΔΡΟΛΕΩΝ, ἀθλητής τις πυγμομάχος. Λουκ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Ηετίωνος, Βασιλέως τῆς Κιλικίας, καὶ γυνὴ τοῦ Εκτορος. Μετὰ τὸν ἀφανισμὸν τῆς Τρωάδος, ἔπεσε διὰ κλήρου εἰς τὸν Ηῤῥον τὸν υἱὸν τοῦ Αχιλλέως, ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς την Ηπειρον, μετὰ τὸν θάνατον τούτου τὴν ἔλαβεν ὁ Ελενος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Εκτορος.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ. Κρής, ἔζη κατὰ τὸ 68. Μ. Χ. ἦτον ἀρχιατρὸς τοῦ Καίσαρος Νέρωνος. αὐτὸς ἐφεῦρε τὸ ἰατρικὸν θηριακόν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, Νεαπολίτης, ἀπὸ τὴν Συρίαν, υἱὸς τοῦ Ζωνᾶ ἢ Φαβίνου. ἔζη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως.

συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ἀπὸ τὴν Ἡρὼ θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη. Υγῖν.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ, Λίβιος, ὁ παλαιότερος ποιητὴς τῶν Λατίνων τῆς ἐποχῆς τῆς Λατινικῆς ποιήσεως. Ἐζη τὸ 240. Π. Χ.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ πρῶτος τύραννος, ἐκατώρθωσε νὰ πνίξουν τὸν Αλέξιον Βασιλέα, καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον του, κατὰ τὸ 1183. ἀλλ' ὁλίγις ὀργισθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν του, ἐκήρυξεν Αὐτοκράτορα τὸν Ισαάκιον Αγγελον, ὀνομαζόμενον· ἔπειτα τυφλώσαντες τὸν Ανδρόνικον, τὸν περιέφερον εἰς ὅλην τὴν πόλιν, καὶ τέλος τὸν ἔπνιξαν.

ΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ευρυμάχου· ἐξάπλη μάντις περίφημος καὶ Βασιλεὺς τῆς νήσου ὁμοίου· οὗτος ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του διὰ τὴν ἀποστασίαν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Φρυγίαν, καὶ κτίσας νέαν πόλιν τὴν ὠνόμασεν Αντρανδρον.

ΑΝΔΡΟΣΘΕΝΗΣ, νικητὴς τῶν Ολυμπιακῶν ἀγώνων ἐξ Αρκαδίας. Θουκ. -2) Ναύαρχος Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἐκ τῆς νήσου Θάσου, ὅστις μετὰ τοῦ Νεάρχου περιέπλευσε τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ασίας. Αρρίαν.

ΑΝΔΡΟΤΙΩΝ, Αθηναῖος, ἔγραψεν Ιστορίαν τῆς πατρίδος του, τῆς ὁποίας σώζονται μέρη. Ἐζη κατὰ τὸ 330 Π. Χ.

ΑΝΔΡΩΝ, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Αθήναις, υἱὸς τοῦ Ανδροτίωνος, φίλος τοῦ Καλλικλέους, καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλατ. -2) Αλικαρνασσεύς τις ἱστοριογράφος. Πλούτ.

ΑΝΙΠΠΙΣΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐκ Σπάρτης. Ηρόδ. -2) Ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις φελλόμενος ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Αθηναίων, ἐθανατώθη εἰς τὰς Αθήνας. Ηρόδ.

ΑΝΘΕΜΟΚΡΙΤΟΣ, κήρυξ τῶν Αθηναίων· ἐστάλη εἰς τὰς Θήβας ἀπὸ τοὺς Μεγαρεῖς· διότι τοὺς ἐμπόδιζε νὰ δουλεύουν τὰς πεδιάδας τὰς ἀφιερωμένας εἰς τοὺς Θεούς, καὶ τὸ εἰς τὰς Θερμοπύλας βαλανεῖον.

ΑΝΘΕΡΜΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιός, ζήσας περὶ τὰ 600. Π. Χ. σύγχρονος τοῦ Βουπάλου. Παυσ.

ΑΝΘΗΔΕΙΑ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ· ἥτις μνηστευθεῖσα μετὰ Κυσσέως τὸν ἐλάνθωσε. Απολλόδ.

ΑΝΘΙΜΟΣ Γαζῆς, Αρχιμανδρίτης πολυμαθέστατος, συνέγραψεν ἓν Σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Ελληνικὴ Βιβλιοθήκη, ὠφελιμώτατον εἰς τοὺς φιλομαθεῖς Ελληνας. ἀπόθ. κατὰ τὸ 1828. Μ. Χ.

ΑΝΝΑ Κομνηνή, θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Αλεξίου καὶ τῆς Εἰρήνης. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1083. Συνέγραψεν ἓν Σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Αλεξιάς εἰς 15. βιβλία, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὰ 1069 μέχρι 1118. καὶ περιγράφει τὸν βίον τοῦ πατρός της.

ΑΝΝΑΙΟΣ Κορνοῦτος, Ζ. Φορνοῦτος.

ΑΝΙΟΣ, Βασιλεὺς τῆς νήσου Δήλου, μάντις καὶ ἱερεὺς τοῦ Απόλλωνος· οὗτος εἶχε τρεῖς θυγατέρας, Οἰνὼ, Σιτὼ καὶ Ελαΐς, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἡ πρώτη ὅτι ἤγγιζε μετεβάλλετο εἰς οἶνον, ἡ δευτέρα, εἰς σῖτον, καὶ ἡ τρίτη εἰς ἔλαιον·

καθὼς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματά των.

ΑΝΙΩΝ, στρατηγὸς τοῦ Ραδαμάνθυος, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν νῆσον Δῆλον. Διόδ.

ΑΝΝΙΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Αμίλκα, ἡγεμὼν περίφημος, ἐξάθη μέγας καὶ θαυμασὸς εἰς τόσους πολέμους· μόλον τοῦτο εἶχεν ἀφιερώσει μερικὸν καιρὸν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, τοῦ ὁποίου σώζονται καὶ τινα συγγράμματα. Ὅταν δὲ οἱ πρέσβεις τῶν Ρωμαίων περιεκύκλωσαν τὸν οἶκον του μὲ πλῆθος στρατιωτῶν, αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας των, καὶ ἔλαβε τὸ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε πλησίον του, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ὁ ἀνδρειότατος οὗτος ἀνὴρ, εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα χρόνων.

ΑΝΝΙΚΕΡΙΣ, οὗτος παραδεχόμενος τὴν πρώτην ἀρχὴν τοῦ Αριστίππου, ἐδόξαζε τὴν φιλίαν, εὐγνωμοσύνην, καὶ ἀγάπην τῆς πατρίδος, καὶ τῶν συγγενῶν, ὡς ἀρετὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν. μὲ ὅλην τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν ἡ πρᾶξις τούτων τῶν ἀρετῶν δύνανται, ἔλεγε, νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν σοφὸν εὐτυχῆ.

ΑΝΝΩΝ, Βασιλεὺς τῶν Καρχηδονίων. τὸν ἔστειλαν ποτὲ μὲ τὸν συνδιοικητὴν του Ιμιλκον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ παράλια τῆς Αφρικῆς, καὶ ἄλλων μερῶν, ἀλλ' ἐσενοχωρήθη ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα, καὶ ἐπέστρεψε πρὶν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπόν του. ἔζη κατὰ τὸ 580. Π. Χ Συνέγραψε Διβυσὶ περὶ τῶν παραλίων τῆς Λιβύας.

ΑΝΣΑΣ, ἔνδοξος Γερμανὸς ἀπὸ τὴν Νοριμβέργην. ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του ἐσχηματισθη εἰς τὴν Γερμανίαν μία ἑταιρία, καὶ ἐσυσήθησαν διδάσκαλοι ποιηταί. ὅλοι αὐτοὶ πρότερον ἦσαν τεχνῖται, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐνασχοληθοῦν μὲ τὴν ποιητικὴν, καὶ νὰ ἀθανατίσουν τὸ ὄνομά των. ὁ Ανσὰς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἑταιρίας ἦτον σκυτοτόμος. Συνέγραψε ποιήματα εἰς πέντε τόμους, πλὴν κάκιστα.

ΑΝΣΩΝ, ἔνδοξος περιηγητὴς Αγγλος, γενναῖος καὶ πολλὰ φιλόδοξος. εἰς τὴν κατὰ τῶν Αμερικανῶν μάχην τῶν Ισπανῶν, ἐλαφυραγώγησεν περὶ τὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα ἔφερεν εἰς Λονδῖνον μὲ πλοῖον ἐπὶ 32. ἁμαξῶν διὰ δόξαν τοῦ θριάμβου του. ἦτον τολμηρὸς· ἀπέθανε εἰς Λονδῖνον κατὰ τὸ 1762.

ΑΝΤΑΓΟΡΑΣ, ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ρόδου, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔγραψε ἓν ἐπικὸν ποίημα Θηβαΐς ἐπιγραφόμενον ζήσας περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα Π. Χ.

ΑΝΤΑΛΚΙΔΑΣ, Σπαρτιάτης τις, τὸν ὁποῖον ἡ πατρίς του μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην, ἔπεμψεν εἰς Σάρδεις διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν περιβόητον ἐκείνην μετὰ τῆς Περσίας εἰρήνην 387. Π. Χ. διὰ τῆς ὁποίας αἱ ἐν τῇ Ασίᾳ Ελληνικαὶ πόλεις ὑπεχρεοῦντο νὰ μείνωσιν ὑποκείμεναι εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, αἱ δὲ ἐν τῇ Ελλάδι, νὰ λάβωσι πάλιν τὴν προτέραν αὐτονομίαν των. Ξενοφ.

ΑΝΤΑΝΔΡΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Αγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἐπολιόρκουν τὰς Συρακούσας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος, καὶ Ιοκάστης, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Πολυνείκους, αὕτη ἰδοῦσα γυμνὸν τὸν ἀδελφόν της, φονευθέντα ἀπὸ τὸν Ετεοκλῆν εἰς μονομαχίαν, τὸν ἔθαψε νύκτα· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ Κρέων κηρύττει θάνατον εἰς τοὺς

φύλακας, ἂν δὲν ὁμολογήσουν τὸν ἐνταφιασήν, ὁμολογεῖ τὸν ἑαυτόν της ὡς αἴτιον. ὁ Κρέων τὴν καταδικάζει εἰς θάνατον, καὶ τὴν κλείει ζωντανὴν εἰς ἕνα τάφον. Αἵμων δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἐπειδὴ τὴν ἠγάπα, καὶ ἐσκόπευε νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναῖκά του, σφάζει τὸν ἑαυτόν του. ὁμοίως καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Κρέοντος Εὐριδίκη θανατώνεται ἀπὸ τὴν λύπην της, καὶ τέλος ὁ Κρέων θρηνεῖ καὶ τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γυναικὸς τὸν θάνατον.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ συνετωτέρων στρατηγῶν τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, καὶ ἔπειτα Βασιλεὺς τῆς Ασίας κατὰ τὸ 323. Π. Χ. Οὗτος ἔλεγεν εἰς τὸν υἱόν του, ὅτις μετεχειρίζετο τοὺς πολίτας αὐστηρῶς, ὅτι ἡ βασιλεία δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μία σεμνοπρεπὴς δουλεία. Μίαν ἡμέραν ἀκούων πλησιον τῆς σκηνῆς του δύω στρατιώτας νὰ ὁμιλοῦν ἐναντίον τοῦ Βασιλέως, εἶπεν εἰς αὐτοὺς μὲ γλυκύτητα, ἀπομακρύνθητε ὀλίγον διὰ νὰ μὴ σᾶς ἀκούῃ ὁ Βασιλεύς.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ, Καρύστιος. ἔζη κατὰ τὸ 270. εἰς τὸν καιρὸν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψε Εἰσαγωγὴν παραδόξων Ιστοριῶν. ἐξεδόθη ἐν Λειψίᾳ κατὰ τὸ 1791.

ΑΝΤΙΚΛΕΙΑ. Ζ. Οδυσσεύς.

ΑΝΤΙΚΥΡΕΥΣ, Ελλην τις ἐκ τῆς πόλεως Αντικύρας ἐν Φωκίδι, ὅστις πρῶτος λέγεται, ὅτι ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τοῦ Ελλεβόρου, θεραπεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Ηρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του. Πτολ.

ΑΝΤΙΑΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Ηρόκριν θυγατέρα τοῦ Θεσπιοῦ. Απολλόδ.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ, υἱὸς Νέστορος. ὅτε ἦτον ἀκόμη νέος, λέγουσιν, ὅτι ἔζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἄδειαν νὰ ἐκστρατεύσῃ καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρωάδος, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν ἀφῆκεν, ἐμβῆκε κρύφα εἰς πλοῖον, καὶ ὑπῆγε πρὸς τὸν Αχιλλέα, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν πατέρα του διὰ νὰ συγχωρήσῃ τὴν παρακοήν του, ὁ δὲ Αχιλλεὺς χαίρων καὶ ἐπαινῶν τὴν προθυμίαν τοῦ Αντιλόχου, εἶπεν, ὦ παιδίον, δὲν ἠξεύρεις ἀκόμη, ὅτι ὁ πατήρ σου καὶ ἂν δὲν σὲ ἐπαινέσῃ, ἐγκρίνει ὅμως τὸ φιλότιμόν σου ἔργον· ἀλλ' ὁ Νέστωρ, συγχισθεὶς, ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Αγαμέμνονος, ὅπου παρόντων καὶ πολλῶν ἄλλων Αχαιῶν, ὡμίλησεν ἄρισα περὶ τοῦ υἱοῦ του, οἱ δὲ λαοὶ ἔχαιρον, ἀποβλέποντες πρὸς τὸν Αντίλοχον, ἰσάμενον μὲ αἰσχύνην ἐνώπιον τοῦ πατρός του, καὶ βλέποντα κατὰ γῆς, μὲ ἱλαρότητα διὰ τὸ ὡραῖον του ἠθικόν. ἀπέθανε δὲ, φονευθεὶς ἀπό τινα Μέμνωνα ὑπερασπιζόμενος τὸν πατέρα του.

ΑΝΤΙΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Αμφιδάμαντος, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὐρυσθεύς. Απολλόδ.

ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ, Κολοφώνιος, υἱὸς τοῦ Υπάρχου, ποιητὴς καὶ γραμματικός. ἔζη πρὸ τοῦ Πλάτωνος. εἶναι καὶ ἕτερος Αντίμαχος Ηλιοπολίτης, ὅστις συνέγραψε περὶ Κοσμοποιΐας.

ΑΝΤΙΜΟΙΡΟΣ, σοφιστὴς, ἐκ τῆς πόλεως Μένδης ἐν Θράκῃ, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα. Πλάτ.

ΑΝΤΙΝΟΟΣ, Ιθακήσιος, υἱὸς τοῦ Εὐπείθου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης.

ΑΝΤΙΟΜΗΣ, υἱὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Οἰνέως, ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλοδ.

ΑΝΤΙΟΜΙΑΝΟΣ, Ἱστοριογράφος τις ὁλίγου λόγου ἄξιος. Λουκ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ Ἀσκαλωνὸς μαθητὴς τοῦ φίλου Λαρισίου, Φιλόσοφος περιπατητικός, ἔζη τῷ 70. ἔτει. Π. Χ

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, ὅστις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν περίφημον Σέλευκον, πρῶτον Βασιλέα τῆς Συρίας.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου, Βασιλεύσας εἰς τὴν Συρ. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Πάρθους, ἔπειτα ἐνικήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐβιάσθη νὰ κλείσῃ εἰρήνην. Στράβ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ υἱὸς τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, δεύτερος Βασιλεὺς τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. κατὰ τὸ 281. Π. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους εἴκοσι μὲ ἄριστα δικαιοσύνην, ὅστις καὶ Σωτὴρ ἐπωνομάσθη. Λουκιαν.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Θεὸς, υἱὸς τοῦ δευτέρου Ἀντιόχου. ἐβασίλευσε χρόνους 15. οὗτος ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Τιμάρχου, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Θεὸς. λέγεται, ὅτι ἐφαρμακώθη ἀπὸ τὴν ἰδίαν του σύζυγον Λαοδίκην.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ἐπιφανὴς, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου. οὗτος ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ, ὅτι ἐπυράννησε τοὺς Ἰουδαίους. πολεμήσας τοὺς Πτολεμαίους ἐπιφανῆ, πολυορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅθεν ἐβιάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἐλθὼν εἰς Βαβυλῶνα ἀπέθανε. Αἰλίαν

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ Εὐσεβὴς, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθοι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰολάου, ἀπὸ Παλιούραν πόλιν τῆς Μακεδονίας, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, καὶ διάδοχος αὐτοῦ, καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. συνέγραψεν Ἱστορίαν καὶ ἐπιστολὰς Βιβλία εἴκοσι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἱεράπολιν υἱὸς τοῦ Ζευξιδήμου· συνέγραψεν Ἱστορίαν τοῦ Βασιλέως Σεβήρου, καὶ ἄλλα Συγγράμματα, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλειτομηδείας. Υγῖνος.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ, Ἀθηναῖος, Λαμπρὸς Φιλόσοφος, ἀκούσας ποτέ τινα νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ πόλεμος ἀφαιρεῖ τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τὸν Κοσμον, συναντίον, τὸν ἀπεκρίθη, προξενεῖ περισσοτέρους. ἤνθη τὸ 324. Π. Χ. ἐχάθη Διδάσκαλος τῆς Φιλοσοφίας. καὶ τῆς Κυνικῆς Αἱρέσεως. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται δύω λόγοι, Αἴας καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπιγραφόμενοι.

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ, Ῥόδιος, ἢ κατ' ἄλλους Σμυρναῖος ποιητὴς. σώζονται τινα τῶν συγγραμμάτων του. ἔζη τὸ 340. Π. Χ.

ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Μελάμποδος.

ΑΝΤΙΦΗΜΟΣ, Ῥόδιος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ. Ἡρόδοτ.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΣ, περιφημος τις Ζωγράφος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. μαθητὴς τοῦ

Κτησιδήμου. ὃς διέβαλλε τὸν Απελλῆ εἰς τὸν Βασιλέα Πτολεμαῖον, Λουκ.-2) ρατηγὸς τῶν Αθηναίων, σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος. Πλούτ.-3) Βυζάντιος ποιητὴς τῆς Ανθολογίας, γράψας 45. ἐπιγράμματα.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου. Ομ. Ιλ- Ω.

ΑΝΤΙΦΩΝ, Αθηναῖος, υἱὸς Σοφίλου τοῦ ρήτορος, περίφημος ρήτωρ. ἐγεννήθη εἰς Ραμοῦντα δῆμον τῆς Αττικῆς. λέγουν, ὅτι ἐσάθη Διδάσκαλος τοῦ Θουκυδίδου. ἐπωνομάζετο Νέστωρ. οὗτος ἔφερε πρῶτος τὴν λογικὴν εἰς τέχνην. ἀπέθ. κατὰ τὸ 411. Π. Χ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ λόγων σώζονται ἀκόμη δεκαέξ. ἐξελοθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ρητόρων. ὑπῆρχε καὶ ἕτερος, Αθηναῖος, τερατοσκόπος, ἐποποιὸς καὶ σοφιστής. ἐπωνομάζετο Λογομάγειρος, καὶ ἕτερος, Αθηναῖος, Ονειροκρίτης. Σουΐδας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μάρκος ὁ Τριαρχικὸς· ἀνδρεῖος πολεμιστής. ἐσάθη διοικητὴς τῆς Ιταλίας. ἔπειτα ὁ Καῖσαρ τὸν ἔκαμε ἀρχισράτηγον τοῦ Ιππικοῦ του ρατεύματος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἠράσθη τὴν Κλεοπάτραν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου. νικηθεὶς δὲ εἰς μίαν ναυμαχίαν εἰς Αἴγυπτον ἐφονεύθη μόνος του, εἰς ἡλικίαν 56. χρόνων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μοναχὸς, ὁ ἐπωνομασθεὶς Μέλισσα. ἔζη κατὰ τὸ 1110. ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ ἓν συγγραμμάτου ἐπιγραφόμενον Μέλισσα, τὸ ὁποῖον ἦτον συλλογὴ διαφόρων Θεολογικῶν κεφαλαίων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Πολέμων, ἀπὸ τὴν Λαοδίκειαν, περίφημος σοφιστής. ἠγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν Τραϊανὸν, Αδριανὸν, καὶ Αντώνιον. ἐδίδασκε μὲ μεγάλην φήμην εἰς τὴν Σμύρνην, διὸ καὶ ἔτρεχον παντα χόθεν μαθηταὶ διὰ νὰ τὸν ἀκούσουν. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται μόνον δύω λόγοι του. οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τοὺς σφοδροὺς πόνους τῆς χειροποδάγρας ἐπέρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀπέθανε κλεισθεὶς ζωντανὸς εἰς τὸ μνήμα του. ἤνθει κατὰ τὸ 144. Μ. Χ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Αὐρήλιος. Ζ. Αὐρήλιος Αντώνιος.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ὁ Εὐσεβὴς Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, ὡς τέκνατου. οὗτος ἐσυνήθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι ἤθελε καλήτερα νὰ προφυλαχθῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του, παρὰ νὰ φονεύσῃ χιλίους ἐχθρούς. ἀπέθ. κατὰ τὸ 161. Μ.Χ.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Λιβεράλος, ρήτωρ Ρωμαῖος. ἔζη ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. σώζεται τούτου σύγγραμμα ἀναγκαιότατον εἰς τὴν μυθολογίαν, ἐπιγραφόμενον Μεταμορφώσεως συναγωγή. ἤνθει τὸ 150. Μ. Χ.

ΑΝΥΣΙΣ, εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Βασιλέων τῆς Αἰγύπτου. ὅτις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Σαβακῶνος ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ελβὼ, μετὰ δὲ πεντήκοντα χρόνους, ἀφοῦ ἀνεχώρησαν οἱ Αἰθίοπες, ἐπισρέψας οὗτος εἰς τὸν θρόνον του ἐβασίλευσεν ἕως τοῦ 921. Π.Χ. Ηρόδ.

ΑΝΥΤΗ, ποιήτρια περίφημος, ἀπὸ τὰ Τήμεα. ὁ Αντίπατρος τὴν ὀνομάζει πρώτην ποιήτριαν μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ὡς ὁ Ομηρος μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. ἔζη 301. Π. Χ.

ΑΝΩΓΩΝ, υἱὸς τοῦ Κάσορος καὶ τῆς

Γλαίρα, θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου Ἀπολ.

ΑΞΙΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλκιβιάδου, Ἀθηναῖος, ὅσις ὑπερασπίσθη τοὺς στρατηγούς, οἵτινες ἐγκαλέσθησαν ὡς ὑπεύθυνοι, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν θανατωθέντων εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενφ.

ΑΠΑΤΟΥΡΙΟΣ, Βυζάντιός τις, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. Δημ.

ΑΠΕΛΛΗΣ, Ζωγράφος ἄριστος, ἀπὸ τὴν νῆσον Κῶον. ὁ Μέγας Αλέξανδρος ἐκήρυξεν ὅτι ἐσυγχώρει μόνον εἰς τὸν Απελλῆν νὰ Ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα του. (ὁ Κικέρων λέγει, ὅτι ἡ δόξα ἑνὸς τοιούτου Ζωγράφου ἤθελε διασώσει τὴν δόξαν τοῦ Αλεξάνδρου εἰς τοὺς μεταγενεστέρους) ὅθεν ὑπῆγε πρσωπικῶς ἐκεῖ, ὅπου ἐδούλευε, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν μεγάλην εὔνοιαν. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου κατετρέχθη ἀπὸ φθόνον συκοφαντηθείς, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Πτολεμαῖον Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ἦλθεν εἰς τὴν Εφεσον, καὶ ἐκεῖ ἱσόρισε μίαν εἰκόνα τῆς συκοφαντίας, θαυμάσιον ἀριστούργημα. Λέγεται, ὅτι αὐτὸς ἐφεῦρε τὴν τέχνην τῆς ὄψεως διὰ νὰ κρύψῃ τὸ δυσειδὲς τοῦ Πρίγγιπος Αντιγόνου, ὅσις ἦτον τυφλὸς τὸν ἕνα ὀφθαλμόν. ἤνθει δὲ 300. Π.Χ.

ΑΠΕΛΛΗΣ, Φιλόσοφος, ἐκ τῆς νήσου Χίου. ἔζη κατὰ τὸ 300. Π.Χ. εἰς ἄκραν πενίαν.

ΑΠΙΣ, υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης Βασιλεύς τοῦ Αργους, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ Πελοποννησος Απία. Στεφ. Βυζ.

ΑΠΩΝ, υἱὸς τοῦ Πλειστονίκου. ὁ ἐπονομασθεὶς Μόχθος, Αἰγύπτιος, κατ' ἄλλους Κρής, γραμματικὸς περίφημος, μαθητὴς Απολλωνίου τοῦ Αρχιβίου. συνέγραψεν Ισορίαν τῶν ἐθνῶν, καὶ ἄλλα τινά. ἔζησε ὑπὲρ τοὺς 100. χρόνους.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Απολλιναρίου γραμματικοῦ. οὗτος ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εὐδοκίμησε μεγάλως, ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος. ὕσερον παραίτησε τὴν Ορθοδοξίαν καὶ ἔγινεν ἀρχηγὸς νέας Αἱρέσεως. τούτου αἱ διδασκαλίαι κατεκρίθησαν ἀπὸ τρεῖς Συνόδους. σώζεται μία μετάφρασίς του τῶν ψαλμῶν εἰς στίχους Ηρωϊκούς. ἔζη τὸ 380. Μ. Χ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Αθηναῖος, λαμπρὸς Ζωγράφος. αὐτὸς πρῶτος ἐκανόνισε τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀναγκαιοτέρων καὶ ὡραιοτέρων μερῶν τῶν σωμάτων εἰς τὰς εἰκόνας. ἤνθει κατὰ τὸ 408. Π.Χ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ασκληπιοῦ, γραμματικὸς ἔνδοξος συγγραφεὺς τῆς βιβλιοθήκης τῶν Θεῶν, ἥτις ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια Ελληνο-Γαλλιστὶ κατὰ τὸ 1805. εἰς τόμους δύω. ἀπέθ. κατὰ τὸ 114. Π.Χ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Δαμασκηνός. ἔζη κατὰ τὸ 120. Μ.Χ. περίφημος ἀρχιτέκτων. οὗτος κατεσκεύασε τὴν γέφυραν εἰς τὸν Δούναβιν ἐπὶ Τραϊανοῦ. τοῦτον τὸν μέγαν ἄνδρα ἐξώρισεν ὁ Ανδριανὸς, καὶ διὰ προσαγῆς του τὸν ἐθανάτωσαν. σώζονται αὐτοῦ πολιορκητικὰ συγγράμματα.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν. Σώζονται καὶ τούτου μερικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν

Ἑλληνικῶν Τραγῳδιῶν, ἔζη τὸ 320. Π. Χ.

ΑΠΟΛΛΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Διονυσίου, τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελίας. Αἰλιαν.

ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗΣ, Αθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. Συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Δαλίς, Ἰφιγένεια, Κρῆτες, Δανάη, Κένταυροι.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗΣ, ὁ ἐπονομασθεὶς Ὁράπιος, συνέγραψε περὶ τῶν Βασιλέων καὶ τῆς θρησκείας τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἐν βιβλίῳ ἐπιγραφόμενον Σεμενουθί.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, Περγαμηνὸς τῆς Παμφυλίας. ἔζη Π.Χ. κατὰ τό 210. συνέγραψεν ὀκτὼ βιβλία περὶ Κωνικῶν τομῶν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, Αλεξανδρινός, υἱὸς τοῦ Σιλλέως. ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ ἐκεῖ ἐπολιτογράφη. κατὰ τὸ 247. Π.Χ. ἀπέρασε εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, καὶ ἔγινε βιβλιοθηκάριος. σώζεται ἕνα Σύγγραμμά του ἡρωϊκὸν εἰς βιβλία τέσσαρα.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, ὁ Δύσκολος, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, ἐπωνομάσθη δύσκολος διὰ τὸν σκληρόν του βίον, προερχόμενον ἐκ τῆς μεγίστης πενίας του. ἐπειδὴ δὲν ἦτον εἰς κατάσασιν ν' ἀγοράσῃ κἂν ὀλίγον πάπυρον (φυτὸν τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν φλοῦδα τοῦ ὁποίου κατεσκεύαζον οἱ παλαιοὶ εἶδος χαρτίου.) ὥστε ἦτον διαφορμένος νὰ γράφῃ ἐπάνω εἰς κομμάτια συντριμμένων ἀγγείων. ἔζη κατὰ τὸ 138. συνέγραψε περὶ συντάξεως βιβλία 5.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, ἀπὸ τὰ Τύανα ἐπαρχίαν τῆς Καππαδοκίας. ἐγεννήθη περὶ τὸ 2. Μ.Χ. ἦτον Φιλόσοφος Πυθαγορικός. ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Ἰώμην, εἰς τὴν Σικελίαν καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ἐπιστολαί τινες.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, γραμματικὸς, Αλεξανδρεὺς, υἱὸς Αρχιβίου τοῦ γραμματικοῦ. ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, συνέγραψε λεξικὸν Ομηρικόν. ἐξεδόθη Ελληνο-Λατινιστὶ, εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1773. εἰς δύω τόμους.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Αφροδισιεὺς, ἀρχιερεὺς καὶ Ιστορικὸς Συνέγραψε περὶ Ορφέως, καὶ περὶ Τρελλέων.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ὁ Ναυκρατήτης ἐχρημάτισε μαθητὴς τῶν ῥητόρων Αδριανοῦ καὶ Χρήσου. ἔγραψε κατὰ τοῦ ῥήτορος Ηρακλείδους, καὶ ἑτέρους λόγους· ἀπέθανε εἰς τὰς Αθήνας εἰς ἡλικίαν 77. χρόνων. τὸ σῶμα τοῦ ὁποίου ἐνταφίασαν οἱ Αθηναῖοι μὲ μεγάλην πομπήν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, Αθηναῖος, νομικὸς, καὶ πολιτικὸς ἔνδοξος. ἐξάλη πολλάκις ἀπὸ τὰς Αθήνας εἰς πολλὰς πρεσβείας. ἔζη εἰς καιρὸν τοῦ Ηρακλείδους τοῦ Λογίμου, καὶ Γλαύκου, ἀπέθ. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. συνέγραψε τὴν Ρωμαϊκὴν Ιστορίαν, καὶ ἄλλα πολλά. ἤνθει κατὰ τὸ 147. Μ.Χ.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ ὁ Αναζαρεὺς, περίφημος ποιητὴς. ἔζη κατὰ τὸ 210. Μ.Χ. Συνέγραψε πέντε βιβλία Αλιευτικῶν, καὶ τέσσαρα κυνηγετικῶν.

ΑΠΠΙΚΙΟΣ, Καίλιος, Ιππεὺς Ρωμαῖος. περίφημος πολυφάγος. ἀφοῦ ἔφθειρεν εἰς τὴν πολυφαγίαν ὅλην τὴν λαμπρὰν του περιουσίαν, ἤνοιξεν εἰς τὴν Ρώμην σχολεῖον, ὅπου παρέδιδε μὲ μισθὸν

τὴν Γαστριμαργίαν. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου δέκα βιβλία περὶ κατασκευῆς καὶ αἰτύσεως ῥωμάτων, καὶ περὶ μαγειρικῆς ἐν γένει.

ΑΠΠΙΟΣ Κλαύδιος Κήνσωρ. οὗτος ἐλιθόστρωσε τὴν ὁδὸν τῆς πόλεως Καπήνης εἰς τὸ Βρουνδούσιον, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν ὁδὸν Αππίαν.

ΑΠΠΙΟΣ, Κλαύδιος, Ζ. Κλαύδιος Αππιος.

ΑΡΓΙΗΣ, υἱὸς τοῦ Φάμμιος, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Οὗτος ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τυρίων, καὶ Σιδωνίων, καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπαναστησάντων κατ' αὐτοῦ. Ηρόδ.

ΑΠΟΥΛΦΕΔΑ Ισμαὴλ· Κόμης τῆς Συρίας. Συνέγραψε εἰς τὸ Αραβικὸν μίαν Γεωγραφίαν, καὶ μίαν ἐπιτομὴν τῆς φυσικῆς Ιστορίας. Απέθανε κατὰ τὸ 1344. Μ. Χ. Ητον πολλὰ εὐνοούμενος τοῦ Σουλτὰν Σαλαδίνου, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει πολλὰ ἡ Ιστορία τοῦ Σταυρικοῦ πολέμου.

ΑΠΟΥΡΑΜΙΦΙΑΡ, ὁ ἐνδοξώτερος διδάσκαλος τῶν Οθωμανῶν. Επωνομάσθη Σωκράτης τῶν Τούρκων. Απέθανε εἰς τὴν φυλακὴν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Ηνθει κατὰ τὸ 967. Μ. Χ.

ΑΡΑΒΙΑ, γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται, ὅτι ἐγέννησε τοὺς πεντήκοντα υἱούς. Απολλόδ.

ΑΡΑΓΟΝΑ Ιωάννα, Σύζυγος τοῦ Κόμητος Ασκανίου· Ολοι οἱ σοφοὶ τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὴν ἐγκωμίασαν διὰ τὸ κάλλος της, διὰ τὴν ἀνδρείαν της, καὶ διὰ τὴν φρόνησίν της εἰς τὰ πολιτικά. ἔζη κατὰ τὸ 16. Μ. Χ.

ΑΡΑΣΠΗΣ, νέος τις εὐγενὴς Πέρσης, εὐνους τοῦ Βασιλέως Κύρου τοῦ Μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὴν φυλακὴν τῆς Βασιλίσσης αἰχμαλώτου Πανθίας, γυναικὸς τοῦ Αβραδάτου. Ξενοφ.

ΑΡΑΤΟΣ, ἀπὸ Σικυῶνα, ἀρχηστράτηγος τῶν Ακρι, εἷς τῶν μεγάλων στρατηγῶν τῆς Ελλάδος. ἐξώρισε τὸν Νεοκλῆν τύραννον τῆς πατρίδος του, ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς Κορίνθου τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας· ἠλευθέρωσε τὸ Αργος ἀπὸ τοὺς τυράννους του. Αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ νομισθῇ ὁ θεμελιωτὴς τῆς πόλεως τῶν Ακρι, τὴν ὁποίαν ἐμόρφωσε καὶ ἐλάμπρυνε. ὁ Βασιλεὺς Φίλιππος ἐσυγχίσθη μὲ τὸν Αρατον, καὶ διὰ προσαγῆς του τὸν ἐφαρμάκευσεν εἰς ἕνα συμπόσιον ὁ Ταυρίων. ἔζη κατὰ τὸ 334. Π. Χ.

ΑΡΑΤΟΣ υἱὸς Αθηνοδώρου καὶ Λιτοφίλης, ἀπὸ Κιλικίαν, ποιητὴς καὶ Αστρονόμος, Συγγραφεὺς περίφημος, τὰ συγγράμματά του, Φαινόμενα, μετέφρασεν ὁ Κικέρων εἰς στίχους Λατινικούς. ἔζη κατὰ τὸ 272. Π. Χ.

ΑΡΑΤΩΡ, Λίγιρ τὸ γένος, Ρήτωρ καὶ ποιητὴς, ἐχάθη ὑποδιάκονος τῆς ἐν Σύμῃ Εκκλησίας. Συνέγραψε εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους περὶ τῆς ζωῆς τοῦ θείου Παύλου. ἔζη κατὰ τὸ 540. Μ. Χ.

ΑΡΒΑΪΟΣ, Αγγλος, περίφημος Ιατρὸς κατὰ τὸ 1628. Μ.Χ. Πρῶτος οὗτος ἀπέδειξε διὰ πειραμάτων τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, ὅτι τὸ αἷμα κινεῖται ἀκαταπαύστως ἀπὸ τῆς καρδίας διὰ τῶν ἀρτηριῶν, καὶ διαδιδόμενον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὴν καρδίαν διὰ τῶν φλεβῶν.

ΑΡΒΑΚΗΣ, Μῆδος τις Σατράπης, ὅς μετὰ τοῦ Βελέσεως ἐπαναστήσας

κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων, ἐπολιόρκησεν αὐτὸν τρεῖς χρόνους εἰς τὴν πόλιν Νῖνον, ἔνθα ὁ Βασιλεὺς οὗτος, ὡς λέγεται, ἔβαλε πῦρ καὶ κατεκάη μεθ' ὅλου τοῦ παλατίου αὐτοῦ.

ἌΡΒΗΛΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς. Ἀπολλόδ.

ἈΡΓΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκίμου, ἀγαπήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς, τὸν ἔλαβε μαζῆ του ἀπὸ τὰς Θήβας, ὅταν ἐξεστράτευσαν κατὰ τοῦ Λαομέδοντος, καὶ ὁ νέος ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον, ὁ Ἡρακλῆς καύσας τὸ σῶμα του, ἔστειλε τὴν κόνιν πρὸς παρηγορίαν τοῦ πατρός του, καὶ ἔκτοτε, λέγουσιν, ὅτι ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τοῦ νὰ καίωνται τῶν νεκρῶν τὰ σώματα.

ἌΡΓΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Παυσ.

ἈΡΓΑΝΘΩΝΙΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Ταρτησσοῦ ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, ὅστις ἐβασίλευσεν, ὡς λέγεται 80, χρόνους, καὶ ἔζησεν 120. ὑποδεχθεὶς φιλοξρόνως εἰς τὴν χώραν του μίαν ἀποικίαν τῶν Φοινίκων. Ἡρόδ.

ἈΡΓΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους. Ἀπολλόδ.–2) θυγάτηρ τοῦ Αὐτεσίωνος, καὶ ἔκγονος Τισσαμενοῦ, γυνὴ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστοδήμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθέα καὶ Προκλέα. Ἡρόδ.–3) γυνὴ τοῦ Ἰνάχου, καὶ μήτηρ τῆς Ἰοῦς. Υγῖν.

ἈΡΓΕΛΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κλεόλαον. Ἀπολλόδ.

ἌΡΓΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεύκωνος, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀδάμαντος, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἐξαιρέτως ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ ὅσις ἐπνίγη εἰς τὸν Κηφισσὸν ποταμόν, ὅτε ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Τρωάδα. Στέφ. Βυζ.

ἌΡΓΙΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη. Ἀπολλόδ.

ἌΡΓΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος.

ἌΡΔΙΝΚ, ἔνδοξος ἀστρονόμος ἀπὸ τὴν Βρέμαν. οὗτος ἀνεκάλυψε τῇ πρώτῃ Σεπτεμβρίου 1801. ἕνα πλανήτην.

ἈΡΔΙΑΪΟΣ, σκληρότατός τις τύραννος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Πλάτ.

ἌΡΔΥΣ, Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, υἱὸς τοῦ Γύρου, βασιλεύσας τὸ 678. Π.Χ. Ἡρόδ.

ἈΡΕΘΑΣ, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καππαδοκίας. Συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ λόγους διαφόρους. ἔζη κατὰ τὸ 910. Μ.Χ.

ἌΡΕΙΟΣ, Ἱερεὺς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἤρχησε κατὰ τὸ 323 Μ. Χ. νὰ φανερώνῃ τὰς σφαλερὰς του ἰδέας κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἐβλασφήμει λέγων, ὅτι δὲν εἶναι ὁμοούσιος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ τὸν Πατέρα. Αὕτη ἡ βλασφημία του ἀναιρεῖ τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος, δόγμα βάσιμον τοῦ Χριστιανισμοῦ, πολλοὶ ἐδέχθησαν αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, καὶ ὁ ἴδιος Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας· ὅσις συχνὰ ἐλάμβανεν εὐχαρίστησιν νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς θεολογικὰς του φιλονεικίας.

ἈΡΕΤΑΪΟΣ, ἀπὸ Καππαδοκίαν, περίφημος Ἰατρός, τὰ πολύτιμα τούτου συγγράμματα, ἐπωνομάσθησαν, Χρυσᾶ Λείψανα. Μεταξὺ τῶν παλαιῶν Ἰατρῶν, αὐτὸς εἶναι ὁ ἄριστος νοσογράφος, καὶ ἀσ-

φαλὴς ὀδηγὸς εἰς τὴν διάγνωσιν τῶν παθῶν καὶ θεραπείαν. Αὐτὸς πρῶτος μετεχειρίσθη εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς Ἰατρικῆς τὴν χρῆσιν τῶν καυθαρίδων, ὡς ἐπισπαστικὰ ἔμπλαστρα. ἄλλοι τὴν ἀποδίδουν εἰς τὸν Ἀρχιγένην παλαιότερον αὐτοῦ. ἐπροσδιώρισεν ἀκριβῶς τοὺς τόπους τῶν φλεβῶν, ὅπου πρέπει νὰ γίνεται ἡ φλεβοτομία. ὁ Βοερχάβιος ἐξομοιοῖ τῶν Ἀρεταῖον μὲ τὸν Ἱπποκράτην, ὁ δὲ Ἀλλερ τὸν δοξάζει σχεδὸν ἀνώτερον. ἡ ἐποχή του ἄδηλος.

ΑΡΕΘΑΣ, Βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας, ὁ πολεμήσας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ, περὶ τὸ 63. Π.Χ.

ΑΡΕΤΗ, μήτηρ Ἀριστίππου τοῦ νέου. αὕτη ἐδίδαξε τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὰς ἐπιστήμας εἰς τὸν υἱόν της, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὠνομάσθη μητροδίδακτος. αὐτὴ ἤνοιξε σχολεῖον γενικὸν, καὶ εἶχε μεγάλην φήμην. ἔζη κατὰ τὸ 364. Π.Χ.

ΑΡΗΪΛΗΚΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν. Ομ. Ιλ. Ξ.-2) εἷς τῶν Τρώων, τὸν ὁποῖον ὁ Πάτροκλος ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ. Θμ. Ιλ. Π.

ΑΡΗΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Οἰβάλου, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Αφαρεὺς ἐγέννησε τὸν Ἰδαντα, Λυγκέα καὶ Πέσον. Απλ.

ΑΡΘΜΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πυθώνακτος ἐκ Ζελείας τῆς μικρᾶς Ασίας, πρόξενος τῶν Αθηναίων, κατηγορηθεὶς ὡς ἄτιμος, διότι ἔφερε Περσικὸν ἀργύριον εἰς τὴν Πελοπόννησον. Δημ. κατὰ Φιλίπ.

ΑΡΙΑΒΙΓΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου. ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου. Ηρόδοτ.

ΑΡΙΑΔΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Μίνωος Βασιλέως τῆς Κρήτης.

ΑΡΙΑΪΟΣ, περίφημος ἀρχιστράτηγος Κύρου τοῦ νεωτέρου Σατράπου τῆς Λυδίας.

ΑΡΙΑΝΤΗΣ, εἷς τῶν Βασιλέων τῆς Σκυθίας. Ηρόδ.

ΑΡΙΑΡΑΘΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας, ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσίαν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμένους Περδίκκα, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ μὲ ἀνθρωποπότατον τρόπον-2) υἱὸς τοῦ προτέρου, ὅστις φυγὼν κατ' ἀρχὰς μὲ τὴν Αρμενίαν, ἐπανέλαβε πάλιν τὸν πατρικόν του θρόνον.-2) υἱὸς τοῦ Αριαράθου, καὶ γαμβρὸς τοῦ Μεγάλου Αντιόχου, ὅστις μετὰ τὴν ἧτταν τῆς Αντιοχίας ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Ρωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Περσέως πόλεμον εὐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς βουλῆς, ἥτις ἐκάλεσε αὐτὸν φίλον τοῦ Ρωμαϊκοῦ λαοῦ.

ΑΡΙΑΣΠΗΣ, υἱὸς Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὠχου, φαρμακωθεὶς, ὡς λέγεται, μόνος φοβούμενος τὸν ἐπαπειλούμενον κατ' αὐτοῦ φόνον τοῦ ἰδίου πατρός του.

ΑΡΙΒΑΪΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων, καὶ σύμμαχος τῶν Ασσυρίων ἐναντίων Κύρου τοῦ Μεγάλου, ὅστις νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ διωκόμενος ἐθανατώθη.

ΑΡΙΓΝΩΤΗ, μαθήτρια τοῦ Μεγάλου Πυθαγόρου, κὰ Θεανοῦς Σαμίας, Φιλόσοφος Πυθαγορική. Συνέγραψε τελετὰς Διονύσου, καὶ ἐπιγράμματα περὶ τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος καὶ ἄλλα φιλοσοφικά.

ΑΡΙΓΝΩΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, κιθαρῳδὸς ἐν Αθήναις, δυσφημιζόμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Αριστοφ. -2) Πυθαγόριός τις Λουκ,

ΑΡΙΔΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, καὶ τῆς Φιλίννης μιᾶς Ορχηστρίδος, καὶ ἀδελφὸς Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου βασιλεύσας ἓξ χρόνους ἐθανατώθη ἀνιλεῶς ὑπὸ τῆς Ολυμπιάδος. Λουκ.

ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗΣ, Σατράπης τῆς Ιωνίας καὶ Φρυγίας, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ πολλῶν ἄλλων ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου, ἤγειρε μίαν ἀποστασίαν κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Αρταξέρξου, τὸ 363. Π. Χ. ἥτις ὅμως δὲν ἀπέβη εὐτυχής. Ξενοφ.-2) Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ Βασιλέως Δαρείου, ὅστις πολεμήσας γενναίως μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, κατεκόπη ἐν τῇ μάχῃ μὲ τοὺς περὶ αὐτόν. Αρριαν.

ΑΡΙΟΜΑΡΔΟΣ, στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων. Αἰσχ. υἱὸς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Τιβαρηνῶν, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν. Ηρόδ.-3) υἱὸς τοῦ Αρταβάνου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων. Ηρ.

ΑΡΙΟΣΤΟΣ Λοδοβῖκος, ἐγάθη εἷς τῶν ζωηροτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων ποιητῶν Ιταλῶν. τὰ ποιήματά του, λέγουσιν, ὅτι εἷς τινα μέρη παρομοιάζουν μὲ τὰ τοῦ Ομήρου, καὶ Βιργιλίου. Απέθανε τὸ 1533 Μ. Χ.

ΑΡΙΣΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Μέροπος καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Αἴσακον, καὶ τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἔπειτα νυμφευθεὶς τὴν Εκάβην. Απολλοδ.-2) Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Δάρδανος, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ πόλις Αρίσβη. Στέφ. Βυζ.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ, γαμβρὸς καὶ διάδοχος Ισαίου τοῦ Μιλησίου. τὸν ἐβοήθησαν οἱ Αθηναῖοι καὶ ἀποστατήσας ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους· ἔπειτα ἐκίνησεν ὅλους τοὺς Ιωνας εἰς ἀποστασίαν καὶ πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, ἀντικρὺ τῆς Προποντίδος, ἔγινε καὶ ἐπίτροπος τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, ὅστις εἰς τὸν σεισμὸν τοῦ 358. Μ. Χ. καταπλακωθεὶς εἰς τὴν Νικομήδειαν ἀπέθανεν. εὑρίσκωνται ἐρωτικαί τινες ἐπιστολαί του.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Αχαΐαν τῆς Πελοποννήσου, οὗτος ἐπωνομάσθη Φιλοποίμην. Φαίνεται καὶ ἕτερος Αρίσαινος, τοῦ ὁποίου ἡ Ιστορία εἶναι πάντῃ ἄγνωστος.

ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Σεύθου, μάντις περίφημος, ἔζη ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου· συνέγραψε περὶ μαντικῆς βιβλία δέκα.

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ, Σάμιος, φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς ἔνδοξος. Πρῶτος οὗτος εἶπεν, ὅτι ἡ γῆ γυρίζει περὶ τὸν ἴδιόν της ἄξονα. ἔζη κατὰ τὸ 200. Π.Χ. σώζεται καὶ αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ μεγεθῶν καὶ ἀποστημάτων Ηλίου καὶ Σελήνης. ἐξεδόθη Ελληνολατινιστὶ εἰς τὰ Παρίσια, κατὰ τὸ 1810. καὶ εἰς ἄλλα μέρη.

ΑΡΙΣΤΕΑΣ, εἷς τῶν ἑβδομήκοντα, οἵτινες μετέφρασαν τὴν παλαιὰν γραφήν. Οὗτος ἐσάλπισε ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, πρὸς

τὸν Ἀρχιερέα τῶν Ἰουδαίων Ἐλεάζαρον, διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς, καὶ 72 ἄνδρας πεπαιδευμένους, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ τὴν μεταφράσουν εἰς τὸ Ἑλληνικόν. ἔζη τὸ 280. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ὁ Δίκαιος, Ἀθηναῖος, περιβόητος διὰ τὴν δικαιοσύνην του, διὰ τὸ ὁποῖον ἔλαβε καὶ αὐτὴν τὴν ἐπωνυμίαν. Ἐπολέμησεν ἐνδόξως εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην στρατηγῶν. ὠφέλησε τὴν πατρίδα του μὲ τὰς συμβουλὰς καὶ κατορθώματά του εἰς τὰς κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς ναυμαχίας καὶ μάχας. ἐσυγχώρει τοὺς ἐχθρούς του. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἦτον πάντοτε ἀντιζηλός του κρυφὰ καὶ φανερά, ὅστις διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς σκοπούς τῆς φιλοδοξίας του, κατώρθωσε καὶ ἐξώρισαν τὸν ἄλλον Ἀριστείδην, τὸν ὁποῖον μετὰ χρόνους τινὰς μετεκάλεσαν· οὗτος δὲ χωρὶς νὰ μνησικακήσῃ διὰ τὰ πρότερα, ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα του παρεκάλει τὸν Θεμιστοκλέα να συνδράμῃ εἰς ὅ, τι δύναται κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἑλλάδος Ξέρξου, πλημμυροῦντος τὰ πεδία τῆς Ἀττικῆς μὲ τὰ στρατεύματά του τὰ πολυάριθμα. ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εὐσπλαγχνία του ἐξάθησαν αἴτια, ὥστε καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος ν' ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰς Ἀθήνας, ἀφοῦ εἰσῆλθεν ἔπειτα εἰς τὰ πολιτικά. μόλον δὲ ὅτι εἶχεν εἰς τὰς χεῖρας του ὅλα τὰ εἰσοδήματα τῆς πολιτείας ἀπέθανε τόσον πτωχός, ὥστε ἡ ταφή του ἐξηρκησε διὰ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν. ἀλλ' ὁ δῆμος πρὸς εὐγνωμοσύνην ἐπροίκησεν ἐν καιρῷ τὰς θυγατέρας του. ἔζη τὸ 483. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Κιντιλιανός, συνέγραψε περὶ μουσικῆς τρία βιβλία. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἑπτὰ Μουσικῶν τοῦ Μειβομίου. ἔζη κατὰ τὸ 720. Μ.Χ.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ, φιλόσοφος, ἑτοιμόλογος καὶ δραστήριος. ἐλθὼν ποτὲ κακοποιὸς εἰς τὸν οἶκον του ὑβρίζων αὐτὸν ἐκάλει φεύγοντα. ὁ δὲ Ἀρίστιππος τὸν ἀπεκρίθη. φεύγω, διότι σὺ μὲν εἶσαι συνειθισμένος νὰ ὑβρίζῃς, ἐγὼ δὲ νὰ μὴν ἀκούω τὰς ὕβρεις. ἐξάθη πρῶτος Φιλόσοφος, ὅστις ἐδίδασκε καὶ ἐλάμβανεν μισθόν. ἔζη κατὰ τὸ 396. Π.Χ. 2) ἀπὸ τὴν Κυρήνην πόλιν τῆς Ἀφρικῆς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. 3) συνέγραψε περὶ Ἀρκαδίας, ὁ μητροδίδακτος λεγόμενος υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ πρώτου. καὶ τελευταῖος ὁ ἐκ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας.

ΑΡΙΣΤΙΩΝ, Βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμονίας, καὶ υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους. ἔζη κατὰ τὸ 540. Π.Χ. ἐρωτηθείς ποτε περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Σπαρτιατῶν, ἀπεκρίθη. ὅτι εἶναι τοσοῦτοι, ὅσοι χρειάζονται διὰ νὰ νικήσουν τοὺς ἐχθρούς των.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμονίας, ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ἦτον στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου συνέγραψε καὶ τὴν Ἱστορίαν, χρόνους τινὰς ὕστερον μετὰ τὸν θάνατόν του. εἶχε ὑπόληψιν ὡς φιλαλήθης, ἀλλ' εἰς περίσασεις λησμονοῦσε τὰ χρέη ταύτης τῆς ὑπολήψεως.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ, Ἀθηναῖος. οὗτος ἐφόνευσε τὸν Ἵππαρχον δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἵππαρχος καὶ Ἱππίας ἦσαν υἱοὶ Πεισι-

τράτου τυράννου τῶν Αθηνῶν· ὁ πρῶτος ἠράσθη τὸν Αρμόδιον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβίασεν, αὐτὸς δὲ ἔχων ζενὸν φίλον τὸν Αριζογείτονα, τὸν ἐξηγήθη τοῦ Ιππάρχου τὸ κίνημα· ὅθεν καὶ οἱ δύω καιροφυλακτήσαντες, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων, ὥρμησαν κατὰ τῶν Τυράννων καὶ ἐφόνευσαν τὸν Ιππαρχον· οἱ δὲ φύλακες τοῦ τυράννου, εὐθὺς τότε, τὸν μὲν Αρμόδιον ἐφόνευσαν, τὸν δὲ Αριζογείτονα συλλαβόντες ὡς κατάδικον, τὸν ἀπεκεφάλισαν.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΗΣ, Ιατρὸς, Θάσιος. Συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς, βιβλία 39.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΗΣ, Ιατρὸς Κνίδιος, δοῦλος Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου. Ιάτρευσε τὸν Αντίγονον Γοναταῖ.

ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Απολλόδ.

ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Μεσσήνης, νικητὴς τῶν Λακεδαιμονίων· ἐθυσίασε τὴν θυγατέρα του, κατὰ προσαγὴν τοῦ χρησμοῦ, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του. Εφονεύθη δ' ἔπειτα ἐπὶ τοῦ τάφου της, κατὰ τὸ 725. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΣ, ἐπίσημός τις πολίτης, ἐκ Κύμης τῆς ἐν Αἰολίᾳ, Ηρόδ. 2) Ρόδιος, τοῦ ὁποίου σώζονται δύω ἐπιγράμματα εἰς τὴν Ανθολογίαν.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Αριζοφάνους, Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ, Περγαμηνὸς, σοφιστὴς περίφημος ἐπὶ Τραϊανοῦ, καὶ Αδριανοῦ βασιλέων τῆς Ρώμης. Συνέγραψεν ἐπισολὰς εἰς βιβλία 5. κατὰ τὴν τέχνην τῆς ῥητορικῆς. 2) Ετερος ἐκ Μεσσήνης τῆς Ιταλίας φιλόσοφος περιπατητικός. Συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας βιβλία 10.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ, Λαμψακηνός, φιλόσοφος Στωϊκός. Εγραψεν ἐξηγήσεις κατὰ τῶν λόγων Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου περὶ Αμυήτων.

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αρκαδίας, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Αρκάδων, διότι ἐπρόδωκεν τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον. Παυσ. – 2) υἱὸς τοῦ Σκελλίου, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις μάχην, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Αλκιβιάδου· κατεδικάσθη καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ πεσόντων. Θουκ. – 3) Στρατηγὸς τῶν Αθηναίων. Ξενοφ.

ΑΡΙΣΤΟΚΥΠΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλοκύπρου βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, ἐν Κύπρῳ. Ηρόδτ..

ΑΡΙΣΤΟΛΑΟΣ, περίφημός τις ζωγράφος, Αθηναῖος, ὅστις λέγεται, ὅτι ἐζωγράφησε τὸν Περικλέα, καὶ Επαμινῶνδα.

ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΗ, ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος, καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὴν Δωρίδα, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὴν Αρετήν. Αἰλ.

ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Αδράστου, καὶ πατὴρ τοῦ Ιππομέδοντος,

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ, Αθηναῖος, κωμικὸς φιλόσοφος, ὁ ἐπικληθεὶς Θυροποιός. – 2) Ο Αἰπιτίδης, ἀρχιστράτηγος Μεσσήνιος. Λέγουν, ὅτι ἐφόνευσε μόνος 300. Σπαρτιάτας, ἔπειτα πληγωθεὶς αἰχμαλωτί-

σθη, ἀλλ' ἔφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν.

ΑΡΙΣΤΟΜΉΔΗΣ, ἐκ Θασσαλίας, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου, εἰς τὴν μάχην τῶν Ισσῶν. Αρρίαν.

ΑΡΙΣΤΌΜΝΗΣΤΟΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις, τὸ 416. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΟΝΊΚΗ, Ιέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Απόλλωνος. Ηρόδτ,

ΑΡΙΣΤΌΝΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐμενοῦς ἐκ παλλακίδος τινὸς Εφεσίας. Οργισθείς, διότι ὁ Ατταλος ὁ τρίτος, ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τῆς Περγάμου εἰς τοὺς Ρωμαίους, ὑπῆγε μὲ στράτευμα νὰ τὸ κυριεύσῃ, καὶ ἐκτύπησε τὸν Λογκῖνον τὸν Υπατον τῶν Ρωμαίων Κράσσον κατὰ τὸ 1.Π.Χ. Αλλὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἠχμαλωτίσθη ἀπὸτὸν Υπατον Περπέναν, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ τὸν ἔπνιξαν διὰ προσαγῆς τοῦ βουλευτηρίου. Οὕτως ἔδωκε τέλος ἡ γενεὰ τῶν Αττάλων, οἵτινες ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Πέργαμον 154. χρόνους.

ΑΡΙΣΤΌΝΟΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Παλαινοῦς, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη. Υγῖν. – 2) πολίτης Γελῶος τῆς Σικελίας, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας εἰς τὴν πόλιν Ακράγαντα. Θουκ. – 3) Λαρισσαῖος τις. Θουκ.

ΑΡΙΣΤΌΞΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Σπινθάρου ἀπὸ τὰ Τάραντα, ὁ παλαιότατος μουσικὸς, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους εἰς τὰς Αθήνας· ἔζη κατα τὸ 522. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΟΣ, Αρκάς τις. Ξενοφ. – 2) ἐκ πόλεως τῆς Κύπρου, εἷς τῶν ἱστοριογράφων Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Αρρίαν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, ἀπὸ τὰ Στάγειρα τῆς Μακεδονίας, ὁ περιφημότερος καὶ ἐνδοξότερος φιλόσοφος, καὶ πρῶτος Αἱρεσιάρχης τῶν Περιπατητικῶν. Ο πατήρ του ὠνομάζετο Νικόμαχος, ἀρχιατρὸς τοῦ βασιλέως Αμύντου· ἡ δὲ μήτηρ του ὠνομάζετο Φαιστιάς. Κατήγοντο ἀπὸ τὸ γένος του Ασκληπιοῦ. Ο Αριστοτέλης ἔχασε τοὺς γονεῖς του πολλὰ μικρὸς, καὶ τὸν παρέλαβεν Ακαρνανεύς τις ὀνόματι Πρόξενος, ὅστις καὶ τὸν ἔβαλε νὰ σπουδάσῃ. Η φύσις ἐνωθεῖσα μὲ τὴν τύχην τὸν ἀνέδειξαν, ὁποῖον τὸν δοξάζουν ἅπαντες· ὁ Πλάτων ὑπῆρξε διδάσκαλός του, ἔλαβε δια γυναῖκα τὴν Πυθίαν κόρην τοῦ βασιλέως τῆς Ακαρνανίας· ἐσάθη διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Αλεξ. ὅστις καὶ τὸν ἐροδίασε μὲ 600. τάλαντα διὰ νὰ ἐπιχειρισθῇ νὰ συγγράψῃ τὴν Ιστορίαν τῶν ζώων, συγχρόνως τὸν ἔχειλε καὶ ἕνα πλῆθος κυνηγῶν καὶ ψαράδων, Αλλ' αὐτὸς ἐσχάτως φοβηθεὶς μήπως περιπέσῃ εἰς τὴν ἰδίαν τύχην τοῦ Σωκράτους, ἀπέρασεν εἰς τὴν Χαλκίδα, ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Εσύνθεσε μέγα πλῆθος ποιημάτων, τὰ ὁποληπτικώτερα εἶναι, ἡ Ρητορική, ἡ Ποιητική, ἡ Διαλεκτική, ἡ Ηθική, καὶ ἡ Ιστορία τῶν ζώων, εἰς τὰ Στάγειρα τῆς Μακεδονίας τὸ 384. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΟΦΆΝΗΣ, ἔνδοξος ποιητὴς κωμικὸς, Αθηναῖος, σύγχρονος μὲ τὸν Πλάτωνα καὶ Σωκράτην. Εἶχεν ἐνθουσιασμὸν μέγαν εἰς τὸ νὰ ἐλέγχῃ πρὸς διόρθωσιν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων. Επαιξε τὸν Σωκράτην εἰς τὸ θέατρον εἰς τὴν Κωμῳδίαν του, Νεφέλαι. Λέγουσιν, ὅτι αὐτὸς ἐφεῦρε τοὺς τετραμέτρους καὶ ὀκταμέτρους στίχους· ἔζη κατὰ τὸ 346. Π. Χ.

Διὰ τῶν Κωμῳδιῶν του ὑπεχρεώθησαν οἱ Αθηναῖοι νὰ κλείσουν εἰρήνην με τὴν Σπάρτην. Συνέγραψε 50. κωμῳδίας, ἐκ τούτων σώζονται μόναν ἕνδεκα, αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ ἀκόλουθοι. Πλοῦτος, Νεφέλαι, Βάτραχοι, Ἱππεῖς, Αχαρνεῖς, Σφῆκες, Εἰρήνη, Ορνιθες Εκκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι, Λυσιστράτη· ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ 1710. -2) Βυζάντιος γραμματικὸς περὶ τὰ 270. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ακαρνάνων, ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδ. ὅτε· οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν.

ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΙΔΗΣ, ἡγεμὼν τῶν Ταραντίνων, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Υστάσπου. Ηρόδτ.

ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΟΣ, Αρχων ἐν Αθήναις τὸ 426. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ, ποιητὴς κωμικὸς ἐπὶ Αλεξ. τοῦ Μεγάλου. περὶ τὸ 336. Π.Χ. Ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται ἀποσπάσματά τινά.

ΑΡΙΣΤΩΝ ὁ Χῖος ὁ ἐπωνομασθεὶς Σειρὴν, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, καὶ διδάσκαλος τοῦ Ερατοσθένους, Στωϊκὸς φιλόσοφος. Οὗτος ἔλεγεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εὑρίσκονται μεταξὺ ἀρετῆς καὶ φρονήσεως, καὶ ὅτι οἱ φρόνημοι εἶναι ὅμοιοι μὲ τὸν ἐπιτήδειον ὑποκριτήν, ὅσις ὑποκρίνεται πρεπόντως, ὅ, τι πρόσωπον ἀναλάβῃ· προσέτι, ὅτι οἱ διαλεκτικοὶ λόγοι ὁμοιάζουν τὰ ὑφάσματα τῆς ἀράχνης, τα ὁποῖα δὲν συντελοῦν εἰς τίποτε. Συνέγραψε διαλόγους περὶ τῶν δογμάτων τοῦ Ζήνωνος, ὑπομνήματα περὶ κενοδοξίας, ἐπιστολὰς πρὸς Κλεάνθην, καὶ ἄλλα πολλὰ. Ο Παναίτιος λέγει, ὅτι ὅλαι αἱ ἐπιστολαί του δὲν εἶναι γνήσιαι· ἐπειδὴ ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι Αρίστωνες.-2) Αρίστων ὁ ἐκ τῆς Ηλιουπόλεως, καὶ ἕτερος Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πλάτωνος.

ΑΡΙΣΤΟΝΥΜΟΣ, Ελλην, κωμικὸς. Συνέγραψε δράματα, καὶ ἄλλα πολλὰ συγγράμματα.

ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, Αθηναῖος, κιθαρῳδὸς, τὸν ὁποῖον ἐμπαίζει ὁ Αριστοφάνης, ὡς ἀναιδῆ καὶ ἄσωτον. Εκκλησ. 139. Λουκ.

ΑΡΙΦΩΝ, πατὴρ τοῦ Ξανθίππου, καὶ πάππος τοῦ Περικλέους, Αθηναῖος. Ηρόδτ. - 2) αδελφὸς τοῦ Περικλέους, καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου. Πλάτ.

ΑΡΙΩΝ, περίφημος Μουσικὸς τῆς Κιθάρας, καὶ ποιητὴς Λυρικὸς, Μεθυμναῖος. Υπῆγεν εἰς τὴν Καλαβρίαν καὶ εἰς ἄλλας διαφόρους πόλεις τῆς Ιταλίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐκέρδισε πολλὰ πλούτη μὲ τὴν τύχην του,

ΑΡΚΑΔΙΟΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, υἱὸς τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Τὸν ἔνδυσεν ὁ πατήρ του τὴν Αὐτοκρατορικὴν πορφύραν εἰς ἡλικίαν 7. χρόνων, καὶ ἔλαβε μεγάλην εὐχαρίσησιν βλέπων διάδοχον τῆς βασιλείας του ἐκ τῆς Οἰκογενείας του μὲ γενικὴν ψῆφον· τὸν παρέδωκε δὲ εἰς τὴν φροντίδα καὶ καθοδηγίαν Αρσενίου τινὸς διακόνου, ἀφοῦ τὸν ἐνουθέτησεν, ὅτι ἐχρεώσει μᾶλλον εἰς τὸν Αρσένιον παρὰ εἰς αὐτὸν· καθότι τὸν εἶπεν, ἐγὼ μὲν σὲ ἔδωκα τὴν γέννησιν καὶ τὸ βασίλειον, ἀπὸ αὐτὸν ὅμως θέλεις λάβει τὴν φρόνησιν καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Αλλ' ὁ δυσυχὴς Ηρίγγιψ, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπι-

δωση ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, ὅτις ἐξάθη ὁ ἀφανισμὸς τοῦ βασιλείου του· ἀπέθ. κατὰ τὸ 408. Μ.Χ.

ΑΓΚΑΔΙΟΣ, Αντιοχεὺς γραμματικός. Εγραψε περὶ ὀρθογραφίας καὶ περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, καὶ Ονομαστικόν.

ΑΓΚΑ-ΙΩΑΝΝΑ, Ηρωΐς τῆς Γαλλίας. Αὕτη ὑπεχρέωσε τοὺς Αγγλους νὰ σηκώσουν τὴν πολιορκίαν τῆς Γαλλίας. Ενίκησε τὸν ἀρχισράτηγον Ταλβότ. Επειτα ὅμως ἠχμαλωτίσθη εἰς τοὺς Αγγλους, καὶ τὴν ἔκαυσαν ζωντανήν. ἔζη κατὰ τὸ 1430. Μ.Χ. Μαΐου 10.

ΑΓΚΕΣΙΛΑΟΣ, ὁ ἐκ Πιτάλης τῆς Αἰολίδος, ἔζη τὸ 310. Π.Χ. Φιλόσοφος. Βλέπων τοὺς Περιπατητικοὺς καὶ Στωϊκοὺς νὰ φιλονεικοῦν περὶ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῆς ἀληθείας, ἐξάθη οὐδέτερος, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν Ακαδημίαν, τῆς ὁποίας ἦτον ὁ Αρχηγός.

ΑΓΡΑΜΙΘΗΣ, υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

ΑΓΡΑΤΙΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Διθυράμβου, Θεσπιεύς. Ηρόδτ.

ΑΓΡΝΗΣ, ἔκγονος τοῦ Κύρου, καὶ πρόπαππος Δαρείου τοῦ Υσάσπου.

ΑΓΡΜΟΔΙΟΣ, Αθηναῖος, φίλος καὶ συνωμότης τοῦ Αριστογείτονος, μετὰ τοῦ ὁποίου φονεύσας τὸν Τύραννον Ιππαρχον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων, κατεκόπη ἀπὸ τοὺς φύλακας τοῦ τυράννου. Μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀνήγειραν οἱ Αθηναῖοι πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γενναίας αὐτῶν πράξεως, ἀδριάντας χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ηρόδτ.

ΑΓΡΜΟΚΥΔΗΣ. εἷς τῶν δοκιμοτάτων Φωκέων, ὅτις ἦλθεν εἰς Θήβας πρὸς τὸν Μαρδόνιον στρατηγὸν τῶν Περσῶν, φέρων χιλίους ὁπλίτας Φωκεῖς. Ηρόδτ.

ΑΓΡΜΟΝΙΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Φαρέκλου Τρώς. Ομ. Ιλ. Ε.–2) Μουσικὸς τις μαθητὴς τοῦ περιφήμου Τιμοθέου, Λουκ.

ΑΓΝΟΒΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Αφρικήν, ἐθνικός, ἔπειτα Χριστιανός· ἔζη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, καὶ ἐδίδασκε τὴν Ρητορικήν. Συνέγραψεν ἑπτὰ βιβλία κατὰ Εθνικῶν. ἔζη τὸ 290. Μ.Χ.

ΑΓΝΟΔΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος ἀρχιτέκτων. Οὗτος ἔκτισε τὴν Εκκλησίαν τοῦ Αγίου Σταυροῦ, εἰς τὴν μητρόπολιν Φλωρεντίαν, καὶ πολλὰ ἄλλα βασιλικὰ κτίρια. ἀπέθ. τὸ 1300. Μ.Χ.

ΑΓΝΟΥΦΙΣ, Αἰγύπτιος φιλόσοφος. Οὗτος παρεκάλεσε τὸν Θεὸν εἰς μίαν ἀνομβρίαν, καὶ ἔγινε ραγδαία βροχή.

ΑΓΟΥΝΔΕΛΦΣ. Τομάζος, πρωτοσάτωρ τῆς Αγγλίας, κατὰ τὸ 1620. Εσήκωσεν ἀπὸ τὴν Πάρον ἐκεῖνα τὰ περιβόητα μάρμαρα, καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸ Λονδῖνον, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἐγχαραγμέναι αἱ κυριώτεραι ἐποχαὶ τῆς Ιστορίας τῶν Αθηναίων.

ΑΓΠΑΛΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλέως τῆς Μηδίας Αστιάγους, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος παρέδωκε τὸν νεογεννηθέντα ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μανδάνης Κῦρον, διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου διεσώθη ὁ Κῦρος. Ηρόδτ.–2) Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Υσάσπου. Ηρόδτ.

ΑΓΠΑΛΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους, Παφλαγών, φίλος τοῦ Πάριδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ομ. Ιλ. Ν.

ΑΡΠΑΛΟΣ, στρατηγὸς Αλεξ. τοῦ Μεγάλου, καὶ ἡγεμὼν τῆς Βαβυλῶνος, ὅσις λαβὼν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν αὐτόθι θησαυρῶν, ἔφυγεν εἰς τὴν Ελλάδα. Ἀρρ. Ἀνάβ.

ΑΡΠΑΛΥΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Κλήμεντος, νέα ὡραιοτάτη, τὴν ὁποίαν ἠράσθη ἐμπαθῶς ὁ ἴδιος πατήρ της· ἀλλ' ἀπεφάσισε καὶ τὴν ὑπάνδρευσε μὲ τὸν Αλάσσορα· ἔπειτα μετανοήσας, ἔστρεξε κατόπιν των, ἐφόνευσε τὸν γαμβρόν του, τὴν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Αργος, καὶ τὴν μετεχειρίζετο ἀναφανδόν. Αὕτη δὲ περίλυπος διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, καὶ διὰ τὴν ἀτιμίαν, τὴν ὁποίαν ἀναξίως ἔπασχε, ἔσφαξε τὸν υἱόν της, καὶ τὸν ἔδωκε μαγειρευμένον εἰς τὸν πατέρα του· ὁ δὲ Κλήμης βιασμένος ἀπὸ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, καὶ ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς του, ἔγινεν αὐτόχειρ.

ΑΡΠΑΛΥΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Αρκαδίας. Απολλόδ.

ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝ, Ελλην ἀπὸ τὸ Αργος, φιλόσοφος Πλατωνικός. Εγραψεν ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνα βιβλία 24. καὶ λέξεις Πλάτωνος βιβλία δύω.- 2) Αρποκρατίων Βαλέριος Αλεξανδρινὸς, συγγραφεὺς τοῦ Ρητορικοῦ Λεξικοῦ. Σουΐδ· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Καίσαρος Οὐήρου εἰς τὴν Ελληνικήν. ἔζη τῷ 169. Μ. Χ.- 3) Αρποκρατ. Αλιος, Ρήτωρ· Συνέγραψε περὶ τῶν λόγων τοῦ Υπερίδου, καὶ ἱστορίας τοῦ Ηροδότου.- 4) Αρποκ. Γάϊος· Συνέγραψε περὶ Αντιφῶντος σχημάτων, καὶ λόγων τοῦ Υπερίδου καὶ Λυσίου.

ΑΡΓΙΑ, εὐγενὴς Ρωμάνα, πολλὰ γενναία. Αὕτη ἠξεύρουσα, ὅτι δὲν ἦτον ἐλπὶς νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀτόλμου ἀνδρός της, ὅστις ἔπρεπε νὰ φονευθῇ, διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, ἐπῆρε πρώτη τὸ ξίφος καὶ τὸ ἔμπηξεν εἰς τὸ στῆθος της, καὶ παρουσιασθεῖσα πρὸς αὐτὸν, λέγει "ἰδού, οὐδὲν ἐβλάβην.,, αὐτὸς δὲ βλέπων τὴν τοιαύτην τόλμην της, ἀπεφάσισε καὶ ἐφονεύθη μόνος του.

ΑΡΡΙΑΝΟΣ, μεταφραστὴς, μετέφρασε τὰ γεωργικὰ τοῦ Βιργιλίου, καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ τὰ παρέδωκεν εἰς Ατταλον τὸν Περγαμηνόν.

ΑΡΣΑΚΗΣ, στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Αἰσχ.- 2) πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ὁ συστήσας τὴν δυναστείαν τῶν Αρσακιδῶν ἐν Παρθίᾳ, φονεύσας τὸν Αγαθοκλῆν ἡγεμόνα τοῦ βασιλέως Αντιόχου τὸ 256. Π. Χ. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο οἱ λοιποὶ βασιλεῖς, καὶ διάδοχοι τοῦ γένους αὐτοῦ Αρσάκαι, ὅσοι ἐδυνάστευσαν εἰς τὴν Παρθίαν καὶ Αρμενίαν. Λου. Στράβ. Ηρόδοτ.

ΑΡΣΑΜΗΣ, πατὴρ τοῦ Υστάσπου, καὶ πάππος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ πρώτου.- 2) Υἱὸς Αρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του.- 3) Υἱὸς τοῦ Δαρείου Υστάσπου, στρατηγὸς τῶν Αἰθιόπων. Ηρόδ.- 4) Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων, ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος. Αἰσχ. Περσ. 36.- 5) Βασιλεὺς τῆς Αρμενίας, τὸ 245. Π. Χ.- 6) Υπουργὸς τοῦ Βασιλέως Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, σοφὸς καὶ ἔνδοξος πολιτικὸς, ἠγαπήθη πολλὰ ἀπὸ τὸν λαὸν, ἐμψύχωσε τὸ ἐμπόριον τῆς Αἰγύπτου, καὶ Φοινίκης, καὶ ἐχρησιμεύσε μεγάλως εἰς τὴν πολεμικὴν δύναμιν τῶν Περσῶν.

ΑΡΣΕΝΙΟΣ, Ρωμαῖος Πατρίκιος, ἦ-

τον διδάσκαλος τῶν υἱῶν τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου· ἔπειτα ἔγινε Μοναχός. Συνέγραψε 44. ἀποφθέγματα. Ἀπέθανε κατὰ τὸ 395. Μ. Χ. (Ἅγιος Ἀρσένιος)

ΑΡΣΙΝΟΗ, ἀδελφὴ ὁμομήτριος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα κατὰ τοὺς νόμους τῶν Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων. – 2) Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος. Ἀπολλόδ. – 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ αὐλητοῦ, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, τὴν ἔφερε μὲ θρίαμβον εἰς τὴν Ῥώμην, ἔπειτα δὲ ἠλευθερώθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου ἐδηλητηριάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας ἀδελφῆς αὐτῆς Κλεοπάτρας. – 4) Θυγάτηρ τοῦ Λυσιμάχου, καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

ΑΡΣΙΝΟΟΣ, ἡγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς ὡραίας Ἑκαμήδης. Ομ. Ιλ. Α.

ΑΡΤΑΒΑΝΗΣ, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡρόδ.

ΑΡΤΑΒΑΖΗΣ, υἱὸς τοῦ Τιγράνου βασιλέως τῶν Ἀρμενίων· καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. τὸ 60. Π. Χ. Πλούτ.

ΑΡΤΑΒΑΖΟΣ, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας, ἐξεστράτευσε μὲ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ προβλέπων τὴν δυστυχίαν τῶν Περσῶν εἰς τὰς Πλαταιάς, ἐτραβίχθη ὀπίσω σχεδὸν μὲ 40000 στράτευμα, τὸ ὁποῖον μόνον ἐσώθη, ἀπ' ἐκείνην τὴν μεγάλην ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν.

ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου, καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. – 2) Ὑρκάνιός τις εὐνοῦχος τοῦ Ξέρξου, καὶ ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων του, ὅστις συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως του, τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Ἀρταξέρξην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος. Διόδωρ. – 3) Θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φράκτου, βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀρσακιδῶν, ἀποθανὼν εἰς τὴν κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην.

ΑΡΤΑΓΕΡΣΗΣ, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Ξενοφ.

ΑΡΤΑΜΠΑΕΝΟΣ, ἀθλητὴς, ἀπὸ τὴν Ἐλσενγίαν· ἦτον ὑψηλὸς 6 πήχεις, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει Σασσώνης ὁ γραμματικὸς, ὅτι μίαν ἡμέραν ἐθυμώθη, καὶ ἔκοψεν ἕνα τάλληρον μὲ τοὺς ὀδόντας του, κατέπιεν ἀναμμένα κάρβουνα, ἐπεριπάτησε μέσα εἰς φλόγας πυρὸς, καὶ τέλος ἐπῆρεν ἕνα ξῖφος, κεἰ ἐπῆγε νὰ φονεύσῃ ἄλλους ἓξ ἀθλητάς.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ὁ ὡραιότερος ἄνθρωπος ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καὶ φρόνιμος ἡγεμών. Ωνομάσθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Μακρόχειρ, ἐπειδὴ εἶχε τὴν μίαν χεῖρα τῆς ἄλλης μακρωτέραν. Ἐφόνευσε τὸν Ἀρτάβανον, ἐπειδὴ ἐπεβουλεύετο τὸν θρόνον του· ἔπαυσε πολλὰς καταχρήσεις τοῦ Βασιλείου, καὶ κατέστησε πολλὰς ὠφελίμους διατάξεις. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνους 41.

ΑΡΤΑΞΙΑΣ, κατ' ἀρχὰς Σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου ἐν Ἀρμενίᾳ· ἔπειτα γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐστήσε τὸ βασίλειον τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὴ ἡ Ῥώμη· εἶτα πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, καὶ νικηθείς

ληφθη αἰχμάλωτος καὶ κατεκόπη.

ΑΡΤΑΦΕΡΝΗΣ, ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Πεισιστρατίδην Ἱππίαν φυγόντα ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ἐπολέμησε τὰς Ἰωνικὰς πόλεις, καταδαφίσας ἐκ θεμελίων τὴν πόλιν Μίλητον.-2) Υἱὸς τοῦ προτέρου, καὶ στρατηγὸς μετὰ τοῦ Δάτιδος εἰς τὴν πρώτην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, γενομένην ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅστις νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι, ἐσώθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ στρατεύματος εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡρόδοτος. - 3) Πέρσης τις. Θουκ.

ΑΡΤΑΧΑΪΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρταίου, στρατηγὸς τῶν Ἰνδῶν, ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ, ἐξ Ἐφέσου· κατὰ μὲν Συϊδαν φιλόσοφος, ἐκ δὲ τῶν συγγραμμάτων του Ἰατρὸς, καὶ φυσιολόγος. ἔζη τὸ 138. Σώζεται ἓν σύγγραμμα αὐτοῦ Ὀνειροκριτικὸν ἐπιγραφόμενον.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ, βασίλισσα τῆς Καρίας, συνηκολούθησε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, ἠνδραγάθησε εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν κατὰ τὸ 480. Π. Χ. Ὁ Ξέρξης παρ ἐδωκεν εἰς αὐτὴν τὰ τέκνα του, διὰ νὰ τὰ ἀπιμ ελῆται.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ, βασίλισσα τῆς Καρίας σύζυγος τοῦ Μαυσώλου, πολλὰ φίλανδρος. Αὕτη ἔδιδε μεγάλα δῶρα εἰς ἐκείνους τοὺς πεπαιδευμένους, ὅτοι ἤθελον κάμει ἐγκώμιον τοῦ ἀνδρός της καλήτερον. Ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν λύπην της ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του, κατὰ τὸ 351. Π. Χ.

ΑΡΤΙΒΙΟΣ, περίφημος στρατηγὸς τῶν Περσῶν· ἐπολεμήθη Ἀχιλλεὺς τῆς Περσίας.

ΑΡΤΙΜΩΝΗΣ, Ἕλλην· ἐφεῦρε πολλὰς μηχανὰς τῆς πολεμικῆς, ὅταν ἠκολούθησε τὸν Περικλέα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Σάμου.

ΑΡΤΥΦΙΟΣ, υἱὸς Ἀρταβάνου, ἡγεμὼν τῶν Σανδαρίων, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. Ἡρόδοτ.

ΑΡΧΕΔΙΚΟΣ, Ἕλλην, ποιητὴς κωμικὸς. Συνέγραψε δράματα, ἐπιγραφόμενα Ἀρχέδικος κωμῳδιογράφος.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ, Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. Συνέγραψε Διάλογον εἰς Συριακὴν διάλεκτον. Ὁ Ἡγεμόνιος τὸν μετέφρασε εἰς τὸ Ἑλληνικὸν, κατὰ τὸ 276. Μ. Χ.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ, βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων· ἔλαβε τὸ βασίλειον διὰ Μάρκου Ἀντωνίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβοήθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου ναυμαχίαν· ὁ δὲ Τιβέριος ἠθέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσε εἰς τὴν Ῥώμην μὲ ἀπάτην, ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀρχέλαον καὶ τὸν ἐφυλάκωσε, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 16. Μ. Χ.

ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. 2) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Γέλας, ζήσας ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, καὶ γράψας ἓν διδακτικὸν ποίημα. -3) Σύγγρονος τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φωκίωνος. - 4) Λοκρός τις. Πίνδ.

ΑΡΧΙΑΣ, ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλέους ἐκ Κορίνθου, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν, Συρακούσας. Θουκ.-2) Σάμιός τις. Ἡρόδ.-3) Θηβαῖος πολεμιστὴς, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων, ὅστις παρέδωκε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρα-

τηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν 378. Π.Χ. φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ Πελοπίδα. Ξενοφ. -4) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου Φυγαδοθήρας ἐπικαλούμενος, ὡς θηρεύων τοὺς φυγάδας Ἕλληνας, μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου, διὰ νὰ τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν.

ΑΡΧΙΒΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνίου, περίφημος γραμματικός· ἔγραψε ἐξήγησιν εἰς τὰ ἐπιγράμματα τοῦ Καλλιμάχου.

ΑΡΧΙΒΙΟΣ Πτολεμαίου Λευκάδιος, ἢ Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός· ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ εἰς τὴν Ῥώμην.

ΑΡΧΙΓΕΝΗΣ Ἰατρὸς, ἀπὸ τὴν Συρίαν, υἱὸς τοῦ Ἰατροῦ Φιλίππου. Ἐχρημάτισεν Ἰατρὸς εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ Τραϊανοῦ. Συνέγραψε περὶ Ἰατρικῆς καὶ Φυσικῆς.

ΑΡΧΙΝΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ὁ κυριεύσας τὸ φρούριον Φυλὴν Πλάτ.

ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀγησιλάου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 356. Π.Χ. Μετὰ τὸν πόλεμον τῆς Χαιρωνείας, λαβὼν γράμματα ἀπὸ τὸν Φιλιππον, γραμμένα μὲ καταφρονητικὸν ὕφος, τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι ἐὰν μετρήσῃ τὴν σκιὰν του, δὲν θέλει τὴν εὕρει μεγαλητέραν, παρ' ὅ, τι ἦτον πρὸ τῆς νίκης του. Ὑπῆγεν μίαν ἡμέραν εἰς αὐτὸν ἕνας γέρων, ὅστις εἶχε βαμμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ μόλις ὑπέφερε νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἀποβλέψας δὲ πρὸς αὐτὸν καταφρονητικῶς εἶπε· πῶς δύνανται οἱ λόγοι σου νὰ ἦναι ἀληθεῖς, ἐνῷ σὺ ὄχι μόνον εἰς τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κεφαλήν σου φέρεις τὸ ψεῦδος: -2) Πελλοπεννήσιος, ὅστις περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, κατερήμονε τὴν Ἀττικὴν περὶ τὰ 431. Π.Χ. Θουκ.

ΑΡΧΙΛΟΓΟΣ, Πάρφος, υἱὸς τοῦ Γηλεσικλέους, ποιητὴς περίφημος, αὐτὸς πρῶτος ἔγραψεν Ἰαμβικοὺς στίχους, τοὺς ὁποίους μετεχειρίσθη εἰς ἕνα Σατυρικὸν ποίημα, καὶ τὸ ὁποῖον τόσον ἐκέντισε μίαν οἰκογένειαν, ὥσε ἀπέθαναν ὅλοι ἀπὸ τὴν λύπην των. Ὁ Λυκέμβης εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα εἰς τὸν Ἀρχίλογον, μετέπειτα δὲν ἐφύλαξε τὸν λόγον του. Ὁ δὲ Ἀρχίλογος διὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἀτιμίαν, ἐφέρθη οὕτως, ὥσε ὁ Λυκέμβης, ἡ νύμφη, καὶ αἱ δύω ἀδελφαί της ἐκρεμάσθησαν. Οὗτος ἔζη κατὰ τὸ 660. Π.Χ. Τὰ ποιήματά του ἦσαν ζωηρότατα καὶ δραστήρια· σώζονται ἀποσπάσματα ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ τὸ 1819.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ, περίφημος καὶ μέγας μαθηματικὸς Συρακούσιος. Ὅτε εἰσῆλθον τὰ στρατεύματα εἰς τὴν πόλιν τὴν πολιορκουμένην, στρατιώτης τις τὸν ἐφόνευσε, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἐνασχολούμενον εἰς σχήματα Γεωμετρικὰ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως· ἀκούσας τὸ τοιοῦτον ὁ πολιορκῶν Μάρκελλος, ἐλυπήθη μεγάλως καὶ ἐδάκρυσεν. Ἐπρόσταξε δὲ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν λαμπρῶς. Ἐφονεύθη εἰς τὰ 212. Π.Χ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπείροις ἐφευρέμασιν αὐτοῦ, ἐφεῦρε καὶ τὴν ἀναλογίαν τοῦ Κυλίνδρου πρὸς τὴν σφαῖραν, καὶ τὸ περὶ Ἰσορροπίας, καὶ τὴν ὑδροστατικήν. Τέλος πάντων ἡ ζωή του ἐσάθη ἐπωφελὴς καὶ ἀναγκαία εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ πρέπει ἡ ὕπαρξίς του νὰ θεωρῆται εὐεργεσία τῆς

φύσεως Οἱ καυστικοὶ καθρέπται του, διὰ τῶν ὁποίων κατέκαυσε τὸν στόλον τοῦ Μαρκέλλου, καὶ τὰ θαύματά του εἰς τὴν πολιορκίαν αὐτὴν, βεβαιόνουσι τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὸ ἔξοχόν του πνεῦμα.

ΑΡΧΙΜΗ΄ΔΗΣ Τραλλιανὸς, (Τράλλος, πόλις τῆς μικρᾶς Ασίας) περίφημος φιλόσοφος· ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὸν Ομηρον, καὶ εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος.

ΑΡΧΙΠΠΟΣ, Ελλην Αθηναῖος, περίφημος ποιητὴς, κωμικὸς ἀρχαιότατος.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αχαιοῦ καὶ ἀνὴρ τῆς Αὐτομάτης Παυσ. -2) Πατὴρ τοῦ Εὐνόμου. Απολλόδ.

ΑΡΧΥΤΑΣ, Ταραντῖνος, υἱὸς τοῦ Μνησαγόρου, μέγας μαθηματικός· ἐφεῦρε πολλὰ εἰς τὴν Γεωμετρίαν καὶ Μηχανικήν· κατεσκεύασε καὶ μίαν ξυλίνην περιστεράν, ἥτις μόνη ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα. Ἔζη κατὰ τὸ 398. Π.Χ.

ΑΣΑΝΔΡΟΣ, ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, ὅστις διεχώρισε τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον μὲ τεῖχος, ἀπὸ τὴν λοιπὴν ξηράν. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 93. χρόνων. Λουκ.-2) Σατράπης τῆς Λυδίας. Αρριαν.

ΑΣΕΛΛΙΣ Γάσπαρις, Ιταλὸς περίφημος ἀνατόμος· Οὗτος ἐξετκέπασε τὰ γαλατοαγγεῖα εἰς τὸ μεσεντέριον. Απέθανε κατὰ τὸ 1626. Μ.Χ.

ΑΣΚΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Τμεναίου, καὶ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις κυριεύσας τὴν Συρίαν, ἔκτισε τὴν πόλιν Ασκάλωνα. Στέφ. Β ζ.

ΑΣΚΑΝΙΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου. Απολλόδ.-2) Σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ασκανίας χώρας. Ομ. Ιλ. Β΄-3.) Υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἐκυρίευσε τὸ μικρὸν Λαβίνιον, βασίλειον ἐν Ιταλίᾳ. Διον. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, φέρων μίαν ἀποικίαν Τρώων.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ, ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν. Ηλθεν εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸ 62. Μ.Χ. ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν, ἔπειτα παραίτησε τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐδόθη εἰς τὴν Ιατρικὴν· ἐπρόσθεσεν εἰς αὐτὴν διαφόρους νεωτερισμούς, καὶ παραδόξους θεωρίας, ἐναντίας τῆς διδασκαλίας τοῦ Ιπποκράτους, τοῦ ὁποίου τὴν μέθοδον ἐκατηγόρει, ὀνομάζων αὐτὴν μελέτην θανάτου. Αὐτὸς πρῶτος μετεχειρίσθη εἰς τὴν Ρώμην τὴν γυμναστικὴν Ιατρικὴν, καὶ ἐξαιρέτως τὰ λουτρά. Ο Πλίνιος τὸν ὀνομάζει ἔνδοξον ἀπατεῶνα· οἱ σύγχρονοί του τὸν ἐθεώρουν ὡς δοξομανῆ, ὑπερήφανον, ἰσχυρογνώμονα, καὶ ζηλότυπον πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους του, τοὺς ὁποίους ἀπέῤῥιπτε μὲ μεγάλην ὑπεροψίαν.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΣ, περίφημός τις ἀρχιτὸς ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμασε καὶ αὐτὸς ὁ Απελλῆς. Σουΐδ. -2) Φυσικός τις ἐν Αλεξανδρείᾳ. Σουΐ. -3) Μακεδὼν, στρατηγὸς Αλεξ. τοῦ μεγάλου. Αρριαν.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ ἔκγονος τοῦ Ασκληπιοῦ, ἢ Αἰσκολαπίου, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ιερᾶς Ιατρικῆς τέχνης.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τρικήνην πόλιν τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν Επίδαυρον, πόλιν τῆς Πελοποννήσου· ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν Χείρωνα τὴν

πατρικὴν τέχνην, καὶ εὐδοκίμησε μεγάλως· ἐγνώρισε τὰς ποιότητας καὶ δυνάμεις πολλῶν φυτῶν· ἐπενόησε τὴν κατασκευὴν πολλῶν φαρμάκων, καὶ μετεχειρίζετο πολλάκις εἰς τὴν θεραπείαν τῶν νοσούντων, τὴν μουσικὴν, τὰ ἅσματα, τὰ γυμνάσματα, καὶ λοιπά. Ἐνὶ λόγῳ ἐφάνη ὁ πλέον εἰδήμων, εὔσπλαγχνος καὶ εὐεργετικὸς πρὸς τοὺς πάσχοντας. Ἔζη κατὰ τὸ 50. πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Οἱ Ἕλληνες ἐθεοποίησαν τὸν Ασκληποιὸν, ὡς δοτῆρα τῆς ὑγείας, καὶ εὐεργέτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸν ἀνήγειραν θυσιαστήρια, καὶ βωμοὺς, καὶ ναοὺς εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ελλάδος. Οἱ πλέον περίβλεπτοι ἦσαν τῆς Επιδαύρου, τῆς Τριήνης, τῆς Περγάμου, Κνίδου, καὶ Κέω.

ΑΣΟΡΔΑΝ βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων, τὸ 668. Π.Χ. Ἐξέτεινε τὴν βασιλείαν του ἀπὸ τὴν Μηδείαν, ἕως τὴν Αφρικανὴν Αἰθιοποίαν, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀπεσάτησαν αἱ περισσότεραι δυτικαὶ ἐπαρχεῖαι τοῦ βασιλείου του.

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἀπὸ τὴν Μίλητον· περιβόητος εἰς τὰς Αθήνας διὰ τὸ πνεῦμά της, καὶ ὡραιότητά της, εἶχεν τόσην φυσικὴν ἔξιν εἰς τὴν εὐγλωττίαν, καὶ πολιτικὴν, ὥστε ὁ ἴδιος Σωκράτης παρεδίδετο ἀπὸ αὐτὴν· ἐφάνη διδάσκαλος, ἔπειτα καὶ γυνὴ τοῦ Περικλέους. Ἔζη τὸ 428. Π.Χ.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ Βύβλιος, σοφιστὴς, σύγχρονος Αδριανοῦ. Οὗτος ἔγραψε περὶ τοῦ φυτοῦ Βύβλου, περὶ χάσεων ἐγκώμια εἰς Αδριανὸν τὸν βασιλέα, καὶ ἕτερα.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ Τύριος, σοφιστὴς Ισοριχός· ἔγραψε περὶ τῆς Ηπείρου, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ Ισοριῶν, εἰς βιβλία 20. ἔτι περὶ τέχνης ῥητορικῆς, καὶ ἄλλα.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ Δημητριανοῦ (Μαθηματικὸς ἀπο Ραβέννην πόλιν τῆς Ιταλίας), σοφιστὴς, εἰς καιρὸν τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης Αλεξάνδρου τοῦ Λαμψᾶ. Ἔγραψε λόγους διαφόρους, πρὸς Αρίσωνα· ἤκουσε δὲ καὶ τὸν Παυσανίαν.

ΑΣΠΑΡ, πατὴρ τοῦ Αρταβουρίου· στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Κωνσταντινουπόλεως Μαρκιανοῦ. Ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Αφρικὴν κατὰ τοῦ Γιζεριχιοῦ.

ΑΣΣΑΡΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Τρῳὸς καὶ τῆς Καλλιῤῥόης· ἔκγονος τοῦ Εριχθονίου, πατὴρ τοῦ Κάπυος. καὶ πάππος τοῦ Αγχίσου. Ομ. Ιλ. Τ.

ΑΣΟΥΡ· οὗτος πρῶτος κατὰ τὸ 2210. Π. Χ. ἐθεμελίωσε τὴν βασιλείαν τῶν Ασσυρίων.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ἐπίσκοπος Αμασείας· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους Γουφίου τοῦ Εὐτροπίου τὸ 400. Μ. Χ. σώζονται αὐτοῦ 22. ὁμιλίαι εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων.

ΑΣΤΡΑΜΨΥΧΟΣ. Συνέγραψε ὀνειροκριτικὰ συγγράμματα, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐπιφέρει τὸ ὄνομά του, καὶ περιέχει 101. στίχους.

ΑΣΤΡΟΥΒΑΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αμιλκάρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αννίβου, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὴν Ισπανίαν. Οὗτος λαβὼν προσαγὴν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ιταλίαν νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸν ἀδελφόν του, ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν Σαρδὼ, καὶ εὐθὺς ἔφειλε στράτευμα εἰς τὴν Αφρικὴν, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς Σαρδόους, ὅτι ζέλει ἢ νὰ νικήσῃ, ἢ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Ρωμαίων, ἢ νὰ ἀπο-

θάντ' ὁ στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων Μάλλιος, συνάξας τὰς δυνάμεις του παντοχόθεν, ἦλθεν εἰς μάχην· οἱ δὲ Σαρδῶοι παραίτησαν τὸν Ἀσρουβάλιον, καὶ μόλις ἠδύνατο τρόπον καί ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Τότε δὲ ὅλαι αἱ ἐπαρχίαι ἐδέχθησαν τῶν Ρωμαίων τοὺς νόμους. ὁδὲ Ἀσρουβάλιος ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰς τὰ σενὰ τῶν Ἀλπεων, ὅπου ἦτον καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀννίβας, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν αἱματηρὰν μάχην, ἐφονεύθη μὲ θαυμασὴν ἀνδρείαν.

ΑΣΤΡΟΥΒΑΛΙΟΣ, ἀρχηστράτηγος τῶν Καρχηδονίων εἰς τὴν Βαρβαρίαν, κατὰ τὸ 146. Π.Χ. Οἱ Καρχηδόνιοι εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς Ρωμαίους ἔχοντας ἀρχηστράτηγον τὸν Σκιπίωνα· οὗτος στενοχωρήσας τὸν Ἀσρουβάλιον τὸν κατεδίωκεν, ἕως οὗ ἐκλείσθη, εἰς ἕνα ναὸν τοῦ Αἰσκουλαπίου· ὅπου βιασμένος ἀπὸ πεῖναν παρεδόθη εἰς τὸν Σκιπίωνα· ἡ σύζυγός του ἐπροτίμα κάλλιον νὰ φονεύσῃ τὰ τέκνα της, καὶ νὰ καῇ καὶ αὐτὴ μέσα εἰς τὸν ναὸν, παρὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν. Εἶναι καὶ ἄλλοι ἀρχηστράτηγοι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.

ΑΣΤΥΑΓΗΣ, Ἕλλην γραμματικός. Συνέγραψε περὶ διαλέκτων, περὶ μέτρων, κανόνας ὀνοματικοὺς, καὶ ὑπόμνημα εἰς τὸν Καλλίμαχον.

ΑΣΤΥΑΝΑΞ, υἱὸς τοῦ Εκτορος καὶ τῆς Ανδρομάχης· ἐπειδὴ ὁ χρησμὸς, ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸ τὸ βρέφος θέλει ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, οἱ Ἕλληνες τὸ ἐζήτουν· ὁ δὲ Οδυσσεὺς εὑρὼν τοῦτο τὸ ἐκρήμνισε ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν πῦργον, καὶ τὸ ἐφόνευσε. κατ' ἄλλους ἡ Ανδρομάχη ἔδωκεν εἰς τὸν Οδυσσέα ἄλλο βρέφος, καὶ ἐφύλαξε τὸ παιδίον της, τὸ ὁποῖον ἐπῆρε ἔπειτα μαζῆ της εἰς τὴν Ηπειρον.

ΑΣΤΥΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Ασυδάμαντος, ἦτον καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ ὁπατήρ του, Τραγῳδοποιός. Ἔζη τὸ 400. Π.Χ.

ΑΣΤΥΔΑΜΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Ακάστου.

ΑΣΤΥΛΟΣ, ἀθλητὴς Κροτωνιάτης, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς Αγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρον οἱ Κροτωνιᾶται ἕνα ἀνδριάντα. Πλάτ.

ΑΣΤΥΟΧΗ, θυγάτηρ ἱτοῦ Φύλαντος. ὁ Ηρακλῆς ἐφόνευσε τὸν Φύλαντα, καὶ τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, καθ' ὃν καιρὸν ἐπολέμει ἐναντίον τῆς Εφύρης πόλεως, ὁμοῦ μὲ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ μὲ αὐτὴν ἐγέννησε τὸν Τληπόλεμον· ὅστις ἀφοῦ ἐμεγάλωσε, περιέπεσεν εἰς δυσυχίαν ἀκούσιον, διότι βλέπων, ὅτι ὁ Λυκίμιος, θεῖος, ὡς λέγουσι, τοῦ Ηρακλέους, δὲν ἐπεριποιεῖτο ἐπιμελῶς ἀπὸ τὸν δοῦλόν του, ἔρριψε κατ' αὐτοῦ τὴν βακτηρίαν του, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ἐπέτυχε τὸν γέροντα, καὶ τὸν ἐφόνευσε· διὸ ἔφυγεν εἰς τὴν Ρόδον· εὑρὼν δὲ τοὺς Ροδίους εἰς ἀποσασίαν, προχωρῶν, ἐκράτησεν ἕνα μέρος, καὶ δυνατὸς γενόμενος ἐξεστράτευσε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρῳάδος.

ΑΣΥΧΙΣ, ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας Π.Χ. 1052 Ηρόδοτ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ, ὑπηρέτης τις τοῦ Μενελάου, ψεύστης, καθὼς καὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ Ετεονεύς, ὅστις ἦτον ἀληθής.

ΑΣΧΑΡΙΟΣ, Αμπου-Ασάν-ἀλί, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων διδασκάλων τῶν Οθωμανῶν. Αὐτὸς ἔλεγεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ πάντοτε κατὰ τοὺς γενικοὺς νόμους, καὶ ὄχι κατὰ τὴν θέλησιν ἑκάστου. Απὸ.

τὸ 941. Μ.Χ.

ΑΣΩΝΙΔΗΣ, ναύαρχος τις Αἰγινήτης. Ηρόδοτ.

ΑΣΩΠΟΔΩΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. Ηρόδοτ.—2) Υἱὸς τοῦ Ηροδότου Θηβαῖος, νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Ισθμίων. Πίνδ.

ΑΤΖΑΓΙΟΛΗΣ, Ιταλὸς ἀπὸ Φλωρεντίαν τὸ 14. ἐκυρίευσε τὰς Ἀθήνας, τὴν Κόρινθον, καὶ ἕνα μέρος τῆς Βοιωτίας.

ΑΤΖΑΓΙΟΛΗΣ, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, φιλόσοφος· μετέφρασε τὸν Πλούταρχον, καὶ τὰς πολιτικὰς ἠθικὰς σημειώσεις τοῦ Αριστοτέλους. Ἔζη κατὰ τὸ 1450. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Ιασοῦ, βασιλέως τῆς Αρκαδίας, κόρη ὡραιοτάτη, ἀνδρεία, ταχύπους, καὶ φιλοκυνηγός. Αὕτη ἐνίκησε τὸν Πηλέα, εἰς τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ Ηελίου.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Σχοινέως, υἱοῦ τοῦ Αθάμαντος· καὶ αὐτὴ ὡραιοτάτη, καὶ πολλὰ ταχύπους· καυχώμενος ὁ πατήρ της εἰς τὴν ταχύτητά της, ἐκήρυξε διὰ νυμφίον της ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τὴν νικήσει εἰς τὸ τρέξιμον· ὑπῆγαινον λοιπὸν οἱ εὐγενέστεροι νέοι τῆς Ελλάδος, διὰ νὰ λάβωσι ἕνα τοιοῦτον θρασεῖον, ἀλλ' ἐνικῶντο ὅλοι, καὶ μόνος ὁ Ιππομένης ὁ υἱὸς τοῦ Αρεως ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐξαπεράσῃ, ῥίπτων εἰς τὸν δρόμον χρυσᾶ μῆλα, τὰ ὁποῖα συνάζουσα ἡ Αταλάντη, ἔμεινεν ὀπίσω, καὶ ἐνικήθη.

ΑΤΑΛΑΪΤΗΣ, εἷς τῶν 50. παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ηυρυπόμης. Γρῦν.

ΑΤΡΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ιπποδαμείας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου. Ὁ Πέλωψ εἶχεν ἕνα ἄλλον υἱὸν μὲ ἄλλην γυναῖκα, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζε Χρύσιππον, καὶ τὸν ἠγάπα περισσότερον τῶν ἄλλων υἱῶν του· αὐτὸς δὲ ἀπὸ τὸν φθόνον του τὸν ἐφόνευσε· ὁ θάνατος τοῦ Χρυσίππου ἐπροξένησε καὶ τὸν θάνατον τῆς μητρός των. Ὁ Θυέστης ὅμως ἐπεβουλεύθη τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἠτίμασε τὴν γυναῖκα του, καὶ ἔκαμε μὲ αὐτὴν δύω υἱούς· τοῦτο μαθὼν ὁ Ατρεὺς ἐξώρισεν αὐτὸν καὶ τὰ δύω του παιδία. Ὁ δὲ Θυέστης ἔκλεψεν ἕνα υἱὸν τοῦ Ατρέως καὶ τὸν ἐδίδασκε νὰ ἔχῃ μῖσος κατὰ τοῦ πατρός του· ἔπειτα τὸν ἔστειλε κρυφίως νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα του· ὁ δὲ πατήρ του μαθὼν τοῦτο ἐφόνευσε τὸ παιδίον· ἔπειτα ἐπροσποιήθη, ὅτι δὲν ἔχει πάθος ἐναντίον του, καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν Θυέστην μὲ τὰ δύω του τέκνα καὶ κρυφίως φονεύσας τοὺς παῖδας, τοὺς εὔγαλε βρασμένους εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἔπειτα ἔρριψεν ἔμπροσθέν του, τὰς χεῖρας καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τέκνων του.

ΑΤΙΟΜΗΤΟΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου ῥήτορος Αἰσχίνου, ἐκ Κωθοκιδῶν, δήμου τῆς Αττικῆς, πρότερον Τρόμης καλούμενος, δοῦλος γραμματέως τινὸς Ελπίου, Δημ. Στεφ.

ΑΤΡΟΠΑΤΗΣ. Σατράπης τῆς Μηδίας, ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ συστήσας τὸ βασίλειον τῆς Ατροπατηνῆς χώρας. Αρρίαν.

ΑΤΤΑΛΟΣ. Πρῶτος βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας· Οὗτος ἐνίκησε τοὺς Γαλάτας, καὶ ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ Ταύρου Ορους· ἐβοήθησε δὲ καὶ τοὺς Ρωμαίους

κατὰ τοῦ Φιλίππου, καὶ ἀπέθ. 198. Π.Χ. βασιλεύσας 44. χρόνους. ἦτον πολλὰ ἀνδρεῖος καὶ γενναίας ψυχῆς, δίκαιος εἰς τὸ ἄκρον, καὶ πατὴρ τῶν ὑπηκόων του.

ΑΤΤΑΛΟΣ. Β'. ὁ Φιλάδελφος, βασιλεὺς τῆς Περγάμου, εἰς τὴν ὁποίαν κατέστησε μίαν βιβλιοθήκην μὲ διακοσίας χιλιάδας βιβλία, τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἴδιος Γαληνός. Οὗτος ἠγάπα πολλὰ τοὺς σοφοὺς, καὶ εἶχε συχνὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν φιλόσοφον Πολέμωνα. Ἔκτισε τὴν Ατταλίαν, τὴν Φιλαδέλφειαν, καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τέλος ἀπέθανε μὲ φαρμάκι κατὰ τὸ 139. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 82. χρόνων.

ΑΤΤΙΚΟΣ, Πατριάρχης Κωνσαντινουπόλεως.

ΑΤΤΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Προξένου Ερίδου. ἦτον τόσον ἀνεπιτήδειος, ὥσε δὲν ἠμπόρεσε νὰ μάθῃ τὰ 24. γράμματα τοῦ Αλφαβήτου. ὁ πατήρ του λοιπὸν ὑπεχρεώθη νὰ τὸν δώσῃ 24. δούλους, καὶ καθεὶς ἀπ' αὐτοὺς εἶχεν ἕνα ὄνομα αὐτῶν τῶν γραμμάτων, ἔχων ἀκόμη γεγραμμένον αὐτὸ καὶ εἰς τὸ σῆθός του, καὶ οὕτω βλέπων αὐτοὺς καθημερινῶς ἔμαθε νὰ διαβάζῃ. Ἔζη τὸ 79. Π.Χ.

ΑΤΤΙΛΑΣ, μέγας ἀστρονόμος, καὶ ἐφευρετὴς τῆς Οὐρανίου Σφαίρας.

ΑΤΤΙΛΑΣ, Βασιλεὺς τῶν Οὔνων, καὶ νεώτερον Οὔγγρων· ἐπωνομάσθη ἡ μάστιξ τοῦ Θεοῦ, ἐφάνισε τὴν Ανατολὴν, τὸ 450 ἐμβῆκεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἔδωκε φόβον καὶ λύπην εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας της, ἐλεηλάτησε τὰς πλουσιωτέρας πόλεις, καὶ τὰς ἀφῆκεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν σρατιωτῶν κατὰ τὸ 454. Μ. Χ. Ἐπῆρε διὰ σύζυγόν του τὴν Πριγγιπέσαν Ιλδικον, καὶ τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου του, ἀπέθανεν εἰς τὸ σρῶμα, ἀπὸ μίαν αἱμορροΐαν, ἥτις τοῦ προῆλθεν ἀπὸ τὴν πολλὴν μέθην. τούτου τοῦ Πρίγγιπος τὸ παλάτιον ἦτο ξύλινον, καὶ εἶχε εἰς τὴν ἐξουσίαν του ὅλα τὰ βάρβαρα Εθνη, καὶ σχεδὸν ὅλα τὰ ἐξευγενισμένα· ἡ Ιστορία περιγράφει, ὅτι ἐσάθη ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους μονάρχας. Εφαίνοντο εἰς τὴν αὐλήν του οἱ πρέσβεις τῶν βασιλέων τῆς Ανατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, οἵτινες ἐπῆγαιναν νὰ πάρουν νόμους ἀπ' αὐτόν· οἱ ὑπήκοοί του τὸν ἐφοβοῦντο, πλὴν δὲν τὸν ἐμίσουν· ἦτον θηριώδης, ἤξυρεν ὅμως τὸν καιρὸν νὰ παιδεύῃ καὶ νὰ συγχωρῇ.

ΑΤΤΙΟΣ, ἢ Ακκιος, Ρωμαῖος ποιητὴς, τραγικὸς ἀρχαιότατος, ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς μερικὰ λείψανα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1564. ὑπὸ Ροβέρτου καὶ Ερρίκου, εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων ποιητῶν. Ἔζη κατὰ τὸ 200 Π. Χ.

ΑΥΓΕΑΣ, Ελλην Αθηναῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ, Ιερεὺς ἀπὸ τὴν Αφρικὴν, χριστιανός. Οὗτος παρέδιδε τὴν Ρητορικὴν εἰς τὴν Καρχηδόνα, ὅπου καὶ ἠπατήθη ὑπὸ τῶν Μανιχαίων, καὶ ἠκολούθει τὴν αἵρεσίν των· ἔπειτα ἔγινεν ἐχθρός της θανάσιμος, καὶ ὅλων τῶν αἱρετικῶν, καὶ ἐπισρέψας εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἔγινεν ἐπίσκοπος. Συνέγραψε διάφορα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Παρίσιον κατὰ τὸ, 1619. Ετη 380. Μ. Χ.

ΑΥΔΩΔ ἀλλόφυλος, κριτὴς τοῦ ἔθνους τῶν Ἰσραήλητῶν, εἰς μίαν ἡμέραν ἐφόνευσεν 600. ἄνδρας, μὲ τὸ ὄπισθεν τοῦ ἀρότρου τῶν βοῶν.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ Αντώνιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης. εἶχε τόσην φήμην διὰ τὴν μάθησιν καὶ σοφίαν του, ὥστε ὠνομάζετο χρυσοῦς αἰών. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην περὶ τὰ 121. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰ 180. παιδεύθεν ἦτον φιλομαθής, καὶ ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Κορνήλιον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Βέηςον Κλαύδιον Μάξιμον. Αφοῦ ἀνέβη εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Ρώμης, ἔκαμε σχολεῖα, ἔφερε τεχνίτας, καὶ διδασκάλους ἀπὸ διάφορα μέρη, τοὺς ὁποίους ἐτίμα μὲ μεγάλας πληρωμὰς καὶ χαρίσματα. Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ὀνομάζηται μακάριος αὐτοκράτωρ, ἐὰν δὲν ἦτον ἐχθρὸς τῶν Χριστιανῶν.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ Κλαύδιος Ζ. Κλαύδιος, Αὐρήλιος.

ΑΥΣΟΝΙΟΣ, Μάγνος ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ῥήτωρ, καὶ ποιητὴς περίφημος. ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε καὶ λόγον πανηγυρικὸν, καὶ ἄλλα ποιήματα. Ἔζη τὸ 380. Μ. Χ.

ΑΥΣΩΝ, υἱὸς τοῦ Οδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. ζζετζ. ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καλυψοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ἐκλήθησαν οἱ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ Αὔσονες. σχολ. Ἀπολ.

ΑΥΤΕΣΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, καὶ ἔκγονος τοῦ Θερσαΐδρου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Πολυνείκους, Θηβαῖος, ὅς τις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθεν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τοὺς Ηρακλείδας. Παυσ. Οὗτος ἐγέννησε τὴν Θήραν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Θήρα (Σαντορίνη). Ηρόδοτ.

ΑΥΤΟΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, Θουκ. 2) Υἱὸς τοῦ Στρομβιχίδου, Αθηναῖος. Ξενοφ.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΗΣ Ελλην, Αθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς ἀρχαῖος· ἔγραψε δράματα καὶ πολλὰς τραγῳδίας.

ΑΥΤΟΛΕΩΝ, στρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν, πληγωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Λοκρῶν μάχην, ὡς λέγεται, ὑπόστινος φάσματος. Κον. Βιγ.

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ, πατὴρ τοῦ Αἰσίμου, καὶ Αντικλείας τῆς μητρὸς τοῦ Οδυσσέως. Οὗτος ὑπερέβη ὅλους τοὺς κλέπτας· διότι ἔκλεπτε ἄλογα, πρόβατα, καὶ ἄλλα, καὶ ἐχάλα τὰς σφραγίδας των, βάζων σημεῖα ἰδικά του, καὶ ἀπατῶν τοὺς ἔχοντας αὐτά. 2.) Ἀπὸ τὴν Πιτάνην τῆς Αἰολίδος, φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς κάλλιστος. Συνέγραψε περὶ μαθηματικῆς βιβλία 2. περὶ κινουμένης Σφαίρας, καὶ πλανητῶν τὸ 1587. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Γώμην εἰς τόμους 2. μετὰ σχημάτων καὶ σχολείων. Ἔζη 230. Π. Χ.

ΑΥΤΟΜΑΤΗ μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Βούσυριν. Απολδρ.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΥΣΑ, Θυγάτηρ τοῦ Αλκαθίου, καὶ γυνὴ τοῦ Ιφίκλου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον Ιολκον σύντροφον τοῦ Ηρακλέους. Απολλόδ.

ΑΥΤΟΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Διώρους ἐκ Σκύρου, ἱπποκόμος τοῦ Αχιλλέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, φονεύσας τὸν Αρετον ἐνμιᾷ μάχῃ Ομ. Ιλ. Ι. 2)

ΑΦΡΑΔΑΤΗΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Ζαπείρου. Ἀρρίαν.

ΑΦΑΡΕΥΣ, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ σοφιστοῦ Ἱππίου, καὶ Παθάνης, πρόγονος δὲ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος. Σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος.

ΑΦΘΟΝΙΟΣ, ὁ Ἀντιοχεύς, συνέγραψε προγυμνάσματα ῥητορικά. Ἔζη τὸ 32. Π.Χ.

ΑΦΡΑΝΙΟΣ Λούκιος, Ρωμαῖος, περίφημος ποιητὴς κωμικός. ἐπαινεῖται ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Ὁρατίου, καὶ ἄλλων. Συνέγραψεν ἀσείως πολλὰς κωμῳδίας, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τινὲς εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λατίνων ποιητῶν. Ἔζη τὸ 100. Π.Γ.

ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ ὁ Σέκτωρ, φιλόσοφος, ἐφεῦρε τὰ κεντήματα τῆς βελώνης, καὶ ἔγραψεν εἰς 24. βιβλία ἔχοντα ἐκλεκτὰς ζωγραφίας, ὡς τὰς φυσικάς. Ἔγραψε ὕμνους μαγικούς, καὶ γραπτοὺς τύπους τινὰς καὶ χαρακτῆρας, καὶ Ἰάσεις διαφόρων ἐνεργειῶν, κατὰ τούτου ἔγραψεν ὁ Ὠριγένης, ἀποσασίαν ποιησάμενος, περὶ τοῦ βιβλίου τῆς Σωσάνης του εἰς τὸν Δανιὴλ τὸν προφήτην.

ΑΧΑΙΜΕΝΗΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Περσίας, καταγόμενος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Περσέως, καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ Περσία, καὶ Αχαιμενία. - Ηρόδοτ. - 2) Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Σατράπης τῆς Αἰγύπτου. Ηρόδοτ.

ΑΧΑΪΟΣ, ποιητὴς, τραγικός, υἱὸς τοῦ Πυθοδώρου, ἀπὸ τὴν Ἐρέτριαν, παλαιότερος τοῦ Εὐριπίδου. Συνέγραψε περὶ τὰς 30. τραγῳδίας. Ἔζη 200. Π.Χ.

ΑΛΑΙΟΣ Συρακούσιος, νεώτερος τοῦ Αχαίου Πυθοδώρου· ἔγραψε τραγῳδίας 12.

ΑΧΑΡΝΕΥΣ, περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητὴς, ἀγωνισθεὶς καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ηρακλέους, εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πέλοπος. Υγῖν.

ΑΧΑΪΗ Ἰωάννα, λαμπρὰ γυνὴ, ἀπὸ Κορδίαν τῆς Γαλλίας, ἐξάθη ἀρχηγὸς ἄλλων γυναικῶν, καὶ ἐπολέμησεν ἀνδρείως περὶ τὰ1472. τοὺς Βοργονέτους εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ τοὺς ἐνίκησεν.

ΑΧΙΛΛΑΣ, Πατριάρχης Αλεξανδρείας, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ηρόδου.

ΑΧΙΛΛΑΣ, τολμηρότατος ἀνὴρ, ἐξάλη μὲ τὸν Σατίμιον νὰ φονεύσῃ τὸν Πομπήϊον· οὗτοι ἀφοῦ τὸν ἔμβασαν, μὲ δολιότητα, καὶ μὲ πρόσχημα φιλίας εἰς μικρὸν πλοῖον, μὲ ὀλίγους πολεμιστὰς, βαρβαρικῶς τὸν ἐφόνευσαν.

ΑΧΙΛΕΥΣ, μέγας πολεμιστὴς τῆς Ελλάδος· περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ὁποίου ἐμυθολόγησαν πολλὰ οἱ ποιηταί· αὐτὸς ἠγάπα πολλὰ τὴν μουσικὴν, ποιητικὴν, καὶ Ιατρικὴν, ἦτον φοβερὸς εἰς τὸν πόλεμον. ὁμέγας Αλέξανδρος, ἰδὼν τὸν τάφον του, τὸν ἐτίμησε μὲ σέφανον λέγων, ὅτι ὁ Αχιλλεὺς ἦτον εὐτυχὴς, διότι ηὗρεν εἰς τὴν ζωήν του φίλον, οἷος ἦτον ὁ Πάτροκλος, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἕνα ἐγκωμιαστὴν ποιητὴν, οἷος ὁ Ομηρος· ἐστράτευσε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρωάδος, ὅπου καὶ ἐδολοφονήθη εἰς τοὺς γάμους.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Τάτιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν τὸ 260. Μ.Χ. Ο Σουΐδας λέγει, ὅτι συνέγραψε τὴν Μυθιστορίαν του πρὶν ἐναγκαλισθῇ τὸν χριστιανισμὸν, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται ἔρωτες Κλειτοφῶντος καὶ Λευκίππης, διαιρεῖται εἰς βιβλία 8. Αὕτη θεωρεῖται ὡς καλητέρα τῶν

παλαιῶν. Μυθιστοριῶν, μετὰ τὴν τοῦ Ηλιοδώρου.

ΑΧΙΛΛΕΙΝΗΣ Κλαύδιος, Ιταλὸς ἀπὸ Βολονίαν, περίφημος ποιητὴς· ἄφησε διάφορα συγγράμματα ποιητικὰ, πλήρη ἀπὸ ματαίους σοχασμούς. Ἀπέθανε τὸ 1640. Μ.Χ.

ΑΧΜΕΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Κερὶμ, ἦτον ὀνειροκρίτης τοῦ Μανοὺν Καλίφου τῆς Βαβυλωνίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχομεν συγγράμματα εἰς τὸ Ελληνικὸν ἐπιγραφόμενα Ονειροκριτικὰ. Ἔζη το 820. Μ.Χ.

ΑΨΙΝΗΣ, ῥήτωρ ἀπὸ τὴν Φοινίκην· οὗτος ἐσπούδασε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Σμύρνην, εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ηρακλείδους. Ἔζη τὸ 236. Μ.Χ. ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Καίσαρος Μαξιμίνου. Σώζονται καὶ τούτου συγγράμματα τινὰ περὶ ῥητορικῆς.

ΑΨΙΝΗΣ, Αθηναῖος, σοφιστὴς υἱὸς τοῦ σοφιστοῦ Ονασίμου. Ἔζη ἐπὶ Μαξιμιανοῦ.

ΑΨΥΡΤΩΣ, Νικομηδεὺς, Ιατρὸς, καὶ στρατιώτης ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, εἰς τὴν Σκυθιαν. Ἔγραψεν Ιππιατρικὸν βιβλίον καὶ φυσικὸν, περὶ τῶν αὐτῶν ἀλόγων βιβλία τέσσαρα.

B

ΒΑΒΡΙΑΣ, ἢ Γαβρίας, στιχουργὸς· περίφημος ποιητὴς· συνέγραψεν εἰς χωριαμβικὸν μέτρον. Ἐξεδοθησαν εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1505. Ἔζη τὸ 20. Π.Χ.

ΒΑΒΥΣ, Ελλην, πατὴρ τοῦ φιλοτόφου Φερεκιδους, Διογ. Λαέρτ. Στράβ.

ΒΑΓΩΑΣ, εὐνοῦχος, Αἰγύπτιος, καὶ στρατηγὸς τῶν Περσικῶν στρατευμάτων. Οὗτος φαρμακώσας τὸν βασιλέα Αρταξέρξην τὸν Ωχον, ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Δαρεῖον Κοδομανὸν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ ὁ Βαγώας.

ΒΑΖΑΡΗΣ Γεώργιος, Ιταλὸς. Ἐγεννήθη τὸ 1511. ἔνδοξος ζωγράφος, καὶ ἀρχιτέκτων. Η Βιογραφία, τὴν ὁποίαν κάμνει, περὶ ζωγράφων, καὶ ἀρχιτεκτόνων Ιτάλῶν, τοῦ ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν· καθοτι χωρὶς αὐτὴν, ἡ Ιστορία τούτων ἔμενεν ἄγνωστος, ἐπομένως καὶ αἱ τέχναι των εἰς τὸ σκότος.

ΒΑΖΙΚΤΩΝ Γεώργιος, μέγας πολεμιστὴς, καὶ πολιτικὸς τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς· ἐγεννήθη τὸ 1732. Φθάσας εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων, ἔλαβε φήμην μεγάλην εἰς τὰ πολεμικὰ ἀπὸ τοὺς πατριώτας του, ὥστε ἐψηφίσθη γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς Βεργινίας εἰς τὴν κατὰ τῶν Αγγλων ἀποστασίαν τῶν Αμερικανῶν. Μὲ γενικὴν ψῆφον ἐκηρύχθη καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Αμερικῆς. Διὰ τῆς ἀξιότητός του ἐνίκησεν ὅλας τὰς δυσκολίας, καὶ κατώρθωνε λαμπρὰς τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν νίκας. Αὐτὸς ἐσάθη ἐνὶ λόγῳ ὁ Υπέρμαχος καὶ θεμελιωτὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Αμερικανῶν. Ἀπέθανε τὸ 1799, καὶ δι' εὐγνωμοσύνην ἔδωκαν τὸ ὄνομά του εἰς τὴν Μητρόπολιν αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

ΒΑΘΥΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, ὅσις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Γλαύκου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ὁμ. ΙΛ.

ΒΑΪΟΣ, κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσέως· ἐξ οὗ ὠνομάσθη τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ ὄρος Βαία, καὶ ἡ πόλις Βαΐαι. Στέφ. Βυζ. Στράβ.

ΒΑΙΛΗΣ Ἰωάννης, υἱὸς τοῦ Ἰακώβου, φύλαξ τῶν εἰκόνων τοῦ βασιλέως· ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1766. εἰς ἡλικίαν 16 χρόνων, ἐσύνθεσε δύω τραγῳδίας. Ὁ περίφημος ἀστρονόμος Καΐλε, τὸν παρεκίνησε ν᾽ ἀφήσῃ τὸ δραματικὸν στάδιον, καὶ ν᾽ ἀφιερωθῇ εἰς τὰ μαθηματικά. τὸ 1793 τὰς περὶ Σελήνην παρατηρήσεις του, καὶ εἰς τοὺς ἀκολούθους χρόνους ἐκοινοποίησε τὰς θεωρητικὰς του ἐργασίας εἰς τὸ περὶ ζωδιακῶν ἀστέρων, τὸ 1775 τὴν ἀρχὴν τῶν ἐπιστημῶν, τὴν Ἀτλαντίδα τοῦ Πλάτωνος, καὶ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν τῆς Ἀσίας.

ΒΑΚΧΙΣ, ἀπόγονος τοῦ Ηρακλείδους, καὶ ς᾽ Βασιλεύς τῆς Κορίνθου· ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι. Παυσ.

ΒΑΚΧΟΣ, Ζ. Διόνυσος.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΗΣ, περίφημος ποιητής, ὁ τελευταῖος τῶν Λυρικῶν. Οἱ περίφημοι τῆς Ελλάδος τὸν εἶχον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν· ὁ Ἱέρων τύραννος τῶν Συρακουσῶν, διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῶν προτερημάτων του, καὶ ἐξαιρέτως καὶ διὰ τὴν σωφροσύνην του, τὸν ἐτίμα μεγάλως. Ἔζη τὸ 432, Π. Χ. ἦτον ἀντίζηλος τοῦ Πινδάρου. Συνέγραψε πολλὰ ποιήματα εἰς Δωρικὴν διάλεκτον, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Ερρίκου κατὰ τὸ 1822.

ΒΑΚΩΝ, ὁ Βερουλάμιος, Ἄγγλος, περίφημος φυσικός. Οὗτος πρῶτος ἐδίδαξε τὴν ὀρθὴν καὶ ἀληθῆ μέθοδον τοῦ νὰ ἐρευνῶμεν τὴν φύσιν ἐν τῇ φύσει, καὶ ἔδωκε τὰς πρώτας ἰδέας τοῦ θερμομέτρου, τὴν ἐλαστικὴν δύναμιν τοῦ ἀέρος· ἔκαμε πολλὰς πείρας περὶ φωτὸς, περὶ ἤχων, περὶ φυτουργίας, βλαστήσεως, καὶ καρποφορίας, καὶ περὶ ἄλλων φυσικῶν ὑποκειμένων· συνέγραψε περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, περὶ μακροβιότητος ἀνθρώπου, σχετικῶς πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα· ἐπρότεινε τὴν μέθοδον διὰ νὰ μεταβάλλωμεν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ εἰς γλυκύ, καὶ πότιμον, διὰ τῆς ἀποσάξεως, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1626 Μ. Χ.

ΒΑΚΩΝ Φραγγῖσκος, Βαρῶνος τοῦ Οὐερουλαμίου, καὶ μέγας Καγκελάριος τῆς Ἀγγλίας· ἦτον περίφημος μεταξὺ τῶν σοφῶν τοῦ αἰῶνος του τῶν πλέον ἐνδοξοτέρων, καὶ ἄριστος εἰς τὴν θεολογίαν, σοφὸς νομοδιδάσκαλος, καὶ ποιητὴς χαρίτης. τὸ περισσότερον μέρος τῶν πολλῶν του ποιημάτων συνέγραψε, ἀφοῦ ἔχασε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μεγάλου Καγκελαρίου, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκλείσθη χρόνους τινάς. Ἀπέθ. κατὰ τὸ 1626.

ΒΑΚΩΝ Ρουγέρος, περίφημος Ἄγγλος τοῦ Β᾽. αἰῶνος, καὶ μοναχὸς τοῦ τάγματος τῶν Φραγγισκάνων· αὐτὸς παραίτησε τὴν θεολογίαν, καὶ ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως· ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις, εἰς τὴν ὀπτικὴν, καὶ τὴν Ἀστρονομίαν, εἰς τὴν Ἰατρικὴν, εἰς τὴν χημικὴν, αἵτινες ἐνομίσθησαν ὡς θαύματα, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεμείφθη ἀπὸ

τὸν Μόρον ἀρχηγόν του μὲ φυλακήν· ἐπειδὴ τὸν κατηγόρησαν ὡς μάγον. Ἀπέθανε τὸ 1294, εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων.

ΒΑΪΤΩΝ, καὶ Διόγνητος, τῶν ὁποίων ἐπάγγελμα ἦτον νὰ μετρῶσι τὴν πορείαν τῶν στρατευμάτων. ἔγραφεν εἰς σαθμοὺς τὰς πορείας τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΒΑΛΑΚΡΟΣ, ἀντὶ φαλακρὸς, στρατηγὸς Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου.

ΒΑΛΒΙΝΟΣ, Δάκιος Κοίλιος, ἐγεννήθη ἀπὸ λαμπρὸν γένος, καὶ ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων ὑπὸ τῆς Γερουσίας τὸ 287. Μ.Χ. Ἦτον καλὸς ποιητὴς, εὔγλωττος, γλυκὺς, καὶ δίκαιος. εἶχε πολλὴν προσοχὴν νὰ μὴν ἐπιβαρύνῃ μὲ μεγάλους φόρους τοὺς ὑπηκόους του. ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του εἰς μίαν ἀποσασίαν, τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετὰ ἕνα χρόνον τῆς μοναρχίας του.

ΒΑΛΔΟΣ Πέτρος, ἔμπορος Γάλλος τὸ 1170. Μ. Χ. ἔγινε ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν Βαλδέζων, διδάσκων ἐναντία τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας. ὅτι δηλ. τὸ βάπτισμα εἶναι ἀνωφελὲς πρὶν φθάσῃ τὸ παιδίον εἰς ἡλικίαν 12 χρόνων, καὶ ὅτι ἡ θεία λειτουργία εἶναι μία λατρεία γελοιώδης, καὶ ἄλλας διαφόρους κατηγορίας. Οὗτος ἦτον περικυκλωμένος ἀπὸ ἕνα πλῆθος πτωχῶν οἰκογενειῶν υἱοθετουμένων ἀπὸ αὐτόν. Ἀπέθανε κατὰ τὸ 1181. Μ. Χ.

ΒΑΛΔΟΥΪΝΟΣ, Αὐτοκράτωρ τοῦ Βελλγίου. οὗτος εἶχεν ἐκείνας τὰς ἀρετὰς αἵτινες χαρακτηρίζουν τὴν μεγαλειότητα τῶν Βασιλέων. ἦτον φιλάνθρωπος, δίκαιος, καὶ ἐλεήμων. τὸ 1200 νικηθεὶς εἰς πόλεμον ἠχμαλωτίσθη, καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Βασιλέα τῶν Βουλγάρων.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ Τρίτος Φλάβιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς, υἱὸς τοῦ ἀρχισρατήγου Κωσαύτζου καὶ τῆς Πλακιδίας, ἐνυμφεύθη τὴν Εὐδοξίαν θυγατέρα Θεοδοσίου τοῦ νέου. κατ' ἀρχὰς εἶχε συγχωρήσει τὴν διοίκησιν τοῦ βασιλείου εἰς τὴν μητέρα του, ἥτις τὸ διῴκει καλῶς μετὰ τοῦ ἀνδρός της, ἀλλ' ὁ υἱὸς φονεύσας τὸν πατέρατου τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἐχάθη παρευθὺς τὸ Βασίλειον κατὰ κράτος. ἐφονεύθη ἔπειτα καὶ αὐτός, διὰ προσαγῆς τοῦ Πετρονίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὸς τὸν θρόνον τὸ 455. Μ.Χ.

ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ Πούπλιος Λουκίνιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἐσυντρόφευσε τὸ Βασίλειον του μὲ τὸν υἱόν του Γαλλίωνα, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ συνεβασίλευσε χρόνους 7. ἀλλ' ὁ υἱὸς ἦτον μωρὸς καὶ ἀκίνητος. ἐνῶ ἐπολέμει εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, εἷς τῶν στρατηγῶν του, τὸν ἐπρόδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας τὸ 260. οἵτινες ἐλθόντες μετὰ τοῦ Βασιλέως των Σαπόρου τὸν ὑπέταξαν, αἰχμαλωτισθεὶς ἀπέρασε ζωὴν δυσυχεσάτην μέχρι τέλους. ἐπειδὴ ὁσάκις ὁ Βασιλεὺς ἤθελε νὰ ἱππεύσῃ, ἔπρεπε νὰ κύπτῃ ὁ Γαλλίων, καὶ πατῶν ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ τῶν ὤμων του, ν' ἀναβαίνῃ εἰς τὸν ἵππον. ὁ δὲ Βαλεριανὸς ἦτον εἰς ἕνα κλουβίον σιδηροῦν, τὸν ὁποῖον ἔφερον πάντοτε ὄπισθεν τοῦ βασιλέως. ἐπὶ τέλους τὸν ἔγδαραν ζωντανόν.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ, Κορβῖνος, πολίτης Ρωμαῖος, ἔνδοξος διὰ τὴν γέννησίν του καὶ διὰ τὰς γνώσεις του, ἐχρημάτισεν ὕπα-

τος τοῦ Αὐγούσου τὸ 5, ἔτος Μ. Χ. τὸ ἐπώνυμον Κορβῖνος τὸ ἔλαβε μὲ τὸ νὰ ἐκάθισεν ἕνας κόραξ ἐπάνω εἰς τὴν περικεφαλαίαν του, ἐν ᾧ μονομαχοῦσε μὲ ἕνα Γάλλον, καὶ ἔτυπτε μὲ τὰ πτερὰ καὶ τοὺς ὄνυχας τὸν ἐναντίον. Ὁ Πλίνιος λέγει, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν τοῦ θανάτου του, ἔχασε τὸ μνημονικόν του, ὥστε δὲν ἐνθυμεῖτο μήτε τὸ ὄνομά του.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ, Ἱστορικὸς Λατῖνος. Οὗτος ἔκαμε μίαν συλλογὴν τῶν πράξεων καὶ λόγων τῶν Ρωμαίων, καὶ ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν, τὴν ὁποίαν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Τιβέριον.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ Φλάκκος, ποιητὴς Λατῖνος, σύγχρονος ἑνὸς Ηρωϊκοῦ ποιήματος, εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Αργοναυτῶν, τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Βεσπεσιανόν. Ἔζη κατὰ τὸ 70. Μ. Χ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ Λούκιος. Ζ. Οὐαλέριος Λούκιος Πούβλιος.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ Λούκιος, σοφὸς μαθηματικὸς εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 17. αἰῶνος, ἐδίδαξε τὴν Γεωμετρίαν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης, εἶχε τοσαύτην ὑπόληψιν, ὥστε ἐνομίζετο ὑπ' αὐτῶν Αρχιμήδης. Οὗτος ἐκάθη καὶ συγγραφεύς.

ΒΑΛΕΓΑΣ Ιωάννης, μέγας διδάσκαλος τῆς τάξεως τῶν Ιερουσαλημιτῶν, ἐχθρὸς φανερὸς τῶν Τούρκων. Οὗτος εἰς διάστημα 5 χρόνων τοὺς ἐκυρίευσεν ὑπὲρ τὰ 50 πλοῖα. Ο Σολιμάνος, ἐρεθισμένος εἰς τοῦτο, ἔστειλε 80 χιλιάδας στρατιώτας τὸ 1565. διὰ νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον Μάλταν, ἀλλ' ἀπέτυχεν. Απέθανε τὸ 1568. Μ.Χ.

ΒΑΛΙΕΓΑ Φραγτζέσκα, γυνὴ τοῦ Δουκὸς Φιλίππου. Αὕτη ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν βασιλέα Λοδοβῖκον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐλάμβανε μεγάλας χάριτας· τέλος παράτησε τὸν κόσμον, καὶ ἔγινε καλογραία εἰς ἕνα μοναστήριον τῶν Παρισίων.

ΒΑΛΟΪΖΑ, νέα τῆς Βοεμίας, πολλὰ ἀνδρεία, ἐξάθη μαθήτρια τῆς Λιβούσης, τῆς περιφήμου μεταξὺ τῶν πολεμικῶν γυναικῶν τοῦ βασιλείου τῆς Βοεμίας· συνήθροισε γυναῖκας τινὰς, καὶ ἔκαμε ἀποστασίαν, διὰ νὰ κυριεύσῃ τὸ βασίλειον, ἐπολέμησεν ἀνδρείως, φονεύσασα ἑπτὰ μὲ τὴν ἰδίαν της χεῖρα, ἀλλὰ φοβουμένη προδοσίαν τινὰ, ἑκουσίως ἀπεφάσισε καὶ ἐχάθη εἰς τὸν πόλεμον.

ΒΑΜΒΑΣ, Βασιλεὺς τῆς Ισπανίας, ἀπὸ τὴν γενεὰν τῶν Γότθων, ἐξάθη καλὸς βασιλεύς, καὶ πρῶτος, ὅσις ἔκαμεν παραίτησιν τοῦ θρόνου.

ΒΑΝΒΙΤΕΛΗΣ Λοδοβῖκος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Ρώμην, μέγας ἀρχιτέκτων τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἐπιστάτης εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῆς Εκκλησίας τοῦ Αγίου Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἀρχιτέκτων τοῦ Ποντίφικος. Τὸ 1750. ἐπροσκλήθη εἰς τὴν Νεάπολιν, καὶ ἐπιδιόρθωσε τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλικοῦ παλατίου εἰς τὴν Πλατείαν, ἥτις ὀνομάζεται τοῦ Αγίου Πνεύματος.

ΒΑΜΒΟΚΙΟΣ Πέτρος, ζωγράφος, Ολλανδὸς· ἀπέκτησεν αὐτὸ τὸ ἐπώνυμον ἀπὸ τὴν μόρφωσιν τοῦ σώματός του. Εμπορεῖ νὰ εἰπῇ τις, ὅτι ἐγεννήθη ζωγράφος, ἐπειδὴ παιδιόθεν ἐσχεδίαζεν ἐκ τοῦ προχείρου ὅ, τι παρίστατο εἰς τὰς ὄψεις του, καὶ αὐτὰς τὰς τοποθεσίας, οἷον πεδιάδας, θαλάσσας, κτλ. Επεσεν ἐκών εἰς ἕνα πηγάδιον, καὶ ἀπέθανε

κατὰ τὸ 1675. Μ.Χ.

ΒΑΝΔΕΡΙΟΣ Ἰωάννης, Ὁλανδὸς, ζωγράφος· ἐγεννήθη τὸ 1637, περίφημος εἰς τὸ νὰ ζωγραφίζῃ τὰς φυσικὰς θέσεις, μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

ΒΑΝΔΕΡΙΟΣ Ἀντώνιος, ζωγράφος περίφημος, νὰ ζωγραφίζῃ πολέμους καὶ πολιορκίας. Οὗτος ἠκολούθησε τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λοδοβῖκον τὸν μέγαν, καὶ ἐσχεδίασε τὰς πολιορκουμένας πόλεις καὶ τὰς πλησίον αὐτῶν χώρας, τὸ βασιλικὸν παλάτιον τοῦ Μάρλε (εἰς τὴν Γαλλίαν) τὸ ὁποῖον ἔχει γύρωθεν αὐτὸς ἰσορημένον μὲ εἰκόνας. Ἀπέθανε τὸ 1630.

ΒΑΝΔΟΞ Ἀντώνιος, ἔνδοξος ζωγράφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀμβέρσαν πόλιν τῆς Βραβαντίας, ἐπαρχίας τῆς Ἱσπανίας. Τελειοποιηθεὶς εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἐγέμισε τὸ Λονδῖνον ἀπὸ τας εἰκόνας του, καὶ προχωρήσας ἔπειτα εἰς ἀξιώματα, ἐνυμφεύθη μίαν νέαν ἀπὸ τὴν αὐλὴν τὴν βασιλικήν. Ἀπέθ. τὸ 1621. Μ.Χ. καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου.

ΒΑΝΕΛΜΟΝΤΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς Προυξέλαις κατὰ τὸ 1577. Μ.Χ. καὶ ἐδόθη ὅλως εἰς τὴν χημικὴν· ἀνέγνωσε, λέγει ὁ ἴδιος, ἐπιμελῶς τὰ ἅπαντα τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Γαληνοῦ, καὶ ἄλλων Ἑλλήνων καὶ Ἀράβων Ἰατρῶν, ἀλλὰ δυσαρεσκηθεὶς διὰ τὰς ματαίας αὐτῶν θεωρίας, ἀφιερώθη ὅλως διόλου εἰς τὴν χημικὴν, διὰ τῆς ὁποίας καυχᾶται, ὅτι ἐξετέλεσε θαύματα εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ὠφέλησε τὸ ἀνθρώπινον γένος· δὲν ἀπέβλεψε, λέγει, ποτὲ οὔτε εἰς κέρδος, οὔτε εἰς δόξαν, ἀλλ' εἰς τὴν ὠφέλειαν τοῦ πλησίον. Ἐκηρύχθη ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν θεωριῶν τοῦ Γαληνοῦ. Ἐξεδόθησαν τούτου διάφορα συγγράμματα. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1644. Μ.Χ.

ΒΑΝΙΝΗΣ Λουκίλιος, Ἰταλὸς, ἔνδοξος φιλόσοφος· τὰ συγγράμματά του ἐπροξένησαν μεγάλην ταραχὴν εἰς τὸ Κοινὸν, διὸ καὶ ἐπέφερον τὸν θάνατόν του· ἀπὸ τὰ 1665. ἕως 1673. εὑρέθη εἰς 140. πολέμους, μὲ τὰς συμβουλάς του ὠχυρώθησαν πλέον τῶν 300 πολιτειῶν, καὶ ἐφάνησαν ἀνώτεραι τῶν πολεμίων.

ΒΑΡΔΑΣ, ἀδελφὸς τῆς αὐτοκρατορίσσης Θεοδώρας, πανοῦργος, φιλόδοξος, καὶ ἄσπλαγχνος, ἠγάπα ὅμως τὰς ἐπιστήμας, καὶ ἔκαμε γυμνάσια εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἀνατολῆς, ἀφοῦ ὁ Λέων Ἰσαυρος ἔκαυσε τὴν βιβλιοθήκην τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μὲ ἐκεῖνα τὰ λαμπρὰ συγγράμματα τῶν σοφῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὁ φωτισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

ΒΑΡΔΥΛΟΣ, βασιλεὺς τῆς Ἰλλυρίας, ὅστις ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Ἀμύντα. Λουκ. Μακροβ.

ΒΑΡΙΝΟΣ, Φαβωρῖνος, Ἀκάμπης, ἢ Καμερῖνος, ἐπωνομάσθη οὕτως, διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν Φαβέραν φρούριον πλησίον τῆς Καμερινοῦ, πόλεως τῆς Ομβρικῆς. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, φιλολογίας, καὶ Ἱστορίας τοῦ Λασκάρεως· συνέγραψε τὸ μέγα λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης· πρώτη ἔκδοσις τούτου τοῦ λεξικοῦ ἔγ νεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1523. δι' ἐπισασίας τοῦ Ἕλληνος Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ Κρητὸς· ἔπειτα ἐξεδόθη καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Ἔζη τὸ 1510. Μ.Χ.

ΒΑΡΛΑΑΜ, μοναχὸς ὁ Καλαβρὸς, ἀπὸ τὸ τάγμα τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

Παιδιόθεν ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, εἰς τὴν θεολογίαν, φιλοσοφίαν, μαθηματικὴν, καὶ ἀστρονομίαν· ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἀριθμητικὰ, καὶ ἀλγεβραϊκὰ βιβλία, 6. ἠθικὰ, περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα, καὶ ἄλλα διάφορα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων. Ἀπέθανε τὸ 1348. Μ.Χ.

ΒΑΡΝΑΒΑΣ, Ἰουδαῖος. Οὗτος ἤκουσε τοὺς Ἀποστόλους, οἵτινες ἐδίδασκον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· ἔπειτα πωλήσας ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, ὅσα χρήματα ἐσύναξε, τὰ ἔβαλεν εἰς τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων. Συνέγραψε καὶ αὐτὸς ἐπιστολάς.

ΒΑΡΟΥΧ, υἱὸς τοῦ Νηρίου, γραφεὺς τοῦ Ἱερεμίου, τὸν ἔφερον αἰχμάλωτον εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Τούτου σώζονται ἐπιστολαί τινες.

ΒΑΡΣΙΜΙΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Ἀτριῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ. Ἡρόδ.

ΒΑΡΤΗΣ Ἰωάννης δεύτερος, ναύαρχος τῶν Γάλλων· κατ' ἀρχὰς ἦτον ψαρᾶς, καὶ ἀπὸ τὴν ἀξιότητά του ἔπειτα ἔφθασεν εἰς αὐτὸν τὸν βαθμόν. Ἦτον ἀνδρεῖος, ὑψηλὸς, καὶ εἰς τὸ πρόσωπον ἄγριος, ἐνίκησεν εἰς διαφόρους μάχας τοὺς Ἀγγλους, καὶ Ὁλανδούς. Ἀπέθ. τὴν 27 Ἀπριλίου 1702. εἰς ἡλικίαν 69. χρόνων.

ΒΑΡΧΗΣ, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἐγεννήθη τὸ 1566. Μ.Χ. ἦτον φιλόσοφος, ποιητὴς καὶ καλὸς Ἱστορικός.

ΒΑΡΩΝ Μάρκος Τερέντιος, Ὑπατος τῶν Ρωμαίων, τολμηρὸς, πλὴν ἄρρων, διὰ τοῦτο καὶ ἐνικήθη εἰς τὴν μάχην ἐν Κάναις, ἐπαρχίαν τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ Ἀννίβαν τὸ 316. Π.Χ. ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ρώμην, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαιτήσουν νὰ δώσῃ λόγον τῆς στρατηγίας, ἔλαβε τοὐναντίον εὐχαριστίας παρὰ τοῦ δήμου, διότι διέσωσε τὴν πόλιν των ἀβλαβῆ. Συνέγραψε δὲ καὶ βιβλία περὶ Γραμματικῆς, Ρητορικῆς, Ποιητικῆς, Γεωργικῆς, καὶ Ναυτικῆς, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνον τὰ περὶ Γεωργίας διεσώθησαν, ἐκδοθέντα εἰς τὴν Λειψίαν, εἰς Λατινικὴν διάλεκτον τὸ 1557.

ΒΑΡΩ, καὶ Δημὼ, ὀνόματα σοφῶν γυναικῶν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, ὁ Πατρίκιος, ἔζη τὸ 911. Μ.Χ. ἦτον σωματοφύλαξ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, συνέγραψε ναυμαχικὰ, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκεν ὁ Φαβρίκιος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην του.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ὁ μέγας, διδάσκαλος τῆς ἀληθείας. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας τὸ 316. Μ.Χ. ἐσυμμαθήτευσε μὲ τὸν Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην· ἐσπούδασε τὴν Ρητορικὴν, καὶ τὰς ὡραίας τέχνας, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν· ἔπειτα εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐμαθήτευσεν εἰς τὸν περίφημον σοφιστὴν Λιβάνιον, ἐχρημάτισεν ἔπειτα Ἐπίσκοπος τῆς Καισσαρίας. Ἀπέθ. τὸ 379. τὴν πρώτην Ἰανουαρίου. τὰ συγγράμματά του εἶναι ἄπειρα ἀπὸ τὰ ὁποῖα σώζονται. Α'. ὁμιλίαι εἰς τὴν ἑξαήμερον. Β'. ὁμιλίαι εἰς τοὺς ψαλμούς. Γ. τριάκοντα καὶ μία ὁμιλίαι περὶ διαφόρων ὑποθέσεων. Δ'. περὶ παρθενίας. Ε'. ἐξήγησις εἰς τὰ 16 πρῶτα κεφάλαια τοῦ Η

σαΐου ς΄. κατὰ Εὐνομιανοῦ βιβλία πέντε. Ζ΄. περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς Ἀμφιλόχιον. Η΄. Ἀσκητικά. Θ΄. ἐπιστολαὶ 428. καὶ ἄλλα θεολογικά, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῶν Παρισίων Ἑλληνο-λατινιστί, εἰς τόμους τρεῖς.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Καραβίας Ἕλλην Ἰθακήσιος, περίφημος στρατηγός, καὶ πολεμάρχος. Οὗτος ὁ γενναιότατος ἀνδρας, ἐσάλπη ὁ πρῶτος τῆς ἀρχῆς τῆς ἀποστασίας τοῦ Γαλατζίου, ἐναντίον τῶν Τουρκῶν τῷ 1821, μὲ τριακοσίους στρατιώτας Ἕλληνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ἦσαν Ἰθακήσιοι, ἐκυρίευσαν τὸ Γαλάτζιον μὲ ἄπειρα καράβια Τουρκικὰ, καὶ διάφορα ἄλλα μέρη ἐχθρικά.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ἐπίσκοπος Σελευκίας. ἔζη τὸ 485. ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Βασιλέα Λέοντα, διὰ τῆς ὁποίας τὸν παρεκίνει νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν Σύνοδον τῆς Χαλκηδόνος. Ἀπὸ τὰ συγγράμματάτου, σώζονται ἀκόμη δύω βιβλία, περὶ τῶν πράξεων καὶ θαυμάτων τῆς ἁγίας Θέκλης, καὶ ἄλλα διάφορα. ἐξεδόθησαν τὸ 1526. Μ. Χ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν ὅς τις ἔγινε Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 870, Μ. Χ. αὐτὸς δικαίως ἠμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ ὁ κάλλιστος καὶ ἐξαίρετος Βασιλεύς, ἂν δὲν ἔχυνε τὸ αἷμα τοῦ προκατόχου του, διὰ νὰ βασιλεύσῃ. Θαυμάζεται καὶ ἐπαινεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱστορικούς. Διοικήσας καλῶς 18 χρόνους, τὸν Βασιλικὸν θρόνον. ἀπέθ. τὸ 889. Μ. Χ. Συνέγραψε συμβουλευτικὰ τινὰ κεφάλαια διὰ τὸν υἱόν του Λέοντα, καὶ ἕν ἕτερον περὶ νόμων, ἐξεδόθησαν Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Γοττίγῃ τὸ 1674.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς, εἶχε προτερήματα τινὰ, χαρακτηρίζοντα τοὺς μεγάλους Μονάρχας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἐλαττώματα, ἀτιμάζοντα τὴν Βασιλικὴν πορφύραν. ἦτον ἀνδρεῖος, ζωηρὸς, ἀκούραστος εἰς τοὺς πολέμους, συνετὸς εἰς τὰ σχέδιά του, πλὴν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς δόξης, ἐθυσίαζε τοὺς λαοὺς ἀλύπως δι' αὐτὴν. Ἀπέθ. τὸ 1025. εἰς ἡλικίαν 70. Χρόνων.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Κανέλλος, Μοναχὸς υἱὸς Παναγιώτου καὶ Μαγδαλινῆς, ἐκ τῆς νήσου Ἰθάκης, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Εὐγενίου, καὶ Θεοτόκη, καὶ διδάσκαλος Παλαιῶν Πατρῶν, Ἀρτας, καὶ Μεσολογγίου.

ΒΑΣΙΛΙΪΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Ἡροδότου. Ἡρόδ. 132.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ, σοφιστὴς. Συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς, περὶ ἀσκήσεως, περὶ μεταποιήσεως, καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν.

ΒΑΣΙΛΩ, θυγάτηρ τοῦ φιλοσόφου Ἀριστίππου, ἀπὸ τὴν Κυρήνην.

ΒΑΣΚΟΣ, ἀπὸ τὴν Πορτογαλλίαν, περίφημος ναυτικὸς, καὶ πρῶτος, ὅς τις ἄραξεν εἰς τὸ Μοζάμβικον. τὸ 1498. ἀπέρασε τὸ ἀκροτήριον τῶν Θαλασσεταραχῶν. Ἀπέθ τὸ 1524. Μ. Χ.

ΒΑΣΣΑΚΗΣ, Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, ἐχρημάτησεν ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου Ἡρόδοτ. 75.

ΒΑΣΣΙΑΝΟΣ, οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Ἡλιογάβαλος. Ἡρόδ. 3.-

ΒΑΤΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου, Βασιλεὺς τῆς Λιβύης, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροι-

μία Βαττολογεῖν· οὗτος ἔκτισε τὴν Κυρήνην. οἱ δὲ πολῖται πρὸς εὐχαρίστησιν, τὸν ἐχάρισαν τὸ Σόλφιον λεγόμενον λάχανον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ ἔστησαν ἄγαλμα πρὸς εὐγνωμοσύνην δι αὐτόν. ἔζη τὸ 620. Π. Χ.-2) Βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, υἱὸς Αρκεσιλάου, ὁ ἐπικληθείς εὐδαίμων.

ΒΑΤΤΩΝ, ποιητὴς κωμικὸς, Ἕλλην. Συνέγραψε δράματα, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ανδροφόνος καὶ Εὐεργέται.

ΒΑΒΡΥΚΗ, μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Ιππόλυτον, υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου. Απολδρ.

ΒΕΓΑΣ, ἔνδοξος ποιητὴς τῆς Ισπανίας. Συνέγραψε κωμῳδίας. Απέθ. τὸ 1635. Μ. Χ.

ΒΕΓΕΤΙΟΣ, Φλάβιος, γραμματικὸς Λατῖνος. Ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αὐτοκράτορος Βαλεντινιανοῦ. τὸ 380. ἀφῆκε σύγγραμμα περὶ πολεμικῆς τέχνης, καὶ ἕτερον περὶ ζωολογίας. Ηνθει τὸ 1806. Μ. Χ.

ΒΕΔΑΣ, ὁ ἐπονομαζόμενος Αἰδέσιμος, ἦτον Αγγλος τὸ γένος, τῷ ὄντι ἀνὴρ αἰδέσιμος καὶ πολυμαθὴς, καθὼς τοῦτο φαίνεται ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1503. εἰς τόμους. 8. ἔζη τὸ 770. Μ. Χ.

ΒΕΓΙΑΖΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Μουράτη, δ'. Αὐτοκράτωρ τῶν Οθωμανῶν. ἐπωνομάσθη Κεραυνός, διὰ τὰς ὁρμητικάς του πράξεις, καὶ κατακτήσεις εἰς Θεσσαλίαν, Μακεδονίαν, καὶ Βουλγαρίαν. τὸ 1395 ἐνίκησεν εἰς τὴν Νικόπολιν τοὺς Ουγγρους, βοηθουμένους ὑπὸ τῶν Γάλλων. τὸ 1402. ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Ταμερλάνον, καὶ ἠχμαλωτίσθη, καὶ μετὰ δύω ἔτη, ἐνῷ ἐπλησίαζε νὰ ἐλευθερωθῇ, ἀπέθανεν ἀπὸ ἀποπληξίαν.

ΒΕΓΙΑΖΙΤΗΣ Β'. ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, ὡς κληρονόμος τοῦ πατρός του Μωάμεθ Β'. τὸ 1481. ἀλλ' ὁ ἀδελφός του ἰσχυρότερος τὸν ἐδίωξε, καὶ ἐκάθησεν ὁ ἴδιος, τὸ 1512. ὑπεχρεώθη καὶ αὐτὸς ν' ἀφήσῃ τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Σελίμην.

ΒΕΚΑΡΙΑΣ, Καῖσαρ, ἀπὸ Μιλάνον, πόλιν τῆς Ιταλίας, φιλόσοφος περίφημος· ἔζη τὸ 1710. Οὗτος συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας, περὶ Ηθικῆς, καὶ περὶ πολιτικῆς.

ΒΕΚΕΤΗΣ Τομάζος, ἐγεννήθη εἰς Λονδῖνον τὸ 1130. ἐχρημάτισε Καγκελλάριος τοῦ βασιλέως Ενρίκου τοῦ Β'. ἐφάνη ἐνάρετος, καὶ μιμητὴς τοῦ Εὐαγγελίου· ὁ βασιλεὺς, ὠργίσθη ἐναντίον του, ἔφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1170. ἀλλ' ἔπειτα ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸν Πάπα, νὰ προσκαλέσῃ τὸν Βεκέτην εἰς τὴν Αγγλίαν. ἀλλ' ἐπανελθὼν, μετὰ δύω μῆνας διὰ προσαγῆς τοῦ βασιλέως ἐφονεύθη, μέσα εἰς τὴν Εκκλησίαν ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου.

ΒΕΛΩΣΙΣ, Βαβυλώνιος, μάντις, ὕστερον Σατράπης τῆς Λυκίας. Ξενοφ.

ΒΕΛΙΓΚΙΝΙΣ, ποιητὴς Φλωρεντῖνος, ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Λοδοβῖκον Μόρον τὸν στέφανον τῆς Δάφνης.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ, ἀρχηστράτηγος τῶν στρατευμάτων τοῦ αὐτοκράτορος Ιουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου· ἐχρημάτισε μέγας στρατηγὸς διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. κατετρόπωσε τὸν Κοπάρ, βασιλέα τῆς

Περσίας, ἐκυρίευσε τὴν Καθαργένην· ὑπέταξε τὸν Γελίμερον. ἐκυρίευσε τὴν Κατάνην, τὰς Συρακούσας, καὶ Παλέρμον· ἐπεσκεύασε τὰ τείχη τῆς Ῥώμης. ἐδίωξε τοὺς Οὔνους· λέγεται, ὅτι οἱ Γότθοι τὸν ἐπρόσφεραν τὸν βασιλικὸν στέφανον, καὶ αὐτὸς τὸν ἀπέβαλε. Τέλος ἐσυκοφαντήθη ὡς ἀποστάτης κατὰ τοῦ ἰδίου του αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ὅστις πιστεύσας, ἐπρόσταξεν ἀχαρίστως καὶ τὸν ἐτύφλωσαν. Ἀπέθ. τὸ 565. Μ.Χ.

ΒΕΛΛΑΕΙΟΣ. ἡγεμὼν τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἱππόνοος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε, καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη οὗτος Βελλεροφόντης.

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ. υἱὸς τοῦ Γλαύκου βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἐκ τῆς Εὐρυμήδης Θυγατρὸς τοῦ Νίσου. Οὗτος φονεύσας τὸν ἀδελφόντου εἰς τὸ κυνήγιον, ἐβιάσθη ν᾽ ἀφήσῃ τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ καταφύγῃ πρὸς τὸν Προῖτον βασιλέα τοῦ Ἄργους, ὅπου καὶ ἔλαβε καθαρισμὸν τῆς ἀδελφοκτονίας του, καὶ τὸν ὑπεδέχθη φιλικῶς. Ἐφόνευσε τὴν Χίμαιραν μὲ τόξα, ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ Πηγάσου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς πρῶτος ἐχαλίνωσε. τέλος κατεφαγώθη ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία.

ΒΕΛΟΝΟΠΩΛΗΣ, περιβόητος Ἀθηναῖος τοκιστής. Ἀριστ. Πλούτ. 175.

ΒΕΜΒΟΣ Πέτρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν, ἐχρημάτισε περίφημος συγγραφεὺς, εἰς τὴν Ἰταλικὴν, καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, καὶ ἄφησε πολλὰ συγγράμματα. εἶχε τρεῖς υἱοὺς, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν ὁποίαν ἐγέννησε μὲ μίαν φίλην του, καὶ ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἡ Μοῦσα. Ἔπειτα ἔγινε καὶ Ἐπίσκοπος. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην.

ΒΕΝΑΝΤΙΟΣ, Φορτουνάτος, Ἰταλὸς, Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Γαλλίαν. Συνέγραψεν Ἱστορικὰ, ἐκδοθέντα εἰς τὴν Ῥώμην. ἔζη τὸ 570. Μ.Χ.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ, Ἑβραῖος, ἔνδοξος Ραββῖνος, ἀπὸ τὴν Ναυάρραν πόλιν τῆς Ἱσπανίας. ὑπῆγεν εἰς ὅλας τὰς συναγωγὰς τῶν Ἑβραίων ἁπανταχοῦ, διὰ νὰ γνωρίσῃ κατὰ βάθος τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς θρησκείας του, ἔπειτα ἐσύνθεσεν ἓν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ Φραγκλῖνος, Ἀμερικανός. Οὗτος διὰ πειραμάτων ἀξιολόγων ἀπέδειξεν τὴν Ηλεκτρικὴν ὕλην τῆς Ατμοσφαίρας, προσέτι, ὅτι ὁ κεραυνὸς εἶναι αὐτόχρημα Ηλεκτρικὸν πῦρ. Αὐτὸς ἐπενόησε τοὺς Ηλεκτρικοὺς ἀγωγοὺς, ἢ μεταλλικοὺς ῥάβδους, διὰ νὰ προφυλάττωσι τὰ μεγάλα κτίρια ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ κεραυνοῦ.

ΒΕΝΤΗΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. ἦτον δίκαιος, καὶ φιλάνθρωπος, ἀνανέωσε τὴν Γεωργικὴν, καὶ ἐκαλλιέργει τὴν γῆν αὐτὸς ὁ ἴδιος. τὸ 200. Μ.Χ. ἐφεῦρε τὴν χρῆσιν τοῦ χαρτίου, καὶ τὸ μετέδωκεν εἰς ὅλην του τὴν ἐπικράτειαν, ἐνῶ εἰς τὴν Εὐρώπην ἐγνωρίσθη χρόνους τινὰς ὕστερον. ἴδ. Λεξ. τῶν ἐνδοξ Ανδρῶν.

ΒΕΝΤΙΔΙΟΣ Βάσσος, Ῥωμαῖος, ἀπὸ ταπεινὴν γενεάν. Οὗτος ἐστάθη Δήμαρχος καὶ Πραίτωρ, καὶ Ποντίφιξ καὶ τέλος πάντων Ὑπατος. εἰς τρεῖς μεγάλας μάχας, ἐνίκησε τοὺς Πάρθους, ἐπαρχίαν τῆς Περσίας, καὶ ἐθριάμβευσε κατὰ τὸ 38 ἔτος. Π. Χ. Ο θάνατος

αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς, ἀφῆκε μεγάλην λυπην γενικῶς εἰς τὴν Ῥώμην.

ΒΕΝΤΟΥΡΑΣ, Ἰωάννης· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 1554. Ἐχρημάτισεν εἷς τῶν περιφήμων ἀγρονόμων. Τὸ 1816. ἐπαρουσίασεν ἕνα σύγγραμμα περὶ ἐμβολιάσματος· καὶ ἕτερον περὶ φλούδας δένδρων, δι' ἧς ἐργάζονται τὰ δέρματα.

ΒΕΡΑΖΑΝΗΣ Ἰωάννης, Ἰταλός· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, μέγας στρατηγὸς· ἐφάνη εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Φραγκίσκου, πρώτου βασιλέως τῆς Γαλλίας. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὴν Κάναδα, ἐπαρχίαν τῆς Ἀμερικῆς περὶ τὰ 1526. ἥτις ὀνομάζεται καὶ νέα Γαλλία.

ΒΕΡΓΙΝΙΑ, νέα Ῥωμαία. Ὁ Κλαύδιος Ἀππιος ἐτρώθη ἀπὸ τὰ κάλλη της διὰ νὰ τὴν φθείρῃ· ἔβαλε τὸν Μάρκον Κλαύδιον νὰ τὴν ζητήσῃ, ἐπὶ προφάσει, ὅτι τὴν εἶχεν αὐτὸς ποτὲ αἰχμάλωτον, καὶ ἐδραπέτευσε, καθότι ἦτον ἀπηγορευμένον νὰ νυμφευθῇ εὐγενής, νέαν ποταπῆς οἰκογενείας. Ὁ δὲ πατήρ της, ὅς τις ἦτον εἰς τὸ στρατόπεδον, πληροφορηθεὶς ταῦτα, ἦλθεν εὐθὺς εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐπαρρουσιάσθη εἰς τὸ κριτήριον μὲ τὴν θυγατέρα του ἐνδυμένην μὲ μαῦρα φορέματα, καὶ συντροφευμένην ἀπὸ πλήθος γυναικῶν κλαιουσῶν, διὰ νὰ προλάβουν τὴν συκοφαντίαν· ἀλλ' ὁ κριτὴς ἐφάνη ἀδύνατον νὰ πεισθῇ. Τότε ὁ πατήρ της ἐπῆρε τὴν θυγατέρα του κατὰ μόνας, καὶ εὑρὼν μαχαιρίδιον λέγει πρὸς αὐτήν. "Γλυκυτάτη μου κόρη Βεργινία, ἴδε τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ σοῦ φυλάξω τὴν τιμὴν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ εὐθὺς διαπερᾷ τοῦτο εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ τὴν ἀφίνει νεκράν· οὗτος δὲ φυγὼν διὰ μέσου τοῦ πλήθους, διεσώθη εἰς τὸ στρατόπεδον· ἀλλ' οἱ στρατιῶται ἀγανακτήσαντες κατὰ τοῦ Κλαυδίου, ἔλαβον τὰ ὅπλα καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς φυλακὴν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη μόνος του. Προσέτι κατεδίκασαν καὶ τὸν Μάρκον καὶ ἄλλους τινὰς συμπράκτορας, καὶ τοὺς ἐθανάτωσαν. τὸ 449. Μ. Χ.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. Αὕτη ἔταξεν ὅτι, ἐὰν ὁ σύζυγός της ἐπιστρέψῃ ἀδλαβὴς ἀπὸ τὸν πόλεμον, νὰ κόψῃ τὰ μαλλία της, καὶ νὰ τὰ βάλῃ εἰς τὸν Ναὸν· ἐπιτυχοῦσα δὲ ἐξετέλεσε τὸ τάξιμόν της. Ὁ δὲ ἀστρονόμος Κόνος ὀνόματι, τὴν περιέπαιζε λέγων ὅτι οἱ Θεοὶ ἔπῆραν αὐτὰ εἰς τὸν οὐρανόν.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ μήτηρ τῆς Βερενίκης γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ γυνὴ Αντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Λαοδίκης, προτέρας γυναικὸς τοῦ βασιλέως τούτου.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ἀπὸ τὸν ἴδιόντης πατέρα.

ΒΕΡΗΣ, Πέτρος, Ἰταλός· ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον· ἐχρημάτισε φιλόσοφος καὶ ἄρισος οἰκονομικὸς· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, καὶ ἕτερον σύγγραμμα περὶ ἡδονῆς καὶ λύπης, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθ. τὸ 1797.

ΒΕΡΗΣ, Ἀλέξανδρος, Ἰταλός, ἀπὸ

τὸ Μιλάνον. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1816. ἦτον καλὸς ἀρχαιολόγος, καὶ ἄριστος γραμματικὸς εἰς τὴν Ἰταλικὴν διάλεκτον.

ΒΈΓΗΣ Κάρλος, Ἰταλὸς, κάλλιστος γραμματικὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Οὗτος συνέγραψε βιβλίον περὶ καλλιεργείας τῶν σηκαμηνέων, καὶ τῶν ἀμπέλων.

ΒΕΡΊΝΟΣ Μιχαὴλ, ποιητὴς ἔνδοξος ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Ἐξέδωκε πολλὰ συγγράμματα καὶ ποιήματα εἰς τὸ Λατινικόν.

ΒΕΓΌΚΙΟΣ Ἀνδρέας, περίφημος ζωγράφος, καὶ λιθοξόος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ἐσάθη ὁ πρῶτος, ὅς, τις ἤλειψε μὲ γῦψον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀποθανόντος, ἢ ζῶντος, διὰ νὰ εὐγάλῃ σχέδιον· ἦτον καὶ καλὸς γεωμέτρης καὶ μουσικός. Ἔζη εἰς τὸν 15. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΒΈΡΡΙΟΣ Φλάκκος, Ρωμαῖος, περίφημος γραμματικὸς· ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου ἐχρημάτισε καὶ διδάσκαλος τῶν ἀνεψιῶν του. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται ὀλίγα λείψανα ἐκδοθ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν γραμματικῶν.

ΒΕΣΠΕΣΙΑΝΌΣ Τῖτος Φλάβιος· ἐγεννήθη εἰς χωρίον μικρὸν τῶν Σαβίνων ἀπὸ τιμίαν οἰκογένειαν· ἐχρημάτισε δήμαρχος καὶ θησαυροφύλαξ εἰς τὴν Ῥώμην· ἐκλέχθη ἀπὸ τὸν Νέρωνα ἀρχιστράτηγος, καὶ ἐσάλη εἰς τὴν Ἰουδαίαν, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐκεῖσε ἀποσασίας. Ἀλλ᾽ αὐτὸς ἀφήσας ἐκεῖ τὸν υἱόν του Τῖτον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὸν ὁποῖον ἐδέχθησαν εἰς τὴν Ῥώμην μὲ μεγάλην χαρὰν, καὶ οἱ στρατιῶται τὸν ἐκήρυξαν βασιλέα. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ ἦτον ἀμνησίκακος· μὲ τὴν ἐπισασίαν του ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας τοῦ ἐχθροῦ του Βιτελλίου· ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους· πλὴν ὅλας αὐτὰς του τὰς ἀρετὰς, τὰς ἠμαύρωνεν ἡ μεγάλη του φιλαργυρία· καθότι ἐκένωσε τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ βασιλείου. Λέγουν τινὲς ὅτι, αἰτία τούτου ἐσάθη ἡ παλλακίς του Κόνις. Ἐβασίλευσε χρόνους 10. καὶ ἀπέθανε τὸ 79. Μ. Χ.

ΒΕΤΟΎΡΗΣ Πέτρος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας· ἦτον περίφημος γραμματικός. Ἔγραψεν ὑπομνήματα τῆς Ῥητορικῆς, Ἠθικῆς, καὶ Πολιτικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους· ὁμοίως ποιήματα Λατινικὰ, καὶ σύγγραμμα περὶ καλλιεργείας τῶν ἐλαιῶν.

ΒΕΤΡΑΝΙΩΝ, στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων ἐπὶ Κωνσταντίνου· ἐγεννήθη εἰς τὴν ἄνω Μοισίαν (Σερβίαν) ἐγήρασεν εἰς τὸ στρατιωτικόν· ἐκηρύχθη δὲ ἐσχάτως αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὸν στρατὸν, εἰς τὸ Σίρμιον τῆς Παννωνίας, ἐπαρχίας τῆς Οὐγγαρίας τὸ 350. Μ.Χ. τὴν πρώτην Μαΐου. Τότε ἐβιάσθη, λέγουν, νὰ μάθῃ τοὐλάχιστον νὰ γράφῃ τὸ ὄνομά του, ὢν πάντῃ ἀγράμματος· ἦτον ἐλεήμων, γενναῖος, καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας ἀρετάς. Μετὰ ἓξ μῆνας τῆς βασιλείας του παρήτησε τὸν θρόνον, καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Βιθυνίαν ἔτι ἓξ χρόνους.

ΒΙΔΗΣ, Ἄγγλος, σεβάσμιος· συνέγραψεν ἐκκλησιαστικὴν ἱσορίαν τῆς Βρετανίας· ἀπέθανε τὸ 735. Μ.Χ.

ΒΊΛΟΣ, ἐχρημάτισε πρῶτος βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων, ὅσις ἔκτισε τὴν πόλιν Βαβυλῶνα.

ΒΊΛΟΣ, ἕτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος,

βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, πατὴρ τοῦ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ. Ἀπολόδρ.

ΒΗΛΟΣ, πατὴρ τοῦ Νίνου, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡρόδ.

ΒΗΡΟΣ, στρατηγὸς Γωμαίων· ἄνθρωπος ἀμαθὴς μὲ κακὰ ἤθη.

ΒΗΡΩΣΣΟΣ, Χαλδαῖος· ἐγεννήθη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου. Οὗτος εἶναι ὁ παλαιότατος συγγραφεὺς, τῆς Χαλδαϊκῆς ἀρχαιότητος καὶ χρονολογίας· ἦτον Ἱερεὺς τοῦ Βήλου εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἔζη τὸ 268. Π.Χ. Τὰ λείψανα τῆς ἱστορίας του ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ Τραπεζούντιος, γραμματικὸς, ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος· ἐχρημάτισε μοναχὸς τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἔπειτα ἀρχιεπίσκοπος Νικαίας. Οὗτος εἰς τὰς συνόδους τῆς Φερράρας καὶ Φλωρεντίας, ὡμίλησε μὲ πολὺν ζῆλον ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Ἰωσὴφ, ὅστις ἀπέθανε καὶ ἐτάφη εἰς Φλωρεντίαν, ἐψηφίσθη αὐτὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ φιλῷ ὀνόματι. Ἔπειτα Λατινοφρονήσας ἔμεινεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ δι' ἀνταμοιβὴν ἐχειροτονήθη Καρδηνάλιος ὑπὸ τοῦ Πάπα Εὐγενίου. Ἐφερε τοσαύτην ὑπόληψιν, ὥσε δὶς ἠθέλησαν νὰ τὸν ψηφίσουν καὶ Πάπα· Ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν Ραβέννην εἰς ἡλικίαν 77. χρόνων· τὸ δὲ σῶμά του τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ λαμπρῶς τὸ ἐνταρίασαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πέτρου, καὶ ὁ Ἴδιος Πάπας ἐσάθη εἰς τὸν ἐνταφιασμόν του. Συνέγραψε πολλὰ βιβλία ἐκκλησιαστικὰ, καὶ θεολογικά. Μετέφρασε καὶ πολλὰ Ἑλληνικὰ συγγράμματα εἰς τὸ Λατινικόν. Ἔζη τὸ 1450. Μ.Χ.

ΒΙΣΣΩΝ, στρατηγὸς τοῦ Δαρείου, βασιλέως τῆς Περσίας. Οὗτος ὁ ἀπάνθρωπος, ἐπρόδωκεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν βασιλέα του· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀντέμειψεν ἀξίως τὴν ἀχαριστίαν τοῦ προδότου, μὲ σκληρὰν τιμωρίαν.

ΒΙΤΙΣ, Σατράπης τῆς Γάζης. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος κυριεύσας τὴν Γάζαν, ἐπρόσταξε νὰ φέρωσι τὸν Σατράπην ἔμπροσθέν του, καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ τὸν φοβίσῃ, ἐπρόσταξε νὰ τρυπήσωσι τὰς πτέρνας του, καὶ νὰ τὸν δέσουν ὄπισθεν τῆς ἁμάξης, καὶ νὰ τὸν σύρωσι πέριξ τῆς πόλεως. Ἐκαμε δὲ τοῦτο κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις ἔσυρε τὸν Ἕκτορα περὶ τὰ τείχη τῆς Τρῳάδος.

ΒΙΑΣ, υἱὸς Τευτάμου ἀπὸ τὴν Πριήνην, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος· οὗτος ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἀσθένεια ψυχῆς τὸ, νὰ ἐπιθυμῇ τις πράγματα ἀδύνατα. Ἀσεβής τις τὸν ἠρώτησε· τί πρᾶγμα εἶναι ἡ εὐσέβεια; ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸν ἀπεκρίθη· ὁ δὲ ἀσεβὴς πάλιν τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς του· τέλος αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίθη σιωπῶ, διότι μὲ ἐρωτᾷς περὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον δὲν σὲ ἀνήκει. Ἔζη τὸ 601. Π.Χ. ἀπέθανε δὲ ἐν ᾧ ἐδημηγόρει ὑπερασπιζόμενος ἕνα του φίλον. Ὁ Φενόδικος λέγει, ὅτι ἐλύτρωσε κόρας Μεσσηνίας, διὸ καὶ ἀπεσάλη πρὸς αὐτὸν ὁ χρυσοῦς τρίπους τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὀρ. Διογ. Λαέρτ.

ΒΙΒΙΑΝΗΣ Βικέντιος, ἔνδοξος μαθηματικὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μαθητὴς τοῦ Γαλιλαίου· ἐπωνομάσθη πρῶτος μαθηματικὸς τῆς Τοσκάνης.

ΒΙΒΙΟΣ Σεκβέστρος. Συνέγραψε συγγράμματα εἰς εἶδος Λεξικοῦ, περὶ ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν καὶ θαλασσῶν. Ἐξεδόθη ἐν Ἀργέντορ. τὸ 1778. μετὰ σημειώσεων διαφόρων· ἔζη τὸ 940. Μ.Χ.

ΒΙΓΚΕΛΜΑΝΟΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος ἀρχαιολόγος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Βρανδεβοῦργον, πόλιν τῆς Γερμανίας τὸ 1754· ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, διὰ νὰ θεωρήσῃ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἐκείνης τῆς παλαιᾶς μητροπόλεως τοῦ κόσμου· ἐκεῖ ἔγινε πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας. Εἰς τὴν ἐπιστροφήν του εἰς Γερμανίαν, ἥτις ἔγινε διὰ προσκλήσεως τῆς αὐτοκρατορίσσης, ἐφονεύθη πλησίον τοῦ Τεργεστίου ἀπὸ λῃστάς. Ἀφῆκε συγγράμματα περὶ Ἀρχιτεκτονικῆς, περὶ Ἱστορίας, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΒΙΓΚΕΣΛΑΟΣ, υἱὸς Κάρλου τοῦ δ'. ἐκλέχθη τὸ 1378. αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν του ἐφυλακώθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους του ὑπηκόους τὸ 1389. Οὗτος ὁ μανιώδης τύραννος ἔτρεχεν εἰς τοὺς δρόμους μὲ τοὺς δημίους του, οἵτινες ἐφόνευον ὅπου αὐτὸς διώριζε. Θυμωθεὶς ποτὲ ἔῤῥιψεν ἕνα ἱερέα εἰς τὸν ποταμόν, τὸν ὁποῖον οἱ Γερμανοὶ ἐτίμων ὡς ἅγιον. Τέλος πάντων τὸν ἐφυλάκωσαν· ἀλλ' εὗρε τὸ μέσον καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν φυλακήν· ἔπειτα ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀδελφόν του Σιγισμοῦνδον, βασιλέα τῶν Οὔγγρων, καὶ ἐβάλθη πάλιν εἰς φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΒΙΕΡΙΣ λαμπρὸς ποιητὴς Λατῖνος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἄξιος μαθητὴς καὶ μιμητὴς τοῦ Χριστοφόρου Λανδίνου· οὗτος ἐξέδωκε συγγράμματα περὶ λαμπρότητος τῆς πατρίδος του, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1516.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ· οὗτος ἐγεννήθη περὶ τὰ 1579. εἰς ἄσημον χωρίον τῆς Γαλλίας· ὁ πατήρ του ἦτον βοσκὸς· ἐμβὰς ἀπὸ Μασσαλίαν εἰς πλοῖον ἐπιάσθη αἰχμάλωτος, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Ἀφρικήν, ἔπειτα ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του· ἐδούλευσε τιμίως εἰς τὸ στρατιωτικόν· ἀπέρασεν ἔπειτα εἰς τὰ Παρίσια, καὶ ἐστάθη ἐπίτροπος τῶν νοσοκομείων, πρόεδρος τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, Ἐλεήμων τῆς Γαλλίας, καὶ σύμβουλος τοῦ βασιλείου. Εἶναι ἀρκετὰ περίεργον, ὅτι ὁ υἱὸς ἑνὸς βοσκοῦ, ἀποθανὼν ἀφῆκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς δύω ἑκατομμύρια τετρακοσίας χιλιάδας δίσηλα. Ἀπέθανε τὸ 1666. εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων.

ΒΙΚΟΣ Ἰωάννης, υἱὸς βιβλιοπώλου ἀπὸ τὴν Νεάπολιν. Ἐγεννήθη τὸ 1670. ἦτον ἔνδοξος φιλόσοφος, καὶ γραμματικός. Συνέγραψε περὶ νέων ἐπιστημῶν, καὶ ἄλλα.

ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΣ, Μάρκος Κλαύδιος, υἱὸς τῆς περιφήμου Βικτωρίνης· ἦτον ἄρτιος πολιτικὸς καὶ πολεμικός· εἶχασε ποτὲ μίαν γυναῖκα ἑνὸς γραμματέως ὀνομαζομένου Ἀττικοῦ, καὶ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, εἰς πόλιν τινὰ τῆς Γερμανίας Κολώγαιαν· μετὰ ταῦτα ἐφονεύθη ὁμοίως, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Βικτωρῖνος ὁ νέος.

ΒΙΛΛΑΝΗΣ Ἰωάννης, περίφημος ἱστορικός. Συνέγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Πυργοποιΐας Βαβυλῶνος ἕως τὸ 1368. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

ΒΙΛΛΙΕΡΗΣ, μέγας διδάσκαλος τῆς τάξεως τῶν Ἱεροσολημιτῶν, καὶ διοικητὴς τῆς νήσου Ῥόδου. Ἀφοῦ τὴν ὑπέταξαν οἱ Τοῦρκοι περὶ τὰ 1511. ὁ αὐτοκράτωρ Κάρλος ὁ πέμπτος τοῦ ἔδωκεν

εἰς διοίκησιν τὴν νῆσον Μάλταν, καὶ τὴν Τρίπολιν, πόλιν τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπέθανε τὸ 1538. Μ. Χ.

ΒΙΡΓΙΛΙΟΣ Πούβλιος, Μάρκος, Ἰταλός· ἐγεννήθη εἰς Ἀνδρας, χωρίον τῆς Μάντουας, ἐπωνομάσθη ἡγεμὼν τῶν ποιητῶν Λατίνων· ὁ πατήρ του ἦτον κεραμεύς. Οὗτος ἐσπούδασε εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὸ Μιλάνον, καὶ εἰς τὴν Νεάπολιν· ἔπειτα ἀπέρασεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἔλαβε μεγάλην φήμην ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Αὔγουστον. Ἐκεῖ συνέγραψε καὶ τὸ Βουκολικόν του ποίημα, εἰς διάστημα τριῶν ὁλοκλήρων ἐτῶν. Μετὰ ταῦτα ἐπεχειρίσθη τ ἀ Γεωργικά, τὸ περίφημον ἐκεῖνο πόνημά του εἰς ποιητικὴν φράσιν. Τοῦτο τὸ θαυμάζουν οἱ Λατῖνοι, ὡς ἡμεῖς τὰ ἀθάνατα ποιήματα τοῦ Ὁμήρου. Συνέγραψε καὶ ἄλλα διάφορα. Ἔζη τὸ 30. Π. Χ.

ΒΙΣΚΟΝΤΗΣ Ἰωάννης, Ἀρχεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου, καὶ εἷς τῶν σημαντικωτέρων πριγγίπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰς τὴν Ἰταλίαν. Οὗτος ἠγόρασε τὴν Βολωνίαν ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Ἡπολιν τὸ 1335. Παρεδόθη ἑκοῦσα ἡ Γένοβα εἰς τὴν ἐξουσίαν του· ἐπολέμησε μὲ τοὺς Φλωρεντίνους, Πιζάνους, καὶ Βενετούς. Οὗτος ὁ Πρίγγιψ καὶ ἀρχιεπίσκοπος ἐσύνθεσεν μίαν γραφὴν, ὡς ἐκ μέρους τοῦ διαβόλου πρὸς τὸν Πάπαν καὶ εἰς τὸ ἱερατεῖόν του, ἥτις ἤρχιζεν οὕτω πως "Ἡ μήτηρ σου ἡ ὑπεριφάνεια σὲ ἀσπάζεται, καὶ αἱ ἀδελφαί σου ὁμοίως, αἵτινες εἶναι, ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ ἀτέλγεια,,. Ἀπέθανε τὸ 1354.

ΒΙΣΚΟΝΤΗΣ, Ἰταλὸς, ἀνεψιὸς τοῦ Ἰωάννου. ἐξάθη ἄσπλαγχνος καὶ ἄνομος Πρίγγιψ. Πάντοτε κατεγίνετο εἰς ἀδίκους πολέμους καὶ κινδυνώδεις. Τὸ 1385 ὁ ἀνεψιός του τὸν ἔκλεισε εἰς ἕνα φρούριον, ὅπου καὶ τὸν ἐφαρμάκωσε καὶ ἀπέθανε.

ΒΙΣΚΟΝΤΗΣ, Ἰταλὸς, διάδοχος τῆς ἡγεμονίας τοῦ Μιλάνου ἀπὸ τὸν θεῖόν του. Τὸ 1395. ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Βιγκέσλαον τὴν ἡγεμονίαν τῆς Πίζης, Λούκας, Σιένας καὶ ἑτέρων πολιτειῶν. Ἐφονεύθη τὸ 1112. ἐνῶ ὑπήγαινεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ μίαν συνωμοσίαν.

ΒΙΓΑΛΙΑΝΟΣ, Πάπας· οὗτος πρῶτος διέταξεν, ὡς λέγεται, τῶν Καθολικῶν αἱ προσευχαὶ νὰ ἦναι ὅλαι εἰς τὸ Λατινικὸν, τὸ 666. Μ. Χ. καὶ ἔσπειρε πρῶτον σχίσμα, ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία μετέχει τοῦ πνεύματος τοῦ Ἀντιχρίστου.

ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ, Αὖλος· υἱὸς Λουκίου Βιτελλίου· οὗτος ἐγεννήθη τὸ 15. Μ. Χ. ἦτον αὐτόχρημα ἀσωτεία καὶ λαιμαργία. Μὲ τὰς κολακείας του ἀπέκτισε τὴν εὔνοιαν τριῶν αὐτοκρατόρων, Καλιγοῦλα Κλαυδίου καὶ Νέρωνος, καὶ διῆλθε διὰ πολλῶν ἀξιωμάτων παρὰ τὴν ἀξίαν του· ἦτο στρατηγὸς εἰς τὴν κάτω Γερμανίαν. Τὰ Πραιτωρικὰ τάγματα εἶχον κηρύξει αὐτοκράτορα τὸν Ὄθωνα τὸ 65. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐκηρύχθη παρὰ τῆς στρατιᾶς αὐτοκράτωρ, καὶ κινηθεὶς κατὰ τοῦ ἀντιζήλου του, ἐνικήθη εἰς τρεῖς μάχας, εἰς δὲ τὴν τετάρτην μεταξὺ Κρημώνας καὶ Μάντουας πόλεις τῆς Ἰταλίας, ἐνίκησε αὐτός, καὶ μὲ καταφρόνησιν ἐπατοῦσε τὰ ἐχθρικὰ πτώματα μὲ μεγάλην χα-

ράν. Εφαρμάκωσε τὸν υἱόν του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀπὸ τὴν πρώτην του γυναῖκα Πετρωνίαν, διὰ νὰ λάβῃ τὰ πλούτη του. Εκαμε τὴν μητέρα του Γεξτολίαν ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας, ἐπειδὴ ἤκουσε, ὅτι αὐτὲς θέλει ζήσει εἰς τὸν θρόνον διὰ πολλοὺς χρόνους, ἐὰν αὐτὴ πρότερον ἀποθάνῃ. Ο λαὸς μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρουν πλέον, μὲ κοινὴν ψῆφον ἐκήρυξαν τὸν Ουεσπεσιανὸν αὐτοκράτορα. ὁ δὲ Βιτέλλιος ἔφυγε, ἀλλ' οἱ στρατιῶται λαβόντες αὐτὸν, ἔφερον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ τὸν ἐφόνευσαν, καὶ σύραντες τὸ πτῶμά του, τὸ ἔρριψαν εἰς τὸν Τίβεριν ποταμόν. Ο δὲ πατήρ του Λούκιος, μὲ τὰς χαμερπεῖς του κολακείας, ἐλάτρευσε τὸν ἀνόητον Καλιγοῦλαν ὡς Θεὸν, καὶ διὰ χάριν τὸν ἔλαβεν ἡ αὐτοκρατόρισσα νὰ τῆς λύῃ τὰ ὑποδήματα.

ΒΙΤΟΎΒΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην· οὗτος ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος τὸ 20. Π. Χ. Πρὸς τὸν ὁποῖον συνέγραψε περὶ Αρχιτεκτονικῆς βιβλία 10. ἐξεδόθησαν ἐν Αμστελοδ. τὸ 1649.

ΒΙΤΩΝ, υἱὸς τῆς Κυδίππης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεόβου κατὰ τὴν μαρτυρίαν Παυσανίου. Ητο πολλὰ ἀνδρεῖος· ἐσήκωσε ταῦρον εἰς τὴν ῥάχην του, διὰ τοῦτο καὶ τοῦ ἔστησαν εἰς τὸ Αργος ἄγαλμα.

ΒΙΤΩΝ μηχανικὸς· οὗτος ἔζη ἐπὶ Αττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε περὶ κατασκευῆς πολεμικῶν ὀργάνων. Εξεδόθη ὑπὸ τοῦ Θηβενότου, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν μαθηματικῶν τῶν παλαιῶν.

ΒΙΩΝ Βορυσθενίτης, περίφημος Ελλην, ζηλωτὴς τοῦ Μόχου εἰς τὴν ποιμαντικὴν, καὶ μέγας του φίλος. Αὐτὸς ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ρόδον, καὶ ἐνῷ Αθηναῖοι τινὲς ἐπερίμενον νὰ ἀκούσουν παρ' αὐτοῦ ἐκεῖ, τὴν ῥητορικὴν, ἕνας τὸν ἠρώτησε πότε θέλει διδάξει ῥητορικὴν, ὁ δὲ Βίας ἀπεκρίθη, ἐγὼ ἔφερα σῖτον καὶ πῶς νὰ πωλήσω κριθὴν, σημαίνων μὲ τοῦτο, ὅτι ἡ φιλοσοφία ἔχει περισσοτέραν ὑπόληψιν τῆς ῥητορικῆς. Εταξίδευσε ποτὲ μὲ κακοὺς ἀνθρώπους καὶ τοῦ εἶπον, ὅτι πλησιάζουν πειραται, καὶ ὅτι θέλουν χαθῇ ἂν γνωρισθῶσι, αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτοὺς, τοὐναντίον, ἐγὼ, ἂν δὲν γνωρισθῶ· αὐτὸς ἔλεγεν ὅτι ἡ φρόνησις ὑπερβαίνει κάθε ἀρετὴν, καθὼς ἡ ὅρασις τὰς ἄλλας αἰσθήσεις. Προσέτι ἔλεγεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξυβρίζῃ τις τὰ γηρατεῖα, διότι εἶναι ἐκείνη ἡ ἡλικία, τὴν ὁποίαν καθεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ φθάσῃ. ὠνόμαζε τὸ γῆρας λιμένα ὅλων τῶν κακῶν καὶ πάσης δυσυχίας. Ἔζη κατὰ τὸ 270. Π.Χ.

ΒΙΩΝ, Σμυρναῖος, ποιητὴς βουκολικὸς· ἔζη κατὰ τὸ 150. Π.Χ. οὗτος συνέγραψεν εἰδύλεια εἰς Δωρικὴν διάλεκτον ἐκδοθ. ἐν Οξωνίᾳ κατὰ τὸ 1748.

ΒΙΩΝ, Συρακούσιος, ῥήτωρ περίφημος. Συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς τέχνης.

ΒΙΩΝ, Αβδηρίτης, μαθηματικὸς περίφημος· οὗτος πρῶτος ἔγραψεν ὅτι ὑπάρχουν μέρη τῆς γῆινου ἐπιφανείας, ὅπου εἶναι ἓξ μῆνας ἡμέρα, καὶ ἓξ μῆνας νύκτα, διὰ τῶν ἀστρονομικῶν του ἰδεῶν τὰς ὁποίας εἶχεν.

ΒΙΩΝ, Σολεύς. Συγγραφεὺς Αἰθιοπικῆς ἱστορίας.

ΒΙΩΝ, περίφημος ῥήτωρ· συνέγραψεν ἐννέα βιβλία, Μοῦσαι ἐπιγραφόμενα.

ΒΙΩΝ, Μιλήσιος, ἔνδοξος ἀνδρισμ-

τοποιός.

ΒΙΩΝ, Κλατομένιος, ἢ Χῖος, ἀγαλματοποιός.

ΒΙΩΝ, ἀπὸ τὴν Προικόνησον γραμματικὸς, συνέγραψε βιβλία δύω.

ΒΙΩΝ, ποιητὴς περίφημος· οὗτος συνέγραψε τραγῳδίας περὶ τῶν Περσικῶν.

ΒΙΕΡΓΑΒΙΟΣ, ὁ Ερμάνος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ολλανδίαν κατὰ τὸ 1668. Μ.Χ. Παιδεύθεν ἐσπούδασεν ἐντελῶς τὴν Λατινικὴν, Ελληνικὴν, καὶ Εβραϊκὴν, διάλεκτον· ἀκολούθως δὲ τὴν Θεολογίαν, καὶ τοὺς Πατέρας τῆς Εκκλησίας, καὶ ἔπειτα ἐδόθη ὅλως εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ φυσικὰς ἐπισήμας· πλουτισμένος λοιπὸν μὲ τοσαῦτα εἴδη μαθήσεων, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγα σάδιον τῆς Ιατρικῆς σπουδῆς, καὶ τοσοῦτον εὐδοκίμησεν εἰς αὐτὴν, ὥσε δὲν ἐφάνη ἄλλος, μεταξὺ τῶν Ιατροφιλοσόφων τοῦ αἰῶνός του, οὔτε πλέον πολυμαθὴς, οὔτε πλέον φιλόπονος ἀπὸ αὐτόν. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ὑπήγαινον οἱ μαθηταὶ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Λουγδούνου, διὰ νὰ ἀκούσουν τὰ μαθήματά του. Ἀπὸ τὸ σχολεῖον τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἐξῆλθον, μαθηταὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Εξεδόθησαν τούτου διάφορα συγγράμματα, πρὸ πάντων δὲ αἱ Ιατρικαὶ διαταγαὶ, καὶ οἱ ἀφορισμοί του εἶναι τὰ ὡραιότερα καὶ τελειότερα, ἀφ' ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Εὐρώπην. ἀπέθανε κατὰ τὸ 1738 Μ.Χ. καὶ τὸ ὄνομά του διατελεῖ ἀθάνατον εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς

ΒΟΕΓΟΣ, Σεβηρῖνος, Ρωμαῖος, Χριστιανὸς ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν. Ἔζη ἐπὶ Θεοδώρου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸ 500. Μ.Χ. οὗτος συνέγραψε διάφορα καὶ πολλὰ συγγράμματα· ἀλλὰ κατ' ἐξαίρεσιν ἐπαινεῖται μεγάλως ἀπ' ὅλους τοὺς πεπαιδευμένους τὸ, περὶ Παραμυθίας τῆς φιλοσοφίας σύγγραμμά του.

ΒΟΙΘΟΣ, ποιητὴς τῆς Κιλικίας.

ΒΟΪΣΚΟΣ, περίφημος ἀθλητὴς Θεσσαλός. Ξενοφ.

ΒΟΛΦΙΟΣ, φιλόσοφος καὶ γραμματικὸς τῆς Γερμανίας· οὗτος ἀπέθανε τὸ 1734. Συνέγραψε πολλὰ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, ἕνα Λεξικὸν τῆς μαθηματικῆς καὶ ἄλλα διάφορα.

ΒΟΛΤΕΡ, Φραγγῖσκος, Γάλλος· ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1694. ἐξάθη ἔνδοξος φιλόσοφος, καὶ ποιητὴς ἄριστος. Συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα συγγράμματα· εἰς πολλὰ ἐκ τούτων καταφέρεται πολὺ κατὰ τῆς θρησκείας τῶν Χριστιανῶν, ζητῶν ν' ἀποδείξῃ φυσικῶς, τὰ ὑπερφυσικὰ θαύματα καὶ βάσεις τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως· ἐμπαίζει πολλαχοῦ τὰ δόγματα καὶ ἔθιμα διαφόρων ἐθνῶν, ὡς πρὸς τοῦτο δύναταί τις νὰ τὸν συγκρίνῃ μὲ τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον Λουκιανόν. Περιῆλθεν εἰς διαφόρους τόπους τῆς Αγγλίας, καὶ εἰς ἄλλας πολιτίας· ἐξάθη ὁ πλέον περίφημος καὶ ὁ πλέον ἔνδοξος τραγικὸς ποιητὴς τῆς ἐποχῆς του· ἀπέθανε δὲ εἰς τὰ Παρίσια καὶ ἐτάφη εἰς τὸ Πανθεον.

ΒΟΛΤΕΡΑΣ, Δανιὴλ, ἔνδοξος ζωγράφος, καὶ λιθοξόος. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Βαλτάσαρ καὶ τοῦ Μιχελαγγέλου. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸ 1666. εἰς ἡλικίαν 55. ἐτῶν.

ΒΟΝΩΣΟΣ, Κύντος, υἱὸς ῥήτορος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ισπανίαν· ἦτον ὑποστρατηγὸς τοῦ Πρόβου. Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἐκη-

ρύχθη Καῖσαρ εἰς τὴν ἰδίαν ἐπαρχίαν· ἔπειτα ἔπεσεν αἰχμάλωτος καὶ ἐκρεμάσθη.

ΒΟΙΕΠΕΡ, στρατηγὸς τῶν Γάλλων· οὗτος ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸ πολεμικὸν δικαστήριον νὰ δώσῃ τὴν Πλατείαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς βουλῆς· ἀλλ᾽ ὀργισθεὶς μεγάλως εἰς τοῦτο, ἐφονεύθη μόνος του ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν δικαστῶν μὲ μίαν τηλεβόλον. (πιστόλαν.)

ΒΟΣΟΥΕΤΙΟΣ, ἐπίσκοπος, περίφημος ἀνταγωνιστὴς τῶν Διαμαρτυρομένων. Ἀπέθανε τὸ 1704. Μ.Χ.

ΒΟΣΣΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, ἀκριβὴς ἱστορικὸς, καὶ περίφημος ῥήτωρ. Ἀπέθ. τὸ 1646.

ΒΟΥΑΙΝΣ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Νικολάου, ὅστις ὑπῆγεν εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν Πέρσην καὶ ἐπροσφέρεν ἑαυτὸν εἰς ἑκούσιον θάνατον πρὸς ποινὴν, διὰ τοὺς φονευθέντας ἐν Σπάρτῃ πρέσβεις τοῦ Δαρείου· ἀλλ᾽ ὁ βασιλεὺς τὸν ἔστειλεν ὀπίσω ὁμοῦ μὲ τὸν συμπολίτην του Σπάρθεον, διὰ νὰ φανῇ ἀνώτερος τῆς ἀπανθρωπίας τῶν ἐχθρῶν του, καὶ διὰ νὰ μὴ χύσῃ αἷμα ὀθνεῖον. Ηρόδ.

ΒΟΪΛΟΣ, φυσικὸς χημικὸς, καὶ μηχανικός. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰρλανδίαν τὸ 1627. Μ.Χ. Οὗτος ἐφεῦρε τὴν πνευματολίαν· ἔδειξε τὰς πρώτας ἀρχὰς διὰ τὴν ἀνάλυσιν τῶν μεταλικῶν ὑδάτων· ἔκαμε πάμπολλα πειράματα ὑδροστατικὰ, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΒΟΥΠΑΛΟΣ, ἀγαλματοποιὸς, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς Ιππόναξ λοιδορεῖ εἰς τὰ ποιήματά του.

ΒΟΥΤΗΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. Ἐχρημάτισεν εἷς τῶν καλητέρων βασιλέων, ὅσοι ἐδιοίκησαν ἐκείνας τὰς ἐπαρχίας. Ητον φρόνιμος, ἀνδρεῖος, μετριόφρων· ἠγάπα τὰς ἐπιστήμας, καὶ ὑπερασπίζετο τοὺς σοφούς. Εδοκίμασαν οἱ Τάταροι, νὰ παρέλθουν τὸ μέγα τεῖχος τῆς Κίνας, καὶ νὰ κυριεύσουν τὸ βασίλειόν του. Αλλ᾽ ὁ Βούτης ἐξεστράτευσεν εὐθὺς, καὶ ἐνίκησε τρίς. Απατεών τις τοῦ ἐπροσφερε ποτὲ ἕνα ποτὸν, λέγων ὅτι, ἐὰν τὸ πίῃ θέλει διαμείνει ἀθάνατος, εἷς δὲ τῶν ὑπηρετῶν του ἔπασχε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ· ὁδὲ βασιλεὺς πιὼν τὸ ποτὸν ἐθυμώθη, διὰ τὴν τόλμην τοῦ ὑπηρέτου· ἀλλ᾽ αὐτὸς χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὸν ἀπεκρίθη. Εάν βασιλεῦ! αὐτὸ τὸ ποτὸν προξενῇ τὴν ἀθανασίαν τῆς ζωῆς, δὲν δύνασαι νὰ μὲ θανατώσῃς, καθότι ἔπιον ἐξ αὐτοῦ. Τότε ὁ βασιλεὺς ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, τὸν ἐσυγχώρησε.

ΒΡΑΣΙΔΑΣ, Ἕλλην Σπαρτιάτης, περίφημος στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἐνίκησε τοὺς Αθηναίους διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης· ἐκυρίευσε πολλὰ μέρη, καὶ ἀπεκατέστησε τὴν πατρίδα του φοβερὰν εἰς τοὺς ἐχθρούς· ἐνῷ ὑπήγαινε εἰς τὸ στρατόπεδον ἔγραψεν εἰς τοὺς Εφόρους, αὐτοὺς τοὺς Λακωνικοὺς καὶ ἡρωϊκοὺς λόγους· ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, ἢ νὰ νικήσω, ἢ νὰ ἀποθάνω. Εφονεύθη εἰς τὸν πόλεμον τὸ 422. Μ.Χ. Οταν ἔδωκαν τὴν ὀλιθέραν ἀγγελίαν εἰς τὴν μητέρα του Αρχιλεωνίδα, χωρὶς ν᾽ ἀλλάξῃ πρόσωπον, ἠρώτησε κατὰ πρῶτον ἂν ὁ Βρασίδας ἀπέθανεν ἀνδρείως. Πλουτ. ἀποφθ.

ΒΡΑΣΙΑΑΣ, ὄνομα τινὸς Ηρωος ἀπὸ τὴν νῆσον Κῶ. Θεόκ.

ΒΡΑΥΩΝ, ἥρως ἀπὸ τὴν Αττικὴν, ἐξ οὗ ὠνομάσθη τὸ χωρίον Βραυρών. Στέφ. Βυζ.

ΒΡΕΝΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Ιταλίᾳ Βρεντήσιον, Πρίντιζη. Στέφ. Βυζ. - 2) Βρέννος στρατηγὸς τῶν Γαλατῶν· οὗτος ὥρμησεν εἰς τὴν Μακεδονίαν τὸ 279. Π.Χ. κατέκοψε τὸν στρατηγὸν Σωσθένην μὲ τὸ στράτευμά του, καὶ ἐλαφυραγώγησε τὸν τόπον· ὥρμησε καὶ κατὰ τῆς Ελλάδος, ὅπου πληγωθεὶς ἔγινεν αὐτόχειρ.

ΒΡΟΝΤΕΥΣ, πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύθη ἡ Κλυταιμνήστρα πρὸ τοῦ Αγαμέμνονος. Παυσ. 2ᾳ.

ΒΡΟΥΤΟΣ, Μάρκος Ιούνιος, υἱὸς τοῦ Ιουνίου Βρούτου, καὶ τῆς Σερβηλίας ἀδελφῆς τοῦ Κάτωνος· οὗτος ἐνησχολεῖτο μεγάλως εἰς τὴν παιδείαν καὶ εἰς τὰς διαλέκτους, ἐξ ὧν ὠφελήθη μεγάλως, καὶ ἔλαβεν ἐλεύθερα φρονήματα ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν Ελλήνων ῥητόρων καὶ Ρωμαίων. Συνώμοσαν κατὰ τοῦ Καίσαρος, φονευόμενος δὲ οὗτος, καὶ βλέπων καὶ τὸν Βροῦτον μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα, τὸν εἶπε, " καὶ σὺ μετ' αὐτῶν, ἀγαπητέ μοι Βροῦτε!,, καθότι αὐτὸς ὁ Καῖσαρ ἐγάβη ὡς δεύτερος πατὴρ τοῦ Βρούτου, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐχρεώστει τὸ πᾶν· ἀλλ' οἱ ὁμόφρονες καὶ φίλοι τοῦ Καίσαρος, δὲν ἀφῆκαν ἀτιμώρητον τὴν τοσαύτην ἀχαριστίαν· καθότι εὐθὺς μετὰ τὴν σφαγὴν ἐκινήθη ἐμφύλιος πόλεμος, ὅπου ὁ Βροῦτος ἐνικήθη κατὰ κράτος, διὸ καὶ ἀπελπισθεὶς τὴν ἀκόλουθον νύκτα ἔγιεν αὐτόχειρ.

ΒΡΟΥΤΟΣ, Λούκιος Ιούνιος, υἱὸς τοῦ Μάρκου Ιουνίου, καὶ τῆς Ταρκυνίας θυγατρὸς τοῦ Ταρκυνίου τοῦ Πρίσκου. Οὗτος ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ταρκύνιον τὸν περίφημον, ὅστις εἶχε φονεύσει τὸν πατέρα καὶ ἀδελφόν του, ὅθεν λαβὼν βοηθοὺς τοὺς συγγενεῖς του καὶ φίλους, συνήθροισε τὸν λαὸν, καὶ ἔγινε τὸ ψήφισμα τῆς ἐξορίας τοῦ τυράννου· ἡ δὲ διοίκησις τοῦ βασιλείου ἐδόθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βρούτου, καὶ τοῦ Κολλαντίνου τὸ 509. Π.Χ. Τέλος ὁ Βροῦτος ἐφονεύθη ἔπειτα ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ τυράννου.

ΒΡΥΑΞΙΣ, Αθηναῖος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον διάφοροι κολοσσοί, γλυμμένοι εἰς τὴν νῆσον Ρόδον.

ΒΡΥΕΝΝΙΟΣ Ιωσὴφ, μοναχὸς, ἀπὸ Κωνσαντινούπολιν, πεπαιδευμένος ἀνήρ. Συνέγραψε θεολογικὰ, καὶ ἄλλους τινὰς λόγους. Απέθανε τὸ 1445. Μ. Χ.

ΒΩΛΟΣ, Δημοκρατικὸς φιλόσοφος. Συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύει την δύναμιν τῆς φύσεως συμβάλλουσαν τὰ μέγιστα πρὸς Ιατρείαν τῶν ἀσθενειῶν.

ΒΩΛΟΣ, Μενδήσιος, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος. Συνέγραψε περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν, καὶ περὶ Αστρονομίας.

Γ

ΓΑΒΑΪΟΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Φρυγίας, ἐπαρχίας εἰς τὴν Ασίαν.

ΓΑΒΡΙΑΣ, Ζ. Βαβρίας.

ΓΑΓΓΗΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰθιοποίας· Λέγουσιν ὅτι ἦτο δέκα πήχεις τὸ μῆκος, καὶ ὡραῖος τὸ πρόσωπον ὡς οὐδεὶς ἄλλος τοῦ τότε καιροῦ. Τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Μέγας Αλέξανδρος.

ΓΑΔ, ἕβδομος υἱὸς τοῦ Πατριάρχου Ιακώβ, ἐκ τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ισραήλ.

ΓΑΕΤΑΝΗΣ· οὗτος ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1284. Εἶναι ὁ πρῶτος, ὅς τις ἐπρόσθεσε τὸν Ιουβηλαῖον τὸ 1300. καὶ πρῶτος ὅς τις ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν λαὸν μὲ βασιλικὸν φόρεμα, καὶ μὲ δύω κορώνας ἐπὶ κεφαλῆς, τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης, καὶ ἐπωνομάσθη ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων. Ο Νογάρεθ ἀρχισράτηγος τῆς Γαλλίας τὸν ὑπεχρέωσε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον του, καὶ συγχρόνως τὸν ἐφυλάκωσεν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1303. τὴν 16, Οκτωβρίου.

ΓΑΖΗΣ, Ζ, Θεόδωρος Γαζῆς.

ΓΑΪΑΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Αραβίαν, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, μαθητὴς Λιβάνου τοῦ Γαδάρεως· ἔζη ἐπὶ Μαξίμου Σγορδιανοῦ. Συνέγραψε περὶ συντάξεως βιβλία πέντε, καὶ περὶ ῥητορικῆς.

ΓΑΪΟΣ, Δουέλλιος, ὁ ἐπωνομασθεὶς Νέπος, ὕπατος τῶν Ρωμαίων. Οὗτος πρῶτος ἐπολέμησε διὰ θαλάσσης, καὶ ἐκέρδησε νίκην· ἐκυρίευσε πεντήκοντα πλοῖα τῶν ἐχθρῶν· μετὰ ταῦτα ἐσήκωσε τὴν πολιορκίαν τῆς Σεγέστης, καὶ ἔλαβεν ἀμοιβὴν ἀπὸ τὴν Γερουσίαν, νὰ ὀνομάζηται ὁ πρῶτος θριαμβευτὴς τῆς θαλάσσης, τὸ 26. Π. Χ. καὶ νὰ παίζῃ μουσικὴ εἰς τὸν δεῖπνόν του. Ετύπωσε πρὸς τούτοις αὐτὸς καὶ νόμισμα, εἰς μνήμην τῆς ἐκστρατείας του, καὶ ὕψωσε καὶ πῦργον, ὅστις σώζεται μέχρι τῆς σήμερον.

ΓΑΪΟΣ, Λουτάτιος Κατοῦλος, ὕπατος τῶν Ρωμαίων τὸ 242. Π. Χ. Εναυμάχησε μὲ τοὺς Καρχηδονίους μεταξὺ τοῦ Δρεπάνου καὶ τῆς Αἰγούσης νήσου, καὶ ἐκυρίευσεν ἑβδομήκοντα πλοῖα τῶν ἐχθρῶν, καὶ κατεβύθισε πεντήκοντα. Αὕτη ἡ νίκη ἐβίασε τοὺς Καρχηδονίους νὰ ζητήσωσι τὴν εἰρήνην.

ΓΑΪΟΣ, Κάσσιος Λογγῖνος· ἐχρημάτισε θυσαυροφύλαξ τοῦ Κράσσου. Ητον ἀνὴρ πεπαιδευμένος ἐνασχολούμενος πάντοτε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Ο Βαλλεΐος Πατέρκουλος λέγει, ὅτι ὁ Κάσσιος ἦτον στρατηγὸς ἐμπειρότατος, ὁ δὲ Βροῦτος τιμιώτατος, καὶ ὁ μὲν ἄξιος φιλίας, ὁ δὲ Κάσσιος μήτ' ἔχθρας.

ΓΑΛΑΤΩΝ, ζωγράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται μία εἰκὼν παρισάνουσα τὸν Ομηρον πτύοντα τοὺς λοιποὺς ποιητάς.

ΓΑΛΒΑΝΗΣ Λουδοβῖκος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1731. ἦτον Ιατρὸς, φυσικὸς, καὶ φυσιολόγος ἔνδοξος. Οὗτος ἐσάθη ὁ πρῶτος, ὅς τις ἐφεῦρε τὸν ἠλεκτρισμὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ εἰς τὰ ζῶα.

Απέθανε τὸ 1798.

ΓΑΛΒΑΣ, Σέρβιος Σουλπίκιος, αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων· ἐγεννήθη τὸ 5. Π. Χ. εἰς τὴν Ἰταλίαν. Εκαμε ποτὲ μίαν κρίσιν σοφωτάτην, καθὼς ὁ Σολομὼν περὶ τοῦ παιδίου. Δύω ἄνθρωποι ἐφιλονείκουν περὶ ἑνὸς ἀλόγου, καὶ ἦσαν μάρτυρες ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Λοιπὸν ὁ Γάλβας ἐπρόσταξε νὰ δέσουν τὰ ὄμματα τοῦ ἀλόγου, καὶ νὰ φέρωσιν, αὐτὸ ὅπου συνήθως τὸ ἐπότιζον πρότερον, καὶ ἔπειτα νὰ σηκώσωσι τὸ κάλυμμα ἀπὸ τὰ ὄμματά του. καὶ ἐκ τούτου τὸ ἔλαβεν ἐκεῖνος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν οἶκον εἰσῆλθε μόνον του. Ο Γάλβας ἐσάθη μέγας, ἐνόσῳ δὲν εἶχεν ἀναβεῖ εἰς τὸν θρόνον, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐκαταχράσθη τὴν ἀρχήν του, καὶ τὸν ἐφόνευσαν τὸ 69. Μ. Χ.

ΓΑΛΕΟΤΤΗΣ. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ναρνίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας. Οὗτος ἐξέδωκε σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησε μεγάλην ταραχὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Απέθανε εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1486. Μ. Χ.

ΓΑΛΕΤΗΣ, φίλος ἐπιφήθιος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

ΓΑΛΗΑΝΗΣ, Φερδινάνδος, Ιταλὸς· συνέγραψε διαλόγους, περὶ ἐμπορείας τοῦ σίτου, καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν νομισμάτων. Διέτριψεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπέκτησε τὴν φιλίαν ὅλων τῶν πεπαιδευμένων, Αλεμβέρτου, Βολτέρ, καὶ ἄλλων πολλῶν. Απέθανε τὸ 1787.

ΓΑΛΗΝΟΣ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Πέργαμον· ἔζη περὶ τὰ 193. Π. Χ. ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Νίκων, περίφημος μαθηματικὸς, ὅς τις ἐδίδαξε καὶ τὸν υἱόν του ὅλας τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας· ἔπειτα ὁ Γαληνὸς ἐδιδάχθη τὴν Ιατρικὴν, ἀπὸ τὸν Σάτυρον, Στρατόνικον, καὶ Αἰσχίωνα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἦλθεν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἤκουσε τοὺς Ιατροὺς Πέλοπα, καὶ Πλατωνικὸν Αλβῖνον. Οὗτος ἐσάθη ὁ περιφημότατος Ιατρὸς μετὰ τὸν Ιπποκράτην· τόσας θαυμασὰς Ιατρείας ἔκαμεν εἰς τὴν Ρώμην, ὥστε ἐνόμιζον, ὅτι μεταχειρίζεται μαγείας, καὶ ἐκ τούτου ἐδιάσθην ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν· ἡ κράσις του ἦτο πολλὰ ἀδύνατος, καθὼς τὸ βεβαιοῖ ὁ ἴδιος, ἀλλ' ἔφθασεν εἰς ἕνα βαθύτατον γῆρας, διὰ τὴν καλὴν δίαιταν καὶ τάξιν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο. Εσύνθεσε περίπου 200 βιβλία περὶ Ιατρικῆς, καὶ ἀπέθανεν εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν. Οἱ μετὰ τοῦτον Ιατροὶ εἰς τοιαύτην ὑπόληψιν εἶχον τὰ βιβλία του, ὥσε νομίζοντες αὐτὰ κατὰ πάντα ἐντελέσατα, δὲν ἠθέλησαν νὰ προσθέσωσιν, οὔτε εἰς τὴν Ανατομίαν, οὔτε εἰς τὴν Φυσιολογίαν, οὔτε εἰς ἄλλο μέρος τῆς Ιατρικῆς· καὶ τοῦτο ἐπεκράτησε σχεδὸν 14. αἰῶνας.

ΓΑΛΙΛΑΪΗΣ Βικέντιος, υἱὸς τοῦ Γαλιλαίους, ἔνδοξος μηχανικός· ἐσάθη ὁ πρῶτος, ὅς τις μετεχειρίσθη τὸ ὡρολόγιον· Απέθανε τὸ 1649.

ΓΑΛΙΛΑΪΗΣ Γαλιλαῖος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Πίζαν, πόλιν τῆς Ιταλίας, ἔνδοξος φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς, ὅς τις ἐπωνομάσθη καὶ θεῖος. Απέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων· εἶχε τυφλωθῆ πρὸ τριῶν ἐτῶν. Οὗτος μέγας ἀνὴρ ἐφεῦρεν τὸ τηλεσκόπιον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀν-

κάλυψε θουνὰ εἰς τὴν Σελήνην τὸ 1633. Τὸ ἱερὸν δικαστήριον τῆς Ῥώμης τὸν ἐρυλάκωσε, καταδικάζον αὐτὸν διὰ τὰς καινοτομίας του.

ΓΑΛΙΗΝΟΣ Πούπλιος Λυκίνιος, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Οὐαλεριανοῦ, ὅς τις ἔγινε καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του τὸ 260. Μ. Χ. Οὗτος ὁ Γαλιῆνος ἐδόθη εἰς τὰς ἀσωτίας καὶ ἡδονάς, ἐνῶ τὸ ὑπήκοόν του ἐσέναζε ἀπὸ τὴν δυσυχίαν, καὶ ὑπέφερε διαφόρους πολέμους· αὐτὸς δὲ μὲ ἀδιαφορίαν, ἦτον δοσμένος εἰς τὰς ἀσελγείας, καὶ εἰς ἄλλας ἡδονικὰς τέρψεις, διατρίβων εἰς τὴν Ῥώμην, περικυκλωμένος ἀπὸ κόλακας καὶ πονηρούς ἀνθρώπους, καὶ γυναῖκας ὡραίας· ἐπὶ τέλους Ἀπρίλιος ὁ Δάξ, ποιμὴν τὸ ἐπάγγελμα, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ, καὶ ἐκυρίευσε τὸ Μιλάνον. ὁ δὲ Γαλιῆνος ἐξελθὼν νὰ τὸν πολεμήσῃ, ἐφονεύθη, μὲ τὸν υἱόν του Οὐαλέριον.

ΓΑΛΛΟΣ ὁ Στιλιανὸς Βίβιος Τρεβονιακός· ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων τὸ 251. Μ. Χ. ἦτον ἀπὸ λαμπρὸν γένος, καὶ ἐσμίκρυνε τὴν δόξαν του μὲ τὰς ἀτίμους καὶ ἀνοσίους του πράξεις· οὗτος ἔκλεισε μίαν εἰρήνην μετὰ τῶν Γότθων, ὥστε δὲν ἐνθυμοῦνται πώποτε αἰσχροτέραν οἱ Ῥωμαῖοι. ἄυτη δὲ ἦτον, νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς Γότθους ἐτήσιον φόρον. Ἐπέφερε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν· ἀλλὰ μετ' οὐπολὺ ἔπεσεν ἠόργὴ εἰς τὸ βασίλειόν του. μία λοιμικὴ νόσος σφοδρωτάτη ἐμάστιζεν ὅλας τὰς ἐπαρχίας του, καὶ αὐτὸς ἐφονεύθη εἰς τὸν θρόνον ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του, τὸ 253. Μ. Χ.

ΓΑΛΛΟΣ, Φλάβιος Κλαύδιος, υἱὸς Κωνσταντίνου, ἀδελφοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ἀδελφὸς Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου· ἐκηρύχθη Καῖσαρ τὸ 331. Μ. Χ. παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίου τοῦ ἐξαδέλφου του. Ὁ Γάλλος οὗτος ἐφόνευσε τὸν Δομετιανὸν τὸν ἔπαρχον τοῦ Ἀνατολικοῦ μέρους τῆς ἐπικρατείας, καὶ τὸν Θεόφιλον τὸν διοικητὴν τῆς Συρίας. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἐπεβουλεύετο νὰ ῥίψῃ ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ τὸν αὐτοκράτορα Κωνσάντιον, ὅς τις μαθὼν τὸ τοιοῦτον, ἐπρόφαξε καὶ τὸν ἐφόνευσαν τὸ 354. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν, 29. ἐτῶν.

ΓΑΜΑΣ, Βάσκος ναύαρχος τῆς Πορτογαλλίας. οὗτος ἀνεκάλυψε τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας τὸ 1497. Μ. Χ. Ἐπέστρεψε τὸ 1502. μὲ 13 πλοῖα φορτωμένα θησαυρούς. Ἀπέθανε δὲ μὲ ἐπωνυμίαν, Ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν. τὸ 1525.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τρῳὸς, νέος εὐειδέστατος, τὸν ὁποῖον ἥρπασεν ὁ Ζεὺς εἰς τοὺς οὐρανούς, διὰ νὰ οἰνοχοῇ ἄπασαν τὴν θεότητα.

ΓΑΟΥΔΕΝΤΙΟΣ, περίφημος μουσικός. Συνέγραψε μίαν ἁρμονικὴν εἰσαγωγὴν, ἥτις ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Νεϊβομίου, μετὰ τῶν λοιπῶν μουσικῶν συγγραμμάτων. Ἔζη τὸ 130. Μ Χ

ΓΑΡΟΥΦΑΛΟΣ Μπεμβενοῦτος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φερράραν, πόλιν τῆς Ἰταλίας, ἔνδοξος ζωγράφος· ἐπωνομάσθη Γαρούφαλος· διότι εἰς ὅλας τὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἔκαμνε, ἐζωγράφιζε καὶ ἕναρόδον (γαρόυφαλον). Ἀπέθ· τὸ 1695.

ΓΕΓΓΑΣ Γερόλιμος ζωγράφος, λιθοξόος, ποιητὴς Ἰταλὸς, καὶμουσικός. Ἀπέθανε τὸ 1558. εἰς ἡλικίαν 40. ἐτῶν.

ΓΕΛΑΝΩΡ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, καὶ τελευταῖος τῆς γενεᾶς τοῦ Φο-

ρωνίως, τὸ ὁποῖον ἀπέβαλεν ὁ Δαναὸς ἀπὸ τὸ βασίλειον Ἀπολόδ.

ΓΕΛΑ'ΣΙΟΣ, Κυζικηνός, ἐπίσκοπος Καισαρείας τὸ 490. Μ. Χ. Συνέγραψε σύνταγμα τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἕτερον εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ οἰκουμενικὴν τρίτην Σύνοδον, καὶ μίαν σύνοψιν τῶν ἁγίων καὶ οἰκουμενικῶν συνόδων, ἐκδοθ. εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1599. μετὰ σημειώσεων.

ΓΕ'ΛΛΙΟΣ Αὖλος, Ρωμαῖος, γραμματικὸς περίφημος. Ἤνθει τὸ 190. Συνέγραψε περὶ Ἀττικῶν νυκτῶν, *βιβλία* ἔικοσι, τὰ ὁποῖα περιέχουν ἐπωφελεῖς εἰδήσεις τῆς ἀρχαίας φιλολογίας. Ἐξεδόθησαν τὸ 1706. ἐν Λουγδ. καὶ Βαταυ. μετὰ σημειώσεων.

ΓΕ'ΛΩΝ. υἱὸς Διομήδους, περίφημος τύραννος τῶν Συρακουσίων· ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν Γέλαν· ἐπεθύμει πολὺ ἵνα λάβῃ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, μὲ τὴν θέλησιν τῶν Συρακουσίων· ὅθεν ἐπρόφασιν νὰ συναθροισθῶσιν ὅλοι ὁ λαὸς μὲ τὰ ὅπλα, διὰ νὰ κρίνουν περὶ τῆς πολιτικῆς του διοικήσεως καὶ ἀξιότητος. Οἱ δὲ Συρακούσιοι τότε, παρέδωκαν τὴν πόλιν των εἰς αὐτὸν, καὶ τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον, καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τὰ δεχθῇ· ὅστις ξεθλώθ' ὅπλος τοῖς εὐχαρίστησε διὰ τὴν προσφοράν. Εἰς τὸ 7. ἔτος τῆς βασιλείας του, ἠσθένησε ἀπὸ ὑδρωπικίαν, καὶ ἀπέθανε. Διεδέχθη δὲ τὸν θρόνον ὁ ἀδελφὸς του Ἱέρων.

ΓΕ'ΛΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους. ἀπὸ αὐτὸν κατήγοντο οἱ Γέλωνες, οἵτινες κατῴκουν εἰς τὸ δάσος τῆς Ταρτάρίας, πλησίον τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Οὗτοι εἰς τοὺς πολέμους ἔπινον αἷμα τῶν ἀλόγων.

ΓΕΜΙ'ΝΟΣ, Ρόδιος, περίφημος Ἀστρονόμος. Συνέγραψεν εἰσαγωγὴν εἰς τὰ φαινόμενα, ἤτοι στοιχεῖα Ἀστρονομίας. Ἤνθει τὸ 70. Π.Χ.

ΓΕΜΙΣΤΟ'Σ. Ζ. Γεώργιος Γεμιστός.

ΓΕΝΕΒΕ'ΛΛΗΣ, Φραγκίσκος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Μάντουαν, εἷς τῶν πλέον περιφήμων μηχανικῶν τοῦ αἰῶνός του. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, τὸν ἔστειλε πρὸς βοήθειαν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀνβέρσης, πόλεως τῆς Βραβαντίας τὸ 1585. ὅπου αὐτὸς κατεσκεύασε μὲν ἐξολοθρευτικὰς μηχανὰς κατὰ τῶν πολιορκούντων, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τὰς βάλῃ εἰς πρᾶξιν, ἐπειδὴ οἱ πολιορκοῦντες βιασμένοι, ἔκλεισαν εἰρήνην μὲ συνθήκας.

ΓΕΝΕ'ΘΛΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Παλαισίνην, σοφιστὴς, μαθητὴς Μινουκιανοῦ, καὶ Ἀγαπητοῦ· ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐτελείωσε τὴν σπουδήν του. Συνέγραψε περὶ διαλέκτων, καὶ λόγους πανηγυρικοὺς πέντε, πρὸς τὸν Δαδοῦχον καὶ Ἀσκληπιάδην.

ΓΕΝΝΑ'ΔΙΟΣ, Σχολάριος, ὁ πρῶτος Πατριάρχης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἀνὴρ πεπαιδευμένος, καὶ θεολόγος ἄριστος. Συνέγραψε πολλὰ κατὰ Λατίνων, καὶ διάφορα θεολογικὰ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὸν τόμον τῆς ἀγάπης, καὶ κατ' ἰδίαν. Ἤνθει τὸ 1450. Μ.Χ.

ΓΕ'ΝΝΕΡ, Ὀδοάρτος, Ἰατρὸς Ἄγγλος, πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς Βατζίνας, ἥτις ἐμποδίζει τὴν εὐλογίαν· δι' ἀμοιβὴν, τοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν εἴκοσι χιλιάδες λίρες τὸ 1798. ἐξέδωκε τὰς πρώτας του ἐφευρέσεις περὶ αὐτῆς.

ΓΕΝΟΒΕΖΗΣ Αντώνιος, Ιταλὸς φιλόσοφος· ἐγάθη εἷς τῶν πρώτων, ὅσοι ἐκαλλιέργησαν τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ιταλίαν. Τούτου τὰ συγγράμματα εἶναι περὶ Φιλοσοφίας, Μεταφυσικῆς, Γεωργικῆς, καὶ ἕτερα. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1769.

ΓΕΝΤΙΛΗΣ Ματθαῖος, Ιταλός. Οὗτος διὰ τὰς διαφόρους γνώμας, τὰς ὁποίας εἶχε περὶ θρησκείας, ἀπέρασεν εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ 1566. διὰ νὰ τὰς μεταδώσῃ· ἀλλὰ τὸν ἔκαυσαν εἰς τὴν Βέρναν, πόλιν τῆς Γερμανίας, ὡς ὀπαδὸν τοῦ Σερβέτου, ἀλλ' αἱ γνῶμαί του ἠδιεσώθησαν ἀβλαβεῖς. Ο Ιταλὸς Λέλιος καὶ Φάουσος ὁ ἀνεψιός του, ἐτελειοποίησαν αὐτὰς μὲ συγγράμματα, καὶ ἔδωκαν τὸ ὄνομα ἐκείνης τῆς τολμηρᾶς αἱρέσεως· ὅτι κάμνει χρεία νὰ ἐξετασθῇ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον μὲ τὴν κρίσιν τῆς φιλοσοφίας.

ΓΕΝΤΙΟΣ βασιλεὺς τῶν Ιλλυριῶν, ὅστις ἐβοήθησε μὲ στρατιωτικὰς δυνάμεις, τὸν Περσέα βασιλέα τῆς Μακεδονίας, κατὰ τῶν Ρωμαίων.

ΓΕΡΑΡΔΟΣ, ἔνδοξος ἀξρονόμος τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν θεωρίαν τῶν πλανητῶν, σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο διὰ πολὺν καιρὸν ὡς κλασικόν. Απέθανε τὸ 1290.

ΓΕΡΒΕΡΤΟΣ, Γάλλος, συνετὸς ἀνήρ· ἔγινεν ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ρεΐμην πόλιν τῆς Γαλλίας· ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ κατετρέχθη πανταχόθεν μὲ τὸ μισητὸν ὄνομα τοῦ, ἀπατεὼν καὶ μάγος· διότι ἐδίδασκε τὰς ἁπλὰς ἀρχὰς τῆς μαθηματικῆς. Εἰς τοιαύτην περίφασιν δὲν ἐβοηθήθη, ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, οὔτε ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἐνῷ ὑπῆρξαν μαθηταί του. Κατέφυγεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου ἔλαβε τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ραυέννης καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ διὰ προσταγῆς τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ μεγάλου Οθωνος, ἔγινε Πάπας, καὶ μετωνομάσθη Σίλβεστρος δεύτερος τὸ 999. Εκατώρθωσε μὲ τὸν καλόν του τρόπον, καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν λαόν.

ΓΕΡΓΙΣ, Πέρσης, υἱὸς τοῦ Αρίζου. Εχρημάτισε στρατηγὸς εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Ξέρξου. Ηρόδοτ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ, Καῖσαρ, υἱὸς τοῦ Δρούσου· ἐχρημάτισε περίφημος ἡγεμών, καὶ μὲ μεγάλην παιδείαν, κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Οβιδίου. Οὗτος ἐγνώριζε καλῶς τὴν Ελληνικὴν, καὶ Λατινικὴν διαλέκτους· μετέφρασε τὰ φαινόμενα τοῦ Αράτου καὶ τὰ Προγνωστικὰ, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν μετὰ τοῦ Αβιανοῦ. Ἐζη τὸ 10. Π.Χ.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ· οὗτος εὐνουχίσθη μόνος του· ἔγινε κατ' ἀρχὰς ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου· τὸ δὲ 715. ἀνέβη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπειδὴ ἐναντιώθη μεγάλως Λέοντος τοῦ Ισαύρου, περὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων, τὸν ἐβγαλαν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἔζησεν ἔπειτα ὡς ἰδιώτης. Συνέγραψε ἀρκετὰ συγγράμματα, περὶ τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐπιστολὰς, καὶ ὁμιλίας ἕξ, εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Θεοτόκου.

ΓΕΣΙΟΣ, Ιατροσοφιστὴς, ἀπὸ τὴν Αραβίαν. Ἐζη ἐπὶ Ζήνωνος, καὶ τὸν εἶχον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Οὗτος ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἐσύστησε τὴν τέχνην τῆς Ιατρικῆς.

ΓΕΣΝΕΡ, Σολομὼν, ἔνδοξος ποιητὴς βουκολικὸς· ἐσυγκρίθη μὲ τὸν Θεόκριτον καὶ Βιργίλιον. Οὗτος ὁ ἀγαπητὸς ποι-

ητὴς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν καθαρὰ καὶ ὡραῖα, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ξούρχ, πόλιν τῆς Σδικέρης τὸ 1788. εἰς ἡλικίαν 60. ἐτῶν.

ΓΕΤΑΣ Σεπτίμιος, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καρακάλλα· οὗτος ἦτον πολλὰ γλυκύς, συμπαθητικὸς, μετριόφρων, καὶ ἠγάπα τὰς τέχνας. Ὁ αὐτοκράτωρ Σεβῆρος ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ, ὅλους τοὺς συνωμότας τοῦ Αλβίνου, καὶ Νίγρου· ὁ Γέτας ἦτον εἰς ἡλικίαν 8 χρόνων, καὶ βλέπων τὸ μελετώμενον, ἐλυπήθη καὶ παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ τοὺς συγχωρήσῃ· ὁ δὲ ἀδελφός του Καρακάλλας, τὸν παρεκίνει νὰ φονεύσῃ οὐ μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ τέκνα των, πρὸς τὸν ὁποῖον δυσαρεστηθεὶς ὁ Γέτας εἶπε· "σὺ δὲν λυπῆσαι τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων; βέβαια εἰς περίστασιν δὲν θέλεις λυπηθῆ καὶ τὸν ἴδιον ἀδελφόν σου.,, τῷ ὄντι οὕτως ἠκολούθησε· διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σεβήρου, ὁ Καρακάλλας ἐμαχαίρωσε τὸν ἀδελφόν του Γέταν, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του Ιουλίας, ἥτις ἐπληγώθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν χεῖρα τὸ 212. Μ. Χ. καὶ οὕτως ὁ Γέτας ἔλαβε τέλος τὸ 23. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Σιένην, ἔνδοξος ἀρχιτέκτων καὶ λιθοξόος· ἐγνώριζεν ἄρισα καὶ τὴν ζωγραφικήν. Οὗτος ἔκαμε τὸ παλάτιον τοῦ Δουκὸς εἰς τὸ Οὐρβίνον. Ἀπέθανε τὸ 1470.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος ζωγράφος, καὶ κάλλιστος μωσικός. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 59. ἐτῶν, ἀπὸ δυσαρέκειαν τινὰ, ἥτις τοῦ προῆλθε ἀπὸ μίαν ἐρωμένην του· τὸ 1511.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ μοναχὸς, καὶ ἡγούμενος· οὗτος ἐχρημάτισε καὶ σύγγελος τοῦ Ταρασίου Πατριάρχου Κωνσαντινουπόλεως· ἐπεχείρισε νὰ συγγράψῃ τὰ ἀπὸ κτίσεως κόσμου συμβάντα, μέχρι τοῦ 800. Μ.Χ. ἀλλ' ἀποθανὼν ἀφῆκεν αὐτὸ ἀτελὲς· εἶχε δὲ προχωρήσει τὸ σύγγραμμά του ἕως τῶν χρόνων Διοκλητιανοῦ. Ἔζη τὸ 790. Μ.Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Παχυμέρης· ἐγεννήθη εἰς Νίκαιαν τὸ 1242. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὰς οἰκογενείας τῶν Γραικῶν, οἵτινες κατέφυγον ἐκεῖ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων ἁλώσεως τῆς Κωνσαντινουπόλεως· ἦλθεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τὸ 19. ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, καὶ τοῦ Παλαιολόγου, καὶ ἔλαβε πρῶτον τὸ ἀξίωμα τοῦ Διακόνου, τοῦ Ιερομνήμονος καὶ τοῦ Πρωτεκδίκου. Ἔζη τὸ 1340.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Γεμιστὸς, ὅστις ὠνομάσθη καὶ Πλήθων. ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν· ἦτο δὲ φιλόσοφος Πλατωνικὸς, καὶ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος ἀνήρ. Διδάσκαλός του ἐχρημάτισε Βησσαρίων ὁ Καρδηνάλιος. Ἦτον ἀγαπητὸς πολλὰ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου· λέγουσιν ὅτι ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν χρόνων. Συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα, καὶ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ περὶ Αρετῶν. Ἔζη τὸ 1430. Μ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Πισείδιος· ἦτον ἀπὸ τὴν Πισειδίαν, ἐχρημάτισε διάκονος καὶ χαρτοφυλαξ τῆς ἐν Κωνσαντινουπόλει Μεγάλης Εκκλησίας. Ἤνθει εἰς τοὺς χρό-

νους τοῦ Ἡρακλείου, καὶ ἐυδοκίμησεν εἰς τὴν Γητορικήν. Ἐκ τῶν ποιημάτων του ἐξεδόθησαν μόνον, τὸ περὶ Κόσμου Ἰαμβικόν, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σουΐδας λέγει, ὅτι συνίσταται ἀπὸ 3000 στίχους, καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἕτερον Ἰαμβικὸν ποίημα εἰς τὸν ναὸν τῶν Βλαχερνῶν. ἐξεδόθησαν τὸ 1772. ἔζη περὶ τὰ 630. Μ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Τραπεζούντιος· ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὀλίγον πρὸ τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας εἰς τὴν Βικεντίαν τὸ 1426. εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1430· καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1440. Ἐξέδωκε μίαν σύγκρισιν, μεταξὺ Ἀριστοτέλους καὶ Πλάτωνος, ἥτις ἐξάβη αἰτίακαὶ ἐσυγχίσθη μὲ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς Ἀκαδημιακῆς Αἱρέσεως. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1484. εἰς ἡλικίαν πολλὰ προβεβηκυῖαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Κύπριος, ὅστις περὶ τὰ 1283 ἐχάθη ἓξ χρόνους Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἦτον εἷς τῶν σοφωτέρων Λεξικογράφων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Λεκαπηνός, γραμματικὸς κάλλιστος· ἔζη τὸ 1310. Συνέγραψε περὶ συντάξεως ῥημάτων, καὶ ἓν λεξικὸν τῶν Ἀττικῶν λέξεων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ ἐπωνομασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του χοιροβοσκός· περίφημος γραμματικὸς τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Ἀφησεν ὀλίγα συγγράμματα. Ἔζη τὸ 400. Μ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Διαιρέτης, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Οὗτος ἐσχολίασε τὸ περὶ διαιρέσεως κεφάλαιον τοῦ Ἑρμογένους.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ἑρμώνυμος, Σπαρτιάτης· οὗτος εὑρισκόμενος εἰς τὴν Ῥώμην, ἐσάλη ἀπὸ τὸν Πάπα Σίξτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διὰ νὰ διορθώσῃ ἀναγκαίας τινὲς Ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις· εἰς δὲ τὴν ἐπιστροφήν του διαβὰς ἀπὸ τὰ Παρίσια, ἔμεινεν ἐκεῖ, καὶ ἐδίδασκεν ἐπὶ δημοσίου καθέδρας τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον. Σῴζονται αὐτοῦ εἰς πολλὰς βιβλιοθήκας, ὡραιότατα χειρόγραφα. Ἔζη τὸ 1470. Μ. Χ.

ΓΕΩΦΡΙΟΣ, Χῶσερ, πατὴρ τῆς νέας Ἀγγλικῆς ποιήσεως. Ἀπέθανε τὸ 1400. Μ. Χ.

ΓΙΑΚΟΜΟΣ, διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ἀρραγωνίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Οὗτος ὁ Πρίγγιψ ἐμοῦ μὲ τὸν Πέτρον Νολάσκον ἐσύναξαν χρήματα, διὰ νὰ ἐξαγωράσωσι τοὺς χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν αἰχμάλωτοι εἰς τοὺς Τούρκους. Σχεδὸν ἑξήκοντα χρόνους ἐπολέμει μὲ τοὺς Ἀφρικανούς, ἀλλὰ τέλος ἔλαβε κακὴν φήμην διὰ τὰς ἀσωτίας του. Ἀπέθανε τὸ 1270 Μ. Χ.

ΓΙΑΝΝΟΣ Πέτρος, Ἰταλός, ἐπίσημος ἱστορικός, καὶ μαθηματικός. Συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς Νεαπόλεως, διὰ τὴν ὁποίαν κατετρέχθη ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους, καὶ τέλος πάντων ἐβλήθη εἰς φυλακήν, ὅπου μετὰ ἔνδεκα χρόνους ἀπέθανε.

ΓΙΑΡΔΙΝΗ Μαρία, ἀπὸ τὴν Νορμανδίαν ἐπαρχίαν τῆς Δυτικῆς Γαλλίας, γυνὴ ἔνδοξος καὶ πολλὰ πεπαιδευμένη. ἐλθοῦσα εἰς τὰ Παρίσια εἰς ἡλικίαν 20. χρόνων, ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς σοφοὺς· συνέγραψε διάφορα βιβλία περὶ ἔρωτος, περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, καὶ περὶ ἄλλων διαφόρων.

ΓΙΑΣΜΑΝ Ἀβέλης ὁ Κουκ· περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Οὗτος ἀνεκάλυψε νέα μέρη, ἐπάνω εἰς τὴν νέαν Ὀλλαν-

δίαν· Απέθανε δὲ τὸ 1642.

ΓΙΓΛΗΣ Γιρόλαμος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Σιένα, περίφημες ποιητὴς, ὅστις συνέγραψε καί τινα βιβλία. Απέθανε δὲ τὸ 1772.

ΓΙΟΒΙΝΑΛΗΣ, Ιταλὸς, λαμπρὸς ποιητὴς Σατυρικὸς τοῦ δευτέρου αἰῶνος, ἐπὶ Νέρωνος· ἐσάλη νὰ διοικήσῃ στρατεύματά τινα εἰς τὴν Λυδίαν. Απέθανε δὲ περὶ τὰ 128. Μ.Χ.

ΓΙΟΜΕΛΛΗΣ, Νικόλαος, Ιταλὸς, συνθετὴς τῆς Μουσικῆς. Συνέγραψε βιβλία μουσικῆς, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. ἀπέθανε τὸ 1774.

ΓΙΟΝΕΣ, Παῦλος, ὁ πρῶτος ναυτικὸς τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς. Εγεννήθη εἰς τὴν Σκωτίαν, ἐπαρχίαν τῆς μεγάλης Βρετανίας. Τὸ 1775. ἀπέρασεν εἰς τὴν Αρκτικὴν Αμερικὴν· ἡ Κυβέρνησις τοῦ ἔδωκεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἕνα πλοῖον· τὸν δὲ ἀκόλουθον χρόνον ἔγινε ναύαρχος μὲ τὴν ἀνδρείαν του, καὶ ὠφέλησε μεγάλως τὴν Αμερικήν. Απέθανε δὲ εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1792.

ΓΙΟΤΟΣ, Ιταλὸς, ἐπίσημος ζωγράφος, ἐπὶ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ ἁγίου Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου φαίνεται μία εἰκὼν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐζωγράφησε, καὶ παρισάνει τὸ πλοῖον τοῦ Αποστόλου Πέτρου, τὸ ὁποῖον ταράττεται ἀπὸ τὴν θαλασσοταραχήν. Απέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1336.

ΓΙΟΥΓΟΥΡΤΑΣ, βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας, ἐπαρχίας τῆς Αφρικῆς, υἱὸς τοῦ Μανασσὰλ· οὗτος ἀνετράφη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ θείου του, ὅστις μετὰ τὸν θάνατόν του, τὸν ἄφηκεν ἐπίτροπον εἰς τὰ δύο του παιδία Αδέρβαλον, καὶ Θέμψαλον, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐφόνευσεν μετ' ὀλίγου καιροῦ διάστημα. Ητον μέγας ἐχθρὸς τῶν Ρωμαίων, οἵτινες ἦσαν σύμμαχοι τοῦ Αδερβάλου, καὶ ἐκίνησαν πόλεμον κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸς διέφθειρε μὲ χρήματα τὸν Ὑπατον Καλπούρνιον Μπέσιαν, καὶ πολλοὺς ἄλλους σημαντικοὺς τῶν στρατευμάτων, καὶ οὕτως διελύθη ἡ κατ' αὐτοῦ ἐκστρατεία τῶν Ρωμαίων. Ελεγε δὲ μὲ καταφρόνησιν, ὅτι ἡ Ρώμη εἶναι φιλάργυρος, καὶ δίδεται αὐτοθελήτως, εἰς ὅποιον ἔχει χρήματα νὰ τὴν ἀγοράσῃ. Μετὰ δύω χρόνους ὅμως ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Μάριον μητρυιόν του, ὅστις τὸν παρέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ Σύλλα τὸ 105. Π.Χ. καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴν Ρώμην μὲ θρίαμβον, ὅπου καὶ ἐφυλακώθη καὶ ἀπέθανε.

ΓΙΟΥΜΠΑΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας· ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του Θεψάλου, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου, καὶ συνεμάχησε μὲ τὸν Πομπήϊον κατὰ τοῦ Ιουλίου Καίσαρος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Πομπηΐου ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Καίσαρα, καὶ φεύγων ἐπρόσαξε τὸν συντροφόν του Πετρήγιον, καὶ τὸν ἐφόνευσεν, τὸ 46. Π.Χ.

ΓΙΟΥΝΕΪΔΗΣ, Αμπου-Χασσὲμ, ἔνδοξος διδάσκαλος Οθωμανὸς· οἱ Οθωμανοὶ τὸν δοξάζουν, ὡς ἅγιον. οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ φρόνησις ἑνὸς ἀνθρώπου τιμᾶται, καθὼς αὐτὸς τὴν μεταχειρίζεται· ἐὰν τις τιμᾷ τοῦτον τὸν κόσμον δὲν ὠφελεῖ· διότι ὁ κόσμος εἶναι μάταιος, ὅμως ἐὰν τιμᾷ τὴν ἄλλην ζωὴν, ὁ Θεὸς τοῦ δίδει τὴν ἀμοιβήν. Οσις τιμᾷ τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, ἡ ἀμοιβή

του εἶναι ἀσύγκριτος. Ἀπέθανε δὲ τὸ 909. Μ.Χ.

ΓΙΡΑΛΔΗΣ, Γρηγόριος, Ἰταλός, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. ἀνὴρ μὲ διαφόρους διαλέκτους, καὶ καλὸς μαθηματικὸς· οὗτος ἐξέδωκε πολλὰ συγγράμματα, καὶ ἀπέθανε τὸ 1562. Μ.Χ.

ΓΙΡΘΙΑ, γυνὴ ἀνδρεία· αὕτη ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ταχυδρόμον, ὅτι ὁ ἀνεψιός της Ἀγρότατος ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην, καὶ ἡ ψυχή της ἔμεινε διόλου ἀτάραχος, καὶ εἶπεν, ὅταν ὁ ἀνεψιός μου ὑπῆγε νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς ἐχθρούς, ἤξευρα, ὅτι, ἢ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἢ νὰ φονεύσῃ τοὺς ἐχθροὺς, εὐχαριστοῦμαι μεγάλως ὅτι αὐτὸς ἀπέθανε μὲ γενναιότητα, καὶ μὲ τὴν ἀνδρείαν του ἐτίμησε τὸν ἑαυτόν του, τὴν πατρίδα του, καὶ τοὺς γεννήτοράς του, παρὰ ἐὰν ἤθελε ζήσει πολλοὺς χρόνους ὀκνηρὸς, καὶ ἀκίνητος.

ΓΙΡΟΛΑΜΟΣ, φίλος, καὶ μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου Οὔσῃ, καὶ εἷς τῶν ὑπερασπιζομένων τὸ δόγμα τοῦ διδασκάλου του. τὸ 1415. ἐπροσκλήθη εἰς τὸ συνέδριον τῆς Κωνσταντίας πόλεως εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ φθάσας αὐτοῦ κατεδικάσθη εἰς φυλακὴν, μὲ πρόταση τοῦ, ἢ νὰ παραιτηθῇ τοῦ δόγματος τοῦ διδασκάλου του, ἢ, ὅτι θέλουν τὸν καύσειν ζωντανόν. αὐτὸς δὲ φοβηθεὶς, παραίτησε τὸ δόγμα, καὶ ὠνειδίσθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν του· ἀλλ' εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἐφανέρωσε ἐκ δευτέρου τὰ αἰσθήματά του εἰς τὰ περὶ τοῦ δόγματος, καὶ ἐπροσκλήθη πάλιν εἰς τὸ συνέδριον, καὶ ὡμολόγησεν, ὅτι ἐπιθυμεῖ μεγάλως νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸ δόγμα του, καὶ ἐπάνω εἰς τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς, καὶ οὕτω κατεδικάσθεις, ὑπῆγε καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς, μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν.

ΓΙΣΑΙΕΡΗΣ Μικέλης, Ἰταλὸς, ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1566. καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Πίος πέμπτος· περίφημος διὰ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ ἀφιλοκέρδιάν του. Οὗτος πρῶτος μετὰ ὀκτὼ αἰῶνας ἀκύρωσε τὴν παλαιὰν συνήθειαν, τοῦ νὰ πληρώνουν εἰς τοὺς Ἱερεῖς, διὰ νὰ λαμβάνουν τὴν συγχώρησιν. Ἀπέθανε δὲ περὶ τὰ 1572. Μ.Χ.

ΓΛΑΥΚΙΠΠΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν ἄνδρα της Ποτάμονα. Αἰσχιν.

ΓΛΑΥΚΟΣ, Ἕλλην, ἀπὸ τὸ Ἄργος.

ΓΛΑΥΚΩΝ, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος· τούτου φαίνονται εἰς μίαν ἔκδοσιν ἐννέα διάλογοι, Φείδωλος· Εὐριπίδης· Ἀμύντιχος· Εὔθυς· Λυσιθείδης Ἀριστοφάνης· Κέφαλος· Ἀναξίφημος· Μενέξενος. ὑπάρχουν καὶ ἕτεροι τριάκοντα δύω ὑπὸ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ νομίζονται νόθοι.

ΓΛΥΚΑΣ. Ζ. Μιχαὴλ Γλυκᾶς.

ΓΝΕΪΟΣ, καὶ Σέξτος, υἱοὶ τοῦ Πομπηΐου, ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Ἱσπανίας, ἀλλ' ὁ Καῖσαρ τοὺς ἐνίκησεν εἰς τὴν μάχην τῆς Μούνδας τὸ 45. Π.Χ. καὶ ὁ μὲν Γνεῖος ἐφονεύθη, ὁ δὲ Σέξτος ἀπέρασεν εἰς τὴν Σικελίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκυρίευσεν· ἔπειτα δὲ ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Αὔγουσον, καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Ἀσίαν μὲ ἑπτὰ μόνον πλοῖα, ἐκ τῶν 350. τὰ ὁποῖα εἶχε πρότερον πολεμῶν· τέλος κατέφυγεν εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη τὸ 35. Π.Χ.

ΓΝΕΟΣ Νέβιος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κομπανίαν, ἐπαρχίαν τῆς Ἰταλίας· ποι-

ητὴς Λατῖνος ἀρχαιότατος. Ἔζη τὸ 230. Π.Χ. Οὗτος ἐσύνθεσεν ἕνα μέγα πλῆθος τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν Σατυρικῶν, καὶ ἓν ποίημα διὰ τὴν πρώτην μάχην Πανίκαν.

ΓΝΩΣΙΔΗΜΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Ὠραιοῦ· ἐν Εὐβοίᾳ. Αἰσχ.

ΓΟΓΓΥΛΟΣ, Ἕλλην, ἀπὸ τὴν Ἐρέτριαν· ὅστις ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα του, κατέφυγεν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε δωρεὰν τὰς πόλεις, Μυρίναν καὶ Γρύνιον. Θου. 128.

ΓΟΓΓΌΡΑΣ, Λοδοβῖκος, Ἰσπανὸς, ἐπωνομάσθη Πρίγγιψ τῶν ποιητῶν τῆς Ἰσπανίας.

ΓΟΛΔΌΝΗΣ Κάρλος, Ἰταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1707. περίφημος ἀνακαινιστὴς τοῦ Ἰταλικοῦ Θεάτρου· οὗτος ἐπαγγέλετο τὴν νομικὴν εἰς τὴν πατρίδα του, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου καὶ ἐδίδασκε Πριγγιπέσσας τὴν Ἰταλικὴν διάλεκτον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδιδαν καὶ μισθὸν, 4000. Λίρας τὸν καθέκαστον χρόνον. Μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐλάμβανεν ἡ γυνή του ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, τὰ δύω τρίτα τοῦ μισθοῦ του.

ΓΟΛΔΣΜΙΘ, Ἰρλανδὸς, περίφημος ἱστορικὸς· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, τῆς Ρώμης, καὶ τῆς Ἀγγλίας. Ἀπέθανε τὸ 879. Μ.Χ.

ΓΌΛΙΟΣ Γιάκομος, ἔνδοξος διδάσκαλος, Ἀραψ, καὶ ὁ πλέον σοφὸς τοῦ αἰῶνός του εἰς τὰς Ἀσιατικὰς διαλέκτους· οὗτος συνέγραψε ἕνα Λεξικὸν Ἀραβικὸν, καὶ ἕνα Περσικὸν, καὶ διαφόρους ἄλλας ἱστορίας. Ἀπέθανε τὸ 1667. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 70. χρό ων.

ΓΟΝΖΆΓΑ Ἰουλία, γυνὴ τοῦ Βεσπεσιανοῦ Κολόνα, ἦτον πολλὰ ὡραία, καὶ τόσην φήμην εἶχεν, ὥστε ὁ Σουλεϊμάνης ὁ δεύτερος τὴν ἠράσθη χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ, ὅθεν διώρισε τὸν ναύαρχον τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀλγερίου, νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν κλέψῃ τὸ 1540. αὐτὸς δὲ ὑπῆγε διὰ νυκτὸς, καὶ ἐκυρίευσε τὴν χώραν. ἀλλ᾽ ἡ Ἰουλία ἀκούσασα τὴν ταραχὴν ἔφυγε γυμνὴ ἀπὸ τὸν οἶκον της, καὶ ἐφυλάχθη εἰς τὰ πλησίον βουνὰ τῆς πολιτείας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ὑπανδρευθῇ.

ΓΟΡΓΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Καρμαντίδου· ἐγεννήθη εἰς τὸ Λεοντῖνον τῆς Σικελίας, ἐχρημάτισε ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς περιφημότατος, καὶ ἔφθασεν εἰς τοσαύτην ἐντέλειαν τῆς τέχνης, ὥστε ἀπεστόλμα νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ἀκροατάς του, προβάλλετε, καὶ εὐθὺς ἐκ τοῦ προχείρου ἔδιδε τὴν λύσιν τοῦ προβαλλομένου, ὁποίας φύσεως καὶ ἂν ἦτον. Ἀπέθανε τὸ 454. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 108. χρόνων. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται μόνον δύω λόγοι. Ἑλένης ἐγκώμιον· καὶ Ἀπολογία Παλαμήδους· ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Ρεϊσκίου.

ΓΟΡΓΎΩΝ, Ἕλλην ἀπὸ τὴν Ἐρέτριαν, ἀδελφὸς τοῦ Γογγύλου, ὅστις φυγὼν ὡς ἐξόριστος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἦλθεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν ὡς δῶρον, τὴν πόλιν Γάβριον. Ξεν,

ΓΌΡΓΟΣ, υἱὸς τοῦ Χέρσιος, βασιλεύς τῆς ἐνΚύπρῳ Σαλαμῖνος, ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

ΓΟΡΔΙΑΝΌΣ ὁ νέος, ἔκγονος τοῦ γέ-

ροντος Γορδιανοῦ· ἐσάθη Καῖσαρ εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του· φθάσας εἰς ἡλικίαν 18 χρόνων, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ταρκιλίαν θυγατέρα τοῦ Ημιθέου, τὸν ὁποῖον ὁ Γορδιανὸς ἔκαμεν ὕπατον τοῦ Πραιτωρίου, καὶ ἐκινήθη εἰς πόλεμον κατὰ τοῦ Σαπόρου βασιλέως τῶν Περσῶν. Επολέμησε πρῶτον τοὺς Γότθους· ἀπέρασε τὸν Ελλήσποντον καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν, ἐπολέμησε μὲ τὸν Σαπόρην, καὶ τὸν ἐνίκησεν· ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις, καὶ ἐπαρχίας· Φίλιππός τις δεύτερος Υπαρχος τοῦ Πραιτωρίου τὸν ἐφόνευσε τὸ 244. Μ. Χ.

ΓΟΡΔΥΣ, υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη ἡ Γορδιαία πόλις τῆς Φρυγίας. Στεφ. Βυζ.

ΓΟΡΙΣ, Αντώνιος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἀρχαιολόγος ἔνδοξος. Οὗτος ἐλάμπρυνε τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Τοσκάνης. Απέθ. τὸ 1757. Μ. Χ.

ΓΟΥΑΔΑΝΙΟΛΟΣ, Φίλιππος, σοφὸς διδάσκαλος, Αραψ, εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης. Οὗτος μετέφρασεν εἰς τὸ Αραβικὸν τὴν Αγίαν Γραφὴν, καὶ ἔκαμε μίαν ἀπολογίαν εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, κατὰ τοῦ περιφήμου Ιατροῦ Μωαμεθανοῦ Αχμέτ, υἱοῦ τοῦ Υζίν- Αμπέ. Απέθανε εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1659.

ΓΟΥΑΖΗΣ, Μάρκος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὸ Παταύϊον. Οὗτος συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν πολέμων τοῦ αἰῶνος του, μὲ λεπτομερεῖς ἐκθέσεις. Απέθ. τὸ 1556.

ΓΟΥΑΡΙΝΟΣ, Ιταλὸς, διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς Γλώσσης καὶ Λατινικῆς.

ΓΟΥΑΪΝΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος Αρχιτέκτων, καὶ μαθηματικός.

ΓΟΥΕΡΚΙΝΟΣ, Φραγγίσκος, Ιταλὸς, περίφημος ζωγράφος· λέγουσιν, ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Σβεκίας, τὸν ἐτίμησε μὲ μίαν ἐπίσκεψιν, καὶ τοῦ ἐπίασε τὴν χεῖρα, ἐπιλέγουσα, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐγγίσῃ χεῖρα, ἥτις κάμνει πράγματα θαυμάσια. Απέθ. τὸ 1667.

ΓΟΥΪΑΡΔΙΝΗΣ, Φραγγίσκος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἔνδοξος ἱστορικὸς· συνέγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τὰ 1490 ἕως τὸ 1533. διὰ τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκαν ἐπώνυμον τὸ "Ηρόδοτος καὶ Θουκιδίδης Φλωρεντῖνος. Απέθ. τὸ 1540. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΔΗΣ, Αλέξανδρος, Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Παταύϊον. Αὐτὸς ἐνδοκίμησε μεγάλως εἰς τὴν Ιταλικὴν ποίησιν· οἱ λόγοι του ἠκούοντο μὲ τόσην εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὸν λαὸν, εἰς τρόπον ὥςε ἄλλος ποιητὴς Ιταλὸς, δὲν ἔφθασε σχεδὸν εἰς τόσον βαθμὸν ἐπαίνου. Απέθανε τὸ 1712. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΔΟΝΟΣ, Κόμης τῆς Φιλανδρίας ἐπαρχίας τοῦ Βελγίου. Ο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φίλιππος, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν καὶ τὸν υἱόν του ἀπὸ τὴν φυλακὴν μὲ συνθήκας, ἂν δὲν ὑποταχθῇ ὁλὸς τῆς Φιλανδρίας, ὅς τις εἶχεν ἀποστατήσει, νὰ ἐπιστρέψουν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν· ἀλλ' οὗτοι μὴ δυνηθέντες νὰ καθησυχάσουν τὴν ἀποστασίαν, ἐφυλακώθησαν καὶ δεύτερον, περὶ τὰ 1304. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΔΟΣ Γένης, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, κάλλιστος ζωγράφος· ὅταν ἐζωγράφιζεν ἐνδύετο μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὑπηρετεῖτο ἀπὸ τοὺς μαθητάς του μὲ ἄκραν σιωπήν. ἔξω τοῦ σχολείου ἦτον σεμνὸς, κοινωνικὸς, καὶ γενναῖος· ὁ τρόπος τῆς ζωγραφίας του ἦτον φυσικὸς, καὶ ζωηρός. Απέθανε τὸ 1640.

ΓΟΥΪΔΟΣ, Ιταλὸς, διδάσκαλος τῆς

Ιατρικῆς, ἔνδοξος διὰ τὰς γνώσεις του, καὶ διὰ τὰ συγγράμματά του· ἐξέδωκε μίαν μετάφρασιν ἑλληνικὴν, τῶν παλαιῶν χειρούργων Ελλήνων. Απέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1569.

ΓΟΥΪΡΑΑΝΔΑΓΙΟΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ζωγράφος περίφημος, καὶ διδάσκαλος τοῦ Μικελαγγέλου· ἐχρημάτισε πρῶτον χρυσοχόος, ἔπειτα ζωγράφος· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 44. χρόνων.

ΓΟΥΪΓΟΝΟΣ, Ιταλὸς, οἱ Ιταλοὶ τὸν ἐνόμιζον, ὅτι ἦτον ὁ Πρίγγιψ τῆς Ιταλικῆς ποιήσεως, ἕως ὅτου τὸν ἐπεσκίασεν ὁ Δάντης. Απέθανε τὸ 1293.

ΓΟΥΙΕΛΜΙΝΗΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, σοφὸς Ιατρὸς καὶ μαθηματικὸς· ἔγραψε περὶ ὑδροστατικῆς, καὶ περὶ τῆς φύσεως τῶν ποταμῶν. Απέθανε τὸ 1710. Μ.Χ.

ΓΟΥΝΔΕΒΕΡΓΑ, γυνὴ τοῦ Αρισάλδου βασιλέως τῆς Λομπαρδίας· ἦτον ὡραία τὸ σῶμα, καὶ καλλίστη τὴν ψυχὴν, καὶ κατ' ἐξοχὴν φιλάνθρωπος. Εἷς τῶν οἰκείων τοῦ βασιλέως ὀνόματι Ανδόλφος, μίαν ἡμέραν τὴν ἐκοίνωσεν ἓν ἄτιμον ζήτημα· αὐτὴ δὲ τὸν ὠνείδισε, καὶ τὸν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον. Εζη τὸ 629. Μ.Χ.

ΓΟΥΝΕΪΣ, Ελλην, ἡγεμὼν τῶν Ακαρνάνων, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροάδος.

ΓΟΥΝΤΕΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Θουριγγίαν πόλιν τῆς Γερμανίας, ἡ φύσις τοῦ ἐχάρισε τὴν ἀνδρείαν, καὶ γενναιότητα, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τὸ 1349. Μετ' ὀλίγους μῆνας τῆς αὐτοκρατορίας του περιέπεσεν εἰς ἀποπληξίαν. Ο Κάρλος Τέταρτος τοῦ ἔδωκεν μίαν μικρὰν ποσότητα χρημάτων, καὶ ἔκαμε παραίτησιν τῆς αὐτοκρατορίας του εἰς τὸν Κάρολον βασιλέα τῆς Βοεμίας. Τὸ βασίλειον τῶν Ρωμάνων ἐπωλήθη πολλάκις, ποτὲ ὅμως εἰς μίαν τοιαύτην οὐτιδανὴν τιμήν. Ο Γούντερος ἀπέθανεν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας, καὶ ἐνταφιάσθη μὲ μεγάλην πομπήν.

ΓΟΥΣΜΑΝ Λουΐζα, βασίλισσα τῆς Πορτογαλλίας. Εγεννήθη εἰς τὴν Ισπανίαν, μὲ τὴν εὐτολμίαν της, καὶ μὲ τὰς ἀρετάς της, ἔβαλε τὸν βασιλικὸν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδρός της. Αὕτη ἡ βασίλισσα ἦτον τὸ παράδειγμα τῆς σεμνότητος, καὶ τῆς σωφροσύνης. Απέθανε δὲ ἀπὸ τὰς πολλὰς δυσχίας, τὰς ὁποίας ἐδοκίμασεν, ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως υἱοῦ της, περὶ τὰ 1666.

ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ Ανδόλφος, ὁ λεγόμενος Μέγας βασιλεὺς τῆς Σουηκίας, διεδέχθη τὸν βασιλικὸν θρόνον τὸ 1611. ἀφοῦ ἔσωσε τρόπαια κατὰ τῆς Δανιμαρκίας, Ρωσσίας, καὶ Πολωνίας, τὸ 1630. ἔλαβε μέρος τῶν Προτεσταντων τῆς Γερμανίας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν πόλεμον τὸ 1632. Μ.Χ.

ΓΟΥΤΕΜΒΕΡ, Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αργεντίναν πόλιν τῆς Γαλλίας· οὗτος εἶναι ὁ ἐφευρετὴς τοῦ τύπου περὶ τὰ 1440. Μ.Χ.

ΓΟΥΤΤΕΡΙΟΣ· οὗτος ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τὸν Φερδινάνδον βσιλέα τῆς Καστελλίας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, εἰς τὸν ἴδιον πόλεμον εἶχε φονευθῆ ὁ ἀδελφός του. Ὁ δὲ Γουττέριος ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του, μὲ ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν· ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἐβαλσάμωσε, καὶ βαλὼν αὐτὸ εἰς ἓν κιβώτιον

τὸ ἐφύλαττεν ἄταφον, ἕως οὗ ἀπέθανεν ὁ Φερδινάνδος.

ΓΟΦΦΙΈΔΟΣ, Ἰταλὸς, ἱερεὺς τοῦ 12 αἰ ῶνος, μὲ διαλέκτους, Λατινικὴν, Ἑλληνικὴν, καὶ Χαλδαϊκήν. Περιῆλθε σχεδὸν τεσσαράκοντα χρόνους εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ἐσύναξεν ἀπὸ διαφόρους Βιβλιοθήκας περίεργα πολλά.

ΓΡΑΒΙΝΑΣ Ἰωάννης, ποιητὴς Ἰταλὸς, ἐσπούδασεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1688. Ἀπέρασεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου εὗρε τὸν Κρεσιμβένην, καὶ ἐκ συμφώνου οἱ δύω ἠθέλησαν νὰ ἀναπλάσουν τὴν Ἰταλικὴν ποίησιν. Οὗτος ἐξέδωκε καὶ διάφορα συγγράμματα.

ΓΡΑΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, υἱοῦ τοῦ Δίμωνος· ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Φθιώτιδα τῆς Θεσσαλίας, ἥτις ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ὠνομάσθη κυρίως Ἑλλὰς, καὶ Ἕλληνες οἱ κάτοικοι αὐτοῦ. Γραικοὶ ὠνομάσθησαν ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Γραικοῦ, μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ὠνομάσθησαν ὅλοι ἐν γένει οἱ Ἕλληνες, καὶ ἡ Ἑλλὰς, Γραικία, ὄνομα τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο γενικὸν εἰς τὸν καιρὸν τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων, καθότι οἱ ὑπήκοοι μόνον τοῦ εἰρημένου Γραικοῦ, καὶ κάτοικοι τῆς Ἑλλαδοπόλεως, ἤ μικρᾶς χώρας τῆς Θεσσαλιώτιδος, ὠνομάζετο Γραικία, ἔπειτα ὅμως τοῦτο τὸ ὄνομα ἔγινε κοινὸν, ὅπου ἐλαλεῖτο ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.

ΓΡΆΝΔΗΣ, Ἰταλὸς, περίφημος μαθηματικὸς, καὶ σοφὸς ἀρχαιολόγος, βιογράφος καὶ ποιητής. Οὗτος συνέγραψε περὶ Μηχανικῆς, Γεωμετρίας, Ἀριθμητικῆς, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε 1742.

ΓΡΑΝΜΟΝΤΗΣ, εὐγενὴς Γάλλος. οὗτος ἀφοῦ ἔκαμε μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐσάλη ἔπειτα εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐν εἴδει ἐξορίας, διότι εἶχε καταντήσει μέγας οἰνοπότης, καὶ μαινόμενος διὰ τὴν μουσικὴν, καὶ ἀχαλίνωτος εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας· ἐδιορίσθη νὰ πολιορκήσῃ τὸ Καμπεῖον, πόλιν τῆς Ἀμερικῆς, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε, καὶ ἐλαφυραγώγησε, καὶ ἔλαβεν ἀναριθμήτους θησαυροὺς καὶ λάφυρα.

ΓΡΑΤΙΆΝΗΣ, Γιρόλαμος. οὗτος συνέγραψεν ἓν ποίημα ἐπιγραφόμενον Κλεοπάτρα, καὶ ἄλλας τραγῳδίας καὶ ποιήματα.

ΓΡΑΤΙΆΝΗΣ, Ἰταλὸς. συνέγραψε μίαν ἱστορίαν περὶ τοῦ πολέμου τῆς Κύπρου, καὶ τὰς δυσχρίας τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του. Ἀπέθανε τὸ 1611.

ΓΡΆΤΙΟΣ Φαλίσκος· ἐπωνομάσθη οὕτως ἐπειδὴ κατήγετο ἀπὸ τοὺς Φαλίσκους, λαοὺς ἀρχαίους τῆς Γυρρηνίας. Ἔζη τὸ 25. Π.Χ. Συνέγραψε ποίημα κυνηγετικὸν εἰς ἑξαμέτρους στίχους. ἐξεδόθησαν ἐν Μιτταυΐα τὸ 1776. Μετὰ σημειώσεων.

ΓΡΕΪ Ἰωάννα, δυσχρὴς πριγγιπέσσα. τὸ 1553. ἐκηρύχθη Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ὑπεχρεώθη νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον, τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἐφυλάκωσαν. Ἡ Βασίλισσα Μαρία, ἐπρόσταξε καὶ ἐφόνευσαν τὸν ἄνδρα της μέσα εἰς τὴν φυλακήν· ἡ δυσχρὴς σύζυγός του ἔτρεξεν εὐθὺς καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸ αἱματωμένον του σῶμα καὶ τὸ κατεφίλει· ἀλλ' οἱ δήμιοι τὴν ἐσήκωσαν ἐκεῖθεν μὲ καταφρόνησιν, καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν, τὴν ἐφόνευσαν εἰς ἡλικίαν 22. χρόνων.

ΓΡΙΓΕΝΤΙΟΣ, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἰαφὰρ, πόλεως τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας· ἤνθει τὸ 530. Μ.Χ· οὗτος συνωμίλισε μὲ

τὸν Ἐρβὰν Ἰουδαῖον περὶ Χριστοῦ, ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως τῶν Ὁμηριτῶν, καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ. Αὕτη ἡ ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται καὶ διάλογος, ἐξεδόθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων, εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1654.

ΓΡΗΓΟΡΑΣ. 2. Νικηφόρος, Γρηγοράς.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Μάγνος, ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, ἐνάρετος ἀνὴρ καὶ πεπαιδευμένος, συνέγραψε πολὰ ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα εἰς Λατινικὴν διάλεκτον, καὶ ἐπιστολάς τινάς εἰς τὸ Ἑλληνικόν· Ἀπέθανε τὸ 604.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Πάρδος, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κορίνθου· συνέγραψε περὶ Διαλέκτων· τὰ συγγράμματά του ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1811. μετὰ ἀξιολόγων σημειώσεων. Ἔζη τὸ 1160. Μ.Χ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ θαυματουργός. οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον Θεόδωρος· κατήγετο ἀπὸ ἐπισήμους γονεῖς ἐθνικοὺς ἀπὸ τὴν Νεοκαισάρειαν τῆς Καππαδοκίας· ἔχασε τὸν πατέρα του τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἡ δὲ μήτηρ του τὸν ἔβαλε νὰ σπουδάσῃ τὴν ῥητορικήν, ἐνταυτῷ καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, διερχόμενος δὲ τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης, ἦλθεν εἰς τὴν Καισάρειαν, ὅπου εὑρὼν τὸν Ὠριγένην, ἔμεινε παρ' αὐτῷ, ὁμοῦ καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀθηνόδωρος, ὅς τις τὸν ἐδίδαξεν τὰ εἴδη τῆς φιλοσοφίας, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν· διέτριψεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ὠριγένους ἀπὸ τὰ 238. μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου κατεπείσθη νὰ ἀναδεχθῇ, τὸ ἀξίωμα τῆς ἐσκοπῆς τῆς Νεοκαισαρείας τὸ 264. Μ.λ. ζήσας δὲ θεαρέσως, καὶ ἐκτελῶν πολλὰ θάυματα, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον τὸ 270 Μ.Χ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ θεολόγος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀριαζὸν, πόλιν τῆς Καππαδοκίας τὸ 300. Μ.Χ ὁ πατήρ του ἦτον ἐπίσκοπος τῆς Ναζιανζοῦ πόλεως. ἐμαθήτευσεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, ἔπειτα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ τέλος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐφιλιώθη μὲ τὸν Μέγαν Βασίλειον, καὶ ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Ἰουλιανόν. Ὁ Βασίλειος τὸν ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον τῶν Ζασίμων, τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Καισαρίας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ τόπος οὗτος ἦτον νοσώδης παραιτήθη καὶ διεδέχθη τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ πατρός του· τὸ δὲ 378. ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου· ἔπειτα παρεχώρησε τὸν θρόνον του, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀριανζὸν τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀπέθανε· Συνέγραψε 35. ὁμιλίας· καὶ 244. ἐπιστολὰς, καὶ διάφορα ἄλλα ποιήματα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς Βασιλείου τοῦ Μεγάλου· ἐγεννήθη εἰς τὸν Πόντον τῆς Καππαδοκίας, ἐδοθη ὅλος εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ εὐδοκίμησε τόσον μεγάλως, ὥστε ἐπαινεῖται τὸ ὕφος του, ὡς γλαφυρώτατον· ἔκαμε μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὠνομάσθη Πατὴρ Πατέρων· κατὰ πρῶτον προεχειρίσθη ἀναγνώστης, μετέπειτα τὸν ἀνεβίβασεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν θρόνον τῆς ἐπισκοπῆς Νύσσης τὸ 372. ἦτον παρὼν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένην σύνοδον τὸ 381. καὶ 394. τὰ συγγράμματά του σώζονται σχεδὸν ὅλα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια εἰς τόμους δύω. τὸ 1615.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ Παλαμᾶς, κατήγετό

ἀπὸ τὴν Ασίαν. Παραιτηθείς τὰς βασιλικὰς τιμὰς ἦλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ορος, ὁμοῦ μὲ ἄλλους δύω ἀδελφούς του, καὶ ἔγιναν μοναχοί. τὸ 1347. ὁ Βασιλεὺς Κατακουζηνός, καὶ ὁ Πατριάρχης Ισίδωρος, ἐψήφισαν αὐτὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλ' ὁ διοικητὴς ταύτης τῆς πόλεως δὲν τὸν ἐδέχθη, καὶ διευθύνθη εἰς τὴν Λῆμνον. Ητον δὲ πάρεδρος καὶ εἰς τὴν σύνοδον, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς Κωνσαντινούπολιν κατὰ τοῦ Βαρλαάμ. Ἐζη τὸ 1351. Συνέγραψε πολλὰ κατὰ Λατίνων, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἀνέκδοτα.

ΓΡΙΜΑΛΔΗΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, πόλιν τῆς Ιταλίας, περίφημος ζωγράφος. ἀπέθανε τὸ 1680. Μ. Χ.

ΓΡΙΜΟΑΛΔΟΣ Ιταλὸς, Δούξ τῆς Βενεβέντου ἐπαρχίας τῆς Ιταλίας· ἀφοῦ ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ Μιλάνον, καὶ ἀπὸ τὴν Παυΐαν τοὺς υἱοὺς τοῦ Αρρέρτου, ἐνίκησε μὲ ἀπάτην τοὺς Γάλλους, ἐπροσποιήθη τρόπον τινὰ, ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸ φάσιμόν των εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅθεν διὰ νυκτὸς, ἐνῷ αὐτοὶ ἦσαν βυθισμένοι εἰς τὸν ὕπνον ἀπὸ τὴν οἰνοποσίαν, ὥρμησαν ἐκεῖνοι αἰφνιδίως καὶ τοὺς κατέκοψαν.

ΓΡΙΣΜΟΝΔΑ Παυλίνα, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πέργαμον πόλιν τῆς ἐπικρατείας τῶν Ενετῶν· ἦτον καλλίστη ποιήτρια, ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, καὶ ἀπέθανε τὸ 1801. Μ. Χ.

ΓΡΟΖΙΟΣ Οὔγος, νομοθέτης ἄριστος. καὶ συγγραφεὺς τοῦ ἀνθρωπίνου δικαιώματος· ἐγεννήθη εἰς τὸ Δελφινάτον, ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας, τὴν 11. Απριλίου 1582. Απέθανε εἰς τὸ Στοκχόλμ μητρόπολιν τῆς Σβεκίας τὸ 1645. Μ. Χ.

ΓΡΟΤΤΟΣ Λεδοβῖκος· οὗτος ἐγεννήθη τυφλὸς, πλὴν ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὴν λογικὴν καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἐδημηγόρησεν ἐπαινῶν τὸν Ενρῖκον Βασιλέα τῆς Γαλλίας. Σώζονται τούτου διάφορα ποιήματα. Απέθανε τὸ 1585.

ΓΡΥΛΛΟΣ, υἱὸς τοῦ περιβοήτου Ξενοφῶντος, ἐπληγώθη θανατηφόρως, πολεμῶν μὲ ἀνδρείαν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Μαντηνίας εἰς Πελοπόννησον τὸ 360. Π. Χ. ἔλαβε τόλμην ἐνῷ ἦτον πληγωμένος, καὶ ἐφόνευσε τὸν Επαμινῶνδα Αρχιστράτηγον τῶν Θηβαίων· ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατόν του ὁ Ξενοφῶν ὁ πατήρ του, ὑπερελυπήθη, καὶ ἐπειδὴ ἐθυσίαζε καὶ εὑρέθη μὲ στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸν εὔγαλε, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπληροφορήθη, ὅτι ὁ υἱός του ἐφονεύθη, ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν ἀρχιστράτηγον τῶν ἐχθρῶν, ἔβαλε πάλιν τὸν στέφανον, λέγων, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ μου μακρὰν τοῦ νὰ προξενήσῃ λύπην, πρέπει νὰ ἑορτασθῇ

ΓΡΥΤΤΟΣ, Αθηναῖος· οὗτος κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος, διὰ τὰς μεγάλας πονηρὰς καὶ αἰσχρὰς του πράξεις, ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου. Αριστοφ. 877.

ΓΡΥΦΟΣ, ὠνομάσθη οὕτως· διότι ἡ μύτη του ἦτον πολλὰ χονδρή· ἦτον υἱὸς τῆς Κλεοπάτρας· οὗτος ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του Σέλευκον, διὰ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν βασιλείαν· ἀλλ ἡ Κλεοπάτρα τὸν ἐφαρμάκωσε ὑποπτευθεῖσα μήπως, μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Αλεξάνδρου νίκην του τὴν ἀφαιρέσῃ τὴν ἐξουσίαν· ὅθεν ἐπισρέφων ἀπὸ τὴν νίκην του ἐπρόσφερε ἕνα ποτήριον οἶνου μὲ φάρμακον· ἀλλ αὐτὸς ὑποπτευθεὶς δολιότητα, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πίῃ, καὶ ἔδωκε τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν

αὐτὸς τὴν εἶπε, ὅτι ἂν δὲν τὸ πίῃ θέλει βεβαιώσει τὴν ὑποψίαν του· αὕτη δὲ διὰ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ πᾶσαν ὑποψίαν, ὑπεχρεώθη νὰ τὸ πίῃ, καὶ οὕτως ἀπέθανε.

ΓΥΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Δασκύλου, φίλος τοῦ Κανδάλου βασιλέως τῶν Λυδῶν· οὗτος κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας βασιλίσσης, ἐφόνευσε τὸν Κανδάλην, καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας τὸ 760. Π.Χ. βασιλεύσας 38. χρόνους· λέγεται, ὅτι ἐξαίφνη πλουσιώτατος, ἀφιερώσας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διάφορα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πολύτιμα ἀναθήματα. Ηρόδοτ.

ΓΥΛΙΠΟΣ, ὁ Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου. Τὸν ἔστειλαν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Συρακουσίους, καθ' ὃν καιρὸν εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς Ἀθηναίους· ἀφοῦ δὲ τοὺς ἐνίκησε πολλάκις, ἔλαβε καὶ τοὺς στρατηγοὺς των Νικίαν καὶ Δημοσθένην, καὶ ὅλον τὸ μεῖναν στρατόπεδον αἰχμαλώτους· ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σπάρτην μὲ πλούσια λάφυρα, καὶ ἐνδόξως.

ΓΩΒΡΙΑΣ, εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν, οἵτινες συνώμοσαν κατὰ τοῦ Ψευδοσμέρδιος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Καμβύσου. Ηρόδοτ.

ΓΩΒΡΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Λιγαίων. Ηρόδοτ.

ΓΩΒΡΙΑΣ, εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχιστρατήγων τοῦ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, ὅτε οὗτος ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Κύρου, τοῦ νεωτέρου. Ξενοφ.

Δ

ΔΑΒΑΝΤΖΑΤΗΣ Βιρνάρδος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον περὶ Γεωργικῆς τῆς Τοσκάνης. Ἔζη περὶ τὰ 1600. Μ. Χ.

ΔΑΒΙΔ, ἔνδοξος καὶ ἐπιτήδειος ζωγράφος, Γάλλος, ἀσπλαγχνος καὶ αἱμοβόρος· ἡ Κυβέρνησις ἐπρόσταξε νὰ κόψουν τὴν κεφαλήν του, ὁμοῦ μὲ τὴν τοῦ Ροβεσπιέρου τὸ 1794. ἀλλ' οἱ μαθηταί του τὸν ἐπροφύλαξαν, καὶ οὕτως ἀπέφυγε τὴν καταδίκην.

ΔΑΒΙΔ, υἱὸς τοῦ Ἰεσσαί, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, ὅστις ἀπὸ ποιμὴν ἔγινε προφήτης καὶ βασιλεύς. Οὗτος ὁ λαμπρὸς ἀνὴρ ἐνεπνεύσθη θεόθεν, καὶ συνέγραψε τὸ Ψαλτήριον, τὸ ὁποῖον περιέχει μεγάλα μυστήρια, καὶ πολλὰς ἐντολὰς ἠθικὰς, καὶ τὰς Προφητείας ὅλων τῶν συμβάντων εἰς τοὺς Ἑβραίους. Κατὰ τὴν κοινὴν ἰδέαν, ἡ γλυκεῖα μελῳδία τῆς κινύρας τοῦ Δαβὶδ, ἔκαμε τὰ πουλία νὰ μένουν ἀκίνητα, καὶ ἐμαλάκωνε καὶ αὐτὸν τὸν σίδηρον. Ἐμονομάχησε καὶ ἐνίκησε τὸν Γίγαντα Γολιάθ, ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Σαούλ, πρώτου βασιλέως τῶν Ἰσμαηλιτῶν, καὶ τὸν κατετρόπωσεν. Εἰς τὸ γῆρας του ἐκυρίευσε τὸ Αζὼθ πόλιν τῶν Γιγάντων. Ἀπέθανε τὸ 1014. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων, βασιλεύσας χρόνους 49. καὶ ἄφησε διάδοχον τοῦ θρόνου του τὸν υἱόν του Σολομῶντα, προτιμήσας αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα

του τέκνα, ὅσα εἶχεν ἀπὸ διαφόρους γυναῖκας, τὰς ὁποίας ἔλαβε.

ΔΑΒΙΛΑΣ, Ενρρῖκος, περίφημος ἱστορικὸς, συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν ἐμφυλίων πολέμων τῆς Γαλλίας, καὶ εἷς τῶν κλασικῶν Ἰταλῶν συγγραφέων· χωρικός τις ἀπὸ τὴν Βερώνην τὸν ἐφόνευσε τὸ 1631. ἐνῷ περιήρχετο εἰς τὰς πόλεις, διὰ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ, Ελλην, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐπάλμου, καὶ τῆς Λευκίππης, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, καὶ τέκτων ἄριστος. Οὗτος κατεσκεύασε πολλὰ ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα ἐκινοῦντο ἀφ' ἑαυτῶν. ἐφεῦρε μηχανὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔλαβε μεγάλην φήμην. Λέγουσιν, ὅτι διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Κρήτης μὲ τὸν υἱόν του Ἰκαρον, ἐφεῦρε τὰ πανία τῶν πλοίων, καὶ τὰ μετεχειρίσθη πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀργῆς τοῦ Μίνωος· ἀλλ' ὁ υἱός του ἐνῷ ἐκυβέρνα τὰ πανία, ἀπὸ ἀμάθειαν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Αὐτὸ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μυθολογοῦν, ὅτι αὐτὸς ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα μὲ πτερὰ, τὰ ὁποῖα ἦσαν κολλημένα μὲ κηρίον, καὶ ὅτι ὁ Ἰκαρος ἀνέβη πολλὰ ὑψηλὰ, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἔλυσε τὸ κηρίον, ἐκρημνίσθη, καὶ πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη, ἐξ οὗ ἐκλήθη καὶ τὸ πέλαγος ἐκεῖνο Ἰκάριον. Ἐζη περὶ τὰ 985. Π.Χ.

ΔΑΙΜΩΝ, Ελλην Αθηναῖος, ἢ ἐκ τῆς νήσου Δήλου. Οὗτος συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Αθηνῶν, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἕως τῶν χρόνων τοῦ Αντιόχου, τῆς ὁποίας λείψανά τινα μόνον ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ τὸ 1812. ὁμοῦ μετ' ἄλλων συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Οὗτος ἔζη περὶ τὰ 280. Π.Χ.

ΔΑΪΦΑΝΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Επαμινώνδα. Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ.

ΔΑΪΦΙΩΝ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαίας. Απολόδ.

ΔΑΚΙΕΡΗΣ, Ανδρέας, Ιταλὸς, μετέφρασε διάφορα βιβλία Ελληνικὰ, καὶ Λατινικά. Ελέγετο περὶ αὐτοῦ περιπαικτικῶς, ὅτι ὡμοίαζε ἡμίονον φορτωμένον ἀρχαιότητας, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν μανίαν του περὶ ἀρχαιοτήτων. Απέθανε τὸ 1722.

ΔΑΛΦΟΝΤΗΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1510. ἔνδοξος ζωγράφος, τοῦ ὁποίου διδάσκαλος ἐσάθη ἡ φύσις. Οὗτος εἶχε δύω υἱοὺς Φραγγίσκον καὶ Λέανδρον, οἵτινες ἐκληρονόμησαν τὰς ἀρετὰς τοῦ πατρός των.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΣ, βασιλεὺς τῆς νήσου Ρόδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου. Πίνδ. Καὶ ἕτερος Λακεδαιμόνιος. Θουκ. Καὶ ἄλλος Βυζάντιος.

ΔΑΜΑΣΙΘΥΜΟΣ Ελλην ἀθλητὴς, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην τουρωμαλαιότητα. Λου.

ΔΑΜΑΣΙΘΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Κανδάλου, βασιλεὺς τῶν Καλυδνίων, καὶ εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Καρικοῦ στόλου, συμμάχου τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ελλάδος.

ΔΑΜΑΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰκάρου καὶ τῆς Περιβόιας, Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης Απολ. καὶ ἕτερος, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου τοῦ Αβδηρίτου. Αἰλ.

ΔΑΜΑΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, βασιλεὺς τῶν

Πλαταιῶν, οὗτος ἔψαλε τὸν Λάϊον βασιλέα τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους. Απολ.

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ. Ζ. Ιωάννης Δαμασκηνός.

ΔΑΜΑΣΚΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Δαμασκὸν τῆς Συρίας, Εχρημάτισε διδάσκαλος εἰς τὰς Αθήνας· ἐσπούδασε τὴν ρητορικὴν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, ἀπὸ τὸν Αμμώνιον τὸν Ερμείαν, τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος, καὶ τὴν Αστρονομίαν τοῦ Πτολεμαίου. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου ἤκουσε τὴν μαθηματικὴν ἀπὸ τὸν Μαρῖνον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ζηνόδωτον, τοῦ ὁποίου ἔγινε καὶ διάδοχος. Εζη περὶ τὰ 549. Απὸ τὰ συγγράμματα τούτου σώζονται, λείψανα εἰς τὸν Σουΐδαν καὶ Φώτιον.

ΔΑΜΑΣΟΣ, Ισπανὸς, ἔζη τὸ 1370. Μ.Χ. Οὗτος ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος τῆς Γώμης· ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ὀλίγα τινὰ ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, εἰς τὰ Παρίσια, περὶ τὰ 1672.

ΔΑΜΑΣΤΗΣ Σιγειεὺς, σύγχρονος τοῦ Ηροδότου· οὗτος ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ελλανίκου· ἔγραψε χρονολογίαν τῆς Ελλάδος, Κατάλογον περὶ ἐθνῶν καὶ πόλεων, περὶ Ποιητῶν καὶ Σοφιστῶν.

ΔΑΜΑΣΩΡ, Γαλήσιος, πατὴρ τοῦ Αγελίου τοῦ μνησῆρος τῆς Ηνελόπης. Ομ. Οδ. 221.

ΔΑΜΑΤΡΙΑ, Σπαρτιάτις, εἰς ἄκρον φιλόπατρις· ἐφόνευσεν ἡ Ιδία τὸν υἱόν της, ἐπισρέφοντα ἀπὸ ἕνα πόλεμον, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθη, ὅτι ἔφαγε πολλὰ δειλός.

ΔΑΜΗΣ, ἡ Δάμη, θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, αὕτη ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τόσον περίφημος ἀπεκατέστη, ὥσε ἐξήγησε χωρία τινὰ τοῦ πατρός της, σκοτεινά.

ΔΑΜΙΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηλιοδώρου, Λαρισσαῖος. Οὗτος ἄφησεν ἕνα πόνημα ἐπιγραφόμενον, Κεφάλαια τῶν Οπτικῶν, καί τινα ἄλλα συγγράμματα τοῦ ἰδίου σώζονται εἰς χειρόγραφα.

ΔΑΜΙΑΝ, γνωσὸς εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ἐπλήγωσε τὸν βασιλέα Λοδοβῖκον δέκατον πέμπτον· κρινόμενος ἀπελογήθη, ὅτι δὲν τὸ ἔκαμε διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ τὸν παύσῃ ἀπὸ τὰς ἀσωτείας, ἐθανατώθη τέλος πάντων μὲ τὰ πλέον σκληρὰ βασανιστήρια, διὰ τὸ τόλμημά του τὸ 1775.

ΔΑΜΙΝΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ὅστις ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα μεταξὺ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν, ὅτε ἡ Λακεδαίμων ἐκλονεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

ΔΑΜΝΩ, θυγάτηρ τοῦ Βήλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Αγήνωρ ἐγέννησε τὸν Φοίνικα. Απολόδ.

ΔΑΜΟΚΛΗΣ, κόλαξ Διονυσίου τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσσῶν. Ο Διονύσιος μίαν ἡμέραν τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ τράπεζαν, καὶ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτον διωρισμένος ὁ Δαμοκλῆς νὰ καθίσῃ, ἐπρόσταξε νὰ κρεμάσωσι μὲ μίαν κλωστὴν, ἕνα ξίφος γυμνὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του· ὁ δὲ Δαμοκλῆς φοβηθεὶς τὸν κίνδυνον μετεβλήθη, καὶ ἔκτοτε παρεκάλεσε τὸν τύραννον νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν, νὰ ζήσῃ μακρὰν τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ὡς ἔζη πρότερον.

ΔΑΜΟΚΡΙΤΟΣ, ἱστορικός. Εγραψεν Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν περὶ Ιουδαίων, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΔΑΜΟΞΕΝΟΣ, Ελλην Αθηναῖος, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Επικούρου περίφημος κωμῳδοποιός. Ο Αθήναιος ἐφύλαξε μίαν μεγάλην περικοπὴν ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἐκδεδομένη. Ἐζη τὸ 290. Π.Χ.

ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣ, ἱστορικὸς· συνέγραψεν Αλιευτικὰ βιβλία 20. περὶ Μαντικῆς, καὶ ἕτερα σύμμικτα, ἐρανισμένα ἐκ πολλῶν ἱστοριῶν.

ΔΑΜΟΦΙΛΟΣ, φιλόσοφος καὶ σοφιστής. Εγραψε περὶ ἀξιοκτήτων, πρὸς Λόλλιον Μάξιμον, περὶ βίων ἀρχαίων, καὶ ἕτερα πάμπολλα.

ΔΑΜΟΦΩΝ, ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν, περίφημος ἀγαλματοποιός.

ΔΑΜΠΙΕΡΗΣ Γουλιέλμος, περίφημος περιηγητὴς Αγγλος· Οὗτος ἔκαμε πρώτην περιήγησιν περὶ ὅλην τὴν σφαῖραν, καὶ ἀπέρασεν ἀπὸ τὸ γενὸν τοῦ Μαΐρ τὸ 1686. Εἰς τὴν δευτέραν, ἀπέρασεν ἀπὸ τὸ ἴδιον γενὸν τὸ 1700. Εἰς τὴν τρίτην, κατὰ τὸ 1707. ἐμβῆκεν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ωκεανόν, χωρὶς νὰ ἀπεράσῃ ἀπὸ τὸ γενὸν τοῦ Μαγγελανικοῦ πορθμοῦ, οὔτ' ἐκεῖνο τοῦ Μαΐρ, καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὸν 61 βαθμὸν τοῦ πλάτους πρὸς Μεσημβρίαν. Απέθανε τὸ δὲ 1709. Μ.Χ.

ΔΑΜΩΝ, περίφημος σοφιστὴς, καὶ μουσικὸς, διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Περικλέους εἰς τὰς Αθήνας. Πλάτ.

ΔΑΜΩΝ, Συρακούσιος, μαθητὴς τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, περίφημος διὰ τὴν φιλίαν, καὶ ἀκλόνητον ἀγάπην πρὸς τὸν Πυθίαν. Βαρ. Περιήγ.

ΔΑΝΑΗ, θυγάτηρ τοῦ Ακρισίου, Βασιλέως τῶν Αργείων καὶ Εὐρυδίκης, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ της Ακρίσιος ἔκλεισεν εἰς ἕνα σιδηροῦν κλουδίον, καὶ τὴν ἔτρεφεν διὰ νὰ μείνῃ παρθένος, καθότι εἶπεν ὁ χρησμὸς, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς του θέλει τὸν φονεύσει· ἀλλὰ κατὰ περίστασιν εὑρέθη ἔγγυος, καὶ ἐγέννησε τὸν Περσέα, ὅς τις ἄκουσίως ἐφόνευσε τὸν Ακρίσιον. Οὗτος ὑπέταξε τὴν Περσίαν, καὶ τὴν ἔδωκε τὸ ὄνομά του ἔκτοτε· εἶχε σύζυγον τὴν Ανδρομέδα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Πέρσην, καὶ ἄλλα παιδία.

ΔΑΝΑΟΣ, καὶ Αἴγυπτος, ἦσαν ἀδελφοὶ, υἱοὶ τοῦ Βήλου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ τῆς Αγχινόης, θυγατρὸς τοῦ Νείλου. Ο Αἴγυπτος ἐγέννησε πενηκοντα υἱοὺς, ὁ δὲ Δαναὸς ἰσαρίθμους θυγατέρας· ἐπειδὴ δὲ οὗτοι οἱ δύω ἀδελφοὶ εἶχον συγχισθῆ ἀναμεταξύ των, ἀνεχώρησεν ὁ Δαναὸς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ Αργος, ὀνομάσας καὶ ὅλους τοὺς ἐγχωρίους Δαναούς. Μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ, φιλιωθέντες πάλιν ἀναμεταξύ των, ἀπεφάσισαν πρὸς βεβαίωσιν τῆς φιλίας των, νὰ δώσῃ ὁ Δαναὸς τὰς θυγατέρας του, εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου εἰς γάμου κοινωνίαν, ἔγινε καὶ ἡ συγκατάθεσις ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Αλλ' ὁ Δαναὸς, εἴτε πάθος φυλάττων ἀκόμη, εἴτε τὸν χρησμὸν φοβούμενος, ὅστις ἔλεγεν ὅτι θέλει ἐκθρονισθῆ ἀπὸ ἕνα γαμβρὸν του, ἐσυμβούλευσε τὰς θυγατέρας του, νὰ σφάξωσιν εἰς τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου των, ὅλους τοὺς ἄνδρας, καὶ ὅλαι ἔβαλον εἰς πρᾶξιν τὴν προσταγὴν τοῦ πατρός των, ἐκτὸς τὴν Υπερμνήσας, ἡ ὁποία ἐφύλαξε τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της Λυγκέως, διὰ δὲ τὸ ἀνόμημα τοῦτο, κατεδικάσθησαν αἱ Δαναΐδαι αὗται εἰς

τὸν Τάρταρον, νὰ ἀνασύρωσι νερὸν εἰς τρυπημένον πιθάριον, καὶ ἡ τιμωρία των ἔμελλε νὰ παύσῃ, ὅταν ἤθελε γεμίσῃ ἐκεῖνο τὸ πιθάριον, τὸ ὁποῖον ἦτον κάτωθεν τρυπημένον· καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν ἡ "Εἰς τετρυμμένον πίθον ἀντλεῖν,, παροιμία λεγομένη διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα σχεδὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβωσι τέλος.

ΔΑΝΔΑΜΙΣ, Σκύθης, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην του φιλίαν πρὸς τὸν Ἀμιζόνην. Λουκ. Καὶ ἕτερος, σοφὸς παλαιὸς τῆς Ἰνδίας.

ΔΑΝΔΟΛΟΣ, Ἀργίγος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν· ἀνὴρ συνετώτατος, καὶ πολλὰ γενναῖος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· μόλον ὅτι ἦτον εἰς ἡλικίαν 80. χρόνων τὸ 1203. ἐκυρίευσε τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀπεφασίσθη ἀπὸ τὸ στράτευμα νὰ γίνῃ Αὐτοκράτωρ, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ ἐδέχθη, καὶ ἐπρόσφερε νὰ ἐκλέξουν τὸν Δοῦκα Βαρδο..ί ον.

ΔΑΝΔΟΛΟΣ Βικέντιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν· οὗτος ἐχρημάτισε νομοθέτης τοῦ Μιλάνου, ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Δαλματίας, καὶ Γερουσιαστὴς τοῦ βασιλείου τῆς Ἰταλίας. Ἀπέθανε τὸ 1819.

ΔΑΝΙΗΛ ὁ Προφήτης, κατήγετο ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἰούδα, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς προφητείας του, ὄχι ὅμως ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεάν, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλην ἐπίσημον.

ΔΑΝΤΕΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1262. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ραβένναν τὸ 1321. Ἐχρημάτισεν εἷς τῶν σοφῶν ποιητῶν τῆς Ἰταλίας, ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ πλέον ἐπαινούμενα εἶναι τὸ, περὶ Καθαρτηρίου τῆς κολάσεως καὶ Παραδείσου. Οὗτος ὁ θεῖος ποιητὴς νομίζεται ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς, ὡς πατὴρ τῆς ποιητικῆς, καὶ της Ἰταλικῆς Γλώσσης.

ΔΑΝΤΕΣ Ἰωάννης Βαπτιστὴς, κάλλιστος μαθηματικὸς· οὗτος ἐφεῦρε μίαν μηχανὴν, καὶ ἔκαμε πτέρυγας, καὶ ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα· ἀφοῦ δὲ ἔκαμε δοκιμὰς πολλάκις, μὲ καλὴν ἔκβασιν, μίαν φορὰν ἐτζακίσθη τὸ σίδηρον τῆς πτέρυγος, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐσύντριψε τὸν πόδα του.

ΔΑΝΤΕΣ Ἰούλιος, Ἰταλὸς, Ἀρχιτέκτων καὶ μαθηματικός. Ἀπέθανε τὸ 1575 Π. Χ.

ΔΑΝΤΕΣ, Ἰταλὸς, μαθηματικὸς ἔνδοξος. Οὗτος συνέγραψε, καὶ περὶ τῶν εἰκόνων τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης.

ΔΑΝΤΗΣ Θεοδώρα, ἀδελφὴ τοῦ Ἰουλίου, καλλίστη μαθηματικὴ, καὶ περίφημος εἰς τὴν ζωγραφικήν. Ἀπέθανε τὸ 1573 Π. Χ.

ΔΑΟΧΟΣ, Θεσσαλὸς, ὀπαδὸς καὶ φίλος, τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

ΔΑΡΑΜΣ, υἱὸς τοῦ Σκαῖλ, ἔνδοξος Πέρσης, περὶ τὸν ἕνατον αἰῶνα. Μ. Χ. Οὗτος ἀπὸ ἁπλοῦς στρατιώτης ἔγινε πρίγγιψ. Οὗτος ὁ Πέρσης εἶχεν εἰς ὑπόληψιν τὸν Ράϊτχ. καὶ τοὺς δύω υἱούς του, καὶ βλέπων καθημερινῶς τὴν ἀξιότητά των, τοὺς ἐπροχώρησεν εἰς τὰ μεγαλήτερα ἐπαγγέλματα τοῦ βασιλείου, καὶ τέλος πάντων, ἔκαμε παράτησιν τοῦ θρόνου του εἰς τὸν Σοβὰρ, πρωτον υἱὸν τοῦ ἄνωθεν Ράϊτχ. τὸ 966.

Μ. Χ.

ΔΑΡΕΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρταξέρξου, τοῦ Μακρόχειρος. Ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος Σατράπης τῆς Ὑρκανίας· εἶχεν ἕνα ἀδελφὸν, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Σογδιανὸς, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν δεύτερον Ξέρξην, καὶ ἐκάθησεν αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον.

ΔΑΡΕΙΟΣ, ὁ υἱὸς τοῦ Ὑσάσπου, τοῦ Σατράπου τῆς Περσίδος, ἰστέαρτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν· πρὶν νὰ γένῃ οὗτος βασιλεὺς, ἐξουσίαζεν ὁ Ψευδοσμέρδης. Μαθὼν ὁ Δαρεῖος, ὅτι ὁ καθ' αὐτὸ Σμέρδης, ἦτο πρὸ πολλοῦ φονευμένος, ἐνώθη μὲ ἕνα ἐυγενῆ φίλον του, καὶ ἄλλους πέντε ἀκόμη, καὶ ἐφόνευσαν τὸν Ψευδοσμέρδην, ὁμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του.

ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Κοδομανός. Οὗτος ἐταπείνωσε τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅμως ἐδυσύχησεν ἀπὸ τοὺς ἰδίους εἰς τὴν Εὐρώπην· διήρκεσε σχεδὸν ὁ πόλεμός του πεντήκοντα χρόνους, μὲ πολλὴν φθορὰν καὶ αἰσχύνην τῶν Περσῶν, τέλος, ἔχασε καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ζωὴν, ὅταν ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅς τις ἐθεμελίωσε τὴν μοναρχίαν τῶν Ἑλλήνων· τὸ 338. Μ. Χ.

ΔΑΡΗΣ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρυγίαν, νομίζεται ὁ πρῶτος ἱστορικὸς, μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν. Οὗτος ἔζη πρὸ τοῦ Ὁμήρου. Συνέγραφε τὴν ἱστορίαν τῆς Τρῳάδος, τὸ 1000. Π. Χ. τῆς ὁποίας σώζονται λείψανα, εἰς Λατινικὴν μετάφρασιν.

ΔΑΡΚΑΤΑΝΗΣ, Ἀμπουλουσεΐν, περίεργος Ἰατρὸς Ὀθωμανός. αὐτὸν ἐχάρισεν ἡ φύσις ἓν μνημονικὸν θαυμάσιον, καὶ ἔλεγεν ἐκ στήθους πολλὰ παλαιὰ ποιήματα· ἦτον δὲ καὶ ἐπιτήδειος, εἰς τὸ νὰ ἐξηγῇ τὸ Ἀλκουράνιον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὴν θρησκείαν τῶν Ὀθωμανῶν. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 995. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 79. χρόνων.

ΔΑΣΚΥΛΟΣ, πατὴρ τοῦ Λίνου, βασιλέως τῆς Μυσίας, εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἀπολόδ.

ΔΑΣΚΩΝ, Συρακούσιος· λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Καμαρίναν, εἰς τὴν Σικελίαν. Θουκ.

ΔΑΤΑΜΗΣ, Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Καμισάρου, Καρὸς τὸ γένος. Οὗτος ἦτον διοικητὴς τῆς Κιλικίας, ἐταθη μὲις πολλοὺς πολέμους, καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀνδρείαν του, καὶ τὴν ἀξιότητά του· ἐφονεύθη δὲ τελευταῖον ἀπὸ τὸν Μιθριδάτην μὲ ἀπάτην.

ΔΑΤΑΦΕΡΝΗΣ, Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, συνωμότης τοῦ Βήσσου, ὅστις ἐφόνευσε τὸν βασιλέα Δαρεῖον. Ἀρρίαν.

ΔΑΤΗΣ, Κάρλος, Γεβέρτος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ποιητὴς, καὶ γραμματικὸς κάλλιστος. Συνέγραφε τὴν ζωὴν τῶν παλαιῶν ζωγράφων, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΔΑΪΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν, ἀπὸ αὐτὸν ὠνομάσθη ἡ πόλις Δαυνία, εἰς τὴν Ἰταλίαν, Στέφ. Βύζ.

ΔΑΦΙΔΑΣ Τελμισεὺς γραμματικὸς. Συνέγραφε περὶ Ὁμήρου, καὶ περὶ Ἀθηναίων, διὰ τὴν ἐκρατείαν τῆς Τρῳάδος.

ΔΕΑΪΔΟΣ Λοδοΐκος, πρῶτος ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, Φιλίππου τοῦ τετάρτου, ὅστις καὶ ἐπωνομάσθη Δοὺξ τῆς εἰρήνης. Οὗτος ἦτον πιστὸς εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εὐεργέτης τῆς πατρίδος του. ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς

ἦτον ἀξιοσημείωτος, ἐπειδὴ περιεῖχεν ἐν ἑαυτῷ ὅλας τὰς ἀρετὰς· διὰ τοῦτο καὶ εὐνοεῖτο, οὐ μόνον ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ αὐλικούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλον τὸν λαόν. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1661. Μ. Χ.

ΔΕΙΝΑΡΧΟΣ, Ελλην· ἐγενήθη εἰς τὴν Κόρινθον τὸ 36. Π. Χ. ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Σωκράτης, ἢ Σώστρατος. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἤκουσε τὸν Θεόφραστον. τὸ 25. τῆς ἡλικίας του, ἄρχισε νὰ γυμνασθῇ εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ κατὰ πρῶτον ἔλαβεν ὑπόληψιν ἀπὸ τὸν Δημοσθένην, καὶ Υπερίδην, οἵτινες τὸν μετεχειρίζοντο διὰ νὰ συγγράφῃ λόγους δι' αὐτούς, καὶ ἐκ τούτου ἐκέρδισε πολλὰ χρήματα· ἀλλ' ἐκατηγορήθη ὡς φιλάργυρος, καὶ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Χαλκίδα· τὸν ἐδόθη ὅμως ἔπειτα ἡ ἄδεια, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Αθήνας, διὰ μεσιτείας τοῦ Θεοφράστου, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων. Συνέγραψε 160. λόγους διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται οἱ ἀκόλουθοι. Α'. κατὰ Δημοσθένους. Β'. κατὰ Αριστογείτωνος Γ. κατὰ Φιλοκλέους. Η ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βεκκέρου τῶν δέκα Αττικῶν ῥητόρων.

ΔΕΙΝΙΑΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

ΔΕΙΝΟΚΡΑΤΗΣ, Αρχιτέκτων. Οὗτος ἔδωκε τὸ σχέδιον τῆς πόλεως Αλεξανδρείας, εἰς τὴν Αἴγυπτον. Λουκ.

ΔΕΙΝΟΛΟΧΟΣ, Συρακούσιος, περίφημος κωμικὸς. συνέγραψε τραγῳδίας θεάτρου 14· εἰς Δωρικὴν διάλεκτον.

ΔΕΙΝΟΜΑΧΗ, Αθηναία, Γυνὴ τοῦ Κλεινίου, καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Αλκιβιάδου. Αἰλ.

ΔΕΙΝΟΜΑΧΟΣ, Φιλόσοφος Στωϊκὸς, Αρχαῖος. Λουκιαν.

ΔΕΙΝΟΜΕΝΗΣ, πατὴρ τοῦ Ιέρωνος, καὶ Γέλωνος, τυράννων τῶν Συρακουσίων. Πίν. Ηρόδτ. 145.

ΔΕΙΝΩΝ, Λακεδαιμόνιος πολεμιστής. Ξενοφ.

ΔΕΙΝΩΝ, Ελλην ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῶν Μακεδόνων, συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Περσῶν. Λούκ. Μακροβ.

ΔΕΚΕΛΟΣ, Ηρως τις, ὅστις ἐδήλωσε τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ελένης ὑπὸ τοῦ Θησέως, εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Ηρόδοτ. 13.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, Πέρσης, Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Παταύϊον. ἱστορικὸς, καὶ ποιητὴς, μιμητὴς τοῦ Σβετονίου εἰς τὸν τρόπον καὶ εἰς τὸν χαρακτῆρα. Οὗτος συνέγραψε βιογραφίαν ἐνδόξων τινῶν ἀνδρῶν, καὶ ποιήματα Λατινικὰ, καὶ Ιταλικά. Απέθανε περὶ τὰ 1477.

ΔΕΚΙΟΣ, Φίλιππος, Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ἐγεννήθη τὸ 1435. Εχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Σοκίνου, καὶ ἄλλων σοφῶν διδασκάλων· ἔγινε νομοδιδάσκαλος εἰς τὴν Πίζαν, καὶ Παταύϊον. ἔπειτα ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς διαφορὰς τοῦ συνεδρίου τῆς Πίζης, καὶ ἐκ τούτου κινηθέντες οἱ ἐναντίοι ἐλεηλάτησαν τὸν οἶκον του. Αὐτὸς δὲ κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ μετὰ 20. χρόνους ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν Σιένναν τὸ 1538.

ΔΕΜΟΝΙΚΗ, ἀπὸ τὴν Εφεσον, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πατρίδος της, αὕτη τὴν ἐπρόδωκε εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον Βρεννον· διότι οὗτος τῇ ἐχάρισε δακτυλί-

δια, καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα, μὲ τὰ ὁποῖα περιήρχετο σολισμένη. ἀλλ' ἔπειτα ἐνῷ ὁ ἴδιος ἔμβαινεν εἰς τὴν Ἔφεσον, τῆς ἔβαλε τόσον χρυσὸν εἰς τὴν ῥάχην της, ὥστε ἀπέθανε ἀπὸ τὸ βάρος.

ΔΕΜΟΥΛΙΝΣ Κάμιλος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, συγγραφεὺς καὶ ῥήτωρ εὔγλωττος. τὴν 14. Ἰουλίου 1189. ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἕνα θρόνον, εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τοῦ Παρισίου, μὲ δύω τηλεβόλους εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἔδωκε τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἀποστασίας, τὸ ὁποῖον ἐτάραξεν ὅλην τὴν Γαλλίαν, καὶ ἐκ τούτου ἐκινήθησαν, καὶ ἐκυρίευσαν τὸ φρούριον τῆς Βαστιλίας.

ΔΕΝΙΝΑΣ, Κάρλος, Ἰταλὸς, ἔνδοξος ἱστοριογράφος, ἐχρημάτισεν ὑπουργὸς τῆς Προυσίας, ἔπειτα τῆς Σαρδηνίας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Τορῖνον.

ΔΕΞΙΘΕΟΣ, ποιητὴς Ἀθηναῖος. Ἀριστ. Ἀχαρ. 14.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ, Κῶος, Ἰατρὸς, μαθητὴς τοῦ Ἱπποκράτους. Συνέγραψε περὶ Ἰατρικῆς, βιβλίον ἕν, καὶ περὶ Προγνώσεων, βιβλία δύω.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ, περιπατητικὸς φιλόσοφος, μόλον τοῦτο εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τὰς Ἀριστοτελικὰς παρὰ εἰς τὰς Πλατωνικὰς ἰδέας. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου, ὅστις ἀπέθανε περὶ τὰ 325.. Σώζονται τρία βιβλία ἐρωτημάτων εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ ὁποῖα εἰσέτι εἶναι ἀνέκδοτα διὰ τοῦ τύπου. ἡ Λατινικὴ των μετάφρασις ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1546.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ, ἕτερος, Ἱστορικὸς περίφημος.

ΔΕΪΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρριδαίου, ἐξάδελφος τοῦ Περδίκκα καὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοπάρχης τῆς Μακεδονίας.

ΔΕΪΚΥΛΟΣ, Ἀθηναῖος, ἐπαγγελλόμενος τὸν ὑποκριτὴν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ἀθηνῶν.

ΔΕΣΚΑΡΤΗΣ, Ρενάτος, περίφημος φιλόσοφος καὶ μαθηματικός. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ, περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1750.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Προμηθέως, καὶ τῆς Πανδώρας· οὗτος τὸ 2430. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἔφερε μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐξουσίασε μέρος τῆς Ἀττικῆς. Εἶχε δύω υἱοὺς ὁ εἷς ὠνομάζετο Ἕλλην, καὶ ὁ ἕτερος Ἀμφικτύων, εἶχε καὶ μίαν θυγατέρα, ἥτις ὠνομάζετο Πρωτογένεια· τὰ ἔθνη ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐτὸς ἐβασίλευσε, ὠνομάσθησαν ἔπειτα Ἕλληνες, ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος· εἰς τὰς ἡμέρας τούτου ἔγινε κατακλυσμὸς, καὶ ἔπνιξε τὸ περισσότερον μέρος τῆς Ἑλλάδος, ὁμοῦ μὲ ὅλα τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, διὰ συμβουλῆς τοῦ πατρός του Προμηθέως, κατεσκύασεν ἕνα πλοῖον ὅπου ἐμβῆκε, καὶ ἐσώθη μετὰ τῆς γυναικός του Πύῤῥας. Ἔγινε καὶ ἕτερος κατακλυσμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ὠγύγου. Ζ. Ὠγύγης, Ἕλλην, Ἀμφικτύων. Πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, ἐβασίλευσεν ὁ Γραικός. Ζ. Γραικός.

ΔΗΪΔΑΜΕΙΑ, θυγάτηρ Λυκομήδους, βασιλέως τῆς Σκύρου, ἐξ ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγέννησε τὸν Πύῤῥον, φυλαττόμενος εἰς τὸν Παρθενῶνα, διὰ νὰ μὴ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Τρῳάδος.

ΔΗΪΔΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτολύκου. Οὗτος συνεσράτευσε μὲ τὸν Ηρακλέα κατὰ τῶν Αμαζόνων, καὶ πλανηθεὶς, ἔμεινεν εἰς Σινώπην, (παράλλιος πόλις τοῦ Πόντου).

ΔΗΪΟΚΗΣ, πρῶτος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Μήδων. Οὗτος ἔκτισε τὴν πόλιν Εκβάτανα, καὶ τὴν κατέτησε καθέδραν τοῦ βασιλείου του. Ο υἱός του Φραόρτης ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, καὶ ὁ ἔγγονός του Κυαξάρης, ὑπέταξε τοὺς Ασσυρίους. Εζη Π. Χ. 695.

ΔΗΪΟΠΙΤΗΣ, νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τρῳάδος Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως.

ΔΗΪΠΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Αδράστου, καὶ τῆς Αμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως, καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους. Απολδρ.

ΔΗΪΠΥΛΟΣ, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Διομήδους, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος .

ΔΗΪΠΥΡΟΣ, Ηρως, Ελλην, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ελένου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος .

ΔΗΪΦΟΒΟΣ, Τρωαδίτης, ἀδελφὸς τοῦ Πάριδος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου, ἔλαβε τὴν Ελένην διὰ γυναῖκά του, τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, ἔλαβε πάλιν ὁ Μενέλαος, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ελλάδα.

ΔΗΪΦΟΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἐκ τῆς πόλεως Απολλωνίας, μάντις, μικρᾶς ὑπολήψεως.

ΔΗΪΩΝ, ἢ Δηϊονεύς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Εναρέτης, βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος. Οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου, τὸν Ακτορα, Φύλακον, Κέφαλον, καὶ τὴν Αξερόπειαν. Απολόδρ.

ΔΗΛΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλερεφόντου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσεν. Απολδρ.

ΔΗΜΑΓΕΤΟΣ, ἢ Δημαγέτας, βασιλεὺς τῆς Ρόδου, ὅστις διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαντείου νὰ λάβῃ διὰ γυναῖκά του, τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων, ἐνυμφεύθη τὴν κόρην, τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Αριστομένους, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Διαγόραν. Πίνδ.

ΔΗΜΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Δημάδου, ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας ἀπὸ ἀσήμους γονεῖς, τὸν ὁποῖον μόνη ἡ φυσικὴ ἀγχίνοια, καὶ γύμνασις, ἀπέδειξεν ἕνα τῶν μεγάλων ῥητόρων, καὶ τῶν ἐχόντων δύναμιν καὶ πειθὼ εἰς τὸ πλῆθος· ἦτον προσέτι δοσμένος καὶ εἰς τὸ κωπηλατεῖν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε μεγάλην εὐχαρίτησιν· ἔζησεν ἀρκετὸν καιρὸν μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν του μὲ ὑπόληψιν μεγάλην. Τελευταῖον ἔκλεινε πρὸς τὸ μέρος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ ἐσυμβούλευσε τοὺς Αθηναίους νὰ κλείσουν τὴν μετ' αὐτοῦ εἰρήνην, οἵτινες καὶ τὸν ὑπήκουσαν. Εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἠχμαλωτίσθη, καὶ ἐλευθερωθεὶς συνηλευθέρωσε καὶ 3000. αἰχμαλώτους. Εκολάκευε τὸν Αλέξανδρον, λέγων ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν τιμοῦν, ὡς ἕνα δέκατον τρίτον Θεὸν τοῦ Ολύμπου· τέλος ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Κάσανδρον τὸ 321. Π. Χ. διὰ μίαν ἐπιβουλὴν, τὴν ὁποίαν ἐσκευωροῦσε κατ' αὐτοῦ.

ΔΗΜΑΙΝΕΤΗ, Αθηναία, γυνὴ τοῦ Αρχιτέλους.

ΔΗΜΑΙΝΕΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Αθη-

ναίων, ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην. ξενοφ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀράξωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως Κλεομένους, καὶ κατηγορηθεὶς ὡς υἱὸς νόθος τοῦ Ἀράξωνος, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον τοῦ Ὑσάσπου, τὸ 491. Π.Χ. ὅστις τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, ὕστερον ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Θουκ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Κορίνθιος, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Ἕλλην, συγγραφεύς, ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδ.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων. Θουκ.

ΔΗΜΕΑΣ, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους. Θουκ. Καὶ ἕτερος Ἀθηναῖος. Ξενοφ. ὅστις κατεσκεύαζεν ἐπανωφόρια εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ὁ Φαληρεύς· οὗτος ἐσάθη εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους ἄνδρας, τοὺς ὁποίους ἐγέννησαν αἱ Ἀθῆναι. Οἱ πατριῶταί του ἔστησαν εἰς τιμήν του 360. ἀγάλματα. Ἤνθει τὸ 142. Π.Χ. Οὗτος συνήργησε προσέτι, νὰ συσταθῇ ἐκείνη ἡ περίφημος βιβλιοθήκη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ νὰ μεταφρασθῇ καὶ ἡ Θεία Γραφὴ ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν εἰς τὸ Ἑλληνικόν. 2) Δημήτριος Τρικλίνιος ἐσχολίασε τὸν Σοφοκλέα καὶ Ἀριστοφάνην, καὶ περὶ τῶν μέτρων των ἔγραψε πολλά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Κυδώνιος, συριστὴς τῆς Κωνσταντινουπόλεως περὶ τὸν ιδ' αἰῶνα. Ἐκ τῶν πολλῶν φιλοσοφικῶν του συγγραμμάτων εἶναι, καὶ τὸ, περὶ τοῦ καταφρονεῖν τὸν θάνατον. Ἔζη τὸ 1384. Μ.Χ. 2) Δημήτριος Περγαμηνός, Ἰατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Παλαιολόγου. Τὸ 1270. συνέγραψε περὶ ποδάγρας, καὶ περὶ ἀνατροφῆς τῶν ὀρνίθων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Χαλκοκονδύλης, Ἀθηναῖος· διέτριψεν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἰταλίας, ἕως ὅτου ὁ Λαυρέντιος Μέδικος, τὸν διώρισε τὸ 1471. διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ἐπειτα Λουδοβίκος ὁ Μαῦρος, τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ Μιλάνον, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1510. εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων. Ἐσύνθεσε μίαν γραμματικὴν· ἐξέδωκε διάφορα χειρόγραφα καλῶς παρατηρημένα. Τὸ 1488. ἐτύπωσε τὴν πρώτην ἔκδοσιν τοῦ Ὁμήρου εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1492. ἐξέδωκε τὸν Ἰσοκράτην, καὶ τὸ 1499. τὸν Σουΐδαν.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, τυφλὸς ποιητής, καὶ μουσικὸς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Ομ. Οδ.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ πατὴρ τοῦ Θεάγους, ὅστις ἦτον εἰς πολιτικὰς θέσεις εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΔΗΜΟΚΙΔΗΣ Κροτωνιάτης, ἔνδοξος Ἰατρός. Ἔζη περὶ τὰ 350. Π.Χ. Οὗτος ἰάτρευσε τὸν Πολυκράτην τύραννον τῶν Σαμίων, ἀπὸ μίαν θανατηφόρον ἀσθένειαν. Προσέτι ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν, οὐ μόνον εἰς τοὺς Πέρσας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον βασιλέα των.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ, δημαγωγὸς εἰς Ἀθήνας. Δημ,

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ, φιλόσοφος Πυθαγορικὸς· ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ἀπεσώθησαν εἰς ἡμᾶς μόνον μερικὰ, ἀποφθέγματα.

ΔΗΜΟΚΟΩΝ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Ἀβυδηνῆς. Ομ. Ιλ. 499.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ Ἀβδηρίτης, ἀνὴρ σοφώτατος, ἐγεννήθη τὸ 470. Π.Χ. Ἦτον φίλος τοῦ Ἱπποκράτους· διέφθειρεν ὅλην τὴν πατρικήν του κληρονομίαν εἰς περιέργους περιηγήσεις, ὡς εἰς Αἴγυπτον, Περσίαν, καὶ Βαβυλῶνα, ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα πεπλουτισμένος ἀπὸ διαφόρους ἐπιστήμας. Συνέγραψε περὶ Κενοῦ, περὶ ἀτόμων, καὶ περὶ Στοιχίων. Ὅταν ἐξέδωκε τὸν μέγαν διάκοσμον, τὸ ὡραιότατον τῶν συγγραμμάτων του, ὁ λαὸς τὸν ἐτίμησε μὲ χαλκοῦς ἀνδριάντας. Περικυκλωμένος ἀπὸ διάφορα ζῶα εἰς ἕνα κῆπον, μακρὰν τῆς πολεως, ἔκαμε ἀνατομικὰς παρατηρήσεις. Συνείθιζε πάντοτε νὰ γελᾷ ἐμπαίζων τὸν ἀνθρώπινον μάταιον βίον, ὡς μίαν ἀκατάπαυστον κωμῳδίαν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ οἱ συμπολῖταί του τὸν ὑπέλαβον ὡς παράφρονα, καὶ ἐπροσκάλεσαν τὸν Ἱπποκράτην διὰ νὰ τὸν ἰατρεύσῃ· ἀλλ' ὁ ἄρις ος Ἰατρὸς ἰδὼν τὸν φιλόσοφον ἐνασχολούμενον εἰς τὴν μελέτην τῆς φύσεως, ἐθαύμασε, καὶ ἐγνώρισε τῷ ὄντι τοὺς χρήζοντας Ἰατροῦ. Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ ἐπιστολή του πρὸς τὸν Ἱπποκράτην, περιέχουσα τὸ ἑξῆς ἀπόφθεγμα. Ἀνόητοι τινες, οἵτινες ὑπολαμβάνουν, ὡς μανίαν τὸ νὰ καταγίνεταί τις εἰς τὴν ἀρετήν, σ' ἔπεισαν ὦ Ἱπποκρατες, καὶ ἦλθες εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ μὲ δώσῃς τὸ ἀντιφάρμακον τῆς μανίας, τὸν Ἑλλέβορον. Εἰς τοιαύτην ἀκμὴν ἔφθασεν ἐρευνῶν τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, ὥστε μίαν φορὰν, καθὼς λέγει ὁ Δίνηδωρος, βλέπων γάλα εἶπεν, ὅτι τοῦτο τὸ γάλα εἶναι ἀπὸ αἶγαν μαύρην, καὶ πρωτότοκον, καὶ ἦτον ἀληθές· καὶ πάλιν ἰδὼν κόρην τινὰ, ἡ ὁποία ἠκολούθει τῷ Ἱπποκράτει, εἶπεν εἰς αὐτὴν, χαῖρε κόρη, ἀφ' οὗ δὲ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν ἴδεν, εἶπε πρὸς αὐτὴν, χαῖρε γῦναι· ἐγνώρισε γὰρ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς κόρης, τὴν φθορὰν τῆς παρθενίας, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνην τὴν νύκτα εἶχε φθαρῆ ἡ παρθένος. Ὁ Ἱπποκράτης δὲ ἀκούων αὐτὰ, ἐθαύμασε τὴν ἄκραν φυσιολογίαν τοῦ ἀνδρός.

ΔΗΜΟΛΕΩΝ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ηρώων τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ. 395. υἱὸς τοῦ Αντήνορος.

ΔΗΜΟΜΕΛΗΣ, Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρῶτος ἐπρόβαλε νὰ σεφανώσωσι τοῦτον τὸν ῥήτορα. Δημ. περὶ Στεφ

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ, υἱός τινος ἐπισήμου Ἀθηναίου Ἱππονίκου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ισοκράτης τὸν παραινετικὸν λόγον.

ΔΗΜΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, εἰς τὴν Ιθάκην. Ομ. Οδ. 242.

ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αριστοφῶντος, δημαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας, ὅστις παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του Αθηναίους, νὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς Συρακουσίους. Θουκ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς Δημοσθένους, ῥήτωρ περιβόητος· ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος· εἶχε δύω μεγάλα φυσικὰ ἐλαττώματα, ἦτον τραυλὸς, καὶ εἰς πᾶσαν λέξιν τῆς ὁμιλίας του, ὕφνε

καὶ τοὺς ὤμους του μὲ τρόπον γελοιώδη· ἀλλὰ μὲ τοὺς ἀμέτρους του κόπους, μὲ τὸν καιρὸν, ἐνίκησε καὶ τὰ δύω ταῦτα· καὶ διὰ μὲν τὸ πρῶτον, εἶχε μικρὰ πετράδια εἰς τὸ σῶματου, διὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν γλῶσσάν του ἐλευθέραν· εἰς δὲ τὸ δεύτερον ἐγυμνάζετο, ἔχων σπάθην πάντοτε κρεμαμένην ἐπάνωθεν τῶν ὤμων του, ὥστε ἀπὸ φόβον μὴ πληγωθῇ ἐσυνείθισε νὰ μὴ τοὺς ὑψόνῃ· ἦτον προσέτι καὶ δειλὸς τοῦ νὰ παρουσιάζηται εἰς τὸ κοινὸν, καὶ νὰ δημηγορῇ, ὅθεν διὰ νὰ διορθώσῃ καὶ τοῦτο, ἐσύχναζεν εἰς παραλλίους βράχους, ὅπου ἐδημηγόρει μεγαλοφώνως, διὰ νὰ συνειθίσῃ ἀπὸ τὴν βοὴν τῶν κυμάτων, νὰ ὑποφέρῃ ἀταράχως καὶ τὸν θόρυβον τοῦ δήμου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Αλλ' ἐπὶ τέλους ἐφάνη τόσον περίφημος, ὥστε ὁ Μακεδὼν Φίλιππος ἐφοβεῖτο περισσότερον τὸν Δημοσθένην, παρ' ὅλα τὰ στρατεύματα τῶν Αθηναίων. Λέγεται ὅτι μόνος του ἐφαρμακώθη, διὰ νὰ μὴ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν Αντίπατρον, καὶ ἀπέθανε τὸ 322. Π. Χ. Τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ ἐνδόξου ῥήτορος εἶναι τὰ ἀκόλουθα, Α'. λόγοι 61. καὶ 65. πρόλογοι διαφόρων ὑποθέσεων. ἐξεδ. εἰς τὸν Α'. καὶ Β'. τόμον εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ῥητόρων τοῦ Ρεϊσκίου. Β'. ἐπιστολαὶ 6. ἐξεδ. εἰς τοῦ Αλδου τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ἐπιστολῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, Μιτυληναῖος, κρούων ποτὲ τὴν θύραν ἑνὸς πολίτου, ἀφιερωμένου, ὅλως εἰς τὸ νὰ τραγῳδῇ, καὶ νὰ ἐξοδεύῃ ὅλον του τὸν καιρὸν παίζων τὴν κιθάραν, καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν τῆς εἰσόδου ἀπὸ αὐτὸν, τὸν ἀπεκρίθη, θέλω εἰσέλθει ὅταν κτυπήσῃς τὴν κιθάραν σου εἰς τὸν τεῖχον, ἐλέγχων μὲ τοῦτο τὴν ἄμετρον μανίαν του εἰς τὴν μουσικήν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας· ἐχρημάτισε στρατηγὸς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πατρίδος του κατὰ τῶν Περσῶν, ἐφάνη γενναιότατος τὸ 262. ἐπειδὴ οἱ Πέρσαι διὰ νυκτὸς ἐμβάντες εἰς τὴν χώραν διὰ προδοσίας, ἐπρόσταξαν νὰ τὸν πιάσωσι ζωντανὸν, ἀλλ' αὐτὸς ἔφιππος διῆλθε διὰ τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων, κρατῶν τὴν σπάθην καὶ φονεύων πολλοὺς, καὶ διεσώθη ἀβλαβής.

ΔΗΜΟΤΕΛΗΣ, κήρυξ τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ.

ΔΗΜΟΤΙΩΝ. δημαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας. Ξενοφ.

ΔΙΜΟΪΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλεταίρου, περίφημος Τρῳαδίτης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Αχιλλεύς. Ομ. Ιλ. 456.

ΔΗΜΟΦΑΝΤΟΣ, δημαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας, ὅστις ἔζη μετὰ τῶν τριάκοντα τυράννων. Δημ.

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ, φιλόσοφος Πυθαγορικός. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, μόνον τινὰ γνωμικά του.

ΔΗΜΟΧΑΡΗΣ, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, περίφημος ῥήτωρ, καὶ πολιτικὸς εἰς τὰς Αθήνας· Πλούτ. Καὶ ἕτερος Ελλην ἱστοριογράφος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Λουκιανός. Μακροβ.

ΔΗΜΩΝΑΞ, ἐπίσημος πολίτης τῆς Μαντινείας. Καὶ ἕτερος φιλόσοφος κυνικὸς, ἐκ τῆς νήσου Κύπρου· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Αδριανοῦ. Ο Λουκιανὸς τὸν ἀναφέρει ὡς ἀληθῆ σοφὸν ἄνδρα.

ΔΙΑΓΟΡΑΣ, Ρόδιος, εἶχε τρεῖς υἱούς,

ἐξ ὧν ὁ μὲν ἧττον παγκρατιαστὴς, ὁ δὲ, ἐπιτήδειος εἰς τὴν πηγμὴν, καὶ ὁ τρίτος παλαιστής. Μίαν ἡμέραν βλέπων τοὺς τρεῖς υἱούς του νὰ ἐπισρέφωσι νικηταὶ, μὲ σεφάνους εἰς τὰς κεφαλάς των, ἐξῆλθε χαίρων εἰς προϋπάντησίν των· ἐνῷ δὲ τοὺς ἐπλησίαζεν, αὐτοὶ καὶ οἱ τρεῖς ἔβαλαν τοὺς σεφάνους ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πατρός των, καὶ ἀμοιβαίως τὸν ἐσυγχαίροντο, ὁ δὲ γέρων πατήρ των ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν του, ἔμεινε παρευθὺς νεκρὸς, μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῶς φιλτάτων του.

ΔΙΑΔΟΧΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Φωτικῆς εἰς τὴν Ιλλυρίαν. Ηνθει περὶ τὰ μέσα τοῦ πέμπτου αἰῶνος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Βίκτωρος Βιτενσίου. Συνέγραψε περὶ πνευματικῶν τελειοτήτων ἑκατὸν κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν Ελληνιστὶ εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1578. ἔζη Μ. Χ.

ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ, πατὴρ τοῦ Δημοφίλου, στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων. Ηρόδ.

ΔΙΑΙΞΙΣ, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ελλάδος πόλεμον. Αἰσχύλ.

ΔΙΑΚΡΙΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Μελλησίππου, Σπαρτιάτης. Θου.

ΔΙΑΚΤΟΡΙΔΗΣ, πολίτης καὶ προύχων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κρανῶνος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκοπάδων. Ηλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Σικυῶνα, πρὸς τὸν ἐκεῖ τύραννον Κλεισθένην, διὰ νὰ μνησευθῇ τὴν θυγατέρα του Αγαρίστην. Ηρόδ. 127.

ΔΙΑΜΑΥΤΗ Μεδάλια· ἐγεννήθη εἰς τὴν Σαλόν. Συνέγραψε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα χαίρουν ὑπόληψιν μεταξὺ τῶν σοφῶν. Απέθανε τὸ 1770.

ΔΙΔΕΙΟΣ, Γάλλος, πολὺ σπουδαῖος ἀνὴρ. Ηρχησε τὸν 17 αἰῶνα, νὰ κηρύττῃ διὰ τῶν συγγραμμάτων του τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου· ἀπέρριψε πᾶσαν θρησκευτικὴν δοξασίαν, καθότι ἀποδεικνύει τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον, χωρὶς ἀποκάλυψιν, καὶ θαύματα· ἐπιφέρει δόγματα χωρὶς μυσήρια, λατρείαν χωρὶς θρησκείαν. Τὰ τοιαῦτα ἐκλόνισαν ἁπανταχοῦ ὅλας τὰς θρησκείας. Η ὡραία μυθολογία τοῦ Φοντενέλλου, καὶ ἡ εὐγλωττία τοῦ Βολτὲρ, τὸν ἐβοήθησαν πολὺ, εἰς τὸ νὰ πείσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐπιθυμῇ τὸ δικαίωμά του. Απέθανεν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1784. Μ. Χ.

ΔΙΔΙΟΣ, Ιουλιανὸς· οὗτος διὰ δωροδοκιῶν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, διήρκεσεν ὅμως τρεῖς περίπου μῆνας, ἔπειτα οἱ Ρωμαῖοι αἰσχυνόμενοι νὰ ἔχωσι βασιλέα ἀνάξιον τῆς ἀρχῆς, τοῦ ἀφῄρεσαν τὸν σέφανον, καὶ τὸν ἐθανάτωσαν περὶ τὰ 193. Μ. Χ.

ΔΙΔΟΤΟΣ Φραγγίσκος, ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια· ἐσάθη ἔνδοξος τυπογράφος, ἐτελειοποίησε τὴν τέχνην τῆς τυπογραφίας. Απέθανε τὸ 1805.

ΔΙΔΥΜΟΣ, ὁ γραμματικὸς, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. Ηνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Οὗτος διὰ τοὺς πολλοὺς κόπους, καὶ διὰ τὰ πολλά του συγγράμματα, ὠνομάσθη Χαλκέντερος, ὡς ἔχων δηλ. ἔντερα χάλκινα. Λέγουσιν ὅτι συνέγραψε 4000. βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων μήτε ἓν δὲν ὑπάρχει σήμερον· τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου φαινόμενα σχόλια εἰς τὸν Ομηρον, συνεγράφησαν ἀπ' ἄλλον τινὰ Δίδυμον νεώτερον· ἔζη τὸ 10. Μ. Χ.

ΔΙΔΥΜΟΣ, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Αλε-

ξάνδρειαν· εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐτυφλώθη, τοῦτο ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὴν εἰς τὰς μαθήσεις προθυμίαν του, διά τὸ ἐξαίσιόν του, μνημονικὸν, ἀλλὰ καὶ τυφλὸς ὤν, διὰ μέσου τῆς ἀκοῆς, ἔμαθε καλῶς τὴν Γραμματικὴν, τὴν Ρητορικὴν, καὶ Διαλεκτικὴν, Γεωμετρίαν, Αριθμητικὴν, Ασρονομίαν, καὶ τὰς λοιπὰς φιλοσοφικὰς ἐπιστήμας. Καὶ προσέτι ἔγινεν ἐμπειρότατος εἰς τὴν Θείαν Γραφὴν, καὶ ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ ἐχθρὸς τῶν Αρειανῶν· ἐχρημάτισε κατηχητὴς εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν. Συνέγραψε κατάλογον περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀπέθανε τὸ 396.

ΔΙΔΥΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηρακλείδου. Ἔζη ἐπὶ Νέρωνος· ἐχρημάτισε περίφημος γραμματικὸς, καὶ μουσικὸς ἄριστος.

ΔΙΔΥΜΟΣ Κλαύδιος, συνέγραψε περὶ τῆς ἀναλογίας τῶν Ρωμαίων, καὶ μίαν ἐπιτομὴν τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ηρακλείωνος, καὶ ἄλλα.

ΔΙΔΩ, θυγάτηρ τοῦ Βήλου, βασίλισσα τῆς Φοινίκης, ἐβασίλευσε τὸ 590. Μ. Χ. Η πρώτη τῶν Φοινίκων Μητρόπολις ἦτον ἡ Σιδὼν, ἔπειτα ἔγινεν ἡ Τύρος. Πυγμαλίων ὁ βασιλεὺς τῆς Τύρου, ἐφόνευσε τὸν πρὸ αὐτοῦ βασιλεύοντα, σύζυγον τῆς ἀδελφῆς του Διδοῦς, διὰ νὰ ἁρπάσῃ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὸν θρόνον. Αλλ' ἡ Διδὼ λαβοῦσα τοὺς θησαυροὺς, ἀπέρασε κρυφίως εἰς τὴν Αφρικὴν, ὅπου ἔκτισε τὴν ἀντίζηλον τῆς Ρώμης Καρχηδόνα. Λέγουσιν ὅτι οἱ Φοίνικες ἐξηκριβώσαν τὴν ναυτικὴν, ἐξήπλωσαν τὸ ἐμπόριόν των εἰς ὅλον τὸν γνωστὸν κόσμον. Εἰς αὐτοὺς ἀποδίδεται καὶ ἡ τοῦ ἀλφαβήτου θαυμασία ἐφεύρεσις.

ΔΙΕΜΠΟΡΟΣ, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων.

ΔΙΗΝΕΚΗΣ, γενναῖος Σπαρτιάτης· ὅσις ἐπολέμησεν εἰς τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ. 226.

ΔΙΪΤΡΕΦΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων. Θουκ.

ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΣ', [Σικελιώτης], μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους ὁ πρῶτος τῶν ποιητῶν τῆς διδακτικῆς ποιήσεως. Οὗτος συνέγραψε μίαν περιγραφὴν τῆς Ελλάδος, τῆς ὁποίας σώζεται ἕνα μικρὸν λείψανον. Ἔζη τὸ 320. Π. Χ.

ΔΙΚΑΙΟΓΕΝΗΣ· ἔγραψε τραγῳδίας καὶ ὕμνους εἰς Βάκχον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ πολίτης, Αθηναῖος, εἷς τῶν πρώτων προσώπων, τῶν ὑποκρινομένων εἰς τὴν κωμῳδίαν τοῦ Αριστοφάνους, Αχαρνεῖς ἐπιγραφομένη.

ΔΙΚΑΙΟΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοκώδου. Ηρόδ.

ΔΙΚΤΥΣ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην τὸ 1800. Π. Χ. ὅσις εἰς τὸν καιρὸν τῆς πολιορκίας τῆς Τρῳάδος, εὑρισκόμενος μέσα εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, συνέγραψε καταλεπτῶς τὰ συμβάντα τοῦ πολέμου, ἐπάνω εἰς λεπτοτάτην φλοῦδαν τῆς φιλύρας, εἰς Ελληνικὴν διάλεκτον, πλὴν μὲ γράμματα Φοινήκεια, τὴν ὁποίαν συνέθαψε μετ' αὐτοῦ κατὰ διαταγήν του. Επὶ δὲ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Νέρωνος, ἀνοιχθέντος τοῦ τάφου του ὑπό τινος σεισμοῦ μεγάλου, εὑρέθη τὸ βιβλίον, ὡς λέγουσιν, τὸ ὁποῖον Εὐπραξίδης τις, τὸ ἐπρόσφερε εἰς τὸν Νέρωνα, καὶ μετεφράσθη εἰς τὸ Λατινικόν. Αμφιβάλλεται ὅμως, ἂν Δίκ-

τους τις ἤκμασε κατ' ἐκείνους, τοὺς χρόνους, ἐπειδὴ καὶ ὁ Σουΐδας καὶ Μαλέλης, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρουσι περὶ αὐτοῦ, εἰς τὸν καιρὸν των δὲν ὑπῆρχε τὸ τρωτότυπον Ελληνικόν, ἀλλ' ἡ μετάφρασις ἡ Λατινική, ἥτις καὶ σώζεται ἐκδοθεῖσα ἐν Μιλάνῳ τὸ 1477.

ΔΙΟΓΕΝΕΙΑΝΟΣ, γραμματικὸς περίφημος, ἀπὸ τὴν Ηράκλειαν τοῦ πόντου· ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καρίας. Ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Αδριανοῦ· συνέγραψε μίαν συλλογὴν Ελληνικῶν παροιμιῶν, τὰς ὁποίας πρῶτον ἐξέδωκεν εἰς φῶς, Ανδρέας ὁ Σχόττος, μετὰ τὴν τοῦ Ζηνοβίου. Ἔζη τὸ 200. Μ. Χ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ Οἰνόμαος, Αθηναῖος παιπτής. Ἔζη τὸ 402. Π. Χ. ἐφημίζετο ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων, περὶ τὸ τέλος τῆς υἱόδ. Ολυμπιάδος· σώζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματά του, καὶ ἕνα δίστιχόν του ἐπίγραμμα.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Ταρσεὺς· συνέγραψε περὶ ποιητικῆς· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ανεξιμένους.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Λαέρτιος, ἔζη τὸ 210. Π. Χ. ἀνὴρ μὲ μεγάλην παιδείαν. Συνέγραψεν ἱστορίαν περὶ βίων, δογμάτων, καὶ ἀποφθεγμάτων τῶν Ελλήνων φιλοσόφων, εἰς βιβλία 10. Η καλητέρα ἔκδοσις εἶναι τοῦ Μαϊβομίου ἐν Αμστελδ. τὸ 1692. εἰς τόμους δύω μετὰ σημειώσεων, καὶ 24 εἰκόνων διαφόρων φιλοσόφων.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ, Απολλωνιάτης, περίφημος φυσικός· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Αναξαγόρου

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ Σινωπεύς, ὁ λεγόμενος Κυνικός, ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Ικέσιος, ἦτον τραπεζίτης, καὶ ὁ υἱός ἐμεταχειρίζετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρός· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνόθευσε χρήματα, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καταφυγὼν δὲ εἰς τὰς Αθήνας, ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Αντισθένην, καὶ ἐπρόσθεσε νέους βαθμοὺς αὐστηρότητος εἰς τὴν Αἵρεσιν τῶν Κυνικῶν. Δὲν ἐσάθη ποτὲ ἄλλος φιλόσοφος, ὡς αὐτὸς, νὰ καταφρονήσῃ τόσον τὰ τοῦ κόσμου· κατώκει μέσα εἰς ἕνα πῖθον· ὅλη του ἡ κατάσασις συνίσατο εἰς ἕνα δυσάκιον, μίαν ῥάβδον, καὶ ἕνα πινάκιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπέβαλεν ὕστερον, ἐπειδὴ εἶδεν ἕνα παιδίον, ὅτι ἔπινε τὸ νερὸν μὲ κοίλην χεῖρα. Λέγεται ὅτι ἀκούων τινὰς θαυμάζοντας, ὅτι δὲν εἶχε τυλάχιστον μικρὸν κατάλυμα διὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ τρώγῃ, αὐτὸς ἔδειξε τὸν ναὸν τοῦ Διὸς λέγων, ὅτι οἱ Αθηναῖοι τὸν ἡτοίμασαν ἐκεῖ μεγαλοπρεπῆ οἰκίσκον, διὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ τρώγῃ, καθότι ἐσοχάζετο κάθε κοινὸν τόπον ἰδικόν του. Προσέτι ἔλεγε συνεχῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς δυσχρίας του χρεωστεῖ νὰ ἔχῃ φρόνησιν πρὸς παρηγορίαν του, καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀπελπίζεται· ὅτι εἷς λόγος λογικὸς γίνεται Ιατρὸς μιᾶς ψυχῆς ἀῤῥώστου. Απέθανε δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν μὲ τὸν Μέγαν Αλέξανδρον. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 27. ἐπιστολαί, αἱ ὁποῖαι ἐξοδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐπιστολῶν, εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1499.

ΔΙΟΔΟΤΟΣ ὁ Ερυθραῖος· οὗτος συνέγραψεν ἐφημερίδα τοῦ Αλεξάνδρου, ὁμοῦ μὲ τὸν Εὐμενῆ Καρδιανόν. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο καθὼς φαίνεται ἀπὸ με-

ρικὰ σωζόμενα λείψανα, πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς μία ἀκριβεσάτη καὶ περισατικὴ ἐφημερὶς, τῶν πράξεων καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Αλεξάνδρου. Στράτης ὁ Ολύνθιος εἶχε δώσει μίαν ἐπιτομὴν τούτου εἰς βιβλία 5.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ Σικελιώτης, ὁ ἔσχατος καὶ γνωριμώτατος ἀπὸ κάθε ἄλλον παλαιὸν ἱστορικὸν, ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Οὗτος συνέγραψε μίαν ἱστορίαν 40. βιβλίων, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε ἱστορικὴν βιβλιοθήκην· εὑρίσκονται μόνον 15. ἀπὸ αὐτὴν. Περιῆλθε εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ εἰς τὴν Ασίαν διὰ νὰ τελειοποιηθῇ. Ο χαρακτὴρ αὐτῆς τῆς ἱστορίας δὲν εἶναι γλαφυρὸς, εἶναι ἁπλοῦς καὶ σαφής.

ΔΙΟΚΛΗΣ, Αθηναῖος, ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ιφικράτους. Δημοσ.

ΔΙΟΚΛΗΣ ὁ Καρύστιος, Ιατρὸς περίφημος, περὶ τούτου ἀναφέρει ὁ Γαληνὸς, καὶ ὁ Θεόφρασος εἰς τὰ συγγράμματά των, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τούτου τοῦ ἐνδόξου Ιατροῦ, ἤρχησαν νὰ ἐμφανίζωνται τὰ φῶτα τῆς ἀνατομίας, καθότι αὐτὸς συνέγραψε καὶ ἐδίδαξε κανόνας περὶ ζώων ἀνατομίας· ἑκατὸν χρόνους μετέπειτα ἤρχησε νὰ διδάσκηται αὕτη ἡ ἐπιστήμη, ἀπὸ δύω περιβοήτους Ιατροὺς, Ηρόφιλον καὶ Χαλκηδόνιον, καὶ Ερασίστρατον τὸν ἐκ Κίας, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι, ὡς λέγεται, ἀνέτεμον ἀνθρώπινα σώματα. Οἱ Αθηναῖοι ἐπωνόμασαν τὸν Διοκλέα, δεύτερον Ιπποκράτην. Εζη τὸ 260. Π.Χ.

ΔΙΟΚΛΗΣ Συρακούσιος· οὗτος ἔγραψε μίαν συλλογὴν νόμων ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐδέχθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐλεύθεραι πόλεις, τῆς Σικελίας.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ Γάϊος Ουαλέριος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαλματίαν τὸ 247. Μ.Χ. Εγινε αὐτοκράτωρ τὸ 284. καὶ ἐμοίρασε τὸ βασίλειον, μὲ τὸν ἐπισήθιον φίλον του Μαξιμιανὸν Ερκούλιον. (τούτους τοὺς ὠνόμαζαν ἀδελφοὺς, μόλον ὅτι δὲν ἦσαν μήτε συγγενεῖς.) Οὗτος ἔδωκε προσαγὴν εἰς ὅλην τὴν ἐπικράτειάν του, νὰ φονεύσωσιν ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς, νὰ καταδαφίσωσι τὰς ἐκκλησίας, νὰ καύσουν τὰ βιβλία των, καὶ νὰ πωλήσωσι τοὺς μοναχοὺς ὡς δούλους, διὰ καταισχύνην. Οὗτος ἐφάθη ὁ πρῶτος αὐτοκράτωρ, νὰ φιλοῦν τὸν πόδα του. Πάπας Αδριανὸς ὁ πρῶτος, καὶ Λέων ὁ τρίτος τὸ 800. ἀνανέωσαν διὰ προσαγῆς ταύτην τὴν διαταγήν. ὁ Διοκλητιανὸς ἐβασίλευσεν 39. χρόνους· ἔπειτα κυριευθεὶς ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν, εὗρεν εὐκαιρίαν ὁ Μαξιμιανὸς Γαλλέριος, καὶ ἔλαβε τὴν πορφύραν του τὸ 305. ὁ δὲ Διοκλητιανὸς ἔζησεν ἔπειτα χρόνους ἐννέα εἰς τὴν πατρίδα του Σαλώνην, καταγινόμενος εἰς τὴν γεωργικὴν· λέγουσιν ὅτι ὁ Μαξιμιανὸς Ερκούλιος τοῦ ἐπρόβαλε πάλιν νὰ δεχθῇ τὸν θρόνον, καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι ἂν ἐγνώριζε τὴν φυτείαν τῶν λαχάνων, βέβαια δὲν ἤθελε τὸν παρακινήσει νὰ τὴν ἀφήσῃ, καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸν θρόνον. Εσχάτως δὲ πληροφορηθεὶς τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του ἀσιτήσας ἀπέθανε.

ΔΙΟΚΟΡΥΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ὅσις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ιπποδαμείας. Απολδρ.

ΔΙΟΜΕΔΩΝ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θου. 19.

ΔΙΟΜΗΔΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Ιφίκλου, καὶ

μήτηρ τοῦ Ιολάου. Υγῖν.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τυδέως καὶ τῆς Εὐρυπύλης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν· εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν, καὶ γενναιότητα· ἐφόνευσε πολλοὺς ἀνδρείους Τρῳαδίτας, μονομαχήσας καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Εκτορα· ἐφόνευσε καὶ τὸν Ρῆσον βασιλέα τῶν Θρακῶν, καὶ ἔκαμε καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνδραγαθίας.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, περίφημος γραμματικός· συνέγραψε περὶ γραμματικῆς τέχνης, καὶ περὶ ῥητόρων βιβλία τρία, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν 18. ἐνδόξων γραμματικῶν Λατίνων, εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1516. καὶ ἀλλαχοῦ. Εζη τὸ 420.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, τύραννος τῆς Θράκης, ὅστις ἐφόνευεν ἀπανθρώπως τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας ξένους. Τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ηρακλῆς.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Αλικαρνασσὸν πόλιν τῆς Καρίας. Ηλθεν εἰς τὴν Ρώμην ὡς διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης τὴν 187. Ολυμπιάδα, καὶ διατρίψας ἐκεῖ 22 χρόνους, ἔγινεν ἐγκρατὴς τῆς Λατινικῆς διαλέκτου, ἔνθα καὶ ἐσύναξεν ὕλην, διὰ νὰ συγγράψῃ μίαν Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν· αὕτη δὲ ἐφάνη τὸ ά. ἔτος τῆς 193 Ολυμπιάδος· ὅρα Γαζῆν περὶ τῶν διαφόρων συγγραμμάτων του. Εζη τὸ 10 Π.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Αἴλιος, Αττικιστὴς ὁ Αλικαρνασσεύς· περὶ τὰ 125. εἷς τῶν μεταγενεσέρων ἱστορικῶν· εἶχε μεγάλην φήμην ὡς σοφιστὴς καὶ μουσικός, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Καίσαρος Αδριανοῦ· συνέγραψε πλεῖστα συγγράμματα, ἐξ ὧν εἶναι καὶ τὸ περὶ ἀνωμάλων ῥημάτων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Περιηγητὴς, Γεωγράφος, ἔζη ἐπὶ Στράβωνος. Εζη εἰς τὴν Χάρακα, ἢ Αλεξάνδρειαν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου· ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούσου εἰς τὴν Ασίαν, διὰ νὰ κάμῃ τὴν περιγραφήν της· συνέγραψε τὴν Γεωγραφίαν ταύτην εἰς Ηρωϊκοὺς στίχους, ἥτις ὀνομάζεται, καὶ Οἰκουμένης περιήγησις· ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1513. καὶ ἀλλαχοῦ. Εζη τὸ 20 Μ.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Αλεξανδρεὺς, ἐπίσκοπος. Ητον ἐθνικὸς, καὶ ἐδέχθη τὸν χριστιανισμὸν· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ωριγένους καὶ διδάσκαλος εἰς τὸ Κατηχητικὸν σχολεῖον τῆς Αλεξανδρείας, τὸ 248. μετὰ ταῦτα ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος ταύτης· ἐσάθη γενναιότατος, εἰς τοὺς διωγμοὺς τῶν χριστιανῶν· καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ ὧν δὲν ἔλειπε νὰ στηρίζῃ τὴν Εκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰς ἐπιστολάς του· τὸ δὲ 260. ἐπέστρεψεν εἰς Αλεξάνδρειαν. Η Αἵρεσις Παύλου τοῦ Σαμοσατέως τὸν παρεκίνησε νὰ συγκροτίσῃ σύνοδον· ἀλλ' αὐτὸς διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ γήρατός του, μὴ ὢν παρὼν, πρὶν νὰ λυθῇ ἡ σύνοδος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται τεμάχια τινὰ, περὶ ὧν ὅρα τὴν Βιβλιοθήκην Ανδίμου Γαζῆ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Αντιοχεὺς, χριστιανὸς, καὶ σοφιστὴς· εἶχεν ἀνταπόκρισιν δι' ἐπιστολῶν μετὰ τοῦ Αἰνίου. Σώζονται 40. ἐπιστολαί του, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν Ελληνικῶν ἐπιστολῶν, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Αλδου ἐκδόσει. Εζη τῷ 490. Μ. Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, Θρᾴξ πατρόθεν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αριστάρχου, ὀνομάζεται καὶ Ρόδιος, ἐπειδὴ ἐπολιτογράφη εἰς αὐτήν.

Συνέγραψε πρῶτος τέχνην Γραμματικῆς, ἐκδοθ. εἰς τὸν 4 τόμον τῆς Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου. Ἔζη τὸ 60.Μ. Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Κάσσιος Λογγῖνος, γραμματικὸς, ῥήτωρ, καὶ κριτικός. Οὗτος ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἰς τὴν Ῥώμην· ἐχρημάτισε σύμβουλος τῆς Ζηνοβίας βασιλίσσης τῆς Παλμύρας· εἶχε μεγάλην φήμην διὰ τὴν παιδείαν του, καὶ διὰ τὸ μεγάλον του μνημονικόν· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται μόνον τὸ, περὶ ὕψους λόγου, ἐκδοθὲν εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1819 μετὰ διαφόρων σημειώσεων. Ἔζη τὸ 240. Μ.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Ἀρειοπαγίτης, ὡς χρηματίσας κριτὴς τοῦ δικαιοτάτου κριτηρίου τῶν Ἀθηνῶν, Ἀρείου Πάγου καλουμένου. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱεροῦ Λουκᾶ, κατηχηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἔγινε χριστιανός, ἔπειτα ἐχειροτονήθη καὶ ἐπίσκοπος τῶν Ἀθηνῶν, ὑπομείνας γενναίως ἐπὶ Δομετιανοῦ, καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Φέρεται μία συλλογὴ συγγραμμάτων του, περὶ Οὐρανίου καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, περὶ θείων ὀνομάτων, περὶ Μυστικῆς θεολογίας, καὶ ἀπὸ ἐπιστολάς· ταῦτα ἐξ). ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1516. Ἔζη τὸ 60. Μ.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Δρακούλης, Ἰθακήσιος, διδάσκαλος τῶν νήσων, Πάρου καὶ Μυκόνου, ἐσάθη μέγας διὰ τὴν εὐγλωττίαν του.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Καραβίας, Ἰθακήσιος, υἱὸς Σπυρίδωνος καὶ Μαρίας· ἐγεννήθη τὸ 1774 ἐσπούδασε τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, καὶ τὴν Θεολογίαν, εἰς τὴν περιφήμον σχολὴν τῆς Σμύρνης, ὑπὸ τοῦ ἐναρέτου Χρυσάνθου θείου τοῦ· ἀφιερωθεὶς ὅλως εἰς τὸν Θεὸν, ἐχειροτονήθη ἱερεύς, καὶ ἀφοῦ ἱκανὸν καιρὸν περιῆλθε τὰ μέρη τῆς Ἀσίας, κηρύττων τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ διδάσκων τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἐξακολουθῶν τὸ ἐπάγγελμά του. Τὸ 1812. ἐπροβιβάσθη προεσὼς τῆς Ἐκκλησίας· τὸ δὲ 1824. ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεύς, καὶ ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του μὲ ἄκραν ἀρετὴν καὶ κατὰ Χριστὸν, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον τὴν 14 Νοεμβρίου. 1831.

ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ, σοφιστὴς, Χῖος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθυδήμου· ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ῥητωτικὴν τέχνην. Ξενοφ.

ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ, Ἕλλην, συγγραφεύς. Συνέγραψε μίαν συλλογὴν ἐπιστολῶν, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Λουκ.

ΔΙΟΠΕΙΘΗΣ, μάντις Σπαρτιάτης. Ἔζη ἐπὶ Ἀγησιλάου. Ξενοφ.

ΔΙΟΠΕΙΘΗΣ, ῥαστηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις πολεμήσας κατὰ τοῦ Φιλίππου εἰς τὴν Θρακικὴν Χερσόννησον, καὶ τρέψας τοὺς Μακεδόνας εἰς φυγὴν, ἦλθε καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν· ἀλλ' ὁ Φίλιππος μὲν ὑποφέρων τὰ τολμήματά του, ἐπροσκαλοῦν εἰς τοὺς Ἀθηναίους κατ' αὐτοῦ· ὁ δὲ Δημοσθένης τὸν ὑπερησπίσθη μὲ ἐπιτυχίαν. Δημ. περὶ Στεφ.

ΔΙΟΠΟΜΠΟΣ, Ἀθηναῖος, ἔνδοξος ραδιοδρόμος. Πλάτ.

ΔΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΗΣ ὁ ἐξ Ἀναζάρβης τῆς Κιλικίας, ὁ κορυφαῖος τῶν παλαιῶν βοτανικῶν, καὶ ἰατρὸς περίφημος. Συνέγραψε περὶ βοτανικῆς βύβλια ε. Διαιρεῖ

τὴν πραγματείαν του εἰς τρεῖς κλάσεις, εἰς φυτά, ζῶα, καὶ μέταλλα· σημειοῖ τοὺς τόπους καὶ χώρας, ὅπου εὑρίσκονται· διδάσκει τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς καὶ διατηρήσεως· ἀναφέρει πολλοὺς ἄλλους βοτανικοὺς προγενεστέρους, ἢ καὶ συγχρόνους του. Τὰ βιβλία του περιγράφουσι σχεδὸν 600. εἴδη φυτῶν, καὶ 200. ζώων, ὁμοῦ καὶ μετάλλων· περιέχουσι δὲ πολλὰς ἐσφαλμένας δόξας καὶ προλήψεις, περὶ τῶν ἰαματικῶν δυνάμεων, καὶ ἰδιοτήτων αὐτῶν· Ἔζη ἐπὶ Νέρωνος, κατὰ δὲ τὸν Σουΐδαν, ἐπὶ Αντωνίου καὶ Κλεοπάτρας.

ΔΙΟΤΙΜΑ, γυνή τις ἐκ Μαντινείας σοφὴ, καὶ εἰδήμων τῶν θείων πραγμάτων. Πλάτ.

ΔΙΟΤΙΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Στρομβίχου, ναύαρχος τοῦ στόλου τῶν Αθηναίων. κατὰ τῶν Κορινθίων. Θουκ.

ΔΙΟΤΙΜΟΣ, στρατηγὸς τοῦ Ιππικοῦ τῶν Αθηναίων, σύγχρονος τοῦ Χαριδήμου, ὅστις διὰ τὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, ἠξιώθη τοῦ στεφάνου ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του. Δημ.

ΔΙΟΤΙΣΑΛΒΗΣ, ἀρχιτέκτων ἐκ Πίζης· οὗτος ἔκτισε τὸν περίφημον ναὸν τοῦ ἁγίου Ιωάννου τοῦ βαπτιστοῦ, εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1152. Μ.Χ.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ὁ Αλεξανδρεύς, μαθηματικός. Ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δύω Αντωνίνων, εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν περὶ τὰ 360. Μ.Χ. Συνέγραψε 30. βιβλια ἀριθμητικῆς, καὶ ἐφεῦρε πρῶτος τὸν ἀναλυτικὸν αὐτῆς τρόπον, τοῦ ὁποίου τὴν ἐφεύρεσιν ἀποδίδουσιν εἴς τινα Αραβα ὀνομαζόμενον Γέβερ, διὸ καὶ ὠνομάσθη Αλγεβρα· ἀλλ' ἐκ τούτων τὰ ἓξ μόνον σώζονται, καὶ ἐν περὶ ἀριθμῶν πολυγώνων

ΔΙΠΟΙΝΟΣ, ἀρχαῖος ἀγαλματοποιός, ἀπὸ τὴν νῆσον Κρήτην, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

ΔΙΦΙΛΟΣ, Σινωπεύς, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας· ἐπαινεῖται μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αλεξανδρέως Κλήμεντος, διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά του. Ἐκ τῶν 100. κωμῳδιῶν του, μᾶς σώζονται μόνον τινὰ λείψανα, ἐκδοθέντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ελλήνων Τραγῳδιῶν, καὶ Κωμῳδιῶν τοῦ Γρυτίου· ἔζη περὶ τὰ 300. Π.Χ.

ΔΙΦΡΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, στρατηγὸς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Ξενοφ.

ΔΙΩΝ ὁ Χρυσόστομος, υἱὸς τοῦ Πασικράτους. Εγεννήθη εἰς τὴν Προῦσαν τῆς Βηθυνίας. Ἔζη τὸ 120. Μ. Χ. Κατ' ἀρχὰς ἦτον σοφιστὴς, ἐδίδασκε τὴν ῥητορικὴν θαυμασιώτατα, διὰ τὸ ὁποῖον ἔλαβε καὶ τὸ ἐπίθετον Χρυσόστομος· εἰς τὴν νεότητά του ἔκαμε περιηγήσεις εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἰς ἄλλα μέρη· ἔπειτα κατῴκησεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἀλλὰ βλέπων τὴν ἐκεῖσε τυραννίαν τοῦ Δομετιανοῦ, ὡς ἑτεροφρονῶν ἔφυγεν ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπικρατείας, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Θράκην, ὅπου γεωργῶν τὴν γῆν μετὰ κόπων καὶ μόχθων, ἔζη ὡς εἷς Στωϊκὸς φιλόσοφος. Θανατωθέντος δὲ τοῦ Δομετιανοῦ, ὁ διάδοχος αὐτοῦ Νέρβας τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ ἀξίωμα τοῦ Κοκκηϊανοῦ· εὐνοεῖτο μεγάλως καὶ ἀπὸ τὸν Τραϊανὸν μετέπιτα, ὅστις τὸν ἔπερνε καὶ εἰς τὴν ἁμαξάν του. ἔφθασεν εἰς βαθὺ γήρας· συνέγραψε πολλὰ ἐξ ὧν μας σώζονται σὺ λόγοι περὶ διαφο-

ρων ὑποθέσεων· ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῆς Λειψίας τὸ 1781.

ΔΙΩΝ Κάσσιος Κοκκηϊανός, ἐγεννήθη τὸ 210. ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Κάσσιος Ἀμπρωνιανός, ἐχρημάτισε καὶ διοικητὴς τῆς Κιλικίας· ἡ δὲ μήτηρ του ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου, ἐξ οὗ ἔλαβε τὸ ἐπίθετον Κοκκηϊανός. Ὁ Ζωναρᾶς καὶ ὁ Κεδρηνὸς τὸν ὀνομάζουν Ῥωμαῖον, ὡς διατρίψαντα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Ῥώμην. Εἰς τὰ συγγράμματά του ὁ ἴδιος ἀναφέρει, ὅτι δὲν ἐσπούδασε παιδιόθεν, ἀλλ' ἀφοῦ ἡλικιωθεὶς ἔλαβεν ἔρωτα τῆς μαθήσεως· ἐκαταγίνετο εἰς τὴν Ῥητορικήν, Ἀστρολογίαν, Χρησμολογίαν, καὶ Ὀνειροκριτικήν. Τὸ δὲ 180. ἔτος κατετάχθη εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν συμβούλιον, καὶ τὸ 193. ἐτιμήθη μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πραίτωρος ὑπὸ τοῦ Περτίνακος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου ἔμεινε πάλιν σύμβουλος ἐπὶ Σεβήρου· ἐπειδὴ δὲ ἔπασχεν ἀπὸ ποδάγραν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἐπέζησε μέχρι γήρατος βαθυτάτου. Συνέγραψε διάφορα 'συγγράμματα' μᾶς ἀναφέρει ὁ ἴδιος ἓν σύγγραμμά του περὶ ἐνυπνίων. Σώζονται ἔτι μέρη τινὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς του ἱστορίας, τὴν ὁποίαν εἶχε συγγράψει εἰς 80 βιβλία, ὅπου εἶναι διεσπαρμένη καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Κομμόδου. Εἰς τοὺς νεωτέρους ὅμως εὑρέθησαν καί τινα ἄλλα ἐξ αὐτῶν τῶν βιβλίων λείψανα, τὰ ὁποῖα προσετέθησαν εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις. Ἐξεδόθησαν δὲ τὰ συγγράμματά του ἅπαντα μετὰ σημειώσεων τοῦ Φαβρικίου, ἐπιδιορθωμένα ἐκ πολλῶν χειρογράφων, καὶ ἀκριβῶν πινάκων Ἑλληνικῶν, καὶ Λατινικῶν, τὸ 1750.

ΔΙΩΝ Συρακούσσιος, υἱὸς τοῦ Ἱππαρίνου, καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης γυναικὸς Διονυσίου τοῦ Πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσσῶν· ἐχρημάτισεν ἐπίσημος σύμβουλος τῶν δύω τυράννων Διονυσίων, καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του· ἀλλὰ κατατρεχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου, καὶ ἐρρηθεὶς ὅλων του τῶν κτημάτων ἐξωρίσθη. Συνάζας στρατεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ διώξας τὸν Διονύσιον, ἀπεκατέστησε τὴν προτέραν ἐλευθερίαν εἰς τὴν πατρίδα του. Πλούτ. Δίων.

ΔΙΩΝΔΑΣ, Ἀθηναῖος, ὅστις κατηγόρει τὸ ψήφισμα, δι' οὗ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν νὰ σφανώσωσι τὸν ῥήτορα Δημοσθένην. Στεφ. 320.

ΔΙΩΞΙΠΠΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρά της Αἴγυπτον. Ἀπολλόδ.

ΔΙΩΞΙΠΠΟΣ, Ἀθηναῖος, περίφημος ἀθλητής. Οὗτος πολλάκις ἔλαβε τὸν στέφανον εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὕστερον ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν. Αἰλ.

ΔΙΩΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν μὲ 10. πλοῖα· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πύρρου στρατηγοῦ τῶν Θρακῶν. Ὁμ. Ἰλ.

ΔΜΗΤΩΡ, βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πρότερον δὲ βασιλεὺς τῆς νήσου Κινύρας.

ΔΟΒΕΊΟΣ, Ἰωάννης, ἔνδοξος φιλόσοφος, ἀνατόμος, φυσιολόγος, καὶ ζωολόγος. Ἐδίδαξε τὴν μεταλλικὴν, καὶ φυσι-

κὴν ζωτικὴν· εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν καὶ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1799. εἰς ἡλικίαν 85. χρόνων, καὶ ἐνταφιάσθη μὲ μεγάλην τιμὴν εἰς τὸν κῆπον τῶν φυτῶν, ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχην τοῦ Μπελβεδέρου, μεταξὺ τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος εἶχε φυτεύσει.

ΔΟΖΑΣ Γεώργιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν· ἀπεχάτησε μέ τινας ὁμόρρωνας Οὔγγρους κατὰ τοῦ Ἱερατείου καὶ κατὰ τῶν εὐγενῶν τὸ 1515. Μ.Χ. Οἱ ἀποχάται τὸν ἔχεψαν βασιλέα, ἀλλ' εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Βοεβόδα Τρανσιλβανίας· αὐτὸς ὕστερον ἀπὸ μεγάλας τιμωρίας, τὸν ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἕνα θρόνον σιδηροῦν, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ἔβαλε φέρανον σιδηροῦν, καὶ εἰς τὴν χεῖρά του ἔδωκε σκῆπτρον σιδηροῦν, ὅλα εὐγαλμένα ἀπὸ τὴν κάμινον τοῦ πυρός.

ΔΟΚΕΝ Ἀμπουνέμ, ἔνδοξος ἀστρολόγος Ἀραψ, ἔζη περὶ τὰ 823. Μ.Χ. ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, καὶ ἀναριθμήτους θησαυρούς, ἐναντία τοῦ ἐπαγγέλματός του· ἐνόμιζε τὴν Ἀστρολογίαν, ὡς μίαν ψευδῆ τέχνην, διότι μίαν ἡμέραν ἕνας τὸν ἠρώτησε, διατί ὁ πλανήτης Ζεὺς ἦτον εὐτυχής; καὶ αὐτὸς τὸν ἀπεκρίθη ὅτι, νομίζεται εὐτυχὴς, ἐπειδὴ οἱ ἀστρολόγοι τὸν ἔκαμαν τοιοῦτον.

ΔΟΛΙΟΣ, δοῦλος τοῦ Λαέρτου, πατρὸς τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ. Ὀμ. Ιλ.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ Πούβλιος Κορνήλιος, ἔνδοξος Ρωμάνος, γαμβρὸς τοῦ Κικέρωνος· ἦτο φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Πομπηΐου· εὑρέθη εἰς διαφόρους πολέμους τῆς Φαρσάλου, τῆς Ἀφρικῆς, καὶ τῆς Μούνδας. Ἔβαλε καὶ ἐφόνευσαν εἰς τὴν Σμύρνην τὸν Τριβόνιον, ἕνα τῶν φονέων τοῦ Καίσαρος, διὰ τοῦτο ἐκηρύχθη ἐχθρὸς τῆς πατρίδος. Μετ' ὀλίγον καιρὸν, ἐφονεύθη μόνος του εἰς τὴν Λαοδίκειαν, ὅπου ἦτο πολιορκημένος ἀπὸ τὸν Κάσσιον. τὸ 43. Π.Χ.

ΔΟΛΤΙΣ Λουδοβῖκος, ποιητὴς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1508. ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς καλητέρους συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνός του, καὶ ἤθελεν εἶναι καλήτερος, ἂν δὲν ἐβιάζετο ἀπὸ ἀνάγκην νὰ γράφῃ μὲ ταχύτητα.

ΔΟΛΤΙΝΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νοβάραν πόλιν τῆς Ἰταλίας· ἐχάθη μαθητὴς τοῦ Γεράνδου Σιγαρέλλη. Οὗτος ἔλεγεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐδίδασκεν ἦτο νόμος, τὸν ὁποῖον ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ ἐξακολουθοῦν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅτι ἦτον μία τελειοποίησις τοῦ Θείου νόμου· ἔκαμε πολλοὺς ὀπαδοὺς εἰς τὴν Λομβαρδίαν. Ἔλεγε προσέτι ὅτι ὁ Πάπας δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρατῇ τὰ κλειδία τοῦ Παραδείσου, καθότι οἱ Καθολικοὶ πιστεύουν ὅτι αὐτὰ εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πάπα, καὶ ὅτι αὐτὸς εἰσάγει καὶ ἐξάγει ὅποιον θέλει, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸς πρέπει νὰ ἦναι ἅγιος, ταπεινὸς, καὶ πτωχὸς, καθὼς ὁ ἅγιος Πέτρος. Τὸ 136. ὁ ἐπίσκοπος τῆς Νοβάρας τὸν συνέλαβε μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ μέ τινας ὀπαδούς του, καὶ τοὺς ἔκοψεν εἰς κομμάτια, καὶ τὰ μέλη των ἔῤῥιψεν εἰς τὴν φωτίαν καὶ τὰ κατέκαυσεν.

ΔΟΛΩΝ, υἱὸς τοῦ Κήρυκος Εὐμήδου, ἀπὸ τὴν Τρωάδα, ὅστις διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του, θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλή-

νων, ἠχμαλωτίσθη ὡς κατάσκοπος, ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως, καὶ ἐφονεύθη. Ομ. Ιλ.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ Ζαμπιέρης, περίφημος ζωγράφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1581. ἦτο κάλλιστος ἀρχιτέκτων. Ἔκτισε τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Μαρίας Ἰείς τὴν Ρώμην.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ Νέρων. Ζ. Νέρων Δομετιανός.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ Τίτος Φλάβιος, υἱὸς τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ καὶ τῆς Φλαβίας. Ἐγεννήθη τὸ 15. Μ. Χ. ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τὸ 81. Κατ' ἀρχὰς ὑπεκρίνετο γλυκύτητα, ἐλευθεριότητα, ἀφιλοκέρδειαν, δικαιοσύνην, καὶ ἐν γένει πᾶσαν ἀρετήν· ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου μεταβαλὼν τοὺς τρόπους του, ἐξετέλεσεν ἐκείνας τὰς ἀνηκούστους καὶ ἀπίστους ὠμότητας· ἔχυνε ποταμηδὸν τὸ αἷμα τῶν Χριστιανῶν, ζητῶν νὰ ἀποσόβεσῃ διόλου αὐτὸ τὸ ὄνομα· ἐπρόσταξε καὶ ἔβαψαν ζωντανὴν τὴν Κορνηλίαν, ἐπὶ προφάσει ὅτι ἦτον ἀσελγὴς, ἐνῷ ὁ ἴδιος συνέζησε πολὺν καιρὸν μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς του, ὡς μετὰ τῆς νομίμου του γυναικός. Ἀπαιτούσεν ὥσε οἱ πολῖται εἰς διαφόρους ἀναφορὰς των νὰ τὸν ὀνομάζουν Θεὸν καὶ Κύριον. Ἀπέβαλεν ἀπὸ τὴν πόλιν του τοὺς σοφοὺς ἄνδρας, καὶ πεπαιδευμένους, καὶ μάλιστα τοὺς ἱστοριογράφους. Τέλος τὸν ἐφόνευσαν τὴν 18. Σεπτεμβρίου τὸ 96. Μ. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους 15. ἡ δὲ Γερουσία τὸν ὑσέρησε καὶ αὐτῆς τῆς ταφῆς.

ΔΟΜΝΙΝΟΣ, φιλόσοφος, Συριανός, μαθητὴς τοῦ Πρόκλου. Ὁ Λαμπάσκιος λέγειν, ὅτι ἔγραψεν ἐναντίον τῶν ὀρθοδοξιῶν τοῦ Πλάτωνος.

ΔΟΝΑΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος γλύπτης· ἐσάθη πρίγγιψ, καὶ διδάσκαλος τῆς γλυπτικῆς τοῦ αἰῶνός του. Ἀπέθανε τὸ 1466. Μ.Χ.

ΔΟΝΑΤΟΣ Φραγγίσκος, ἡγεμὼν τῆς Βενετίας· αὐτὸς ἐτελείωσε τὸ παλάτιον τοῦ ἁγίου Μάρκου, καὶ ἤρχησε τὸ κτίριον τῆς βιβλιοθήκης. Ἀπέθανε τὸ 1545. Μ. Χ.

ΔΟΝΔΗΣ, ὁ λεγόμενος Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύϊον, καὶ ἀπέθανε τὸ 1792. ἦτο ῥήτωρ, Ἰατρὸς πρακτικὸς, κάλλιστος μαθηματικὸς, καὶ μέγας τεχνίτης.

ΔΟΝΕΤΑΣ Κάρλος, Ἰταλὸς, ἄριστος ἀρχαιολόγος· συνέγραψεν ἕνα βιβλίον ἐπιγραφόμενον, εἴδησις τῶν νομισμάτων καὶ ἀργυροκοπείου τῆς Μπρέσης.

ΔΟΝΗΣ Ἰωάννης, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μουσικὸς καὶ γραμματικὸς ἔνδοξος· τὰ συγγράμματά του, περὶ παλαιᾶς μουσικῆς, ἔχουσι μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανε τὸ 1647.

ΔΟΞΑΠΑΤΡΙΣ, Ζ. Νείλος Δοξαπατρ.

ΔΟΡΙΑΣ Ἀνδρέας, ἀπὸ τὴν Γενεύην· οὗτος τὸ 1528. ἀπέβαλε τὸν βασιλικὸν στέφανον τῆς πατρίδος του, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐπρόσφερε Κάρλος ὁ πέμπτος. Εὐχαριστεῖτο νὰ ἔχῃ κάλλιον ἐπώνυμον ἀνακαινιστὴς τῆς πατρίδος του, παρὰ βασιλεὺς· ὑπηρέτησε διαφόρους ἡγεμόνας· ἐδίωξε τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὴν πατρίδα του· ἐνίκησε τοὺς Τούρκους εἰς μίαν ναυτικὴν μάχην· ἐκυρίευσε τὰς παλαιὰς Πάτρας, καὶ τὴν Κορώνην. Ἀπέθανε τὸ 1560. εἰς ἡλικίαν 89. χρόνων. Ἔλαβε μεγάλην δόξαν, ἀποθανὼν διεκρίνετο μὲ τὸ, πατὴρ τῆς πατρίδος.

ΔΌΡΚΙΣ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, τὸν ὁποῖον ἔχειλαν πρὸς τοὺς λοιποὺς συμμάχους μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ βασιλέως Παυσανίου, ὅτις ἐδιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Σπάρτην, κατὰ θέλησιν τῶν συμμαχικῶν Ελληνικῶν πόλεων. Θουκ.

ΔΟΡΥΚΛΕΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Διονυσίου. Παυσ.

ΔΟΡΥΚΛΕΥΣ Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ιπποκόωντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ηρακλῆς. Απολόδρ.

ΔΟΡΥΚΛΟΣ, νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Αἴαντα τὸν υἱὸν τοῦ Τελαμῶνος. Ομ.

ΔΟΡΥΛΑΟΣ, στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου.

ΔΟΣΙΘΕΟΣ. Ἔζη περὶ τὰ 220. Μ.Χ. ἀφῆκε μίαν γραμματικὴν μὲ ὑπόληψιν, πλὴν ἀνέκδοτον μέχρι τοῦδε.

ΔΟΥΑΪΓ, Αμερικανὸς, περίφημος ἱεροδιδάσκαλος, καὶ θεολόγος ἄριστος. Απέθανε τὸ 1819.

ΔΟΥΒΟΥΑ, Γουλιέλμος Καρδηνάλης, καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καμβράϊ πόλεως τοῦ Βελγίου, ὁ πρῶτος ὑπηρέτης τοῦ Δουκὸς τοῦ Ορλεάνη. Οὗτος ὁ Καρδηνάλης μόλον ὅτι ἀπέρασε τὴν ζωὴν του εἰς τὰς μεγαλητέρας ἀσωτίας, ἀφῆκε 12. ἑκατομμύρια φράγγα· ἀπέθανε τὸ 1723. καὶ κάνεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ κάμῃ ἕναν ἐπιτάριον λόγον.

ΔΟΥΓΙΑΡΔΙΝΗΣ Κάρελ, ζωγράφος Ολλανδὸς· ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1678

ΔΟΥΖΑΣ, ἄριος ποιητὴς Ολλανδὸς, ἦτο πολλὰ γενναῖος· ὑπερασπίσθη τὴν Δεύδεν πόλιν τοῦ Βελγίου, ἀφοῦ ὑπεχρέωσε τοὺς Ισπανοὺς νὰ σηκώσουν τα στρατεύματά των. Εσύνθεσε διάφορα ποιήματα, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ολλανδίας. Απέθανε τὸ 1604.

ΔΟΥΚΑΣ, Γιάκομος, ἀπὸ τὴν Σικελίαν, κάλλιστος ἀρχιτέκτων, καὶ γλύπτης· ἐσπούδασε ταύτας τὰς τέχνας εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Μηκελαγγέλου· ἦτο καὶ ἐπετήδειος ποιητής.

ΔΟΥΚΑΣ Ιωάννης· ἐγγονὸς τοῦ Ιατροῦ Μιχαὴλ, καὶ ἀπόγονος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Δουκῶν. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσαντινουπόλεως κατέφυγεν εἰς τὴν Μιτυλήνην πρὸς τοὺς ἐκεῖ χριστιανοὺς διοικητὰς, Δομένικον καὶ Νικόλαον, οἵτινες τὸν ἔχειλαν εἰς διαφόρους πρεσβείας πρὸς τοὺς Τούρκους. Συνέγραψεν ἱστορίαν συνοπτικὴν ἀπὸ Αδὰμ μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἁλώσεως ταύτης τῆς νήσου, ἥτις συνέβη τὸ 1462. τὴν ὁποίαν περιγράφει διεξοδικώτατα.

ΔΟΥΚΟΥΕΝΕΣ, Αβλάμης, μέγας ναυτικὸς τῆς Γαλλίας. Η Δβεκία οὖσα σύμμαχος μὲ τὴν Γαλλίαν τὸν ἐζήτησε διὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Δανιμαρκίας· ἐλθὼν δὲ τὸν ἐνίκησε, καὶ ὑπεχρέωσε τὰ βαρβαρικὰ στρατεύματα νὰ ζητήσουν τὴν εἰρήνην. Η ὑπερήφανος Γένοβα ἔχειλε τὸν διοικητήν της νὰ τελειώσῃ τὴν εἰρήνην. Αλλ' αἱ μεγάλαι του ἐκδουλεύσεις δὲν ἔλαβον ἀμοιβὴν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ υἱός του ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Γερμανίαν, φέρων μαζῆ του καὶ τὸ σῶμα τοῦ πατρός του· ἐπάνω δὲ εἰς τὸν τάφον του ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον· ἡ Ολλάνδα ἔση-

σεν εἰς τιμὴν Δουκουέσνες μαυσωλεῖον, καὶ ἡ Γαλλία ἠρνήθη ὀλίγην γῆν τοῦ νικητοῦ της.

ΔΟΥΟΝΑΝΟΣ ἀρχιτέκτων ἐκ Πίζης· οὗτος ἔκτισε τὸ περίφημον σημαντήριον (καμπαναριὸν) τῆς Πίζης, ὅλον ἀπὸ μάρμαρα, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ κλίνει ὀκτὼ πήχεις περισσότερον ἀπὸ τὸ θεμέλιον. Οὗτος ἐγεννήθη περὶ τὰ 1115. Μ. Χ.

ΔΟΥΠΟΥΪΣ, σοφὸς Γάλλος· οὗτος συνέγραψεν ἕνα βιβλίον, περὶ τῆς ἀρχῆς ὅλων τῶν θρησκειῶν. Ἀπέθανε τῇ κθ. Σεπτεμβρίου 1809.

ΔΟΥΡΑΝΤΗΣ Φραγγῖσκος, εἷς τῶν πρώτων συγγραφέων τῆς Ἰταλικῆς μουσικῆς· αὐτὸς ἐπρόσθεσε διορθώσεις, μόλον ὅτι ἦτο διορθωμένη ἀπὸ τὸν Πόρπορα καὶ ἀπὸ τὸν Λέοντα· ἔδωσεν ἀρχὴν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐβγῆκαν οἱ Περγολέζοι, οἱ Γομελλοί, οἱ Γουλιέλμοι, οἱ Φεναρόλλοι, καὶ ἄλλοι διάφοροι, τῶν ὁποίων τὰ ἁρμονικὰ ποιήματα μετεδόθησαν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν εἰς ἡλικίαν 76. χρόνων.

ΔΟΥΡΕΖΗΣ, Ἰταλὸς, οὗτος συνέγραψεν ὑπομνήματα ἀξιόλογα εἰς τὸν Ἱπποκράτην. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐπωνομάσθη ὑπὸ τοῦ Βοερράβιου θησαυρὸς πολύτιμος.

ΔΟΥΡΕΡΗΣ Ἀλβέρτος, εἷς τῶν ἐκλεκτοτέρων ζωγράφων τοῦ αἰῶνός του· ἐγεννήθη εἰς τὴν Νοριμβέργην, ἤξευρε καὶ μαθηματικά· ἡ φυσική του εὐγλωττία, καὶ μάθησις τὸν ἔκαμαν νὰ γίνῃ ὁ πρῶτος εἰς τὸ συμβούλιον τῆς πατρίδος του· χαίρων πρυσέτι ἀρκετὴν ὑπόληψιν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Μαξιμηλιανόν. Ἀπέθανε τὸ 1528. εἰς ἡλικίαν 57. χρόνων.

ΔΟΥΡΗΣ ὁ Σάμιος, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· συνέγραψεν ἐθνικὰ, καὶ ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας. Τὸ πρῶτον σύγγραμμα περιεῖχε πολλὰς ἱστορικὰς καὶ γεωγραφικὰς ἰδέας τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Ἑλλάδος· τὸ δεύτερον διαλαμβάνει περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου οἰκογενείας καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ.

ΔΡΑΓΟΝΤ-ΓΕΪΣ, ἄριστος, πειράτης ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σολιμάνου τοῦ πρώτου. Τὸ 1550. κατετρόμαξε τὰς θαλάσσας τῆς Σικελίας, καὶ τῆς Τοσκάνης· τέλος ἔγινεν αἰχμάλωτος μὲ 13. πειρατικὰ πλοῖα, ἀπὸ τὸν Δορίαν Ιανεττῖνον, ἔπειτα ὅμως ἐλευθερωσεὶς ἀπὸ τὸν Βαρβαρίσα ἠράνισε τὴν Καλαβρίαν, κατεδίωξε τὸν στόλον τῶν Ισπανῶν· ἐκυρίευσε τὴν Τρίπολιν, καὶ ἀπέθανε τὸ 1565. ἀπὸ καιρίαν πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Μάλτας.

ΔΡΑΚΙΟΣ, εἷς τῶν 4. ἡγεμόνων τῶν Επειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομήρ. Ιλ.

ΔΡΑΚΟΝΤΙΔΗΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων.

ΔΡΑΚΟΝΤΙΟΣ, Σπαρτιάτης, ὅστις ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν πατρίδα, καὶ ἔζη εἰς τὴν Τραπεζοῦντα. Ξενοφ.

ΔΡΑΚ Φραγγῖσκος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν· ἐχάθη περίφημος περιηγητὴς κατὰ θάλασσαν τοῦ 16 αἰῶνος· τὸ 1567. ἔκαμε τὴν πρώτην του περιήγησιν εἰς τὴν Αμερικὴν, καὶ ἐκυρίευσε διάφορα πλοῖα τῶ Ισπανῶν. τὸ 1577. περιῆλθε

ὅλον τὸν γύρον τοῦ κόσμου, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Αγγλίαν ἀναρίθμητα πλούτη, καὶ ὠφελίμους γνώσεις· ἔλαβε μεγάλην δόξαν εἰς τὰς διὰ θαλάσσης ἐκστρατείας του· ἕως τὸ 1596. ἐξουσίαζεν 28. μεγάλα πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Αμερικῆς, ὅπου ἐτελείωσε καὶ τὰς περιφήμους περιηγήσεις του, καὶ τὸν βίον του.

ΔΡΑΚΩΝ, ὁ στρατηγός, περίφημος γραμματικὸς, περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα· ἄφῆκε διάφορα συγγράμματα, ἐξ αὐτῶν ἕνα μόνον ἐσώθη εἰς ἡμᾶς, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται, περὶ Μέτρων Ποιητικῶν· τὸ χειρόγραφον τούτου εὑρίσκεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Παρισίων· ἐξεδοθη ὑπὸ τοῦ Ερμαίου.

ΔΡΑΚΩΝ, ἐγγονὸς Ιπποκράτους τοῦ περιφήμου ἰατροῦ, καὶ αὐτὸς Ιατρὸς· ἰάτρευσε τὴν Γωξάνην, ἥτις συγκατοικοῦσε μὲ τὸν μέγαν Αλέξανδρον.

ΔΡΗΣΟΣ, ἐπίσημος Τρωαδίτης· ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου, ὑποστρατηγοῦ τοῦ Διομήδους. Ομ. Ιλ.

ΔΡΟΥΣΟΣ, υἱὸς τοῦ Τιβερίου Νέρωνος, καὶ τῆς Λυδίας, ἐγεννήθη τὸ 38. Π.Χ. Ητον ἀνδρεῖος, ὑπέταξε τοὺς Γριζόνους, ἐνίκησε τοὺς Γάλλους, καὶ Γερμανοὺς, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Πραίτωρος· ἐξακολουθῶν δὲ τὰς νίκας, ἔλαβε τὸ ὄνομα Ιμπεράτωρ, ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του, τὸ ὁποῖον ὁ Αὔγουστος δὲν τὸ ἐδέχθη· τέλος ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 30. χρόνων. τὸ 9. Π.Χ.

ΔΥΜΑΣ, πατὴρ τοῦ Απίου, καὶ τῆς Εκάβης, γυναικὸς τοῦ Πριάμου, ἡγεμόνος τῆς Φρυγίας.

ΔΥΣΠΟΝΤΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πέλωπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ηλιδι πόλις, Δυσπόντιον. Στέφ. Βυζ.

ΔΩΡΙΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αναξανδρίδου, βασιλέως τῆς Σπάρτης· οὗτος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Λυβίαν, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν μετὰ τρεῖς χρόνους· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ πολεμῶν κατὰ τῶν Φοινίκων, ἐθανατώθη μὲ ὅλους τοὺς Σπαρτιάτας, τοὺς ὁποίους εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ.

ΔΩΡΙΟΣ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἡ ὁποία ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρά της Κερκήσην. Απολδρ.

ΔΩΡΙΣ, μήτηρ Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσίων. Αἰλ.

ΔΩΡΟΘΕΟΣ, εἷς πεπλασμένος ἐπίσκοπος τῆς Τύρου. Θέλουσιν, ὅτι ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Ιουλιανοῦ τὸ 107. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Οὗτος δὲν ἐχρημάτισε ποτὲ συγγραφεὺς· ἀλλ' ἄλλος τις περὶ τὰ 515. Προκόπιος ὀνομαζόμενος, συνέγραψε μίαν πραγματείαν περὶ τῶν 70. Αποστόλων, καὶ τὴν ὑπέβαλεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Δωροθέου, διὰ τὰς μεταξὺ τῆς Εκκλησίας Κωνσαντινουπόλεως καὶ Ρώμης φιλονεικίας· ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις, μὲ τὸ χρονικὸν τοῦ Πασχάλη. Τὸ 1688.

ΔΩΡΟΘΕΟΣ Βλησμᾶς, Ιερομόναχος, Ιβηρήσιος, ὅσις ἐσπούδασεν εἰς τὰς Αθήνας· ἐγένη ἱεροκήρυξ τῆς Μεγάλης Εκκλησίας ἐν Κωνσαντινουπόλει.

ΔΩΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ελληνος, καὶ βασιλεὺς ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ Παρνασσοῦ, τοῦ καλουμένου Δρυοπία, ἔπειτα ὠνομάσθη ὑπ' αὐτοῦ Δωρίς.

Ε

ΕΓΙΝΆΡΔΟΣ, μυσικὸς σύμβουλος τοῦ αὐτοκράτορος μεγάλου Κάρλου. Συνέγραψε τὴν ἱσορίαν τούτου τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ τὰ χρονικὰ συμβάντα τῆς Γαλλίας, καὶ Γερμανίας. Ἀπέθανε τὸ 844. Μ. Χ.

ΕΔΟΥΆΡΔΟΣ, βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, ἐπωνεμάσθη εἰρηνοποιὸς· ἐδιώρισεν εἰς τὴν Οὐαλίαν, ἐπαρχίαν τῆς Αγγλίας, ἐτήσιον μισθὸν εἰς τὸν, ὅσις ὑπήγαινεν εἰς αὐτὸν ἕνα δέρμα λύκου, καὶ οὕτως ἠλευθέρωσε τὴν Αγγλίαν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζῶα.

ΕΖΕΚΙΊΑ, Ιουδαῖος, ἔζη τὸ 100. Π.Χ. Συνέγραψεν εἰς Ελληνικὴν διάλεκτον Τραγῳδίαν, ἥτις ἐπιγράφεται Ἐξαγωγὴ, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσπάσματα, ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Λεκτίου, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν διαφόρων ποιητῶν.

ΕΖΕΛΊΝΟΣ, ἔνδοξος ϛρατηγὸς, Ιταλός. Η πατρίς του τὸν ἐμίσησε, διότι ἦτο τύραννος, καὶ μὲ ὑπερβολὴν ἄσπλαγχνος· ἐκυρίευσε τὴν Βέρνην καὶ τὸ Παταυΐον, καὶ ἐφόνευσε 60. χιλιάδας κατοίκων· ἀφωρίσθη ἀπὸ δύω Πάπας, ἀλλ αὐτὸς τοὺς ἐπερίπαιζε· τέλος πάντων, ὅλη ἡ Ιταλία ἐκινήθη ἐναντίον του, καὶ νικηθεὶς ἔγινεν αἰχμάλωτος, τὴν α΄ Οκτωβρίου 1259. ἀπέθανεν ἀπὸ τὸν θυμόν του, καὶ οὕτως ἠλευθερώθη ἡ Ιταλία, ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον ἄσπλαγχνον θηρίον.

ΕΊΡΗΝΑΙΟΣ, ἐγεννήθη τὸ 120. εἰς τὴν Ελλάδα, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν Γαλλίαν, καθώς τις τῶν παλαιῶν ὑπέλαβε· καὶ ἀπέθανε τὸ 202. Νέος ὢν ἦλθεν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἐδιδάσκετο ὑπὸ τοῦ Πολυκάρπου, καὶ ἔπειτα ἐδιδάχθη ὑπό τινος ἀνωνύμου διαδόχου τῶν ἀποσόλων· πότε ὅμως, καὶ διατὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν ἠξεύρομεν· εἰς τὸν καιρὸν δὲ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ποθεινοῦ ἐπισκόπου τοῦ Λιονίου, κατὰ τὸ 177. ὢν ἐκεῖ, ἔγινε διάδοχος τούτου τοῦ θρόνου, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸν ἐνάρετόν του βίον. Κοινὴ γνώμη περὶ τούτου εἶναι, ὅτι ἔλαβε τὸν σέφανον τοῦ μαρτυρίου τὸ 10. ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Σεβήρου. Συνέγραψε πολλώτατα ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ εἶναι κατὰ Αἱρετικῶν.

ΕΙΡΗΝΗ, αὐτοκρατόρισσα τῆς Κωνσαντινουπόλεως, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της, διὰ τὴν πολιτικὴν, καὶ τὴν κενοδοξίαν, ἣν εἶχε νὰ βασιλεύῃ εἰς τὸ διάστημα τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ υἱοῦ της, Κωνσαντίνου τοῦ ὀγδόου, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε πολλοὺς ἐχθρούς. Οὗτος φθάσας εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, τὴν ὑστέρησε πᾶσαν ἐξουσίαν, ἀλλ αὐτὴ συνωμόσασα κατὰ τοῦ υἱοῦ της, τὸν ἐφυλάκωσε καὶ τὸν ἐτύφλωσε τὸ 799. ἔπειτα ἐβασίλευσεν αὐτὴ ἕως τὸ 802. καθ ἣν ἐποχὴν ὁ Νικηφόρος, τὴν ἐξώρισεν εἰς τὴν Μιτυλήνην, ὅπου ἀπέθανε τὸν ἀκόλουθον χρόνον.

ΕΙΡΗΝΗ, ποιήτρια, ἀπὸ τὴν νῆσον Δῆλον. Ηνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Δίωνος τοῦ Συρακουσίου. Αὕτη συνέγραψεν ἓν ὡραιότατον ποίημα, εἰς Δωρικὴν διάλεκτον, εἰς τριακοσίους στίχους· ἐσύνθεσε καὶ ἐπιγράμματα. Λέγουσιν ὅτι οἱ σι-

χοι της πλησιάζουν εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Ὁμήρου. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων.

ΕΚΑΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν υἱοὺς 10. τὸν Ἕκτορα, τὸν Πάριν, τὸν Δηΐφοβον, τὸν Ἕλενον, τὸν Πέμμονα, τὸν Πολίτην, τὸν Ἀντιφον,τ ὸν Ἱππόνουν, τὸν Πολύδωρον, τὸν Τρωΐλον, καὶ 4. θυγατέρας, τὴν Κρέουσαν, τὴν Λαοδίκην, τὴν Πολυξένην, καὶ τὴν Κασσάνδραν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Θρᾴκην, ἀφοῦ πρότερον εἶδε τὴν θυγατέρα της Πολυξένην θῦμα, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως.

ΕΚΑΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Λύμαντος, βασιλέως τῆς Φρυγίας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀσίου. Ομ. Ιλ.

ΕΚΑΒΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδ.

ΕΚΑΜΗΔΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου, ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νέστορος, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκυρίευσε τὴν Τένεδον. Ομ. Ιλ. 624.

ΕΚΑΤΑΙΟΣ, Ἕλλην ἀπὸ τὴν Μίλητον, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Ηγησάνδρου. Ἔζη πρὸ τοῦ Ηροδότου, συνέγραψεν ἱστορίαν τῆς Ασίας. Ηρoδ. 125.

ΕΚΑΤΑΙΟΣ ὁ Ἀβδηρίτης, ὅστις συνανεγράφη μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὸν ἐσυντρόφευσεν εἰς τὰς ἐκστρατείας του. Συνέγραψε περὶ τῶν Ιουδαϊκῶν ἀρχαιοτήτων. Ο Σακληγγέρης καὶ τινες ἄλλοι μετ' αὐτοῦ θέλουσιν, ὅτι τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐγράφη ἀπό τινας Ἑβραίους Ἑλληνισάς.

ΕΚΑΤΟΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Καρίας, πατὴρ τῆς Αρτεμησίας. Αρι.

ΕΚΔΙΤΟΣ, Λακεδαιμόνιος, περίφημος ναύαρχος. Πενοφ.

ΕΚΚΡΙΤΟΣ, Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τῶν Εἱλώτων.

ΕΚΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ τῆς Εκάβης, ὁ ἀνδρειότατος τῶν Τρώων. Ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα εἰς τὸν πόλεμον· ἐφόνευσε πολλοὺς ἐπισήμους Ἕλληνας, μεταξὺ αὐτῶν ἦτον ὁ Πρωτεσίλαος, καὶ ὁ Πάτροκλος, φίλοι πολλὰ ἠγαπημένοι τοῦ Αχιλλέως. Τέλος μονομαχήσας καὶ μὲ τὸν Αχιλλέα, ἐφονεύθη μὲ λύπην μεγάλην τῶν Τρωαδιτῶν. Τὸ δὲ σῶμά του ἀφοῦ τὸ ἔδεσεν ὁ Αχιλλεὺς ὄπισθεν τῆς ἁμάξης του, τὸ περιέφερε τρὶς περὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως, καὶ περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου· Τὸν ἔδωκε τελευταῖον εἰς τὸν Πρίαμον, δι' ἀρκετὴν ποσότητα χρημάτων.

ΕΚΦΑΝΤΟΣ. Θάσσιος, ὅστις παρέδωκεν εἰς τὸν Αθηναῖον Θρασύβουλον, τὴν νῆσον Θάσσον. Δημ. Λεπτ. 478.

ΕΛΑΤΡΕΥΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Αλκινόου. Ομ. Οδ.

ΕΛΒΕΖΗΡΟΙ ς'. Ἀδελφοὶ Γερμανοὶ· ἐχρημάτισαν περίφημοι τυπογράφοι. Ἔζων τὸ 1670.

ΕΛΒΕΤΙΟΣ Κλαύδιος Αδριανὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1715. ἔνδοξος φιλόσοφος. Συνέγραψε διάφορα ποιήματα. Ο Μέγας Φεδερῖκος, ὅτε αὐτὸς περιηγεῖτο τὴν Προυσίαν, ἠθέλησε νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ ὁσπήσιόν του, καὶ τὸν εἶχε πάντοτε εἰς τὴν τράπεζάν του. Ἀπέθανε τὸ 1771.

ΕΛΕΓΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, τῆς ὁποίας τὸ κύριον ὄνομα λέγουσιν ὅτι

ἦτο Πειρὼ· ὠνομάσθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἦτον ἔκδοτος εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος.

ΕΛΕΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ανδρομιδης, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Ελος εἰς τὴν Λακεδαίμονα.

ΕΛΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τοῦ Κάστορος, καὶ Πολυδεύκους, καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας· ἐγάμη περίφημος εἰς ὅλην τὴν Ελλάδα διὰ τὸ κάλλος της· φθάσασα εἰς τὸ 10. ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἐκλέφθη ὑπὸ τοῦ Θησέως ἀπὸ τὸν ναὸν τῆς Περσεφόνης· οἱ ἀδελφοί της, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὥρμησαν εἰς τὴν Αττικὴν, καὶ τὴν ἠλευθέρωσαν. Ολοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Ελλάδος, τὴν ἐλάτρευον διὰ τὸ κάλλος της, καὶ ὅλοι ἐζήτων νὰ τὴν νυμφευθῶσι. Κατὰ δὲ τὸν Απολλόδωρον, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι, Οδυσσεὺς, Διομήδης, Αντίοχος, Μενεσθεὺς, Θάλσιος, Μέγης, Αμφίλοχος, Αμφίμαχος, Σχέδιος, Πολύξενος, Πηνέλης, Αἴας ὁ τοῦ Οἰλέως, Ασκάλαφος, Ιάλμηνος, Ελαφήλωρ, Εὔμηλος, Πολύποιτης, Λεοντεὺς, Ποδαλείριος, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Μαχάωνος, Αἴας καὶ Τεῦκρος, ὁ Φιλοκτήτης, Εὐρώπυλος, Πρωτεσίλαος, Μενέλαος, καὶ Πάτροκλος· ὅλοι αὐτοὶ ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν Τύνδαρον, νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἤθελε πέσει ὁ κλῆρος νὰ τὴν νυμφευθῇ· ὁ δὲ κλῆρος ἔπεσεν εἰς τὸν Μενέλαον, καὶ τὴν ἔλαβε εἰς γυναῖκά του, ἐπῆρε καὶ τῆς Σπάρτης το βασίλειον διὰ προῖκα. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Πάρις ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τὴν Λακεδαίμονα διὰ περιήγησιν ἀπὸ τὴν Τροάδα, ἐνῷ ὁ Μενέλαος ἔλειπε εἰς τὴν Κρήτην, καὶ διατρίψας εἰς τὸν οἶκόν της τὴν ἠράσθη, καὶ τὴν ἐπῆρε κρυφίως εἰς τὴν Τροάδα. Γενομένου δὲ ἐκείνου τοῦ περιβοήτου Τρωϊκοῦ πολέμου δι' αὐτὴν, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Τροάδος, ὁ Μενέλαος τὴν ἐπῆρε πάλιν εἰς τὴν Ελλάδα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μενελάου, τὴν ἐξώρισαν εἰς τὴν Ρόδον, οἱ υἱοὶ τοῦ Μενελάου, οἵτινες ἦσαν ἀπὸ ἄλλην γυναῖκα, Νικόστρατος καὶ Μεγαπένθης, καὶ τὴν ἐδέχθη ἡ Πολυξένη γυνὴ τοῦ Τληπτολέμου, ἡ ὁποία ἐνθυμήθη ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐσκοτώθη ὁ ἄνδρας της εἰς τὴν Τροάδα, μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐκολυμβοῦσε ἡ Ελένη εἰς ἕνα ποταμὸν, ἔσειλε καὶ τὴν ἐκρέμασαν εἰς ἕνα δένδρον, τὸ ὁποῖον οἱ Ρόδιοι ἀφιέρωσαν εἰς ἕνα ναὸν, καὶ τὸν ὠνόμασαν Ελενοδενδρίτην, κατὰ τὸν Παυσανίαν.

ΕΛΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Εκάβης· ὀνομασὸς διὰ τὰς προγνώσεις του, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς Ελληνας. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροάδος τὸν ἔλαβεν ὁ Πύρρος εἰς τὴν Ηπειρον, καὶ τὸν ἠγάπα πολὺ, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΕΛΕΦΑΝΤΙΣ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. Απολ. ρ.

ΕΛΛΑΔΙΟΣ γραμματικὸς Αἰγύπτιος· ἐσύνθεσε μίαν χρηστομάθειαν εἰς βιβλία 4. τῆς ὁποίας τμήματα σώζονται εἰς τὸν Φώτιον· ἔζη τὸ 370. Μ.Χ.

ΕΛΛΑΝΙΚΟΣ, Μηθύμνιος, ἱστορικὸς, κατὰ Σουΐδαν ἔγραψεν ἱστορίας.

ΕΛΛΗΝ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αμφικτύωνος· ἔγινε διάδοχος τῆς βασιλείας τοῦ πατρός του τὸ 2486. Π.Χ. εἰς τὰ μέρη τῆς Θεσσαλί-

ας, ἀπὸ αὐτὸν ἔλαβον καὶ τὸ ὄνομα οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ Ἑλλὰς· εἶχε δὲ υἱοὺς τὸν Αἴολον, Δῶριν καὶ Ξοῦθον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δυνατοὶ εἰς ὅλην τὴν Θεσσαλίαν, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν εἰς ὅλην τὴν Ελλάδα. Ζ. Γραικός. Ωνομάζοντο πρότερον Πελασγοὶ ἀπὸ τοῦ Πελασγοῦ, ἔπειτα Γραικοὶ ἀπὸ τοῦ Γραικοῦ, καὶ ἔπειτα Ελληνες ἀπὸ τοῦ Ἕλληνος.

ΕΛΙΚΩΝΙΟΣ, σοφιστὴς Βυζάντιος· ἔγραψε χρονολογικὴν ἐπιτομὴν, ἀπὸ Λδὰμ μέχρι Θεοδωσίου τοῦ Μεγάλου εἰς 10. Βιβλία.

ΕΛΙΞΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μεγαρέων. Λουκια.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ, βασίλισσα τῆς Αγγλίας, μία ἀπὸ τὰς πλέον περιβοήτους καὶ ἀξίας βασιλίσσας, περὶ τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία ἀναφέρει· ἐγεννήθη τὸ 1533. ἐβάλθη εἰς τὴν φυλακὴν· διὰ προσαγῆς τῆς βασιλίσσης Μαρίας βασιλίσσης τῆς Σκωτίας ἠλευθερώθη· ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τὴν 17. Νοεμβρίου 1558. διέταξε δὲ εὐθὺς νὰ κηρυχθῇ ὅτι εἶναι ὑπερασπιστὴς καὶ ἀρχηγὸς τῆς Αγγλικῆς θρησκείας. Τὸ 1587. διὰ προσαγῆς της, ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς τῆς Μαρίας Στουάρδας. Αντεσάθη μὲ ἀνδρείαν εἰς τὸ στράτευμα Φιλίππου τοῦ Β'. ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων τὴν 3. Απριλίου 1603. σχεδὸν ποτὲ δὲν ἐβασίλευσε γυναῖκα μὲ μεγαλητέραν δόξαν.

ΕΛΟΪΖΑ ἀνεψιὰ τοῦ κανονικοῦ Φολβέρτου τοῦ Παρισίου, ἡ ὁποία ἐξέδωκε ἕνα σύγγραμμα ἐρωτικὸν, τὸ ὁποῖον ἔγραψε τοῦ δυσχοῦς διδασκάλου της Αβελιάρδου.

ΕΛΥΜΟΣ, Τρωαδίτης, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ελλάδος, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοῦ Ακέστου. Δίων.

ΕΛΠΙΑΣ, γραμματικὸς Αθηναῖος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦτο δοῦλος, ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου. Δημ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας· ἐσάθη εἷς τῶν μεγάλων Πριγγίπων εἰς τὴν Εὐρώπην, ὑπερασπίζετο τὴν παιδείαν, ἐδίωξε τοὺς Αφρικανοὺς ἀπὸ τὸ βασίλειόν του, ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις, καλῶς ὠχυρωμένας εἰς τὴν Αφρικὴν· ἀπὸ τὴν βασιλείαν του ἐσάθησαν ὁ Βάσκος τοῦ Γάμα, Αμέρικος ὁ Βεσπούτζης, Αλβερέζης Κάβρελ, καὶ ἄλλοι μεγάλοι περιηγηταί, οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλυψαν πολλὰ νέα μέρη. Τόσας εὐτυχίας ἔλαβεν ἡ Πορτογαλλία ἐπὶ τῆς βασιλείας του, ὥσε ὠνομάζετο ἡ ἐποχὴ αὐτὴ ὀχρυσοῦς αἰὼν τῆς Πορτογαλλίας. Απέθανε τὸ 1521. εἰς ἡλικίαν 53. χρόνων.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Μοσχόπουλος, Κρὴς ὁ νεώτερος· ἔζη τὸ 1420. Μ.Χ. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα Α'. περὶ γραμματικῆς γυμνασίας, Β'. περὶ Προσῳδίας. Γ. περὶ συντάξεως ὀνομάτων καὶ ῥημάτων, καὶ γραμματικὴν ἐξήγησιν εἰς τὰ δύω πρῶτα βιβλία τοῦ Ομήρου, καὶ ἔτι σχόλια εἰς τὸν Ησίοδον.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Παλαιολόγος, υἱὸς Ιωάννου τοῦ Παλαιολόγου. οὗτος ἠλευθέρωσε τὸν πατέρα του ἀπὸ τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχον βάλει οἱ Βενετοὶ διά τινα χρέη, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας. Συνέγραψε καὶ οὗτος ὑποθήκας βασιλικῆς ἀγωγῆς, πρὸς τὸν υἱόν του Ιωάννην. Δεύτερον, λόγους ὀκτὼ περὶ Αρετῆς καὶ Κακίας. καὶ πολλὰ ἄλλα συγγράμματα.

Ηνθει τὸ 1400 Μ..Χ.

ΕΜΜΕΝΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τελεμάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάδμου, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε τὸν Φάλαριν τύραννον τοῦ Ακράγαντος, εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἡγεμών, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Εμμενῖδαι. Πινδ. Ολ. 68.

ΕΜΙΛΗΣ Παῦλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βερώνην, ἔνδοξος ἱστορικός. Συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν διάλεκτον τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας. Απέθανε τὸ 1529.

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ, ὁ Ακραγαντῖνος, υἱὸς τοῦ Μέτωνος, ἀπὸ γένος ἐπίσημον, ἄριστος φυσικὸς Ιατρὸς, ποιητὴς καὶ ῥήτωρ. Ο Πλάτων λέγει, ὅτι εἶναι ἐφευρετὴς τῆς ῥητορικῆς· συνέγραψε διὰ στίχων περὶ φύσεως τῶν ὄντων, βιβλία τρία, καὶ περὶ ἰατρικῆς βιβλία ἓξ· ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἀνατομίαν, καὶ ἔκαμε περιγραφὴν τοῦ αὐτίου, καὶ τὸν τρόπον, καθὸν γίνεται ἡ ἀκοή, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Αριστοτέλους. Ο Εμπεδοκλῆς ἐδόξαζεν, ὅτι τὰ φυτὰ κινοῦνται, αἰσθάνονται, ἐπιθυμοῦν, λυποῦνται, καὶ ἡδύνονται· καὶ ὅτι τὰ σπέρματα τῶν φυτῶν, εἶναι ἀνάλογα μετὰ ὠὰ τῶν ζώων, τὸ ὁποῖον βεβαιοῦται τὴν σήμερον ὑπὸ τῆς νέας φυσικῆς· ἦτο φιλελεύθερος, τοῦ ἐπρόσφεραν νὰ γίνῃ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς τὸ ἀπέβαλε, προκρίνας μᾶλλον τὴν φιλοσοφικὴν ζωὴν καὶ σεμνότητα, παρὰ τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας. Λέγεται, ὅτι αὐτοθελήτως ἔπεσεν εἰς τὴν Αἴτνην, ὄρος πυρίπνοον τῆς Σικελίας, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξακριβώσῃ τοῦτο τὸ φοβερὸν τῆς φύσεως θέαμα, ἢ ὅτι αἰφνιδίως συνέβη εἰς τὰς παρατηρήσεις του ἡ ἀνάδοσις τῆς φλογὸς καὶ κατεκάη, καὶ οὕτως ἔγινεν ὁλοκαύτωμα τῆς φιλοσοφικῆς περιεργίας του. Εζη τὸ 444. Π. Χ.

ΕΜΠΕΔΟΤΙΜΟΣ, φιλόσοφος, ἔγραψε περὶ φυσικῆς διδασκαλίας, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει καὶ ὁ Παυσάνιας εἰς τὰ συγγράμματά του, καθὼς καὶ ὁ Ιεροφάντωρ Ιάμβλιχος.

ΕΝΑΡΕΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Δηϊμάχου, καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου. Απολδρ.

ΕΝΑΡΙΦΟΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους. Απολδρ.

ΕΝΔΙΟΣ, ἔφορος τῆς Σπάρτης, φίλος τοῦ Αλκιβιάδου. Θουκ., 2) Ετερος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου. Παυσ.

ΕΝΘΙΝΩΨ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην, εἷς τῶν πρώτων θεμελιωτῶν τῆς Βενετίας. Φοβούμενος τοὺς βαρβάρους, κατέφυγε μέ τινας ἄλλους καὶ κατῴκησεν εἰς βαλτώδη μέρη τοῦ Αδριατικοῦ κόλπου, καὶ ἔκτισαν 24 ὀσπήτια, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτισαν τὴν πόλιν τῆς Βενετίας. Τὸ ὀσπήτιον τοῦ Ενθίνωπος ἐκτίσθη πρῶτον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πέμπτου αἰῶνος, μετέπειτα τὸ ἔκαμαν Εκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ιακώβου.

ΕΝΙΑΤΙΟΣ Ιωάννης, μαθητὴς τοῦ Αγγέλου Δολιτσιάνου. Συνέγραψεν ἕνα βιβλίον, περὶ Τούρκων ἀρχαιότητος, ἕνα ἐγκώμιον τοῦ Φραγγίσκου τοῦ πρώτου, εἰς στίχους ἡρωϊκούς, καὶ ἄλλα ἕτερα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1583.

ΕΝΝΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, κάλλιστος ποιητὴς καὶ ἄξιος στρατηγὸς Ρωμαῖος. Οὗτος συνέγραψε χρονικὰ τῶν

Ρωμαίων εἰς διάφορα ποιήματα· ἐδίδαξε τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον εἰς τὴν Σαρδινίαν, εἰς τὸν Κάτωνα, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ ἐπροπάλησε νὰ διδαχθοῦν αἱ ὡραιότητες τῆς Ελληνικῆς διαλέκτου εἰς τὴν Λατινικήν· ἐσάθη ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Ρωμαίων, ὅσις ἐσύνθεσε στίχους ἡρωϊκούς· ὁ τρόπος τῆς συνθέσεώς του ἦτο τραχύς. Ο Βιργίλιος μετεχειρίζετο ἐνίοτε ἀπὸ τοὺς στίχους του, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἦσαν μαργαρῖται τοῦ Εννίου. Εζη κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα. Π.Χ.

ΕΝΝΟΔΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύϊον· ἦτον ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. Οὗτος συνέγραψε διάφορα ποιήματα, καὶ ἐπιστολάς, ἐκδ. εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1728. Εζη εἰς τὸν πέμπτον αἰῶνα. Μ.Χ.

ΕΝΝΟΜΟΣ, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ μέγας οἰωνοσκόπος. Ομ. Καὶ ἕτερος Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ο δυσσέως. Σμ.

ΕΝΡΪΚΟΣ ὄγδοος, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ ἐς τὸ Φραγγφόρτ, πόλιν τῆς Γερμανίας. Μετὰ δύω χρόνους ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου τὸν ἐστεφάνωσαν μὲ σιδηροῦν στέφανον εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1311. ἐστεφανώθη πάλιν εἰς τὴν Ρώμην. Απέθανε μὲ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπρόσφερεν ἱερεύς τις κατόλικος εἰς τὴν Τοσκάνην.

ΕΝΡΪΚΟΣ ὄγδοος, βασιλεὺς τῆς Αγγλίας. Εγινε διάδοχος τοῦ θρόνου, εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων· ἀφῆκε τὴν διοίκησιν τοῦ θρόνου εἰς τὸν Καρδινάλιον Βολσέννην. Τὸ 1527. ἐνυμφεύθη τὴν Αἰκατερίνην, ἀπὸ τὴν Αραγονίαν ἐπαρχίαν τῆς Ισπανίας, ἡ ὁποία ἦτο γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ του. Τὸ 1535. ἐνυμφεύθη κρυφίως τὴν Ανναν τοῦ Μπουλέν, ἀφοῦ ἐχώρισε τὴν σύζυγόν του Αἰκατερίνην, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι ἦτον ὁ ἀνώτερος τῆς Αγγλικῆς ἐκκλησίας· μετὰ ταῦτα ἐφόνευσε καὶ ταύτην, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Ιωάνναν Σεμπούρ, ἔπειτα τὴν Αἰκατερίνην Οβάρδα, ἥτις ἦτον ἡ πέμπτη. Τὸ δὲ 1542. διὰ προσαγῆς του τὴν ἀπεκεφάλισαν. Απέθανε τὸ 1547. ἀφοῦ ἠφάνισεν ὅλην τὴν Αγγλίαν.

ΕΝΡΪΚΟΣ, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, ἔπειτα τῆς Γαλλίας. Οὗτος ἐφονεύθη ἀπὸ ἕναν Ιερέα κατόλικον, ὀνομαζόμενον Γιάκομον Κλημέντην, τὴν α΄. Αὐγούστου τὸ 1589. εἰς ἡλικίαν 36. χρόνων· δὲν ἀφῆκε κληρονόμον τοῦ θρόνου, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ἡ οἰκογένεια τοῦ Βαλές, ἥτις ἤρχησε νὰ βασιλεύῃ ἀπὸ τὸ 361.

ΕΝΡΪΚΟΣ ὁ Β΄. υἱὸς τοῦ Αλφόνσου τοῦ δεκάτου πρώτου, βασιλέως τῆς Καστέλλης, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας· ἐκηρύχθη βασιλεὺς τὸ 1366. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πέτρου τοῦ λεγομένου Ασπλάγχνου. Ητον ὡραῖος, ἄξιος, γενναῖος, σαθερός, συμπαθητικός, εὐαίσθητος, γλυκύς, εὐπροσήγορος, ἠγάπα τὴν πατρίδα του, οἱ ὑπήκοοι τὸν ἐλάτρευον ἀπὸ εὐγνωμοσύνην. Απέθανε τὸ 1379. εἰς ἡλικίαν 46. χρόνων.

ΕΝΡΪΚΟΣ ὁ τρίτος, υἱὸς Ιωάννου τοῦ πρώτου, καὶ ἀνεψιὸς Ενρίκου τοῦ δευτέρου· ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1390. εἰς ἡλικίαν 11. χρόνων, καὶ ἀπέθανε τὸ 1406. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἐφέρετο πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ὡς πατὴρ, καὶ τοὺς ὠνόμαζεν οἰκογένειάν του, καὶ ἔλεγεν ὅτι

περισσότερον φοβῆται τὴν κατάραν τῶν ὑπηκόων του, παρὰ τὰ στρατεύματα τῶν ἐχθρῶν του.

ΕΝΡΙΚΟΣ, ὁ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, εἷς τῶν μεγαλητέρων μονάρχων· ἐγεννήθη τὸ 1553. ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Αντώνιος Μπορπόνος, καὶ ἡ μήτηρ του Ιωάννα τοῦ Αλβέρτ, βασίλισσα τῆς Ναβάρρας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἦτο φρονιμώτατος, δίκαιος, γενναῖος, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, οἵτινες τὸν ὀνομάζουν ἀκόμη τὴν σήμερον καλὸν βασιλέα. Εἰκοσιδύω συνωμοσίας ἀνεκάλυψε, καὶ ὅλας τὰς ἐσυγχώρησε καὶ ἐπροσπάθει νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ, μὲ τὴν ἀρετὴν καὶ καλοκἀγαθίαν του, ἀλλ' εἰς μάτην· διότι τὸν ἐφόνευσαν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς συζύγου του. Τὴν ιδ'. Μαΐου 1610. εἰς ἡλικίαν 57. χρόνων.

ΕΝΡΙΚΟΣ, βασιλεὺς τῆς Προυσίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Φεδερίκου, μαθηματικός, καὶ καλὸς ὁδηγὸς τῶν στρατευμάτων. Απέθανεν εἰς τὸ Μπερλίνο. τὸ 1802.

ΕΝΡΙΚΟΣ Στῆφενς· οὗτος ἐτύπωσε πολλὰ χειρόγραφα Ελληνικὰ βιβλία. Απέθανε τὸ 1598.

ΕΝΤΙΜΟΣ, ἀπὸ τὴν Κρήτην, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν Ελληνικὴν ἀποικίαν, εἰς τὴν Γέλαν πόλιν τῆς Σικελίας. Θουκ.

ΕΝΤΙΟΣ, βασιλεὺς τῆς Σαρδηνίας. Τὸ 1242. ἔγινεν αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Βολωνούς, οἱ ὁποῖοι ἐπίτηδες τὸν περιέφραξαν εἰς ἕνα πύργον. Ο Αὐτοκράτωρ Φεδερικος ὁ δεύτερος πατὴρ του, δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, μόλον ὅτι ἐπρόσφερε οἱανδήτινα ποσότητα χρημάτων διὰ νὰ τὸν ἐξαγοράσῃ· ἐκεῖ ἀπέρασε 30. χρόνους, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΕΝΩΧ, ἐγεννήθη ἀπὸ κτίσεως κόσμου 622. καὶ 3362. Π.Χ. Οὗτος ἦτο πέμπτος ἀπὸ Αδὰμ, καὶ υἱὸς τοῦ Ιάρεδ, εὐχαριστήσας δὲ τὸν Θεὸν, μετέβη ἡ προφητεία, τῆς ὁποίας ὁ ἀπόστολος Ιάκωβος μνείαν ποιεῖται· ἔδωκεν αἰτίαν νὰ ἀποδώσωσι καὶ εἰς αὐτὸν, σχεδὸν εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἓν βιβλίον, περὶ τοῦ ὁποίου Ιουστῖνος ὁ μάρτυς, καὶ ὁ Τερτουλλιανὸς, ἀναφέρουσι, τῶν ὁποίων τὰς περικοπὰς ὁ Φαβρίκιος, καὶ ὁ Ιακησὸν, συνάξαντες ἐξέδωκαν. Σώζονται καὶ ἕτερα τινὰ ψευδῶς αὐτῷ ἀποδιδόμενα, παρὰ τῷ συγγέλλῳ Γεωργίῳ, τὰ ὁποῖα ὁ Σκαλιγέρος συλλέξας μετὰ τοῦ χρονικοῦ τοῦ Εὐσεβίου ἐξέδωκε.

ΕΞΗΚΕΣΤΙΔΗΣ, Ελλην Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ νομοθέτου Σόλωνος. Καὶ ἕτερος ἐκ Καρίας, ὅστις ἦτο πρότερον δοῦλος εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἠδυνήθη νὰ φύσῃ εἰς τὸν βαθμὸν Αθηναίου πολίτου. Αρις.

ΕΞΗΚΕΣΤΟΣ, Συρακούσιος, Θουκ. Καὶ ἕτερος Ιατρὸς ἀλλογενὴς, εἰς τὰς Αθήνας.

ΕΥΓΛΕΙΠΟΣ, Λεονάρδος, περίφημος μαθηματικὸς ἀπὸ τὴν Σδεκίαν, ἀπέθανεν εἰς Πετρούπολιν τὸ 1783. Αφῆκε διάφορα συγγράμματα, περὶ Αλγέβρης, περὶ τῆς φύσεως καὶ ἰδιότητος τοῦ πυρὸς, καὶ διάφορα συγγράμματα μαθηματικὰ· ἔτι ἐξέδωκεν ἓν ὑπόμνημα περὶ παλιρροιῶν, περὶ τῆς θεωρίας τῆς Σελήνης. Ητον ἄνθρωπος ἐνάρετος, καὶ σοφὸς, καλὸς πολίτης, καλὸς φίλος, καλὸς πατὴρ, καὶ ἐχθρὸς τῆς ἀδικίας, καὶ τολμηρὸς εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας.

ΕΠΑΊΤΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Πάτροκλον. Ομ. Ιλ.

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑΣ, ἔνδοξος Θηβαῖος· ἐσάθη μέγας στρατηγὸς, καὶ φιλόσοφος Πυθαγορικός. Ὅταν οἱ Θηβαῖοι ἠθέλησαν νὰ βοηθήσωσι τοὺς Ηλιεῖς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὁ Επαμινώνδας ἠθέλησε νὰ κυριεύσῃ τὴν Σπάρτην· ἀλλα δὲν ἠμπόρεσε, καὶ ἐκινήθη ἐναντίον τῆς Μαντινείας τὸ 363. Π.Χ. εἰς τὴν ὁποίαν μάχην ἐπληγώθη θανατηφόρως, καὶ ἔμεινε τὸ δέλος εἰς τὸ σῶμά του· οἱ ἰατροὶ τὸν εἶπον ὅτι ἂν ἐβγάλῃ τὸ δέλος, ἀμέσως ἀπεθνήσκει, διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ τὸ ἐβγάλουν, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὴν μάχην, ἕως ὅτου ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐνίκησαν οἱ Θηβαῖοι· τότε μεγαλοφώνως εἶπεν, "ἐγὼ ἀρκετὰ ἔζησα εἰς τὸν κόσμον, διότι ἀποθνήσκω νικητής·" λέγων τούτους τοὺς λόγους, ἐπρόσταξε νὰ τοῦ τὸ ἐβγάλουν, καὶ παρευθὺς ἔμεινε νεκρὸς, μὲ ἀνέκφραστον λύπην τῆς πατρίδος του.

ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ, Χαιρωνεύς, γραμματικὸς· ἔζη ἐπὶ Νέρωνος. Συνέγραψε περὶ γραμματικῆς, καὶ ἐξήγησιν εἰς Ομηρον καὶ Πίνδαρον.

ΕΠΕΊΣ Αὐδᾶς, ἔνδυξος διὰ τὴν φιλανθρωπίαν του, καὶ διὰ τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἐσύστησεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1776. διὰ τοὺς ἀλάλους καὶ κωφοὺς, τοὺς ὁποίους ἐδίδασκε μὲ σχήματα μεθοδικὰ, καὶ ἀπέθανε τὸ 1790.

ΕΠΕΙΓΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αγακλέους, Μυρμηδὼν τὸ γένος,, ὅστις πράξας τινα φόνον, καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Πηλέα, ἦλθεν ὕστερον μετὰ τοῦ Αχιλλέως, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ.

ΕΠΕΙΓΕ'ΝΗΣ, κωμικὸς ἀρχαιότατος. Συνέγραψε δράματα, Ηρωΐνη, καὶ Μνημάτιον, καὶ Βακχεῖα.

ΕΠΙΊΖΗΛΟΣ, Αθηναῖος, ὅστις ἐτυφλώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην· Ηρόδ.

ΕΠΙΚΕΡΔΗΣ, Κυρηναῖος, ὅστις ἐβοήθησε τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Αθηναίους. Δημ.

ΕΠΙΚΛΗΣ, Λύκιος, ἡγεμὼν, Σύμμαχος τῶν Τρῳαδιτῶν, φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ. Ιλ.

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ἀπὸ τὰς Αθήνας, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους. Οὗτος ὁ Ἔνδοξος φιλόσοφος ἔλεγεν ὅτι, ἡ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὴν ἡδονὴν, καὶ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν, ἀλλ' ὄχι καθὼς τὸν ἐσυκοφάντουν τινὲς ἐχθροί του, εἰς τὰς σωματικὰς ἡδονὰς, ἀλλ' εἰς τὴν ἡδονὴν, ἥτις εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, ἑνωμένη μὲ τὴν σωφροσύνην. Απέθανε τὸ 272. Π.Χ. Ορα περὶ τῶν συγγραμμάτων του, Διογένην τὸν Λαέρτιον, εἰς τὸν βίον του.

ΕΠΙΚΡΑ'ΤΗΣ, ὁ Αμβρακιώτης. Ητο ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου μᾶς σῴζονται ἀρκετὰ τεμάχια, ἐκδ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλ. Τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν, τοῦ Γροτίου. Ἔζη περὶ τὰ 370. Π.Χ.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Ιεράπολιν τῆς Φρυγίας· ἐγεννήθη περὶ τὰ 94. Μ. Χ. ἀπὸ πτωχοὺς γονεῖς, καὶ κατήντησεν αἰχμάλωτος εἰς τὸν Επαφροδίτην Ταμεῖαν τοῦ Νέρωνος· ἐπειδὴ δὲ τὸν εἶχε προεπεῖ, ὅτι θέλει τοῦ συντρίψει τὸν μηρόν του, μετὰ τὴν σύντριψιν τοῦ ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν, ὅθεν εὐθὺς ἐπροσκολλήθη εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν. Ἔζη μὲ ἔνδειαν μεγάλην, ἐκατοικοῦσεν εἰς κα-

λύθην. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Δομετιανοῦ ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν Ρώμην, καθὼς καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Νικόπολιν. Ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, ἔκαμε τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ὁ μαθητής του Ἀρριανὸς ἔγραψε. Φαίνεται ὅτι ἐπέρεψεν εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ, καὶ ἀπέκτησε τὴν εὐνοιάν του· Ὁ χρόνος τῆς τελευτῆς του δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸς· μερικοὶ ὅμως θέλουσιν ὅτι, ἔφθασεν ἕως εἰς τοὺς χρόνους τῶν δύω Αντωνίνων. Ὁ Σουΐδας ἀναφέρει ὅτι συνέγραψε πολλὰ· ἀλλ' ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀπίθανος, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐκδοθὲν ἐν Βενετίᾳ ἐγχειρίδιόν του, ὅπερ μᾶς σώζεται, συνεγράφη ἀπὸ τὸν Ἀρριανὸν μαθητήν του τὸ 1528. Σώζονται καί τινα ἀποφθέγματα, καὶ ἀποσπάσματα.

ΕΠΙΚΥΔΗΣ, περίφημος Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Γλαύκου. Ηρόδ.

ΕΠΙΚΥΔΗΣ, Συρακούσσιος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Αννίβου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε μετὰ τοῦ Ιπποκράτους πρέσβυν, πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Συρακουσσῶν Ιερώνυμον, διὰ νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ γίνῃ σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων, κατὰ τῶν Ρωμαίων.

ΕΠΙΚΥΔΙΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ.

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Φαιστίου, καὶ τῆς Βλαίσης, ἀπὸ τὴν Κρήτην, περίφημος ποιητής. Συνέγραψε Θεογονίαν τῆς Κρήτης, εἰς πέντε χιλιάδας στίχους. Αργοναυτικὰ, εἰς ἓξ χιλιάδας πεντακοσίους στίχους. κ.τ.λ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Τίτον ἐπιστολήν του Α'. ἀναφέρει στίχον ἴσως τοῦ Επιμενίδους, " Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσαι, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί ,, Ἐζη τὸ 596. Π.Χ.

ΕΠΙΝΙΚΟΣ, κωμικὸς ἀρχαῖος· συνέγραψε δράματα.

ΕΠΙΠΟΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Τραχίωνος, ἥτις ἐνδεδυμένη μὲ ἀνδρικὰ φορέματα, ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ελλήνων εἰς τὴν Τρωάδα· ἀλλ' ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους, ἐλιθοβολήθη. Πτολ.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιφίτου καὶ τῆς Ιππολύτης, ἔκγονος τοῦ Εὐβούλου, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, μὲ 40 πλοῖα, ἡγεμὼν τῶν Φωκέων.

ΕΠΙΣΤΩΡ, περίφημος Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν μάχην.

ΕΠΙΤΑΔΑΣ, Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπὶ τῆς νήσου Σφακτηρίας. Θουκ.

ΕΠΙΤΕΛΙΔΑΣ, ἡγεμὼν τῶν Σπρατιατῶν ἐν Τορώνῃ. Θουκ.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ, Ιουδαῖος τὸ γένος· κατὰ τὴν μαρτυρίαν Ιωάννου μαθητοῦ του, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βεσανδούκην, πλησίον τῆς Ελευθερουπόλεως τῆς Παλαισίνης· εἰς τὴν νεότητά του ἐδιδάχθη ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τοῖς ὁποίοις διέτριψε καὶ ἀρκετὸν καιρόν. Ο Ιερώνυμος τὸν ὀνομάζει πεντάγλωσσον, διότι ἐγνώριζε πέντε διαλέκτους· Εβραϊκὴν, Συριακὴν, Αἰγυπτιακὴν, Ελληνικὴν καὶ Λατινικήν. Επιστρέψας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν πατρίδα του, μετήρχετο τὸν μοναδικὸν βίον, κτίσας ἓν μοναστήριον ἴδιον. Περὶ τὰ 368. ἐκλέχθη ἐπίσκοπος τῆς Κύπρου. Τὸ 382. ἐπροσκαλέσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Παιλίνιου εἰς τὴν Αν-

τιόχιαν· ἐσύναξε μίαν σύνοδον εἰς τὴν Κύπρον τὸ 401. κατὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ωριγένους, καὶ διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐν Κύπρῳ συνόδου, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσαντινούπολιν, πρὸς τὸν θεῖον Χρυσόστομον· εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ἀσθενήσας καθ' ὁδὸν, ἀπέθανε τὸ 403. ζήσας σχεδὸν ἑκατὸ χρόνους. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται· ὁ Ἀγκυρωτός. Σύνταγμα κατὰ τῶν Αἱρέσεων Παύλου· Ἐπιτομὴ τῶν δύω προειρημένων βιβλίων, περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν. Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἱεροσολύμων Ἰωάννην. Περὶ τῶν 12. λίθων· Ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἄσμα τῶν ἀσμάτων· Τεμμάχια ἐπιτομῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ· Ἀποφθέγματα 17. περὶ Προφητῶν ὁμιλίαι 8. ἐξεδόθησαν ἐν Βατικανῷ τὸ 1544.

ἘΠΊΧΑΡΜΟΣ, Κῶος, 370. Π.Χ. Ἀνετράφη εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ἀπέρασε καὶ τὸ περισσότερον μέρος τῆς ζωῆς του· διὸ καί τινες τὸν ὀνομάζουν Σικελόν. Ἦτο Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, καὶ κωμικὸς ἄριστος· συνέγραψε πεντήκοντα κωμῳδίας. Διέτριβε δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τῷ τυράννῳ Ἱέρωνι τῷ Πρεσβυτέρῳ, καὶ ἐπειδὴ ποτε ἐπέπληξε τὴν γυναῖκά του μὲ αὐχηρότητα, ἐδιάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδουσι τινές, τὴν ἐφεύρεσιν τῶν δύω Ἑλληνικῶν στοιχείων, τοῦ Θ. καὶ τοῦ Χ. Ἔζησεν ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη. Ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του μόνον τὰ ὀνόματα σώζονται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὀλίγα τινὰ λείψανα, τὰ ὁποῖα συλλεχθέντα, ἐξεδόθησαν εἰς τὴν φιλοσοφικὴν ποίησιν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου.

ἘΠΎΞΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Κιλίκων Συενέσιος, ἥτις ἦλθεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ Νεωτέρου Κύρου, ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου. Ξενοφ.

ἘΡΑΣΙΝΊΔΗΣ, στρατηγὸς Ἀθηναῖος· κατεδικάσθη εἰς θάνατον, διότι δὲν ἔθαψε τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων, εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενοφ.

ἘΡΑΣΊΞΕΝΟΣ· περιβόητος οἰνοπότης. Αἰλ.

ἘΡΑΣΊΣΤΡΑΤΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰουλιάδα, πόλιν τῆς νήσου Κέω, περίφημος Ἰατρός. Ἐκαμε νέας ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Ἀνατομίαν· ἦτο διόλου ἐναντίος τῆς φλεβοτομίας, καθὼς καὶ τῶν καθαρτικῶν· ἐδιώριζε, δίαιταν, κλυστήρια, ἐμετικὰ, χλυαρὰ λουτρὰ, καὶ τὴν σωματικὴν γύμνασιν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του δὲν ἀπεσώθη κἀνέν. Ἦτο καὶ ἀρχηγὸς τῆς δευτέρας κλάσεως τῶν Ἰατρῶν τῆς Ἀλεξανδρείας.

ἘΡΆΣΜΙΟΣ Δεσιδέριος, ὁ πλέον σοφὸς ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Ροτερδὰμ, πόλιν τῆς Ὁλλανδίας· Συνέγραψε διάφορα, ἐξ ὧν σώζεται μόνον τὸ περὶ Μανίας ἐγκώμιον. Ἀπέθανε τὸ 1456. Μ.Χ.

ἘΡΑΤΟΚΛΕΊΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Φαλίου Κερκυρέως, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Θουκ.

ἘΡΑΤΟΣΘΈΝΗΣ, Κυρηναῖος, ἔνδοξος γεωμέτρης, ποιητὴς, καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος. Ἐκαμε μίαν συλλογὴν συστηματικὴν καὶ κριτικὴν, ὅλων τῶν Γεωγραφικῶν γνώσεων, ἐπιγράφων αὐτὴν, Γεωγραφικὸν μέσον, περιέχουσαν μίαν μαθηματικὴν Γεωγραφίαν, θεμελι-

ώμένην εἰς θεωρίας, καὶ μίαν ἄλλην Ἱστορικὴν Γεωγραφίαν. Ὁ Στράβων ἔχει ἐξ αὐτῆς μερικὰ λείψανα· Οὗτος ἐσοφὴ βιβλιοθηκάριος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Πρῶτος ὅστις ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦτ' ἀταμετρᾷν τὸ ὁλικὸν σῶμα τοῦ μήκους τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη καὶ Κοσμογράφος. Ἀπέθανε τὸ 194. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 81. χρόνων.

ΕΡΓΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Κλήμενος καὶ τῆς Βουζύγης, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὅστις ἦλθεν κατὰ τῶν Θηβῶν, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ πολεμήσας τοὺς Θηβαίους, τοὺς ἔβιασε νὰ πληρώνουν ἐτησίως εἰς τοὺς Ὀρχομενίους, ἕνα φόρον ἑκατὸ βοῶν, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς τοὺς ἠλευθέρωσε.

ΕΡΓΟΤΕΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Φιλάνορος ἀπὸ τὴν Σικελίαν, νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ΕΡΓΟΦΙΛΟΣ, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ.

ΕΡΕΥΘΑΛΙΩΝ, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ἱππομέδοντος, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Πυλίων, καὶ ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέστορος.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Πανδίονος, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. Εἶχε τρεῖς υἱοὺς, Κέκροπα, Πάνδωρον, καὶ Μητίωνα, καὶ τέσσαρας θυγατέρας. Ἐχων πόλεμον μὲ τοὺς Ἐλευσινίους, ὁ χρησμὸς εἶπεν ὅτι θέλει νικήσῃ, ἐὰν θυσιάσῃ μίαν τῶν θυγατέρων του, καὶ οὗτος ἐθυσίασε τὴν Χθονίαν, αἱ δὲ ἄλλαι ἀδελφαὶ ἰδοῦσαι τοῦτο, αὐτοχειρίσθησαν, διότι εἶχον συμφωνίαν νὰ ἀποθάνωσιν ὅλαι συγχρόνως. Ἔζη τὸ. 1235. Π. Χ.

ΕΡΙΤΙΜΟΣ, Κορίνθιος, νικητὴς εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ΕΡΙΤΙΟΣ Παῦλος, ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Οὗτος ἐξάβη μὲ μεγάλην γενναιότητα, εἰς τὴν μάχην τῆς Εὐρίπου κατὰ τῶν Τουρκῶν, τέλος ὑπεχρεώθη νὰ παραδοθῇ μὲ συνθήκας. Ὁ Σουλτὰν Μωάμεθ ὁ Β΄ ὑπεσχέθη νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν κεφαλήν, καὶ ἀφοῦ παρεδόθη, εὐθὺς ἐπρόσταξε νὰ σχίσωσι τὸ σῶμά του μὲ ἕνα πρίονι, χωρὶς νὰ πειραχθῇ ἡ κεφαλή του, προσθέτων ὅτι, εἰς τὰς ἀναμεταξὺ των συνθήκας δὲν ὑπεσχέθη νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν, ἀλλὰ τὴν κεφαλήν του. Τοῦτο συνέβη τὸ 1469. Μ.Χ.

ΕΡΙΦΟΣ, κωμικός. Συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Αἴολος, Πελτασταὶ, καὶ Μελιβοια.

ΕΡΙΦΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀδράστου, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Μάντις Ἀμφιάραος, υἱὸς τοῦ Οἰοκλέους. Οἱ ποιηταὶ καλοῦσιν αὐτὴν Μιστηνὴν, διότι ἐπώλησε τρόπον τινὰ τὸν ἄνδρα της, καὶ ἔλαβε χρήματα. Αὕτη ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν υἱὸν της Ἀλκμαίωνα, διὰ προσαγῆς τοῦ ἀνδρός της.

ΕΥΡΥΩΠΗ, γυνὴ τοῦ Οἰλέως, βασιλέως τῶν Λοκρῶν, καὶ μήτηρ Αἴαντος τοῦ Οἰλέως. Ομ. Ἰλ. Ν. 697.

ΕΥΚΛΑΣ Ἀλφόνσος, κάλλιστος ποιητὴς Ἱσπανός. Συνέγραψε διάφορα ποιήματα. Ἀπέθανε τὸ 1780. Μ.Χ.

ΕΥΜΑΓΟΡΑΣ, Ἀμεριπολίτης, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Περσαίου. Συνέγραψε διαλόγους, Μισοκύων, περὶ Σοφιστίας, πρὸς τοὺς Ἀκαδημαικούς.

ΕΥΜΑΓΟΡΑΣ, υἱὸς τοῦ Τήμνου, Θηβαῖος, ὁ ἐπωνμασθεὶς Καρίων. Συνέγραψε

μελέτας ῥητορικῆς βιβλία 6. περὶ φράσεων, περὶ σχημάτων, καὶ ἄλλα πολλά.

ΕΡΜΕΙΑΣ, Ζ. Σωζόμενος.

ΕΡΜΕΙΑΣ, ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεύς, εἶναι μεταξὺ τῶν ὁμωνύμων του ὁ ἀγνώριστος, ἐπειδὴ δὲν ἠξεύρομεν οὐδέν, περὶ τῆς ζωῆς καὶ καταστάσεως του. Ὁ σύλλογος τῆς βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων, τάττουσιν αὐτὸν εἰς τὸν Γ'. αἰῶνα, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν Ε'. καὶ ς'. καὶ θέλουσιν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας· ὁ δὲ Κάνε λέγει, ὅτι ἔζη εἰς τοὺς χρόνους, ὅτε ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ εἰδωλολατρεία, καὶ εἶναι πιθανώτατον, ὅτι ἔζη εἰς τὸ τέλος τοῦ Β'. αἰῶνος. Σώζεται τούτου ἓν σύγγραμμα, Μυκτιρισμὸς τῶν ἐθνικῶν φιλοσόφων ἐπιγραφόμενον, ἐνῷ περιπαίζει τὰς γνώμας των, διὰ τῆς ἀποδείξεως τῶν ὄντων, τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ Θεοῦ. Τὰ συμπεράσματά του εἶναι ὅλως σοφιστικά· ἐξεδόθησαν ἐν Βατιλείᾳ τὸ 1553. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΕΡΜΗΣ ὁ Τρισμέγιστος, ὅστις κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους ὀνομάζεται Θώθ, ἢ Τάαυτος. Ἐχρημάτισε πατὴρ τῆς Αἰγυπτιακῆς μαθήσεως. φέρονται δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτον πολλὰ πρόσωπα. Οὗτος λέγουσιν, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Μεσραΐμ, ὅστις καὶ πρῶτος κατῴκησεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ νομίζεται ὡς ἐφευρετὴς τῆς Ἰατρικῆς, τῶν γραμμάτων, καὶ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν Θεῶν, καὶ ἡμιθέων τῆς Αἰγύπτου, καὶ Φοινίκης. Ὁ δὲ Κικέρων ἐπαριθμεῖ πέντε Ἑρμεῖς, ἐξ ὧν οἱ τρεῖς, ἦσαν Ἕλληνες. ὁ Β'. Ερμῆς ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Οσίριδος εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅστις καὶ ἐχρημάτισε πρῶτος σύμβουλος, καὶ μυστικὸς γραμματεὺς τοῦ τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἡ Αἴγυπτος ἐτίμα, ὡς ἀρχηγέτην τῆς μαθήσεώς της· συνέγραψε τοὺς νόμους, δι' ὧν ὁ Οσιρις ἐδιοικοῦσε τὸ βασίλειόν του· ἐθέσπισε τὴν ἐξωτερικὴν θεολατρείαν, καὶ τὰς περὶ τῶν θυσιῶν τάξεις· ἔκαμε τὰς πρώτας παρατηρήσεις περὶ τὰ οὐράνια σώματα, καὶ εὗρεν ὅτι ὁ ἐνιαυτὸς συνίσταται ἀπὸ 365. ἡμέρας, καὶ ἔθεσε τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου εἰς τὴν φθινοπωρινὴν Ἰσημερίαν· διὸ καὶ αὕτη ἡ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐφεύρεσις, ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπωνυμίαν, τὸ Τρισμέγιστος· ὥστε καὶ ὅλοι οἱ πεπαιδευμένοι Αἰγύπτιοι, προσέφερον πρὸς αὐτὸν σέβας, καὶ ἐπέγραφον τὰ βιβλία των εἰς τὸ ὄνομά του. Αὕτη ἡ τελευταία περίστασις μᾶς κάμει νὰ καταλάβωμεν περὶ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν βιβλίων τοῦ Ερμοῦ, περὶ ὧν λέγει ὁ Ἰάμβλυχος, καὶ ὁ Μανέθων, ὅτι μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἦσαν τοῦ Ερμοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν Αἰγυπτίων Ιερέων. Τινὲς δὲ διϊσχυρίζονται, ὅτι τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι συγγράμματα τινὸς Εβραίου, καὶ ἄλλοι Πλατωνικοῦ τινος Χριστιανοῦ τοῦ δευτέρου αἰῶνος. Τὰ σωζόμενα δὲ καὶ ψευδεπίγραφα εἶναι. α'. Ποιμάνδρης, λόγος πραγματευόμενος περὶ τῆς φύσεως τῶν ὄντων, καὶ κτίσεως κόσμου. Β'. Ασκληποιὸς, ἤτοι διάλογοι περὶ Θεοῦ, ἀνθρώπων, καὶ κόσμου· ἐπιγράφεται δὲ οὗτος ὁ διάλογος καὶ μὲ ἑτέραν ἐπιγραφὴν, Λόγος Τέλειος. Καὶ σώζεται ἡ ἐκ τοῦ Ελληνικοῦ εἰς τὸ Λατινικὸν μετάφρασις. Γ'. Ιατρομαθηματικά. Δ'. περὶ χρονικῆς φυσικῆς περιόδου βιβλία 2. τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι Αραβισὶ κατ' ἀρχὰς συνεγράψαν. Ε'. Αφορισμοί. ς'. πραγμα-

τεία περὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ λεγομένου λίθου κεφάλαια ἑξ· καὶ ἔτι μυρία μυρίων, Πίναξ Σμαράγδινος, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν, τὰ μὲν ἐν Παρισίοις, τὰ δὲ ἀλλαχοῦ· ἔζη τὸ 1500. Π.Χ.

ΕΡΜΗΣΙΑΝΑΞ, ἔνδοξος ποιητής, συνέγραψε τρία βιβλία Ελεγειακὰ, μὲ ἐπιγραφὴν Λεόντια, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐρωμένης του. ὁ Αθήναιος μᾶς διέσωσεν ἓν ἀποσπασμάτιον τούτων. Ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

ΕΡΜΙΝΟΣ, φιλόσοφος περιπατητικός, σύγχρονος τοῦ Δημόνακτος, καὶ διδάσκαλος Αλεξάνδρου τοῦ Αφροδισέως. Φαβρ.

ΕΡΜΙΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ελένης, τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν εἰς τὴν Σπάρτην, προτοῦ νὰ φύγῃ μὲ τὸν Πάριν εἰς τὴν Τροάδα· ὕστερον ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ορέστης, υἱὸς τοῦ Αγαμέμνονος. Ομ. Οδ.

ΕΡΜΙΠΠΟΣ, κωμικὸς Αθηναῖος τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, ἑτερόφθαλμος, ἀδελφὸς Μυρτίλου τοῦ κωμικοῦ· φαίνονται τούτου δράματα 40.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιππονίκου, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ Πλάτωνος.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Καλλίππου, Ταρσεύς, ἐφημίζετο εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς νεότητός του, ἐνῷ ἦτο σχεδὸν 15. χρόνων, τὸν ἤκουσε μέθαυμασμὸν μέγαν ὁ Καῖσαρ Μάρκος Αὐρήλιος Αντωνῖνος. μετὰ δύω χρόνους ἤρχησε νὰ δοξάζηται καὶ μὲ συγγράμματα· ἀλλ' εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχασε διόλου τὸ μνημονικόν του, καὶ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ τὸ ἀνακτήσῃ. Ερθασεν εἰς ὄσχατον γῆρας, ζῶν ὡς ἁπλοῦς ἄνθρωπος καὶ ἀπαίδευτος, διὸ καὶ ἐπεριπαίχθη ὑπὸ τοῦ σοφιστοῦ Αντιόχου, ὅστις τὸν ἐμήνυσεν ὅτι ἦτον ἐν παισὶ μὲν γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνέτεμον τὸ σῶμά του, καὶ εὗρον τὴν καρδίαν του τετριχωμένην. Περὶ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς βιβλία 5. ἐξ ὧν τὰ 4. σώζονται. Α'. τέχνη ῥητορικὴ διαιρετικὴ περὶ φάσεων. Β'. περὶ εὑρέσεως βιβλία 4. Γ'. περὶ ἰδεῶν βιβλία 2. Δ'. περὶ μεθόδου δεινότητος· ἐξεδόθη τὸ περὶ τέχνης ῥητορικῆς ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλ.ῳ τὸ 1508. καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλαχοῦ. Ἔζη τὸ 160. Π. Χ.

ΕΡΜΟΔΩΡΟΣ, Επικούριος φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκερανώθη. Λουκ.

ΕΡΜΟΚΛΗΣ, εἰκονογλύπτης Ρόδιος.

ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ερμωνος στρατηγὸς Συρακούσσιος, εἰς τὴν μάχην τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ἕτερος μαθητὴς τοῦ Σωκράτους

ΕΡΜΟΛΑΟΣ, γραμματικὸς, Κωνσταντινουπολίτης· συνέγραψεν ἐπιτομὴν τῶν ἐθνικῶν τοῦ Στεφάνου γραμματικοῦ.

ΕΡΜΟΛΥΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Ευβύνου, Αθηναῖος, Ηγκρατιαστὴς, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην, ἔλαβε τὸ ἀριστεῖον τῆς ἀνδρείας. Ηρόδ.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, εὐνοῦχος τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, φιλόσοφος Κλαζομένιος, τῆς Ιωνικῆς σχολῆς. Λέγουν ὅτι εἶχε μίαν παράδοξον δύναμιν τοῦ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμάτου, καὶ ὕστερον πά-

λιν νὰ ἐπανέρχηται εἰς αὐτὸ· ἐνῷ δέ ποτε τὸ ἀφῆκεν, οἱ ἐχθροί του τὸ ἔλαβαν παρὰ τῆς γυναικός του, καὶ τὸ κατέκαυσαν.

ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μιλησίων, ὅταν ἀπεσάτησαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἰώνων κατὰ τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδτ.

ΕΡΜΩΝ, πατὴρ τοῦ Ερμοκράτους, στρατηγοῦ τῶν Συρακουσσίων. Θουκ.

ΕΡΜΩΝ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΕΡΜΩΝ, Μεγαρεύς, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα, στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΕΡΥΑΛΟΣ, περίφημος Τρωαδίτης, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ομ. Ιλ.

ΕΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ραδαμάνθυος, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ελλήνων εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν ἐκ Κρήτης, κτίσας τὴν πόλιν Ερυθραί. Παυσ.

ΕΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Περσέως, ὅστις ἐβασίλευσε περὶ τὴν Ερυθρὰν Θάλασσαν, ἐξ οὗ ἔλαβεν ὁ κόλπος οὗτος τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην.

ΕΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεύκονος, καὶ ἔγγονος τοῦ Αθήμαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ερυθραί. Παυσ.

ΕΡΥΜΑΝΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρκάδος, καὶ πατὴρ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγουσιν ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ὁ ποταμὸς τῆς Αρκαδίας Ερύμανθος. Παυσ.

ΕΡΥΜΑΣ, περίφημος Τρωαδίτης, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ιδομενέως. Ομ. Ιλ. Ετερος Τρωαδίτης, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ομ. Ιλ.

ΕΡΥΞΙΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ακουμενοῦ, Αθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει πολλάκις ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του.

ΕΡΥΞΩ, γυνὴ Αρκεσιλάου, τοῦ Β΄ βασιλέως τῆς Κρήτης. Ηρόδ. 160.

ΕΡΩΝ, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Μηχανικοῦ Κτησιβίου, ὅστις ἤκμασεν εἰς τὸν καιρὸν τῶν Πτολεμαίων, Φιλαδέλφου, καὶ Εὐεργέτου· οὗτος ἐσάθη ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Επικούρου. Τούτου μᾶς σώζονται τὰ ἑξῆς συγγράμματα. Α΄. χωριβολίσρας κατασκευὴ καὶ συμμετρία. Β΄. Βελοποιητικά. Γ΄. Πνευματικά. Δ΄. Περὶ αὐτοματοποιητικῶν βιβλία δύω. Ταῦτα ἐξεδόθησαν καὶ κατὰ μέρος, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Παρισίοις, τὸ 1673. Μ. Χ.

ΕΓΩΝ ὁ τρίτος, χριστιανὸς καὶ μαθηματικὸς ἄριστος· ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους Ηρακλείου τοῦ Αὐτοκράτορος. Οὗτος ἐπαρατήρησεν, ὅτι οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου μέχρι τῶν ἡμερῶν του ὀπισθοδρόμησαν, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ εἰς κάθε τέσσαρας χρόνους. Τὰ συγγράμματά του εἶναι, Α΄. περὶ Πολιορκιῶν, ἐξεδόθη ἐν Βιέννῃ μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως. Β΄. περὶ Λέξεων Γεωμετρικῶν. Γ΄. ἐκλογαὶ περὶ μέτρων, Δ΄. περὶ πολεμικῶν μηχανῶν. Ε΄. Γεωδαισία. Η Λατινικὴ μετάφρασις ἐξεδόθη τὸ 1572. καὶ τἄλλα εἰς ἄλους τόπους καὶ πόλεις.

ΕΓΩΣΤΡΑΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Εφεσον· οὗτος διὰ νὰ ἀποθανατίσῃ τὸνομά του, ἔκαυσε τὸν περίφημον ναὸν τῆς Αρτέμιδος εἰς τὴν Εφεσον τὸ 356. Π. Χ. οἱ Ελληνες ἔκαμαν νόμον νὰ μὴν ἀναφέρῃ τις τὸ ὄνομά του

ΕΓΩΤΙΑΝΟΣ, γραμματικὸς, ἔζη τὸ

70. Μ. Χ. Συνέγραψε συναγωγὴν τῶν παρὰ Ἱπποκράτους λέξεων, ἐκδ. ἐν Λειψίᾳ τὸ 1788.

ΕΣΔΡΑΣ, υἱὸς Σραΐα τοῦ Ἀρχιερέως, τὸν ὁποῖον ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἐφόνευσεν· τιμᾶται ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ὡς δεύτερος Μωϊσῆς· ἔζη εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλῶνος· ὑπῆγεν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπέτρεψεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος μετὰ τῶν ὁμογενῶν του, ὡς ἀρχηγός· ἐλευθερωθέντες δὲ ἐκ ταύτης τῆς αἰχμαλωσίας, ἐκανόνισε τὰ τῆς θρησκείας του, ὡς εἰδήμων τῆς παλαιᾶς γραφῆς. Μερικοὶ θέλουσιν, ὅτι μετέβαλε καὶ τὰ στοιχεῖα τῶν γραμμάτων, καὶ ἀντὶ τὰ τῶν Σαμαϊτῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν τότε ἐν χρήσει, εἰσέφερε τὰ Ἑβραϊκά. Λέγουσιν ὅτι ἀπίθανε γηραιότατος εἰς τὴν Περσίαν· ὑπὸ τὸ ὄνομά του φέρεται παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ, ἕνα βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀπονέμεται εἰς αὐτόν, ὡσαύτως καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Νεεμίου. Σώζονται ἔτι ἄλλα δύω βιβλία εἰς ἐπιγραφήν του, ἀλλὰ νομίζονται νοθα· συνεγράφησαν τὸ μὲν Ἑλληνιστί, τὸ δὲ Λατινιστί, προσέτι καὶ τὰ δύω βιβλία τῶν Βασιλειῶν, καὶ τὰ δύω τῶν Παραλειπομένων.

ΕΣΘΗΡ· περὶ αὐτῆς εἶναι γνῶμαι διάφοροι, διότι ἄλλοι μὲν λέγουσιν, ὅτι τὸ βιβλίον τὸ ἐπιγραφόμενον εἰς ὄνομά της, εἶναι σύγγραμμα Ἰουδαίου τινὸς ἐκ τοῦ Συνεδρίου· ἄλλοι τοῦ Ἔσδρα, ἄλλοι τοῦ Μαρδοχαίου, τὸν ὁποῖον συνεβοήθει καὶ ἡ Ἐσθὴρ εἰς τὴν συγγραφήν· συναριθμεῖται μόλον τοῦτο ἐν τοῖς κανονικοῖς βιβλίοις, ἐξαιρουμένων τῶν ἑξ ἐσχάτων κεφαλαίων τῆς προφητείας, τὰ ὁποῖα σώζονται Ἑλληνιστί, καὶ Λατινιστί, ἐν οἷς ἀναφέρεται περί τε Πτολεμαίου καὶ Κλεοπάτρας, καθότι αὐτὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἐξελέγχονται νεώτερα.

ΕΣΤΙΣ, Ἱππόλυτος, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου· ἐξάβη καὶ διοικητὴς εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰουλίου κατὰ τῶν Βενετῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσεν 60. σημαίας· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ πολέμου, ἥτο καὶ καλὸς μαθηματικός· οὗτος κατεδικάσθη, διότι ἐτύφλωσε τὸν ἀδελφόν του Ἰούλιον, διότι τὸν ἠγάπα μία ἐρωμένη του. Ἀπέθανε τὸ 1520. Μ. Χ.

ΕΣΤΙΟΔΩΙΟΣ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Θουκ.

ΕΤΕΑΡΧΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, πατὴρ τῆς Φρονίμης, καὶ πάππος τοῦ Βάττου, πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων, Ἡρόδ. Μετὰ τὸν θάνατον τούτου του βασιλέως οἱ Κρῆτες ἐσύστησαν Δημοκρατίαν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ καὶ Πολυνείκης ἦσαν ἀδελφοὶ δίδυμοι· οὗτοι μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ πατρός των, ἐσυμφώνησαν μεταξύ των νὰ βασιλεύωσι διαδοχικῶς ἀπὸ ἕνα χρόνον· βασιλεύσας πρῶτον ὁ Πολυνείκης, παρεχώρησε τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἀδελφόν του, εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου· ἀλλ' ὁ Ετεοκλῆς παραλαβὼν αὐτὴν δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ τὴν παραχωρήσῃ, ὥστε βλέπων ὁ Πολυνείκης τὴν παράβασιν τῶν συνθηκῶν, καὶ ἀδυνατῶν εἰς ἐκδίκησιν ἄλλως, κατέφυγε εἰς τὸ Ἄργος, πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Ἄδραστον, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη καὶ τὸν ἔκαμε καὶ γαμβρόν του εἰς τὴν θυγατέρα του Ἀργειαν. Ἐκίνησαν δὲ οὗτοι πόλε-

μον ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἡγεμόνας κατὰ τοῦ Ετεοκλέους, ἀλλ' ἐνικήθησαν. Τέλος ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύω ἀδελφοὶ μονομαχήσαντες, καὶ παρέλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Λαοδάμας υἱὸς τοῦ Ετεοκλέους.

ΕΤΕΟΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιφιος ἀπὸ τὸ Αργος, ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Ηρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Λεάδου. Απολδρ.

ΕΤΕΟΝΙΚΟΣ, Λακεδαιμόνιος, ὑποστρατηγὸς τοῦ Αντιόχου, ὕστερον δὲ ἐσάλη ἁρμοστὴς εἰς τὴν νῆσον Θάσον Θουκ.

ΕΤΕΩΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Βοηθοῦ, περίφημος Σπαρτιάτης, μυσικὸς ὑπουργὸς τοῦ Μενελάου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομ. Οδ.

ΕΤΕΩΝΟΣ, ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ελέωνος, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Ετεωνὸν εἰς τὴν Βοιωτίαν. Εὐσάθ.

ΕΤΙΟΣ, διοικητὴς τῆς Γαλλίας· ἐσάλη ἀνδρεῖος διοικητὴς τοῦ αἰῶνός του, ἐνίκησε τὸν Θεοδώρητον καὶ τοὺς Ιταλούς. Ο Αὐτοκράτωρ Βαλεντινιανὸς ἀπὸ τὸν φθόνον του τὸν ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος, προφασιζόμενος, ὅτι ἀρῆκε τοὺς Οὔγγρους καὶ ἔφυγον.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ περίφημος κιθαριστὴς ἐκ Ταράντου.

ΕΥΑΓΟΡΑΣ, Λίνδιος ἱστορικός. συνέγραψε περὶ Ρητορικῆς βιβλία 5. καὶ ἱστορίαν περὶ τῆς βασιλείας τῶν Αἰγυπίων· ἔγραψε προσέτι καὶ βίους πολλῶν ἀνδρῶν.

ΕΥΑΓΡΙΟΣ, ὁ ἐκ τῆς Επιφανείας τῆς Κοίλης Συρίας· ἐγεννήθη κατὰ τὸν Βαλέσιον τὸ 536. καὶ συνέγραψε κατὰ τὸ 594. Οὗτος ἀφοῦ ἐσπούδασε τὴν γλῶσάν του, ἐδόθη εἰς τὴν Νομικὴν, καὶ ἔγινε περίφημος νομικὸς· μετήρχετο δὲ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα εἰς τὴν Αντιόχειαν, ὅπου καὶ συκοφαντηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Κωνσαντινούπολιν διὰ νὰ ἀπολογηθῇ· ἐκεῖ εὗρεν ὑπερασπιστὴν τὸν Πατριάρχην Γρηγόριον, περὶ τὸ ἔτος 589· ὅθεν πρὸς ἀμοιβὴν οὗτος διατρίβων εἰς Κωνσαντινούπολιν, ἔγραψε πολλὰ δι' ἐπιστολῶν, καὶ λόγων, ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου τούτου. Ετιμήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Τιβερίου, μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμείου· συνέγραψε καὶ ἕτερον εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Θεοδοσίου, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη ὡσαύτως μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πολιτάρχου ὑπὸ τοῦ Μαυρικίου· ταῦτα δὲ ἀμφότερα ἐχάθησαν. Σώζεται δὲ μόνον ἡ εἰς ἓξ βιβλία ἱστορία του, ἥτις ἐξακολουθεῖ τὴν τοῦ Σωκράτους καὶ Θεοδωρήτου, τὴν ὁποίαν ἐτελείωσε τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Μαυρικίου, ἤ τὸ 594. Μ.Χ.

ΕΥΑΘΛΟΣ, Αθηναῖος, ἀνάξιος ῥήτωρ καὶ συκοφάντης. Αριστοφ. Καὶ ἕτερος ἀθλητὴς Αθηναῖος. Πλάτ.

ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Καρήνου Λακεδαιμόνιος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. Ηρόδ.

ΕΥΑΛΑΣ, Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ. Θουκ.

ΕΥΑΛΚΗΣ, Αθηναῖος, φίλος τοῦ Αγησιλάου, βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων Ξενοφ,

ΕΥΑΛΚΙΔΗΣ, Ερετριεύς, στρατηγὸς ἐν Εφέσῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ιώνων. Ὕγιν.

ΕΥΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τῆς Καρμέντης· οὗτος ἔφερε τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας εἰς τὴν Ιταλίαν, ἀπὸ τὴν Ελλάδα

τὸ 922. Π. Χ.

ΕΥΑΡΕΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Ακρισίου, καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομαίου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ιπποδάμειαν. Υγῖν.

ΕΥΑΡΧΟΣ, Χαλκιδεὺς, ὅστις ἔφερεν Ελληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. Θουκ. Ετερος τύραννος ἐν Ακαρνανίᾳ. Θουκ.

ΕΥΒΟΥΛΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρά της Δήμαρχον. Απολδρ.

ΕΥΒΟΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Λεὼ ἐν Αθήναις, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν ὁ πατήρ της, μὲ τὰς λοιπὰς δύω ἀδελφὰς Πραξιθέαν καὶ Θεόπην, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Αθηνῶν· διὸ καὶ ἐτιμήθησαν αὗται ἐπὸ τῶν Αθηναίων μὲ θείας τιμὰς, καὶ ἀνήγειραν ἴδιον δι αὐτὰς ναὸν, Λεωκόριον καλούμενον. Σουΐδ.

ΕΥΒΟΥΛΙΔΗΣ ὁ Μιλήσιος, ἐν Πελοποννήσῳ, διάδοχος τοῦ Εὐκλείδου. Οὗτος ἐναντιοῦτο εἰς τοὺς συλλογισμοὺς πολλῶν φιλοσόφων, διὰ τοῦτο καὶ κωμικός τις τὸν ὠνόμασεν ὑβριστὴν, ἐπειδὴ ἀντιφέρετο καὶ κατὰ τοῦ Αριστοτέλους, καὶ τὸν διέβαλλεν. Εἶχε καὶ μαθητὰς, ἐξ ὧν εἶναι ὁ Απολλώνιος, ὁ Κρόνος. Εγραψε δὲ συμβάντα τῆς ἐποχῆς του, καὶ πολλὰς Τραγῳδίας.

ΕΥΒΟΥΛΟΣ, Αθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης κωμῳδίας· ἔζη τὸ 377. Π. Χ. Εκ τῶν πολλῶν κωμῳδιῶν του ὀλίγα τινα λείψανα σώζονται ἐκδεδομένα.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Σαυοΐαν ἐπαρχίαν τῆς Ιταλίας, ἀρχισράτηγος εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ αὐτοκράτορος Κάρλου τοῦ ἕκτου· εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους στρατηγοὺς τοῦ 18. αἰῶνος. Εγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1663. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Βιέννην τὸ 1736. Εσάθη μέγας Ηρως· ἦτο τίμιος εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, ἔχων πολλὰς καὶ ἄλλας ἀρετὰς, ἐπωνομάσθη ὁ Αννίβας τῆς Γερμανίας· ἐνίκησε δὶς τοὺς Τούρκους· ἠγάπα τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας· εὐχαριστοῦσε καθένα κατὰ τὴν ἀξίαν του, καὶ ἀντισυχοῦσεν εἰς τὰς ἀσθενείας των· ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν τὰς ἐπιστήμας· κατεφρόνει τὰς τρυφὰς, καὶ ἐτίμα τοὺς πεπαιδευμένους.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ, Ελλην, ἐκ Κορφῶν, ἀρχιερεὺς Πουλτάβας. Συνέγραψε λογικήν.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Καραβίας, Ιθακήσιος. ἀρχιερεὺς, υἱὸς Κωνσαντίνου Ιερέως, καὶ Μαργαρίτας. Εγεννήθη τὸ 1764. καὶ ἐμαρτύρησεν εἰς Κωνσαντινούπολιν τὸ 1821. διὰ τὴν ἀποσασίαν τῆς Ελλάδος. Οὗτος ἐδιδάχθη τὴν Ελληνικὴν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Παλαμᾶ καὶ μετὰ ταῦτα τελειοποιηθεὶς εἰς τὴν φιλολογίαν, καὶ Λατινικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν νῆσον Κεφαληνίαν, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσαντινούπολιν, ὅπου ἐχειροτονήθη ἀρχιερεὺς Φιλιππουπόλεως, μετὰ δὲ ταῦτα Αγχιάλου. Πνέων δὲ ἔνθερμον ζῆλον διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ελλάδος πατρίδος του, ἐμαρτύρησε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ελληνικῆς ἐπαναστάσεως εἰς Κωνσαντινούπολιν, συγχρόνως μετὰ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, καὶ ἄλλων Αρχιερέων.

ΕΥΔΑΙΜΩΝ Πηλουσιώτης, γραμματικὸς, σύγχρονος Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ. Οὗτος ἔγραψε ποιήματα διάφορα, περὶ τέχνης Γραμματικῆς, καὶ ὀνοματικὴν ὀρθογραφίαν.

ΕΥΔΑΜΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αρχιδάμου. Ακούων ποτὲ τὸν Ξενοκράτην, ὅτι ἐφιλονείκει εἰς μίαν ἀκαδημίαν, μὲ μερικοὺς φίλους, ἠρώτησε τοὺς περιεχώτας, ποῖος ἦτον ἐκεῖνος ὁ γέρων; οὗτοι δὲ τὸν ἀπεκρίθησαν, ὅτι εἶναι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ζητοῦσι τὴν ἀρετήν· αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, καὶ πότε θέλει τὴν μεταχειρισθῇ, ἐὰν ἀκόμη τὴν ζητῇ; δεικνύων μὲ τοῦτο, ὅτι διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, πρέπει νὰ τὴν ζητήσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς νεότητός του. Οὗτος ἔζη τὸ 312. Π. Χ.

ΕΥΔΑΜΟΣ, βασκανολόγος, ὅστις μὲ διαφόρους μαγείας, ἀπεδίωκε ὡς ἔλεγε, τὰ πονηρὰ δαιμόνια, καὶ ἐπροφύλαττε τοὺς ἄλλους ἀπὸ φαρμακερὰ δαγκάματα ὄφεων, καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιβλαβῆ. Αριστοφ.

ΕΥΔΗΜΟΣ, ῥήτωρ περίφημος. Εγραψε λεξικὸν τῆς Ρητορικῆς, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα.

ΕΥΔΙΚΟΣ, φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἐκ Λαρίσσης, τὸν ὁποῖον παρεκίνησε νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Δημ. Καὶ ἕτερος ἔφορος Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ΕΥΔΟΚΙΑ, ἡ Εὐδοξία Μακρεμβολιώτισσα, θυγάτηρ Κωνσταντίνου τοῦ ὀγδόου, καὶ σύζυγος κατὰ πρῶτον τοῦ Κωνσταντίνου Δούκα, καὶ ἔπειτα τοῦ Διογένους Ρωμανοῦ. Συνέγραψε λεξικὸν ἱστορικομυθικὸν, Ιωνία ἐπιγεγραμμένον, ἐκδοθὲν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1782. εἰς τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Βιλλοισῶνος. Ἔζη τὸ 1070. Μ. Χ.

ΕΥΔΟΚΙΑ, πρότερον Αθηναΐς καλουμένη, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Νεωτέρου, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα της προτερήματα, εἰς τὴν ὁποίαν τινὲς ἀποδίδουσιν ἓν ποίημα, Ομηρόκεντρα ἐπιγραφόμενον, ἐκ 2343. ἑξαμέτρων στίχων· ἐκδοθὲν ὑπὸ Αλδου.

ΕΥΔΟΞΟΣ. Κυζικηνὸς γεωγράφος. Ἔζη τὸ 120. Π. Χ. ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ εὐεργέτου, ἐπεχειρίσθη τὴν εἰς τὰς Ινδίας περιήγησιν· ὅθεν λέγεται ὅτι ἔφερε τοὺς πρώτους ἀδάμαντας εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ πολλὰς ἄλλας γεωγραφικὰς εἰδήσεις. Στράβ.

ΕΥΔΟΞΟΣ, υἱὸς Αἰσχίνου, ὁ Κνίδιος, μαθηματικὸς, γεωμέτρης, ἀστρολόγος, Ιατρὸς καὶ νομοθέτης. Παρέδωκε τὴν Γεωμετρίαν τὸν Αρχώτα, καὶ τὴν Ιατρικὴν, τὸν Σικελιώτην Φιλεσίωνα. Λέγει δὲ καὶ ὁ Σωτίων, καὶ ὁ Πλάτων, ὅτι ἐμαθήτευσεν εἰς αὐτόν. Εἰς τὸν 23. χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας, εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν Σωκρατικῶν φιλοσόφων, μετὰ τοῦ Ιατροῦ Θεομέδοντος, τρεφόμενος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ ἤκουσε τοὺς ἐκεῖ σοφοὺς, ὑπῆγεν εἰς Αἴγυπτον μὲ τὴν χρηματικὴν βοήθειαν τῶν φίλων του, μετὰ Χρυσίππου τοῦ Ιατροῦ, ὅπου ἐσυστήθη εἰς τοὺς ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν ὀκταετηρίδα· ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς Αθήνας, καὶ ἀπέκτησε πολλοὺς μαθητάς. Τὸν ὑπεδέχθησαν δὲ εἰς τὴν πατρίδα του μὲ τιμὴν μεγάλην, ὅπου συνέγραψε καὶ νομοθεσίαν· ἔτι δὲ περὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν, καὶ Αστρολογικὰ, καὶ Γεωμετρικὰ, καὶ ἄλλα τινά. Υπῆρξαν καὶ ἕτεροι δύω Εὔδοξοι. Ἔζη περὶ τὴν ργ'. Ολυμπιάδα.

ΕΥΕΛΘΩΝ, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ

Σαλαμῖνος, πατὴρ τοῦ Σιρώμου, ὃσις ἐβασίλευσε τὸ 527. Π.Χ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπέταξαν οἱ Πέρσαι τὴν νῆσον Κύπρον. Ηρόδ.

ΕΥΗΓΟΡΟΣ, Αθηναῖος, τοῦ ὁποίου νόμον ἀναφέρει ὁ Δημοσθένης, εἰς τὸν κατὰ Μιδείου.

ΕΥΗΜΕΡΟΣ, Ελλην, ποιητὴς, Ισοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ φίλος τοῦ Κασσάνδρου. Επωνομάσθη Αθεος, διότι ἤθελε ν᾽ ἀποδείξῃ εἰς ἕνα σύγγραμμά του, ὅτι οἱ Θεοὶ τῶν Ελλήνων ἦσαν θνητοί. Πλούτ.

ΕΥΗΝΟΣ, ποιητὴς, ἐκ τῆς νήσου Πάρου, σύγχρονος τοῦ Εμπεδοκλέους.

ΕΥΗΝΟΣ, ποιητὴς καὶ οὗτος Πάριος· ἔζη εἰς τὰς Αθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΕΥΗΝΟΣ, γαμβροκτόνος. Γράφουσιν οἱ ἱσορικοὶ, ὅτι οὗτος ἐφόνευσε τοὺς μνηστῆρας τῆς θυγατρός του, τοὺς ὁποίους ἐπροσκάλει εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐγυμνάζοντο τὴν πάλην, καθὼς καὶ ὁ Οἰνόμαος, ὅσις ἐδίδε τὰς θυγατέρας του, εἰς τὸν, ὅσις ἤθελε νικήσῃ μὲ τὴν ἅμαξαν, τῶν δὲ νικημένων ἔκοπτε τὰς κεφαλὰς, καὶ τὰς ἐκρεμοῦσεν εἰς τὸν οἶκόν του. Αλλ᾽ ὁ Ιδας νικήσας, ἥρπασε τὴν θυγατέρα του Μάρπησσαν· μὴ δυνάμενος δὲ ὁ Εὔηνος νὰ τὸν φθάσῃ ἐφόνευσε τοὺς ἵππους του, καὶ αὐτὸς ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ αὐτὸς εἶναι καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως.

ΕΥΗΝΩΡ, ἐπίσημος Ιθακήσιος, πατὴρ τοῦ Λεωκράτους. Ομ. Οδ.

ΕΥΘΑΛΙΟΣ, διάκονος τῆς ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σούλκῃ. Εξέδωκε τὸ 458, τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου διὰ σίχων, μεθ᾽ ἑνὸς προλόγου περὶ τῆς ἱσορίας τοῦ Παύλου. Αθανάσιος δὲ ὁ νεώτερος τῆς Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος, μετὰ παρέλευσιν τινῶν χρόνων, ἐξέδωκε τὴν αὐτὴν, μετά τινος ὑποδιαιρέσεως τῶν κεφαλαίων, καὶ σημειώσεων τῆς παλαιᾶς Γραφῆς, τὴν ὁποίαν παρέδωκεν εἰς τὴν ἐν Καισαρίᾳ βιβλιοθήκην, ἥτις καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη· ἐξεδόθη δὲ ὑπὸ Λαυρεντίου Ζακανίου ἐν Ρώμῃ τὸ 1698.

ΕΥΘΗΡΟΣ, Αθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, καταντήσας πένης διὰ τὸν πόλεμον. Ξενοφ.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, Αθηναῖος, χρηματίσας πρέσβυς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὕσερον δὲ στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ Δημοσθένους.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, σοφιστὴς ἀπὸ τὴν Χῖον ἀδελφὸς τοῦ Λεωνησιδώρου, ζήσας καὶ εἰς Αθήνας ἐδίδαξε Τακτικήν.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Καλὸς, υἱὸς τοῦ Διοκλέους, καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ, ποιητὴς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας· συνέγραψε δράματα.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ, Λακεδαιμόνιος· ἐστάλη πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ξενοφ.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις τὸ Β΄. ἔτος τῆς 110. Ολυμπιάδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδόθη τὸ ψήφισμα νὰ σεφανώσουν τὸν ῥήτορα Δημοσθένην. Καὶ ἕτερος πατὴρ τοῦ Κορινθίου Ξενοκλείδα.

ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ, Ολύνθιος, στρατηγὸς τοῦ Ιππικοῦ, ὅσις ἐπρόδωκε τὴν πατρί-

δά του εἰς τὸν βασιλέα Φίλιππον. Δημ.

ΕὐΘΥΚΡΆΤΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιός, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λυσίππου. Πλίν.

ΕὐΘΥΜΈΝΗΣ, ἐπίσημος Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Πυθία καὶ Φιλακίδου Ολυμπιονικῶν, ὑμνουμένων ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΕὐΘΥΜΈΝΗΣ, ἐξάλη οὗτος νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐν Αφρικῇ πορείαν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, τὸ 340. Π.Χ. Στρά6.

ΕὐΘΥΜΙΟΣ, ὁ Ζυγαδινός, μοναχὸς εἰς τὴν μονὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν Κωνσαντινουπόλει, τῆς καλουμένης Περιβλέπτου, ὅσις διὰ τῆς πολυμαθείας του ἔγινε περίφημος καὶ γνωστὸς εἰς τὴν βασίλισσαν, Ανναν τὴν Κομνηνήν. Αλέξιος δὲ ὁ Κομνηνὸς τὸν ἐτίμα μεγάλως, καὶ διὰ προσαγῆς του τὸν ὑπεχρέωσε καὶ συνέγραψε ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν θείων πατέρων, τὴν δογματικὴν Πανοπλίαν, ἡ ὁποία συνίσταται ἀπό 28. Κεφάλαια· συνέγραψε δὲ καὶ ἄλλα τινα, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰσέτι ἀνέκδοτα· ἐξεδόθη αὖτη ἀπαραλλάκτως ἐν Τεργοβίσῳ τῆς Οὐγγροβλαχίας τὸ 1710. Ἔζη τὸ 1080.

ΕὐΘΥΝΟΣ, ἀθλητὴς Σάμιος. Δημ. Μηδ.

ΕὐΘΥΦΡΩΝ, Αθηναῖος, μάντις, ἐπαγγελόμενος τὴν περὶ τὰ θεῖα ἐπιστήμην.

ΕὐΪΠΠΗ, οὕτως ἐκαλοῦντο δύω ἐκ τῶν πεντήκοντα, θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΕὐΚΑΜΠΙΔΗΣ, Αρκὰς, φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. περὶ Στεφ.

ΕὐΚΛΕΙΔΗΣ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, ἡ πατρίς του φαίνεται νὰ ἦναι ἡ αὐτὴ πόλις· εἰς αὐτὴν ἐδίδασκε τὴν Μαθηματικήν, καὶ ἔβγαλε πλῆθος μαθητῶν. Τὰ συγγράμματά του εἶναι τὰ μαθηματικὰ στοιχεῖα εἰς δεκαπέντε βιβλία. Συνέγραψε καὶ ἕτερα συγγράμματα. Ἔζη τὸ 300. Π. Χ. οὗτος λέγεται καὶ πατὴρ τὴν Γεωμετρίας.

ΕὐΚΛΕΙΔΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὰ Μέγαρα· ἦτο μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Τόσην εὐχαρίστησιν εἶχε νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματά του, ὥστε, ἐπειδὴ συνέβη πόλεμος μεταξὺ Αθηναίων καὶ Μεγαρέων, ὁ Εὐκλείδης ἐνδύετο φορέματα γυναικεῖα, καὶ ἐπηγαινε νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματά του· ἐδούη ἔπειτα εἰς τὴν Λογικήν, καὶ ἔκαμε μίαν ἰδικήν του αἵρεσιν.

ΕὐΚΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, μετὰ τοῦ Θουκυδίδου εἰς τὴν Θράκην.

ΕὐΚΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Συρακουσσίων, υἱὸς τοῦ Ἱππωνος, πολεμήσας κατὰ τοῦ Νικίου. Θουκ. Ξενοφ.

ΕὐΚΡΆΤΗΣ, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος· Εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Περδίκκαν, ὅσις τὸν εἶχε πάντοτε εἰς τὴν τράπεζάν του. Δὲν ἐσυγχώρει κανένα νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως, ἐὰν δὲν ἤξευρε τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Γεωμετρίαν, ὡς αὐτός. Ἔζη τὸ 360. Π. Χ. καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Παρμενίωνα.

ΕὐΚΡΑΤΙΔΗΣ, ἡγεμὼν τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ασίᾳ. Στρά6.

ΕὐΚΤΗΜΩΝ, Δημαγωγὸς, ἐν Αθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

ΕὐΚΤΗΜΩΝ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὕστερον ἐχρημάτισε καὶ ἄρχων τὸ τρίτον ἔτος τῆς 92. Ολυμπ. Θουκ. Ξενοφ.

ΕΥΜΑΙΟΣ, ὁ δοῦλος τοῦ Οδυσσέως.

ΕΥΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Χρύσεως, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΕΥΜΕΝΗΣ, ὁ Καρδιανὸς, γραμματεὺς τοῦ Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Αμύντου· μετὰ τὸν θάνατόν του ἔμεινεν εἰς τὸ ἴδιον ἀξίωμα πλησίον τοῦ Αλεξάνδρου 13. χρόνους. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου διωρίσθη διοικητὴς τῆς Καππαδοκίας, ὑπὸ τῆς διοικήσεως του Εὐμενοῦς. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ, ἐσάθη εἰς διαφόρους πολέμους μὲ ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα· ἀλλ' οἱ Μακεδόνες φθονοῦντες τὸν ἐφυλάκωσαν. Ο δεσμοφύλαξ τὸν ἠρώτησε, μὲ ποῖον τρόπον ἤθελε νὰ τὸν φυλάξῃ; ὁ Εὐμενὴς ἀπεκρίθη, " ὡς φοβερώτατον λέοντα, ἢ ἀγριώτατον ἐλέφαντα· " τὴν τρίτην ἡμέραν ἔκραξε τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα, καὶ τὸν εἶπε, " δὲν εἶναι ἴδιον τῆς φρονήσεως τοῦ Αντιγόνου, νὰ μὲ βαστᾷ τρεῖς ἡμέρας φυλακωμένον, καθότι πρέπει νὰ διατάξῃ νὰ μὲ θανατώσωσιν ἢ νὰ μὲ ἐλευθερώσωσιν. " ὁ δὲ ἀρχιδεσμοφύλαξ τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι, " ἔχων τοιαύτην γνώμην, ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃς εἰς τὴν μάχην, καὶ νὰ μὴ πέσῃς εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐχθροῦ. " " ἐγὼ δὲν ἐπολέμησα ἀπεκρίθη μὲ δυνατώτερόν μου, οὔτε μετεχειρίσθην κατάτινος τὰ ὅπλα, χωρὶς νὰ τὸν νικήσω· ἀλλὰ τώρα δὲν ἔπεσα διὰ τὴν ἀνδρείαν τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπιστίαν τῶν φίλων " ἐβασανίσθη δὲ εἰς τὴν φυλακὴν, ἀπὸ τὴν πεῖναν τρεῖς ἡμέρας, ἔπειτα ἐσφάγη ἀπὸ τοὺς φύλακας, διὰ προσαγῆς τοῦ Αντιγόνου.

ΕΥΜΕΝΙΟΣ, Γάλλος, ῥήτωρ, ἔζη ἐπὶ Κώνσταντος τοῦ χλωροῦ. Σώζονται καὶ τοῦ του πέντε λόγοι. ἐκδοθ εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λατίνων ῥητόρων.

ΕΥΜΗΛΟΣ, ἀρχαῖος ποιητὴς, Κορίνθιος, ἔζη τὸ 760. Π. Χ. Συνέγραψε μίαν Τιτανομαχίαν. Απολδρ.

ΕΥΜΗΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αδμήτου, καὶ τῆς Αλκήστιδος, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν ἐλθὼν μὲ ἕνδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ελαβεν εἰς γυναῖκα, τὴν Ιφθίμην, θυγατέραν τοῦ Ικαρίου, καὶ ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης. Ομ. Ιλ.

ΕΥΜΟΛΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Μουσέου, ἀρχηγὸς τῶν ἑορτῶν εἰς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος. Ἔζη τὸ 1200. Π.Χ.

ΕΥΝΑΠΙΟΣ, ἀπὸ τὰς Σάρδεις τῆς Αυδίας, καὶ συγγενὴς τοῦ φιλοσόφου Χρυσάνθου ἀπὸ μέρος τῆς γυναικός του· Ε. ζη τὸ 404. ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ρητορικήν. Τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου ὑπέπεσεν εἰς μεγάλην ἀσθένειαν. Μετὰ τὴν ἀνάῤῥωσιν ἐδόθη εἰς τὴν Ρητορικὴν, διδασκόμενος ὑπὸ τοῦ Προαιρεσίου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς του τὸν ἐβίαζαν, καὶ θέλοντες νὰ διδαχθῇ καὶ τὰ μυστήρια, τὸν ἐμπόδισαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον. ἐδιδάχθη ὅμως τὰ τῶν Ελλήνων τόσον, ὥστε ἐμιμήθη καὶ τὰ μυστήρια τῶν Ελευσινίων, ἔπειτα ἠκουλούθησε τὴν Ιατρικήν. Μεταξὺ τῶν πρέσβεων τῆς Λυδίας, οἵτινες ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν Ιουλιανὸν, ἦτο καὶ αὐτὸς, καθὼς ὁ ἴδιος ἀναφέρει. Συνέγραψε τοὺς βίους τῶν φιλοσόφων, καὶ σοφιστῶν τοῦ αἰῶνός του, διὰ προσαγῆς τοῦ Χρυσάνθου, εἰς ἓν γρυφῶδες καὶ τεχνικὸν ὕφος· ἔτι καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Δειξίππου, μέχρι τῆς ἱστορί-

ας τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ τὸν θάνατον τῆς Εὐδοξίας. Σώζονται ἐξ αὐτῶν τινα ἀποσπάσματα, βίοι τῶν φιλοσόφων, ἱστορικὰ μετὰ σημειώσεων τοῦ Βαλεσίου, καὶ τὰ περὶ τῶν συγγραφέων τῆς Βυζαντίδος.

ΕΥΝΗΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰάσωνος, καὶ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλίσσης τῆς νήσου Λήμνου, ὅστις ἐξηγόρασε παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἕνατον υἱὸν τοῦ Πριάμου. Ομ. Ιλ.

ΕΥΝΟΜΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, μαθητὴς τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῶν Ἀρειανῶν Αετίου, καὶ ἀρχιγίτης τῶν Εὐτυχιανῶν. Κατ' ἀρχὰς ἦτο διάκονος εἰς τὴν Αντιόχειαν. Τὸ δὲ 360. ἔγινεν ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου· ἐξ αἰτίας δὲ τῆς Αἱρέσεώς του τὸ ἑπόμενον ἔτος ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου. Ο δὲ Οὐάλης τὸν ἀπεδίωξεν ἕως τὴν Μαυριτανίαν· ἐπανελθὼν δὲ ἐκ τῆς ἐξορίας, ἔλαβεν ἄδειαν νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὰ ὑποχατικά του, ὅπου περὶ τὸ 376. ἀπέθανε. Σώζεται μία ἐξήγησίς του περὶ Πίστεως, καὶ μία ἀπολογία του, τὴν ὁποίαν ἀναιρεῖ ὁ Μέγας Βασίλειος· ἐξεδόθησαν ἀμφότερα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου·

ΕΥΝΟΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρχιτέλους, ὅστις ὑπηρετῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτε ὁ Ηρακλῆς ἐφιλοφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Οἰνέως, ἐνῷ ἔχυνε νερὸν διὰ νὰ νίψῃ τὰς χεῖρας του ἐραπίσθη ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους τόσον βαρέως διὰ τὴν ἀνεπιτηδειότητά του, ὥσε ἔπεσεν ἀμέσως νεκρὸς. Απολδρ.

ΕΥΝΟΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Πολυδεύκους, καὶ Λυκούργου. Πλάτ.

ΕΥΝΟΜΟΣ, ναύαρχος τῶν Αθηναίων, Ξενοφ.

ΕΥΝΟΜΟΣ, κήρυξ τῶν Αθηναίων Στεφ.

ΕΥΝΟΜΟΣ, ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἐκ Λοκρῶν.

ΕΥΞΕΝΙΔΗΣ, ποιητὴς Κωμικὸς, τῆς ἀρχαίας Αττικῆς κωμῳδίας Σουΐδ.

ΕΥΞΕΝΟΣ, Λακεδαιμόνιος ἡγεμὼν ἐν Ασίᾳ. Ξνοφ.

ΕΥΞΙΘΕΟΣ, Ηλεῖος, ὀπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου· Δημ. περὶ Στεφ.

ΕΥΘΙΑΝΟΣ, Σμυρναῖος, ῥήτωρ περίφημος· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους, ἄλλοι δὲ λέγουσι τοῦ Πολύμωνος. Εγραψε πανηγυρικὰ πολλὰ εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ ὁ υἱὸς του ἀπέθανε.

ΕΥΟΔΟΣ, Ρόδιος ποιητὴς· ἔζη ἐπὶ Νέρωνος, ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν ποιητικήν· τὰ συγγράμματά του δὲν ἀπεσώθησαν.

ΕΥΠΑΛΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ναυσρόφου, Μεγαρεὺς ἀρχιτέκτων, ὅστις κατεσκεύασε μέγα ὄρυγμα ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὠχετεύετο ἐπὶ διάστημα ἑπτὰ σταδίων καὶ ἐφέρετο ἕως εἰς τὴν πόλιν. Ηρόδ.

ΕΥΠΕΙΘΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ιθακησίων, πατὴρ τοῦ Αντινόου. Ομ.

ΕΥΠΟΛΙΣ, εἷς τῶν παλαιῶν, τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, καὶ μιμητὴς τοῦ Κρατίνου κατὰ πάντα· ἔζη περὶ τὰ 421. Π. Χ. Σώζονται μερικά του ἀποσπάσματα ἐκδοθέντα ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν παλαιῶν κωμικῶν.

ΕΥΡΙΒΑΤΗΣ, ἢ Εὐρίβατος, πονηρός τις· ἀλλ' ὁ Ηρόδοτος τὸν ἱστορεῖ ὅτι ἦτο στρατηγὸς, ἀπὸ τὸ Αργος, καὶ ὅτι ἐγυ-

μνόσθη τὸ Πένταθλον, καὶ ἦτον ἐπιτήδειος εἰς μονομάχιαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου καὶ τῆς Κλειτοῦς ἀπὸ τὴν Σαλαμῖνα· ἐχρημάτισε, ῥήτωρ, φιλόσοφος, καὶ ποιητὴς Τραγικός. Ἐσφαλεῖτο εἰς ἕνα σπήλαιον καὶ ἐσύνθεττε τὰς Τραγῳδίας του, αἱ ὁποῖαι εἶχον μεγάλην ὑπόληψιν. Εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Νικίου, ἐνικήθησαν οἱ Αθηναῖοι, καὶ οἱ στρατιῶται ἠλευθερόνοντο λέγοντες μόνον μερικὰ ποιήματα τοῦ Εὐριπίδου. Ο Σωκράτης τούτου τὰς Τραγῳδίας μόνον παρέσαινε. Ο Αρχέλαος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, τὸν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ τὸν ἔκαμε πρῶτον σύμβουλον τοῦ βασιλείου του. Απέθανε δὲ εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν τὸ 405. Π. Χ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, δημαγωγὸς ἐν Αθήναις, ὅσις κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν. 500. ταλάντων διά τινα νόμον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόβαλεν. Αριστοφ.

ΕΥΓΑΔΗΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ιθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου. Ομ. Οδ.

ΕΥΓΑΝΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Δωριέως, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς τῆς Σπάρτης, καὶ στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Ηρόδ.

ΕΥΓΥΒΙΑΔΗΣ, Σπαρτιάτης, Αρχιναύαρχος ὅλου τοῦ Ελληνικοῦ στόλου, εἰς τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν πολέμους. Τοῦτον ὁ Θεμιστοκλῆς ἐβίασε νὰ μὴν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ στενὸν τῆς Σαλαμῖνος μετὰ τοῦ στόλου, ἐνῷ ὁ Εὐρυβιάδης ἐσκόπευε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν στενὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων. Ηρόδ.

ΕΥΡΥΒΩΤΑΣ, Κρὴς, στρατηγὸς τῶν τοξοτῶν τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου. Αρρ. ιαν.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αιγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης· Απόλδρ.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, ἀρχαῖος ἡγεμὼν τῆς Τρωάδος, πατὴρ τοῦ Αβαντος καὶ Πολυΐδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ομηρος καλεῖ γέροντα Ονειροπολιν.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οδυσσεὺς, ὅτε ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Τρωάδα Ομ. Οδ.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, περίφημος ἀθλητὴς Κυρηναῖος θαυμαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην του Στωϊκὴν ἀπάθειαν.

ΕΥΡΥΔΑΜΗ, Θυγάτηρ τοῦ Διακρατίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Μεστυχίδου· Ηρόδ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, ἀρχόντισσα, ἀπὸ τὴν Ιεράπολιν. εἰς τὸ γῆρας της ἔμαθε γράμματα, διὰ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα της.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, γυνὴ τοῦ βασιλέως Αμύντου· εἶχε τρεῖς υἱοὺς, Αλέξανδρον, Περδίκκαν, καὶ Φίλιππον· Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αμύντου ἐβασίλευσεν ὁ Αλέξανδρος μόνον ἕνα χρόνον, ἔπειτα ὁ Περδίκκας καὶ τέλος ὁ Φίλιππος.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, γυνὴ τοῦ Αρριδαίου καὶ ἐγγονὴ τοῦ Φιλίππου.

ΕΥΓΕΝΟΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν τινὲς ἀναφέρουσιν ὡς γυναῖκα τοῦ Οινομάου, καὶ μητέρα τῆς Ιπποδαμείας· Απόδρ.

ΕΥΓΚΛΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Ωρος Πεισηνορίδου, τροφὸς τοῦ Οδυσσέως, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ του Λαέρτιος ἠγόρασεν

ῆτις μετὰ ταῦτα ἀνέθρεψε καὶ τὸν Τηλέμαχον. Αὐτὴ πρώτη ἔδωκε τὴν εἴδησιν εἰς τὴν Πηνελόπην, περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως ἀπὸ τὴν Τρωάδα· Ομ. Οδ.

ΕΥΓΥΚΛΗΣ, μάντις, Αθηναῖος, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν ἐντὸς τοῦ σώματός του ἕνα δαίμονα, ὧν ἐγγαστρίμυθος· διὸ οἱ τοιοῦτοι ἐκαλοῦντο ἐκ τούτου Εὐρυκλεῖς.

ΕΥΓΥΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Πολυδώρου, πατὴρ τοῦ Αλεξάνδρου βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Αἰγειδῶν. Ηρόδ.

ΕΥΓΥΚΡΑΤΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αλεξάνδρου, καὶ πατὴρ τοῦ Λεόντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Αἰγειδῶν. Ηρόδ.

ΕΥΓΥΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτονόης.

ΕΥΓΥΛΟΧΟΣ, συγγενὴς τοῦ Οδυσσέως, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν Κτημένην, εἶχεν εἰς γυναῖκα, καὶ ὅστις τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

ΕΥΓΥΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεοντιάδου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, ὅστις ἐμβῆκεν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν πόλιν τῶν Πλαταιῶν καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν, ἀλλὰ ληφθεὶς ἀπὸ τοὺς Πλαταιεῖς ἐφονεύθη. Θουκ.

ΕΥΓΥΜΑΧΟΣ, Ιθακήσιος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, πλουσιώτερος καὶ ἐπισημότερος τῶν ἐν Ιθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως, ὅτε ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Τρωάδα. Ομ. Οδ.

ΕΥΓΥΜΑΧΟΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ιπποδαμείας, ὅστις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του Οἰνομάου ἐφονεύθη.

ΕΥΓΥΜΕΔΗ, γυνὴ τοῦ Γλαύκου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, καὶ μήτηρ τοῦ Βελλεροφόντου. Απολόδρ.

ΕΥΓΥΜΕΔΟΥΣΑ, δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Αλινόου, ὑπηρετοῦσα τὴν θυγατέρα του Ναυσικάαν. Ομ. Οδ.

ΕΥΓΥΝΟΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ιθάκῃ. Ομ. Οδ.

ΕΥΓΥΠΤΟΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Πεισιάνακτος, Αθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Αλκιβιάδου, ὅστις ἔλκυσε μίαν εἰρήνην μετὰ τοῦ Φαρναβάζου Σατράπου τῆς Περσίας. Κατεδικάσθη ὡς ὑπεύθυνος, διότι δὲν ἔθαψε τὰ νεκρὰ σώματα τῶν πεσόντων εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις ναυμαχίαν.

ΕΥΓΥΠΥΛΟΣ, υἱὸς Τηλέφου καὶ Ασύοχης ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ κάλλιστον μεταξὺ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Τροίας.

ΕΥΓΥΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αριστοδήμου, καὶ τῆς Αργίας, ἀδελφὸς τοῦ Προκλέους, εἷς τῶν Ηρακλειδῶν, βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν Λακεδαίμονα, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐκυρίευσαν, ὅτε ἦλθον εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετὰ τῶν λοιπῶν Ηρακλειδῶν. Ηρόδ.

ΕΥΓΥΣΘΕΝΗΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ μιᾶς Δαναΐδος.

ΕΥΓΥΣΘΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Σθενέλου, καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, καὶ τῆς Νικίππης, θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος. Συζυγον εἶχε τὴν Αντιμάχην, θυγατέρα τοῦ Αμφιδάμαντος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν υἱοὺς, Αλέξανδρον, Ιφιμέδοναν, Εὐρύσιον, Μέντορα, καὶ Περιμίδαν, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν μάχην. Απολόδρ. Κατὰ δὲ τὸν Πίνδαρον καὶ Εὐριπίδην, ὁ Εὐρυσθεὺς ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ιόλαον.

ΕΥΓΥΤΟΣ, βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας,

ἐπὶ τῆς Ἠπείρου· οὗτος εἶχε διακηρύξειν, ὅτι ὅσις ἤθελε δυνηθῇ νὰ τὸν νικήσῃ εἰς τὸ τόξον, νὰ λαμβάνῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ἰόλην· ὅθεν ὁ Ἡρακλῆς ἀγωνισθεὶς ἔλαβε τὴν νίκην, ἀλλ' ὁ Εὔρυτος δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴν κόρην, διὸ καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ἡρακλῆς, ἐκρήμνισε τὴν Οἰχαλίαν, καὶ ἔλαβε τὴν Ἰόλην αἰχμάλωτον, φονεύσας καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Εὐρύτου, Ἴφιτον.

ΕΥΓΩΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Τηλεφάσσης· ἐξ αὐτῆς ἔλαβε τὸ ἓν ἐκ τῶν τριῶν μερῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου τὴν ὀνομασίαν, Εὐρώπη.

ΕΥΓΩΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὀριθείας θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Εὔρωπος (Γρεβενὰ,) Στέφ.

ΕΥΡΩΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Μύλητος βασιλέως τῆς Λακωνίας, καὶ ἔκγονος τοῦ Λέλεγος, ὅσις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρυδίκην, ἐγέννησε τὴν Σπάρτην, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Λακεδαίμων. Ἐκ τούτου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη καὶ ὁ διὰ τῆς Λακωνικῆς γῆς ῥέων ποταμὸς, Εὐρώτας. Ἀπολδρ.

ΕΥΙΩΤΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Παλαισίνην, περὶ τὸ τέλος τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Γαλλιηνοῦ. Τιμηθεὶς δὲ πρῶτος τῆς ἐν Καισαρείᾳ κοινότητος, ἐφιλιώθη μεγάλως μὲ τὸν Πάμφιλον, ὅσις καὶ αὐτὸς ἐπισήμως ἐτιμᾶτο τότε μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα. Ἐλαβε καὶ τὸ ἐπίθετον τοῦ νὰ ὀνομάζηται καὶ αὐτὸς Πάμφιλος, χρηματίσας καὶ διδάσκαλος τῆς συνηθείσης ἐκεῖσε σχολῆς ὑπὸ τοῦ Παμφίλου. Μετὰ δὲ τὸν διωγμὸν, τὸν ὁποῖον ἐκίνησεν ὁ Διοκλητιανὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐπροχειρίσθη ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας. Κατὰ δὲ τὸ 314. ἐμίχθη μὲ τὰς φιλονεικίας τοῦ Ἀρείου, καὶ θέλων νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ἐπίσκοπον τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐνέσπειρε μερικὰς περικοπὰς εἰς τὰ συγγράμματά του, αἵτινες τὸν ἀποδεικνύουν ὕποπτον. Ἦτο παρὼν καὶ εἰς τὰς κατὰ Εὐσταθίου γενομένας συνόδους, καὶ Ἀθανασίου Ἀντιοχείας. Ἀπέστειλε καὶ πρὸς τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον, τὰς περὶ τοῦ Ἀθανασίου ἀναφορὰς, ὅτι ἐώρταζε τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας του· τότε ἐξεφώνησε καὶ ἐγκωμιαστικόν τινα λόγον πρὸς αὐτὸν, παρὰ τῷ ὁποίῳ εὗρε μεγάλην χάριν, καὶ μετ' αὐτοῦ συνέφαγε, καὶ συχνὰς ἐπισολὰς ἐλάμβανε παρ' αὐτοῦ. Ἐγεννήθη τὸ 264. καὶ ἀπέθανε τὸ 340. Τάσσεται ἀναντιῤῥήτως μεταξὺ τῶν πρώτων πεπαιδευμένων τοῦ αἰῶνός του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται μέγας ἀριθμὸς, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει λεπτομερῶς ὁ Ἀνθιμος Γαζῆς, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν του βιβλιοθήκην.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης, εἰς τὴν Φοινίκην· ἐχρημάτισε συμβουλὸς τῶν Ημιαρειανῶν· ἀπέθανε τὸ 360. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Ἱερώνυμος, δὲν σώζεται κἀνέν. Τὰ δὲ ὑπὲ τὸ ὄνομά του σωζόμενα, καὶ Λατινσὶ ἐκδοθέντα εἰς τὴν μεγάλην βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων, εἶναι ἀποσπάσματα διαφόρων Λατίνων Ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ, ἐκ τῆς Σίδης τῆς Παμ-

φυλίας· ἦτο κατ' ἀρχὰς ἐπίσκοπος τῆς Βέρρας, καὶ παρευρέθη καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐν Νικαίᾳ σύνοδον· ἔπειτα ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας. Ἦτο μέγας ἐχθρὸς τῶν Ἀρειανῶν, οἵτινες συνήργησαν νὰ συναχθῇ μία ἄλλη σύνοδος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Γενομένης δὲ ταύτης καθηρέθη καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν Θρᾴκην, ἕως ὅτου ἐγνωρίσθη ἡ ἀθωότης του. Ἀπέθανε δὲ περὶ τὰ 360. Ἔχει μίαν ὁμιλίαν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου, πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον· φαίνεται ὅμως νὰ ἦναι γραμμένη, ἀπὸ τὸν Νεοκαισαρείας Γρηγόριον· καὶ ὑπόμνημα εἰς τὴν ἑξαήμερον, ἀρχόμενον ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῶν Κριτῶν· περὶ ἐγγαστριμυθίας σύγγραμμα κατὰ τοῦ Ὠριγένους, καὶ μερικὰ ἀποσπάσματα, τὰ ὁποῖα συνάξας ὁ Φαβρίκιος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του ἐξέδωκε.

ΕὐΣΤΆΘΙΟΣ, ὁ πολυμαθέστατος· πατρίδα εἶχε τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐτιμήθη διδάσκαλος τῶν ῥητόρων, ἐχρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, περὶ τὸ 1155. ἔπειτα ἐπίσκοπος τῶν Μύρων τῆς Λυκίας· ἀλλὰ προτοῦ νὰ ἀναδεχθῇ τὸν ἐπισκοπικὸν τοῦτον θρόνον, διὰ προσαγῆς τοῦ βασιλέως Ἐμμανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, ἔγινε μητροπολίτης τῆς Θεσσαλονίκης. Ἦτο παρὼν εἰς τὴν γενομένην σύνοδον ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος βασιλέως, πρὸς ἐξάλειψιν τῆς βλασφημίας τοῦ Μωάμεθ κατὰ τοῦ ὑψίστου, περὶ τὰ 1180. εὑρέθεις δὲ εἰς Θεσσαλονίκην τὸ 1185. ὅτε οἱ Σικελοὶ ἐκυρίευσαν ταύτην τὴν πόλιν, ἀπέδειξεν εἰς αὐτοὺς τὴν εἰς τὰ πολιτικὰ φρόνησίν του, δι' ἧς ἐξημέρωσε τὴν θηριώδη καὶ ἀπάνθρωπον μανίαν των κατὰ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, καὶ διὰ τῆς ῥητορίας του ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς των τὸ 1194. Ἡ πολυμάθειά του ἐξελέγχεται ἐκ τῶν συγγραμμάτων του. Ἔχει παρεκβολὰς εἰς τὸν Ὅμηρον, καὶ Διονύσιον τὸν Περιηγητήν. Ἐκτὸς τούτων συνέγραψε καὶ ἄλλα τινὰ ἀφανῆ εἰσέτι. Ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν καὶ τὸ καθ' Ὑσμίνην καὶ Ὑσμινίαν σύγγραμμα· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἔργον ἄλλου τινὸς Εὐσταθίου μὲν τοὔνομα, Αἰγυπτίου δὲ τὴν πατρίδα, καὶ μεγάλου χαρτοφύλακος.

ΕὐΣΤΆΘΙΟΣ Βαρθολομαῖος, Προφέσωρ τῆς Ἀνατομίας καὶ Ἰατρικῆς, εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Ῥώμης, τὸ 1250. Ἐξέδωκε διαφόρους εἰκόνας τῆς Ἀνατομίας, ὅτε δὲν ἐγνώριζαν τὴν τέχνην, καλῶς τὴν σήμερον.

ΕὐΣΤΆΘΙΟΣ Καραβίας Δραγανίγος, Ἰθακήσιος, ἱερομόναχος· ἐσάθη διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὰς Κυδωνίας.

ΕὐΣΤΆΘΙΟΣ Καραβίας Πανταζάτος, διδάσκαλος Βραχωρίου τῆς Ἀκαρνανίας.

ΕὐΣΤΈΦΙΟΣ Ἀφροδισιεύς, σοφιστὴς περίφημος. Συνέγραψε λόγους πανηγυρικοὺς καὶ μελέτας.

ΕὐΣΤΌΧΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν σοφιστής· συνέγραψε κατὰ τοῦ βασιλέως Κωνσαντᾶ, καὶ ἀρχαιολογίαν Καππαδοκίας, καὶ ἄλλων ἐθνῶν.

ΕὐΣΤΡΆΤΙΟΣ, ὁ πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσαντινουπόλει Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Εὐτυχίου, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ μὲ πολὺ σέβας εἰς τὸν πρὸς αὐτὸν ἐπιτάφιόν του λόγον, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε τὸ 582. Συνέγραψε περὶ τῆς τῶν νεκρῶν καταστάσεως, τὰ ὁποῖα

ξεδόθησαν τὸ 1655.

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ, Νικαίας Μητροπολίτης, φιλόσοφος περιπατητικός· συνέγραψεν ὑπόμνημα, εἰς τὰ δίω βιβλία τῶν ὑστέρων Αναλυτικῶν τοῦ Αριστοτέλους, ἐκδοθ. Ελληνιστὶ εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1536. Ἐζη περὶ τὰ 1110. Μ. Χ.

ΕΥΣΤΡΟΦΟΣ, Αργεῖος, ἐχρημάτισε πρέσβυς εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν. Θουκ.

ΕΥΣΩΡΟΣ πατὴρ τοῦ Ακάμαντος, ἡγεμὼν τῆς Θράκης. Ομ. Ιλ.

ΕΥΤΕΧΝΙΟΣ, σοφιστὴς· συνέγραψε παράφρασιν, εἰς τὰ ἰξευτικὰ τοῦ Οππιανοῦ.

ΕΥΤΡΟΠΙΟΣ, ὁ γνωσὸς συγγραφεὺς τῆς Ρωμαϊκῆς ἱστορίας. Τινὲς ὀνομάζουσιν αὐτὸν Φλάβιον Εὐτρόπιον, καὶ τὴν καταγωγήν του ἀπὸ τὴν Ελλάδα· ἄλλοι τὸν βιλουσιν Ιταλὸν σοφιστὴν, καὶ ἄλλοι ἐκεῖνον τῆς Γαλατίας, ὅστις ἔχει καί τινας ἐπιστολὰς τοῦ συμμάχου. Ητον εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ιουλιανοῦ κατὰ τῶν Περσῶν, ὧν εἰς ὀξίωμα, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος. Ἐζη περὶ τὰ 340. Σώζεται μία ἐπιτομὴ αὐτοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς ἱστορίας, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, μέχρι τοῦ 119. ἔτους, ἢ ἕως τὸν θάνατον τοῦ Ιουλιανοῦ· τοῦτο τὸ σύγγραμμα ἐπεχειρίσθη, διὰ προσαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος Ουάλεντος, συνεγράφη δὲ Λατινιστί.

ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου. Παυ.

ΕΥΦΑΜΙΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΕΥΦΗΜΙΟΣ, ῥήτωρ, Αθηναῖος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Αριστοφάνους, διὰ τὴν ἐπιτηδείαν του κολακείαν. Σφκ. 619

ΕΥΦΟΡΙΔΗΣ, Ελλην, ἀπὸ τὴν Αττικὴν, ἀνθρωποπώλης. Αριστοφ.

ΕΥΦΟΡΙΩΝ, Χαλκιδεὺς, συνέγραψεν Επικὰ, Ησίοδος Μοιζοπία, Αττικὴ γιλιὰς, πέμπτη χιλιὰς περὶ χρησμάτων.

ΕΥΦΟΡΒΟΣ, υἱὸς τοῦ Πανθόου, ἀνδρεῖος καὶ ταχὺς Τρωαδίτης, πληγώσας τὸν Πάτροκλον εἰς τὴν μάχην, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. Ομ. Ιλ.

ΕΥΦΡΑΝΩΡ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, καὶ ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους. Πλουτ.

ΕΥΦΙΩΝ, Αθηναῖος, κωμικὸς· συνέγραψε δράματα αἰσχρά. Μοῦσαι. Συνέρηβος. Θουκ.

ΕΦΑΙΜΟΣΤΟΣ, Λοκρὸς, ἀθλητὴς, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, τὴν 81. Ολυμπ.

ΕΦΕΣΟΣ, υἱὸς τοῦ Καύστρου, ὅστις ἔκτισε τὸν μέγαν ναὸν τῆς Αρτέμιδος εἰς τὴν Εφεσον, καὶ ὠνόμασε τὴν πόλιν μὲ τὸ ὄνομά του Εφεσον. Παυσ.

ΕΦΙΠΠΟΣ, Αθηναῖος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας· ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αριστοτέλους. Σώζονται ἀρκετὰ ἀποσπάσματα τούτου, ἐκδοθέντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ελλήνων τραγῳδιῶν, καὶ κωμῳδιῶν τοῦ Γροτίου. Ἐζη τὸ 360. Π.Χ.

ΕΦΟΡΟΣ ὁ Κυμαῖος, μαθητὴς τοῦ Ισοκράτους, ἄφῆκε μίαν γενικὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἐξηκολούθησαν, Διέλλος ὁ Αθηναῖος, Ψάων ὁ Πλατεὺς, Ηρακλείδης ὁ ἐπικλειδεὺς Ποντικός. τὸ 340. Π. Χ.

ΕΦΟΥΔΙΩΝ, Παγκρατιαστὴς, Αρκὰς, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας.

ΕΦΡΑΙΜ, Σύρος τὸ γένος, ἀπὸ τὴν Νίσιδιν τῆς Μεσοποταμίας, (διαπεκίρ) Εγεννήθη ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου.

Εκ νεότητός του ἠγάπησε τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ἔγινεν ἡγούμενος εἰς ἕνα μοναστήριον, πρότερον ὢν διάκονος τῆς ἐν Ελέσσῃ Εκκλησίας, ὅπου εἰς μίαν μεγάλην ἔλειψιν σίτου, ἔκαμε πολλὴν βοήθειαν εἰς τοὺς πτωχούς. Κατεγίνετο δὲ εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, εἰς προσευχὴν, διδαχὰς, καὶ μελέτην τῆς γραφῆς. Κατὰ τὸν Ιερώνυμον, φαίνεται ὅτι ἀπέθανε τὸ 378. Μ. Χ. ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐάλεντος. Σώζονται πολλὰ συγγράμματά του εἰς τὰς διαλέκτους, Συριακὴν, Ελληνικὴν, καὶ Λατινικὴν, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐκδεδομένα τὸ 1732. καὶ 1746.

ΕΦΡΑΪΟΣ, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἀπὸ τὴν Εὔβοιαν, ἐχθρὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Ότε Φίλιππος ἐκυρίευσε τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον τῆς ἐκδικήσεως, αὐτοχειρίσθη. Δημ.

ΕΥΕΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αχιλλέως, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ομ.

ΕΥΕΤΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Ηπείρου, υἱὸς τοῦ Ευχήνορος καὶ τῆς Φλεγένας. Οὗτος εἶχε θυγατέρα ὀνόματι Μετόπην, ἡ ὁποία ἠπατήθη ὑπό τινος αἰχμαλώτου, καὶ ὁ σκληρὸς πατήρ της καὶ ἀπάνθρωπος τὴν ἐτύφλωσε· τὸν δὲ αἰχμάλωτον φρατιώτην καλέσας, ἔκοψε τὰ παιδιά του. Τέλος δὲ ἀπομανείς, κατέκοψε καὶ τὰς ἰδικάς του σάρκας.

Z

ΖΑΔΡΙΑΔΗΣ, Σατράπης τοῦ βασιλέως Αντιόχου τοῦ μεγάλου, τῆς μικρᾶς Αρμενίας· μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Αντιόχου, ἔγινεν ἀνεξάρτητος, καὶ ἐσύστησεν ἴδιον βασίλειον, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ζάκυνθον, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου. Παυσ. Αρκ. 24.

ΖΑΛΕΥΚΟΣ, περίφημος νομοθέτης τῶν Λοκρῶν· ἔζη τὸ 500. Π. Χ. ἐγάθη μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, ἔθεσε νόμον νὰ τυφλόνουν τὸν μοιχόν. Ο Υἱός του ἔπεσεν εἰς αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, καὶ ὁ λαὸς κινούμενος εἰς συμπάθειαν, ἐζήτει νὰ τὸν συγχωρήσῃ, αὐτὸς ὅμως θέλων νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ νόμου, ἐμοίρασε τὸ ἔγκλημα, καὶ διέταξε νὰ ἐξαλωσι τὸν δεξιὸν ἰδικόν του ὀφθαλμὸν, καὶ τὸν ἀριστερὸν τοῦ υἱοῦ του· διὰ νὰ ἀποδείξῃ μὲ τοῦτο, ὅτι εἶναι καλὸς πατὴρ, καὶ καλὸς νομοθέτης· ἐμπόδισεν ἀκόμη τὰς γυναῖκας ἀπὸ τοῦ νὰ πίνουν κρασίον, ἐκτὸς ἐκείνων, ὅσαι εἶναι διωρισμέναι ἀπὸ Ιατρούς.

ΖΑΜΑΝΗΣ Βερνάδος, ἔνδοξος γραμματικὸς, καὶ ποιητὴς Λατῖνος. Οὗτος συνέγραψε διάφορα ποιήματα. Εγεννήθη εἰς τὴν Ραγούζαν, πόλιν τῆς Δαλματίας. Ἔζη εἰς τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΖΑΜΟΛΞΙΣ, κατήγετο ἀπὸ τοὺς Γέ-

μας. Διδάχθη τὴν Μαγικὴν, καὶ τὰ μυστήρια τῶν δογμάτων τοῦ Πυθαγόρου. Εθαυμάσθη ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ ἀπὸ τοὺς Γέτας· διότι προεῖπε πολλὰ, μετὰ τὸν θάνατόν του, τὸν ἐσέβοντο ὡς θεόν. Ο Ιουλιανὸς ἀναφέρει, ὅτι τὸ ἔθνος τῶν Γετῶν ἦτο πολεμικώτατον· διότι ὁ Ζάμολξις τοὺς ἔλεγεν ὅτι, ὅσοι ἀποθνήσκουσιν εἰς πόλεμον, δὲν ἀποθνήσκουν, ἀλλὰ μετοικοῦν, διὰ τοῦτο καὶ ἐπολέμων ἑκουσίως μὲ περισσοτέραν προθυμίαν. Ητο δὲ καὶ νόμος εἰς αὐτοὺς, τὸ νὰ σφάζωσι τὰς γυναῖκας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς, παίζοντες τὴν Κιθάραν. Ο Ηρόδοτος λέγει ὅτι ῥίπτουσι παγίδας τοξεύοντες πρὸς τὰ ἄνω, ἐναντίον τῆς βροντῆς καὶ ἀσραπῆς, διὰ νὰ φοβήσουν τὸ θεῖον· καὶ ὁ Ζάμολξις ἐχρημάτισε δοῦλος τοῦ Πυθαγόρου.

ΖΑΜΌΣΚΗΣ, Ιωάννης, μέγας Καγκελάριος, καὶ ἀρχηγράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Πολωνίας. Ο Στέφανος Βατόρης Πρίγγιψ τῆς Τρανσιλβανίας, καὶ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, τὸν ἔδωκε τὴν ἀνεψιάν του διὰ σύζυγον τὸ 1580. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στεφάνου, ἐκλέχθη βασιλεὺς, ἀλλ αὐτὸς μὲ γενναιότητα τὸ ἀπέβαλε, διὰ νὰ ἐκλέξουν τὸν Σιγισμοῦνδον Πρίγγιπα τῆς Σβεκίας· ἀπέθανε τὸ 1605. εἰς ἡλικίαν 65. χρόνων.

ΖΑΜΠΙΕΊΗΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολονίαν, κάλιστος ζωγράφος. Απέθανε τὸ 1641. Μ. Χ.

ΖΑΝΌΤΗΣ Εὐσάθιος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολονίαν, μαθηματικὸς περίφημος, καὶ ἄριστος ἀστρονόμος, οὗτος ἔκαμε τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Πατρονίνου εἰς τὴν Βολονίαν. Απέθανε τὸ 1782. Μ. Χ.

ΖΆΠΠΗ, Φαουστίνα, θυγάτηρ τοῦ περιφήμου ζωγράφου Μαράτση, καλλίστη ποιήτρια. Απέθ. 194, Μ. Χ.

ΖΆΠΠΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς ποιητὴς, καὶ θεμελιωτὴς τῆς Ακαδημίας εἰς τὴν Ρώμην. Απέθ. τὸ 1719. Μ. Χ.

ΖΆΡΚΟΣ Γουζάλδος· οὗτος πρῶτος τὸ 1420. ἀνεκάλυψε τὴν νῆσον τὴν ὀνομαζομένην Μαδέρα, εἰς τὸν Ατλαντικὸν Ωκεανὸν, ἔπειτα καὶ ἄλλα μέρη, τὰ ὁποῖα ἔδωκαν μεγάλην τιμὴν, καὶ ἀναρίθμητα κέρδη εἰς τὴν Πορτογαλλίαν.

ΖΑΡΑΪ́ΝΗΣ Ιωσὴφ, ἔνδοξος συγγραφεὺς τῆς μουσικῆς, ἔχουσι μεγάλην ὑπόληψιν αἱ ἁρμονικαὶ ἀποδείξεις του. Απέθ. τὸ 1599. Μ. Χ.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ, ὁ Μιτυλήνης ἐπίσκοπος. Ηκουσε πρῶτον ἐν Αλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν, ὅπου ἐγνωρίσθη καὶ μετὰ τοῦ Αμμωνίου τοῦ Ερμαίου, ἀπελθὼν ἔπειτα εἰς Βηρυττὸν, ἐνῇ ἦτο περίφημον σχολεῖον τῆς νομικῆς, ἐσπούδασε τὰ νομικὰ, καὶ μετήρχετο αὐτοῦ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα· διὸ ἐκλήθη καὶ σχολαστικός. Ητο παρὼν καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένην σύνοδον τὸ 536. Θέλουν ὅτι εὑρέθη καὶ εἰς τὴν πέμπτην σύνοδον τὸ 553. ὅτε ἔκλεξε καὶ τὸν διάδοχόν του. Εκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν δύω. ἕνας διάλογος. Αμμώνιος μεθ' ἑνὸς μαθητοῦ τοῦ ἐν Αλεξανδρείᾳ φιλοσόφου, καὶ ἕτερος κατὰ τῶν Μανιχαίων, πρὸς Ιουστινιανὸν τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις ἐξεδόθη Λατινιστὶ εἰς Λειψίαν καὶ Παρίσια.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ, ἐκ φυλῆς Λευΐ, γεννηθεὶς εἰς Γαλαὰδ, καὶ καταγόμενος ἀπὸ τοὺς Χαλδαίους, ἐπροφήτευσε πολλὰ,

καὶ ἀπέθανε, φθάσας εἰς γῆρας βαθύ. Τούτου ἡ προφητεία τάσσεται ὀγδόη μεταξὺ τῶν ἑλασσόνων προφητῶν.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Καλλιέργος, ἀπὸ τὴν Κρήτην· ἐσύστησεν εἰς τὴν Βενετίαν Ἑλληνικὴν τυπογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτύπωσε τὸ μέγα ἐτυμολογικόν, τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἄγνωστος· καὶ προσέτι τὸ ὑπόμνημα τοῦ Συμπλικίου εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους τὸ 1499. Ἐτύπωσε καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸν Πίνδαρον, τὸν Θεόκριτον, καὶ τὸν Βαρῖνον. τὸ 1523.

ΖΕΥΞΙΔΑΜΟΣ ἢ Ζευξίδημος, υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου, καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡρόδ. 71.

ΖΕΥΞΙΠΠΗ, μήτηρ τοῦ Πριάμου. Ἀλκμάν.

ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ, Σπαρτιάτης, καὶ ἔφορος τῆς πατρίδος του, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 89 Ολυμπ. Ξενοφ.

ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ ἀπὸ τὴν Ηράκλειαν, ἔνδοξος ζωγράφος, ὅστις κατῴκησεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Πλάτ.

ΖΕΥΞΙΣ, Ἕλλην, ἔνδοξος καὶ περιφημότατος ζωγράφος τῆς ἀρχαιοτητος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ηράκλειαν· ὑπερέβη τὸν Ἀπολλόδωρον εἰς τὴν τέχνην· ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ νὰ ζωγραφίζωσι τὰς σκιὰς τῶν εἰκονιζομένων σωμάτων. Ἦτον ἐπιτηδειότατος κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ χρώματα, εἶχε ζωγραφήσει τὴν εἰκόνα μιᾶς Ἑλένης ὡραιοτάτης, ἡ καλλητέρα εἰκών, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισεν, ἦτον ἐκείνη τοῦ Ηρακλέους, ὅστις εὑρισκόμενος εἰς τὴν κοιλιάν του ἔπνιγε τοὺς ὄφεις· καὶ μίαν ἑτέραν ἑνὸς ἀθλητοῦ· ὑποκάτω ταύτης τῆς εἰκόνος ἔγραφε διὰ γί-

χου τρόπον τινα, ὅτι ἤθελεν ἐξελεχθῇ ὁ ἀναξιότης ἐκείνου, ὅστις ἤθελε δοκιμάσει νὰ τὸν μιμηθῇ· ὁ θάνατός του ἐξάθη τοιοῦτος· εἶχε ζωγραφίσει μίαν γυναῖκα γραῖαν, τῆς ὁποίας τὴν μίμησιν ἐπέτυχε τόσον καλὰ, ὥσε ἀφοῦ τὴν ἐτελείωσε ἄρχισε καὶ ὁ ἴδιος νὰ γελᾷ, καὶ ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν γέλωτα ἔμεινε νεκρὸς τὸ 400. Π. Χ. Πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἀριζουργήμασι λέγεται, ὅτι κατεσκεύασε καὶ σαφυλὰς, καὶ τὰς ἐχρωμάτισε τόσον προσφυῶς εἰς τὸ φυσικὸν, ὥσε τὰ πτηνὰ ἀπατώμενα ἐπεκάθηντο ἐπ' αὐτὰς διὰ νὰ λάβουν τροφὴν, ὅθεν ἐκαυχᾶτο καὶ πρὸς τὸν Ἀπελλῆν διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέχνης του· φιλοτιμηθεὶς ὁ Ἀπελλῆς ἐζωγράφησε καὶ αὐτὸς εἰκόνα, ἥτις ἐφαίνετο καλυπτομένη ἀπὸ λεπτὸν ὕφασμα, ἐπροσκάλεσε τὸν Ζεῦξιν διὰ νὰ τὴν ἰδῇ, ὅσις ἐλθὼν ἐκίνησε τὴν χεῖρά του πρῶτον εἰς τὴν εἰκόνα, διὰ νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ τὸ δοκοῦν κάλυμμα· διὰ τὸ ὁποῖον ἐνεκρίθη ὁ Ἀπελλῆς νικητὴς· καθοτι ὁ μὲν, ἠπάτησε ζῶα, ὁ δὲ Ἀπελλῆς, τὸν περίφημον ζωγράφον.

ΖΕΥΣ βασιλεὺς τῆς Κρήτης, καὶ νομοθέτης, οὗτος ἥρπασε τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Φοινίκην, τὴν θυγατέρα τοῦ Αγήνορος, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Κρήτην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τέσσαρα παιδία, Μίνωα, Ῥαδάμανθυν, Αἰακὸν, καὶ Σαρπηδόνα.

ΖΗΘΟΣ καὶ Αμφιων, μυθολογοῦσιν, ὅτι ἐτείχισαν τὰς Θήβας μὲ τὴν κιθάρα· διοτι ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν τῆς κιθάρας, ἀνέβαινον αἱ πέτραι μόναι των ἐπάνω εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ ἐκτίζοντο· Η ἀλήθεια τῆς ἱσοριας ἦτον, ὅτι

αὐτοὶ καὶ οἱ δύω Θηβαῖοι ἐχρημάτισαν ἄριστοι κιθαρῳδοί, καὶ διὰ μισθὸν πρὸς τοὺς κτίσας ἔπαιζαν τὴν κιθάραν, καθὼς οἱ ἄνθρωποι τότε δὲν εἶχον χρήματα· ὅθεν ὅσοις ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τὴν κιθάρα των, ἠργάζετο εἰς τὰ τείχη τῶν Θηβῶν.

ΖΗΝΟΒΙΑ, Βασίλισσα τῆς Παλμύρας πόλεως τῆς Συρίας, ἐξάνθη μια ἀπὸ τὰς ἐνδοξοτέρας γυναῖκας, αἵτινες παρέλαβον τὸ σκῆπτρον· ἐδιδάχθη τὰς ἐπιστήμας ἀπὸ τὸν περίφημον Λογγῖνον. Ἦτον ὡραία, τιμία, σώφρων, καὶ εὔτολμος· τὸ 264. ἐκηρύχθη Αὐγοῦσα, ἀπὸ τὸν Γαλιήνον· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἐβασίλευσε μὲ δόξαν καὶ ἐξουσίαν, ἐκυρίευσε τὴν Συρίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, ἔπειτα ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Αὐρηλιανόν, τὴν ὁποίαν ἔξειλεν εἰς τὴν Ῥώμην διὰ θριάμβου.

ΖΗΝΌΒΙΟΣ. ἢ Ζηνόδωρος, σχολαστικὸς καὶ παροιμιογράφος. Ἔζη τὸ 200. Μ. Χ. συνέγραψεν ἐπιτομὴν παροιμιῶν εἰς βιβλία 3. ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παροιμιογράφων τοῦ Σχόττου.

ΖΗΝΌΔΟΤΟΣ, ὁ Ἐφέσιος, ἔζη τὸ 280. Π. Χ. ἐχρημάτισε πρῶτος ἐπιστάτης τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ θεμελιωτὴς τῆς πρώτης γραμματικῆς σχολῆς. Οὗτος ἐξέδωκε τὸν Ὅμηρον, ἀλλὰ κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Εὐσταθίου, ὁ ἐκδότης ἦτον ἐλλειπὴς ποιητικοῦ αἰσθήματος, ὅθεν καὶ ὑπέπεσεν εἰς πολλὰς παρεκτροπάς.

ΖΗΝΌΔΟΤΟΣ, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικὸς· ἐσυνέγραψε πρὸς Πλάτωνα περὶ θεῶν, περὶ τῆς Ὁμηρικῆς συνηθείας, περὶ τῆς Ἡσιόδου θεογονίας, καὶ ἄλλα πολλά.

ΖΗΝΌΔΩΡΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς· ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἕνα κολοσσαῖον ἀνδριάντα, θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἱστορικῶν. Πλίν.

ΖΗΝΟΘΕΜΙΣ, Στωϊκὸς φιλόσοφος. Λουκ. καὶ ἕτερος πλοίαρχος ἐκ τῆς Μασσαλίας.

ΖΉΝΩΝ, υἱὸς Διοσκορίδου, φιλόσοφος Σιδώνιος, ἐχρημάτισε μαθητὴς Χρυσίππου τοῦ Περσέως, φιλοσόφου Στωϊκοῦ.

ΖΗΝΩΝ, Ἀποστολος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην τὸ 1669. ἔνδοξος δραματικὸς ποιητής, καὶ περίφημος γραμματικός· ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1751.

ΖΗΝΩΝ ἀπὸ τὴν Ἐλαίαν, πόλιν τῆς Ἀσίας, ἐφευρετὴς τῆς διαλεκτικῆς, ἐξάνθη μαθητὴς τοῦ Παρμενίου, ἰδὼν μίαν ἡμέραν ἕνα τύραννον εἰς τὴν πατρίδα του, ὥρμησεν ἐναντίον του, ἐθανατώθη δὲ ἔπειτα μὲ σκληρὰς βασάνους, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς συνωμότας του· τὸ 520. Π. Χ.

ΖΗΝΩΝ, ἔνδοξος φιλόσοφος, ἀπὸ τὴν Κύπρον, ἐστάθη ὁ θεμελιωτὴς τῆς Στωϊκῆς Αἱρέσεως· οὗτος πρότερον ἐμπορεύετο, εἰς τὴν θάλασσαν· ταξειδεύων δέ ποτε ὑπεχρεώθη ἀπὸ κακοὺς καιρούς, ν' ἀράξῃ εἰς τὸν λιμένα τῶν Ἀθηνῶν, διατρίβων δὲ ἐκεῖ, ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὸ ἐμπόριον, καὶ νὰ σπουδάσῃ τὴν φιλοσοφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφάνη περίφημος· ὅθεν ἐσυνείθησε νὰ λέγῃ ὅτι, τοτε μόνον ἐταξειδεύσε καλῶς, ὅτε ὑπέπεσεν εἰς τὴν πικρίαν τῶν κακῶν καιρῶν. Οὗτος ἐδόξαζεν ἕνα μόνον θεόν. Ἀπεθα-

νε τὸ 264. Π.Χ.

ΖΙΣΚΑΣ, Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Τούρνα-βον, μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου, καὶ τοῦ Γη-ραλέμου ἀπὸ τὴν Πράγαν πόλιν τῆς Βοεμίας, τοὺς ὁποίους ἔκαυσαν εἰς τὴν Κωνσταντίαν, διὰ προστα γῆς τοῦ συμβου-λίου τὸ 1420. Ἐπολέμησε μὲ τὸν αὐτο-κράτορα Σιγισμόνδον, καὶ ἐνίκησε. Τὸ 1421. ἔχασε τὸν ἕνα του ὀφθαλμὸν εἰς τὸν πόλεμον, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Ζήσ-κας, δηλαδὴ τυφλὸς ἀπὸ τὸν ἕναν ὀφ-θαλμόν. Τὸ 1423. ἔχασε καὶ τὸν ἄλλον, καὶ μόλα ταῦτα δὲν ἔπαυσε τοὺς πο-λέμους. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1424. ἀπὸ τοὺς δριμυτάτους πόνους τῶν πληγῶν του.

ΖΙΑΝΗΣ Σεβαστιάνος, ἡγεμὼν τῆς Βε-νετίας, πρῶτος ἡγεμών, ὅστις ἔγινε κατ' ἐκλογήν, καὶ ὄχι μὲ συγχύσεις. Λέγε-ται, ὅτι ἀπ. αὐτὸν ἔγινε συνήθεια νὰ ῥίπτουν χρήματα εἰς τὴν ἀγορὰν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν αὐτοκρατόρων Ἑλλή-νων. Οὗτος καταξαθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκλεξεν ἕξ συμβούλους, διὰ νὰ συ-σκέπτηται μετ' αὐτῶν τὰς ὑποθέσεις τῆς ἡγεμονίας του.

ΖΙΖΙΜ, ἀδελφὸς τοῦ Σουλτὰν Μπε-γιαζίτη τοῦ Β΄. Ὑπεχρεώθη διὰ νὰ φυ-λάξῃ τὴν ζωήν του, νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τῆς θρησκείας του· δηλαδὴ εἰς τοὺς ἄρχοντας τῆς Ῥόδου, καὶ περιεφέρετο εἰς τὴν Εὐρώπην, ὡς παίγνιον τῶν ἡγεμόνων. Πολλάκις ἐπα-ρουσιάσθη εἰς τοὺς βασιλεῖς, πλὴν εἰς μάτην, καθότι δὲν ἐκατώρθωσεν ἄλλο τι τῶν μάτα ων ὑποσχέσεων.

ΖΙΜΜΕΡΜΑΝ, ἄριστος Ἰατρὸς, συν-έγραψε περὶ Ἰατρικῆς, ἐχρημάτισεν ἀρ χιατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γε-ωργίου τοῦ Γ. Ἀπέθανε τὸ 1795 Μ Χ.

ΖΟΛΑΣ Ἰωσὴφ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Μπρέσαν πόλιν τῆς Βενετίας· ἐξάθη περίφημος θεολόγος· ἀφῆκε διάφορα συγ-γράμματα. Ἀπέθανε τὸ 1806.

ΖΟΥΪΓΛΙΟΣ Ἐνρίκος, περίφημος Αἱ-ρεσιάρχης· οὗτος ἔσπειρεν εἰς πολλὰ μέ-ρη τῆς Γερμανίας τὰς αἱρέσεις του· ἐ-φονεύθη τὸ 1531. πολεμῶν μὲ τὰ σρα-τεύματα τῶν ἐπισκόπων τῆς Κωνστάν-τσας καὶ Βάσελ.

ΖΟΥΚΑΡΟΣ Θαδαῖος, καὶ Φεδερῖκος, ὀνόματα δύω ἀδελφῶν, ἔνδοξος ζωγρά-φος Ἰταλός. Ὁ πρῶτος ἀπέθανε τὸ 1566 ἀφοῦ ἐδίδαξε τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὸν ἀ-δελφόν του Φεδερῖκον, ὁ ὁποῖος ἐτελειο-ποίησε πολλὰς ἐλλειπεῖς εἰκόνας τοῦ ἀδελφοῦ του· προσέτι καὶ τὰς εἰκόνας τῆς Ἀκαδημίας τῶν ζωγράφων, τῆς Ῥώ-μης. Ἀπέθανε τὸ 1600. Μ Χ.

ΖΟΥΜΑΪΟΣ Γαζόντης Ἰωάννης, ἐγεν.. νήθη εἰς τὰς Συρακούσσας τὸ1633. Ἐ-σαθη περίφημος γλύπτης, εἰς τὸ ὁποῖ-ον ἐτελειοποιήθη μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀνατομίας, τὴν ὁποίαν ἐσπούδασεν ἐπι-μελῶς· μετεχειρίζετο κηρὸν χρωματισ-μένον, διὰ νὰ παρασταίνῃ τὸ χρῶμα ἑκάσου ὀργάνου ἀρτηρίας, φλεβῶν, νεύρου κ τ λ. Ἐρεῦρεν ἐργαλεῖα τῆς Α-νατομίας, τὰ ὁποῖα αὐτὸς κατεσκεύασεν εἰς τὴν Βολωνίαν, Φλωρεντίαν, Γενεύ-ην, καὶ Μασσαλίαν.

ΖΩΪΛΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀμφίπο-λιν τῆς Θρᾴκης· ἔζη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τὸ 270 Π Χ. κατηγό-ρει τοὺς στίχους τοῦ Ὁμήρου, καὶ τα συγ-γράμματα τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους· ἐπειδὴ νὰ τον ὀνομάζουν Ὁμηρομά-

τιγα. Ο Πτολεμαῖος ἐγγίχθη μεγάλως ἀναγνοὺς στίχους τοῦ τινὰς, τοὺς ὁποίους εἶχε συνθέσει κατὰ τοῦ Ομήρου· εἶχε ζητήσει καὶ βοήθειαν ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἀλλὰ δὲν τὸν εἰσήκουσε λέγων, ὅτι ὁ ὢν ἀνώτερος τοῦ Ομηρικοῦ πνεύματος, ὡς σὺ, δύναται βέβαια νὰ ἐξοικονομῇ τὰς ἀνάγκας του χωρὶς βοηθείας. Λέγουσιν ὅτι ὁ Πτολεμαῖος ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἐσταύρωσαν· ἄλλοι ὅτι τὸν λιθοβόλησαν, καὶ ἄλλοι, ὅτι τὸν ἔκαυσαν ζωντανὸν εἰς τὴν Σμύρνην. Η ἐνθύμησις τούτου τοῦ ὑβριστοῦ κριτικοῦ ἐστάθη μιστὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ πεπαιδευμένους ἄνδρας, ὠνομάσθησαν δὲ ἔπειτα Ζωΐλοι, οἱ ὑβρισταὶ κριτικοί.

ΖΩΝΑΡΑΣ Ιωάννης, περὶ τὰ 1110. Ητον ἀπὸ τὴν Κωνσαντινούπολιν, ἀπόγονος ἐκείνου τοῦ Ζωναρᾶ, ὅστις ἐχρημάτισεν εἰς τὴν αὐλὴν Κωνσαντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου· οὗτος δὲ ἐχρημάτισεν ἀξιωματικὸς καὶ ἔυνους Αλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Η ἀτυχὴς ἀνωμαλία τῶν οἰκιακῶν του, τὸν ἔκαμεν ν' ἀρνηθῇ τὸν κόσμον, καὶ νὰ δεχθῇ τὸν μοναχικὸν βίον, διὸ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Αθωνος, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐτῶν ὀγδοήκοντα ἐννέα. Τὰ συγγράμματά του εἶναι. πρῶτον, χρονικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχριτοῦ 1118. ἑρμηνεία εἰς τοὺς κανόνας τῶν ἁγίων Αποστόλων, καὶ ἁγίων πατέρων· τρίτον, Γλωσσάριον, ἢ Λεξικὸν ἐτυμολογικόν· ταῦτα ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις καὶ ἀλλαχοῦ.

ΖΩΝΑΪΟΣ· ἔγραψεν ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς, περὶ Ρητορικῆς, καὶ ἄλλα.

ΖΩΠΥΡΟΣ, μυστικὸς φίλος τοῦ Δαρείου, ὅτε οἱ Σύριοι ἀπεστάτησαν καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Βαβυλῶνα. Ο Ζώπυρος βλέπων ἀδύνατον νὰ καταπραΰνῃ τὸ κακὸν, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἕνα σκληρότατον στρατήγημα. Χωρὶς νὰ ἔχῃ εἰδησιν ὁ βασιλεύς, ἐπρόσταξε τοὺς δούλους του νὰ κόψουν τὰ αὐτία καὶ τὴν μύτην του, καὶ νὰ τὸν μασιγώσωσιν, ἔπειτα παρουσιάζεται πρὸς τὸν βασιλέα. Ο Δαρεῖος τὸν εἶδε μὲ θαυμασμὸν καὶ ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, αὐτὸς δὲ ἀφ' οὗ τὸν ἐφανέρωσε τοὺς σκοπούς του, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Βαβυλῶνα· φθάσας εἰς τὴν πόλιν ἐπροσποιήθη ὅτι εἶναι λειποτάκτης, καὶ βέβας τοὺς ἐφανέρωσε πῶς ἦτο, καὶ τοὺς ἔδειξε συγχρόνως καὶ τὸ ξεσχισμένον σῶμά του, παριστάνων τὴν ἀσπλαγχνίαν τοῦ Δαρείου, Οἱ Βαβυλώνιοι πιστεύσαντες εἰς αὐτὸν, ὡς ἐμπειρότατον πολεμιστὴν, τοῦ ἀφιέρωσαν τὴν ὑδηγίαν τῶν στρατευμάτων. Αὐτὸς δὲ εἰς τὴν πρώτην μάχην ἐφιλοτιμήθη νὰ νικήσῃ, ἀλλ' εἰς τὴν δευτέραν παρέδωκεν ὅλα τὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του στρατεύματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δαρείου. Διὸ καὶ ὁ Δαρεῖος πολλάκις εἶπεν, "ἤθελον νὰ ἔχω φίλον τὸν Ζώπυρον, παρὰ νὰ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ἑκατὸν Βαβυλῶνας·" ἔζη τὸ 509 Π Χ.

ΖΩΡΟΑΣΤΡΗΣ, ἔζη τὸ 550. Π Χ. Η ἱστορία τούτου εἶναι τόσον συγκεχυμένη, ὥστε ἀδύνατον νὰ ἐυρεθῇ ποτὲ, καὶ νὰ τεθῇ εἰς τάξιν. Μερικοὶ ὑποθέτουν ἓξ πρόσωπα ὑπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα· Λέγεται ὅμως νὰ ὑπῆρξαν δύω οἱ ἀξιομνημόνευτοι· ὁ εἷς ὁ παλαιότερος ὁ ἐφευρετὴς τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, καὶ πατὴρ τῆς Χαλδαϊκῆς φιλοσοφιας.

ποιέττουν δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅτι ἦτον ὁ Χὰμ, ἢ ὁ Νεβρὼδ, ἢ ὁ Ασσούρ. ὅθεν τάττουσι τὴν περὶ αὐτοῦ χρονολογίαν περὶ τὰ 2200. Π Χ. Ο δὲ νεώτερος περίφημος Ζωροάστρης, ὁ κυρίως Ζαρδούστ καλούμενος, λέγουσιν ὅτι ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Υστάσπου, καὶ ποτὲ μὲν Πέρσην, ποτὲ δὲ Μῆδον, ἐνίοτε δὲ καὶ συνθέτως, Περσομήδην τὸν ὀνομάζουσιν· ὅστις διδαχθεὶς ἅπασαν τὴν Ασιατικὴν φιλοσοφίαν, ἐγνώρισε τὸν ἀληθῆ θεὸν, ὑπό τινος Ισραηλίτου προφήτου τοῦ Δανιήλ. Διηγοῦνται προσέτι, ὅτι ἔκαμε περιηγήσεις τινὰς εἰς ξένα ἔθνη, καὶ ὅτι διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὰ Βάκτρα, ἔπειτα ὑποστρέψας εἰς τὸ βασίλειον τῶν Σούζων, ἐδίδαξεν ἐκεῖ μίαν νέαν θεολατρίαν εἰς τοὺς Πέρσας, καὶ ὅτι ἐστάθη ὁ πρῶτος μέγας ἀνὴρ τῶν Περσῶν, καὶ τῆς φιλοσοφίας των· ὅτι συνέγραψεν ὑπὲρ τὰς διακοσίας χιλιάδας στίχων, τοὺς ὁποίους ἑρμήνευσεν ὁ Σμυρναῖος Ερμιππος· Τὸ σύγγραμμα τοῦτο φαίνεται, ὅτι ἐχάθη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Χρυσοστόμου· ἔτι ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν Αστρολογικὰ, Χημικὰ, Θεολογικὰ, Μαγικὰ, καὶ Πολιτικά. Περὶ αὐτῶν ὁμιλεῖ ὁ Λαμπέκιος καὶ Φαβρίκιος. Τὸ ἀξιολογώτερον μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ τῶν νόμων τῆς Θεολατρείας, τοῦ ὁποίου ὡς λέγουσι, σώζονται πολλὰ ἀντίγραφα εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Περσίας, ὅσοι ἀκολουθοῦν εἰσέτι τὴν διδασκαλίαν του· τοῦτο τὸ σύγγραμμα εἶναι πολλὰ διαφορετικὸν ἀπ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Εὐσέβιος· ἐπιγραφόμενον, τῆς ἱερᾶς συναγωγῆς τῶν Περσικῶν, καὶ εἶναι πιθανὸν, ὅτι τοῦτο συνετέθη ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ζωροάστρου. Αναφέρεται δὲ ἀπὸ τὸν Σουΐδαν, καὶ ἐν ἄλλο σύγγραμμα, Αστρονομικὰ, Αποτελεσματικὰ ἐπιγραφόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου μερικαὶ ἀποκοπαὶ φαίνονται ἐκδεδομέναι ἐν τοῖς Γεωπονικοῖς· συνέγραψεν ἔτι καὶ χρησμοὺς, ἐξ ὧν σώζονται 16. στίχοι, τοὺς ὁποίους ἀκολουθῶν Φραγγίσκος ὁ Πατρίκιος ἤυξησε τὸν ἀριθμὸν των, καὶ τοι νεώτερος Πλατωνιστής. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ταῦτα καλοῦνται ὑπὸ τῶν Πλατωνικῶν Ζωριάστρεια· ἐξεδόθησαν δὲ ἐν Παρισίοις τὸ 1538. ἐπιγραφόμενα Λογικὰ λόγια τῶν ὑπὸ τοῦ Ζωροάστρου μάγων· καὶ ἐν Αμσελοδάμῳ τὸ 1689. Καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1722. ἐν τοῖς συμβολικοῖς χρησμοῖς, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΖΩΡΟΜΆΣΔΡΗΣ, Χαλδαῖος, σοφὸς· ἔγραψε φυσικὰ, καὶ μαθηματικά.

ΖΩΣΙΜΟΣ, ἱστορικὸς, Κώμης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἔζη εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μὲ τὸν Ολυμπιόδωρον ξπερὶ τὰ 430. Συνέγραψεν ἱστορίαν Αυτοκρατορικὴν, ἀρχομένην ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Αυγούστου μέχρι τοῦ 410, Μ.Χ. ἐν ᾗ ἀναφέρει τὸν Ηλιόδωρον, καὶ ἐπειδὴ ὁ Φώτιος δὲν ἀνέγνωσε περισσότερον ἀφ' ὅσον καὶ τανῦν σώζεται, φαίνεται ἐντελὲς, μόλον τοῦτο μᾶς δίδει νὰ καταλάβωμεν, ὅτι ὁ Ζώσιμος δὲν συνέγραψε κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, καὶ ἔχομεν αἰτίαν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι πολλοὶ μετὰ ταῦτα συνέγραψαν, ἐνοῖς ἀναφέρουσι περὶ τοῦ χρυσαργύρου, εἰσαχθέντος ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου, καὶ κατὰ τοὺς

χρόνως τοῦ Ζωσίμου ἐξαληφθέντος. Ὁ Φώτιος λέγει ὅτι, ἡ ἱστορία τοῦ Εὐναπίου ἀντεγράφη τὸ περισσότερον μέρος ἀπὸ τὸν Ζώσιμον, τὴν ἔκαμεν εἰς δύω ἐκδόσεις, ὅθεν προῆλθε τὸ ὄνομα ἱστορία νέα τὸ τέλος τοῦ πρώτου· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δευτέρου βιβλίου λείπει· ἐξεδόθησαν αἱ ἱστορίαι τοῦ Ζωσίμου εἰς βιβλία πέντε ἐν Ὀξωνίᾳ τὸ 1679. καὶ ἐν Βιέννῃ τὸ 1713. μετὰ σημειώσεων.

ΖΩΣΙΜΟΣ, Γραικὸς τὸ γένος, τὴν Ά Μαρτίου 417. ἐκάθησεν εἰς τὴν καθέδραν τῆς Ρώμης· ὁ τεσσαρακοστὸς τρίτος ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, ἐστάθη ἔνδοξος. Ἀπέδαλε τοὺς δούλους καὶ τοὺς νόθους, ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν κληρικῶν· ἐφανέρωσε τὸ δικαίωμα τῆς ἀφαίσεως τοῦ θρόνου του. Ἀπέθανε τὴν λ΄ Δεκεμβρίου. τὸ 418. Μ. Χ.

ΖΩΝΙΑΝΟΣ, Ἕλλην, ἐπονομασθεὶς Καλαβρέζος· ἔζη τὸ 1640. Μ. Χ. Ἐξάθη περίφημος εἰς τὴν τέχνην τοῦ παιγνιδίου τοῦ ὀνομαζομένου σκάκης· περιῆλθεν ὅλας τὰς βασιλικὰς αὐλὰς, διὰ νὰ ἔυρῃ ὅμοιόν του. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἦσαν τρεῖς περίφημοι, ὁ Δοὺξ Νουμούρ, ὁ Ἀρνόλφος, καὶ ὁ Κωμόντης, ἔπαιξαν καὶ οἱ τρεῖς ἐναντίον τοῦ Ζωχιανοῦ, ἀλλ᾽ αὐτὸς τοὺς ἐνίκησεν. Ἀφῆκε σύγγραμμα περὶ τῆς τέχνης τούτου τοῦ παιγνιδίου.

Η

ΗΓΕΛΟΧΟΣ, Ἕλλην, ποιητὴς κωμικὸς, ὅστις παρατηρήσας εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Εὐριπίδου, Ορέστης, τὴν ἄτοπον ἐκφώνησίν του, Γαλῆν ὁρῶ, ἐπροξένησε μέγα γέλωτα εἰς τοὺς παρεστῶτας θεατάς. Ἀριστοφ.

ΗΓΕΛΟΧΟΣ, ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ἀρρίαν.

ΗΓΕΜΩΝ, Θάσιος, ποιητὴς κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου. Αθην΄.

ΗΓΕΜΩΝ, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ἄρχοντος Χαιρώνδου. Δημ. περὶ Στεφ.

ΗΓΗΣΑΝΔΡΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ηγησάνδρου, ἡγεμὼν τοῦ σόλου τῶν Σπαρτιατῶν. Καὶ ἕτερος στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν. Θουκ.

ΗΓΗΣΙΑΣ ὁ Μάγνης, ἱστορικὸς καὶ ῥήτωρ, τοῦ ὁποίου τὸ ὕφος ἦτον ἐπιφορτισμένον ἀπὸ περιττὰς λέξεις.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ, Ἕλλην ἀπὸ τὴν Τάραντον, ἐπονομαζόμενος Κλειβύλος, ἦτο ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας. Εὑρίσκονται μερικὰ ἀποσπάσματά του ἐκδεδομένα, καὶ τινα ἐπιγράμματά του ὑπὸ τοῦ Γροτίου συναχθέντα. Ἔζη τὸ 320. Π.Χ.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ, Ἀθηναῖος περίφημος ῥήτωρ, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἐχθρὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΗΓΗΣΙΠΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Ολόρου ἐκ Θρᾴκης, καὶ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου. Ηρόδ. 39.

ΗΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, μάντις Ηλεῖος, ὅστις ἠκολούθησε τὸν Μαρδόνιον στρατηγὸν τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ελλάδος,

αἰχμαλωτισθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐβλήθη εἰς φυλακήν· ἀλλὰ διὰ νυκτὸς ἔφυγεν, καὶ διεσώθη εἰς τὴν Τεγέαν. Ηρόδ

ΠΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, υἱὸς γνήσιος τοῦ τυράννου Πεισιστράτου.

ΠΛΑΤΩΝ, ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων· ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

ΠΟΑΚΙΟΣ, ἐπίσκοπος Ισπανός· οὗτος ἦτον αἱρετικός, καὶ ἄσπλαγχνος, καὶ ἔχυσε πολὺ αἷμα ἀθώων ἀνθρώπων, διότι ἦτο ἕνας ἀπὸ τὸ δικαστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως.

ΠΛΕΚΤΡΥΩΝ, υἱὸς τοῦ Περσέως ἐκ τῆς Ανδρομέδας, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σθενέβλου. Ετοιμαζόμενος ποτε ὁ Ηλεκτρύων διὰ μίαν ἐκστρατείαν, ἀφῆκεν ἐπίτροπον τῆς βασιλείας, καὶ τῆς θυγατρός του Αλκμένης, τὸν Αμφιτρίωνα, ὅστις ἔπειτα φονεύσας κατὰ περίστασιν τὸν Ηλεκτρύωνα, ἔλαβε μὲ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν θυγατέραν του Αλκμήνην εἰς γυναῖκα.

ΠΛΙΟΔΩΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Φοινίκην· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τῶν αὐτοκρατόρων Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Ητο χριστιανός. Συνέγραψεν εἰς τὴν νεότητά του μίαν μυθιστορίαν, τὰ κατὰ Θεαγένην καὶ Χαρίκλειαν, ἢ Αθιοπικὰ, εἰς δέκα βιβλία, ἔπειτα ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος τῆς Τρίκκης, τὸν ὁποῖον ἔπειτα μία σύνοδος τοπικὴ τὸν ἐβίασε, ἢ νὰ παύσῃ τὸ σύγγραμμά του, ἢ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπισκοπῆς· ἀλλ' αὐτὸς διὰ νὰ τὸ διασώσῃ ἐπροτίμησε νὰ τὸν καθῄρουν, καθὼς ἀναφέρει ὁ Νικηφόρος. Ετι ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ἓν ἄλλο χημικὸν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον οἱ κριτικοὶ ἐξελέγχουν νόθον. Τὰ Αἰθιοπικὰ ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1534. ἤκμαζε κατὰ τὸ 335.

ΠΛΙΟΔΩΡΟΣ Αριστεύς, περίφημος μαθηματικός, τοῦ ὁποίου τὰ κεφάλαια τῶν ὀπτικῶν ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1657. μετὰ σημειώσεων·

ΠΜΙΘΕΩΝ Συβαρίτης, ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς ἑνὸς βιβλίου πλήρους ἀναιδειῶν καὶ αἰσχροτήτων.

ΠΝΙΓΟΣ, ἀπὸ τὴν Ισπανίαν, ἔνδοξος. Αὐτὸς ἐστύστησε τὸ τάγμα τῶν Ιησουϊτῶν, τὸ πρῶτον ἐσυζήθη εἰς τὴν Ρώμην, ἔπειτα διεδόθη καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ευρώπης. Η αὐχηρότης τούτου τοῦ συστήματος, ἐφόβισε πολλάκις καὶ αὐτοὺς τοὺς Πάππας, καὶ τοὺς βασιλεῖς. Οὗτος ὁ ἅγιος Πνιγος ἢ Ιγνάτιος ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1556.

ΠΡΑΚΛΕΙΔΗΣ, Πυντικὸς ποιητής· ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας καὶ ἤκουσε καὶ τὸν Αριστοτέλην· ἦτον ἔκδοτος εἰς τὰ λαμπρὰ φορέματα, διὰ τοῦτο καὶ οἱ φιλοτκῶπται τῶν Αθηναίων τὸν μετωνόμασαν πομπικόν. Ηγωνίζετο μὲ κάθε τρόπον διὰ νὰ ἀποκτήσῃ μέγα ὄνομα· ὅθεν ἐδωροδόκησε καὶ τὴν Πυθίαν, νὰ χρησμολογήσῃ εἰς τοὺς Ιπατριώτας του ὅτι, ὁ Ηρακλείδης ἦτον ἄξιος χρυσοῦ στεφάνου. Ενῶ ἐξεφανοῦτο ἀπ' αὐτοὺς, ἐτριλάθη λέγουσιν ἀπὸ τὴν χαράν του. Ετι ἐπρόσαξε λέγουσιν εἰς ἕναν τῶν πιστῶν του φίλων, ὅτι ὅταν ἀποθάνῃ νὰ κρύψῃ τὸ σῶμά του καὶ ἀντὶ τούτου νὰ βάλῃ εἰς τὸν κράββατόν του ἕνα δράκοντα, τὸν ὁποῖον ἐκ νέου ἔτρεφε, διὰ νὰ διαφημισθῇ ὅτι μετεμορφώθη εἰς δράκοντα, καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς μετεβλήθη·

κεν, ἐνῷ δὲ τὸν ἐξέφερον οἱ πολῖται, ὁ δράκων ἀκούσας τὴν βοὴν ἐξέδυ τῶν ἱματίων, καὶ ἐκπηδήσας ἐκ τοῦ κραββάτου διεσπάραξε πολλούς· διὰ τοῦτο καὶ κατεκρίθη αὐτὸς μὲ ἕνα ἐπίγραμμα ἀπὸ τὸν Λαέρτιον. Σώζονται τούτου ἀποσπάσματα περὶ πολιτειῶν· αἱδὲ Ομηρικαί του ἀλληλογραφίαι κρίνονται ὅτι εἶναι ἑνὸς ἄλλου Ηρακλείδου. ἔζη τὸ 330. Π.Χ.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βλήσωνος, Εφέσιος· ἔζη τὸ 500. Π Χ. Εχρημάτισε βασιλεὺς τῆς Εφέσου, καὶ παραίτησε τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας εἰς τὸν ἀδελφόν του, διὰ νὰ καταγίνηται εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἐσάθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ελεατικῆς αἱρέσεως. Ἐδόξαζε τὸ πῦρ ὡς ἀρχὴν ὅλων τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ λοιπὰ στοιχεῖα, ὅτι κατάγονται ἀπὸ τὸ πῦρ. Επωνομάσθη Κλαυσῖνος, διότι βλέπων τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου ἔκλαιε πάντοτε· ἐπὶ τέλους ἐμίσησε τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔζη εἰς τὰς ἐρήμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ, ὁ ἐκλαμπρότερος καὶ ἐνδοξότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς παλαιοὺς ἥρωας τῶν Ελλήνων, υἱὸς τοῦ Αμφυτρίωνος καὶ ζτῆς Αλκμήνης, ὅστις ἔκαμε πολλὰ καὶ μεγάλα ἀνδραγαθήματα, καὶ τὰ 12. περιβόητα ἄθλα, διὰ τὰ ὁποῖα μετὰ θάνατον ἀπεθανατίσθη ἀπὸ τοὺς Ελληνας.

ΗΡΑΛΟΣ, ὁ Καρχηδόνιος. Οὗτος εἶπεν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶναι μία ἕξις τῆς φαντασίας, ἥτις ὑποπίπτει εἰς λόγον, καὶ ὅτι ὅλα τὰ πάντα συντείνουν, εἰς τὸ νὰ ἦναι ὁ ἄνθρωπος ἐπιστήμων, καὶ νὰ μὴ διαβαλῃ κατηγορῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ ὅτι αἱ περισάσεις μεταβάλλουσι τὰ πράγματα, καθὼς καὶ ὁ χαλκὸς γίνεται ἀνδριὰς τοῦ Αλεξάνδρου, ἢ τοῦ Σωκράτους, τὰ δὲ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας εἶναι ἀδιάφορα. Εχει συγγράμματα μικρὰ μὲν, πλὴν μὲ δύναμιν ἐπιχειρημάτων πλήρη, καὶ περιέχοντα ἀντιρρήσεις πρὸς Ζήνωνα, καὶ ἄλλα περὶ ἀσκήσεως, περὶ παθῶν, καὶ περὶ μαμικῆς, καὶ ἕτερα, ὅρα Διογένην Λαέρτιον.

ΗΡΙΝΝΗ, ποιήτρια περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λέσβον, καὶ ἐχρημάτισε σύγχρονος τῇ Σαπφοῦς. Απέθανεν εἰς τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς ἡλικίας της. Σώζονται αὐτῆς ὀλίγα ἀποσπάσματα, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λυρικῶν ποιητῶν, ὑπὸ τοῦ Οὐρσίνου. Ἔζη τὸ 590. Π.Χ.

ΗΡΟΔΙΚΟΣ, ἀπὸ τὴν Συλημβρίαν, πόλιν τῆς Θράκης· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Ιπποκράτους, θεωρεῖται ὡς ἀρχηγὸς τῆς γυμναστικῆς Ιατρικῆς· πρότερον ἦτον παιδαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας ὡς ἀναφέρει ὁ Πλάτων, καὶ ἐπειδὴ ἦτο φιλάσθενος καὶ ἀδυνάτου κράσεως, μετεχειρίσθη τὰ γυμνάσια τοῦ σώματος, καὶ ὠφεληθεὶς ἐσύστησε τὴν γυμναστικὴν μέθοδον, τῆς ὁποίας ἔγινε γυμνασιάρχης· ἀγνοεῖται ἡ μέθοδος καὶ κανόνες, μὲ τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο τὰ γυμνάσια, ὡς Ιατρικὰ βοηθήματα, ἐπειδὴ τὰ συγγράμματά του δὲν μᾶς διεσώθησαν.

ΗΡΟΔΩΡΟΣ, ὁ Ποντικὸς, γραμματικὸς Ελλην, σύγχρονος τοῦ Αριστοτέλους, περίφημος διὰ τὰ δύω αὐτοῦ συγγράμματα, τὰ ἀργοναυτικὰ, καὶ τὰ καθ' Ηρακ.

ΗΡΟΦΑΝΤΟΣ, Χαλκηδόνιος, περίφη-

μος Ιατρὸς, μαθητὴς τῆς Αλεξανδρειακῆς σχολῆς. Ἔζη τὸ 300· Π· Χ. ἐπέδωκε μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν. Πλούτ·

ΗΡΟΦΑΝΤΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Παρίου, ἐν Ελλησπόντῳ, εἷς τῶν Ιώνων στρατηγῶν, οἵτινες συνεστράτευσαν μετὰ τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, ἐγάθη ὁπατήρ τῆς ἱστορίας, ὁ ἐνδοξότερος ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς Ελληνας· περιῆλθε τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ιταλίαν, καὶ ὅλην τὴν Ελλάδα· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν των, καὶ ἐσύνθεσε 9. βιβλία ἐπιγραφόμενα Μοῦσαι· ἐγεννήθη τὸ 404. Π.Χ. εἰς τὴν Αλικαρνασσὸν πόλιν τῆς Καρίας. Η ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Αργεντοράτῳ τὸ 1816. εἰς τόμους δώδεκα μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως·

ΗΡΩΔΗΣ, Αττικὸς, Τιβέριος Κλαύδιος· ἔζη περὶ τὸ ἔτος 143.Μ.Χ. ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα· φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Τραϊανοῦ. Εἶχεν ἐκ φύσεως θαυμάσιον δῶρον, τὸ νὰ ἐκφωνῇ ἐκ τοῦ προχείρου ῥητορικωτάτους λόγους, ὥστε εἰς τὴν νεότητά του, καὶ ὁ Καῖσαρ Αδριανὸς τὸν ἤκουσε μὲ θαυμασμόν του, καὶ μὴ δυνηθεὶς διὰ τῆς ῥητορίας νὰ φθάσῃ τὸν σκοπόν του, ἀπεφάσισεν ἐκτῆς λύπης του νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν Δούναβιν ποταμόν. Ο Αντώνιος τὸν εἶχεν ἀκόμι διοικητὴν ὅλων τῶν ἐν τῇ Ασίᾳ ἐλευθέρων πόλεων, ἐπιδοὺς αὐτῷ καὶ τὴν ἀρχιερατείαν. Ἔζη ἀκόμη μετὰ τὸν θάνατον τῆς Καισαρίδος Φαουστίνης τὸ 175. καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 70. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Συγγράμματα κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν πολλῶν, συνέγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν ἕνας λόγος ἐσώθη περὶ πολιτείας, ἐνῷ συμβουλεύει τοὺς Θηβαίους, καὶ Πελοποννησίους, νὰ συμμαχήσωσι κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Αρχελάου, ὅστις εὑρίσκετο ἐκδεδομένος εἰς τὰς συλλογὰς τῶν ῥητόρων.

ΗΡΩΔΙΑΝΟΣ, εἷς τῶν ἱστορικῶν, ἔζη περὶ τὰ 238. Μ. Χ. ἦτον ἀξιωματικὸς τῆς Ρώμης, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ· συνέγραψε μίαν Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν, εἰς βιβλία η. ἀρχομένην ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Μάρκου Αντωνίνου, ἕως εἰς τὸν Γορδιανὸν τὸν νεώτερον, διηγούμενος συμβεβηκότα, ὅσα ἤκουσε, καὶ εἶδε, καὶ ἔμαθε, ἐνῷ εὑρίκετο εἰς τὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ ἀξιώματός του, καὶ ταῦτα φαίνονται ἀτελῆ εἰς δύω μέρη· ἐξεδόθησαν δὲ ἐν Βενετίᾳ, τὸ 1503. παρὰ τῷ Αλδῳ, καὶ ἀλλαχοῦ, μετὰ σημειώσεων, ἐπιδιορθώσεως, πίνακος, καὶ Λεξικοῦ.

ΗΡΩΝ, περίφημος μαθηματικὸς· ἔζη τὸ 450. Μ. Χ. ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου.

ΗΡΩΝ, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, ἐφεῦρε τὸ ὑδραυλικὸν ὡρολόγιον τὸ 210. Π. Χ. καὶ τὴν μηχανὴν, ἥτις ὀνομάζεται πηγὴ Ηρωνος· Οὗτος συνέγραψε περὶ τῆς Μηχανικῆς θεωρίας, καὶ περὶ Αὐτοματοποιητικῶν, βιβλία 2. καὶ ἄλλα διάφορα.

ΗΡΩΦΙΛΟΣ, Χαλκηδόνιος, ὁμοῦ μὲ τὸν Ερασίστρατον· οἱ δύω οὗτοι ἰατροὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν μὲ σκοπὸν νὰ ἐνασχοληθῶσιν εἰς τὴν Ανατομίαν τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, καθότι οἱ διάδοχοι τοῦ Αλεξάνδρου εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὑπερασπίζοντο μὲ ἔνθερμον ζῆλον τὰς τέχνας καὶ ἐπι-

σήμας· ὁ δεύτερος τῶν Πτολεμαίων εἶχε συχνὴν τὴν περιβόητον ἐκείνην βιβλιοθήκην ἀπὸ 200. χιλιάδας βιβλία, καὶ ἠξήνθη ἔπειτα ἀπὸ τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου μὲ πλῆθος ἀναριθμήτων βιβλίων. Οταν οὗτοι οἱ προρηθέντες ἰατροὶ ἤρχισαν νὰ ἀνατέμνωσι νεκρούς, μόλις ἐδυνήθη τὸ βασιλικὸν κράτος νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ ὄχλου, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐσυχάζοντο ὡς ἀσεβεῖς καὶ ἀνοσίους, καὶ ἔβλεπον μὲ φρίκην καὶ μῖσος τὴν τομὴν τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων. Ο Ηρόφιλος οὗτος μαθητὴς τοῦ Πραξαγόρου, ἀπέδειξεν ὅτι τὰ νεῦρα γεννῶνται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, καὶ ἀπὸ τὸν νοτιαῖον μυελὸν, καὶ ὄχι καθὼς ὑπέθεσαν ἄλλοι ἀπὸ τὴν καρδίαν. Περιέγραψεν ἀκριβῶς τὰς σπερματικὰς κύσεις, καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὄργανα· ἀλλὰ κακῇ τύχῃ τὰ συγγράμματα τῶν δύω τούτων ἀνδρῶν δὲν ἀπεσώθησαν, μόλις σώζονται μερικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Κέλσου, καὶ Γαληνοῦ. Εξάλυσαν οἱ πρῶτοι, οἵτινες μετεχειρίσθησαν τὰ θερμὰ λουτρὰ, ὡς ἰατρικὰ βοηθήματα, καὶ μερικοὶ συκοφάνται ἐτεραπολόγησαν ὅτι ἐβραζον ζωντανοὺς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ τοὺς ἀνανεώσωσιν. Ο Γαβριὴλ Φαλλόππιος ὀνομάζει τὸν Ηρόφιλον εὐαγγελιστὴν τῶν ἀνατόμων. Πρῶτος αὐτὸς ἔλαβεν ἰδέας περὶ τοῦ σφυγμοῦ· Ἐζη τὸ 300. Π.Χ.

ΗΣΑΙΑΣ, ἔζη τὸ 784. Π. Χ. Ητον υἱὸς τοῦ Αμὼς, τινὲς εἶπον αὐτὸν υἱὸν τοῦ προφήτου Αμὼς, καὶ ἄλλοι ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως Αμαζίου· ἄλλοι πενθερὸν τοῦ βασιλέως Μανασῆ. Ε- προφήτευσεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Οζίου, Ιωθὰμ, Αχάζ, καὶ Εζεκίου. Η προφητεία των τάσσεται μεταξὺ τῶν μεγαλητέρων προφητῶν. Θαυμάζεται δὲ διὰ τὸ ὕψος τῶν λόγων του, ὥστε καὶ τῶν προφητῶν μεγαλοφωνότατος ὀνομάζεται.

ΗΣΙΟΔΟΣ, ἔζη τὸ 880. Π.Χ. μετὰ τὸν Ομηρον ὁ πλησιέστατος ποιητής. Ητον υἱὸς τοῦ Δίου καὶ τῆς Πικυμήδης, ὁ πατὴρ του κατ' ἀρχὰς ἔζη εἰς τὴν κώμην τῆς Αιολίδος, ἤτοι εἰς ταῖς Φώκαις. Επειτα ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν, κατῴκησεν εἰς τὴν Ασκρην παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ελικῶνος, ὅπου καὶ ἐγεννήθη. Λέγεται νὰ ἦτο κατ' ἄλλους σύγχρονος τοῦ Ομήρου, καὶ ὅτι φιλονεικήσας μετ' αὐτοῦ, ἔλαβε βραβεῖον ἕνα τρίποδα, ἀφοῦ τὸν ἐνίκησε κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ τρίποδος, τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσεν ὁ Ησίοδος εἰς τὰς μούσας, ὅστις ἔλεγεν ὅτι ἐνίκησε τὸν Ομηρον εἰς ἕναν ὕμνον. Ε ς τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ζωῆς του ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λοκρίδα, εἰς τὸν οἶκον ἕνα ἑκατοικοῦσεν, ἕνας τῶν συγκατοίκων του ἔβρεψε τὴν κόρην τοῦ οἰκοδεσπότου, ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ τῆς παρθένου ὑποπτευθέντες αὐτὸν, τὸν ἐθανάτωσαν καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ δὲ δελφινες ἀναλαβόντες τὸ σῶμά του, τὸ ἔφεραν εἰς περιγιάλιον, ἔνθα ἐπαιτηρίζον οἱ Λοκροὶ, μαθόντες δὲ οὗτοι ὅτι εἶανατώθη ὁ ἀνὴρ ἀδίκως, καὶ ἐρωντες τοὺς φονεῖς, τοὺς ἔρριψαν ζωντανοὺς εἰς την θαλασσαν, και τοὺς οἴκους αὐτῶν κατεδάφησαν. Ταφὴ εἰς τὴν Νεμέαν. Αλλ' οἱ Ορχομενοὶ μετεκόμισαν τὸ

λείψανόν του εἰς τὸν τόπον του, καὶ κτίσαντες τάφον ἐπέθηκαν ἐπ' αὐτῷ ἐπιγραφήν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του τρία ποιήματά του μόνον ἀπεσώθησαν· ὅμως οἱ κριτικοὶ ἀπορρίπτουν μερικοὺς ἐκ τῶν στίχων του, ὡς μὴ γνησίους. Ἐξεδόθησαν δὲ καὶ μετὰ σχολίων καὶ χωρὶς, ἐν Βενετίᾳ τὸ 1495. μετὰ καὶ ἄλλων ποιημάτων· καὶ ἔπειτα καὶ εἰς ἄλλους τόπους, καὶ μετὰ σχολίων πάλιν ἐν Βενετίᾳ τό 1603.

ΗΣΥΧΙΟΣ Μιλήσιος, ἔζη περὶ τὰ 565. Μ.Χ. Ἦτον υἱὸς Ησυχίου νομικοῦ, καὶ Σοφίας, ὅτις διὰ τὸ ἀξίωμά του ὠνομάσθη ἔνδοξος. Ὁ Σοῦδας ἀμφιβάλλει ἂν ἦτο χριστιανὸς· ἀλλ' ὁ Κάνε ἀπέδειξε προφανῶς τὸ ἐναντίον. Συνέγραψεν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορος Ιουστινιανοῦ, μίαν χρονικὴν ἱστορίαν, ἀπὸ τοῦ Βήλου τῶν Ασσυρίων, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Αὐτοκράτορος Ανασασίου, εἰς ἓξ τμήματα, ἐξ ὧν οὐδὲν ἀπεσώθη, παρὰ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἕκτου τμήματος, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἂν καὶ τοῦτο ἐξεδόθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεωργίου τοῦ Κωδηνοῦ. Ἐκτὸς τούτου συνέγραψεν ὅτι καὶ ἓν λεξικὸν ἐπιγραφόμενον, ὀνοματολόγος, τὸ ὁποῖον ἐν μέρει εἶναι μία ἐπιτομὴ ἐκ τοῦ Διογένους τοῦ Λαερτίου, τὸ 1679. ἐν Γενέβρᾳ καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἄλλοις τόποις.

ΗΣΥΧΙΟΣ ὁ Αλεξανδρεύς, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ελληνικοῦ λεξικοῦ. Ηνθει περὶ τὸν 4. αἰῶνα· ἔδωκεν αἰτίαν εἰς πολλὰς ἐρεύνας. Τινὲς τὸν τάσσουσι περὶ τὸν πέμπτον καὶ ἕκτον αἰῶνα χριστιανόν, χωρὶς κἀμμιᾶς ἀποδείξεως. Τὸ λεξικόν του συνεκροτήθη ἐκ τῶν λέξεων τοῦ Απίωνος, Απολλωνίου, Θέωνος, Διδύμου Αριστάρχου, Διογενιακοῦ, Ηλιοδώρου καὶ Ηρωδιανοῦ τῶν γραμματικῶν, προσθέσας καί τινας λέξεις ἐκ τῶν τοῦ Ομήρου κωμικῶν, τραγικῶν καὶ ἱστορικῶν. Λέγεται δὲ μετὰ ταῦτα νὰ ἔγινε προσθήκη ἀπὸ νεωτέρους. Ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1520. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΗΦΑΙΣΤΙΝΗ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἓξ υἱούς. Απολδρ.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ Αλεξανδρεύς, ἔζη περὶ τὰ 169. Μ.Χ. εἷς τῶν γραμματικῶν, τὸν ὁποῖον Ιούλιος ὁ Καππιτώλιος συναριθμεῖ, μεταξὺ τῶν διδασκάλων τοῦ Ουήρου ἢ Βήρου. Ηκμαζε μετὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν Κλαύδιον. Συνέγραψεν ἓν ἐπωφελέστατον ἐγχειρίδιον περὶ ποιητικῶν μέτρων, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς ἡμᾶς διεσώθη, καὶ ἐξεδόθη ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1526. καὶ ἔπειτα ἐν Παρισίοις τὸ 1553. ἐν τοῖς βασιλικοῖς τύποις. Η ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῆς Οξωνίας τὸ 1810.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ, φίλος καὶ πολλὰ ἠγαπημένος Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ασίας, ὅτις ἀσθενήσας βαρέως, ἀπέθανεν εἰς τὴν πολιν Εκβάτανα· πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ὁ Αλέξανδρος ἓν μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον, δαπανήσας, ὡς λέγεται δι' αὐτὸ περὶ τὰς 2000. τάλαντα, Πλούτ. Διοδ.

Θ

ΘΑΔΔΑΙΟΣ Ιταλὸς, ἐπωνομάσθη Ἱπποκρατίσας· ἐσάθη ὁ μεγαλήτερος ἰατρὸς τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ συγγραφεὺς διαφόρων ποιημάτων μὲ ὑπομνήματα. Συνέγραψεν εἰσέτι καὶ ἕνα βιβλίον ἐπιγραφόμενον, προφυλακτικὸν τῆς ὑγιειας. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν τό 1751. Μ.Χ.

ΘΑΔΔΑΣ Φραγγῖσκος, περίφημος γλύπτης Ἰταλὸς, ὅστις ἤνθει περὶ τὸν ιδ' αἰῶνα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κοζήμου τοῦ πρώτου, μεγάλου δουκὸς τῆς Τοσκάνης.

ΘΑΪΣ, περίφημος γυνὴ ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀκολουθήσασα τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, ὅστις διὰ τῆς παρακινήσεώς της, κατέκαυσε τὰ ἀρχαῖα παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας. Πλούταρ.

ΘΑΛΓΑΘΦΕΛΛΑΣΑΡ, βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων. Τὸ 730. Π.Χ. ὑπέταξε τὴν Μηδίαν, Συρίαν, καὶ μέρος τῶν δέκα Ἑβραϊκῶν φυλῶν. Βασιλεύοντος τοῦ Σεβέλου εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΘΑΛΗΣ ὁ Μιλήσιος· οὗτος ἔφερε τὰς πρώτας γνώσεις τῆς Μαθηματικῆς καὶ Ἀστρονομίας, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Οὗτος εὗρεν, ὅτι ἡ διάμετρος διαιρεῖ τὸν κύκλον εἰς δύω ἴσα μέρη· ὅτι δύω τρίγωνα εἶναι ἴσα, ὅταν ἔχωσι τὰς δύω γωνίας καὶ τὴν μίαν πλευρὰν ἴσας. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδουσι τὴν καταμέτρησιν τῶν πυραμίδων, διὰ τῆς ἀποτελουμένης σκιᾶς των Οἱ μαθηταὶ τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, κατέσαιναν Γεωγραφικοὺς χάρτας, κατεσκεύαζαν Ηλιακὰ ὡρολόγια, καὶ προέλεγον τὰς ἐκλείψεις τοῦ Ηλίου. Ἔζη τὸ 548. Π.Χ.

ΘΑΛΗΤΑΣ, Κρὴς, ποιητὴς Λυρικός. Συνέγραψε ποιήματα μυθικά. Ὁ Λυκοῦργος τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ καθήσῃ εἰς τὴν Σπάρτην· συνέτεινεν ὁρμετὰ εἰς τὰ ἤθη τῶν Σπαρτιατῶν, μὲ τὰς χάριτας τῶν ποιημάτων του. Οἱ στίχοι του ἦσαν γεμάτοι διαταγὰς, τοῦ πῶς δεῖ πολιτεύεσθαι. Ἦτο συνεργὸς καὶ πρόδρομος, ἐκείνου τοῦ περιφήμου νομοθέτου εἰς τὴν μετασχηματίσιν τῶν συμπολιτῶν του.

ΘΑΜΥΡΙΣ, Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος, ἄριστος μουσικός.

ΘΑΝΙΡΑΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Λιβύαν τὸ 458. Π.Χ, Ηρόδ.

ΘΑΡΓΗΛΙΑ Μιλησία, ἥτις ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ βασιλέως Αντιόχου. Μετὰ τὸν θανατον τούτου ἔμεινεν αὐτὴ βασίλισσα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ὑποδεχθεῖσα τὸν Ξέρξην, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Ελλήνων.

ΘΑΡΥΨ, βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· πατὴρ τοῦ Αρκέτα· Θουκ.

ΘΑΡΥΒΙΣ, ἐκ Λυρνησσοῦ, στρατηγὸς τῶν Λυδῶν. Αἰσχύλ.

ΘΕΑΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Δημοδόκου, ἐπισημος Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας.

ΘΕΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ουλία, Ἀργεῖος, νικήσας εἰς τοὺς Ἑκατομβαίους ἀγῶνας εἰς τὸ Ἄργος. Πίνδ.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, ἄριστος ἀστρολόγος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας.

ΘΕΑΝΩ, ἡ σύζυγος τοῦ Πυθαγόρου. Λέγουσιν, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην. Ἦτο τόσον σοφὴ, ὥστε ὄχι μόνον συνέγραψεν ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἀνεδέχθη καὶ τὸ σχολεῖον του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων της εὑρίσκονται τεμάχια τινα, καὶ ἐπιστολαί, ἐξ ὧν ἐν μιᾷ γίνεται μνεία Ἡρμενίδου τοῦ Πλάτωνος, τρία τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἐπιστολῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀλδου τὸ 1499. εἰς Βενετίαν τὸ 1739.

ΘΕΑΝΩ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως βασιλέως τῆς Θρᾴκης, καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης, ἱέρισσα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν Τροάδα, ἥτις ὡς λέγουσι παρέδωκε τὸ Παλλάδιον εἰς τὸν Ὀδυσσέα.

ΘΕΑΝΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρα της Φάντην.

ΘΕΑΝΩ, Λυρικὴ ποιήτρια, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἀναφέρει ὁ Σουΐδας.

ΘΕΑΓΙΩΝ, περίφημος ἀρτοποιὸς Ἀθηναῖος. Πλάτ.

ΘΕΑΣΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεοπρέπους, εἷς τῶν δοκίμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης, Ἡρόδ.

ΘΕΑΞΙΩΝ, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Ἄπιν, βασιλέα τοῦ Ἄργους. Ἀπολδ.

ΘΕΜΙΣΤΙΟΣ, ὁ σοφιστὴς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Παφλαγονίαν τὸ 360. Μ.Χ. Ὁ πατὴρ του Εὐγένιος τὸν ἐδίδαξε τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὰς ἐπιστήμας, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπαινεῖ μεγάλως εἰς τὸν ἐπιτάφιόν του λόγον. Οὗτος ἐδίδασκε τὴν Φιλοσοφίαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ μεγάλην φήμην εἴκοσι χρόνους· ἔπειτα ἐστάλη εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, διὰ πολιτικὰς ἀναγκαίας ὑποθέσεις, καὶ πάλιν ἐπιστρέψας διέτριβεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἦτον δάσκαλος τοῦ Ἀριστοτέλους· δὲν καταφρονεῖ ὅμως, καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος σύστημα, καθότι τὸν ἐμιμήθη εἰς τὴν Ῥητορικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Εὐφραδὴς, καθὼς τὸ ὁμολογεῖ καὶ ὁ ἴδιος. Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς, εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως, τὸν ὀνομάζει Λόγον· ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τὸν ὠνόμαζε σολισμὸν τοῦ βασιλείου του, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ συμβούλου τὸ 355. καὶ τὸν ἐπροβίβασεν ἔπειτα καὶ εἰς ἀνώτερον βαθμόν. Ὁ Ἰουλιανὸς τὸν ἔκαμεν ἔπαρχον, καὶ ὁ Θεοδόσιος τὸ 384. τὸν ἔστειλεν εἰς τὰ μέρη τῆς δύσεως, μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἀρκαδίου, διὰ νὰ τὸν σπουδάσῃ. Λέγει δὲ μόνος του, ὅτι ἐδούλευσε τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐλὴν χρόνους τεσσαράκοντα μὲ ἀξιώματα. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται α'. τριάκοντα τρεῖς λόγοι. β'. Παράφρασις τῶν ἀναλυτικῶν τοῦ Ἀριστοτέλους· γ'. Παράφρασις τῶν φυσικῶν τοῦ αὐτοῦ. δ'. ὁμοία περὶ ψυχῆς. ε'. ὁμοία εἰς τὸ περὶ μνήμης.

ς. πάλιν ὁμοία εἰς τὰ 4. βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ Οὐρανοῦ. ζ'. ὁμοία παράφρασις εἰς τὰ μεταφυσικὰ τοῦ αὐτοῦ. Ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1537. καὶ ἐν Παρισί ις τὸ 1684.

ΘΕΜΙΣΤΙΟΣ, ἐπίσημος πολίτης Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Λάμπωνος, καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. Πίνδαρ.

ΘΕΜΙΣΤΟΓΕΝΗΣ Συρακούσσιος. ἱστορικός. Ἔγραψε τὴν Κύρου Ἀνάβασιν, καὶ ἄλλα τινα περὶ τῆς πατρίδος του.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ, περίφημος στρατηγὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νεοκλέους, ἀνὴρ ἔνδοξος, ὄχι τόσον διὰ τὸ γένος του, ὅσον διὰ τὰ λαμπρά του κατορθώματα. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς νεότητός του ἦτο πολλὰ ἄσωτος· ἀλλὰ σύγχρονος ὢν τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦ περιφήμου, καὶ ἀκούων τὰς νίκας του, ἀπὸ φιλοτιμίαν κινούμενος, μετέβαλε τρόπον καὶ ἀνεφάνη ἐκεῖνος, ὁποῖον διαβητλλεῖ ἡ ἱστορία. Ὅταν ὁ Ξέρξης ἐπολεμοῦσε τὴν Ἑλλάδα μὲ τὰ ἀναρίθμητά του στρατεύματα, αὐτὸς ἔπεισε τοὺς Ἀθηναίους ν' ἀφήσουν τὴν πόλιν των, καὶ νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὰ πλοῖα, διὰ νὰ πολεμήσουν τὸν ἐχθρὸν διὰ θαλάσσης, βλέπων τὴν πεζικήν των δύναμιν ἀνίκανον νὰ παραταχθῇ πρὸς τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν ἐχθρῶν. Ἐναυμάχησεν εἰς τὸ στενὸν τῆς Σαλαμῖνος μὲ ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν στόλον, καὶ κατεστρόπωσε τὴν πολυάν τῶν βαρβαρικῶν πλοίων, τὸ ὁποῖον ἐχάθη ὁ ἀφανισμὸς τοῦ βαρβάρου. Ἦτον ὅμως πολλὰ κενόδοξος καὶ φιλόδοξος. Λέγουσιν ὅτι, μετὰ τὴν ναυμαχίαν ταύτην, διὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τοὺς Ἀθηναίους μόνους θαλασσοκράτορας, ἐσυλλογίσθη νὰ κάυση ὅλα τὰ συμμαχικὰ πλοῖα· ἀλλ' ὁ δίκαιος Ἀριστείδης δὲν τὸ ἐνέκρινε, καὶ ὁ δῆμος τὸ ἀνέβαλε. Κατατρεχθεὶς δ' ἔπειτα ἀπὸ τοὺς πατριώτας του ἀπὸ φθόνον, κατέφυγεν εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀπέρασε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του τιμώμενος παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου βασιλέως· ἔπειτα ὅμως διαζόμενος νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του, ἔπιεν ἐκὼν αἷμα ταύρου καὶ ἀπέθανε. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 21. ἐπιστολαί, αἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1792. Ἐξη τὸ 467. Π.Χ.

ΘΕΜΙΣΩΝ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κύπρου Ἀντιόχου, ὅστις ἐδιοικοῦσε τὰ πολιτικὰ μετὰ τοῦ Ἀριστείου, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης οἰνοποσίας τοῦ ἡγεμόνος τούτου,

ΘΕΜΙΣΩΝ, τύραννος, τῆς Ἐρετρίας.

ΘΕΜΙΣΩΝ, ὁ Λαοδικεύς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μεθοδικῆς αἱρέσεως. Ἐζήθη περιβόητος διὰ πολλοὺς αἰῶνας. Λέγουσιν ὅτι, πρῶτος αὐτὸς ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τῶν ὀβελῶν, τὰς ὁποίας ἔβαλεν ἐπὶ τῶν κροτάφων του διὰ τὰς κεφαλαλγίας. Κατεσκεύασε καὶ εἶδος τι καθίσματος, λεγόμενον Ἱερὰ πικρά, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαληνοῦ. Πρῶτος αὐτὸς περιέγραψε τὴν κατασκευὴν τοῦ Διακωδείου· διέκρινε πρῶτος τὰς χρονικὰς ἀσθενείας ἀπὸ τὰς ὀξείας· κατέγραψε καθαρῶς τὴν λέπραν κτλ.

ΘΕΟΓΕΙΤΩΝ, Θηβαῖος, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν τῶν Μεγάρων, πενθερὸς τοῦ Ἀθηναίου δημαγωγοῦ Κύλωνος.

Θουκυδ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, ἀθλητής, υἱὸς Τιμοσθένους ἐκ τῆς νήσου Θάσσου, φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην καὶ θαυμασίαντου ἀνδρείαν. Ἐνίκησεν ἀπειράκις εἰς τοὺς διαφόρους ἀγῶνας εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὸ καὶ ἐτιμήθη εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμάς, καὶ μὲ ἀνδριάντας.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, Ἰταλὸς· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Καμβύσου. Συνέγραφεν ἑρμηνείας εἰς τὸν Ὁμηρον. Φαβρίκ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, κυνικὸς φιλόσοφος, ὁπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Νιγρίνου. Ὑπῆρξεν δοῦλος ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα·

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον ἔστειλαν πρὸς τὸν σατράπην τῆς Περσίας Φαρνάβαζον. 2) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ.

ΘΕΟΓΝΗΤΟΣ, Αἰγινήτης, ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Πίνδαρος.

ΘΕΟΓΝΗΤΟΣ, κωμικὸς Θεσσαλός· συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κένταυρος.

ΘΕΟΓΝΙΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.

ΘΕΟΓΝΙΣ, ποιητὴς τραγικὸς Ἀθηναῖος. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 190.

ΘΕΟΓΝΙΣ, συγγραφεύς, Ἕλλην· συνέγραψε περὶ τῶν ἐν Ὑδῷ θυσιῶν.

ΘΕΟΓΝΙΣ, ποιητής· ἔζη τὸ 548. Π. Χ. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν· ἦτον ἀπὸ γένος ἐπίσημον, ἀλλ' ἐξωρίσθη μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πατρίδος του μετὰ τῆς γυναικός του Ἀργυροῦς, καὶ ἔζησεν εἰς τὰς Θήβας τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἐκτων συγγραμμάτων του σώζονται μερικὰ γνωμικὰ εἰς ἐλεγείους στίχους. Ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ, μετὰ τῶν τοῦ Ἡσιόδου καὶ Θεοκρίτου τὸ 1495. παρὰ τῷ Ἀλδῳ, καὶ παρ' ἄλλοις ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΕΚΤΗΣ, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς τραγικός, ἀπὸ τὴν Φαριλόνδα· ἔζη τὸ 369. Π.Χ. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους· κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου, ἔγραψε τραγῳδίας. Σώζονται ἐκ τούτων ἀποσπάσματά τινα ἐκδεδομένα ὑπὸ τοῦ Γροτίου, εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν.

ΘΕΟΔΟΛΙΝΔΑ, βασίλισσα τῆς Λομβαρδίας. Τὸ 592. ὑπανδρεύθη τὸν Αἰγιλοῦλφον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐμοίρασε τὸν θρόνον. Ὁ μέγας πάππας Γρηγόριος, φοβούμενος τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῆς γυναικός, ἥτις κατέπεισε τοὺς Γερμανούς, καὶ ἀφῆκαν τὸν Ἀρειανισμόν, καὶ ἔγιναν Καθολικοί, ἔλαβε μεγάλην φροντίδα νὰ ἔχῃ τὴν φιλίαν της. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγιλούλφου ἐβασίλευσεν αὐτὴ χρόνους δέκα, μὲ μεγάλην φρόνησιν.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ, γραμματικός, Ἀλεξανδρεύς. Συνέγραφε περὶ Γραμματικῆς, περὶ τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, ἐξ ὧν τὸ περὶ κλίσεως ὀνομάτων, καὶ σημαντισμοῦ τῶν ῥημάτων, ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ ὑπὸ Μεκκέρου. Ἔζη τὸ 420. Μ.Χ.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ, περίφημος ἀστρονόμος. Ἔζη τὸ 150. Μ.Χ. Ἦτον ἀπὸ τὴν Τρίπολιν τῆς Συρίας, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουΐδα συνέγραφεν ἐξηγήσεις, εἰς τὰ ἀξιώματα Θεωδᾶ τοῦ Λαοδικέως, ὅστις ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ. Σώζονται τρία βιβλία τῶν σφαιρικῶν, καὶ τινα ἄλλα περὶ ἡμερῶν

καὶ νικτῶν διβλίον ά. καὶ β'. Ἐξεδόθη σαν Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1558. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΟΤΑΣ, Γόθιος, περίφημος στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας. Λυκ.

ΘΕΟΔΟΤΗ, Ἀθηναῖς, περισόητος γυνὴ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σωκράτης συνδιελέχθη. Ξενοφ. Ἐχρημάτισεν ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου ἐκήδευσε καὶ τὸ σῶμα μετὰ θάνατον. Ἀθήν.

ΘΕΟΔΟΤΙΩΝ ὁ Ἐφέσιος, ἔζη τὸ 176· Μ. Χ. Ἦτο τοῦ ἀπὸ Εὔξεινον πόντου Μαρκιῶνος, ὅστις λαβών τινας διδασκαλίας τοῦ Ἐβίωνος, ἐκλήθη καὶ Ἐβιωνίτης. Ἦτο χριστιανός, ἔπειτα ἔγινεν Ἰουδαῖος. Ἀπ' αὐτὸν προῆλθε καὶ μία νεωτέρα μετάφρασις τῆς θείας Γραφῆς, ἥτις ἔγινε γνωστὴ εἰς τὸν Εἰρηναῖον τὸ 177. Ἀπὸ τοῦτον μετεφράσθη καὶ ἡ τοῦ Δανιὴλ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μετάφρασις, ἥτις εἰσέτι σώζεται, τὰ δὲ λοιπὰ τὰ παρὰ τοῦ Δανιὴλ, καὶ τὸ πρῶτον τῶν Μακκαβαίων, δὲν μᾶς εἶναι βέβαιον, ἂν ἀπ' αὐτὸν συνεγράφησαν. Αἱ μεταφράσεις του εὑρίσκονται ἐν τῇ ἑξαπλῇ συλλογῇ τοῦ Ὠριγένους, εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΘΕΟΔΟΤΟΣ, ἔζη τὸ 430. Μ. Χ. Ἦτον ἐπίσκοπος τῆς ἐν Γαλατίᾳ Ἀγκύρας, ὅστις καὶ ἠγωνίσθη κατὰ τοῦ Νεσορίου, εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ σύνοδον. Σώζεται μία ὁμιλία του ἐκδοθεῖσα ἐν τοῖς συνοδικοῖς, μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Νεσορίου ἄλλην ἐν Παρισίοις τὸ 1665. καὶ ἄλλα τινὰ ὁμοίως ἐν τοῖς συνοδικοῖς.

ΘΕΟΔΟΤΟΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδότου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλά.

ΘΕΟΔΩΡΑ, εὐγενὴς γυνὴ ἀπὸ τὴν Ῥώμην, παλακὶς τοῦ Ἀλταβέρτου εὐγενοῦς τῆς Τοσκάνης. Αὕτη ἡ ἀναίσχυντος γυνὴ εἶχε δύω θυγατέρας, ἐξ ὧν τὴν μὲν πρώτην ὀνομαζομένην Μερτσίαν, ἐβίασε καὶ ἔγινε παλακὶς τοῦ Πάππα Σεργίου τοῦ γ'. τὸ 907. τὴν δὲ δευτέραν ἔκαμε παλακίδα τοῦ Πάππα Λανδῶνος τὸ 914. Μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ ἔγινε διάδοχος τοῦ Πάππα ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Ῥαβέννην, ὅστις ἔλαβε κατὰ κληρονομίαν καὶ τὴν παλακίδα τοῦ Πάππα Λανδῶνος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε παιδίον, καὶ τὸ ὠνόμασε Κρεσέντσιον.

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ, ἐγεννήθη περὶ τὰ 393. Ἔλαβεν αὐτὸ τὸ ὄνομα, καθότι ἡ μήτηρ του ἦτο σεῖρα 13. χρόνους, ἀφοῦ ὑπανδρεύθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Εὐτροπίου διὰ νὰ σπουδάσῃ. Ἐδιδάχθη τὴν θείαν Γραφὴν ὑπὸ Θεοδώρου Μοψουέστου, καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἀκων ἔλαβε τὴν ἐπισκοπὴν μικρᾶς τινος ἐπαρχίας τῆς Συρίας, ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἀντιοχείας Θεοδώρου τὸ 423. ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ προτροπῆς Ἰωάννου τοῦ Ἀντιοχείας, συνέγραψε κατὰ τῶν ιβ'. κεφαλαίων, τῶν κατὰ Νεσορίου τοῦ Κυρίλλου, ἐδιδάχθη ἐν τῇ ἐν Ἐφέσῳ συνόδῳ τὸ 431. παρὰ τοῦ Κυρίλλου, ὡς ὁμόφρων τοῦ Νεσορίου, ὥσε ἦτο χρεία νὰ προσκληθῇ εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ δ'. σύνοδον τὸ 449. καὶ εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι τὸ 451. διὰ νὰ ἀναθεματίσῃ τὸν Νεσόριον· διὸ καὶ ἔμειναν τὰ βιβλία του ἀναθεματισμένα, συνεργείᾳ τοῦ Κυρίλλου. Θέλουσιν ὅμως, ὅτι ὁ Θεοδώρητος ἐγάθη ἠρώτη ἀρχὴ τοῦ σχίσ-

ματος τῶν δύω Ἐκκλησιῶν, ἕνεκα τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται ἀρκετὸς ἀριθμός. α'. ἐκλογαὶ ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς Γραφῆς. β'. ἐκλογαὶ ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. γ'. Ἱστορίας ἐκκλησιαστικῆς βιβλία 5. δ'. ἱστορία ἀσκητικὴ τῶν ἀσκητῶν καὶ ἐρημιτῶν. ε'. ἐπιστολαὶ 147. ς'. διάλογοι τρεῖς μεταξὺ τῶν Ἀρειανιζῶν καὶ Ὀρθοδόξων. ζ'. Αἱρετικῶν μύθων βιβλία ὀκτώ. η'. περὶ προνοίας ὁμιλιαι δέκα θ'. κατὰ ἐθνικῶν βιβλία 12. ι'. Ἀντιρρήσεις κατὰ τῶν κεφαλαίων τοῦ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας. ια'. διάλογοι κατὰ Ἀρειανῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ τινες ἐπιστολαὶ εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν συνόδων. Ἐξ αὐτῶν ἐξεδόθησαν πολλὰ εἰς διαφόρους τοπους καὶ χρόνους. Ὁρα τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ.

ΘΕΟΔΩΡΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Θεοδωρεμίρου, βασιλεὺς τῶν Γότθων· Τὸ 489. ἔφθασεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνίκησε τὸν Ὀδοάκρην εἰς δύω μάχας· ἐπολιόρκησε τὴν Ῥαυέννην, καὶ μετὰ τρεῖς χρόνους ὑπεχρεώθη νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς Γοτθους. Ὁ δὲ Θεοδώρικος ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ μεγάλην παράταξιν, καὶ ὁ λαὸς καὶ το Ἱερατεῖον· Τὸ 499. ἐκάθησεν εἰς τὴν Παυΐαν, ὅπου ἦτον ἡ καθέδρα τοῦ βασιλειου. Οὗτος ἤνωσε τὴν Ἰταλίαν, Σικελίαν, Ἱσπανίαν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Γαλλίαν· ἦτον ὅμως βάρβαρος, ἐπομένως καὶ ἡ διοικησις του ἀποτέλεσμα μιᾶς παραλόγου καὶ πανούργου θελήσεως. Ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἰταλίαν 38. χρόνους. Διὰ γραμμα τος τὸν εἶχε τὸν περίφημον Κασσιόδωρον ὡς πάντη ἀγράμματος. Περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας του ἠμάυρωτε τὴν δόξαν του μὲ τὸν θάνατον τοῦ Πάππα Ἰωάννου εἰς τὴν Ῥαυέννην, Μπιετσίου εἰς τὴν Παυΐαν, καὶ Σιμμάκου εἰς τὴν Βερώνην, τῶν πλέον ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας. Ἀπέθανε τὸ 520. Μ.Χ. Ἐπ. τῆς βασιλειας του ἤρχησεν ἡ Ἰταλικὴ διαλεκτος.

ΘΕΟΔΩΤΙΣ, γυνὴ ἐκ τῆς νήσου Λήμνου, ἰάτρισσα, ἥτις κατεσκεύαζε καὶ ἰατρικά. Δημ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, εἷς τῶν συγγραφέων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας· ἐχρημάτισεν ἀναγνώστης τῆς ἐν Κωνσατινουπόλει ἐκκλησίας. Ἔζη περὶ τὰ 530. Μ.Χ. ὅσις ἐσύνθεσε μίαν ἐπιτομὴν ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας εἰς 4 βιβλια ἐκ τοῦ Σωκράτους καὶ Θεοδωρήτου, ἥτις σώζεται ἐν χειρογράφοις, ἐξακολουθήσας ἀπὸ τοὺς χρονους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, μέχρι τοῦ Ἰουστινιανοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κωνσαντινουπόλεως· ἀλλὰ τὰ δύω πρῶτα βιβλια ἐχάθησαν, καὶ ἐκλογαί τινες μονον Νικηφόρου Καλλίστου Ξανθοπούλου σώζονται, τὰς ὁποίας ἐκ τοῦ πρωτοτυπου ἀπέσπασεν ἀντιγράφων, ὅσα ἐνθυμεῖτο, διὰ χειρὸς του Βαλεσίου, ὡς λεγει ὁ Ὕδιος. Ἐξεδόθησαν δὲ αι ἐκκλησιαστικαι αὗται, μετα τῆς τοῦ Εὐσεβίου ἱστορίας ἐν Λουτετια τὸ 1544. καὶ ἀλλαχοῦ,

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ὁ ἱερεὺς καὶ ἡγούμενος τῆς ἐν Παλαιστινῃ Λαύρας. Συνεγραψε περὶ τὸ 660 Μ.Χ. περὶ τῆς ἐνσαρκου οἰκονομιας κατα διαφορων αἱρετικων. Ἐξεδόθη ἐν Γενέβρᾳ το 1597. ὑπο Εὐσεβίου, καὶ ἐν Λουτετια τῶν Παρι-

σίων τὸ 1599.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Ἀβουκάρρας, ἐπίσκοπος τῆς Κάρρας, μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἔζη περὶ τὰ 770. Μ.Χ. Οὗτος ἦτο πεπαιδευμένος εἰς τὴν Θεολογίαν, Φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν Ἀραβικὴν διάλεκτον. Συνέγραψε κατὰ τῶν Ἰουδαίων, Σαρακηνῶν καὶ ἄλλων διαφόρων ἐθνῶν. Ἐξεδόθη ἐν Ἰγγολστάλδ. τὸ 1606. καὶ ἐν Ῥατισβῶνα ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῶν πατέρων, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γαζῆς, Θεσσαλονικεύς, ἔνδοξος φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἄριστος, ἤξευρε καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· ἐχρημάτισε προφέσωρ δημόσιος τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Φερράραν. Ἐπροσκλήθη εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὸ τοῦ Πάππα Νικολάου τοῦ πέμπτου, διὰ νὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅλοι σχεδὸν οἱ πεπαιδευμένοι τῆς Ἑλλάδος κατέφυγον εἰς τὴν Ἰταλίαν, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὰ πρωτότυπα τῶν Ἑλλήνων συγγράμματα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τοὺς πολυτίμους θυσαυροὺς, οἵτινες ἔμελλον νὰ πλουτήσωσι τὴν ὁλόκληρον Εὐρώπην. Οἱ δυσχεῖς ἐκεῖνοι φυγάδες εἶναι οἱ ἀκόλουθοι. Θεόδωρος Γαζῆς. Βυσσαρίων Τραπεζούντιος, Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος διδάσκαλος τῶν υἱῶν τοῦ Κωσμᾶ, δουκὸς τῆς Φλωρεντίας, Κωνσταντῖνος Λάσκαρις, Μιχαὴλ Ἀποσολὴς, Ἀνδρόνικος ὁ Κάλλιστος, Ἐμμανουὴλ ὁ Χρυσολορᾶς, Δημήτριος Χαλκοκονδύλης, Γεώργιος Ἑρμώνυμος καὶ ἄλλοι πολλοί, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἔπρεπε νὰ ἐγχαράξωσιν οἱ Εὐρωπαῖοι μὲ χρυσοῦς χαρακτῆρας. Ἔζη τὸ 1450. Μ.Χ. Συνέγραψε Γραμματικὴν ἔντεχνον, καὶ πολλὰ ὠφέλιμον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς βιβλία τέσσαρα. Ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Ἔγραψε καὶ παράφρασιν εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα, καὶ Βατραχομυομαχίαν, καὶ ἄλλα πολλά.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Στουδίτης, ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 759. Τὸ 45. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπελθὼν εἰς τὴν μονὴν τῶν Στουδιτῶν, τὴν ἐν τῷ προαστείῳ τῆς πόλεως κειμένην, ἔγινεν ἀρχιμανδρίτης, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, διότι ἀπεχωρίσθη τῆς γυναικός του Μαρίας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἀνεκαλέσθη ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Εἰρήνης, καὶ ἐφηρίσθη ἡγούμενος τῆς μονῆς τῶν Στουδιτῶν, ἐξ ἧς ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν. Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Νικηφόρου, πάλιν ἕνεκα τούτου, καὶ ἐξωρίσθη καὶ δεύτερον τὸ 809. Ἀνακαλεσθεὶς δὲ πάλιν ἐναντίον τοῦ βασιλικοῦ θεσπίσματος Λέοντος κατὰ τῶν εἰκονομάχων, ἐξάλη πάλιν καὶ εἰς τρίτην ἐξορίαν, ὅτε ἔλαβε διάφορα πάσανα καὶ παιδείας. Περὶ δὲ τὸ 821. ἐπροσκλήθη πάλιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ. Ἀπέθανε δὲ ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ ἁγίου Τρύφωνος τὸ 826. Συνέγραψεν ἕνα μέγαν ἀριθμὸν συγγραμμάτων· τὰ δὲ περισσότερα εἶναι κατὰ τῶν εἰκονομάχων. Β'. ὁμολογίαν τῆς πίστεώς του. γ'. ὕμνος καὶ ἐπιγράμματα 122. δ'. ἐπιστολαὶ εἰς βιβλία ς'. ἐ. κατηχήσιν διηρημένην εἰς μικροὺς λόγους, εἰς τὰς

τεσσαρακοσάς. ς' κεφάλαια 4. περὶ ἀσκητικῆς ζωῆς. ζ' ἐγκώμια τινα εἰς ἁγίους. Ἐξεδόθησαν αἱ ἐπιστολαί, καὶ ἄλλα τινὰ δογματικά, ἐν τῇ Ὀπτρᾳ τοῦ Σιρμόνδου καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ πρεσβύτερος, ἔζη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1143. Μ.Χ. Ἦτον ἀπὸ ἐπισήμων γενεᾶν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ μήτηρ του ἦτον ἀδελφή τινος ἐπισκόπου· καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτον ἐγκρατὴς διαφόρων γλωσσῶν· πρόσετι, ὅτι ἦτο ῥήτωρ, θεολόγος καὶ ποιητής· ἐπωνομάσθη δὲ πτωχός, καθότι ἔζη εἰς τὸν μοναχικὸν βίον. Ἐσύχναζε εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐτάθη καὶ διδάσκαλος εἰς αὐτό. Συνέγραψε δὲ ἔτι καὶ μίαν ὕλην, πρὸς τὸν Περφυρογέννητον Σεβαστοκράτορα κύριον Ἀνδρόνικον τὸν Κομνηνόν. Σῴζονται τούτου ἐπιγράμματα εἰς τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου, καὶ εἰς ὑποθέσεις τῆς θείας Γραφῆς, ἐκδοθέντα ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1536. καὶ ἄλλα 14. διαφόρου ὕλης, ἐκδεδομένα ἐν ἄλλοις τόποις.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Βαλσαμών, ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἔζη τὸ 1192. Ἐχρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, νομοφύλαξ καὶ χαρτοφύλαξ· ἔπειτα προεχειρίσθη καὶ Πατριάρχης τῆς Ἀντιοχείας· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ Ἀντιόχεια κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ἦτον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Λατίνων, ἔμεινεν ἡσυχάζων εἰς Κωνσταντινούπολιν. Θέλουσί τινες, ὅτι ἦτον εἷς καὶ ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Ζωναρᾶν ἔχουν καὶ τοῦτο, τὸ ἑξῆς· Τὰ συγγράμματα του εἶναι ἀποκανόνας ἐκκλησιαστικούς, καὶ ἑρμηνείας εἰς τοὺς κανόνας τῶν ἁγίων ἀποστόλων, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1620. καὶ ἐν Ὀξωνίᾳ τὸ 1672.

ΘΕΟΚΛΗΣ Σπαρτιάτης, περίφημος ἁγιαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Διποίνου καὶ Σκυλλίδος, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Παυσανίας, ἕνα Ἡρακλέα ἐκ κέδρου κατασκευασμένον ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἤλιδος.

ΘΕΟΚΛΗΣ, πλούσιός τις Κορίνθιος, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς μεγαλοψυχίαν του.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυφείδου, καὶ μάντις ἄριστος. Οὗτος προεῖπεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τὸν θάνατον τῶν μνηστήρων τῆς μητρός του Πηνελόπης.

ΘΕΟΚΡΙΝΗΣ, Ἀθηναῖος ὑποκριτὴς τῶν τραγικῶν δραμάτων, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. περὶ Στεφ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, χῖος, ῥήτωρ περίφημος, ἐχρημάτισε μαθητὴς Μητροδώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ. Συνέγραψεν ἐπιστολὰς καὶ λόγους παντηγυρικοὺς καὶ ἄλλα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πρωταγόρου καὶ τῆς Φυλίτης, Συρακούσσιος, ἐγεννήθη τὸ 270. Π.Χ. Ἦτο περίφημος ποιητής, καὶ διὰ τὴν ὑπεροχὴν του ὠνομάσθη Βουκόλος. Ἐστάθη ὁ κορυφαῖος τῶν Βουκολικῶν ποιητῶν. Τὰ συγγράμματά του Δωρικῶς, εἶναι εἰκόνες τῶν χαρακτήρων καὶ ἠθῶν. Σῴζονται τριάκοντα ποιήματά του ἐπιγραφόμενα Εἰδύλλια, καὶ ἄλλα διάφορα ἐκδοθ. ἐν Ὀξωνίᾳ τὸ 1770. εἰς δύο τόμους.

ΘΕΟΜΙΣΤΟΚΛΗΣ, τύραννος τῆς Σάμου, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου, ὁπότε ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

ΘΕΟΞΕΝΟΣ, συνέγραψε περὶ τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος. Λυκ.

ΘΕΟΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Λεώ, τῆς Συμβούλης καὶ Πραξιθέας, αἵτινες ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Διὸ καὶ ἐτιμήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μὲ ἴδιον ναὸν, Λεωκόριον καλούμενον.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Νικάνδρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 742. Π. Χ. Ἐδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ Μιλήσιος, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε κήρυκα εἰς τὴν Σπάρτην ὁ στρατηγὸς Λύσανδρος. Ξενοφ.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαμισισράτου, Χῖος. Θεωρεῖται ὡς ὁ καλήτερος Ἕλλην ἱστορικὸς μετὰ τὸν Ἡρόδοτον, Θουκυδίδην καὶ Ξενοφῶντα. Οὗτος συνέγραψε μίαν συνέπειαν τῆς ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδου, καὶ βιογραφίαν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Κατηγορεῖται ὡς ὀξύθυμος καὶ δηλὸς εἰς τὰς κρίσεις του.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγωδοποιοῦ Θεοδέκτου. Ἔζη τὸ 404. ἐπὶ Πλάτωνος· ἦτο ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας· Σῴζονται τιν' ἀποσπάσματα ἐκδοθ. εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν τοῦ Γροτίου.

ΘΕΟΤΙΜΟΣ, Λακεδαιμόνιος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θέογ. 860.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ Βυζάντιος. Οὗτος ἔζη δίω αἰῶνας πρὸ τοῦ Θεοφάνους τοῦ πνευματικοῦ. Ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς δεκαετοῦς βασιλείας Ἰουστίνου τοῦ νεωτέρου ἀπὸ τὰ 567. μέχρι τοῦ 577.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ Νόννος· τὸ 950. ἔγραψε διὰ προσαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐπιτομὴν τῶν ἱστορικῶν παραγγελμάτων, τὴν ὁποίαν ἐρανίσθη ἀπὸ τὸν Οριβάσιον καὶ ἄλλους παλαιοὺς συγγραφεῖς· ἔτι δὲ καὶ θεραπείας διαφόρων νόσων.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ, υἱὸς Ἰσαύρου, μοναχὸς ἑνὸς μοναστηρίου, τοὐπίκλην πνευματικός. Οὗτος ἐζωρίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος Ἀρμενίου, εἰς τὸν καιρὸν τῆς εἰκονομαχίας.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἐπίδαυρον πόλιν τῆς Πελοποννήσου· ἔζη τὸ 414. Π. Χ. ἦτον ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητὴς εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποίου ἔκαμε καὶ τὴν ἐπιτάφιον ἐπιγραφήν, ὡς λέγεται. Τὰ λείψανα τῶν κωμῳδιῶν του εὑρίσκονται συναγμένα καὶ ἐκδεδομένα, ὑπὸ τὴν τοῦ Γροτίου συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ἤκμαζε περὶ τὸ 181. Μ.Χ. Κατ' ἀρχὰς ἦτον ἐθνικος, καθὼς καὶ ὁ μεταφραστὴς του Γερμανὸς ἀποδεικνύει ἐκ τῶν βιβλίων του, ὅτι ἦτον Ἰουδαῖος ἐκ τῆς αἱρέσεως τῶν Σαδδουκαίων, καθότι καλεῖ τὸν Ἀβραὰμ προπάτορα καὶ τὸν Δαβὶδ πατέρα. Ἀλλὰ διὰ τῆς προσεκτικῆς ἀναγνώσεως τῆς θείας γραφῆς, γνωρίσας τὴν ἀλήθειαν ἔγινε χριστιανὸς τὸ 169. καὶ ἀνεδέχθη τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας. Ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του συνέγραψε τρία βιβλία· ἀλλ' ὁ Δόδελ, ὁ Βολφιος καὶ ὁ Λακτάντιος τὰ ἀποδίδουσιν εἰς ἄλλον τινα Θεόφιλον Ἀντιοχέα. Τὰ πρὸς Αὐτόλυκον τρία τοῦ βιβλία, ἐξεδόθησαν

ἐν Τιγουρίῳ τὸ 1546. καὶ εἰς ἄλλους τόπους ἄλλοτε.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αλεξανδρείας τὸ 385. μετὰ τὸν Τιμόθεον. Ητον ἀνὴρ ἀγχίνους καὶ πολυμαθὴς. Εἶδιξε μέγαν ζῆλον εἰς τὸ νὰ κατακρημνίσῃ τοὺς ναοὺς τῶν ἐθνικῶν, τὰ λείψανα τῆς ἀρχαιότητος· ἀλλ' ἦτο διεφθαρμένης ψυχῆς ἄνθρωπος, καὶ ἀνάξιος τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου, καθότι ἦτο δοῦλος τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν, καθὼς φαίνεται τοῦτο, εἰς τὸν διωγμὸν κατὰ τῶν μοναχῶν τῆς Νιτρίας ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ εἰς τὸ κατὰ τοῦ πραωτάτου Χρυσοστόμου μῖσος, τὸ ὁποῖον συναπέθανε μετ' αὐτοῦ. Εβάσαζε δὲ τὸν θρόνον τῆς Αλεξανδρείας τυραννικῶς χρόνους εἰκοσιοκτώ. Σώζονται μερικά του συγγράμματα. α. πρόλογος πρὸς Θεοδόσιον τὸν αὐτοκράτορα περὶ τοῦ Πάσχα, β. κανόνες μετὰ σχολίων τοῦ Βαλσαμῶνος. γ. λόγος παραινετικὸς ἐν τῇ τοῦ Φαβρικίου βιβλιοθήκῃ. δ. ἐπιστολὴ πρὸς Αμμώνιον, περὶ ὧν ὥρα τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, εἷς τῶν νομικῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· διὰ προσαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος Ιουστινιανοῦ, ἔφερεν εἰς τάξιν τὰ βιβλία τῶν νόμων, ὅτις ὠνομάζετο παρ' αὐτοῦ ὁ πρῶτος ἐν τοῖς νομικοῖς. Ερμήνευσε παραφραστικῶς εἰς τὸ Ελληνικὸν τὰ τέσσαρα βιβλία τῶν Ινστιτούτων. Μερικοὶ δὲ τῶν πεπαιδευμένων θέλουσιν, ὅτι ἡ παράφρασις αὕτη ἔγινε παρά τινος ἄλλου Θεοφιλίτση καλουμένου· ἀλλ' ἀπό τινας περισκέσεις ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ αὐτὸς Θεόφιλος ἐξ-

ναι ὁ παραφραστὴς καὶ συγγραφεὺς τῶν Ινστιτούτων. Απέθανε τό 534. Εκτὸς τούτων συνέγραψε καί τινα ὑπομνήματα εἰς τὰ τρία πρῶτα μέρη τῶν διατάξεων, ἐξ ὧν μερικὰ τεμάχια σώζονται. Εξεδόθη δὲ ἡ παράφρασις αὕτη ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1534. καὶ ἔπειτα ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ὁ φιλόσοφος, ἔζη τὸ 640· Μ.Χ. Ιατρὸς καὶ πρωτοσπαθάριος, καταλιπὼν δὲ τὰ τοῦ κόσμου ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον. Ηκμαζεν εἰς τοὺς χρόνους Ηρακλείου τοῦ αὐτοκράτορος. Εκ τῶν συγγραμμάτων του ἐξεδόθησαν Ελληνισί, α. περὶ κατασκευῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος βιβλία ἕξ. β. περὶ οὔρους, γ'. περὶ διαχωρημάτων τῆς κοιλίας. δ. ὑπόμνημα εἰς τοὺς ἀφορισμοὺς τοῦ Ιπποκράτους. ε. περὶ σφυγμῶν. Εξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέλαντος Κναφεύς, ἀπὸ τὴν Λέσβον· ὁ ἔξοχος μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους, καὶ διάδοχος τῆς περιπατητικῆς σχολῆς· ἐνησχολήσθη ἐξαιρέτως εἰς τὸ περὶ Βοτανικῆς. Οὗτος ἐχρημάτισεν ὁ ταλαιότερος βοτανικὸς μετὰ τὸν Αριστοτέλην. Διὰ τὴν ἄκραν του πολυμάθειαν, φιλοπονίαν καὶ ἀρετὴν, ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Αθηναίων· διὰ δὲ τὴν θαυμαστὴν εὐφράδειαν καὶ εὐγλωττίαν του μετωνομάσθη παρὰ τοῦ διδασκάλου του, ἀπὸ Εὔφρασος, Θεόφραστος. Διογένης ὁ Λαέρτιος σημειόνει πολλὰ του συγγράμματα· Εζη περὶ τὰ 290. Π. Χ. Τὸ περὶ Ηθικῶν χαρακτήρων σύγγραμμά του ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Κοραῆ εἰς Παρίσια τὸ 1798. Τὰ δὲ λοιπὰ ἐν Λειψίᾳ τὸ 1821 εἰς πέντε τόμους.

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ, ὁ Σιμοκάτης, Αἰγύπτιος· ἔζη περὶ τὸ 629. Ἦτον συγγενὴς Πέτρου τοῦ προέδρου τῆς Αἰγύπτου· ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐτιμήθη διὰ τὴν ἀξιότητά του μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦτο. Συνέγραψε μίαν γενικὴν ἱστορίαν, διὰ προτροπῆς τοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν διηγεῖται καὶ περὶ τοῦ ἐλεεινοῦ θανάτου τοῦ Μαυρικίου. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ταύτης ἀναφέρει τὸν Περσικὸν πόλεμον· ὅθεν συμπεραίνεται· ὅτι συνέγραψε τὸ 629. Μ. Χ. Σώζονται ἔτι ἀποριαὶ αὐτοῦ φυσικαί, καὶ ἐπιστολαὶ ἠθικαί, γεωργικαὶ καὶ ἐρωτικαί, τῶν ὁποίων τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ἰω. Ἀννου Γρονθερίου καὶ ἄλλων τὸ 1599. καὶ τὰ λοιπὰ παρ' ἄλλων ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Βουλγαρίας, ἢ Ὀχρίδος, ἔζη τὸ 1107. νομίζεται κατ' ἄλλους Κωνσταντινουπολίτης, κατ' ἄλλους δὲ Βιωτός. Εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐδιδάχθη τὰς μαθήσεις τοῦ τότε καιροῦ· μετὰ ταῦτα ἐχρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς. Ἡ πολυμάθειά του τὸν ἀνέδειξε καὶ διδάσκαλον τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ Δούκα. Ἰωαννάκιου, καὶ Μαρίας τῆς Πριγγιπίσσης αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα ἔγινε καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ὀχρίδος, ἢ πάσης Βουλγαρίας. Τὰ συγγράμματά του εἶναι· ἑρμηνεῖα εἰς τὰ 4. εὐαγγέλια. β'. εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ ἁγίου Παύλου. γ'. εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων. δ'. Εἰς τὰς καθολικὰς ἐπιστολὰς τοῦ Πέτρου. ε'. λόγοι τινὲς καὶ ἐγκώμια. ς'. Εἰς τοὺς δώδεκα Προφήτας ζ'. ἐπιστολαί. η'. Ὁμιλίαι εἰς τὰ ἕνδεκα Εὐαγγέλια, καὶ ἄλλα τινά. Ἐξ ὅλων ἄπαντα τὰ σωζόμενα Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τρεῖς τόμους τὸ 1754 Μ. Χ.

ΘΕΟΣΑΛΟΣ, ποιητὴς Ἀθηναῖος. Δημ.

ΘΕΟΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας. Συγγράφεις τὸν Ἀλκμαίωνα.

ΘΕΟΣΤΑΛΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων· σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, ἐσκοτώθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ἰλ.

ΘΕΣΠΙΠΠΟΣ, Καλυδώνιος, υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὁ δισχιλιοστὸς ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας. Κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ὁμήρου ἦτο προμαχητὴς τὴν κεφαλήν, χωλὸς τὸν ἕνα πόδα, κυρτός, σαλακρὸς καὶ ὁραιότατος ἐλαφοῦ, καὶ μέγας ἐν βρώσει τῶν Ἑλλήνων, καὶ μάλιστα τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Ἀχιλλέως· ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐσκοτώθη κατακέφαλα μὲ τὸν χορόν.

ΘΕΣΠΙΣ ὁ ἀρχαιότατος ποιητὴς τραγικὸς Ἕλλην· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰκαρίαν τὸ 923. Π. Χ. Ἐπροσθεσεν εἰς τὴν τραγῳδίαν ἕνα πρόσωπον, ἐκφράζον λόγους μίαν μεταξὺ τῶν δύω μερῶν τοῦ χοροῦ. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἡ τραγῳδία παρεκαίνετο ἀπὸ μίαν συνάθροισιν μουσικῶν καὶ χορευτῶν, οἵτινες ἐχόρευον καὶ ἐτραγῴδουν ὕμνους πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου. Οὗτος δ' ἐφάνη καὶ σιγὰ σιγὰ κατορθοῖ. Ὁ Ὁράτιος λέγει, ὅτι αὐτὸς ὁ ποιητὴς σταθερώνος ἐπὶ ἁμάξης μὲ μερικοὺς ἄλλους ποιητὰς, παρέκαινε τὰ ποιήματά του ψάλλοντες τὸ πρόσωπον καὶ τὰ γένειά των περιχρισμένα μὲ ὄλυν· ὁ δὲ Σοῦδας ὅτι ἦτον τοῦτο ἁπλῶς κακόνοια.

ΘΕΣΣΑΛΟΣ, ὁ κορυφαῖος τῶν μεθοδικῶν Ἰατρῶν, ἐχρημάτισε καὶ Ἰατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. Ἐδιδάχθη τὴν θεωρίαν τοῦ Θεμίσωνος, ἔπειτα ἐσύστησε ἴδιον σύστημα Ἰατρικῆς σύντομον καὶ ἁπλούστατον· διὰ τοῦτο ἐκαυχᾶτο, ὅτι διδάσκει ἐντελῶς τὴν Ἰατρικὴν εἰς διάστημα ἓξ μηνῶν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑμᾶς μηδὲν χρείαν πείρας καὶ παρατηρήσεως. Ἐνῷ ὁ θεῖος Ἱπποκράτης εἶπεν "Ἡ μὲν τέχνη μακρὴ, ὁ δὲ βίος βραχύς.", ὁ Θεσσαλὸς ἔλεγεν· "βίος μακρὸς, ἡ δὲ τέχνη βραχεῖα". Ἐφαντάζετο ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Ἰατροῦ, δὲν ἦτον ἄλλο, εἰμὴ νὰ πυκνώσῃ, ἢ νὰ ἀραιώσῃ τὰ στερεὰ, καὶ οὕτω νὰ ἰατρεύσῃ τὰ πάθη. Μόνας τὰς ψευδεῖς ταύτας θεωρίας του, ἠξιώθη εἰς τὴν Ῥώμην μεγάλας τιμάς. Ὁ Πλίνιος λέγει, ὅτι ποτὲ Ἰατρὸς δὲν ἐξῆρχετο εἰς τὸν δρόμον μὲ τόσην λαμπρὰν πομπὴν καὶ παράταξιν, ὡς αὐτός· ἀλλ' ἐνδοκιμεῖ ὄχι διὰ τὴν τῆς Ἰατρικῆς του ὀξύτητα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄκραν ὑπολόγιστα, κολακείαν καὶ ὑπόκρισιν, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκολάκευε τοὺς ἀσθενεῖς. Ἐτύγχανε χάριν χαριεστισμοῦ εἰς τὰς αὐλὰς τῶν μεγιστάνων μὲ ἄκραν μετριοπάθειαν. Ὁ Γαληνὸς τὸν ὀνομάζει δεξιμανῆ, κολακα, δοκησίσοφον, τολμηρότατον καὶ ἀναισθητον. Διὰ προσταγῆς του ἐχάραξεν ἐπάνω τοῦ τάφου του "Ἐνταῦθα κεῖται ὁ Θεσσαλὸς ὁ νικητὴς τῶν Ἰατρῶν". Συνέγραψεν ἕνα βιβλίον κατὰ τῶν ὅρκων τοῦ Ἱπποκράτους, ὅπερ ἐμπαίζει πολλάκις ὁ Γαληνὸς καὶ ἄλλοι.

ΘΕΣΣΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου Ἱπποκράτους Ἰατρὸς, ζήσας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀρχελάου.

ΘΕΥΓΕΝΙΣ, γυνὴ τοῦ Ἰατροῦ Νικίου ἐκ Μιλήτου. Θεσσ.

ΘΕΩΝ, ὁ Ἀλεξανδρεύς, ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλιος, ῥήτωρ καὶ σοφιστής. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, τέχνη περὶ προγυμνασμάτων, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐν Ὀξφορδίᾳ τὸ 1630. Ἔζη τὸ 320. Μ.Χ.

ΘΕΩΝ, εἷς τῶν περιφήμων μαθηματικῶν καὶ ἀστρονόμων. Ἔζη περὶ τὰ 365. ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ μέλος τοῦ μουσείου. Ἐγάμη περίφημος καὶ διὰ τὴν πολυμαθεστάτην θυγατέρα του Ὑπατίαν, καὶ διὰ τὰς μαθηματικὰς καὶ ἀστρονομικὰς του γνώσεις. Περιγράφει μίαν ἔκλειψιν τοῦ Ἡλίου, τὴν ὁποίαν παρετήρησε τὸ 365. Ὁ Σουΐδας λέγει, ὅτι ἔζη ἐπὶ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται α. ἔκδοσις περὶ τῆς ὁποίας ὅρα Εὐκλείδην. β. ἡμερολόγιον, καὶ μερικὰ τεμάχια εἰς τὸν κανόνα τοῦ Πτολεμαίου. γ. σχόλια εἰς Ἄρατον. δ. ὑπόμνημα εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Πτολεμαίου, τὸ ὁποῖον συνέγραψε πρὸς χρῆσιν τοῦ υἱοῦ του.

ΘΕΩΝ, περίφημος μαθηματικὸς Σμυρναῖος. Ἔζη τὸ 120. Μ.Χ. ἦτο Πλατωνικὸς φιλόσοφος, συνέγραψεν Ἀριθμητικὰ, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ σώζονται. Ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1644.

ΘΗΓΑΓΟΣ, υἱὸς τοῦ Κλεομένους καὶ τῆς Ἐτικράτης, τὸν ὁποῖον ἔσφαξεν ἡ ἰδία του ἀδελφὴ Ἀριστόκλεια, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν πατέρα της.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ, μαθητὴς τοῦ Σκύρτου, εἷς ἀπὸ τοὺς τριάκοντα τυράννους τῶν

Αθηνῶν, τοὺς ὁποίους ἐσύσησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὴν νίκην. Μίαν ἡμέραν ἦτο προσκεκλημένος μὲ ἄλλους τινας εἰς ἕνα συμπόσιον· ἐν ᾧ δὲ ἔτρωγον ἔπεσε τὸ ὀσπήτιον καὶ ἐρόνευσε ὅλους ἐκτὸς τοῦ Θηραμένους. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐμακάριζον διὰ τοῦτο, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη "ἡ τύχη βέβαια μεγαλήτερον κακὸν μ' ἑτοιμάζει. καὶ τῷ ὄντι μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ ἐδιάσθη νὰ πίῃ τὸ φαρμάκι.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ Κεῖος, σοφιστὴς. Ἔγραψε περὶ ὁμοιώσεως λόγου, περὶ εἰκόνων καὶ περὶ σχημάτων.

ΘΗΡΙΚΛΗΣ, περίφημος σκευοποιὸς Κορίνθιος, κατασκευάζων διάφορα εἴδη ἀγγείων ἐκ πηλοῦ, ἢ ξύλων. Αθην. Λουκ

ΘΗΡΙΠΠΙΔΗΣ Αθηναῖος, ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του Δημ.

ΘΗΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἰνησιδάμου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοφῶντος, τύραννος τῶν Ακραγαντίνων εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 480. Π. Χ.

ΘΗΣΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Αθηνῶν, καὶ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως, εἷς ἀπὸ τοὺς ἀργοναύτας, συγγενὴς τοῦ Ηρακλέους. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ ἦτο γενναῖος καὶ πλήρης ἀγαθότητος. Εκὼν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κρήτην, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Αθηναίους ἀπὸ τὸν ἐτήσιον φόρον, φονεύσας τὸ φοβερὸν θηρίον τὸν Μινώταυρον. Εκατώρθωσε δὲ τοῦτο μέσον τῆς Αριάδνης, ἥτις τοῦ ἔδωκεν ἕνα νῆμα, καὶ ὁδηγούμενος ἐκ τούτου εἰσῆλθεν εἰς τὸν Λαβύρινθον, καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐξῆλθεν ἀβλαβής.

ΘΗΣΕΥΣ, ἱστορικὸς ἔνδοξος. Ἔγραψε τοὺς βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν εἰς βιβλία ς. Κορινθιακῶν βιβλία τρία, καὶ περὶ τοῦ Ισθμικοῦ ἀγῶνος.

ΘΙΜΒΡΑΧΟΣ, πολεμιστὴς Αθηναῖος. Ξενοφ.

ΘΙΜΒΡΩΝ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΘΟΑΣ Ελλην, ἐβασίλευεν εἰς τὴν Λῆμνον τὸ 960. Π.Χ. καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Κύπρον.

ΘΟΑΣ, υἱὸς τοῦ Ικαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

ΘΟΒΕΛ, πρῶτος, ὅστις ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ ἀναλύειν τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον.

ΘΟΥΚΛΗΣ, ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Νάξον ἐν Σικελίᾳ. Θουκ.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μιλησίου, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, Αλωπικεὺς τὸν δῆμον. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος ἀντεπολιτεύοτο πάντοτε κατὰ τοῦ Περικλέους, διὸ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Αθήνας δι' ἐξοστρακισμοῦ. Θουκ α. 117. Πλάτ. Λάχ.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μιλησίου καὶ ἐγγονὸς τοῦ προτέρου Θουκυδίδου, φίλος τοῦ Νικίου, καὶ εἷς τῶν ἐξαιρετωτέρων ἐν Αθήναις πολιτῶν, χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Πλατ. Λαχ σελ, 179.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, περίφημος ἱστορικὸς ἐν Αθήναις, υἱὸς τοῦ Ολώρου, καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Αναξαγόρα καὶ τοῦ ῥήτορος Αντιφῶντος, νεώτερος 10. χρόνους

τοῦ Ηροδότου, γεννηθεὶς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 77. Ολυμπιάδος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Οὗτος ἐκστρατεύσας εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Αμφίπολιν, ἐπολέμησε γενναίως κατὰ τοῦ Βρασίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἡ πόλις ἐκυριεύθη ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θουκυδίδης ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Αθηναίων, ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν Θρᾴκην, ὅπου συνέγραψε τὴν πολύτιμον ἱστορίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς 8. βιβλία μετὰ πολλῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας, φιλαληθείας καὶ ἀμυρολη|ψίας. Εμεινε δὲ ἀτελὴς ἢ διὰ τὸν θάνατόν του, ἢ διότι δὲν ἀνείχετο νὰ περιγράψῃ τὰ μετὰ ταῦτα δεινὰ τῆς πατρίδος του, ἐκ τούτου τοῦ πολέμου. Κατά τινας λέγεται, ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων, κατ᾽ ἄλλους δὲ πολὺ νεώτερος, Θουκ. δ 104. Αριστοφ. Αχ. 703. Φαβρ. Ελλ. βιβλ. 11. σελ. 721.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλου φίλος καὶ ξένος τῶν Αθηναίων. Θουκ. η. 92. (- - υ -, παρα οἱ τοῖς ὕστερον καὶ - υυ -.)

ΘΟΥΨΑΝΗΣ, κόλαξ καὶ ἀπατεὼν εἰς Αθήνας. φατρίαρχης τοῦ Κλέωνος, Αριστοφ.

ΘΟΩΓΗΣ, κήρυξ τοῦ Μενεσθέως, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος Ομ. Ιλ.

ΘΡΑΣΙΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην, ὑπὸ τοῦ Αχιλλέως Ομ. Ιλ.

ΘΡΑΣΙΑΛΚΗΣ, Ελλην, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος. Στράβ. βιβ. ά.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκίου, ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας, ἀνὴρ μὲ γενναιότητα, ἀνδρείαν καὶ σαθερότητα. Μετὰ τὴν σύσασιν τῶν τριάκοντα τυράννων εἰς τὰς Αθήνας, αὐτὸς βλέπων τοὺς πολίτας τυραννουμένους ὑπ᾽ αὐτῶν, καὶ τοὺς μὲν νὰ ἐξορίζουν, τοὺς δὲ νὰ θανατώνουν, τῶν δὲ νὰ δημεύουν τὰ ὑπάρχοντα, κατέφυγεν εἰς τὰς Θήβας, καὶ συλλέξας φυγάδας τινας καὶ φιλοπάτριδας ἀνδρείους, ἦλθεν εἰς Αθήνας καὶ ἐκυρίευσε πρῶτον ἕνα μικρὸν χωρίον ὀνομαζόμενον Φυλήν. Ἐκεῖθεν δὲ ὁρμώμενος κατεπολέμει τοὺς ἐν τῇ πόλει τυράννους, ἕως τοὺς ἐπολιόρκησεν. Εἰς τοιαύτην περίσασιν καὶ οἱ κατεπτοημένοι ἀπὸ τὰς τυραννίας, καὶ δυσαρεσημένοι ἔσωθεν Αθηναῖοι, λαβόντες θάρρος ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν δύναμιν, ἐνωμένοι μὲ αὐτοὺς κατήργησαν διόλου τὴν ἐξουσίαν τῶν τριάκοντα, καὶ τοὺς ἀπέβαλαν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἐσύστησαν τὴν προτέραν των πολιτείαν, συγχωρήσαντες καὶ ὅλα τὰ ἀτοπήματα τῶν πολιτῶν, ὅσα εἶχον πρᾶξει μεταξὺ των ἐπὶ τῆς τυραννίας. Ἐκάλεσεν δὲ τὸν ἐπὶ τοῦτο συσταθέντα νομοθέτην Αμνησείαν· Δι᾽ ἀμοιβὴν δὲ αὐτῶν τῶν κατορθωμάτων τοῦ Θρασυβούλου, τὸν ἐστεφάνωσαν μὲ κλάδον ἐλαίας. Λέγεται δέ, ὅτι οὗτοι οἱ τριάκοντα τύραννοι, εἰς διάστημα τριῶν καὶ ἥμισυ μηνῶν, καθ᾽ οὓς ἐξουσίαζον τὴν πόλιν, ἐφόνευσαν τοσους πολίτας ἀκριτως, ὅσοι δὲν ἐφονεύθησαν εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ο Θρασύβουλος ἐφονεύθη ἐσχάτως εἰς τὴν σκηνὴν του ἀπροσδοκήτως ἀπὸ βαρβάρους, οἵτινες ὥρμησαν κατ᾽ αὐτοῦ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, τύραννος τῆς Μ

λήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ 625. Π. Χ. σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου, περίφημος εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν φρόνησιν του καὶ πολιτικὴν ἐμπειρίαν, ὥστε ὅλοι οἱ λοιποὶ τύραννοι τῶν ἄλλων πόλεων, ἐλάμβανον συμβουλὰς παρ' αὐτοῦ περὶ συντηρητικῶν μέσων. Ἡρόδ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ξενοκράτους, Ἀκραγαντῖνος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐνίκησε εἰς τοὺς Πυθικοὺς καὶ Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, τύραννος τῶν Συρακουσσῶν, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱέρωνος, βασιλεύσας τὸ 465 Π.Χ. ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην του σκληρότητα, ἐδιώχθη μετὰ ὀκτὼ μῆνας ὑπὸ τῶν Συρακουσσίων, οἵτινες ἐδίωξαν τὴν δημοκρατίαν των. Πολύβ.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΟΣ, Θηβαῖος υἱὸς τοῦ Θήρωνος, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΟΣ, ἐπίσημος δημαγωγὸς Ἑλλ. Ξενοφ.

ΘΡΑΣΥΚΛΟΣ, εὐγενὴς Ἀργεῖος, ἀναφερόμενος παρὰ τοῦ Πινδ.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, περίφημος μαθηματικὸς, ἀστρολόγος καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος. Ἔζη ἐπὶ αὐτοκράτορος Τιβερίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐτιμήθη μεγάλως, διὰ τὰς βαθείας αὐτου ἀστρολογικὰς γνώσεις.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, Μακεδόνιος, ὁπαδὸς Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας Δημ.

ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ, Χαλκηδόνιος, σοφιστής. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος. Συνέγραψε περὶ Ῥητορικῆς τέχνης.

ΘΡΑΣΥΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρός του εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἰλ.

ΘΡΑΣΩΝ, Ἀθηναῖος φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΘΡΑΣΩΝΙΔΑΣ, Ἠλεῖος, ὅστις ἀπεκατέστησε τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του Ἦλιδα. Ξενοφ.

ΘΥΕΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι ἐφόνευσαν τὸν ἀδελφόν των Χρύσιππον, ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος καὶ κατῴκησαν εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ὁ μὲν Ἀτρεὺς λαβὼν εἰς γυναῖκα τοῦ τὴν Ἀερόπην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Εὐρυσθέως, ἔγινε καὶ διάδοχος τοῦ βασιλείου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν του.

ΘΥΜΟΙΤΗΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. (2) ἐπίσημος βουλευτὴς τῆς Τρωάδος.

ΘΥΜΟΚΛΗΣ, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων.

ΘΥΜΟΛΕΩΝ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΘΥΟΣ, ἀπὸ τὴν Παμφυλίαν, περιβοήτος διὰ τὴν μεγάλην του ἀβδηφαγίαν.

ΘΥΡΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Δυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Θυραία. Παυ.

ΘΩΘ, Ζ Ερμῆς.

ΘΩΜΑΣ Γρήσχαμ, ἔμπορος Ἄγγλος. Οὗτος ἔκτισε τὸ Αὐτόνομον πανεπιστήμιον τὸ 1579.

ΘΩΜΑΣ ὁ Μάγιστρος, ὁ μετονομασθεὶς διὰ τοῦ μοναχικοῦ του σχήματος Θεόδουλος. Ἦτο γραμματικὸς, ῥήτωρ καὶ χαρτοφύλαξ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τῶν ἐσοχῶν Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου. Μετὰ δὲ ταῦτα παραιτήσας, τὸν κοσμον ἀπῆλθεν εἰς μοναστήριον, ὅπου ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ. Τούτου τὰ συγγράμματα εἶναι α΄ ἐκλογαὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων κατ' ἀλφάβητον. β΄ ἐγκώμιον εἰς Γρηγόριον τὸν Θεολόγον. γ. λόγοι ἐγκωμιαστικοὶ τέσσαρες. δ. ἐπιστολαὶ ὀκτώ. ε΄. Βίοι Πινδάρου, Εὐριπίδου καὶ Ἀριστοφάνους. Ἔζη περὶ τὸ 1327. Μ.Χ. Ἐξεδόθησαν ἐν Ρώμῃ τὸ 1757. καὶ ἐν ἄλλοις πόλεσι.

ΘΩ. ΓΚΙΩΝ, δεσμοτηλωτὴς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Τοῦτον ἀναφέρει εἰς τὰς κωμῳδίας του ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης.

I

ΙΆΔΜΩΝ, Σάμιος, υἱὸς τοῦ Πραισσοπόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο δοῦλος ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος. Ἡρόδ.

ΙΑΚΩΒΟΣ Ἐρβάς, ἐρασμιος θεολόγος τῆς Ἀγγλίας. Ἔζη τὸ 1758. Μ. Χ.

ΙΑΚΩΒΟΣ ὁ ἀδελφόθεος, υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου, ὁ ἔχων καὶ τὸ ἐπώνυμον Ἰοῦστος. Ἐχρημάτισε πρῶτος ἱεράρχης τῶν Ἱεροσολύμων. Σώζεται παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ μία ἐπιστολή του, καὶ τινα ἄλλα. α΄ εὐαγγέλιον περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου. β΄ εὐαγγέλιον περὶ τῆς νηπιότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸν Πέτρον, εἰς τὸν Ματθαῖον ἢ Θωμᾶν, γ΄ μία λειτουργία. Ἀπέθανε τὸ 62. Μ.Χ. Τὰ εὐαγγέλια ἐξευρέθησαν ἐν τῷ κώδικι τοῦ Φαβρικίου, ἡ δὲ λειτουργία τὸ 1560. ἐν Παρισίοις ὑπὸ Κλαυδίου.

ΙΆΜΒΛΙΧΟΣ, περίφημος φιλόσοφος νεοπλατωνικός. Κατήγετο ἀπὸ μίαν ἐπίσημον γενεὰν τῆς Χαλκίδος, εἰς τὴν κοίλην Συρίαν. Ὁ Σουΐδας τάσσει αὐτὸν ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου· πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Καισαρικὴν αὐλὴν ὁ μαθητὴς του Σώπατρος, ἐδόθη εἰς τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν. Εἶχε διδάσκαλόν του τὸν Πορφύριον, καὶ ἔλαβε μεγάλην ὑπόληψιν. Ὁ Καίσαρ Ἰουλιανὸς ἔλεγεν ὅτι, ἦτο κατώτερος τοῦ Πλούτωνος μόνον κατὰ τοὺς χρόνους. Ἡ ἀρίστη καὶ θαυματουργικὴ του δύναμις ἠξίωσε τὴν πρὸς αὐτὸν τιμὴν περισσοτέρων, ὥστε ὠνομάζετο καὶ θαυματουργός. Αὐτὴ ἡ φήμη καὶ ἡ πολυμάθεια τοῦ ἀνδρὸς, συνήθροισαν εἰς αὐτὸν πολλοὺς μαθητὰς πανταχόθεν. Ὁ Φαβρίκιος ἐξέδωκεν ἕνα διεξοδικὸν κατάλογον τῶν συγγραμμάτων του, ἐξ ὧν τὰ

πλεῖσα ἐχάθησαν. Τὰ σωζόμενα δὲ εἶναι α΄. περὶ μυστηρίων τῶν Αἰγυπτίων, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ θεουργίας τῶν ἐθνικῶν, καὶ ἐξηγεῖ τὰς δυσκολίας, αἵτινες ἀπαντῶνται εἰς τὴν Θεολογίαν. β΄. περὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πυθαγόρου βιβλία δέκα. Τὸ περὶ μυστηρίων ἐξεδόθη μετὰ σημειώσεων ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1678. ὑπὸ Θωμᾶ Γάλε. Τὸ περὶ τοῦ βίου τοῦ Πυθαγόρου μετὰ σημειώσεων καὶ ἐπιδιορθώσεων ἐν Αμστελοδάμῳ τὸ 1707. Η εἰσαγωγικὴ εἰς τὰ Αριθμητικὰ καὶ Μαθηματικὰ διδασκαλία ἐν Αρνεμίᾳ τὸ 1668. Τὰ δὲ θεολογούμενα τῆς Αριθμητικῆς του ἐν Παρισίοις τὸ 1543.

ΙΑΝΟΣ, βασιλεὺς ἀρχαιότατος ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς Ιταλίας, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ὠνομάσθη Λάτιον.

ΙΑΟΣ, ἔνδοξος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. Οἱ Κινέζοι λέγουσιν ὅτι ἦτον ὁ νομοθέτης των, καὶ ὅτι ἦτο τὸ παράδειγμα ὅλων τῶν ἡγεμόνων. Ἐκάθησεν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τὸ 2357. Π. Χ. καὶ ἔλαβε τὸν Κοὶμ διὰ διάδοχόν του. Ἀπ᾽ αὐτὸν ἤρχισεν ἡ ἱστορία τῶν Κινέζων νὰ ἦναι βέβαιος· ὅτι, διηγεῖται αὐτὸς ὁ πρίγγιψ εἶναι μυθώδες καὶ ἀβέβαιον.

ΙΆΠΥΞ, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ιταλίαν, καὶ ὠνόμασεν ἐκ του ὀνόματός του ἓν μέρος αὐτῆς Ιαπυγίαν. Στράβ.

ΙΑΡΒΑΣ, βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Γετουλίας εἰς τὴν Αφρικήν. Οὗτος βιάσας τὴν Διδὼ, ὡς λέγεται διὰ νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναῖκα, ἔγινεν αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας του.

ΙΑΣΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τὴν Αρκαδίαν, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην, θυγατέραν τοῦ Μωνίου, καὶ ἐγέννησε τὸν Αρκάδα.

ΙΆΣΩΝ, Ἕλλην ἀπὸ τὸ Αργος, νεώτερος Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνέως. Ἐγραψεν ἀρχαιολογίαν τῆς Ἑλλάδος βιβλία τέσσαρα, Ιστορίαν τοῦ Αλεξάνδρου μέχρι τῆς ἁλώσεως τῶν Αθηνῶν ὑπὸ τοῦ Αντιπάτρου, πατρὸς τοῦ Κασάνδρου.

ΙΆΣΩΝ, ἔνδοξος στρατηγὸς Ἕλλην. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου 40. ἥρωες ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἀπὸ τὴν Κολχίδα καὶ ἔφερον ἐκεῖθεν τὸ χρυσόμαλλον δέρας εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΓΑΣΩΝ, υἱὸς τοῦ Μενεκράτους, Ρόδιος φιλόσοφος μαθητὴς καὶ διάδοχος εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ποσειδωνίου φιλοσόφου. Ἔγραψε βίους τῶν ἐνδόξων φιλοσόφων. Ιστορίαν τῆς Ελλάδος, καὶ τῆς νήσου Ῥόδου.

ΓΑΤΡΟΚΛΗΣ, Αθηναῖος, ὀπαδὸς καὶ πιστὸς Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ,

ΓΒΥΚΟΣ, περίφημος ποιητὴς Λυρικὸς Ἕλλην. Ἐκ τῶν ποιημάτων του μόνον τινα λείψανα σώζονται. Ἔζη τὸ 540. Π, Χ. Ἀπέθανε δολοφονηθεὶς ἀπὸ ληστάς.

ΓΝΑΤΙΟΣ, ὁ Θεοφόρος. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην ἐπειδὴ ἐσήκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Ιησοῦν Χριστὸν καὶ ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Νύραν πόλιν τῆς Σαρδινίας. Ἐτάθη ἐπίσκοπος τῆς Αντιοχείας, καὶ ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην δέσμιος, καὶ ἐπροσκλήθη νὰ θηριομαχήσῃ

σῃ, καὶ οὕτω κατεφαγώθη ἀπὸ τοὺς λέοντας τὸ 55. Μ.Χ. Σώζεται μέγας ἀριθμὸς ἐπιστολῶν του, τὰς ὁποίας ἐσύναξεν ὁ Πολύκαρπος, ἐξ ὧν τινες κρίνονται ὡς νοθοι, μία πρὸς τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, καὶ μία πρὸς τὴν παρθένον Μαρίαν, καὶ ἄλλας πρὸς ἄλλους. Φέρονται εἰς τὰς ἐπιστολὰς ταύτας δύω ἐκδόσεις διάφοροι· διὸ καὶ φιλονεικοῦσιν οἱ κριτικοὶ περὶ τῆς ἀληθοῦς γνησίας ἐκδόσεως. Τὰ σωζόμενα ἐξ αὐτῶν ἐξεδόθησαν Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Ουαλεντίου ἐν Διλέγγᾳ τὸ 1557. καὶ Ἑλληνολατινιστὶ μετὰ σημειώσεων, ὑπὸ Γουλιέλμου Μορελίου ἐν Παρισίοις τὸ 1558. καὶ ἀλλαχοῦ τὸ 1566. 1644. 1646. 1680. καὶ 1109.

ΙΔΑΙΟΣ, Ρόδιος, υἱὸς τοῦ Λισσοῦ, περίφημος ποιητής, ὅστις ἐμιμήθη μεγάλως τὸν Ὅμηρον. Συνέγραψε ποιήματα τῆς Ρόδου.

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ, περίφημος καὶ ἀνδρεῖος Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀπόγονος τοῦ Μίνοος βασιλέως τῆς Κρήτης. Οὗτος ὑπῆγεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ 80. πλοῖα, καὶ ἐπολέμησε μὲ μεγίστην ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν, καὶ ἐφόνευσε καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρῳαδίτας. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, ὑπέπεσε καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες εἰς μεγάλην τρικυμίαν, καὶ πρὸς σωτηρίαν του ἔταξεν εἰς τὸν Ποσειδῶνα νὰ θυσιάσῃ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἀπαντήσειν, ἅμα φθάσῃ εἰς τὴν Κρήτην. Πρῶτος λοιπὸν ἄνθρωπος ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ ἠγαπημένος του υἱός, τὸν ὁποῖον καὶ ἐθυσίασεν εὐθὺς κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του· ἀλλ' ἐδιώχθη ἀπὸ τοὺς Κρητάς ὡς σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. Φεύγων τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ του ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε τὴν πόλιν Σαλεντίνην, διοικήσας εἰς αὐτὴν πολὺν καιρὸν μὲ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ, υἱὸς τοῦ Βονὸς ἐξ ἱερατικοῦ καταγόμενος γένους. Ἐγεννήθη τὸ 624, Π.Χ. ἐπροφήτευσε περὶ Χριστοῦ περὶ τὰ 572. Εὑρέθη μετὰ τῶν αἰχμαλώτων ἐπὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, μετὰ τοῦ Ιούδα τοῦ Ἰωακείμ, τὸ πέμπτον ἔτος τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας του. Ἱερεὺς ὢν ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν τὸ πρόσωπον τοῦ θεοῦ, καὶ ἐδιωρίσθη προφήτης. Λέγουσιν ὅτι ἐφονεύθη ἀπό τινα τοῦ γένους του. Περὶ δὲ τοῦ τάφου του διηγοῦνται ἐξαίσια. Ἡ προφητεία του τάσσεται μετὰ τῶν μειζόνων προφητῶν. Ρήσεις τινες ἀναφέρονται ἀπὸ παλαιούς, αἱ ὁποῖαι ἐν τοῖς κανονικοῖς δὲν εὑρίσκονται.

ΙΕΡΑΔΗΣ, Σπαρτιάτης, Ἐρωτηθεὶς παρά τινος ξένου μὲ ποίαν ποινὴν ἐπαιδεύοντο εἰς τὴν Στάρτην οἱ μοιχοί, καὶ παρατηρήσας ὅτι ὁ Λυκοῦργος δὲν ἐδιώριζεν εἰς αὐτοὺς κάμμίαν παιδείαν, ἀπεκρίθη, ὦ φίλε εἰς ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει τοιαύτη κακία. Ἀλλ' ἐὰν τύχῃ ἐπανέλαβεν ὁ ξένος, εἰς ποίαν ποινὴν θέλει ὑποβληθῇ; Νὰ δώσῃ ἕνα βοῦν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἱεράδης, ὅστις ἰσάμενος πέραν τοῦ ὄρους Ταϋγέτου, νὰ ἠμπορῇ νὰ πίνῃ νερὸν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Εὐρώταν. Ἐγέλασεν ὁ ξένος λέγων, ὅτι τόσος μέγας βοῦς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ. Πῶς λοιπὸν εἶπε θέλεις νὰ ὑπάρξῃ

βαιχρία εἰς τὴν Σπάρτην, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ τρυφαί, τὰ πλούτη καὶ ἡ ἀπόλεια καταφρονοῦνται;

ΙΓΡΑΞ. ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων.

ΙΕΓΕΜΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἐξεκίου· ἔζη τὸ 628. Π. Χ. Ἐπροφήτευσεν ἀπὸ τὰ 13. ἔτη τοῦ βασιλέως Ἰωάτου, μέχρι τῶν 11. ἐτῶν τοῦ βασιλέως Σεδεκίου, ὅτε ἔλαβε πέλος καὶ ἡ βασιλεία τῶν Ἰουδαίων. Ἐλήφθη αἰχμάλωτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἰουδαίων· ἀλλ' ὁ Ναβουχοδονόσωρ τὸν ἠλευθέρωσε, καὶ ἀπῆλθεν ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὁμογενεῖς του εἰς Αἴγυπτον, ὅπου καὶ ἐπροφήτευσεν ἐκ νέου· διὸ καὶ οἱ ὁμογενεῖς του κινηθέντες κατ' αὐτοῦ, ἐλιθοβολήθησαν. Αἱ προφητεῖαί του σώζονται εἰσέτι. Φαίνεται, ὅτι ὁ προφήτης Βαρούχ ἦτον ὁ γραφεύς του· αὗται δὲ τάσσονται μετὰ τὰς τοῦ Ἡσαΐου. Ἐτι σώζονται καὶ οἱ θρῆνοι, αἵτινες τιμῶνται καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς. Ἀπονέμονται εἰς αὐτὸν καὶ τὰ βιβλία τῶν Βασιλειῶν, καί τινες ψαλμοί· φέρονται δὲ καί τινα ἀπόκρυφα ὑπὸ τὸ ὄνομά του, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν τὸ 1511.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ, ἀπὸ τὴν Νικομήδειαν, κριτὴς τῆς Βιθυνίας, καὶ μέγας χριστιανομάχος. Συνέγραψε δύω λόγους πρὸς τοὺς χριστιανούς, διὰ τῶν ὁποίων προσπαθεῖ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, καὶ προτιμᾷ ὁ ἀσεβέστατος τὸν Τυανέα Ἀπολλώνιον, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Χριστὸν καὶ σωτῆρά μας. Ὁ Εὐσέβιος τὸν ἐλήρεσε, καὶ ἐφύλαξε τινα ἀποσπάσματα τούτων τῶν δυσσεβῶν του λόγων. Ἔζη τὸ 500. Ψ. Χ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ, Ἀλεξανδρεύς, φιλόσοφος. Ἔζη τὸ 450. Μ. Χ. Ἐδίδασκεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν, ἔχων μαθητὴν καὶ Ἀθηναῖον τὸν Γαζαῖον. Συνέγραψε περὶ προνοίας καὶ εἱμαρμένης πρὸς τινα τῶν ἐπισήμων Ὀλυμπιόδωρον, ἐν ᾧ ἑρμηνεύει καθαρώτατα τὴν Πλατωνικὴν διδασκαλίαν, καὶ κάμνει παραλληλισμὸν ταύτης μὲ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἔχει καὶ ὑπόμνημα εἰς τὰ τοῦ Πυθαγόρου χρυσᾶ ἔπη, καί τινα Ἀσεῖα. Ἐξεδόθη τὸ περὶ προνοίας καὶ εἱμαρμένης ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1593. καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1678.

ΙΕΡΩΝ, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ.

ΙΕΡΩΘΕΟΣ, Δενδρινὸς, Ἰθακήσιος, ἱεροκήρυξ, πρῶτος διδάσκαλος καὶ κτίτωρ τῆς περιφήμου σχολῆς τῆς Σμύρνης. Τοῦτον διεδέχθη μετὰ θάνατον ἕτερος Ἰθακήσιος Χρύσανθος Ζ, Χρύσανθος.

ΙΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Δεινομένους, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσσῶν ἐν Σικελίᾳ τὸ 475. Π. Χ. Ἐσάθη σοφὸς ἡγεμών· ἦτο φίλος τῶν πεπαιδευμένων, πρὸ πάντων τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, καὶ Πινδάρου. Λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τούτου καὶ ὁ Αἰσχύλος, καὶ ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Πίνδ. Ἡρόδ.

ΙΕΩΝ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων, ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ.

ΙΕΩΝ ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ Ἱεροκλέους, βασιλεὺς τῶν Συρακουσσίων, ἀπὸ γένος τοῦ Κλέωνος, καὶ μιμητὴς τῶν ἀρετῶν του. Ὅλαι αἱ πόλεις ἐπρόστερνον εἰς αὐτὸν τὸ διάδημα, καὶ τὸν ἐχειροτόνησαν γενικὸν ἀρχιστράτηγον κατὰ τῶν Καρχηδονίων. Ἐταξεν μέγας ὑπέρ. Οἱ ὑπήκοοί του τὸν ὑπολύπτοντο, ὡς

πατέρα των· ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς τὸν λαὸν διὰ τὸ κοινὸν καλόν, ἡ φιλομάθειά του εἰς τὰς ὠφελίμους τέχνας, καὶ ἐπιστήμας, ἡ προσοχὴ εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ χαρίσματα τοῦ περιφήμου Ἀρχιμήδους, τὸν ἀποδεικνύουσιν ἕνα μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ἀπέθανε τὸ 215. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 91. χρόνων.]

ΙΕΙΩΝΥΜΟΣ, ὁ Θῆβος, ἀπὸ τὴν Δαλματίαν· ἐγνώριζε τὴν Λατινικὴν, Ἑλληνικὴν καὶ Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν. Περιῆλθε χάριν μαθήσεως, τὴν Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Δαλματίαν, Θρᾴκην, Αἴγυπτον, Συρίαν καὶ Παλαιστίνην. Συνέγραψε Λατινικὰ ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα· μετέφρασεν ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ τὴν παλαιὰν διαθήκην. Ἔζη τὸ 400. Μ.Χ.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, ὁ Καρδιανὸς, (πόλις τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου,) ἐσάθη παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Τὸ ἀξιολογώτερον σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν, εἶναι ἡ Ἱστορία τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου. Οἱ παλαιοὶ μόλον τοῦτο τὸν κατηγοροῦσιν, ὅτι πολλάκις ἐκυριεύετο ἀπὸ ἐλληνοπάθειαν καὶ ἀφυολαψίαν.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ὁ Ῥόδιος, περίφημος φιλόσοφος περιπατητικός. Ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψε φιλοσοφικὰ, καὶ περὶ ποιητῶν.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους τραγῳδοποιὸς, Ἀθηναῖος. Ἀρις.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ἐκ τῆς νήσου Ἀνδρου νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἡρόδ.

ΙΕΦΕΡΗΣ, περίφημος ἱστορικὸς Ἀγγλος. Ἔζη τὸ 1125. Μ. Χ.

ΙΖΩΑΝΝΗΣ, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του ἔγινεν ἱερεύς. Ὁ εἰκοστὸς τρίτος παπποὺς Ἰωάννης, τὸν ἔκαμε Καρδηνάλην τὸ 1415. καὶ τὸν ἀρῆκε τοποτηρητὴν εἰς τὴν Ῥώμην. Ὅταν ὁ Λαυδισλάος εἰσῆλθε διὰ τῶν ὅπλων, καὶ ὑπεχρέωσε τὸν πάππα νὰ φύγῃ, ὁ Ἰζωλάνης ἔπεσεν αἰχμάλωτος, ὁ δὲ Σφίρζας τὸν ἠλευθέρωσε, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Μιλάνο, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκήρυξε διοικητὴν τῆς Γένοβας. Ἀπέθανε τὸ 1421. Μ.Χ.

ΙΖΑΒΕΛΛΑ, θυγάτηρ τοῦ Νιγαρόλου πολίτου Βερονέζου, ἥτις ἐκ νεαρᾶς της ἡλικίας ἦτον εὔγλωττος. Ἐσπούδασε ὅλας τὰς ἐπιστήμας, καὶ κατεξοχὴν τὴν φιλοσοφίαν. Εὐνόησεν ἀπείρους δημηγορίας διὰ νὰ παρακινήσῃ τὸν Πάππαν, καὶ τοὺς χριστιανοὺς βασιλεῖς, διὰ νὰ κινήσωσι πόλεμον κατὰ τῶν Τούρκων. Ὁ Καρδηνάλης Βησσαρίων ἀναγινώσκων ἕνα τῶν λόγων της δὲν ἠμπορεῖ νὰ πεισθῇ, ὅτι ἦτο σύγγραμμα γυναικός, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Βερώνην διὰ νὰ τὴν ἰδῇ. Ἀπέθανε τὸ 1466. Μ.Χ.

ΙΗΣΟΥΣ ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, γεννηθεὶς ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἄνευ πατρὸς. Ἀπέθανε διὰ σαρκικοῦ θανάτου ὡς ἄνθρωπος δὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, τὸ 33. ἔτος τῆς ἡλικίας του· καὶ ἀνέστη ἐνδόξως ὡς θεὸς τριήμερος ἐκ τοῦ τάφου. Ἡ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διδασκαλία ἦτο πάντοτε διὰ ζώσης φωνῆς μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, τὴν ὁποίαν ἔπειτα οἱ θεῖοι εὐαγγελισταὶ συνέγραψαν ἐν πνεύματι ἁγίῳ. Μεταξὺ τούτων εὑρίσκεται καὶ ἡ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπόκρισις, πρὸς τὴν

ἐπιστολὴν τοῦ Αὐγάρου, ἡγεμόνος τῆς Ἐδέσσης, τὴν ὁποίαν ὁ Εὐσέβιος πρῶτος ἐφανέρωσεν ἐκ τῶν τῆς Ἐδέσσης Ἀρχείων, μεταφράσας αὐτὴν ἐκ τοῦ Συριακοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικόν. Αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Εὐσεβίου.

ΙΗΣΟΥΣ τοῦ Ναυῆ, υἱὸς τοῦ Ναυῆ, ἀπὸ τὴν φυλὴν Ἐφραΐμ, καὶ διάδοχος τοῦ Μωσέως. Ἐγεννήθη τὸ 1588. Π.Χ. καὶ ἀπέθανε τὸ 1478. Συνέγραψε 17, ἐτῶν ἱστορίαν.

ΙΗΣΟΥΣ, ὁ υἱὸς τοῦ Σειράχ ἐκ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους. Ἤλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 38. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, περὶ τὴν 159. Ὀλυμπιάδα. Ὁ προπάτωρ αὐτοῦ εἶχε τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ἰησοῦς ἔκγονός του ἐκληρονόμησε μίαν συλλογὴν παραινέσεων, πλήρη ἠθικῆς φιλοσοφίας, τὴν ὁποίαν εἶχε συγγράψῃ ἐν Ἑβραϊστί· ταύτην οὗτος μετέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἐπιγράψας αὐτὴν βιβλίον τῆς Σοφίας.

ΙΠΠΑΓΟΡΑΣ, Μιλήσιος, ὅστις ἐδολοφόνησε τὸν Ἀρισταγόραν, ὅτε οὗτος ἐπανέστησε τοὺς Ἴωνας εἰς τὴν Ἀσίαν κατὰ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

ΙΘΑΚΟΣ, ἀρχαῖος Ἥρως, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ νῆσος Ἰθάκη. Οὗτος εἶχε δύω ἀδελφούς, τὸν Νίρισον καὶ Πολύκτορα. Ὁμ. Ἰλ. οἵτινες καὶ οἱ τρεῖς κατῴκησαν εἰς τὴν Ἰθάκην, φέροντες ἀποικίας ἀπὸ ἄλλα μέρη.

ΙΚΑΡΙΟΣ, Λάκων τὸ γένος, ὁ πατὴρ τῆς Πηνελόπης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεως, πατρὸς τῆς Ἑλένης. Οὗτος κατῴκησεν εἰς ἕνα μέρος τῆς Ἀκαρνανίας. Εἶχε γυναῖκα τὴν Πολυκάστην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὴν Πηνελόπην τὴν γυναῖκα τοῦ Ὀδυσσέως.

ΙΚΑΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅστις διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Μίνωος, ἔφυγε μὲ τὸν πατέρα του Δαίδαλον, καὶ μὴν ἠξεύρων νὰ διοικήσῃ τὰ πανία τοῦ πλοίου ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Ζ. Δαίδαλος.

ΙΚΕΤΑΣ, Συρακούσσιος, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Νομίζεται ὁ ἐφευρετὴς τῆς κινήσεως τῆς Γῆς περὶ τὸν Ἥλιον.

ΙΚΕΤΑΩΝ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τρῳάδος Πριάμου, καὶ πατὴρ τοῦ Μενελαΐππου. Ὁμ. Ἰλ.

ΙΚΜΑΛΙΟΣ Ἰθακήσιος, περίφημος τεχνίτης τῶν ξύλων. Ὁμ. Ὀδ.

ΙΚΤΙΝΟΣ, Ἕλλην, περίφημος ἀρχιτέκτων· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, ὅστις μετὰ τοῦ Καλλικράτους ᾠκοδόμησε τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἐν Ἀθήναις, τὸν ὀνομαζόμενον Παρθενῶνα, εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἔτι δὲ καὶ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ τοῦ Κοτυλίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ Πλού.

ΙΛΑΕΙΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ τῆς Φιλοδίκης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κάστωρ. Ἀπολλ.

ΙΛΑΡΙΟΣ, Γάλλος, ἐθνικὸς, ἔπειτα δὲ χριστιανὸς, καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. Ἔζη τὸ 350. Μ.Χ. Ἐχρημάτισε ἔνδοξος προστάτης τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ ἐχθρὸς τῶν αἱρετικῶν. Συνέγραψε διάφορα χριστιανικὰ συγγράμματα.

ΙΛΙΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, καὶ γυνὴ τοῦ Πολυμήστορος βασιλέως τῆς Θράκης, ἥτις μαθοῦσα τὸν ἀφανισμὸν τῆς Τρῳάδος ἐρωτεύ

θῆ ἰδιοχείρως.

ΙΛΛΥΡΙΟΣ. υἱὸς τοῦ Κάδμου. Οὗτος ἐγεννήθη εἰ, τὴν Ιλλυρίαν· ἐκ τούτου ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ χώρα Ιλλυρία.

ΙΜΒΡΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέντορος ἀπὸ τὴν Π.δασον πάλιν τῆς Κυρίας, καὶ γαμβρὸς τοῦ Πριάμου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Τρωάδος, ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην. Ομ. Ιλ.

ΙΜΒΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Αιγύπτου. Απολ.

ΙΜΕΡΑΙΟΣ, δημαγωγὸς ἐν Αθήναις.

ΙΜΕΡΙΟΣ, περίφημος σοφιστής· ἦτον ἀπὸ τὴν Προῦσαν τῆς Βιθυνίας· ἔζη ἐπὶ Κωνσταντίνου, καὶ Ιουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε φιλίαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ιουλιανοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας· διατρίβων ἐκεῖ ἐδίδασκε τὴν Ρητορικήν· φθάσας δὲ εἰς μακρὸν γῆρας ἔχασε τὸ φῶς του. Ἔζη τὸ 363. Μ.Χ. ἀπέθανε ἀπὸ λώβην. Ο Φώτιος μᾶς ἀναφέρει πολλοὺς λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Στέφανος Ερρίκος ἐκλέξας τεμάχια τινα, ἐξέδωκε μετὰ τοῦ Πολέμωνος.

ΙΜΠΕΡΙΑΛΗΣ Βικέντιος, εἷς τῶν μεγαλητέρων ἀνδρῶν τοῦ 17. αἰῶνος. Εγεννήθη εἰς τὴν Γένοβαν· ἐχρημάτισεν εἰς τὴν πατρίδα του εἰς πολλὰς ὠφελίμους ἐκδουλεύσεις, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. Η σύγκλητος τὸν ἐβράβευσε, καὶ τὸν ἐξώρισαν· ἀλλ αὐτὸς εὐχαριστημένος εἰς τὸν ἁπλοῦν βίον, ἐσύνδεσε διάφορα συγγράμματα. Απέθανε τὸ 1645.

ΙΜΠΕΡΙΑΛΗΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν, ἔνδοξος Ιατρός. Εστάθη μαθητὴς τοῦ Γηρολάμου Μερκαλιέλη. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα. Ἔζη τὸ 1600.

ΙΜΠΡΑΪΜΗΣ. αὐτοκράτωρ τῶν τουρκῶν. Τὸν ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὴν φυλακήν, διὰ νὰ τὸν ἐνθρονίσουν τὴν 8'. Φευρουαρίου 1640. Αὐτὸς εἰς τὰς ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἔβαλαν νὰ τὸν φονεύσουν· ἀλλ' ἰδὼν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ του ἐβεβαιώθη, καὶ ἐκήρυξε παρουσίᾳ ἀρόβων ὅτι ἦτο τύραννος, διὰ νὰ ἐνσπείρῃ εὐθὺς τὸν φόβον εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Υπέφεραν ὀλίγους χρόνους τὴν κακίαν του διασμένοι, τὴν δὲ 8'. Αυγούστου 1649. τὸν ἔπνιξαν.

ΙΝΑΡΩΣ, υἱὸς τοῦ Ψαμμητύχου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Οὗτος βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Αθηναίων, ἀπεστάτησε κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Αρταξέρξου τὸ 462. Π. Χ. ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνικήθη κατὰ κράτος. Ηρόδ.

ΙΝΑΧΟΣ, πατὴρ τοῦ Φορωνέως, ὅστις λέγεται ὅτι ἦλθε πρῶτος μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, συστήσας τὸ βασίλειον τοῦ Αργους, καὶ ἐβασίλευσε 50 χρόνους τὸ 2100. Π-Χ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἀρχαιότατοι βασιλεῖς τῆς Αργολίδος, καὶ ἐτιμήθη ὡς εἷς τῶν παλαιῶν ἡρώων τῆς Ελλαδος Απολδ. Παυσ.

ΙΝΕ, παλλακὶς τοῦ Πέτρου, υἱοῦ τοῦ Αλφόνσου, τετάρτου βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας. Τὸ 1355. ὁ βασιλεὺς μὲν ἠμπορῶν νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ υἱός του πρὸς αὐτήν, διὰ προσαγῆς του τὴν ἐφονεύσαν. Μετὰ δύω χρόνους ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου ὁ υἱός του Πέτρος, καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξε καὶ ἐβανάτωσαν μὲ φρικτὰς τιμωρίας τὸν Αλβάριον, Γονζάλε- καὶ τὸν

Πέτρον Κοέλλον, ἐπὶ προφάσει, ὅτι αὐτοὶ εἶχον παρακινήσει τὸν πατέρα του διὰ νὰ φονεύσῃ τὴν ἐρωμένην του, καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ μεγάλην μνησικακίαν ἦτο παρὼν εἰς τὰς τιμωρίας τοῦ Κοέλλου· καὶ τὸν ἐκτύπησε μάλιστα εἰς τὸ πρόσωπον τὴν σιγμὴν, καθὼς ἔμελλον νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσι· διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἐπωνόμασαν δίμιον. Ἔπειτα ἐκήρυξεν, ὅτι ἡ Ἰνε ἦτο νόμιμος σύζυγός του· ἐπρόσταξε καὶ ἔκαλλιαν τὰ κόκκαλά της ἀπὸ τὸν τάφον, καὶ τὴν ἔκαμε τὴν πρέπουσαν τιμὴν ὡς βασίλισσαν· καὶ τὰ ἐνταφίασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐνταφιάζουν τοὺς βασιλεῖς· τὰ δὲ παιδία της ἐκήρυξε καὶ αὐτὰ νόμιμα ἰδικά του.

ΙΝΟΣΕΝΤΙΟΣ, Μικέλης. Τὸ 1721. ἐκλέχθη πάππας, καὶ ἀπέθανε τὸ 1724. Οἱ Ἰωμαῖοι δὲ ἀρκετὸν καιρὸν ἐλυμαίνοντο τὰς καλοσύνας του. Εἰς αὐτὸ τὸ ὀλίγον διάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασίλευσεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης ἡ εὐτυχία ἦτο γενικὴ, καὶ ὁλάος εὐχάριστος.

ΙΝΟΣΕΝΤΙΟΣ Στέφανος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Μετεχειρίσθη κάθε τρόπον εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, διὰ νὰ εἰρηνεύσῃ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἀπέθανε μὲ τὴν δυσαρέσκειαν, τοῦ ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐκλέχθη πάππας, καὶ ἀπέθανε μετὰ δέκα χρόνους.

ΙΝΟΣΕΝΤΙΟΣ δέκατος, Ἰωάννης Βαπτίστης. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐκλέχθη πάππας τὸ 1041. Οὗτος ὁ Ποντιφὲξ ἦτον ἀδύνατος εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ ἄφηκε τὸν ἑαυτόν του νὰ διοικῆται ἀπὸ μιαν γυναῖκα, σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ του, Ὀλυμπίαν. Αὕτη ἐδιοικοῦσεν ὑπὸ τὸ ὄνομά του τὴν ἐκκλησίαν· καὶ ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ πάππα εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἕνδεκα χρόνων, καθὼς αὐτὸς ἔζησε εἰς τὸν θρόνον. Ἡ πριγκιπέσσα Ὠξάνη ἀνεψιά του, ἦτο καὶ αὐτὴ μέλος τῆς διοικήσεως, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππα παρ' ὀλίγον διέφυγε τὸν λιθοβολισμόν.

ΙΝΟΣΕΝΤΙΟΣ δέκατος τρίτος, Ἀντώνιος Πινατέλης Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ὅστις πρὶν νὰ γενῇ πάππας, ἐπέρασεν ὅλους τοὺς βαθμοὺς τοῦ ἱεροῦ τάγματος. Ἦτο πολλὰ εὐσπλαγχνος· ἀπέθανε τὸ 1701. Ἔζησε εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης χρόνους ἐννέα.

ΙΝΟΣΕΝΤΙΟΣ, Τρίτος Λιτάριος. Ἐκλέχθη πάππας τὸ 1198. Ἔζησε ὀνομαστὸς, ὄχι μόνον διὰ τὴν σύφασιν τῶν Ἱερέων καὶ κηρύκων εἰς τὴν ἐπικράτειάν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ἐκκλησιαστικὸν κριτήριον τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, τὸ ὁποῖον ἔχυσεν αἷμα χιλιάδων ἀνθρώπων ἀθώων. Ἀπέθανε τὸ 1286.

ΙΝΤΑΦΕΡΝΗΣ, εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν μάντιν Σμέρδην. Ηρόδ.

ΙΟΥΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Ιεμψάλου βασιλέως τῆς Νουμηδίας, καὶ μέρους τῆς Μαυριτανίας εἰς τὴν Ἀφρικὴν· φίλος τοῦ Πομπηΐου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθεὶς ἐφονεύθη ἑκουσίως ἀπὸ ἕνα δοῦλόν του. Πλούταρ.

ΙΟΒΙΑΝΟΣ Φλάβιος Κλαύδιος, υἱὸς τοῦ Βαρρωνιανοῦ. Ἐγεννήθη ἐν τῇ Σιγδόνῳ πόλει τῆς Πανωνίας τὸ 331. Μ. Χ. Ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ παρὰ τῶν στρατιῶν τῶν Ἰωμαίων τὸ 363. μετὰ τὸν θάνατον Ἰουλιανοῦ τοῦ Ἀποστάτου, τοῦ ὁποίου κατ' ἀρχὰς δὲν ἐδέχετο λέγων, ὅτι

δὲν θέλει νὰ ἦναι ἡγεμὼν στρατιωτῶν εἰδωλολατρῶν, ἔπειτα ὅλοι ὁμοφώνως ὡμολόγησαν, ὅτι εἶναι χριστιανοὶ· καὶ οὕτως ἐδέχθη τὴν ἀλουργίδα. Ἐβασίλευσε μῆνας 7. καὶ ἀπέθανε μεταξὺ Γαλατίας καὶ Βιθυνίας τὸ 364. Εἶχε σαθῆ καὶ σωματοφύλαξ τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὅστις τὸν ἐβίασε ν᾽ ἀφήσῃ τὴν θρησκείαν του· ἀλλ᾽ ὁ πιστὸς Ἰοβιανὸς ἀπεστράφη τὸ πρόβλημα μὲ ἄκραν ἀνθίασιν. Ἀφῆκεν υἱὸν ἐκ τῆς Καριτῶνος ὀνομαζόμενον Βαρρώνιανόν, ὅστις διαβληθεὶς εἰς τὴν διοίκησιν ὅτι ἔμελλε νὰ γενῇ Καῖσαρ, ἐτυφλώθη τὸν ἕνα του ὀφθαλμόν.

ΙΟΛΑΪΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἰσόλεως, βοηθοῦ τοῦ Ηρακλέους, εἰς τὸν φόνον τῆς πολυκεφάλου Ὕδρας.

ΙΟΛΑΟΣ, υἱὸς Ἰφίκλου, φίλος πιστὸς καὶ σύντροφος τοῦ Ηρακλέους. Ησίοδ.

ΙΟΛΑΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων, καὶ ἄρχων τοῦ ἱππικοῦ, ἐπὶ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας.

ΙΟΟΪΓΚ, ἔνδοξος συγγραφεύς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν τὸ 1684. Εσύνθεσε τραγῳδίας, καὶ ἓν ποίημα, δύναμιν τῆς θρησκείας, τὰ ὁποῖα τῷ ἐπροξένησαν μεγάλην τιμήν. Ενυμφεύθη τὴν Βατελὴκ, χηρεύουσαν τοῦ Κολονέλου Λεώ. Απέθ. τὸ 1765.

ΙΟΦΩΝ, Αθηναῖος, υἱὸς Σοφοκλέους τοῦ ποιητοῦ. Εχρημάτισεν ἄριστος τραγικὸς ποιητής. Εδίδαξε δράματα 50. ἐξ ὧν εἶναι καὶ τὰ ἀκόλουθα. Αχιλλεύς, Τήλεφος, Ακταίων, Ιλιος, Πέρσης, Δεξαμενὸς, Βάκχος, Πενθεὺς, καὶ ἄλλα τινὰ τοῦ πατρὸς Σοφοκλέους.

ΙΟΓΔΑΝΟΣ Λούκας, ἔνδοξος ζωγράφος, ἐπονομασθεὶς Φα-πρέσο, καθότι ἐζωγράφιζε μὲ μεγάλην ταχύτητα. Απέθανε εἰς τὴν πατρίδα του Νεάπολιν, τὸ 1689. τὴν ὁποίαν ἐσόλισε μὲ τὰς ὡραίας του εἰκόνας. Οὗτος ἐμιμήθη τὸν τρόπον τῶν πλέον ἐνδόξων ζωγράφων διδασκάλων.

ΓΟΡΝΑΝΔΗΣ, ἢ Ιορδάνης, ὡς ἐν πολλοῖς χειρογράφοις φέρεται. Γότθος τὸ γένος. Ο πάππος του Παρίας τοῦνομα, ἦτο νοτάριος τοῦ Κάνδακος ἀρχισρατήγου τῶν Ελλήνων· ὁ δὲ πατήρ του ἐκαλεῖτο Αλανοβάμουθις, καὶ αὐτὸς καταρχὰς μὲ τὸ ἴδιον ἐπάγγελμα· ἔπειτα ἔγινε μοναχὸς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος τῆς Ραβένης. Συνέγραψε πρὸς Ιουστινιανὸν τὸν αὐτοκράτορα περὶ ἀρχῆς καὶ πράξεων Γότθων. β΄. περὶ βασιλειῶν, καὶ χρόνου διαδοχῆς. Εξεδόθη τὸ περὶ ἀρχῆς καὶ πράξεων μετὰ τοῦ Προκοπίου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1531. Εζη τὸ 552. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΙΟΪ, ἐβασίλευσε τὸ 2217. Π.Χ. Ητο Πρίγγιψ φιλάνθρωπος, ἐνασχολούμενος, εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ὑπηκόων του. Τὸ παλάτιόν του ἦτο κοινὸν εἰς πάντα ἄνθρωπον νὰ εἰσέρχηται διὰ τὰς ὑποθέσεις του· περιπλέον δὲ ἔβαλεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παλατείου του, ἕνα κωδωνοστάσιον, ἕνα τύμπανον, καὶ τρία κομμάτια σίδηρα, καθ᾽ ἓν τῶν ὁποίων ἐσημαίνετο ἀπὸ τὸν ἐρχόμενον κατὰ τὸ εἶδος τῆς ὑποθέσεως· ὁ δὲ βασιλεὺς εὐθὺς τὸν ἐπροσκάλει νὰ παρουσιασθῇ ἔμπροσθέν του. Λέγουσιν, ὅτι μίαν ἡμέραν ἐκβῆκε τρὶς ἀπὸ τὸ λουτρὸν, καὶ ἄλλην ἡμέραν ἐσηκώθη δὶς ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἐπειδὴ ἤκουσεν ὅτι τὸν ἐζήτουν. Κατεγίνετο εἰς τὴν Γεωργικὴν, καὶ ἐσύνθε-

σεν ἓν ἀξιόλογον σύγγραμμα.

ΙΟΥΒΑΛ· οὗτος πρῶτος λέγουσιν ὅτι ἐφεῦρε τὴν Μουσικήν.

ΙΟΥΒΕΓΚΟΣ, Ισπανὸς, ῥήτωρ ποιητὴς καὶ θεολόγος ἄριστος. Ἔζη τὸ 330 Μ.Χ. Συνέγραψεν εἰς ἑξαμέτρους στίχους ἱστορίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ποίημα διηρημένον εἰς τέσσαρα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν ἁγίων Πατέρων.

ΙΟΥΔΑΣ, ὁ ἀδελφὸς Ιακώβου τοῦ μικροῦ, μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Καλεῖται ὑπὸ τῆς ἁγίας Γραφῆς Θαδδαῖος, καὶ Λεββαῖος. Ἐδίδαξε τὸ Εὐαγγέλλιον εἰς τὴν Ασίαν περὶ τὸ 71. ἔτος Μ. Χ. Σώζεται καὶ μια ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ ὀνοματός του.

ΙΟΥΔΙΘ, ἤκμαζε περὶ τὰ 64, Π.Χ. Αὕτη ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν τοῦ στρατηγοῦ Ολοφέρνους, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα της Βαθουλίαν. Εφάνη αἰτία πολλῶν φιλονεικιῶν, ὥστε τινὲς καὶ τὴν ὕπαρξίν της ἀμφιβάλλουσι. Τάττουσιν αὐτὴν οἱ ἐπιβεβαιοῦντες τὴν ἱστορίαν της ὡς ἀληθῆ, ἄλλοι μὲν πρὸ τῆς Βοβυλωνικῆς αἰχμαλωσίας, ἄλλοι δὲ μετέπειτα, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μανασσῆ, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν τοῦ Ιωσίου, νεωτέρου βασιλέως τοῦ Ιούδα. Αὕτη ἡ τελευταία γνώμη, ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ Ιακωβ· τίς ὅμως ὁ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας ταύτης, εἶναι ἄδηλον· κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ιερωνύμου, συνεγράφη Καλδαϊστὶ· ἀλλ' οἱ παλαιότεροι συγγραφεῖς γνωρίζουσι μόνον τὸ Ἑλληνικὸν ὡς πρωτότυπον, καὶ ὁ Ωριγένης λέγει ῥητῶς, ὅτι τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς Ιουδαίους, οἱ δὲ Ἑβραῖοι λέγουσιν ἐξεναντίας ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τοῦτο μεταξὺ τῶν βιβλίων των. Ο συγγραφεὺς τοῦ Ελληνικοῦ εἶναι ἄγνωστος. Η ἐν Νικαίᾳ Σύνοδος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ βιβλίου τούτου.

ΙΟΥΛΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Αγρίππα καὶ τῆς Ιουλίας, μιμηθεῖσα τὴν μητέρα της κατὰ τὴν ἀσέλγειαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, καὶ ἀπέθανεν ὕστερον ἀπὸ εἴκοσι χρόνων ταλαιπωρίαν.

ΙΟΥΛΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ὑπῆγε μίαν ἡμέραν πρὸς γαιρετισμὸν του πατρός της, ὅστις τὴν ὑπεδέχθη μὲ δυσαρέσκειαν μὴν εὐχαριστούμενος νὰ βλέπῃ μεγαλοπρεπεῖς ἐνδυμασίας, ὡς αὐτὴ ἦτον ἐνδυμένη. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐπαρουσιάσθη πάλιν ἔμπροσθέν του ἐνδυμένη μετρίως, καὶ μὲ σεμνότητα· τότε ὁ Καῖσαρ τὴν εἶπεν, " ὦ πόσον εἶναι καλήτερος αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ ἐνδύματος, ὅστις καὶ ἀνήκει εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Αὐγούστου. ,,

ΙΟΥΛΙΑ, Αιβύα θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Αγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Κλαυδίου.

ΙΟΥΛΙΑΝΑ, θυγάτηρ τοῦ πρίγγιπος Γουλιέλμου, καὶ μήτηρ τοῦ Φεδερίκου πέμτου βασιλέως τῆς Βοεμίας. Εφάνη γυνὴ μὲ μεγάλην ἀγχίνοιαν, εἰς τρόπον ὥστε τάσσεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν. τοῦ 15. αἰῶνος.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, Αἰγύπτιος, ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων. Συνέγραψεν μικρὸν ἐρωτικὸν ποίημα, ἀναφερόμενον ἐν τῇ τοῦ Πλανούδου Ανθολογίᾳ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ῥήτωρ, Καισαρεὺς, δι-

διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς εἰς τὰς Ἀθήνας· σύγχρονος τοῦ Ἐννεπίου.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ὁ Χαλδαῖος, Νεοπυθαγόρας φιλόσοφος, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως. Συνέγραψε Θεουργικά, Τελεστικά, καὶ ἄλλα. Σουΐδ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Παραβάτης, υἱὸς Κωνσαντίνου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν μὲ τὴν δευτέραν γυναῖκά του Βασιλίνην τὸ 330. Μ. Χ. Ἀνετράφη εἰς Κωνσαντινούπολιν, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Κωνσαντίνου τοῦ θείου του. Διαδεχθεὶς δὲ ὁ υἱός του τὴν αὐτοκρατορίαν, εἶχε πέσει μία ἐπιδημία εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ Ἰουλιανοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας αὐτὸς διεσώθη. Ἦτο φύσει ἀτύμμετρος κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, πλὴν πολλὰ ἀγχίνους, ὥστε μὲ ἀπορίαν τῶν διδασκάλων του εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ, ἀπέκτησεν ἕνα μέγα θησαυρὸν μαθήσεων. Ἡ ἐπιτασία τῆς σπουδῆς του ἦτο διωρισμένη εἰς τινα εὐνοῦχον Μαρδόνιον. Οἱ διδάσκαλοί του ἦσαν χριστιανοί, καὶ τὸν ἀπηγόρευον ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς τῶν πεπαιδευμένων ἐθνικῶν. Νικοκλῆς ὁ Λακεδαίμων τὸν ἐδίδαξε τὴν Γραμματικήν, καὶ ὁ Ἐκέβουλος τὴν Ῥητορικήν. Ὁ Κωνσαντῖνος βλέπων τὴν ἀγχίνοιάν του, καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πλήθους πρὸς τὸν Ἰουλιανόν, τὸν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν Κωνσαντινούπολιν εἰς Νικομήδειαν, παραγγείλας αὐτὸν σφοδρώτατα νὰ μὴν ἔμβῃ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Λιβανίου, ὅστις καὶ αὐτὸς διωχθεὶς τότε ἐκ Κωνσαντινουπόλεως, ἐδίδασκεν ἐκεῖ τὰ μαθήματά του. Ἀλλ' αὐτὸς εἰς μὲν τὸ φανερὸν ἐφύλαξε τὴν παραγγελίαν του, κατ' ἰδίαν δὲ ἐσπούδαζε τὰ συγγράμματά του, καὶ ἔλαβεν εἰς αὐτὸν μεγάλην κλίσιν· Ἐγνωρίσθη καὶ μὲ τὸν φιλόσοφον Μάξιμον τὸν Ἐφέσιον, ὅστις ἦτον ἔκδοτος εἰς τὴν μαγείαν, καὶ ἐκολάκευε τὸν Ἰουλιανόν, διεγείρων αὐτὸν εἰς μῖσος κατὰ τῶν χριστιανῶν· Ἐδιδάχθη δὲ καὶ τὴν Ἐλεκτικήν, καὶ τὴν Πυθαγοροπλατωνικὴν συμφωνιτικὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Θεουργίαν τούτων τῶν αἱρέσεων· ὑπέκριπτεν ὅμως τὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν μῖσος. Ἀπῆλθεν ἔπειτα εἰς Ἀθήνας, διὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν μυστικὴν θεολατρείαν, καὶ χρησμολογίαν, ὅπου εἶχε καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν μέγαν Βασίλειον καὶ Γρηγόριον, σπουδάζοντάς ἐκεῖ τότε. Καταλιπὼν δὲ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς Ἀθήνας, καὶ περιελθὼν πολλοὺς τόπους ἕνεκα μαθήσεως, ἐγνωρίσθη μὲ πολλοὺς ἐθνικοὺς φιλοσόφους, καὶ μάγους, καὶ ὑπέσρεψεν εἰς Κωνσαντινούπολιν περὶ τὸ 355. Ἀνηγόρευσε δὲ αὐτὸν Καίσαρα ὁ Κωνσάντιος, ὅστις εὐθὺς ῥίψας τὸν φιλοσοφικὸν μανδύαν, ἀπῆλθεν εἰς τὰ Μεδιόλανα καὶ εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἐθαυμάζετο καὶ ὡς φιλόσοφος, καὶ ὡς στρατιώτης. Ἡ μεταβολὴ τῆς διοικήσεώς του, καὶ ἡ φανερὰ ἀπάρνησις τοῦ χριστιανισμοῦ, τῷ ἔδωκαν τὸ ἐπίθετον, Παραβάτης. Ὁ θάνατός του συνέβη τὸ 363. ἀπὸ μίαν πληγήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Περσίας. Ἔφθη εἰς ἀπὸ τοὺς μεγάλους νόας τῆς ἀρχαιότητος· ἦτον ἀκούραστος φύσει εἰς τὴν σπουδὴν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Τὰ συγγράμματά του τὸν ἀποδεικνύουσιν ἕνα ῥήτορα μὲ μεγάλην πειθώ, καὶ ἄλλον δη-

μοσθένην, γλαφυρὸν Ἕλληνα, καὶ λατῖνον ἱστορικώτατον. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του εἶναι α'. ἐγκώμιον, πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν αὐτοκράτορα. β'. περὶ τῆς βασιλείας καὶ πράξεων τοῦ Κωνσαντίνου. γ'. ἐγκώμιον πρὸς τὴν βασίλισσαν Εὐσεβίαν. δ'. ἐγκώμιον πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ. ε'. κατὰ Κυνικῶν. ς'. πρὸς Ἡράκλειον Κυνικόν. ζ'. ἐπιστολὴ πρὸς Σελούτσιον. η'. πρὸς Θεμίστιον διδάσκαλόν του. θ'. ἀπολογία. ι'. Καίσαρες, ἓν σατυρικὸν ποίημα, εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ Καίσαρας. ια'. Αντιοχικός, κατὰ Αντιοχέων σατυρικόν. ιβ'. ἐπιστολαὶ διάφοροι, καὶ ἄλλα τινὰ, καὶ ἔτι τρεῖς ἐπιστολαὶ, αἵτινες δὲν εὑρίσκονται εἰς τὰ ἅπαντά του, τὰς ὁποίας ὁ Φαβρίκιος ἐξέδωκε ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του. Ἐξεδόθησαν δὲ τὰ σωζόμενά του ἐν Παρισίοις τὸ 1583. καὶ δεύτερον Ἑλληνολατινιστὶ μετὰ σημειώσεων τὸ 1630. καὶ ἐν Ἀειφίᾳ μετὰ τῆς Ἀντιῤῥήσεως τοῦ Κυρίλλου, τὸ 1696. καὶ ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ὁ Β'. Ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1503. Μ.Χ. Αὐτὸς ἤθελε ν' ἀναφανῇ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Εὐρώπης, ἀφοῦ πρῶτον διὰ πολιτικῆς ἐλάσῃ τοὺς Βενετοὺς νὰ συμφωνῶσι μ' αὐτὸν, διώξῃ τοὺς ξένους ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν ἐξουσιάσῃ. Οὗτος ἐσάθη ὁ τρίτος Πάπας τῆς Ῥώμης, ὅστις ἔγινε καὶ στρατηγός. Ὁ λαὸς τὸν ὑπολήπτετο ὡς Πρίγγιπα, καὶ ὄχι ὡς Πάπαν. Ἐφόνευσε πολλοὺς τυράννους, οἵτινες ἐπεριεκύκλωναν τὴν Ῥώμην. Ἦτο φίλος τῶν σοφῶν, καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν τεχνῶν. Ἀπέθανε τὸ 1513. Μ.Χ.

ΙΟΥΛΙΟΣ Σέξτος, Αφρικανός. Ἔζη περὶ τὰ 228. εἷς τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, τὸν ὁποῖον ὁ Σουΐδας φιλόσοφον Λίβυν καλεῖ, ὁδὲ Φαβρίκιος Σύρον, ἐκ τῆς Εμμαοῦς. Διέτριψε δὲ εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ἀρκετοὺς χρόνους, καλεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὸν Καίσαρα Ηλιογάβαλον τὸ 221. Ο δὲ Εβεδ Ιεχοῦ τὸν ὀνομάζει ἐπίσκοπον τῆς Εμμαοῦς. Εθνικὸς ὢν τὸ πρότερον ἐδέχθη μετὰ ταῦτα τὸν χριστιανισμόν. Ο θάνατός του τάσσεται τὸ 232. Ο Ιερώνυμος τὸν μαρτυρεῖ πολυμαθῆ. Τὰ περισσότερα τῶν συγγραμμάτων του ἐχάθησαν, τὰ δὲ σωζόμενα εἰσὶ. α'. Σπουδάσματα, τοῦτο τὸ σύγγραμμα συνίσαται ἀπὸ διαφόρους γνώσεις, τὰς ὁποίας συνήθροισεν ἀπὸ πολλοὺς συγγραφεῖς νεωτέρους, καὶ τοῦτο ἐχάθη, ἐκτὸς τινων περικοπῶν. β'. πράξεις μαρτυρικαὶ, τῶν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ανδριανοῦ μαρτυρησάντων. γ'. ἐπιστολαὶ πρὸς Ωριγένην, περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Σωσάνης. Τὸ σύγγραμμα, Σπουδάσματα, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1693. ὡσαύτως καὶ τὰ λοιπὰ ἐν διαφόροις πόλεσι καὶ χρόνοις.

ΙΟΥΛΙΟΣ Καῖσαρ, συγγραφεὺς τῶν ὑπομνημάτων καὶ ῥητόρων. Τὸ 44. Π. Χ. ἐφόνευσε τοὺς βουλευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην. Ἴδε Καῖσαρ Γάϊος Ιούλιος.

ΙΟΥΛΙΟΣ Πίππης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην, εἷς τῶν μαθητῶν καὶ κληρονόμων τοῦ Ραφαὴλ Σαντσίου. Ο Δοὺξ τῆς Μάντοβας πόλεως τῆς Ιταλίας εἰς τὴν Λομπαρδίαν, τῷ ἀφιέρωσε τὸν φολιτμὸν τοῦ παλατίου του, εἰς τὸ ὁποῖον ἐζωγράφισε τὰς περιφήμους πάλας τῶν Γιγάντων. Απέθανεν εἰς τὴν Μάντοβαν τὸ 1545. Μ.Χ.

ΙΟΥΛΙΟΣ Πολυδεύκης. Ζ. Πολυδεύκης Ιούλιος.

ΙΟΥΛΙΟΣ Κάννιος. Επειδή διεφέρθη μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Καλιγοῦλα Γαΐου, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Οταν δὲ ὁ Καλιγοῦλας τὸν εἶπεν, ὅτι διέταξε νὰ τὸν θανατώσουν, ὁ Ιούλιος χωρὶς ταραχὴν ψυχῆς τὸν ἀπεκρίθη, "σοὶ εἶμαι ὑπόχρεως κάλλιστε βασιλεῦ ,, Μετὰ δύω ἡμέρας, ὅτε ἔμελλον νὰ τὸν θανατώσουν, ἦλθεν ὁ ἑκατόνταρχος νὰ τὸν λάβῃ, διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ τὸν εὗρε νὰ παίζῃ τὸ σκάκκι, ἐσηκώθη εὐθὺς χωρὶς ν' ἀλλαιωθῇ ἡ ὄψις του, λέγων εἰς τὸν συμπαίκτην του " πρόσεχε μὴ εἴπῃς μετὰ τὸν θάνατόν μου ὅτι μ' ἐκέρδισες· καὶ σὺ δὲ ὦ ἑκατόνταρχε βέλεις εἶσαι μάρτυς ὅτι ἀποθνήσκω νικητὴς τοῦ παιγνιδίου. ,,

ΙΟΥΛΙΟΣ Πολυδεύκης, ἄλλος παρὰ τὸν Ναυκράτην, Χριστιανός, καὶ συγγραφεὺς τοῦ χρονικοῦ ἀπὸκτσ. κόσμου, μέχρι Βάλεντος καὶ Βαλεντιανοῦ τῶν αὐτοκρατόρων. Εζη τὸ 480. Μ. Χ.

ΙΟΥΛΙΟΣ Φιρμῖνος, Ματέρνος, ἀπὸ τὴν Σικελίαν· ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Κωνσαντίνου. Συνέγραψεν. α'. περὶ τῆς πλάνης τῶν ἐθνικῶν. β' ἀστρονομικὸν εἰς βιβλία 8. Εξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1499. Εζη τὸ 340, Μ.Χ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, αὐτοκράτωρ· ἐγάφθη εἷς τῶν ἀσπλάγχνων τυράννων· καθηρέθη ἀπὸ τὸν θρόνον· τοῦ ἔκοψαν τὴν μύτην, καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν ἐξορίαν. Φρίττει τις ἀναγινώσκων τὴν Ιστορίαν του μὲ ποῖον τρόπον ἀνέλαβε τὸν θρόνον· Μετὰ ἓξ χρόνους τῆς βασιλείας του, ἐφονεύθη ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν του ἀπὸ τὸν Φιλιππον.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσαντινουπόλεως. Κατὰ τὸ 512. διεδέχθη τὸν αὐτοκράτορα Ιουστινιανὸν θεῖόν του. Διὰ τοῦ Βελισσαρίου ἀρχιστρατήγου του, ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, ἐξωλόθρευσε τοὺς Βανδάλους, ὑπέταξε τοὺς Γότθους εἰς τὴν Ιταλίαν, ἠφάνισε τοὺς Μαύρους, καὶ ἔφερε τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν εἰς τὴν παλαιάν της λαμπρότητα. Διώρισεν ἔπειτα δέκα νομοδιδασκάλους, καὶ συνήθροισαν τοὺς Ρωμαϊκοὺς νόμους. Αὕτη δὲ ἡ συλλογὴ κατὰ προσαγήν του ὠνομάσθη Ιουστινιανικὸς Κῶδ.ξ. Ηνωσε τὰς ἀποφάσεις τῶν δυναστῶν καὶ ἀρχόντων, καὶ τὰς ὠνόμασε Δίγεσον. Εσύνθεσε δὲ 4. καθηγητικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα περιεῖχον ἐν συνόψει, ὅλην τὴν ὑπόθεσιν τῶν νόμων. Απέθανε τὸ 565. Μ. Χ.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ὁ μάρτυς, ἐγεννήθη τὸ 89. Μ. Χ. ἐπίσημος διδάσκαλος τῆς Εκκλησίας. Κατήγετο ἀπὸ γονεῖς ἐθνικούς, ὁ μὲν πατήρ του Πρίσκος, ὁδὲ προπάτωρ του Βάκχιος, ἦσαν ἀπὸ τὴν Αραβίαν Νεάπολιν, τῆς ἐν Συρίᾳ Παλαιστίνης. Επειδὴ εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, ἐζήτει πάντοτε νὰ σχετίζηται μὲ διαφόρους φιλοσόφους, διαφόρων αἱρέσεων. Τέλος ἐδόθη εἰς τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν. Συναναστρεφεῖς δὲ καὶ μὲ ἕνα γέροντα σεβάσμιον, ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ τὴν ἀληθῆ Φιλοσοφίαν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὡς διηγεῖται μόνος ἐν τῷ πρὸς τὸν Ιουδαῖον Τρύφωνα διαλόγῳ του. Αφοῦ δὲ ἐβαπτίσθη, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τοὺς χρόνους Αντωνίου τοῦ Πίου, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ παρέδωκε τὴν ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν πρώτην ἀπολογίαν

ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν Ασίαν, ἐξέδωκε τὸν κατὰ τοῦ Τρύφωνος διάλογον. Αἰσυχναὶ φιλονεικίαι του μετὰ τῶν φιλοσόφων, ἐρέθησαν καὶ τὸν Κυνικὸν Κρῆσπον νὰ συνεργήσῃ δὶ ἐπιβουλῆς, ὥστε νὰ καταψηφισθῇ ὡς Χριστιανὸς εἰς θάνατον, ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αντωνίου τοῦ φιλοσόφου, καὶ οὕτως ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, τὸ 163, Μ. Χ. Υπὸ τὸ ὄνομά του σώζονται πολλὰ συγγράμματα, τὰ μὲν γνήσια, τὰ δὲ διαφιλονεικούμενα. α'. λόγος παραινετικὸς πρὸς τοὺς Ἕλληνας. β'. ἕτερος λόγος πρὸς αὐτοὺς, μέ τινας περικοπάς. γ'. καὶ δ'. ἀπολογία πρώτη, καὶ δευτέρα. ε'. περὶ Μοναρχίας Θεοῦ. ς'. διάλογος μετὰ τοῦ Τρύφωνος. ζ'. ἐπιστολὴ πρὸς Διόγνητον. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων τὸ 1551. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ἱστορικὸς· ἔζη ἐπὶ Αντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ Τρόγου Πομπηΐου, εἰς βιβλία 44. ἥτις περιέχει τὰ συμβάντα, ἀπὸ τοῦ Νίνου βασιλέως τῶν Ασσυρίων, ἕως τῶν ἡμερῶν τοῦ εἰρημένου αὐτοκράτορος. Ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1823.

ΙΠΠΑΡΙΝΟΣ, υἱὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσσῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος, ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Συρακούσσας, καὶ βασιλεύσας ἀπολύτως δέκα χρόνους, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν Συρακουσσίων.

ΙΠΠΑΡΙΝΟΣ, ἐπίσημος Συρακούσσιος, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ τῆς Αριστομάχης, δευτέρας γυναικὸς τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρώτου. Αἰλιανός.

ΙΠΠΑΡΧΙΑ, σύζυγος τοῦ Κράτητος Κυνικοῦ φιλοσόφου, μόλον ὅτι ἦτον ἀπὸ ἐπίσημον οἰκογένειαν, δὲν ἐπροτίμησε καὶ νέαν ἄλλον διὰ σύζυγον, ἐνῷ τὴν ἐπροτείνοντο πολλοὶ εὐγενεῖς, παρὰ τὸν Κράτητα. Πολλὰ ἐδοκίμασαν οἱ γονεῖςτης νὰ τὴν μεταπείσουν, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Κράτης, ἀλλ' ἐσάθη ἀδύνατον. Υπεσχέθη εἰς αὐτὸν, νὰ ζήσῃ, ὡς αὐτὸς, κυνικὸν βίον, καὶ οὕτω τὴν ἐνυμφεύθη. Αὕτη συνέγραψε μετὰ ταῦτα φιλοσοφικὰς ὑποθέσεις, καί τινα ἐπιχειρήματα καὶ προτάσεις πρὸς Θεόδωρον τὸν ἐπωνομασθέντα Αθεον. Ἔζη περὶ τὰ 310. Π. Χ.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ, ἤνθει τὸ 161. Π.Χ. Ητον ἀπὸ τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας. Εγινε γνωστὸς διὰ τῆς Αστρονομίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμε μεγάλας πρόοδους. Οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος, ὅστις ἔβαλε τὰ πρῶτα στοιχεῖα ταύτης τῆς ἐπιστήμης, κατὰ τὰς ἀποδείξεις τοῦ Ευκλείου· ἔκαμε πολλὰς καὶ μεγάλας παρατηρήσεις τῶν ἀστέρων ἐν Βιθυνίᾳ καὶ Ρόδῳ. Σώζεται τούτου ἕνα ὑπόμνημα, εἰς τὰ τοῦ Εὐδόξου καὶ Αράτου φαινόμενα, καὶ κατάλογος ἀστερισμῶν. Εξεδόθησαν ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1567. καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1630.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ Σταγειρίτης, φιλόσοφος, γνώριμος καὶ συγγενὴς τοῦ Αριστοτέλους. Συνέγραψε περὶ ἄρρενος καὶ θήλεως, περὶ γάμου, καὶ ἄλλα τινά.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ, κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα.

ΙΠΠΑΣΟΣ ἀπὸ τὴν Κύμην, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος. Εἶπεν ὅτι ὁ χρόνος τῆς μεταβολῆς τοῦ Κόσμου εἶναι ὡρισμένος, καὶ ὅτι τὸ πᾶν εἶναι ἀεικίνητον καὶ πεπερατωμένον. Εἶναι καὶ ἕτερος Ιππασος Λάκων, ὅστις συνέγραψε

τὴν πολιτείαν τῶν Λακόνων, εἰς βιβλία. ε'.

ΙΠΠΙΑΣ, περίφημος σοφιστὴς ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον, μαθητὴς τοῦ Ηγησιδάμου. Ἔζη τὸ 400. Π.Χ. Συνέγραψε διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ποιητικὰ βιβλία, ἅτινα δὲν σώζονται. —2)Ιππίας υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ιππάρχου. Οἱ Αθηναῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσι τὴν τυραννίαν του, τὸν ἐξώρισαν ἀπὸ τὴν Αττικὴν τὸ 494.Π. Χ. Περιπλανώμενος ὑπῆγεν εἰς τὸν Αρταφέρνην, σατράπην τῆς Περσίας, καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ διάσῃ τοὺς Αθηναίους νὰ τὸν δεχθῶσι πάλιν εἰς τὰς Αθήνας. Οταν ἐξάλλη ἀπὸ τὸν Δαρεῖον ὁ στρατηγὸς Δάτις κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐπολέμησεν εἰς τὸν Μαραθῶνα, ἦτο καὶ ὁ Ιππίας μετ' αὐτοῦ, ὅπου καὶ ἐφονεύθη μαχόμενος ὑπὲρ τῶν Περσῶν.

ΙΠΠΟΒΟΤΟΣ, φιλόσοφος. Οὗτος εἶπεν ὅτι, αἱ αἱρέσεις τῶν φιλοσόφων εἶναι ἐννέα.

ΙΠΠΟΔΑΜΙΑ, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Πέλοπος τὸν Ατρέα, Θυέστην, καὶ τοὺς λοιποὺς τέσσαρας ἀδελφούς, τοὺς ὁποίους ὁ Πίνδαρος ὀνομάζει ἡγεμόνας, ἡ δὲ Ιπποδάμεια ἀπὸ τοῦ Ιπποδάμου ἀρχιτέκτονος τῆς Μελησσοῦ, ὅσις ἔκτισε τὸν Πειραῖα εἰς τὰς Αθήνας.

ΙΠΠΟΔΑΜΟΣ, Σπαρτιάτης. Οταν ὁ Βασιλεὺς Αγις εἶχεν ἕτοιμα τὰ στρατεύματά του κατὰ τοῦ Αρχιδάμου, αὐτὸς ἐπροσάχθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην, διὰ νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς ἄλας ἐκεῖ πολιτικὰς ὑποθέσεις, καθότι ἦτον ογδοηκοντούτης, καὶ θρομένως ἀνίκανος εἰς πόλεμον. Αλλ' ὁ Ιπποδαμος τὸν ἀπεκρίθη, "δὲν εἶναι τάχα πλέον ἔντιμον, τὸ νὰ ἀποθνήσκῃ τις μαχόμενος ὑπὲρ τῆς πατρίδος;" Μετ' ὀλίγον ἤρχισεν ἡ μάχη, καὶ αὐτὸς ἠθέλησε πραγματικῶς ν' ἀποδείξῃ, πόσον καταφρονεῖ τὸν θάνατον. Οθεν μαχόμενος πλησίον τοῦ Βασιλέως, ἔπεσε πληγωμένος.

ΙΠΠΟΔΑΜΟΣ, ἔνδοξος ἀρχιτέκτων. Οὗτος ᾠκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου καὶ κατῴκει. Τὸν οἶκόν του τὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὸ δημόσιον. Ο Αριστοφάνης λέγει, ὅτι ὁ Ιπποδαμος ἦτο πολλὰ ἀγαπητὸς εἰς τὰς Αθήνας, ἀλλ' ὅτι χύνει δάκρυα, βλέπων πολλοὺς ἀπολαμβάνοντας τὰ κέρδη τῆς πόλεως ἀναξίως.

ΙΠΠΟΔΙΚΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολ.

ΙΠΠΟΘΑΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιερωνύμου, Αθηναῖος, ἐκ τῶν προσώπων τοῦ διαλόγου τοῦ Πλάτωνος, Λύσιν ἐπιγραφόμενον. Πλάτ.

ΙΠΠΟΘΟΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου λησσοῦ Κεράνονος, ὅσις μετὰ καιρὸν ἔγινε καὶ βασιλεὺς εἰς τὴν Αρκαδίαν. Παυσαν.

ΙΠΠΟΘΟΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος· Γοργίας. Απολδ.

ΙΠΠΟΚΛΕΗΣ, υἱὸς τοῦ Φρικίου Θεσσαλὸς, ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Τοῦτον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ πολλαχοῦ.

ΙΠΠΟΚΛΕΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων πολιτῶν Αθηναίων, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Σικυῶνα, διὰ νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως

Κλεισθένους, ἐχόρευσεν ἴδιον τεχνικὸν χορὸν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος, ὅστις ἰδὼν αὐτὸν τοσοῦτον ἀσέμνως χορεύοντα, δὲν ἔδωκε τὴν θυγατέρα του.

ΙΠΠΟΚΛΟΣ, ἡγεμὼν τῆς πόλεως Λαμψάκου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ πατὴρ τοῦ Αἰαντίδου. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΟΡΥΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιπποκόοντος βασιλέως τῆς Σπάρτης. Απολδ. Ετερος, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Υπερίπτης. Απολδ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ὁ Κῶος, ὁ περιβόητος πατὴρ τῆς Ιατρικῆς, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα διαλάμπει εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ιστορίας, Εγεννήθη τὸ 460. Π.Χ. Διεδέχθη τὴν Ιατρικὴν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, παρὰ τοῦ πατρός του Ηρακλείδους. Η μήτηρ του ὠνομάζετο Πραξιθέα, ἥτις κατήγετο ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ηρακλέους. Αὐτὸς ἀνετράφη μὲ τὰ στοιχειώδη μαθήματα τῆς τέχνης· φύσις δὲ ὁμοῦ καὶ τέχνη, συνέδραμον, διὰ νὰ τὸν ἀποκατασήσωσι πατέρα τῆς Ιατρικῆς, ὅστις μέχρι τὴν σήμερον θεωρεῖται ὡς τοιοῦτος. Αἱ πρῶται γνώσεις τῆς τέχνης ἐφέρθησαν εἰς τὴν Ελλάδα παρὰ τοῦ Ασκληπιοῦ, ἢ Αἰσκουλαπίου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, πρὸ 1300. ἐτῶν Π.Χ. καὶ δι' αὐτὴν τὴν εὐεργεσίαν κατετάχθη εἰς τὸν χορὸν τῶν ἡμιθέων. Η Ιατρικὴ ἦτον ἰδιαίτερον προνόμιον τῶν Ασκληπιαδῶν. ἡ φύσις ἐπλούτισε μὲ τὰ σπανιώτατα δῶρά της τὸν Ιπποκράτην. Περιῆλθεν ὅλην τὴν Ελλάδα, τὴν Ασίαν, τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἀρκτικὰ μέρη ἕως τὴν Σκυθίαν, τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ Θράκην. Εἰς αὐτὰς τὰς περιηγήσεις παρετήρησε μὲ ἀκρίβειαν τὴν θέσιν καὶ φύσιν τῶν τόπων, τὰς διαφορὰς τῶν κλιμάτων, τὸν ἀέρα, τὰς διαφόρους ἐπιδημίας, τὰ ἤθη τῶν ἐγχωρίων καὶ ἄλλα διάφορα. Τίς δὲν θαυμάζει τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς τούτου! Ο μέγας οὗτος φωστὴρ, ὅστις ἐδιωρίσθη ἐκ φύσεως διὰ νὰ δείξῃ τὴν Ιατρικὴν εἰς τὴν γῆν, ὅταν ἐπαριθμεῖ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀληθοῦς Ιατροῦ, ζωγραφίζεται τρόπον τινὰ ὁ ἴδιος, καὶ καθιερεῖ τὴν εἰκόνα τῆς ἐναρέτου ψυχῆς του. ὁ Ιατρὸς, λέγει, πρέπει νὰ ἦναι σεμνὸς, εὐσχήμων, χαρίτης, ἀπρόσιτος εἰς πάντα, νὰ ἔχῃ πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἁγιότητα τοῦ ἐπαγγέλματός του, νὰ ἦναι μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ ὁ φθόνος, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους ζηλοτυπία, μακρὰν ἡ οἴησις καὶ ἀλαζονεία, ἡ φιλαργυρία, καὶ αἰσχροκέρδεια, μακρὰν ἡ κολακεία, καὶ ἡ πρὸς τοὺς πλουσίους καὶ προὔχοντας δουλοπρεπὴς χαμήρπεια· νὰ ἀποφεύγῃ τὴν πολυλογίαν, τὰς λογομαχίας καὶ ἔριδας, νὰ ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις μὲ γλυκύτητα, καὶ ἁπλότητα, χρεωσεῖ νὰ φέρηται σεμνῶς εἰς τὰς μετὰ τῶν γυναικῶν συναναστροφὰς· νὰ ἦναι πρόθυμος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου του, θεοσεβὴς ἀλλ' οὐ δεισιδαίμων, τίμιος εἰς ὅλας τὰς πράξεις τῆς ζωῆς του, καὶ ἑνὶ λόγῳ ἐνάρετος κατὰ πάντα. Οὗτος ὁ ἔνδοξος ἀνὴρ, ὡς φιλόπατρις καὶ φιλέλλην διεφύλαξεν εἰς τὴν ψυχήν του τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς ἐλευθερίας· οὗτος δὲν ἐδειλίασε ποτὲ τὰς ἀπειλὰς τῶν

ράννων, οὔτε τὰ ὅπλα τῶν βαρβάρων, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν ἀκόλουθον διήγησιν. Η Περσία ἠφανίζετο ὑπὸ λοιμικῆς ἀσθενείας, ἥτις διέφθειρε τὰ στρατεύματα τοῦ Αρταξέρξου· εἰδοποιηθεὶς ὁ βασιλεὺς τὴν μεγάλην φήμην τοῦ Ιπποκράτους, ἐπρόσταξε νὰ τὸν προσκαλέσωσιν εἰς τὸ βασιλειόν του, ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν μεγάλας ἀμοιβὰς, καὶ ὅσας τιμὰς ἤθελε ζητήσει, ἀλλ᾽ ὁ ἐναρετος Ιατρὸς ἀπεκρίθη, μὲ τὰς Λακωνικὰς καὶ γενναίας ἐκείνας φράσεις, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ μένωσιν ἀνεξάληπτοι εἰς τὴν μνήμην τῶν ἐλευθέρων ψυχῶν. „ Γράψατε λέγει εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ἔχω εἰς τὴν πατρίδα μου ὅλα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ ἡ πατρίς μόν ἔχει ἀνάτκην ἀπὸ ἐμέ· ὅτι ζοχάζομαι ἀνάξιον ἑνὸς Ελληνος, νὰ ἐπιθυμῇ τὰ πλούτη, καὶ τὰς δόξας τῶν βαρβάρων, καὶ νὰ παραβλέπῃ τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος του· ὅτι ἐγὼ δὲν θέλω δουλεύσει ποτὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μου, καὶ τῆς τῶν Ελλήνων ἐλευθερίας. „ Οἱ Αθηναῖοι τὸν ἐτίμησαν μὲ χρυσοῦν στέφανον, τὸν ἔγραψαν πολίτην, καὶ τῷ ἀπέδωκαν πολλὰς ἄλλας τιμάς. Ο θεσπέσιος οὗτος ἀνὴρ, καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κοινὸς εὐεργέτης, φθάσας εἰς γῆρας βαθὺ ἀπέθανεν εἰς Λάρισσαν, εἰς ἡλικίαν 104. χρόνων, ὅπου φαίνεται μέχρι τὴς σήμερον ὁ τάφος του. Ανθιμος ὁ Γαζῆς ἀναφέρει εἰς τὴν Ελληνικὴν του βιβλιοθήκην, ὅτι εἶδε τὸν τάφον τούτου τοῦ θείου ἀνδρὸς, ἔξω τῆς πόλεως Λαρίσσης, μεταξὺ τῶν Οθωμανικῶν μνημάτων, ἀλλ᾽ ὅτι δὲν ἠδυνήθη ν᾽ ἀντιγράψῃ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ τάφου. Μυριάδες ἀνθρώπων ἀποθήσκουσι καθεκάστην, καὶ ἡ ἔλλειψις τούτων ἀναπληροῦται ἀμέσως ὑπὸ τῆς γεννήσεως ἄλλων. Ο θάνατος τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἀφίνει τοιαύτην ἔλλειψιν εἰς τὸν κόσμον, ὅπου ἡ φύσις διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ, χρειάζεται ὁλοκλήρους αἰῶνας· Πόσοι αἰῶνες παρῆλθον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιπποκράτους! ἀλλ᾽ ὁ κόσμος δὲν εἶδεν ἕτι δεύτερον Ιπποκράτην. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ιπποκράτους, Θεσσαλὸς καὶ Δράκων, καὶ ὁ γαμβρός του Πολύβους, ἐτιμώσαν τὴν καλουμένην παλαιὰν δογματικὴν αἵρεσιν. Εβδομήκοντα δύω συγγράμματα ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Ιπποκράτην, τὰ πέντε εἶναι ἀξιόπιστα, τῶν ὁποίων αἱ ἐπιγραφαὶ εἶναι αἱ ἑφεξῆς. α΄. Περὶ ἐπιδημιῶν. β΄. Προγνωστικὰ. γ΄. Αφορισμοὶ. δ΄. Περὶ ἀέρων, ὑδάτων καὶ τόπων, σύγγραμμα κλασικὸν. ε΄. Περὶ διαίτης ὀξέων.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Κῶος, καὶ αὐτὸς ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Γνωσιδίκου, ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ασκληπιαδῶν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἔκγονος τοῦ μεγάλου Ιπποκράτους. Συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς του Δράκοντος, ἀπὸ τὸ ἴδιον γένος, ὅσις ἰάτρευσε τὴν Ρωξάνην. Εγραψε καὶ αὐτὸς περὶ Ιατρικῆς.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Θομβραίου, ἀπὸ τὸ αὐτὸ γένος. Εγραψεν εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Πραξιάνακτος, ἀπὸ τὸ αὐτὸ γένος. Εγραψε περὶ Ιατρικῆς.

ΙΠΠΟΚΡΑ΄ΤΗΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ περιφήμου τυράννου Πεισισράτου, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Νηλείου. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΡΑ΄ΤΗΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ ἄρχοντος Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Αγαρίστης, καὶ πάππος τοῦ μεγάλου Περικλέους. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΡΑ΄ΤΗΣ, τύραννος τῆς Γέλης ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Γέλωνος. Θουκ. Ηρόδ. 6. 23.

ΙΠΠΟΚΡΑ΄ΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αρίφρονος, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πλησίον τοῦ Δηλίου ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ.

ΙΠΠΟΚΡΑ΄ΤΗΣ, Αθηναῖος, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ, Τελέσιππος, Δημοφῶν, καὶ Περικλῆς, ἦσαν διαβόητοι ὡς χαῦνοι καὶ ἠλίθιοι. Αριστ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΙ΄ΔΗΣ· λαβὼν ἐπιστολὴν παρά τινος Σατράπου, ἥτις τὸν ἠρώτα περὶ τῆς παιδείας μὲ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ τιμωρήσῃ Σπαρτιάτην τινὰ, ὅστις ἐσιώπησε μίαν συνωμοσίαν, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε κατὰ τοῦ σατράπου, ἀπεκρίθη. "Ἐὰν ἐφάνη ἀχάριστος εἰς κάμμίαν σου εὐεργεσίαν, νὰ τὸν θανατώσῃς, ἂν ὅμως δὲν εἶναι ἄλλη αἰτία παρὰ φόβος, ὅστις τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ τοιαύτην κοινοποίησιν, στεῖλε τον εἰς ἐξορίαν.

ΙΠΠΟΔΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αντιμάχου, ἐπίσημος Τρῳαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αγαμέμνονος. Ομ. Ιλ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, ἔζη τὸ 222. Μ.Χ. Οἱ ἱστορικοὶ Γάλλοι, οἱ μὲν τὸν ἱστοροῦσι Γάλλον, οἱ δὲ Ασιανὸν, καὶ ἱερέα τῆς Αραβίας· τῷ ἀποδίδεται δὲ καὶ τίτλος ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Εἶναι δὲ κοινωτέρα γνώμη κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦ Συγγέλου, ὅτι ἐχάθη ἐπίσκοπος τοῦ Ρωμαϊκοῦ λιμένος εἰς τὴν Οστιαν, ἐπειδὴ εἰς τοὺς τότε καιροὺς, ἐδίδετο τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς τοὺς ἐπισάτας τῶν λιμένων. Εἶναι δὲ πιθανὸν ὅτι οὗτος ἐχάθη τοιοῦτος ἐπίσκοπος, ἐπιθεωρητὴς δηλαδὴ τοῦ λιμένος τούτου, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν Εὐσέβιον, καὶ Ιερώνυμον, οἵτινες περὶ ἐκκλησίας οὐδὲν ἀναφέρουσι· παλαιαὶ δέ τινες καὶ νέαι γνῶμαι τὸν θέλουσι χριστιανὸν, καὶ ὅτι ὑπέφερε καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον· ἀλλ' ὁ τόπος εἶναι ἄδηλος· διὸ καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ Εὐσεβίου, καὶ Ιερωνύμου, καθυποβάλλει καὶ τοῦτο εἰς ἀμφιβολίαν. Ητον ἐμπειρότατος εἰς τὴν Ρητορικὴν, Φιλοσοφίαν, καὶ λοιπὰς ἐπιστήμας. Επλούτησε τὴν ἐκκλησίαν μὲ διάφορα συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ διεσώθησαν. Η περὶ τὸ Πάσχα ἐκκαιδεκαετηρίς του, εὑρέθη τὸ 1551 ἐν Ρώμῃ, μεταξὺ τῶν ἐρειπίων, γεγραμμένη ἐπί τινος ἀρχιερατικοῦ θρόνου, μὲ γράμματα Ελληνικά. Τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς, καὶ ὁμοῦ, ὑπὸ Ιωάννου Αλβέρτου Φαβρικίου.

ΙΠΠΟΜΕΔΟΥΣΑ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΙΠΠΟΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Αριστομάχου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Αδράστου, βασιλέως τοῦ Αργους, κατὰ δὲ τὸν Σοφοκλέα, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἑνὸς τῶν ἑπτὰ ἡρώων, οἵτινες ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκους. Απολδ.

ΙΠΠΟΝΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Καλλίου, εἷς τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν ἐν Αθήναις, σύγχρονος τοῦ Αλκιβιάδου.

ΙΠΠΥΣ Ρηγῖνος, Ιστορικός. Οὗτος πρῶτος συνέγραψε τὴν Ιστορίαν τῆς Σικελίας εἰς βιβλία πέντε, τὴν κτίσιν τῆς Ιταλίας εἰς βιβλία πέντε, ἀρχαιολογικὸν βιβλία τρία, καὶ πρῶτος ἔγραψε παραπλήσιαν καὶ ἔννοιαν ὑποκεκρυμμένην τῶν κωμικῶν τραγῳδιῶν, εἰσάξας ἄμβωνα εἰς τὰς σκηνάς.

ΙΠΠΩΝ, φιλόσοφος, ἐκ τῆς νήσου Μήλου, κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς. Αἰλ.

ΙΠΠΩΝΑΞ, Ἐφέσιος, ἔζη τὸ 530. Π. Χ. Εσάθη περίφημος ποιητής, ὅστις εἰς τὰ εἰρωνικὰ ποιήματα ἐπιγραφόμενα Σίλλος. Παρομιάζει τὸν Ομηρον, καὶ Ησίοδον.

ΙΡΝΕΡΙΟΣ, Ιταλός. Εγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1054· ἐσάθη ὁ ἀνακαινιστὴς τῆς νομοθεσίας. Απέθανε τὸ 1114.

ΙΡΟΣ, Ιθακήσιος, ἐπαίτης, παράσιτος τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Οδυσσέως, εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀπουσίας του· ἀλλ' ὅταν ὁ Οδυσσεὺς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του εἰς σχῆμα ἐπαίτου, καὶ εἶδε τὴν μεγάλην του ἀναισχυντίαν, μάλιστα δὲ καὶ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφέρετο εἰς αὐτὸν, τὸν ἐκτύπησε κατακέφαλα καὶ ἐσύντριψε ὅλους τοὺς ὀδόντας του, καὶ τὸν ἔσυρε μόνος του ἀπὸ τοὺς πόδας ἔξω τοῦ πυλῶνος.

ΙΡΤΙΟΣ, Αελος Ρωμαῖος, ἔζη τὸ 50. Π. Χ. οὗτος συνέγραψε τρία βιβλία, τὸ πρῶτον ἦτο περὶ τοῦ Αλεξανδρινοῦ πολέμου, τὸ δεύτερον περὶ τοῦ Φοινικικοῦ, ἢ Αφρικανικοῦ, καὶ τὸ τρίτον περὶ Ισπανικοῦ, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

ΙΣΑΑΚ, ὁ ἐπονομασθεὶς Αγγελος, αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφήσας τὸν προκάτοχόν του νὰ θανατωθῇ ἀπὸ τὸν λαὸν, δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ ἐλευθέρους τοὺς Σταυροφόρους, διευθυνομένους ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Φρεδερῖκον τὸ 1190. νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Παλαιστίνην, ὁ Φρεδερῖκος μετεχειρίσθη βίαν, ἀλλ' ὁ Αγγελος ἀντέξη μὲ στρατήγημα καὶ μὲ Ελληνικὴν καρτερίαν· ἀξιοσημείωτοι εἶναι αἱ ἐπιστολαὶ, τὰς ὁποίας ἔστελλον, ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον. Ο Ισαὰκ ἐζήτει ἀπὸ τὸν Φρεδερῖκον τὸν τίτλον τοῦ συνηγόρου τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη ὅτι εἶναι αἱρετικὸς, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ ἀποποιεῖται τὴν αἴτησιν· ὁ δὲ Ισαὰκ ἀπεκρίθη εἰς τὸν Φρεδερῖκον ὅτι εἶναι σκύλος· Δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν, διὰ τὰ ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα ἐδίδοντο ἀμοιβαίως ἀπὸ τοὺς Ηρωας τοῦ Ομήρου, εἰς καιροὺς πλέον ἡρωϊκούς. Ο Ισαὰκ τυφλωθεὶς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του Αλέξιον ἐξεθρονίσθη τὸ 1193. Μ. Χ.

ΙΣΑΑΚΙΟΣ, Πορφυρογέννητος Κομνηνὸς, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Αλεξίου Κομνηνοῦ, καὶ ἀδελφὸς τῆς περιφήμου Αννης· Συνέγραψε Χαρακτηριστικὰ Ελλήνων καὶ Τρώων, καὶ ἄλλα διάφορα· ἔζη τὸ 1150. Μ. Χ.

ΙΣΑΓΟΡΑΣ, υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἀρχηγὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς φατρίας ἐν Αθήναις, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ηρόδ.

ΙΣΑΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖται του κατεδίκασαν εἰς ζημίαν, διότι πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἡλι-

κίας ὥρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Αἰλ.

ΙΣΑΙΟΣ, εἷς τῶν δέκα ῥητόρων· ἔζη τὸ 432. Π. Χ. Ἦτον ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, καὶ ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπὸ τοῦ Λυσίου, καὶ Ἰσοκράτους, τόσον δὲ ἐμιμήθη τὸν Λυσίαν, καθὼς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, ὥστε δυσκόλως ἐμπορεῖ νὰ διακρίνῃ τις τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον· ἔζη ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, μέχρι τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Συνέγραψε λόγους ῥητορικοὺς 64. καὶ περὶ ῥητορικῆς. Οἱ 14. τῶν λόγων του κρίνονται νόθοι ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου. Σήμερον δὲ σώζονται πλέον τῶν 10. ἐξεδόθησαν ἑλληνιστὶ ἐν Βενετίᾳ, μετὰ τῶν ἄλλων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Ἀλδου τὸ 1575. Καὶ ὑπὸ Στεφάνου τοῦ Ἐρρίκου τὸ αὐτὸ ἔτος, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΙΣΑΚ, Οὐότε, Αγγελος, περιφημος θεολόγος, καὶ περὶ τὴν λογικὴν ἄριστος. Ἔζη τὸ 1748. Μ. Χ.

ΙΣΑΡΧΙΔΑΣ, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων. Θουκ.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ὁ Χαρακηνὸς, ἔζη τὸ 25. Μ. Χ. Μᾶς εἶναι γνωστὸς ὡς γεωγράφος, ἔχομεν ἐκ τούτου μέτρα σαθμῶν Παρθικῶν, ἐν οἷς σημειοῖ τὸ διάστημα τὸ πρὸ τῶν 18. βασιλειῶν, τὰ ὁποῖα τότε ὑπετάχθησαν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Πάρθων· τοῦτο τὸ βιβλίον συνέγραψε μετὰ τὴν φήμην τοῦ βασιλέως Τιραδάτου, ὅστις συμπίπτει μὲ τὸ ΚΘ' ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου. Ἐξεδόθη τὸ 1600. Μ. Χ. μετὰ τῶν λοιπῶν μικρῶν γεωγράφων, καὶ ἐν τῇ συλλογῇ Ἰωάννου Χουδσονίου.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν τὸ 440. Μ. Χ. πεπαιδευμένος ἀνὴρ, ἔγινε μοναχὸς, ὑπῆγεν εἰς ἓν μοναστήριον τοῦ Πηλουσίου, ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον Πηλουσιώτης· ἐπειδὴ δὲ ἔζη ἐναρέτως, διεδόθη ἡ φήμη του παντοχοῦ, καὶ ὅλοι κοινῶς τὸν ὠνόμαζον ἅγιον· ἦτο μέγας ζηλωτὴς τοῦ ἀληθοῦς καὶ ὀρθοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας· καθὼς εἰς τὰς πρὸς τὸν Κύριλλον ἐπιστολάς του ἀποδεικνύεται· ἐκ τῶν πολλῶν του συγγραμμάτων δὲν σώζεται ἄλλο, εἰ μὴ αἱ ἐπιστολαί του, αἵτινες εἶναι περὶ τὰς 1002. διηρτημέναι εἰς 5. βιβλία· ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1585. Καὶ ἔτι ἐν Ρώμῃ τὸ 1670.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ Μαρκατόρος, Ισπανὸς, διαβόητος ἀπατεών· οὗτος ἔγραφε θεσπίσματα τῶν πρώτων ἐπισκόπων τῆς Ρώμης· τοιοῦτοι ψευδεῖς κανονισμοὶ ἐφάνησαν πρῶτον τὸ 794. Μ. Χ. Καὶ ἠπάτησαν τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν, ἕως τοῦ τέλους τοῦ 19. αἰῶνος· ἔπειτα οἱ Πάπαι ἀνεκάλυψαν τὴν ἀπάτην, καὶ ἐπετίμησαν τὴν ἀναισχυντίαν.

ΙΣΜΑΗΛ, Πρίγγιψ τῶν Σαμαρειτῶν, ὅστις ἐκυρίευσε τὴν Ανατολὴν, μέρος τῆς Περσίας, εἰς διάστημα 15. χρόνων. Ἀπέκτησε φήμην ὅτι ἦτον ἀνδρεῖος, φιλάνθρωπος, ἐλεήμων, δίκαιος, εὐσπλαγχνος. Μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ 908. Μ. Χ. οἱ ὑπήκοοί του τῷ ἔδωκαν τίτλον, Μέγιστος· δηλαδὴ Πρίγγιψ, ὅμοιος τοῦ ὁποίου οὔτε ἐφάνη, οὔτε θέλει φανῇ.

ΙΣΜΑΗΛ, υἱὸς τοῦ Αβραὰμ, καὶ τῆς Αγαρ. Λέγουσιν ὅτι εἶναι ὁ προγεννήτωρ τῶν Ἀράβων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν φυλὴν κατάγεται ὁ Μωάμεθ, ὁ νομοθέτης τῶν Ἀράβων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Ὀθωμανῶν. Η Αγαρ ἦτο νόμιμος γυναῖκα τοῦ Αβραάμ, διὰ τοῦτο ἔχων ὁ Ισμαὴλ ὡς

πρωτογέννητος, μεγαλήτερον δικαίωμα ἀπὸ τὸν Ισαάκ, τῷ ἐδόθη ἡ Αραβία, ἥτις εἶναι μεγαλητέρα κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ πλουσιωτέρα ἀπὸ τὴν γῆν τοῦ Χαναάν, ἥτις ἐδόθη εἰς τὸν μικρότερον ἀδελφόν. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων τὸ 1773. Π. Χ.

ΙΣΜΑΪΛ, Αμπου-χασέμ, ἀπὸ τὴν Περσίαν. ἔνδοξος Οὐμμαιάς. Εγεννήθη τὸ 720. Εἶχε μίαν βιβλιοθήκην, ἥτις περιεῖχε 117 χιλιάδας βιβλία. Ο Νοὺχ Πριγγὶψ τῶν Σαμαρειτῶν τὸν ἐπροσκάλεσε διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ καθήσῃ ἐκεῖ, πρὸς διασκέδασιν, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη ὅτι δὲν δύναται, διότι δὲν ἐμπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὴν βιβλιοθήκην, τὴν ὁποίαν μόλις δύνανται νὰ σηκώσουν 400. κάμηλοι. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, τὴν ἀρχὴν καὶ τὰ θεμέλια τῆς Αραβικῆς γλώσσης, ἱστορίαν τῆς ἐπικρατείας του, καὶ ἄλλα διάφορα ποιητικά.

ΙΣΜΑΡΟΣ, Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ασακοῦ, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Ιππομέδοντα, εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Απολδρ.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς Αμύκλα τοῦ φιλοσόφου, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ μεγάλου Ισοκράτους. Συνέγραψεν Αμφικτυονικὸν, Προτρεπτικὸν, καὶ ἄλλα.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς Θεοδώρου τοῦ αὐλοποιοῦ, Αθηναῖος, ῥήτωρ, ἔγραψε 23 λόγους. Εζη τὸ 103. Π. Χ.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, εἷς τῶν ἐνδόξων ῥητόρων τῆς Ελλάδος· ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας κατὰ τὸ 456. Π. Χ. Ητο μαθητὴς τοῦ Προδίκου, τοῦ Γοργίου, καὶ ἄλλων μεγάλων ῥητόρων· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Υπερίδου, Ισαίου, Ξενοφῶντος, Δημοσθένους, καὶ ἄλλων. Θέλων νὰ δημηγορῇ δημοσίως ἀπέτυχε, καὶ ὑπεχρεώθη νὰ συνθέτῃ τοὺς λόγους του κατ' ἰδίαν· ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν πατρίδα του, διὸ μαθὼν τὴν φθορὰν τῶν ἐν Χαιρωνίᾳ δυσυχησάντων, ἔμεινε νήσις 4 ἡμέρας, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 78. χρόνων. Αφῆκε 21. λόγους ἀξιολόγους, τοὺς ὁποίους ὁ Βόλφιος, μετέφρασεν εἰς τὸ Λατινικὸν· καὶ 10. ἐπιστολὰς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τοῦ σοφοῦ Κοραῆ. Εξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1606. εἰς δύω τόμους μετὰ σχολίων.

ΙΣΤΙΗΡ· ἔζη ἐπὶ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ο Σουΐδας λέγει, ὅτι ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, καὶ νομίζεται Κυρηναῖος· ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα περὶ Αἰγύπτου, ἐξεδόθησαν τὸ 1813. ὑπὸ τοῦ Σιεβέλεως.

ΙΣΤΙΑΪΑ, θυγάτηρ τοῦ Φριξοῦ, παλαιὰ Ηρωὶς, ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ πόλις Ισταῖα, εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐπὶ τοῦ ὄρους, πλησίον τοῦ Κάλαντος ποταμοῦ, εἶναι καὶ ἄλλη Ισταῖα σοφὴ Αλεξανδρινὴ, κατὰ τὸν γ.ον ωγοάφορον Μελέτιον, ἡ Εσταῖα.

ΙΣΤΙΑΪΟΣ, Σάμιος· τοῦτον ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος εἶχεν ὡς ἐνέχειρον εἰς τὴν Περσίαν, ἐπιθυμῶν δὲ τὴν πατρίδα του, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀναχωρήσῃ, ἐπινοεῖ τοιοῦτόν τι. Ξυρίζει τὴν κεφαλὴν ἑνὸς πιστοῦ δούλου, ἔπειτα ἐγχαράττει εἰς αὐτὴν μὲ καυστικὴν μελάνην, ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀνεψιόν του Αρισταγόραν, παρακινῶν αὐτὸν νὰ διεγείρῃ ἀποστασίαν· ἀφοῦ ηὐξήνθησαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τοῦ δούλου, τὸν ἀποστέλλει πρὸς αὐτὸν, καὶ ξυρίσας τὴν κεφαλὴν του ἐκεῖνος, ἔγ.ω τὰ γραφό-

μενα, καὶ ἐκίνησε τὴν ἀποσασίαν. Ὁ βασιλεὺς τότε συμβουλευόμενος περὶ τοῦ πρακτέου μὲ τὸν Ἰσιαῖον, τὸν ἀποστέλλει ὡς Ἕλληνα, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν ἀποσασίαν, καὶ οὕτως ἐλθὼν ἡνώθη μετὰ τοῦ Ἀριστογόρου.

Ἴστρος, υἱὸς τοῦ Μενάνδρου, Κυρηναῖος, συγγραφεύς, δοῦλος τοῦ Καλλιμάχου· Ἔγραψε πολλὰ εἰς διαλόγους καὶ εἰς ποιητικά.

Ἴστρος, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἰσχόμαχος, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἄριστος οἰκονόμος. Ξενφ.

Ἰταλός, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν, Θουκ. ἐξ Ἀρκαδίας, βασιλεύσας εἰς τὴν Σικελίαν. Κατ' ἄλλους δὲ διάδοχος τοῦ Οἰνώτρου, καὶ βασιλεὺς ἐν τῇ αὐτῇ Ἰταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν καὶ ἡ Ἰταλία. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐσύστησε πρῶτος εἰς τὴν Ἰταλίαν πολιτικὰς κοινωνίας, καὶ ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τὴν Γεωργίαν. Ἀριστ. Πλουτ.

Ἴτυς, υἱὸς τοῦ Τηρέως, βασιλέως τῆς Θράκης, καὶ τῆς Πρόκνης θυγατρὸς τοῦ Πανδίωνος βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Τηρεὺς βοηθήσας τὸν Πανδίωνα εἰς τινα πόλεμον ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέραν του Πρόκνην. Μετὰ καιρὸν ἐπεθύμησεν ἡ Πρόκνη νὰ ἰδῇ τὴν ἀδελφήν της Φιλομήλην, καὶ παρεκάλεσε τὸν Τηρέα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ τὴν φέρῃ, ὑπῆγε καὶ τὴν ἔλαβε, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν τὴν ἔφθειρε, καὶ φοβηθεὶς μὴ διηγηθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀδελφήν της, ἔκοψε τὴν γλῶσσάν της καὶ τὴν ἀρῆκε κλεισμένην εἰς ἕνα φρούριον, καὶ ἐλθὼν εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὅτι ἡ ἀδελφή της ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον, εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν θέσιν εὑρισκομένη ἡ Φιλομήλη, ἐκέντησεν εἰς ψιλὸν πανίον γράμματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐμήνυσε τὴν ἀδελφήν της τὴν συμφοράν της. Ἡ δὲ Πρόκνη διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνδραν της, ἔσφαξε τὸν υἱόν του, καὶ τὸν ἐμαγείρευσε καὶ τὸν παρέθηκε δεῖπνον εἰς αὐτόν.

Ἰφιγένεια, κατά τινας μήτηρ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλ' ὁ Τρωφιόδωρος καὶ ἄλλοι, νομίζουν τὸν Νεοπτόλεμον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας, θυγατρὸς τοῦ Λυκομήδους.

Ἰφιδάμας, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου του Κισσέως εἰς τὴν Θράκην, ὕστερον δὲ ἐλθὼν μὲ 12. πλοῖα εἰς τὴν Τρῳάδα, ὡς σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ομ. Ιλ.

Ἴφικλος, υἱὸς τοῦ Φυλάκου καὶ τῆς Κλυμένης· λέγουσιν ὅτι αὐτὸς ἐσυνερίζετο μὲ τοὺς ἀνέμους, διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

Ἰφικράτης, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, καὶ στρατηγὸς, ὅστις πρῶτος εἰς τὰ λάφυρα ἔγραψεν ἐπίγραμμα.

Ἰφιμέδουσα, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδ.

Ἰφιμέδων, υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Ηρακλειδῶν μάχην. Ἀπολδ.

Ἴφιτος, υἱὸς τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας· ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ηρακλέα, διότι δὲν ἠθέλησεν ὁ πατήρ του

νά τοῦ δώσῃ τὴν θυγατέραν του Ιόλην εἰς γυναῖκα.

ΙΩΑΝΝΑ, βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου της Ροβέρτου τὸ 1343. Μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων. Αὕτη ἡ τολμηρὰ γυνὴ ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν διάδοχον τῆς βασιλείας σύζυγόν της, κατατρεχομένη ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Οὐγγαρίας ἀνδραδελφόν της, κατέφυγεν ὁμοῦ μὲ τοὺς συνωμώτας της εἰς τὴν Ρώμην πρὸς τὸν Πάππαν. Οὖσα σεῖρα δὲν ἀφῆκε διάδοχον. Απέρασε 40. χρόνους εἰς τὰς πολιτικὰς ἀκαταστασίας, ἀφήνουσα τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀπίστων φίλων της· τὸ 1382. ὁ βάρβαρος ἐξάδελφός της Κάρλος τὴν ἔπνιξεν.

ΙΩΑΝΝΑ δευτέρα, βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, θυγάτηρ Κάρλου τοῦ γ'. ὑπανδρεύθη τὸν Γουλιέλμον τῆς Αὐστρίας, τὸν Γιάκομον Βορβὸν χηρεύοντα· ὅστις ἀπέρασεν ἔπειτα εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἔγινε καλόγηρος, διότι αὕτη τὸν κατέτρεχε. Μαρτῖνος ὁ ε'. παρέδωκε τότε τὴν κυβέρνησιν τῆς Νεαπόλεως εἰς τὸν Λουδοβῖκον τὸ 1420. Η Ιωάννα υἱοθέτησε τὸν Αλφόνσον ε'. βασιλέα τῆς Αραγωνίας, παραδοῦσα εἰς αὐτὸν τὴν Καλαβρίαν, ἔπειτα ἀντ' αὐτοῦ υἱοθέτησε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αλφόνσου, Ρενάτον. Απέθανε τὸ 1435. Μ. Χ.

ΓΩΑΝΝΗΣ ις'. Εγεννήθη εἰς τὴν Καλαβρίαν, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 996. διότι οἱ Ρωμάνοι δὲν ἤθελον τὸν Γρηγόριον τὸν πέμπτον εἰς τὸν θρόνον ὡς Γερμανόν. Επειτα ἀπὸ δύω χρόνους ὁ αὐτοκράτωρ Οὖων, ἐσύρησε πάλιν τὸν Γρηγόριον εἰς τὸν θρόνον, τὸν δὲ Ιωάννην ἔβαλεν εἰς φυλακήν, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἐτύφλωσε, τοῦ ἔκοψε τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὦτα, καὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς τὴν βέλησιν τῶν στρατιωτῶν· αὐτοὶ δὲ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἕναν ὄνον, καὶ τὸν περιέφερον εἰς τοὺς δρόμους ὡς παίγνιον. Απέθανε δὲ ἐπάνω εἰς τὰς βασάνους.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ι'. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ραβέννην, πόλιν τῆς Ιταλίας, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης τὸ 915. μέσον τῆς ἐρωμένης του Θεοδώρας· οὗτος ὁ νέος Ποντίφιξ βλέπων τὸν κίνδυνον τῆς Ρώμης, διὰ τοὺς θριάμβους, καὶ προσέγγυσιν τῶν Τουρκῶν τὸ 921. ἀνεφάνη ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων, καὶ πολεμῶν ἀνδρείως κατ' αὐτῶν τοὺς ἐνίκησε. Η Μαρουτσία ἀδελφὴ τῆς Θεοδώρας τὸν ἐφθόνησε, καὶ εἰς εὐκαιρίαν τινὰ ἔπνιξε συγχρόνως καὶ τὴν ἀδελφήν της, καὶ τὸν Ιωάννην.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ια'. υἱὸς Πάππα Σεργίου τοῦ γ'. καὶ τῆς Μαρουτσίας· ὢν εἰς ἡλικίαν 23. χρόνων μὲ μέσον τῆς μητρός του ἔγινε Ποντίφιξ τῇ 21. Μαρτίου τὸ 931. Μετὰ δύω χρόνους ὁ Αλβέριος ἀδελφός του, τὸν ἐξεθρόνισε καὶ τὸν ἐφυλάκωσεν ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα του. Ερεινε δὲ ἡ Ρώμη τρεῖς χρόνους ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Αλβερίου.

ΙΩΑΝΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου, ὁ νεότερος τῶν ἀποστόλων, ἀφοῦ ἐκήρυξε τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ασίας, ἀπέρασεν εἰς την Γώμην, ἐκεῖ δὲ ἐφιλονίκησε μὲ τὸν Απολώνιον, καὶ μὲ τὸν κυνικὸν Δημήτριον, καὶ μὲ ἄλλους φιλοσόφους, τοὺς ὁποίους, ἐπειδὴ ἔβλαπτον διὰ λόγου τὸν χαρακτῆρα τοῦ

Δομετιανοῦ ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν Ρώμην, τὸν δὲ Ἰωάννην ἐξώρισαν εἰς τὴν νῆσον τῆς Πάτμου, ὅπου καὶ συνέγραψε τὴν ἀποκάλυψίν του. Ἀπέθανε εἰς τὴν Ἔφεσον τὸ 99, Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 92. χρόνων.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Ἰταλός, ἀπό τὴν Βολωνίαν, ἐξάβη περίφημος εἰς τὴν Γλυπτικήν, ἐδούλευσε μὲ μεγάλην ἐντέλειαν, ἐτελειοποίησε τὴν τέχνην, ἀπέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1555.

ΙΩΑΝΝΗΣ τῆς Ἀουστρίας, υἱὸς Φιλίππου τοῦ δ' καὶ τῆς Καλδερώνης, πρίγγιψ περίφημος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ πολιτικά, ἦτον ἀνδρεῖος, τολμηρὸς καὶ συνετὸς εἰς τὸν πόλεμον. Τὸν ἐφαρμάκωσαν τὸ 1679.

ΙΩΑΝΝΗΣ τῆς Ἀουστρίας, υἱὸς Κάρλου τοῦ ε'. ἐξάβη γενναίως εἰς τὴν μάχην τῆς Ναυπάκτου κατὰ τῶν Τουρκῶν τὸ 1571. Οὗτος ὁ πρίγγιψ ἀπέθανε τὸ 1578. ἀφήσας μεγάλην λύπην εἰς ὅλους τοὺς ὑπηκόους του. Λέγουσι τινές, ὅτι ὁ ἀδελφός του τὸν ἐφαρμάκωσε, διότι ὑποπτεύθη ὅτι ἤθελε νὰ νυμφευθῇ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰωάννης εἶχεν ἀντιπόκρισιν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ γ'. βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας, υἱὸς τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἐπὶ τῆς βασιλείας του αὐτὸ τὸ βασίλειον ἦτο εἰς τοιαύτην θέσιν ὥστε δὲν ἐξάβε ἄλλοτε τόσον εὐτυχισμένον μήτε κατὰ τὰ πλούτη, μήτε κατὰ τὴν εὐτυχίαν, διέκρινεν ὅμως τοὺς ἀξίους καὶ τοὺς εἰσῆγεν εἰς τὰ ὑπουργήματα, ἔκαμε λαμπρὰς κατακτήσεις εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου πρὸς ὠφέλειαν τῆς Πορτογαλλίας. Ἀπέθανε τὸ 1557. Μ.Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ β'. βασιλεὺς τῆς Καστέλλης, ἐπαρχίας τῆς Ἱσπανίας, ἀνάξιος καὶ ἀνίκανος τῆς βασιλείας του, ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί του ἦσαν τύραννοι καὶ αἱμοβόροι. Πολλάκις ἠθέλησε νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον καὶ νὰ γένῃ καλόγηρος, ἀλλ' οἱ ἀξιωματικοί του τὸν ἐμπόδιζον διὰ τὸ συμφέρον των. Ἀπέθανε τὸ 1459.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Βιτσέντσα, πόλιν τῆς Ἰταλίας, καλόγηρος Δομενικανός. Τὸ 1233. ἤρχησε μὲ σκληρότητα νὰ διδάσκῃ εἰς τὴν Βολωνίαν, καὶ ἔλεγε κατὰ τῆς τυραννίας τῶν πριγγίπων, τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἐδίδασκε τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐσυμφωνοῦσαν τὰ ἔργα μὲ τοὺς λόγους του, τὸν ἐξώρισαν.

ΙΩΑΝΝΗΣ, περίφημος ζωγράφος, καὶ ἐμπειρότατος εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς κολλητικῆς ὕλης.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Ἰταλός, ἀνὴρ περίφημος, ἐξάβη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστασίας εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 1682. Εἰς τὸ πρῶτον σύνθημα εὐθὺς ἐδοθησαν εἰς σφαγὴν, καὶ ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς Γάλλους, χωρὶς ἐξαίρεσιν γυναικῶν καὶ παιδίων.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γρανάταν πόλιν τῆς Ἱσπανίας, ἔνδοξος περιηγητής, ἐσύνθεσε μίαν ἱστορίαν τῶν φιλοσόφων τῆς Ἀραβίας. Ἀπέθανε τὸ 1526.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ἀπὸ τὸ Βέλγιον, ἦτο ῥάπτης τὸ ἐπάγγελμα. Τὸ 1533. ἕνα πλῆθος λῃστῶν τὸν ἔκαμαν βασιλέα τοῦ Σουγδούνου πόλεως Σδετσέρων, μὲ τοὺς ὁποίους ἐρήμωσε τὴν Γερμανίαν· ἀλλὰ

τέλος τὸ 1536. ἐπιάσθη μὲ ὀπαδούς του τινὰς, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔβαλαν εἰς κλουβίον σιδηροῦν, τοὺς περιέφερον εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν Σβιτσέρων· ἔπειτα τοὺς ἐτυράννησαν μὲ σίδηρα ἀναμμένα, καὶ μὲ ἄλλα διάφορα κολαστήρια, καὶ τέλος τοὺς ἔκαυσαν ζωντανούς. Τὴν καταδίκην αὐτῶν τὴν ἀπεφάσισεν ἐπίσκοπός τις τῶν Σβετσέρων Ιωάννης· καθότι ἐκ τῆς ἀνωμαλίας ταύτης τῶν λησῶν, εἶχε ζημιωθῇ μεγάλως, καθὼς ὡμολόγησεν ὁ ἴδιος ἐπίσκοπος εἰς τὸν αἰχμάλωτον Ιωάννην, ὅστις τον ἐσυμβούλευε, πρὸς ἀποζημίωσιν νὰ τὸν κλείσῃ εἰς ἕνα κλουβίον, καὶ νὰ τὸν περιφέρῃ εἰς τὰς πόλεις τῆς ἐπαρχίας του, καὶ τὸν ἐβεβαίωνεν ὅτι θέλει συνάξει ἑκατονταπλάσια τῆς ζημίας του.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Κόμης Καποδίστριας, Ελλην περιβόητος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν. Ετιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, Γαλλίαν καὶ Αγγλίαν. Την 6. Ιουλίου 1826. αἱ τρεῖς αὗται Εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις, εἰς τὴν συνθήκην την γενομένην ἐν Λονδίνῳ, ἐπεκύρωσαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ελλάδος, καὶ ἀπεξάλη ὡς κυβερνήτης οὗτος ὁ Κόμης, περὶ τὰ 1828. ἦλθεν εἰς Ναύπλιον ἀπὸ τὴν Εὐρώπην φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἄπειρα πλούτη. Ο ἐρχομὸς τούτου τοῦ ἐνδόξου ἀνδρὸς, ἐπροξένησε γενικὴν χαρὰν εἰς ὅλους τοὺς Ελληνας. Ως συνετὸς καὶ ἔμπειρος πολιτικὸς ἐσύστησεν εὐθὺς νέαν νομοθεσίαν, κατέπαυσε τὴν πειρατείαν καὶ λῃστείαν, καὶ τὴν καταδυνάστευσιν τῶν δυνατῶν κατὰ τῶν ἀδυνάτων, ἀνεγνώρισε δι' αὐτῆς ἕκαστος Ελλην τὴν ἰδιοκτησίαν του, καὶ ἐδόθησαν εἰς τὴν Γεωργικὴν καὶ βιομηχανίας· ἐμεσολάβησε προσέτι καὶ ἠλευθέρωσε πλῆθος Ελλήνων, οἵτινες εἶχον φερθῇ αἰχμάλωτοι εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Τουρκίας, ἐπὶ τῆς διαρκείας τῆς ἑπταετοῦς ἐπαναστάσεως τῶν Ελλήνων, τῆς συσάσης κατὰ τὸ 1821. κατὰ τοῦ Οθωμανικοῦ κράτους. Εσύστησε καὶ ἕνα λαμπρὸν ὀρφανοτροφεῖον εἰς τὴν Αἴγιναν, καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ελλάδος ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα. Αλλὰ μόλις παρῆλθον δύω χρόνοι, καὶ περιέπεσεν εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ συκοφαντίαν τῶν προυχόντων Ελλήνων, ὅτι εἰσάγει τυραννικοὺς νόμους, καὶ ὅτι τεχνεύεται κακὰ κατὰ τῶν Ελλήνων, μὲ τὸ μέσον τῆς Ρωσσικῆς αὐτοκρατορίας. Η δυσαρέσκεια ἐπροχώρησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὴν 27. Σεπτεμβρίου τοῦ 1831. ἡμέρᾳ Κυριακῇ, ἐνῶ ἔμβαινεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς Ναύπλιον, οἱ Μαυρομιχαλαῖοι Σπαρτιάται, Κωνσαντῖνος, καὶ Γεώργιος, τὸν ἐφόνευσαν ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ναοῦ, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἐφονεύθη ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακάς του, ὁ δὲ Γεώργιος διαφυγών, ἐπιάσθη ἔπειτα καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἀπὸ τὴν τότε συσταθεῖσαν ἐπιτροπὴν. Αν αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ἔβλαψεν ἢ ὠφέλησε τοὺς Ελληνας εἰς την δεινὴν των ἐκείνην ἐποχὴν, ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἀμερόληπτος Ιστορία θέλει τὸ δείξει, ἂν ποτε ἐπὶ ἐλευθεροτυπίας κοινωθῇ εἰς τοὺς Ελληνας. Εψηφίσθη δὲ ἔπειτα ἀπὸ τὰς συμμαχικὰς δυναμεις, βασιλεὺς τῆς Ελλάδος ὁ Οθων, ὁ υἱὸς

τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ. ὁ ιϐ'. Οὗτος ὁ φιλότιμος καὶ τολμηρὸς ἀνὴρ, εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων τὴν α' Μαρτίου τὸ 956. ἐφόνευσεν ἰδιοχείρως τὸν Πάππα Ἀγάπιον, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης. Μετὰ ἓξ χρόνους ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον, μέσον τοῦ αὐτοκράτορος Ὀθωνος, καὶ ἡ σύνοδος τὸν ἀναθεμάτισεν ὡς φονέα, ἐπίορκον, μοιχὸν καὶ αἱμομίκτην. Μετὰ δύω χρόνους ἐσύναξεν οὗτος στρατεύματα ἀπὸ ὅλην τὴν Ἰταλίαν μὲ ἄδραν πληρωμὴν, μάλιστα καὶ Τούρκους, οἵτινες ἦσαν τότε εἰς τὴν Καλαβρίαν, καὶ ἀνεκτήσατο πάλιν τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης. Τὸ δὲ 966. τὸν ἐφόνευσαν μέσα εἰς ἕναν οἶκον ἔξω τῆς πόλεως.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Νησευτὴς, ἐκ Καππαδοκίας. Μετῆρχετο κατ' ἀρχὰς τιμίως χειρυτεχνήματα, ὑψώθη δὲ μετὰ ταῦτα διὰ τῆς ἀρετῆς του εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσαντινουπόλεως, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐτυχίου τὸ 582. μέχρι τὸ 595. ὅτε καὶ ἀπέθανεν. Οὗτος διὰ τὴν μεγάλην νησείαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμνε, ὠνομάσθη νησευτής. Αὐτὸς ἤ κατ' ἄλλους ὁ προκάτοχός του, λέγουν, ὅτι ἐπεκύρωσε τοῦ νὰ λέγηται ὁ ἐπίσκοπος τῆς Κωνσαντινουπόλεως, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, τὸ ὁποῖον διήγειρε κατ' αὐτοῦ τὴν ὀργὴν τῶν ἐπισκόπων τῆς Ῥώμης. Τὰ συγγράμματά του εἶναι· Λόγοι περὶ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως. Κανονες μετανοούντων. Περὶ ψευδοπροφητῶν, καὶ ψευδῶν δογμάτων, τὰ ὁποῖα εἰς μερικὰ χειρόγραφα ἀποδίδονται εἰς Ἰωάννην τὸν Λρυσόστομον, διὸ καὶ ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν συγγραμμάτων τούτου τοῦ θείου πατρός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Σχολαστικὸς, τὸ δὲ ἐπώνυμον Κλίμαξ. Ητο πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον, ἀγαπήσας δὲ τὸν μοναχικὸν βίον τὸ 19. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔγινεν ἡγούμενος τοῦ ὄρους Σινᾶ· φθάσας δὲ εἰς ἔσχατον γῆρας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον τὸ 606. Συνέγραψεν ἓν ἀσκητικὸν βιβλίον Κλίμαξ ἐπιγραφόμενον, διὰ προτροπῆς Ἰωάννου ἡγουμένου τῆς Ραϊθῶ, πρὸς ὃν σώζεται καὶ μία ἐπιστολή του. Τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων τὸ 1633 Μ.Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ὁ ἐν Αλεξανδρείᾳ περίφημος γραμματικός. Ἔζη περὶ τὸ 641. Μ.Χ. οὗτος διὰ τοὺς ἀκαμάτους του κόπους ἐπωνομάσθη φιλόπονος. Ἐδιδάχθη παρὰ τῷ Ἀμμωνίῳ Ἑρμείᾳ, τὴν Ἐκλεκτικὴν φιλοσοφίαν, μόλον τοῦτο εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τὴν Ἀριστοτελικὴν, τὴν ὁποίαν εἰς πολλὰ μέρη εὐκόλυνε· ὧν δὲ κατὰ πολλὰ ἐξηρτημένος εἰς τὰς ἰδέας τῆς Φιλοσοφίας, περιέπεσεν εἰς πολλὰς ἀπάτας τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, καὶ ἔγινεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν Τριθετῶν. Τὸ δὲ 681. ἀναθεματίσθη ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσανπουπόλει ἁγίας συνόδου. Ηναντιοῦτο ἀκόμη καὶ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Ἐν τῇ ἁλώσει τῆς Αλεξανδρείας ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, παρεκάλει θερμῶς τὸν ἀρχισράτηγον αὐτῶν Αμορον, διὰ τὰ ἐν τῇ ἐκεῖσε βιβλιοθήκῃ φιλοσοφικὰ βιβλία, ἀλλ' ὁ βάρβαρος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὴν δέησίν του, καὶ ἐπρόσταξε νὰ τὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς ξύλα, θερμαίνοντες τὰ λουτρὰ τῆς Αλεξαν-

δρείας. Συνέγραψεν ὑπομνήματα περὶ Φυσικῆς, καὶ ἄλλα πλεῖσα ἐκκλησιαστικὰ, φιλοσοφικὰ, καὶ γραμματικά, διηρημένα παρὰ τοῦ Φαβρικίου εἰς τρεῖς τάξεις. α'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν τοῦ Μωσέως κτίσιν τοῦ κόσμου βιβλία 82. β'. Ομολογία περὶ τοῦ Πάσχα. γ'. Κατὰ Ηρόκλου τοῦ διαδόχου περὶ τῆς ἀϊδιότητος τοῦ κόσμου, καὶ ἕτερα 10. βιβλία εἰς διαφόρους ὑποθέσεις, περὶ ὧν ὅρα τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ, ἐξ ὧν ἐξεδόθησαν εἰς τὸ α'. κεφάλαιον τῆς Γεννέσεως περὶ κτίσεως κόσμου βιβλία 7. καὶ ὁμιλία περὶ τοῦ Πάσχα, ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τοῦ Βάλτ Κορδερίου τὸ 1535. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν διαφόροις πόλεσι καὶ χρόνοις.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Δαμασκηνὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαμασκὸν πόλιν τῆς Συρίας, ὁ πατὴρ του ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐναρέτους χριστιανοὺς, ὅσις καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν Καλίφων· Οὗτος παρέδωκε τὸν υἱόν του εἰς ἕνα μοναχὸν, διὰ νὰ τὸν διδάξῃ, Κοσμᾶν τοὔνομα Ιταλὸν, ὅστις τότε εἶχε πωληθῇ ὡς αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς, ἀπὸ αὐτὸν ἐδιδάχθη ὁ Ιωάννης διαφόρους γνώσεις. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Καλίφων μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παραιτήσας αὐτὸ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Σάββα εἰς τὴν Ιερουσαλὴμ, ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ἐχειροτονήθη ἱερεύς. Οτε δὲ Λέων ὁ Ισαυρος, καὶ Κωνσαντῖνος ὁ Κοπρώνυμος κατεπολέμων τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, ὁ Ιωάννης παρετάχθη κατ' αὐτῶν ἀνδρείως, ἀψηφῶν τὰς ἀπηλάς των. Φαίνεται, ὅτι ἀπέθανε περὶ τὰ 754 Μ.Χ. Ητον ὁ μόνος σχεδὸν πεπαιδευμένος τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ λοιπὰς μαθήσεις. Η Ρητορεία του ἔδωκε τὸ ἐπίθετον χρυσορρόας, καὶ διὰ τῶν ὑψηλῶν νοημάτων του ἔλαμπον πανταχοῦ τὰ συγγράμματά του. Εἰς τὴν Θεολογίαν ἐσάθη ὁ ὑψηλότατος, καὶ ἔγινεν ὁ πρῶτος τῆς συσηματικῆς Θεολογίας, καὶ πατὴρ τῆς σχολασικῆς. Τὰ ἐκδομένα συγγράμματά του εἶναι α'. Κεφάλαια σοφιστικά. β'. Εκθεσις ἀκριβὴς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, διηρημένη εἰς 4. βιβλία. γ'. Σύνοψις τῶν ἑκατὸν αἱρέσεων. δ'. Περὶ δρακόντων καὶ συγῶν. ε'. Περὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων. ς'. Κανόνιον τοῦ Πάσχα. ζ'. Υμνοι. η'. Παράλληλα ἱερὰ κατ' ἀλφάβητον. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του Ελληνολατινιστὶ ὑπὸ Μιχαὴλ Λεκουΐου εἰς δύω τόμους ἐν Παρισίοις τό 1712.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μαλέλας ὁ ἐξ Αντιοχείας, περὶ τὰ 900. Μ.Χ. Οὗτος συνέγραψε χρονολογίαν ἀπὸ Αδὰμ μέχρι τοῦ ἔκτου αἰῶνος. Μ.Χ. ἀλλὰ διὰ τὸ κακόν του ὕφος, καὶ μυθικάς του ἐκφράσεις, δὲν χαίρει ὑπόληψιν. Εξεδόθη ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1691. καὶ ἐν Βενετίᾳ τὸ 1733. ἐν τῷ σώματι της Βυζαντίδος.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Καμηνιάτης, ἐκ Θεσσαλονίκης. Εζη περὶ τὰ 904. Μ.Χ. υἱὸς τοῦ Εξάρχου Ελλαδίου· Εγραμμάτισεν ἀναγνώστης καὶ πρημικύριος τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας· ἦτον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, καθ' ὃν αὕτη ἡ πόλις ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 904. ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐφέρθη εἰς τὴν πόλιν Ταρσὸν αἰχμάλωτος,

πόλιν τῆς Κιλικίας, καὶ πατρίδα τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ ἀποστόλου, ὅπου διατρίβων, διὰ προσαγῆς Γρηγορίου τοῦ Καππαδοκέως, συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς αἰχμαλωσίας τῆς πατρίδος του, ἥτις ἐξεδόθη ὁμοῦ μετὰ τὴν τοῦ Λέοντος τοῦ Αλατίου τὸ 1653. καὶ ἔτι ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σκυλίτσης, ἀπὸ τὴν Θρᾴκην. Εσάθη ἀξιωματικὸς εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν τῆς Κωνσαντινουπόλεως, πρῶτον πρωτοβεσιάριος, μέγας Δρουγγάριος, καὶ Κουροπαλάτης. Συνέγραψε σύντομον Ἱστορίαν ἀπὸ τὸ 801. μέχρι τὸ 1057. ἀπὸ τὸν θάνατον δηλαδὴ τοῦ Νικηφόρου, μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας Ισαακίου τοῦ Κομνηνοῦ, ἐπαυξήσας ταύτην ἐκ τῆς Ἱστορίας τοῦ Κεδρινοῦ Γεωργίου, μέχρις Αναστασίου τοῦ Κομνηνοῦ. Συνέγραψε δὲ καὶ ἄλλα πρὸς τὸν Αλέξιον τὸν Κομνηνόν, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1647. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος, ὡς μετὰ ταῦτα καὶ ἐν Βενετίᾳ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Ξιφιλῖνος, Τραπεζούντιος· ἔκαμεν ἐπιτομὴν σύντομον εἰς τὴν Ἱστορίαν Δίωνος τοῦ Κασσίου. Θέλουσι νὰ ἐσάθη καὶ Πατριάρχης τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ἀλλ᾽ ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ ὅτι ἦτον ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ Πατριάρχου Ξιφιλῖνου. Αὕτη ἡ ἐπιτομὴ ἐξεδόθη ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1551. καὶ 1590. ἐν Φραγγοφόρτῳ. Ἔζη τὸ 1100. *Μ.Χ.*

ΙΩΑΝΝΗΣ, Ἰατρὸς· ἔζη πρὸ τοῦ 1300. Μ.Χ. υἱὸς Ζαχαρίου τινὸς Ἰατροῦ, ἐν Κωνσαντινουπόλει, ὅστις μαθὼν τὴν τέχνην τοῦ πατρός του, ἐπροχώρησεν εἰς τὰ βασίλεια ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ Ανδρονίκου τοῦ βασιλέως, εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ακτοναρίου, ἀξίωμα διδόμενον ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τοὺς ἐξόχους Ἰατρούς. Οὗτος ἐσάθη ὁ ἔσχατος ἰατρὸς τῶν Γραικῶν, ὅστις ἔλαμψεν ἐπ᾽ ἀρετῇ καὶ μαθήσει, εἰς τοὺς δυσυχεσάτους χρόνους, καθ᾽ οὓς ἡ Ρωμαϊκὴ βασιλεία ἐκλονεῖτο ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του πολλὰ παρετήρησαν οἱ μεταγενέστεροι ἐκ πείρας, καὶ εὗρον ἀληθέστατα τὴν περιγραφὴν τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας, καθαρτικά τινα τῆς κοιλίας, ὡς τὴν κάσσιαν, τὴν μάναν, καὶ τὴν συναμικὴν, τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ γνωστὰ μὲ διάφορον χρῆσιν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, τὸ ἓν ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1557. Περὶ ἐνεργειῶν ἐπιγραφόμενον, τὰ δὲ λοιπὰ ἐξεδόθησαν Λατινιστὶ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσιν ἕνα σύστημα Ἰατρικόν.

ΙΩΑΝΝΙΝΟΣ Πέτρος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, πρόεδρος τῆς Γερουσίας τῆς Βουργουνδίας ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας. Εσάθη εἷς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας· ἀπὸ ἁπλοῦς ῥήτωρ, ἔγινε πρῶτος σύμβουλος τοῦ μεγάλου βασιλέως Ἀρίγου. Πρὸ τούτου πλούσιός τις Γάλλος, ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα, ὅστις ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρωτοῦσε περὶ τῆς κατασάσεώς του. ὁ Ιωαννῖνος πρὸς ἀπόκρισιν ἔβαλε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ συγχρόνως τοῦ ἔδειξε καὶ μερικὰ βιβλία, ἔπειτα τὸν λέγει, ἰδοὺ ἡ κατάσασίς μου, καὶ τὰ πλούτη μου· ὁ δὲ καιρὸς ἀπέδειξεν ἔπειτα, ὅτι εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

ΙΩΒ ὁ δίκαιος, ἀπόγονος τοῦ Αβραὰμ·

πατρίδα εἶχε τὴν Κίτουραν. Ἔζη εἰς τοὺς ὑστερινοὺς χρόνους τῆς Αἰγυπτιακῆς δουλείας· κατῴκει εἰς τὴν πεδιάδα Οὐζ τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὅσις ἦταν εἷς τῶν ἐπισήμων πλουσίων. Ὁ θεὸς, λέγει ἡ Ἱερὰ Γραφὴ, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ὑπομονήν του, τοῦ ἀφήρεσε πᾶσαν εὐτυχίαν· ἀπέθαναν οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες του, ἐξερήθη ὅλων τῶν πολυαρίθμων του ποιμνίων, καὶ κατήντησε πάμπτωχος καὶ ἐλεεινός. Ἀλλ' αὐτὸς εἰς ὅλα ταῦτα ἐδόξαζε τὸν Θεὸν, διὰ τὸ ὁποῖον ἔπειτα ὁ Θεὸς ἀντέμειψε μὲ μεγαλήτερα ἀγαθὰ, ἐπιζήσας ὑπὲρ τὰ 100 ἔτη. Ὅρα περὶ τούτου λεπτομερῶς τὴν θείαν Γραφήν.

ἸΩΒΗΛ· οὗτος πρῶτος ἐπεμελήθη τὰ ζῶα τὰ τετράποδα, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι, καὶ ἀπὸ κυνηγοὶ ἔγιναν ποιμένες.

ἸΩΒΙΟΣ Πάπας, ἐγεννήθη εἰς τὸ δουκάτο τῶν Μεδιολάνων, τὸ 1483. ἔνδοξος ἱστορικός. Τὰ γνωριμώτερα συγγράμματά του εἶναι, ἡ γενικὴ Ἱστορία εἰς 45. βιβλία, ὁ βίος τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1552. Μ.Χ.

ἸΩΗΛ, Ἱστορικὸς Βυζαντινὸς· ἔζη τὸ 1204. Συνέγραψε χρονικὴν Ἱστορίαν, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἥτις ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1651. μετὰ τὴν τοῦ Γεωργίου Ἀκροπολίτου, καὶ ἐν Βενετίᾳ ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ἸΩΗΛ, υἱὸς τοῦ Βεθουὴλ. Ὁ Βιρτρίγγας ἀποδεικνύει, ὅτι ἦτον σύγχρονος μὲ τὸν Ὡσηέ. Ἡ προφητεία του συναριθμεῖται δευτέρα μεταξὺ τῶν μικροτέρων προφητῶν.

ἸΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἰάφεθ, καὶ ἔγγονος τοῦ Νῶε. Λέγουσιν ὅτι οἱ Ἕλληνες κατάγονται ἀπὸ τοῦ Ἰωνος.

ἸΩΝ, υἱὸς τοῦ Ξούθου, βασιλέως τῆς Αἰγιαλείας. Ἔχοντες οἱ Ἀθηναῖοι πόλεμον μὲ τοὺς Ἐλευσινίους, ἐπροσκάλεσαν εἰς τὴν συμμαχίαν των τὸν Ἰωνα, διὰ τῆς βοηθείας τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν, καὶ τὸν ἐκήρυξαν βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, ὀνομάσας τὴν μὲν Αττικὴν Ἰωνίαν, τοὺς δὲ ἐγχωρίους Ἰωνας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔκαμον ἀποικίας εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ κτίσαντες ἐκεῖ δώδεκα πόλεις, ὠνόμασαν καὶ τὴν χώραν Ἰωνίαν.

ἸΩΝ, Χῖος, τραγικὸς καὶ λυρικὸς ποιητὴς καὶ φιλόσοφος. Συνέγραψε δράματα 12. περὶ μετεώρων, καὶ συνθέτους λόγους.

ἸΩΝΑΣ, ἀρχαιότατος, εἷς τῶν προφητῶν τῶν ὁποίων αἱ προφητεῖαι σώζονται ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ. Ἔζη τὸ 824. Π.Χ. Ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀμαθῆ ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἐκ τῆς φυλῆς Ζαβουλών, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἱεροβοὰμ τοῦ β'. μέχρι τῆς τοῦ Ζαχαρίου.

ἸΩΝΣΩΝ, Ἄγγλος, πολυμαθὴς, ἠθικογράφος καὶ λεξικογράφος· ἔζη τὸ 1784. Μ.Χ.

ἸΩΣΗΠΠΟΣ Φλάβιος, ἐγεννήθη τὸ 37 Μ.Χ. εἰς Ἱερουσαλὴμ, τὸ γένος Ἰουδαῖος, ὁ πατήρ του ἦτον Ἱερεὺς, ὀνόματι Ματθίας. Ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἤρχησε τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, καὶ ἔκαμε τόσας μεγάλας προόδους, ὥστε οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων τὸ 14. ἔτος τῆς

ἡλικίας του τῶ ἔκαμαν ἐρωτήματα μεγάλα τῆς θείας Γραφῆς, καὶ ἀποκρινόμενος εὐσόχως, ἐθαυμάζετο. Τὸ Ις΄. ἤρχισε νὰ γίνηται γνωσὸς καὶ εἰς τὰς τρεῖς Ιουδαϊκὰς αἱρέσεις. Επειτα ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Φαρισαίων. Τὸ κε΄. ἔτος τῆς ἡλικίας του ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἐγνωρίσθη ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Νέρωνος Κοππίας, τῆς ὁποίας ἔλαβε τὴν εὔνοιαν, καὶ μὲ τὸ μέσον της ἠλευθέρωσε τοὺς γαλέντας εἰς τὴν Ρώμην στασιασὰς συγγενεῖς του. Επανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν εὗρεν εἰς μεγάλην ἀκαταστασίαν καὶ ἀποστασίαν κατά τῶν Ρωμαίων· ἐδιωρίσθη νά φυλάττῃ τὴν πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ισταπάτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσεν αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου προφητεύσας, ὅτι θέλει ἀνακηρυχθῆ Καῖσαρ τῆς Ρώμης, καὶ ἀληθεύσας μετὰ δύω χρόνους, ἠλευθερώθη παρ᾽ αὐτοῦ, λαβὼν ἐπώνυμον Φλάβιος. Ηγαπήθη δ᾽ ἔπειτα καὶ παρὰ τοῦ Τίτου, ὅστις τὸν ἔφερε μεθ᾽ ἑαυτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ιερουσαλήμ. Επειτα δὲ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ρώμην, συνέγραψε τὴν Ιστορίαν του εἰς Ελληνικὴν διάλεκτον, τὴν δὲ Ιουδαϊκὴν Ιστορίαν ἐτελείωσε τὸ 56. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Λέγουσιν, ὅτι ἕνεκα τῆς πολυμαθείας του ἔστησαν εἰς τιμήν του ἕν ἄγαλμα εἰς τὴν Ρώμην. Συνέγραψε α΄ τὸν Ιουδαϊκὸν πόλεμον εἰς βιβλία 7. β΄ Ιουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας βιβλία 20. γ΄. περὶ ἀρχαιότητος τοῦ Ιουδαϊκοῦ γένους· βιβλία δύω, καὶ περὶ τῶν Μακαβαίων. Εξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1544. καὶ ἀλλαχοῦ. Η ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῆς Οξωνίας τὸ 1720. εἰς τόμους 2.

ΙΩΣΗΦ, ὁ β΄ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καὶ βασιλεὺς τῶν Οὔγγρων. Τὸ 1778. ἔδωκε διαταγὴν νὰ κατοικοῦν εἰς τὸ βασίλειον ἄνθρωποι διαφόρου θρησκείας, τὸ ὁποῖον πρὸ αὐτοῦ ἦτον ἀπηγορευμένον. Εκτοτε κατῳκήσθη τὸ βασίλειόν του ἀπὸ χιλιάδας Εβραίων καὶ Τούρκων. Εγινε τόπος ἐμπορίου· εἰσήχθησαν αἱ ἐπιστῆμαι καὶ τέχναι καὶ ἡ διπλωματική. Απέθανε τὸ 1790.

ΙΩΣΗΦ ὁ Βρυέννιος, ἀπὸ τὴν Κωνσαντινούπολιν, τὸ σχῆμα μοναχὸς, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, καὶ εἰς ἄκρον φιλόπατρις. Συνέγραψε Θεολογίαν, καὶἄλλα, ἅτινα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Λειψίαν εἰς τρεῖς τόμους ὑπὸ Εὐγενίου τοῦ Βυλγάρεως. Απέθανε τὸ 1445.

ΙΩΣΗΦ Γεννάδιος, Βυζάντιος Ιστοριογράφος. Συνέγραψε Βυζαντικὰ ἀπὸ Λέοντος Αρμενίου, ἕως Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος. Εξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1733. Εζη τὸ 930. Μ.Χ.

Κ

ΚΑΒΑΛΙΕΡΗΣ Βοναβεντούρας, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνο, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Γαλιλαίου, καὶ διδάσκαλος τῆς Μαθηματικῆς εἰς τὴν Βολωνίαν. Ἀπέθανε τὸ 1657.

ΚΑΒΑΛΚΑΝΤΗΣ, Ἰταλὸς, περίφημος ποιητὴς, φιλόσοφος, καὶ ἄριστος γραμματικός. Ἀπέθανε τὸ 1300. Μ.Χ.

ΚΑΒΑΛΛΟΣ Ἐμμανουὴλ, ἔνδοξος ἀπὸ τὴν Γένοβαν. Οὗτος τὸ 1513. ἐλάμπρυνε τὸ ὄνομά του μὲ τὰς Ἡρωικάς του πράξεις, ἐπειδὴ ὑπεχρέωσε τοὺς Γάλλους νὰ σηκώσουν τὴν πολιορκίαν τῆς Γένοβας, ἐκ τούτου ὠνομάσθη καὶ ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος του.

ΚΑΒΕΔΟΝΗΣ Ἰταλὸς, κάλλιστος ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Ἀννίβου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐμιμήθη καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. Ἀπέθανε τὸ 1647.

ΚΑΒΟΤΗΣ, Ἀλβίζος, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, περίφημος περιηγητὴς, ὅστις τὸν ιε'. αἰῶνα ἔκαμε Γεωγραφικὰς ὠφελίμους ἀνακαλύψεις.

ΚΑΒΥΕΓΑΣ, Γαβριὴλ, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων λυρικῶν ποιητῶν τῆς Ἰταλίας, συγγραφεὺς διαφόρων ἐπικῶν ποιημάτων, ἐσάνη περίφημος εἰς τὴν ποίησιν τῶν ᾀσμάτων. Ἀπέθανε τὸ 1637.

ΚΑΔΑΜΟΣΤΟΣ, Δουΐζης, ἔνδοξος περιηγητὴς Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Τὸ 1456. ἀνεκάλυψε τὰς νήσους τοῦ Κατο-βέρτε, ἀκρωτήριον τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, τὰς νήσους τῆς Μαδέρας, καὶ τοῦ Ζενεγκὰλ εἰς τὴν Νεγριτίαν, ἐπαρχίαν τῆς Ἀφρικῆς· ἐπανῆλθε δὲ ἔπειτα εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου ἐξέδωκε κατὰ τὸ 464. τὴν περιγραφὴν τῶν περιηγήσεών του.

ΚΑΔΓΙΑΧ, πρώτη γυνὴ τοῦ Μωάμεθ, κατήγετο ἀπὸ τὸν δ'. βαθμὸν τοῦ Κοζὰχ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς τῶν Κουρεΐσχ, καταγομένου ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ προφήτου τῶν Ἀράβων. Αὕτη ἡ γυνὴ ὑπανδρεύθη δύω ἄνδρας πρὸ τοῦ Μωάμεθ, καὶ ἦτον εἰς ἡλικίαν 38. χρόνων, ὅταν ἔλαβε καὶ τὸν Μωάμεθ διὰ σύζυγον, ὅστις μόλις ἦτον εἰκοσιπενταετὴς· διότι κινδυνεύσασα νὰ χάσῃ τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς της, κατέφυγεν εἰς τὴν προσασίαν του, τοὺς ὁποίους ὁ Μωάμεθ ἀφοῦ ἐλευθέρωσε, αὐτὴ τὸν ὑπανδρεύθη πρὸς ἀμοιβὴν τῆς χάριτος, καὶ οὕτως ὁ υἱός της Ἀβδαλὰχ ἐσάθη εἷς τῶν πλουσιωτέρων κατοίκων τῆς Μέκας. Μ' αὐτὴν ἐγέννησεν ὁ Μωάμεθ ὅλα του τὰ παιδία, ἐκτὸς τοῦ Ἰμπραΐμ, τὸν ὁποῖον ἔκαμε μὲ μίαν αἰχμάλωτον, τέσσαρα ἀρσενικὰ τοῦ ἀπέθανον μικρὰ, τὰ δὲ τέσσαρα θυλικὰ τὰ ὑπάνδρευσεν ἐνδόξως. Ἡ Φατμὰ ὑπανδρεύθη τὸν Ἀλὴν, ὅστις ἐσάθη ἔπειτα ὁ δ'. Καλίφης. Ἡ Ζεϊνὰπ τὸν Ἀπου, ἥτις πεσοῦσα ἀπὸ τὴν καμήλον ἀπέθανε. Ἡ Ρακιὰχ τὸν Οθμὰν, γ'. Καλίφην· ἥτις

ἐκάθησε δύω χρόνους μετὰ τὴν Εγειρα, καὶ ἀφῆκεν ἓν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐτύφλωσεν ἕνας πετεινός, καὶ ἀπέθανε. Η τετάρτη Ογεμ-κολτούμ, ἔλαβε διὰ σύζυγον τὸν εἰρημένον Οθμὰν, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς της, καὶ ἀπέθανεν ἄκληρος. Η Φατμὰ μόνον ἀφῆκε κληρονόμους τοῦ Μωάμεθ, τὸν Χασὰν, καὶ Χουσεΐν. Ο Μωάμεθ ἀγαπῶν μεγάλως τὴν Καδγιὰχ δὲν εἶχεν ἄλλην γυναῖκα, οὔτε παλλακίδα, ἑνόσῳ αὕτη ἔζη· ἀπέθανε τὸ 45. ἔτος τῆς ἡλικίας της, τρεῖς χρόνους πρὸ τῆς Εγείρας, καὶ 13. χρόνους πρὸ τοῦ Μωάμεθ.

ΚΑΔΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Ελλάδα τὸ 1550. Π. Χ. καὶ ἔκτισε πόλιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Θῆβας, τὴν δὲ ἐπαρχίαν Βιωτίαν, καὶ Καδμείαν τὴν ἀκροπολιν· καὶ ἐδίδαξεν ἐκεῖ τοὺς πολίτας του πολλὰ ἐπωφελῆ καὶ χρήσιμα. Οὗτος λέγουσιν, ὅτι ἔφερε τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν Φοινίκην, τὰ ὁποῖα ἦσαν α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. Τὰ δὲ λοιπὰ ἄλλοι μεταγενέστεροι, Παλαμήδης, καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητής.

ΚΑΔΜΟΣ ὁ Μιλήσιος, ἱστορικός. Οὗτος συνέγραψε περὶ Ορφέως, καὶ περὶ Ιωνίας βιβλία 4.

ΚΑΔΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρχελάου, Μιλήσιος, ἱστορικὸς. Εγραψε ἐρωτικῶν βιβλία 16.

ΚΑΔΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Σκύθου, πρότερον τύραννος τῆς νήσου Κῶ, ἔπειτα τὴν ἀφῆκεν ἐλευθέραν, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Γέλωνα, τῷ ἐχρησίμευσεν εἰς μεγάλας ἐκδουλεύσεις. Ηρόδ.

ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ Μάρκος Αντώνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην· οὗτος ἐσύνθεσε ἐγκώμια τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ρώμης. Απέθανε τὸ 1527.

ΚΑΖΑΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἐσάλη ἀρχιεπίσκοπος, περίφημος ποιητὴς καὶ ῥήτωρ· συνέγραψεν ἓν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Γαλαταῖος, τὸ ὁποῖον περιγράφει τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων. Απέθανε τὸ 1556. Μ. Χ.

ΚΑΖΑΣ Βαρθολομαῖος, ἐπίσκοπος ἔνδοξος διὰ τὰ συγγράμματά του, καὶ διὰ τὸν ζῆλον, μὲ τὸν ὁποῖον ὑπερασπίζετο τοὺς Αμερικανοὺς διὰ 50. χρόνους ἐναντίον τῆς τυραννίας καὶ σκληρότητος τῶν Ισπανῶν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐφεροντο πρὸς αὐτούς. Παιδίον ἔτι ὑπῆγεν εἰς τὴν Αμερικὴν μὲ τὸν πατέρα του, καὶ μὲ τὸν Χριστόφορον Κολόμβον. Τὸ δὲ 1493. ἔγνεν ἱερεὺς, καὶ τὸ 1566. ἀπέθανεν εἰς τὸ Μαδρὶτ μητρόπολιν τῆς Ισπανίας.

ΚΑΖΗΝΗΣ Ιωάννης Δομένικος, Ιταλὸς, ἔνδοξος ἀστρονόμος. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα ἀστρονομικά. Απέθανε τυφλὸς εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1712. εἰς ἡλικίαν 88. χρόνων,

ΚΑΪΑΦΑΣ, ἔζη ἐπὶ Χριστοῦ, ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ιουδαίαν. Επὶ τῶν ἡμερῶν του, ἤ δύω ἔτη πρότερον ἔκαμεν ἀρχὴν Ιωάννης ὁ Βαπτιστὴς νὰ κηρύττῃ.

ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ Στάτιος, Γάλλος, ποιητὴς κωμικὸς ἀρχαιότατος· σώζονται αὐτοῦ τεμάχια τινὰ, ἐκδοδ. ἐν Λονδίνῳ. Ἔζη τὸ 190. Π. Χ.

ΚΑΪΛΗΣ Νικόλαος, Ιταλὸς, ἔνδοξος μαθηματικὸς, καὶ ἀστρονόμος. Τὸ 1750. ὑπῆγεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς ἐλπίδος διὰ νὰ περιγράψῃ τὸν ἀσερισμὸν τοῦ Ανταρκτικοῦ πόλου. Απέθανεν εἰς

ἡλικίαν 88. χρόνων.

ΚΑΪΛΙΟΣ Αὐρηλιανὸς· κατήγετο ἀπὸ τὴν Αφρικὴν, ἐχρημάτισεν ἄριστος πρακτικὸς Ιατρὸς τοῦ τότε καιροῦ· μετέφρασε τὰ συγγράμματα Σωρανοῦ τοῦ Εφεσίου, συνέγραψε Λατινιστὶ, ἀλλὰ τὸ ὕφος του εἶναι τραχὺ, ἄμουσον καὶ τῷ ὄντι Αφρικανικόν· τὰ συγγράμματά του περιέχουσι πολλὰ ἀξιοπερίεργα διηγήματα.

ΚΑΪΜΙΟΣ Λαυρέντιος, Αγγλος περιηγητής. Εταξείδευσεν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις· ὑπῆγεν καὶ εἰς τὴν Γουϊάναν. Αντεμοίφθη πλουσίως διὰ τὰς ἐπισήμους ἀνακαλύψεις του· ἄφῆκε γενικὸν Γεωγραφικὸν πίνακα τῶν ὅσων τόπων ἀνεκάλυψε. Ἔζη τὸ 1796. Μ. Χ.

ΚΑΙΜΦΑΙΡΟΣ Εγγελβρέχτης, ἐπίσημος Γεωγράφος Γερμανός. Οὗτος περιῆλθεν ἓν μέγα μέρος τῆς Ασίας καὶ τὴν Ιαπονίαν. Τὸ σύγγραμμα τούτου, καὶ ἡ τῆς Ιαπονίας περιγραφὴ, ὑπάρχουσι μέχρι τοῦ νῦν, ὡς πρωτότυποι περιγραφαὶ ἐκείνων τῶν τόπων. Αφῆκε καὶ ἄλλα συγγράμματα· ἔζη δὲ τὸ 1692. Μ.Χ.

ΚΑΪΣΑΡ, Γάϊος Ιούλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 98. Π. Χ. ἀπὸ λαμπρὸν γένος, ἦτον εὔγλωττος καὶ ἔμπειρος εἰς τὰ πολεμικὰ· μ' αὐτὰς του τὰς ἀρετὰς εὐκόλως εἰσῆλθεν εἰς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἔλαβεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἀξιώματα. Εκυρίευσε πολλὰ μέρη τῆς γῆς, τὴν Ισπανίαν, καὶ μέρος τῆς Ελλάδος. Ενίκησε τὸν Πτολεμαῖον, καὶ ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τὴν πολυθρύλλητον Κλεοπάτραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν υἱὸν καὶ τὸν ὠνόμασε Καισαρίωνα· ἔπειτα ἦλθεν κατὰ τοῦ Φαρνάκου, βασιλέως τοῦ Πόντου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀπέρασεν εἰς τὴν Ιταλίαν, Αφρικὴν, Ισπανίαν, καὶ θριαμβεύων ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Δικτάτωρος διὰ βίου. Εσύναξε βιβλιοθήκας, διώρθωσε τὸ μηνολόγιον τῶν Ρωμαίων, τὸ ὁποῖον μετεμόρφωσεν ὁ σοφὸς ἀστρονόμος Σωσιγένης. Αὐτὰς καὶ ἄλλας εὐεργεσίας του βλέπουσα ἡ Γερουσία ἠθέλησε, νὰ τῷ προσφέρῃ τὸ βασιλικὸν διάδημα· ἀλλ' ὁ Βροῦτος καὶ Κάσσιος φθονήσαντες τὸν ἐφόνευσαν, παρούσης αὐτῆς τῆς Γερουσίας, τὸ 56. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Εκ τῶν πεζῶν συγγραμμάτων του σώζεται μόνον ὁ Γαλλικὸς καὶ ἐμφύλιος πόλεμος.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΟΣ, ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ. Εσπούδασε εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ιατρικὴν, μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς Κωνσαντινούπολιν, ὅπου ἀπέκτησε μεγάλην φήμην. Εχρημάτισεν ἀρχιατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμία εἰς τὴν Βιθυνίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιουλιανοῦ, ἐτιμήθη μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐάλεντος. Απέθανε τὸ 350. Μ. Χ. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ἐρωτήματα Θεολογικὰ, καὶ Φιλοσοφικὰ 195. τὰ ὁποῖα ὁ Γλυκᾶς ἀναφέρει· Τινὲς ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς γνησιότητος αὐτῶν. Εξεδόθησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1654. Μ. Χ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΙΣ Ιούλιος· ἐγεννήθη εἰς

τὴν Ρώμην· ἐσάθη ἔνδοξος Καρδηνάλης. Τὸ 1444. ἐπὶ τοῦ πολέμου τῶν Γερμανῶν μὲ τοὺς Τούρκους, ἔπεσεν αἰχμάλωτος εἰς τὴν Βάρνην, καὶ καταδικασθεὶς ὑπ' αὐτῶν κατεπατήθη, ἀπὸ τοὺς ἵππους των, καὶ ἐφονεύθη.

ΚΑΙΣΑΡΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Καίσαρος Ιουλίου, καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Εγεννήθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὁποῖον ὁ Αντώνιος ἐκήρυξε βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου· ἀλλ' ὕστερον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Οκταβίου.

ΚΑΙΣΑΡΌΤΗΣ, Ιταλὸς, περίφημος ποιητὴς καὶ γραμματικός. Οὗτος μετέφρασε τὸν Ομηρον καὶ Δημοσθένην. Απέθανεν εἰς τὸ Παταύϊον τὸ 1808.

ΚΑΛΑΒΡΈΖΗΣ Ματθίας, Ιταλὸς, περίφημος ζωγράφος. Εχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Λαγφράγγου εἰς τὴν Ρώμην· αἱ ὡραιότεραι εἰκόνες του εὑρίσκονται εἰς τὴν Νεάπολιν, καὶ Μάλταν. Απέθανεν εἰς τὰς Συρακούσας τὸ 1699. Μ. Χ.

ΚΆΛΑΜΙΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ελλην, καὶ γλύπτης, τοῦ ὁποίου αἱ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐργασίαι, ἐθαυμάζοντο ἀπὸ τοὺς παλαιούς. Εζη 624. Π.Χ

ΚΆΛΑΝΟΣ, Ινδὸς γυμνοσοφιστὴς, ζήσας 83 χρόνους χωρὶς ν' ἀῤῥωστήσῃ ποτέ. Οὗτος ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἀπέθανε μὲ τραγικὸν θάνατον. Εδεσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς μίαν πυρκαϊὰν χωρὶς νὰ κινηθῇ διόλου· ὥσε ἐπέφερε θαυμασμὸν εἰς τοὺς παρευρεθέντας ἐκεῖ στρατιώτας, καὶ οὕτως ἐπλήρωσε τὴν θυσίαν του κατὰ τὸν νόμον τῶν γυμνοσοφιστῶν.

ΚΑΛΒΪΝΟΣ Ιωάννης, περιβόητος ἀντίμαχος τῆς Παππικῆς αἱρέσεως. Συνέγραψε μίαν κατήχησιν, καὶ ἕν ἕτερον σύγγραμμα, περὶ Εκκλησιαστικῆς παιδείας. Τόσην ὑπόληψιν εἶχεν εἰς τὴν Γενεύην, ὥσε τὸν ὠνόμαζαν Πάππαν τῆς Γενεύης. Απέθανε τὸ 1564.

ΚΑΛΔΕΡΌΝΗΣ Πέτρος, ἱερεὺς εἰς τὴν Ισπανίαν, ἔνδοξος ποιητής. Απέθανε τὸ 1680. Μ. Χ.

ΚΑΛΈΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Βαλίδ, ἐξάδελφος τοῦ προφήτου τῶν Αράβων, καὶ εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ἀρχιστρατήγων τοῦ Οθωμανικοῦ Εθνους. Εσάθη νικητὴς τοῦ ἰδίου Μωάμεθ, ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Μωάμεθ τὸν ὠνόμασε, Σαΐφ-Αλλὰχ δηλαδὴ σπάθην τοῦ Θεοῦ. Ο χαρακτὴρ τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἦτο θηριώδης, ἐκάθητο καὶ ἐκοιμᾶτο πάντοτε κατὰ γῆς, χωρὶς στρῶμα, καὶ χωρὶς σκέπασμα, δὲν ἔτρωγεν ἄλλο εἰμὴ κριθινον ψωμὶ καὶ τάταλα, καὶ ἔπινε νερὸν, ἢ ἐνίοτε γάλα. Απέθανε τὸ 642. Μ. Χ. 10 χρόνους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωάμεθ, ἐπάνω εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, καὶ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης. Ητον ἠγαπητὸς, καὶ τὸν ἐσέβοντο οἱ συμπατριῶταί του ὡς ἀνδρεῖον στρατιώτην, μέγαν στρατηγὸν, καὶ ἄξιον πολιτικόν. Απὸ τὴν ὑπερβολικὴν θλῖψιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβαν οἱ συγγενεῖς του διὰ τὸν θάνατόν του, ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐξυράφισαν τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς των.

ΚΑΛΕΝΔΆΡΙΟΣ Φίλιππος, γλύπτης καὶ ἀρχιτέκτων περίφημος. Διὰ τὰ προτερήματά του ὁ Δοὺξ τῆς Βενετίας τοῦ

ἔδωκε τὴν θυγατέρα του διὰ σύζυγον.

ΚΑΛΙΕΡΗΣ Παῦλος, Ἰταλὸς, κάλλιστος ζωγράφος. Ἐσπούδασε εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1588. Μ.Χ.

ΚΑΛΙΓΟΥΛΑΣ Γάϊος Καῖσαρ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀντιον τὸ 13 Μ. Χ. υἱὸς τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, θυγατρὸς τῆς Ἰουλίας, καὶ τοῦ μεγάλου Ἀγρίππα. Τοῦτον υἱοθέτησεν ὁ Τιβέριος, τοῦ ὁποίου ἔγινε καὶ διάδοχος· ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τὸ 37 Μ. Χ. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐφαίνετο χρηστὸς βασιλεὺς, ἠλευθέρωσε τοὺς φυλακωμένους, ἐκάλεσε τοὺς ἐξωρίστους εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ἐδείκνυε πολλὰς καὶ ἄλλας καλωσύνας, ὥστε ἀπὸ ὅλους τοὺς Ρωμαίους ὠνομάζετο τῶν βασιλέων παράδειγμα· μετὰ ταῦτα ὅμως ἔγινεν ἕνα τέρας τῆς φύσεως, καὶ ὑπερηφανευόμενος ἐκαυχᾶτο, ὅτι εἶναι ὁ δεσπότης τῶν βασιλέων τῆς γῆς· καὶ ζητῶν νὰ λατρεύηται ὡς Θεὸς, ἐσήκωσε τὰς κεφαλὰς τῶν ἀγαλμάτων, καὶ ἔβαλεν ἀντ' ἐκείνων τὴν ἰδικήν του. Οἰκοδομήσας δὲ ναὸν, διώρισεν ἱερεῖς καὶ ἐδέχετο θυσίας· ἀσωτεία, ἀπανθρωπία καὶ ὑπερηφάνεια, ἦσαν τὰ πρακτικά του. Εἶχε τρεῖς ἀδελφὰς, τὰς ὁποίας εἶχε καὶ ὡς γυναῖκάς του, ἐβίαζε καὶ πολλὰς ἄλλας τῶν πολιτῶν, ἁρπάζων αὐτὰς βιαίως ἀπὸ τοὺς συζύγους των. Ἡ χύσις τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν χαρὰ πανευφρόσυνος, ἐχαίρετο νὰ βασανίζῃ, ἢ νὰ φονεύῃ ἀνθρώπους εἰς τοὺς δρόμους· ἔκλεισε τὰ σιτοδοχεῖα εὐχαρισούμενος νὰ βλέπῃ τὴν θλῖψιν τῆς πείνας· ἔφθασεν εἰς τόσην παραφροσύνην καὶ λύσσαν, ὥσε ἔλεγεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἦτο τὸ πλῆθος ὅλον τῆς Ρώμης μία κεφαλή, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ τὸ κόψῃ διὰ μιᾶς μὲ τὴν σπάθην του· ἐπρόσταξε νὰ τρέφωσι τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς ἕνα οἶκον περιωρισμένα, μὲ τροφὴν ζώντων ἀνθρώπων· ἔδωκεν εἰς τὸν ἵππον του ἐπώνυμον Ποντίφικος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴν ὤμνυε πολλάκις, καὶ τὸν εἶχε σύντροφον τῆς τραπέζης του, προσφέρων εἰς αὐτὸν κρασίον εἰς χρυσοῦν ποτήριον· τέλος ἐξερχόμενος μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὸ θέατρον ἐφονεύθη ἀπὸ ἕνα χιλίαρχον εἰς ἡλικίαν 29 χρόνων, βασιλεύσας περὶ τὰ τέσσαρα ἔτη. Τὸ σῶμά του ἐφέρθη βιαίως παρὰ τῶν ἀδελφῶν του, καὶ ἐτάφη εἰς ἕνα κῆπον, φοβούμενοι μήπως τὸ ἁρπάσῃ τὸ πλῆθος καὶ τὸ ἀτιμάσῃ.

ΚΑΛΪΤΩΡ, υἱὸς τοοῦ Κλυτίου, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος Αἴαντος. Ομ.

ΚΑΛΚΟΝΔΗΛΑΣ Δημήτριος, σοφὸς Ελλην. Εγεννήθη εἰς Κωνσαντινούπολιν· οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅταν οἱ Οθωμανοὶ ἐκυρίευσαν τὴν πατρίδα του. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1513.

ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΣ, πατὴρ τοῦ Αθηναίου Κριτία. Πλάτ.

ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις.

ΚΑΛΛΙΑΝΑΞ, Ρόδιος, πατὴρ τῶν δύω ἀρχαίων περιφήμων ἀθλητῶν, Εὐκλέους καὶ Φιλοδώρου, οἵτινες πολλάκις ἔλαβον τὸν στέφανον τῆς νίκης εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὅπου ἦσαν καὶ οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν. Πίνδ.

ΚΑΛΛΙΑΣ, Αθηναῖος, πλούσιος, καὶ

συγγενὴς τοῦ Αριστείδου.

ΚΑΛΛΙΒΙΟΣ, Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν εἰς τὰς Αθήνας. Ξενοφ.

ΚΑΛΛΙΔΙΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν ἄνδρα της Πανδίωνα. Απολδρ.

ΚΑΛΛΙΈΡΓΟΣ, Ζ. Ζαχαρίας Καλλίεργος.

ΚΑΛΛΙΚΛΗΣ, Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Τιμησάρχου. Πίνδ.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ, Σπαρτιάτης γενναῖος, ὅστις ἐπολέμησε εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, ὅπου καὶ ἐθανατώθη. Ηρόδ.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΊΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἔνδοξος στρατηγὸς, διάδοχος τοῦ Λυσάνδρου εἰς τὸν πόλεμον τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν. Εφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τῶν Αθηναίων. Ξενοφ,

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ, ποιητὴς Ελλην· ἔζη τὸ 250. Π. Χ. Εγεννήθη εἰς τὴν Κυρήνην, ἦνθει ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ο Κιντιλιανὸς τὸν ὠνόμασεν ἡγεμόνα τῶν Ελεγειακῶν ποιητῶν. Σώζονται τούτου 60 ἐπιγράμματα, καὶ ἓξ ὕμνοι εἰς τοὺς Θεούς. Εξεδόθησαν Ελληνολατινιστὶ εἰς δύω τόμους τὸ 1761.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ, περίφημος ἀρχιτέκτων, ζωγράφος, καὶ γλύπτης, Ελλην· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κόρινθον. Αὐτὸς πρῶτος ἐσχεδίασε τὴν Κορινθιακὴν λεγομένην τέχνην, λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ ἀγγείόν τι, τὸ ὁποῖον περιεσοιχίζετο ἀπὸ κλάδον τινὰ ἀκανθώδη· αὕτη ἡ ἐφεύρεσις ἐθεωρήθη ἔπειτα ὡς ἡ ὡραιοτέρα εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικήν.

ΚΑΛΛΙΜΈΔΩΝ, ῥήτωρ ἐν Αθήναις, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Λουκ.

ΚΑΛΛΙΜΟΡΦΟΣ, Ιατρὸς καὶ ἱστοριογράφος, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ, σοφιστὴς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Συρίαν, περὶ τὰ 254. Μ. Χ. Εδιδάχθη εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Γαληνοῦ· ἔγραψε περὶ καλλοζηλίας Ρητορικῆς, καὶ ἱστορίαν τῆς Αλεξανδρείας βιβλία 10. καὶ ἕτερον περὶ αἱρέσεων φιλοσόφων. Σώζεται ἓν σύγγραμμά του, Εκ τῶν εἰς τὰ πάτρια Ρώμης ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ἐπαινεῖ πολλὰ τὴν Ρώμην, ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Αλλατίου εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1641.

ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ, ῥήτωρ, Αθηναῖος, ὅστις συμφώνως μετὰ τοῦ Θηραμένους κατηγόρησε τοὺς δέκα στρατηγοὺς τῶν Αθηναίων, οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν ἐν Αργηνούσαις ναυμαχίαν, διότι ἄφησαν τοὺς πεσόντας νεκροὺς ἀτάφους. Ξενοφ.

ΚΑΛΛΙΠΠΟΣ, Αθηναῖος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Συνέγραψε διαλόγους τρεῖς. Εβδόμη, Φρύνιχος, καὶ Πίναξ, διήγησις περὶ τοῦ ἅδου καὶ ἄλλα τινά.

ΚΑΛΛΙΡΡΌΗ, θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ γυνὴ τοῦ Τρωὸς, βασιλέως τῆς Τρωάδος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ιλον, Ασάρακον, Γανυμήδην, καὶ Κλεοπάτραν. Απολοδρ.

ΚΑΛΛΙΣΘΈΝΗΣ, φιλόσοφος, Μακεδὼν, μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους, καὶ

συμμαθητὴς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅτις ἀπὸ οἰκειότητα τὸν ἔλαβεν ἔπειτα εἰς τὴν αὐλήν του διὰ νὰ γράφῃ τὰ κατορθώματά του. Ἀνακαλυφθείσης ἔπειτα μιᾶς συνωμοσίας κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀδίκως ἐσυκοφαντήθη ὁ Καλλισθένης ὡς συνεργός· ὅθεν τοῦ ἔκοψαν τὰ ὠτία, τὴν μύτην, καὶ τὰ χείλη, καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς ἓν κλουβίον μὲ ἕνα σκύλον, πρὸς παράδειγμα τῶν ἄλλων. Ἀλλ' ὁ Λυσίμαχος ὅτις συνήθιζεν ἐνίοτε νὰ ἀκούῃ τὰς διδασκαλίας του, εὐτπλαγχνισθεὶς τὴν ἀθλίαν θέσιν τούτου τοῦ δυσχοῦς, τὸν ἔσειλε φαρμάκι καὶ ἀπέθανε. Ἔζη τὸ 340. Π. Χ.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ, Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξεν.

ΚΑΛΛΙΣΤΩ, περίφημος γυνὴ ἐν Ἀθήναις· σύχρονος τοῦ Σωκράτους, πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀποσπάσῃ ὅλους τοὺς μαθητὰς καὶ ὀπαδούς του. Αἰλ.

ΚΑΛΛΩΝ, ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης. Παυσ.

ΚΑΛΜΟΣ ὁ Λοιφλιγγὸς ἔνδοξος περιηγητής. Οὗτος ἠρεύνησε τὴν Ἀμερικήν, καὶ ἔγραψε φυσιολογίαν ταύτης. Ἔζη τὸ 1740. Μ. Χ.

ΚΑΛΟΥΒΙΝΑ Δομένικος ἀπὸ τὴν Καστιλίαν πόλιν εἰς τὸ δουκάτον τῆς Μάντοβας, νέα ὡραιοτάτη. Φαίνεται τὸ ἄγαλμά της ἐκ μαρμάρου, ἐπάνω εἰς μίαν βρύσιν εἰς τὴν πλατείαν τῆς πόλεως· ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν ἐραστήν της. Ἔζη περὶ τὰ 1500. Μ. Χ.

ΚΑΛΟΪΖΟΣ Τομάζος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὸ Τουρῖνον, ἀνὴρ περίφημος. Ἐσάθη πρόεδρος τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπισημῶν τῆς πατρίδος του, διευθυντὴς τοῦ σχολείου τῆς Ἀστρονομίας, μέλος τῆς Ἰταλικῆς καὶ Γαλλικῆς ἑταιρείας. Ἀπέθ. τὸ 1815.

ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ, Ἰούλιος, Σικελιώτης ἔζη τὸ 280. Μ. Χ. Ἐκ τῶν ποιημάτων, του σώζονται ἑπτὰ ἐκλογαί. Ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Μιτταυΐαν τὸ 1774.

ΚΑΛΠΡΟΤΟΣ Ἰουλιανός, Γερμανός, ἔνδοξος περιηγητὴς τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς Γεωργίας εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἀφῆκε σύγγραμμα τῶν μερῶν τούτων, τὸ ὁποῖον συντείνει μεγάλως εἰς ἀνάπτυξιν τῆς Ἱστορίας, τῆς Γεωγραφίας, τῆς Ἐθνογραφίας, καὶ τῶν διαλέκτων τῶν τόπων τούτων· Ἔζη τὸ 1807. Μ. Χ.

ΚΑΛΧΑΣ, υἱὸς τοῦ Θέστορος, ἔχρημάτισε μάντις οἰωνοσκόπος ἄριστος. Ὅτις καὶ συνεστράτευσε μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, προλέγων εἰς αὐτοὺς τὰ μέλλοντα, τὸν ἐσέβοντο κοινῶς ὅλοι οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ὁμήρου.

ΚΑΜΒΥΣΗΣ, υἱὸς τοῦ Κύρου, καὶ δεύτερος βασιλεὺς τῶν Περσῶν· ἐκυρίευσε τὴν Αἴγυπτον αἰχμαλωτίσας καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα της. Ἰδὼν εἰς τὸ ὄνειρόν του, ὅτι ὁ ἀδελφός του Σμέρδις θέλει λάβει τὸν θρόνον του τὸν ἐφόνευσε. Ἡράσθη τὴν ἀδελφήν του Μυρόννην, καὶ τὴν ἐνυμφεύθη· αὕτη δὲ μίαν ἡμέραν ἐπειδὴ ἐνθυμήθη τὸν σκληρὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της Σμέρδου, καὶ ἐδάκρυσε, ὀργισθεὶς ἐναντίον της τὴν ἐκτύπησεν εἰς

τὴν κοιλίαν, καὶ τὴν ἐθανάτωσε. Ἐνῷ ἀνέβαινε τὸν ἵππον του ἔπεσε τὸ ξίφος ἀπὸ τὴν θήκην του καὶ τὸν ἐπλήγωσε καιρίως, καὶ μετ ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε.

ΚΑΜΗΝΙΑΤΗΣ Ζ. Ἰωάννης Καμηνιάτης.

ΚΑΜΙΛΟΣ Σκρόφας, ἐφευρετὴς τῆς παιδαγωγικῆς ποιητικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εὐδοκίμησε μεγάλως ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Ἔζη τὸ 1570.

ΚΑΜΙΛΟΣ Φρούριος, ἀνὴρ ἐπίσημος εἰς τὸ στρατιωτικὸν, καὶ πολιτικὸν. Ἐχειροτονήθη Δικτάτωρ, καὶ ἔφερεν εἰς ἔκβασιν ἔνδοξον τὴν πολιορκίαν τῶν Βειών, πόλεως τῆς Ἰταλίας, τὴν ὁποίαν ἐπολιόρκουν δέκα ὁλόκληρα ἔτη. Μετὰ τοῦτο ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Βολούσκων, καὶ ἔπειτα ἐκίνησε τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Φαλίσκων, ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸ 396. Π. Χ. Οἱ Ῥωμαῖοι ὅμως ἐφάνησαν πρὸς αὐτὸν ἀχάριστοι, καθότι ἐπειδὴ τὸν ἐσυκοφάντησεν ἕνας, ὅτι ἐξώδευσεν ἐκ τῶν λαφύρων, ἐξωρίσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς ζημίαν· ἀλλ᾽ ἡ Γερουσία γνωρίζουσα τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ μάλιστα διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τὴν ὀργὴν τῶν Γάλλων, οἵτινες ἐκίνησαν κατ᾽ αὐτῶν πόλεμον, ἀκυρώσασα τὸ ψήφισμα τῆς καταδίκης, τὸν ἀνεκάλεσε βοηθὸν τῆς πατρίδος του Ῥώμης. Ἁμα ἔφθασεν ὁ Κάμιλος ἔτρεψε τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγὴν, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν Ῥώμην, καταπαύσας καὶ τὰς φάσεις τοῦ λαοῦ, οἵτινες διαιρεθέντες εἰς φατρίας, ἤθελον νὰ βοηθήσωσι τοὺς ἐχθροὺς· ὅθεν πρὸς ἀμοιβὴν ἔλαβε τὸν Τίτλον τοῦ Γενναίου, καὶ ὠνομάσθη πατὴρ τῆς πατρίδος. Ἐκτυπήθη ἀπὸ πανώλην καὶ ἀπέθανε τὸ 305. Π. Χ. Εἰς τιμήν του δὲ μετὰ θάνατον, τὸν ἔστησαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐξ ἀγάλματος ἔφιππον.

ΚΑΜΟΕΝΣΗΣ Λοδοβῖκος, ἔνδοξος ποιητὴς Πορτογάλλος. Πολεμῶν κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν ἐτυφλώθη τὸν ἕναν ὀφθαλμὸν· συνέγραψε διάφορα ποιήματα, ὠνομάζετο ὁ Βιργίλιος τῆς Πορτογαλλίας. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Λισβῶνα πρωτεύουσαν τῆς Πορτογαλλίας τὸ 1579. εἰς μεγάλην δυσχίαν· ἔζη ἐσχάτως ἀπὸ ἐλεημοσύνην αἰχμαλώτου τινὸς, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν Τύαν, πόλιν τῆς Ἀσίας εἰς τὰς Ἰνδίας.

ΚΑΜΟΣ Διέγος Πορτογάλλος· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1486. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὰ παραθαλάσσια τοῦ Κόγκου, συνωδευμένος ὑπὸ τοῦ Νιρεμβεργικοῦ κοσμογράφου Μαρτίνου τοῦ Βεχαΐμου.

ΚΑΜΠΑΝΕΛΑΣ Τομάζος, Ἰταλὸς, λαμπρὸς φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ, Ἐκατηγορήθη ὡς αἱρετικὸς, καὶ, ὅτι ἤθελε νὰ παραδώσῃ τὴν Νεάπολιν εἰς τοὺς ἐχθροὺς· ὅθεν ἐβλήθη ἑπτάκις εἰς τὰ πλέον σκληρὰ βασανιστήρια· ἀλλ᾽ ἡ ἀθωότης του ἐθριάμβευσε· ἔμεινεν ὅμως εἰς φυλακὴν χρόνους 27. ἐλευθερωθεὶς ἀπέρασεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1639.

ΚΑΜΠΕΝΟΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος Ὀλλανδὸς. Οὗτος ἐσάλπισε ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν ἐν τῇ Κίνᾳ ὑποβασιλέα τῆς Φοκίας. Ἔζη δὲ τὸ 1662. Μ. Χ.

ΚΑΜΠΟΣ ἔνδοξος Πορτογάλλος· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1508. Μ.Χ. Οὗτος

περιέπλευσε τὴν Κόβαν νῆσον, καὶ ἄλλας νήσους, καὶ ἀνεκάλυψε πολλοὺς θησαυροὺς· ὅθεν καὶ ἐτιμήθη μεγάλως παρὰ τῆς Πορτογαλλίας.

ΚΑΝΑΧΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. Παυσ.

ΚΑΝΔΑΥΛΗΣ, φιλόπονος ἀνατόμος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Οὗτος ἐλάμπρυνε τὴν τοῦ Παταβίου σχολὴν μὲ τὰς νέας εὑρέσεις του εἰς τὴν Ἀνατομίαν καὶ Φυσιολογίαν· ἔκαμε τὰ ἀξιόλογα ἐκεῖνα πειράματα, περὶ γεννέσεως, καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀληθῆ θεωρίαν τῆς πέψεως καὶ ἄλλα.

ΚΑΝΔΙΔΗΣ, Ἰσαυρινὸς, περὶ τὸν πέμπτον καὶ ἕκτον αἰῶνα. Ἔγραψεν εἰς βιβλία τρία ἱστορίαν ἀπὸ τοῦ 457. ἕως 491. τῆς ὁποίας σώζονται μικρὰ τεμάχια, τὰ ὁποῖα διέσωσεν ὁ Φώτιος καὶ Σουΐδας.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, συνέγραψε δράματα, Μήδεια, Τηρεὺς, Συμμαχίαι, Μύρμηγκες, Ἀηδόνες, καὶ ἄλλα τινὰ.

ΚΑΝΟΒΑΣ Ἀντώνιος, Ἰταλὸς, περίφημος γλύπτης. Πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων του εὑρίσκονται εἰς τὴν Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, Ρωσσίαν καὶ Ἀμερικὴν· τὸν νομίζουσιν ὡς νέον Φειδίαν, ἐγνώριζε καὶ τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν, καὶ ζωγραφικὴν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1822. ἐτιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα αὐτοκράτορα τῆς Γαλλίας μὲ τίτλον Ἱππότου, καὶ μισθὸν ἐπὶ ζωῆς του. Ἐκ τούτου φαίνεται γεγλυμμένος ὁ Ναπολέων θαυμάσια. Ὑπῆγεν εἰς τὸ Λονδίνον, καὶ ἐτιμήθη καὶ ἐκεῖ μεγάλως παρὰ τῶν Ἀγγλων, καὶ ἀπήλαυσε καὶ μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα.

ΚΑΝΟΣ Σεμπασιάνος, ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν, κυβερνήτης ἑνὸς πλοίου τοῦ περιφήμου περιηγητοῦ Ἐρνάνδου Μαγελλάνου. Ἀκολουθῶν ὁ Κάνος Σεμπασιάνος τὸν Ἐρνανδέτην εἰς τὰς περιηγήσεις του, ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ μεγάλῳ Ὠκεανῷ τὰς Φιλιππίνας καὶ Λαδρόνας νήσους· ἀλλὰ φονευθεὶς ὁ Ἐρνανδέτης ὑπὸ τῶν ἀγρίων ἐπὶ τῆς νήσου Ματάνης, περιέπλευσεν ὁ Κάνος μὲ τὸ κυβερνόμενον ὑπ' αὐτοῦ πλοῖον, τὸ Εὐέλπες ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς καὶ ὑπέρεψεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Σιβιλλίας. Ὁ πρῶτος, ὅστις περιῆλθεν ὅλην τὴν σφαῖραν εἰς διάστημα τριῶν χρόνων, καὶ ἑνὸς μηνὸς, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σιβιλλίαν πόλιν τῆς Ἱσπανίας. Κάρλος ὁ πέμπτος τὸν ἐχάρισε μίαν σφαῖραν χρυσῆν μὲ ἐπιγραφὴν "ὁ πρῶτος ὅστις ἔκαμε τὴν περίοδον ὅλης τῆς γηΐνου σφαίρας" Ἀπέθανε τὸ 1522.

ΚΑΝΤΗΣ, Ἐμμανουὴλ, φιλόσοφος, ἀπὸ τὴν Προυσίαν, υἱὸς ἑνὸς Ἐφιππίου, ὅστις ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα. Φυσικὴν ἱστορίαν, τὴν Θεωρίαν τοῦ οὐρανοῦ, τὸ Κριτικὸν τοῦ καθαροῦ δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ἐτάραξεν ὅλην τὴν Γερμανίαν· ἐξεδόθη τὸ 1781. ἀπέθανε δὲ οὗτος τὸ 1804.

ΚΑΝΩΝΟΣ, Ἀθηναῖος, ὅστις ἐξέδωκε τὸ ἰσχυρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ'

ΚΑΠΑΝΕΥΣ, ἀπὸ τὸ Ἄργος, υἱὸς τοῦ Ἱππονόου, εἷς τῶν ἑπτὰ ἡγεμόνων τῶν Θηβῶν.

ΚΑΠΕΛΛΟ-ΒΙΑΓΚΑ, ἔνδοξος γυνὴ ἀπὸ τὴν Βενετίαν, διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὸν τρόπον της, τὴν ἐνυμφεύθη ὁ μέγας Δοὺξ τῆς Τοσκάνης Φραγγίσκος. Ἀπέθανεν ἀπὸ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε προετοιμάσει διὰ τὸν ἀνδράδελφόν της Φερδινάνδον τὸ 1587.

ΚΑΠΕΤΟΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ.

ΚΑΠΗΣ Κλαύδιος, ἐφευρετὴς καὶ διευθυντὴς τοῦ Τηλεγράφου. Ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1805.

ΚΑΠΙΛΑΧΗ, μία τῶν πλέον ἠγαπημένων γυναικῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ Καλίφης τῆς Βαβυλῶνος. Αὕτη ἐσύναξε μεγάλους θησαυρούς, ἐπειδὴ ἦτο πολλὰ ὡραῖα, καὶ πολλὰ φιλάργυρος· ὑπεχρεώθη ἔπειτα νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν Καλίφην Αλιμοχτάδην, ὅσις ἐθανάτωσε καὶ τὸν υἱόν της Αλμοτάζην περὶ τὰ 869. Μ. Χ. μὴ θέλουσα νὰ προσφέρῃ ποσότητα μεγάλην χρημάτων, τὴν ὁποίαν ἐζητοῦσε ἀπ' αὐτήν.

ΚΑΠΙΤΩΛΙΝΟΣ, Λέλιος, Ἱππόλυτος, Κάμιλος, καὶ Ἰούλιος ἀδελφοί, Ἰταλοὶ ἀπὸ τὴν Μάντοβαν. Ἐσάθησαν ὅλοι περίφημοι ποιηταί· ὁ Λέλιος συνέγραψε περὶ καλογήρων. Ἀπέθανε τὸ 1560.

ΚΑΠΙΤΩΝ, Λύκιος, ἱστορικός. Ἔγραψεν Ἰσαυρικὰ βιβλία 8. Μετάφρασιν τῆς ἐπιτομῆς Εὐτροπίου Ῥωμαϊσί, καὶ περὶ Λυκίας καὶ Παμφυλίας.

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ. Ζ. Ἰωάννης Καποδίστριας.

ΚΑΠΟΝΗΣ Πέτρος, περίφημος ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρλος ὁ ὄγδοος κυριεύσας τὴν Ἰταλίαν, ἠθέλησε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἥτις εἶχε παραδοθῇ μὲ συνθήκας· ὁ Καπόνης ἐκλέχθη διὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν συνθηκῶν, ὅτις παρουσιασθεὶς πρὸς τὸν βασιλέα ἀνέγνωσε τοὺς νόμους μὲ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ὑπόκηται ἡ πατρίς του· ἀλλ' ὁ τολμηρότατος Καπόνης δυσαρεσκηθεὶς τοὺς ἥρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀρχιγραμματέως, καὶ μὲ θυμὸν τοὺς ἐξέσχισε λέγων πρὸς τὸν βασιλέα, "αὐτοὺς τοὺς νόμους δὲν τοὺς δεχόμεθα, πρόσταξαι νὰ κτυπήσουν τὸ τύμπανον, καὶ ἐγὼ θέλω κάμει νὰ σημάνουν τὰς καμπάνας." Αὕτη ἡ τόλμη ἐφόβισε τὸν βασιλέα, καὶ ἔδωκε τὴν πληρεξουσιότητα εἰς τὸν Καπόνην, νὰ μετριάσῃ τὰς συνθήκας κατὰ τὴν θέλησίν του· ἐκ τούτου ἔγινε καὶ παροιμία, ὅτι ἕνας Καπόνης ἡσύχασε τοὺς Γάλλους. Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸ 1494.

ΚΑΠΟΥΣ, Πρίγγιψ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Κασπίας θαλάσσης. Ἐσάθη μὲ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν· ἦτο σοφὸς καὶ εὔγλωττος, πλουτισμένος μὲ πολλὰς ἀρετάς, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Ἥλιος· ὑπερασπίζετο τοὺς πεπαιδευμένους· ἕνας ποιητὴς τὸν ἀφιέρωσεν ἓν ποίημα, καὶ αὐτὸς τὸν ἀντέμειψε μὲ 40 χιλιάδας δραχμάς. Ἐβασίλευσε χρόνους πεντήκοντα, ἔπειτα τὸν εὔγαλαν ἀπὸ τὸν θρόνον. Ἐπειδὴ δὲ ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς ἐκθρο-

νήσεως τὸν ἀποκρίθησαν ὅτι ἦτον ἡ αὐσηρότης του· ὁ δὲ Κάπους ἀπεκρίθη ὅτι τοῦτο ἦτο μία πρόφασις· καθότι εἶπεν, ἐγὼ δὲν ἤθελα φθάσει εἰς αὐτὴν τὴν κατάσασιν, ἂν δὲν διετηροῦσα τόσον ἀκάθαρτον αἷμα, ὁποῖον εἶσθε σεῖς. Ἀπέθανε μετὰ ἕνα χρόνον τὸ 999. Μ. Χ.

ΚΑΊΡ, υἱὸς τοῦ Φορωνέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ Ασίᾳ χώρα Καρία. Ηρόδ. Λέγουσιν, ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου ἔκτισε μίαν ἀκρόπολιν καλουμένην Καρίαν ὁ τάφος του εὑρίσκεται εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Κορίνθου.

ΚΑΡΑΒΑΓΙΟΣ, Μικελάγγελος Ιταλὸς περίφημος ζωγράφος. Απέθανε τὸ 1609.

ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ, ἔνδοξος καὶ περιβόητος στρατηγὸς τῶν Ελλήνων. Εγεννήθη περὶ τὰ 1775. εἰς Μαυρομάτι χωρίον τῶν Αγράφων. Μέχρι τῆς ἀνδρικῆς του ἡλικίας μετήρχετο τὴν ληστείναν, μετὰ τοῦ Κατζαντώνη ὀνομασοῦ Αρχιληστοῦ. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ περιβοήτου Αλῆ-πασᾶ τῶν Ιωαννίνων. Τὸ 1821. εἰς τὴν γενομένην κατὰ τῶν Τούρκων ἐπανάσασιν τῶν Ελλήνων, ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὰ ὅπλα κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἔπραξε μεγάλα κατορθώματα, παραλείπων τὰ πρὸ τῆς ἀρχηγίας του εἰς μικρὸν διάσημα καιροῦ ἠλευθέρωσε τὴν σερεὰν Ελλάδα ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Εκαμεν ἐκείνην τὴν ἀξιομνημόνευτον νίκην εἰς Ράχωβαν, καὶ ἀπέκλεισεν ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ Κιουταχῆ μόνον εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἤθελε βέβαια τὸν διώξει καὶ ἐκεῖθεν, ἐὰν δὲν ἐγίνετο θῦμα μιᾶς ἀπροσδοκήτου παρὰ τὴν διαταγήν του μάχης. Ὁ Κιουταχῆς δὲν ἐφοβεῖτο τόσον τὸ ἔθνος ὅλον τῶν Ελλήνων, ὅσον τὴν ἀξιότητα τούτου τοῦ δραστηρίου ἀνδρός. Ητον ἀγράμματος ἀλλ' ἤλκυε τὰς καρδίας τῶν στρατιωτῶν μὲ τὴν πειθὼ τῆς Ιφυσικῆς Ρητορικῆς. Τὸ σῶμά του ἐτάφη εἰς τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἡ κυβέρνησις ἐπένθησε τὸν θάνατόν του μὲ μεγάλην πομπὴν ἐπιτάφιον.

ΚΑΡΑΚΑΛΑΣ, Μάρκος Αὐρήλιος Αντωνῖνος. Εγεννήθη ἐν Λουγδόνῳ τὸ 188. Μ.Χ. Ητον υἱὸς τοῦ Σεβήρου καὶ τῆς Ιουλίας· ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀπέθανεν ὁ πατήρ του. Εχων δὲ ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν ἀδελφόν του Γέταν, τὸν ἐμαχαίρωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός των Ιουλίας· ἔμεινε δὲ μονάρχης ὁ ἀδελφοκτόνος οὗτος, καὶ μὲ ἀπάτας ἐκέρδισε τὴν εὔνοιαν τῶν στρατιωτῶν, καὶ τὸν ἐδικαίωσαν καταδικάζοντες τὸν Γέταν ὡς ἐχθρὸν τῆς πατρίδος. Απερίγραπτα εἶναι τὰ κακὰ, ὅσα ἔπραξεν οὗτος ὁ τύραννος· ἐκήρυξε πανταχοῦ νὰ τὸν ὀνομάζουν Αλέξανδρον, ἢ μέγαν Αντωνῖνον· ἐλθὼν εἰς Αλεξάνδρειαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Αντιόχειαν ἐχρωμάτισε τὰς πεδιάδας μὲ ἀνθρώπινον αἷμα· τέλος ἑκατόνταρχός τις τὸν ἐφόνευσε τὸ 217. καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη ἔγινε χαρμόσυνος, καὶ ἀφῆκε μνήμην εἰς τοὺς μεταγενεσέρους, ὁμοίαν μ' ἐκείνην τοῦ Νέρωνος καὶ τῶν τούτου ὁμοίων.

ΚΑΡΑΚΟΙ, τρεῖς ἀδελφοὶ Ἰταλοὶ ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, περίφημοι ζωγράφοι, καὶ θεμελιωταὶ τοῦ σχολείου τῆς Λομβαρδίας· ἐξ ὧν ὁ μὲν Αὐγουστῖνος ἀπέθανε τὸ 1602. ὁ Ἀννίβας τὸ 1609. ὁ δὲ Λουδοβῖκος τὸ 1619. ἀφοῦ ἐπλούτισαν τὴν πατρίδα των, καὶ ὅλην τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τὰς πολυτίμους εἰκόνας των.

ΚΑΡΑΝΟΣ, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλείους· οὗτος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀργείων εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ κυριεύσας μέγα μέρος αὐτῆς, ἐσύστησε πρῶτος αὐτόθι τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Πλουτ.

ΚΑΡΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Οὗτος ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΚΑΡΑΣ, Καλίφης τοῦ Ἐνδερῆ, ἔνδοξος Μουρδῆς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σουλτὰν Μουρὰτ τοῦ πρώτου. Οὗτος εὑρισκόμενος μετὰ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στρατεύματος εἰς Ἀδριανούπολιν, καὶ κρίνων ὑπόθεσιν τινα σπουδαίαν καὶ γενικὴν ἀπέβαλε τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουλτάνου, ὅστις θαυμάζων διὰ τὸ ὄνειδος αὐτὸ τοῦ Κάρα, τοῦ ἐζήτει τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης καταισχύνης. αὐτὸς δὲ μόλην τὴν ἐλευθερίαν τῷ ἀπεκρίθη· ἐγὼ τιμῶ βέβαια τὴν μαρτυρίαν τοῦ βασιλέως μου, ἀλλὰ δὲν ἔπεται νὰ ἦναι δικαία κατὰ τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως, μήτε νὰ ἔχῃ τὸ κῦρος της εἰς αὐτὴν τὴν περίσασιν, καθότι δὲν βλέπω τὸν βασιλέα μου νὰ παρευρίσκηται ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους Ὀθωμανοὺς καὶ εἰς τὰς κοινὰς παρακλήσεις καὶ δεήσεις πρὸς τὸν Θεὸν Ο βασιλεὺς ἀκούων τούτους τοὺς λόγους, μετέβαλε τρόπον ἡμερώτερον καὶ δημοτικώτερον. Ἔκτισε δὲ εἰς Ἀδριανούπολιν καὶ ἕνα περίφημον ναόν.

ΚΑΡΑΫΣΙΟΣ, τύραννος εἰς τὴν Βρετανίαν. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Γαλλίαν· ὑπῆρξεν ἄριστος ναυτικός· εἶχε λάβει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του ἕνα στόλον παρὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ Ἐρκουλίου, διὰ νὰ προφυλάττῃ τὰ παράλια τοῦ Βελγίου, καὶ ἐπειδὴ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ διά τινα συμβᾶσαν ὑποψίαν, μαθὼν τοῦτο ἔλαβε τὸν στόλον καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Βρετανίαν, ὅπου ἐνθουσιάσας τὸ ἔθνος εἰς ἀποστασίαν, ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ, καὶ πολεμήσας κατὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ τὸν ἐβίασε νὰ παραχωρήσῃ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Αὐγούστου. Μετ' ὀλίγον καιρὸν τὸν ἐφόνευσεν ἕνας ἀξιωματικός του τὸ 294 εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ΚΑΡΒΑΓΙΑΛΗΣ· οὗτος ἀπὸ ἁπλοῦς στρατιώτης ἀνεφάνη περίφημος, δόκιμος καὶ τολμηρὸς ὁδηγὸς τῶν Ἱσπανῶν εἰς τὰς θαλασσοπλοΐας ἐπὶ τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς. τὸ 1546. ἀνεκάλυψε τὴν Παραγοναίαν μεγάλην πόλιν τῆς Ἀμερικῆς, τὴν Πλάταν ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Περοῦ, καὶ διάφορα ἐκεῖσε μεταλλεῖα.

ΚΑΡΒΑΡΟΣ Φραγγίσκος ἀπὸ τὴν Ολλάνδα. Ἔζη τὸ 1631. Μ.Χ. ἐχρημάτισεν ἔνδοξος θαλασσοπόρος, περιπλεύσας τὸν Ἀμαζόνιον ποταμὸν, καὶ ἀνακαλύψας πολλὰ ἄλλα μέρη ἐπὶ τὴν γῆτνεν

σφαῖραν.

ΚΑΡΒΕΓΟΣ Αγγλος ἐπίσημος περιηγητής. Οὗτος ἐξηρεύνησε καὶ ἀνεκάλυψε τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ἀρκτικῆς Αμερικῆς· ἐπροχώρησε μέχρι τῶν ἀρκτικῶν αἰγιαλῶν τῆς Αμερικῆς, καὶ τῆς παρ' αὐτὴν κρυσαλλωμένης θαλάσσης, καὶ ἀπέδειξεν διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ὅτι δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸ δυτικοβόρειον διάπλους εὔχρηστος.

ΚΑΡΔΑΝΟΣ Γιρόλαμος Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Παυΐαν, Ιατρὸς φιλόσοφος, καὶ μέγας μαθηματικός· θέλων δὲ νὰ συσήσῃ ἐδικαιτέρας παραλόγους δοξασίας του, κατεδικάσθη ἀπό τὸ ἱερὸν δικαστήριον, καὶ ἐφυλακώθη· ἔπειτα ἐλευθερωθεὶς ἀπέρασεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου κατεδικάσθη τὸ 1576. μεταχειριζόμενος τὴν Αστρονομίαν.

ΚΑΡΕΤΟΣ Νεαπολιτάνος τὸ γένος, ἐπιτήδειος πυροβολιστής, καὶ πολλὰ προσηλωμένος εἰς τὸν Αλῆ-πασᾶν.

ΚΑΡΙΝΟΣ Μάρκος Αὐρήλιος, υἱὸς τοῦ Κάρ, ὀνομασθεὶς πάρ αὐτοῦ Καῖσαρ, καὶ σταλεὶς πρὸς τοὺς Γάλλους, ἐδόθη εἰς τὰς ἀσωτίας, καὶ ἐπολέμει μὲ τὸν Διοκλητιανόν, καὶ μετὰ πολλὰς μάχας ἐφονεύθη εἰς την Σερβίαν τὸ 285. Π. Χ. παρά τινος χιλιάρχου τοῦ ὁποίου ἐβίασε τὴν γυναῖκα.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ, Ακραγαντῖνος, ποιητὴς τραγικός· οὗτος ἐδίδαξε 160. δράματ.

ΚΑΡΛΗΣ Ρινάρδος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ιουστινιανούπολιν, πόλιν εἰς τὸν κόλπον τῆς Βενετίας· ἐσάθη περίφημος φυσικός, μαθηματικὸς, ποιητὴς, ἱστορικός, κριτικὸς, ἀρχαιολόγος, πολιτικὸς, Ιατρὸς, φιλόσοφος ἔνδοξος, καὶ γλαφυρὸς γραμματικός· ἀπέθανε τὸ 1795. εἰς τὸ Μιλάνον πάμπτωχος.

ΚΑΡΛΗΣ Κόντες Ανδρέας, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνο, καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ ἀποπληξίαν τὸ 1801· Περιῆλθε διαφόρους πολιτείας μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Ρώμη τῷ ἐφάνη ἡ ὡραιοτέρα, ὅπου διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν, καὶ συνέγραψε βιβλία ἠθικά.

ΚΑΡΛΗΝΗΣ, Ιωάννης, ζωγράφος ἀπὸ τὴν Γένοβαν, περίφημος εἰς τὸν χρωματισμὸν καὶ τὴν σκιαγραφίαν. Απέθανε τὸ 1630.

ΚΑΡΛΟΣ Λιναῖος, μέγας φυσιολόγος Σδεκός. Εχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Φυσικῆς εἰς τὴν πατρίδα του. Επεισε πολλοὺς τῶν μαθητῶν του νὰ πλουτήσωσι τὴν φυσικὴν ἱστορίαν διὰ περιηγήσεων, καὶ διὰ τοῦτο ὠφέλησε πολὺ, τὰς δύω ταύτας ἐπιστήμας, οἷον τὴν Φυσικὴν καὶ τὴν Γεωγραφίαν. (Πότε τάχα θέλει γεννήσει τινὰ Λιναῖον καὶ ἡ Ελλὰς, ἡ πατρὶς τῶν ἀρχαιοτάτων περιηγητῶν καὶ φυσιολόγων, ὅστις θέλει διασπείρει τοὺς μαθητάς του τοὐλάχιστον εἰς ἔρευναν τῆς πατρίδος του, ὅπου κρύπτονται τοσοῦτοι θησαυροὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς Αρχαιολογίας) Ἐζη οὗτος ὁ περίφημος φυσιολόγος τὸ 1740. Μ. Χ.

ΚΑΡΛΟΣ, Μέγας βασιλεὺς τῆς Γαλλίας· ἐσάθη εἷς τῶν μεγαλητέρων Πριγγίπων, ὅσοι ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Εὐρώπην· ἦτο καλοκἀγαθος, εὔσπλαγχνος πρὸς τοὺς πένητας, μ' ὅλον ὅτι ἦτον ἀ-

γράμματος τὸν νομίζουσιν ὡς ἕνα τῶν συνετῶν τοῦ αἰῶνός του, ἐκ τῆς πείρας τὴν ὁποίαν ἔλαβε συναναστρεφόμενος μὲ τοὺς πεπαιδευμένους. Ἀπέθανε τὸ 814. Μ. Χ.

ΚΑΡΛΟΣ ἔννατος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. Ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον εἰς ἡλικίαν 10. χρόνων, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 24. ἀποθνήσκων μετενόει διότι ἐβασίλευσε, καὶ διότι ἐπὶ τῆς βασιλείας του συνέβη ἐκείνη ἡ ἀποσασία, ἡ λεγομένη τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου τὴν 24. Αὐγούστου 1971. εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐφονεύθησαν 140. χιλιάδες Καλβινισταί.

ΚΑΡΛΟΣ, ιδ'. βασιλεὺς τῆς Σβεκίας. ἐσάθη εἷς τῶν περιφήμων πολεμιστῶν. Τὰ προτερήματά του ἦσαν, ἀφοβία καὶ ἀνδρεία, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ εἶχε μεγάλην μανίαν διὰ τὸν πόλεμον, ἀδυνάτησε τὸ βασίλειόν του· οὗτος ἔλαβε μεγάλην φήμην εἰς τὴν μάχην τῆς Νάρβας, ὅπου μὲ 8. χιλιάδας στρατιώτας ἐνίκησε 50. χιλιάδας Ρώσσους. Ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Φρεδερίκου.

ΚΑΡΛΟΣ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, τῆς Σκωτίας, καὶ τῆς Ιρλάνδας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γιακώμου πατρός του πρότερον, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1625. Μετὰ 4. χρόνους συνέβησαν διαφωνίαι μετὰ τῆς συγγκλήτου, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τὸ 1641. Μετὰ δὲ τὴν μάχην τοῦ Ναξέπι τὸ ἔθνος ἐκηρύχθη ἀνεξάρτητον, καὶ ὁ βασιλεὺς ὑπεχρεώθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ Οξφόρδ. καὶ μετὰ μίαν μικρὰν ἀνθίσασιν ὑπεχρεώθη νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν λαὸν, οἵτινες τὸν περιώρισαν εἰς ἕνα φρούριον· ἐπιτυχὼν εὐκαιρίαν κατέφυγεν εἰς τὴν Σκωτίαν. ἀλλὰ πάλιν ἐπιάσθη τὴν 20. Ιάννουαρίου 1648. καὶ ἐφέρθη εἰς τὸ παλάτιον τοῦ ἁγίου Ιωάννου, ὅπου ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ τοπικὸν κριτήριον, οἵτινες τὸν κετεδίκασαν εἰς κεφαλικὴν τιμωρίαν τὴν 13. Ιαννουαρίου 1649. εἰς ἡλικίαν 49. χρόνων. Ε. βασίλευσε χρόνους 24.

ΚΑΡΛΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ισπανίας Φιλίππου τοῦ τρίτου, Καρδινάλης καὶ διοικητὴς εἰς τοὺς λεγομένους χαμηλοὺς τόπους, ἐπαρχίαν τοῦ Βελγίου. Η Ισπανία θεωρεῖ τοῦτον τὸν Πρίγγιπα ὡς ἕνα μέγαν Ηρωα, καὶ ὡς ἕνα τῶν ἐναρέτων συμπολιτῶν της. Ἀπέθανε τὸ 1641. Μ. Χ.

ΚΑΡΜΑΝΙΩΛΗΣ Φραγγίσκος, Ιταλὸς περίφημος ἀρχισράτηγος, υἱὸς ἑνὸς ἐγχωρίου· οὗτος εἰς τὴν νεότητά του ἔβοσκε χοίρους, ἔπειτα ἔγινε στρατηγὸς μὲ τὴν ἀνδρείαν του, καὶ μετὰ καιρὸν ἀρχισράτηγος εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Φιλίππου Βισκόντη Δουκὸς τοῦ Μιλάνου, ὅστις διὰ τὰς λαμπράς του πράξεις τοῦ ἔδωκε τὴν ἀδελφήν του εἰς γυναῖκα. Αὐτὸ τὸ συνοικέσιον τοῦ ἐπροξένησε πολλοὺς ἐχθρούς, καὶ τὸν Δοῦκα γυναικαδελφόν του. Ο Καρμανιώλης διαζόμενος ἀπέρασεν εἰς τὴν δούλευσιν τῶν Βενετῶν δυσαρεσημένος· οὗτοι δὲ ἔχοντες πόλεμον μὲ τὸν Βισκόντην, ἔδωκαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του τὰ στρατεύματά των, ὅστις τὸν ἐνίκησεν εἰς πολλὰς μάχας, καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ζητήσῃ τὴν εἰρήνην. Αλλ' οἱ Βενετοὶ ὕστερον ὑποπτευ-

δέντες, ὅτι αὐτὸς θέλει ἀναφανῇ ἐπιζήμιος πρὸς αὐτοὺς εἰς καιρὸν τῶν συνθηκῶν τῆς εἰρήνης, καὶ προσέτι διότι ἐφέρθη ὑβριστικῶς πρὸς τοὺς νομοθέτας των τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν.

ΚΑΡΜΗΛΙΤΗΣ πατὴρ Φίλιππος ὁ Αγιοτριαδίτης Ὁλλανδὸς τὸ γένος, ἐπίσημος θαλασσοπόρος· ἔζη τὸ 1629. Μ.Χ. Οὗτος περιῆλθε τὴν Περσίαν καὶ τὰς Ἰνδίας, τοῦ ὁποίου ἡ περιήγησις εἰσῆξε πολλὰ εἰς τὴν Γεωγραφίαν.

ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ, φιλόσοφος Ἕλλην· ἐσάλη εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους δι' ἐπίσημον ὑπόθεσιν. Ὅταν ὁ Κάτων τὸν ἤκουσε νὰ ὁμιλῇ, ἔπεισε τὴν βουλὴν νὰ δώσῃ ὀγλίγωρον τέλος εἰς τὴν ὑπόθεσιν, περὶ τῆς ὁποίας ἦτον ἔλογος, ὡς οὖσα ἐπικίνδυνος ἡ διατριβή του, ἐπειδὴ εἶχε τόσην εὐγλωττίαν καὶ δύναμιν τοῦ λέγειν, ὥστε παρέσαινε τὸ ψεῦδος ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, καὶ τἀνάπαλιν. Ἀπέθανε τῳ 129. Π. Χ.

ΚΑΡΝΟΤΗΣ, εἷς τῶν ἀρχηγῶν ἀποσατῶν τῆς Γαλλίας· ἐσάθη περίφημος πολεμιστής, ὡς ὁ Ἀνσις Τριμοάρδος, Ροβεσπιέρης, Ναπολέων Μπονοπάρτης, Μορόν. Οὗτος ἐκαυχᾶτο προσέτι, ὅτι ἐπροξένει τρόμον εἰς ὅλους τοὺς μονάρχας τῆς Εὐρώπης.

ΚΑΡΝΟΥΝΔΟΣ φραγγίσκος Βασκουέτης, ἐπίσημος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Οὗτος περιέπλευσεν, καὶ ἐξηρεύνησε τὰ δυτικὰ βόρεια παραθαλάσσια τῆς Ἀμερικῆς. Ἔζη τὸ 1541. Μ. Χ.

ΚΑΡΟΖΑΣ, ἐσάθη περίφημος εἰς τὴν ἁρπαγήν. Τὸ 284. Μ. Χ. ἐκυρίευσε τὴν Βρετανίαν ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας· ἐκηρύχθη βασιλεὺς εἰς τὰ στρατεύματά του· ἐνίκησε τὸν Μαξιμιλιανὸν Ἐρκούλιον εἰς διαφόρους ναυτικὰς μάχας. Ὁ Οσκαρης υἱὸς τοῦ Οζιανοῦ τὸν ἐπολέμησε, καὶ ὡς περίφημος ποιητὴς τὸν ἔκαμε ἔπειτα ἓν ποίημα ἐπιγραφόμενον, ὁ Πόλεμος τοῦ Καρόζου.

ΚΑΡΟΣ Ἀννίβας, εἷς τῶν ὡραιοτέρων, καὶ γλαφυρωτέρων Ἰταλῶν συγγραφέων· ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα. Ἀπέθανε τὸ 1565. Μ. Χ.

ΚΑΡΟΣ, Μάρκος Αὐρήλιος, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐνάρετος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ναρβονίαν πόλιν τῆς Γαλλίας, τὸ 230. Π. Χ. ἔφθασε διὰ τῆς ἀρετῆς του εἰς μέγιστα ἀξιώματα, καὶ ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πρόβου τὸ 282. κατεπολέμησε τοὺς Σαρμάτας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Πέρσας, καὶ ἔκαμε Καίσαρας τοὺς δύω υἱούς του, Κάρινον καὶ Νουμεριανόν. Ἀπέθανεν ἀπὸ κεραυνόν, βασιλεύσας ἔτος ἓν καὶ μῆνας πέντε· ἐτιμώρησε δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοῦ αὐτοκράτορος Πρόβου.

ΚΑΡΩΝΔΑΣ, αὐστηρὸς νομοθέτης· ἐπειδὴ οἱ νόμοι του ἦσαν πολλὰ σκληροὶ διέταξεν αὐστηρὰν ποινὴν εἰς τὸν, ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νὰ μεταβάλῃ κἀνένα, ἢ νὰ προσθέσῃ ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ· ἦτον ὑπόχρεος ὁ βουλόμενος ν' ἀναιρέσῃ, ἢ νὰ προσθέσῃ νόμον νὰ παρουσιάζηται εἰς τὸ κοινὸν, καὶ νὰ ἐξελέγχῃ τὸν παλαιὸν, δικαιολογῶν τὸν νεοσυνθησόμενον νόμον μὲ σχοινίον κρεμάμενον

εἰς τὸν λαιμόν του, ὥστε, ἂν ὅλαος ἤρεσκε τὴν γνώμην, ἀνεχώρει ἀβλαβής, εἰδὲ μὴ ἔπρεπε μὲ τὸ σχοινίον ἐκεῖνο νὰ κρεμασθῇ ἐμπροσθεν τοῦ Δήμου. Λέγουσιν, ὅτι οὗτος ὁ ἴδιος ἀνεκάλυψε μίαν ἀποστασίαν, καὶ ἀφοῦ καθησύχασε τὸν λαὸν, διέταξε νόμον νὰ φονεύηται εὐθὺς, ὅστις ἤθελεν ἐμβῇ μὲ ὅπλα εἰς τὰς κοινὰς συνελεύσεις· ἐπιτρέψων δέ ποτε ἀπὸ μίαν ἐξοχὴν μὲ σπάθην εἰς τὴν ζώνην του, καὶ ἀκούων ὅτι ἦτο κοινὴ συνέλευσις, εἰσῆλθε χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν σπάθην του· ὅθεν εἷς τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ τῷ εἶπεν, ὅτι παρέβη τὸν νόμον· αὐτὸς δὲ εὐθὺς ἀπεκρίθη, ἔχεις δίκαιον, καὶ τῷ ὄντι πρέπει νὰ τιμωρηθῇ τὸ σφάλμα μὲ τὸ αἷμά μου, καὶ οὕτως εὐγάζων τὴν σπάθην ἀπὸ τὴν θήκην ἐφονεύθη τὸ 440. Π. Χ,

ΚΑΡΠΕ΄ΤΗΣ Ἰάκωβος, διδάσκαλος τῆς χειρουργικῆς ἐν Βονωνίᾳ. Τὸ 1522. Μ. Χ. ἀνέτεμε τὰ σώματα δύω πτωχῶν Ἰσπανῶν, ἀποθανόντων δι' ἀφροδίσια πάθη· συκοφαντηθεὶς δέ, ὅτι ἀνέτεμε ζῶντας τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, διὰ τὸ μῖσος τάχα πρὸς τοὺς Ἰσπανούς, κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε μετ' ὀλίγον ἐν τῇ πόλει Φερράρα.

ΚΑΡΓΈΡΙΟΣ Γεμέλιος Ἰταλὸς ἔνδοξος. Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ἐπὶ πάσας τὰς Ἠπείρους, ὅπου καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη ἄγνωστα· ὅθεν ἐτιμήθη μεγάλως, διὰ τὰς ὠφελίμους του ἀνακαλύψεις. Ἔζη τὸ 1693. Μ. Χ.

ΚΑΡΤΈΝΟΣ Ριχάρδος ἐπίσημος ποιητὴς Δανὸς τὸ γένος. Ἐταξείδευσεν εἰς τὰ βόρεια μέρη χάριν ἀνακαλύψεων, ὅπου καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰ μέρη ἄγνωστα. Ἔζη τὸ 1610. Μ. Χ.

ΚΑΡΤΕΝΟΣ Νίδουρος Δανὸς τὸ γένος. Ἔζη τὸ 1761. Μ. Χ. Οὗτος ἐπορεύθη εἰς περιήγησιν τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἀραβίας, καὶ τῶν Ἰνδιῶν, μετὰ διαφόρων πεπαιδευμένων Δανῶν. Ἀλλ' οἱ μὲν συνοδοιπόροι ἀπέθανον κατὰ καιροὺς· αὐτὸς δὲ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολλὰς ἀξιολόγους γνώσεις τῆς Γεωγραφίας, καὶ Ἀρχαιολογίας, διὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐθαυμάσθη ὡς μέγας ἀνήρ.

ΚΑΡΤΕΛΑΈΓΗΣ Φραγγίσκος, ποιητὴς ἔζη πρὸ τοῦ Τάσου· ἐσύνθεσεν ἓν Ἰταλικὸν ποίημα διὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τῆς Κακιλίας. Ὁ Τάσος τὸν ἐγκωμιάζει μεγάλως· τὸ ποίημά του ἐτυπώθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1598, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΚΑΡΤΕΡΈΓΗΣ Φίλιππος Ἄγγλος, ἀνακαλυπτὴς ἔνδοξος· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1766. Μ. Χ. Αἱ ἀνακαλύψεις αὐτοῦ ὑπῆρξαν ἀξιόλογαι· διότι αὐτὸς εὗρε πάλιν τὸ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ Μενδανία ὑπ' οὐδενὸς ἐπισκεφθὲν ἀρχιπέλαγος τοῦ σαυροῦ (Σαντακρούζ) ὀνομάσας αὐτὸ κατὰ τὸ ὄνομα τῆς Βασιλίσσης Καρλότας. Ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς νέας Βρεταννίας, καὶ νέας Ἰρλανδίας πορθμὸν· ἐξιχνίασε πάντα τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Ἰρλανδίας. Ἀνεκάλυψε τὰς Ἀδμηραλίας νήσους, καὶ προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τῶν πρὸ αὐτοῦ πολλὰ μέρη τῶν πα-

ραθαλασσίων τῆς Μαγνδανάου καὶ τῆς Κλεόβης.

ΚΑΡΤΕΣΙΟΣ Ρενάτος, φημισμένος φιλόσοφος, καὶ μαθηματικὸς, εἰς τὰς ἀρχὰς ἦτο τεχνίτης τῶν ὅπλων, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐδίδασκε περὶ Φυσικῆς. Ἀπέθανε τὸ 1650. Μ.Χ.

ΚΑΡΤΙΕΡΗΣ Ἰάκωβος, ἐπίσημος περιηγητὴς Γάλλος. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψε τὸν ποταμὸν τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου, καὶ τὴν Κάναδαν, ὅπου ἐβεβαίωσε τὴν πρώτην ἐπὶ τοῦ Νέου κόσμου Γαλλικὴν ἀποικίαν.

ΚΑΤΩΝ Φραγγίσκος Ὁλλανδὸς θαλασσοπόρος ἔνδοξος· περιελθὼν τὴν Ἰαπωνίαν εἰς τὴν Ἀσίαν, τοῦ ὁποίου ἡ περιηγήσις ἐξάθη κατὰ πολλὰ ἐπωφελής. Ἔζη τὸ 1640. Μ.Χ.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τρῳάδος, καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ἑλένου. Ἐσπούδασε τὴν Μαντικήν· προεῖπε τὸν μέλλοντα ἀφανισμὸν τοῦ Τρῳϊκοῦ βασιλείου· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἐλθοῦσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν Κλυταιμνίστραν ἀφοῦ πρότερον προεῖπε διὰ τῆς Μαντικῆς τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ομ.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων. Μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, καὶ μετὰ τὴν ἐν Ἰψῷ μάχην ἀπεκατέστη βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Οὗτος ἐκυρίευσε τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ὑπέταξε πολλὰς ἐπαρχίας.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΣ Βάσσος· συνέγραψε διὰ προσαγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, μίαν συλλογὴν ἐπιτομῶν διαφόρων συγγραφέων, περὶ Γεωργικῆς τοῦ ϛ'. γ'. καὶ δ'. αἰῶνος Μ.Χ.

ΚΑΣΣΙΟΔΩΡΟΣ, Ἰταλὸς, περίφημος Γερουσιαρχὴς, καὶ εἷς τῶν κλασικῶν συγγραφέων τοῦ ϛ'. αἰῶνος. Ἀπέθανε τὸ 562.

ΚΑΣΣΙΟΣ Σπούριος, ἵππαρχος τῶν Ρωμαίων τὸ πρῶτον, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ Ὑπατος ἐν Ἰταλίᾳ. Ἐξράτευσε κατὰ τῶν Σαβίνων τρὶς, καὶ ἐθριάμβευσε δὶς· σοβαρὸς δὲ ὢν καὶ βαρὺς ἔκαμεν ἐχθρούς, καὶ κατηγορηθεὶς ὅτι σκοπεύει νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν, κατεκρημνίσθη ἀπὸ τὸ Ταρπήϊον ὄρος τὸ 485. Π,Χ.

ΚΑΣΣΙΟΣ Φῆλιξ. Ἰατρὸς καὶ σοφιστής. Ἤνθει ἐπὶ Τιβερίου καὶ Αὐγούστου τῶν Αὐτοκρατόρων· συνέγραψε προβλήματα περὶ ζώων καὶ τετραπόδων. Ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1653. μετὰ τοῦ Θεοφυλάκτου.

ΚΑΣΣΙΦΟΝΗ, θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως, τὴν ὁποίαν λέγεται, ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τηλέμαχος, ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐφονεύθη.

ΚΑΣΤΗΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος ποιητὴς Ἰταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μοντεφιασκόνε πόλιν τῆς Τοσκάνης. Τὸ φιλοσοφικόν του ποίημα ἐπιγραφόμενον, τὰ Ζῶα ὁμιλοῦν, τῷ ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια

τὸ 1805.

ΚΑΣΤΈΛΙΣ Μπενεδέτος ἔνδοξος μαθηματικὸς, καὶ μαθητὴς τοῦ Γαλιλαίου. Νομίζεται ὡς πατὴρ καὶ πλάστης τῆς δροσατικῆς καὶ ὑδραυλικῆς τῆς νεωτέρας. Τὰ κυριώτερα συγγράμματά του εἶναι πρῶτον, Μέτρον περὶ τῶν ῥεόντων ὑδάτων· δεύτερον, Ἀποδείξεις Γεωμετρικαὶ· τρίτον Ἀπολογία τοῦ Γαλιλαίου. Ἀπέθανε 1650. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΙΛΙΩΝΗΣ Μπαλδασάρης Ἰταλὸς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Μάντοβαν, σοφὸς γραμματικὸς, ἄξιος πολιτικὸς, καὶ λαμπρὸς ποιητὴς, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἰταλικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Λατινικήν. Τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον Αὐλικὸν, τὸ ἐπωνόμασαν χρυσοῦν βιβλίον. Ἀπέθανε τὸ 1529. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΈΛΝΑ Εὐρικέτα, Κοντέσα Γαλλίς. συνέγραψε διάφορα ποιήματα, καὶ τραγῳδία Γαλλικὰ. Ἀπέθανε τὸ 1716. Μ.Χ.

ΚΆΣΤΡΟΣ Φραγγίσκος, ἔνδοξος Πορτογάλλος, περιηγητὴς γεωγράφος. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὴν νῆσον Μ.νδάναον καὶ ἄλλας μικρὰς νήσους, καὶ ἔγραψε γενικὴν αὐτῶν τοπογραφίαν. Ἐζη τὸ 1538. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΡΟΥΤΣΙΟΣ, Ἰταλὸς, περίφημος στρατηγός. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν συγγενῶν του εἰς ἡλικίαν 20. χρόνων, ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εὐνοήθη μεγάλως ἀπὸ τὸν βασιλέα Εδουάρδον. Εὐγενὴς τις ἀπὸ φθόνον τοῦ ἔδωκε μίαν ἡμέραν ἓν ῥάπισμα, αὐτὸς δὲ εὐθὺς τὸν ἐφόνευσε, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὑπεχρεώθη πάλιν νὰ ἐπισρέψῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὁ Αὐτοκράτωρ Λουδοβῖκος τὸν ἔκαμε γερουσιαστὴν τῆς Ῥώμης, καὶ Πρίγγιπα τῆς Λούκας. Ἀπέθανε τὸ 1328.

ΚΆΣΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Λακκωνίας καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκος, περίφημος Ἥρως τῆς ἀρχαιότητος, ἔμπειρος τῆς ἱππικῆς τέχνης καὶ πολλὰ φιλάνθρωπος. Καλοῦνται οἱ αὐτοὶ καὶ Διόσκουροι.

ΚΆΣΤΩΡ, Ῥόδιος, ῥήτωρ, ἐπωνομάσθη φιλορωμαῖος. Ἔγραψεν ἀναγραφὴν τῶν θαλασσοκρατησάντων εἰς δύω βιβλία. Χρονικὰ ἀγνοήματα, περὶ ἐπιχειρημάτων βιβλία 9. Περὶ πειθοῦς βιβλία 2. Περὶ τοῦ Νείλου καὶ περὶ τέχνης Ῥητορικῆς.

ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΌΣ Ἰωάννης, υἱὸς τοῦ διοικητοῦ τῆς Πελοποννήσου Κατακουζηνοῦ. Ἔζη τὸ 1375. Οὗτος ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἐδόθη ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἐπισημῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς πολεμικῆς, ὥστε διὰ τῆς προκοπῆς του ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ανδρονίκου τοῦ Νέου, ὅστις ἀποθανὼν ἀφῆκε δύω υἱοὺς Ἰωάννην καὶ Μανουὴλ, ὁ πρεσβύτερος τῶν ὁποίων ἐκηρύχθη βασιλεὺς, καὶ ὡς ἄπειρος ἔτι ἐδιωρίσθη ὁ Κατακουζηνὸς ἐπίτροπός του, φροντίζων ἐντοσούτῳ καὶ τὰ περὶ ἀνατροφῆς τούτων τῶν δύω ἀδελφῶν, καὶ διοικῶν μόνος του τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῆς ἀνηλικίας τοῦ βασιλέως. Περὶ τὸ 1350 αὐξηθέντος τοῦ διαδόχου παρέδωκε τὴν βασιλείαν εἰς αὐτὸν, δοὺς καὶ τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα· αὐτὸς δὲ ἀ-

φῆκε τὰ βασίλεια, ἀνεδέχθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος περὶ τὸ 1354. μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ματθαίου μετονομασθεὶς Ἰωάσαφ. Ἀφῆκε δὲ συγγράμματα. α'. Βυζαντινῆς ἱστορίας βιβλία 4. β'. περὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως κατὰ τῶν ἀπίστων. γ'. λόγους 4. κατ' αὐτῶν. Ἡ Ἱστορία ἐξεδόθη ἐν Ἰγγολσαδίῳ τὸ 1603. καὶ ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις, ὡσαύτως καὶ ἑρμηνεία εἰς τὸ ᾄσμα τῶν ᾀσμάτων τοῦ υἱοῦ του Ματθαίου.

ΚΑΤΕΛΗΣ Ἰωάννης, υἱὸς ἑνὸς πραγματευτοῦ εἰς τὰ Παρίσια, μαθητὴς τῶν Ἰεζουϊτῶν, ὅσις τὴν 24. Δεκεμβρίου 1594. ὢν εἰκοσαετὴς περίπου τὴν ἡλικίαν ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν βασιλέα Ἑνρίκον τὸν δ'. ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπέτυχε καιρίως, καὶ τὸν ἐπλήγωσεν εἰς τὸ στόμα μὲ ἀποβολὴν ἑνὸς ὀδόντος. Ἐσυλλήφθη δὲ καὶ ἐφονεύθη μὲ τὰ σκληρότερα κολαστήρια.

ΚΑΤΙΛΙΝΑΣ, Λούκιος, εἷς τῶν πρώτων γενῶν τῆς Ῥώμης, κατηγορηθεὶς δημοσίᾳ, ὅτι ἔφθειρεν οἰκιακὴν παρθένον, καὶ ὅτι ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ὁρκ Σύλλας. Τοῦτον ἀπέφυγε διὰ δωροδοκίας· εἶχε λάθει διάφορα ἀξιώματα εἰς την πατρίδα του. Παρουσιασθεὶς ποτε διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Ῥατίας ἀτέτυχε, ἐναντιουμένου του Κικέρωνος, τὸν ὁποῖον ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ φονεύσῃ, ἀφοῦ πρῶτον λάβῃ συνωμότας, τοὺς ὁποίους συνηθροίζε πρὸ πολλοῦ νὰ κατακαύσῃ τὴν πόλιν, καὶ μὲ τὴν σπάθην εἰς τὰς χεῖρας νὰ κάμῃ τοὺς σκοπούς του· ἀλλὰ μαθὼν τοῦτο ὁ Κικέρων παρὰ τῆς Φουλβίας ἐρωμένης ἑνὸς τῶν συνωμοτῶν ἀνεκάλυψε τὸν ὀλέθριον σκοπὸν τοῦ Κατιλίνα, ὅσις κατηγορηθεὶς ἐπὶ τῆς Γερουσίας, εἶπεν, ὅτι θέλει σβέσει ὑπὸ τὰ ἐρείπεια τῆς Ῥώμης τὴν πυρκαϊὰν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἔρριψαν· ἀλλ' ὁ Κικέρων ὀλίγον φροντίσας περὶ τῶν ἀπειλῶν του ἠγρύπνει εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως· ἐπειδὴ δὲ περιέπεσαν γράμματα τῶν συνωμοτῶν, ἐφόνευσαν ἐξ αὐτῶν πέντε· ὁ δὲ Κατιλίνας εἰς μάτην ἀπελογεῖτο προβάλλων γένους λαμπρότητα, καὶ ἀνδραγαθήματα τῶν προγόνων· βλέπων δὲ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τῶν πολιτῶν κορυφουμένην, ἐβιάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν Ῥώμην, καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ἑτρουρίαν εἰς τὸν ἐκεῖσε στρατὸν μὲ ἀπόφασιν νὰ κατορθώσῃ τι εἰς ἐκδίκησιν. Ὁ δὲ Ἀντώνιος συνύπατος ὢν τοῦ Κικέρωνος ἔξελε κατ' αὐτοῦ τὸν Πετρήϊον ὑποστρατηγόν του, τὸν ὁποῖον πολεμῶν ὁ Κατιλίνας μὲ ἀπελπισίαν, καὶ νικηθεὶς ἐφονεύθη κατὰ τὸ 62. Π. Χ. Οὗτος ὁ ἀνὴρ ἂν μετεχειρίζετο τὴν δραστηριότητα καὶ ζωηρόν του αἴσθημα εἰς τὸ καλὸν τῆς πατρίδος, ἤθελεν ἀναφανῆ ὁπρῶτος Ἥρως τῆς ἐποχῆς του· ἀλλ' ἐφάνη διεφθαρμένης καὶ κακῆς ψυχῆς ἄνθρωπος.

ΚΑΤΟΥΛΛΟΣ, Γάϊος Βαλέριος, Ἰταλὸς, περίφημος ποιητὴς Λατῖνος· ἔζησε διὰ βίου πτωχὸς, καὶ ἀπέθανε τὸ 59. Π. Χ. Εἶχεν ὑπάγει νέος ὢν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου συνανεστράφη μὲ τοὺς ἐνδοξο-

τέρους, οἷον Ἰούλιον Καίσαρα, Κικέρωνα καὶ λοιποὺς τοῦ τότε καιροῦ.

ΚΑΤΩΝ Μάρκος, ὁ λεγόμενος Κήνσωρ, σοφὸς, ἀνδρὸς ῥήτωρ, φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Καμπανίαν. Συνέγραφε πολλὰ, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ διεσώθησαν· ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ῥώμης, καὶ τὸ περὶ Γεωργικῆς, καὶ ἕν ἕτερον περὶ Ρητορικῆς. Ἐχρημάτισε καὶ κριτὴς καὶ ἐτιμώρησε πολλοὺς εὐγενεῖς ἀτακτοῦντας. Ἀπέθανε τὸ 148. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 86. χρόνων.

ΚΑΤΩΝ τῆς Οὐτρίκης, ἀπέθανεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ἐν Ἀφρικῇ· οὗτος ἔδειξε μέγα πατριωτισμὸν, καὶ ἀρετὴν μέχρις ἠρωϊσμοῦ, ὅτε τὸν ἐπρόσφερεν ὁ Ὑπατος Γάλλιος δῶρα στρατιωτικὰ, καὶ δὲν τὰ ἐδέχθη λέγων, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος τῶν τοιούτων. Ἀφοῦ δὲ ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ θησαυροφύλακος, δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἐκ τοῦ θησαυροῦ τὸν μισθὸν, τὸν ὁποῖον ὁ Σύλλας εἶχε νομοθετήσει νὰ δίδηται εἰς τοὺς δορυφόρους του. Ἔζη δὲ κατὰ τοὺς στωϊκοὺς, τὴν Φιλοσοφίαν τῶν ὁποίων ἐνηγκαλίσθη κατὰ τὸ θεωρητικὸν, καὶ πρακτικὸν· καθότι ἐπηγγέλλετο νὰ ᾖναι τῷ ὄντι, παρὰ νὰ φαίνηται ἄνθρωπος· ὥσε ὅσον ὀλιγώτερον ἐπεθύμει τὴν δόξαν, τόσον αὕτη ἐφαίνετο μᾶλλον νὰ τὸν ζητῇ. Ἐζήτει δὲ τὰ ἀξιώματα διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὰς καταχρήσεις· ἔγινε δήμαρχος, διότι ἐκατηγόρησε ἕνας πονηρὸς νὰ γίνῃ. Ἐνώθη μετὰ τοῦ Κικέρωνος κατὰ τοῦ Καταλίνα τὸ 62. Π. Χ. καὶ μετὰ τῶν χρηστῶν πολιτῶν κατὰ τοῦ Καισαρος, ἠναντιώθη κατὰ τῶν καταχρήσεων τοῦ Πομπηΐου καὶ Καίσαρος, ὅτε οὗτοι οἱ δύω ἦσαν ἑνωμένοι· ἀφοῦ ὅμως διῃρέθησαν ἔλαβε τὸ μέρος τοῦ Πομπηΐου. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Φαρσάλῳ μάχην, ἀφοῦ πλέον ἐβεβαιώθη ἡ τύχη τῆς Ῥώμης, ἐπεριωρίσθη μόνος του εἰς τὴν Οὐτρίκην, διὰ νὰ ἀποθάνῃ· καὶ ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησε τοὺς υἱούς του καὶ φίλους του, καὶ ἀπέρασε τὴν νύκτα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, περὶ Ἀθανασίας ψυχῆς, ἀποκοιμηθεὶς ὀλίγον καὶ ἐξυπνήσας ἔλαβε τὸ ξίφος, καὶ τὸ ἔχωσεν εἰς τὸ σῶμά του κατὰ το 45. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 48. χρόνων.

ΚΑΪΣΤΡΙΟΣ, ἀρχαῖος τις Ἑλλην Ἥρως, ὅστις εἶχεν ἴδιον δωμὸν πλησίον τοῦ Καΐστρου ποταμοῦ ἐν Ἰωνίᾳ. Στράβ.

ΚΑΦΟΥΡΗΣ Ἀκσίδης, ἔνδοξος ἀχμάλωτος Αἰθίοψ τὸ γένος, ὅστις μὲ τὴν ἀξιότητά του ἔγινε βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Ὁ αὐθέντης του Ἀκσίδης, προτοῦ νὰ ἀποθάνῃ τὸν ἔκαμεν Ὑπαρχον τῆς βασιλείας του, καὶ ἐπίτροπον εἰς τὰ τέκνα του. Ἦτο φιλάνθρωπος, ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους, ὧν καὶ αὐτὸς μέτοχος μικρᾶς παιδίας. Ὁ Ἐνδοξος Ποιητὴς τοῦ Μοντανάπη τὸν ἐγκωμιάζει μεγάλως εἰς τὰ συγγράμματά του. Ἀπέθανε τὸ 967. Καφούρης Ἀραβιστὶ λέγεται ἡ κάμφορα· ἔλαβε δὲ τὸ ἐπώνυμον Ἀκσίδης ὡς διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀκσίδου, ὅστις τὸν εἶχεν ἀγοράσει διὰ 18. Χρυσᾶ φλωρία.

ΚΑΧΟΤΗΣ Σεβαστιανὸς, ἐπίσημος Γεωγράφος καὶ περιηγητής. Ἔζη κατὰ

τὸν χρόνον 1197. Μ. Χ. Οὗτος ὢν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Ἀγγλίας ἐστάλη πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων· ὅθεν προχωρῶν πρὸς Ἄρκτον, ἀνεκάλυψε τὴν Νεοφουτλανδίαν, τὴν Λαβραδόραν, καὶ τὰ ἀνατολικὰ παραθαλάσσια τῆς Ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς, μέχρι τῆς Φλορίδος.

ΚΕΒΗΣ, πολιτικὸς, ἱστορικὸς, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς τοῦ 17. αἰῶνος· συνέγραψε περὶ διαφόρου ὕλης. Αἱ Τραγῳδίαι του εἶναι περίφημοι.

ΚΕΒΗΣ, ἔζη τὸ 449. Π. Χ. εἰς τὰς Θήβας, ὁ πιστότατος ὀπαδὸς τοῦ Σωκράτους. Συνέγραψε τρεῖς διαλόγους, ἐξ ὧν ὁ εἷς ὁ καὶ Πίναξ ἐπιγραφόμενος ἀπεσώθη· κρίνεται ὅμως ὑπό τινων ὡς νόθος· διότι ὑποθέττουν ὅτι προσετέθησαν εἰς αὐτὸν περικοπαί τινες ὑπό τινος νεωτέρου. Ἐξεδόθη Ἑλληνολατινιστὶ ὑπὸ Κωνσταντίνου Λασκάρεως ἐν Βενετίᾳ, παρὰ τῷ Ἀλδῳ τὸ 1512. καὶ παρ' ἄλλων ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις, μετὰ τῶν χρυσῶν ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου, καὶ τῆς Ἀραβικῆς παραφράσεως.

ΚΕΒΡΙΩΝΗΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ομ.

ΚΕΔΡΗΝΟΣ, ὁ Γεώργιος, ἦτο μοναχός. Συνέγραψε χρονολογίαν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι μία συλλογὴ διαφόρων ἄλλων συγγραφέων. Ἐκ τοῦ συγγράμματός του ἀποδεικνύεται, ὅτι εἶχε μικρὰν ἰδέαν τῆς παλαιᾶς Ἱστορίας. Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ξυλάνδρου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1566 καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1647.

ΚΕΕΛΕΓΓΙΟΣ Βιλχάλμος ἐπίσημος ὁδοιπόρος ἀπὸ τὴν Ολλανδαν. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1607. Οὗτος ἐταξείδευσεν ἐκ δευτέρου τὰς Ινδίας, μετὰ τοῦ Πέτρου Βιλχάλμου, διὰ νὰ γνωρίσῃ ἀκριβέστερον τοὺς τόπους τούτους, καὶ νὰ σηρίξωσι τὴν ἐμπορικὴν αὐτῶν δύναμιν ἐκεῖ οἱ Ολλανδοί.

ΚΕΠΙΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν ποιητὴς ἔνδοξος τοῦ αἰῶνός του. Συγκρίνεται μὲ τὸν Πετράρχην. Ἀπέθανε τὸ 1507. Μ-Χ.

ΚΕΪΛΟΣ-Ιὼφυσιολόγος καὶ μαθηματικὸς ἄριστος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Ἐκαμε παρατηρήσεις ἀξιολόγους, εἰς τὰς τῶν μυῶν κινήσεις, καὶ τὴν τοῦ αἵματος ποσότητα, εἰς τὴν ταχύτητα τῆς τούτου κυκλοφορίας, εἰς τὸ βάρος ὑφοῦ πιέζεται ἐν τῷ πνεύμονι. κτλ. Παρετήρησεν, ὅτι τὸ σῶμα διαπνέει περισσότερον τὴν ἡμέραν παρὰ τὴν νύκτα, ὅτι ἡ ἔκκρισις τοῦ οὔρους ὑπερτερεῖ τὴν διαπνοὴν κατὰ τὸ ποσόν. ὅτι καὶ αἱ δύω αὗται ἐκκρίσεις αὐξάνουσιν ἢ ἐλαττοῦνται χωρὶς κἀμμίαν βλάβην τῆς ὑγίας. Ἐπιβεβαίωσεν, ὅτι οἱ πόροι τοῦ σώματος ἐκροφοῦσι τὴν ὑγρότητα τῆς Ατμοσφαίρας. Τὰ τούτου πειράματα, περὶ δια πνοῆς, ἐπιγραφόμενα διαφέρουσι τῶν τοῦ Σκετηρίου,

ΚΕΚΡΩΨ, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέροντα δύω ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Αττικῆς.

ΚΕΚΙΩΨ Αἰγύπτιος, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του μὲ πόλεμον, καὶ φεύ-

γων ἀπὸ ἐκεῖ μέχρι νας οἰκογενείας, ἦλθεν εἰς τὴν Αττικὴν ἀπὸ κτίσεως κόσμου 2426. οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Αττικῆς τὸν ἐδέχθησαν φιλοφρόνως, καὶ ὁ βασιλεὺς Ακταῖος τῷ ἔδωκε τὴν κόρην του Αγραυλον εἰς γυναῖκα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του, καὶ συνάξας ὅλους τοὺς κατοίκους εἰς 12. πόλεις ἔκτισε καὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Κεκροπίαν· ἔγινε καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου καὶ ἐδίδαξε τοὺς ἀγρίκους τὴν θρησκείαν, ᾠκοδόμησε εἰς ὅλα τὰ μέρη ναοὺς καὶ δωμούς, τοὺς περιώρισεν εἰς γάμον, ὅσις ἕως τότε ἦτον ἄγνωστος εἰς αὐτούς, καὶ ἐπομένως τὰ τέκνα δὲν ἐγνώριζαν τοὺς γονεῖς· τοὺς ἐδίδαξε νὰ ἐνταφιάζωσι τοὺς νεκροὺς, καὶ νὰ σπέρνωσι σῖτον ἐπὶ τοῦ τάφου των, ἐφύτευσεν ἐλαίας, καὶ τὰς ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Αθηνᾶν· τοὺς ἐδίδαξε τὴν Ναυτικὴν καὶ τὸ ἐμπόριον· ἐβασίλευσε χρόνους 50. καὶ ἀπέθανε· τὸν ἐνταφίασαν δὲ εἰς τὸν ναὸν τῆς Αθηνᾶς. Εἶχεν ἕνα υἱὸν ὀνομαζόμενον Ερεχθέα, καὶ τρεῖς θυγατέρας Αγραυλον, Ηρσην, καὶ Πάνδροσον· ἡ σύζυγός του ὠνομάζετο Αγραῦλος. Ο Κέκροψ ἐκατοίκησεν εἰς τὴν Αττικὴν, ὁ Κάδμος ἀπὸ τὴν Φοινίκην ἐπαρχίαν τῆς Συρίας εἰς τὴν Βιωτίαν ἐπαρχίαν τῶν Θηβῶν, ὁ δὲ Δαναὸς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Αργολίδα. Οὗτοι οἱ τρεῖς φαίνονται ὅτι ἐσάλπησαν οἱ πρῶτοι θεμελιωταὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου εἰς τὴν Ελλάδα. Ζ Κάδμος'. καὶ Δαναός.

ΚΕΚΡΩΨ Πυθαγόρειος φιλόσοφος καὶ ποιητὴς, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Απολλοδώρου.

ΚΕΛΑΙΝΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Υπέρβιον. Απολ..

ΚΕΛΕΗΣ, εἷς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι συνέπλευσαν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Σικελίαν, θανατωθεὶς αὐτόθι εἰς τὴν κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Εγεσέων μάχην. Ηρόδ.

ΚΕΛΕΣΤΙΝΟΣ ὁ τρίτος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην. Εκλέχθη Πάππας, ἐφ' ᾧ δὲν ἦτον οὔτε Ιερεύς· τὴν πρώτην ἡμέραν ἔγινεν Ιερεύς, τὴν δευτέραν Επίσκοπος, καὶ ξτὴν τρίτην ἐσφάνωσε τὸν Αὐτοκράτορα Ενρῖκον τὸν ἕκτον, καθήμενος ὑπεριφάνως ἐπὶ τοῦ Παππικοῦ θρόνου, ἔβαλε τὸν σέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅσις κλίνας γόνυ ἔμπροσθέν του ἔβαλεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν σέφανον, ἔπειτα ὁ ἴδιος Πάππας ἐκτύπησε τὸν σέφανον μὲ τὸν πόδα του καὶ τὸν ἔρριψε κάτω, θέλων ν' ἀποδείξῃ μὲ τοῦτο, ὅτι εἶχε τὴν ἐξουσίαν εἰς περίσασιν νὰ τοῦ τὸν ἀφαιρέσῃ. Απέθανε τὸ 1198.

ΚΕΛΙΝΙΣ Μπεμβενοῦτος, πολίτης Φλωρεντῖνος· ἦτο χρυσοχόος, ζωγράφος Γλύπτης περίφημος, καὶ καλὸς γραμματικός. Συνέγραψε τὴν Ιστορίαν τῆς ζωῆς του, καὶ ἕνα περίφημον σύγγραμμα τῆς Γλυπτικῆς. Απέθανε τὸ 1570. Μ. Χ.

ΚΕΛΣΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐδώρου, φιλόσοφος. Εγραψε συναγωγὴν τῶν δογμάτων ὅλων τῶν φιλοσοφικῶν αἱρέσεων.

ΚΕΛΣΙΟΣ ἀστρονόμος Σβεκὸς τὸ γένος. Ἔζη τὸ 1740. Μ.Χ. Οὗτος ἀκολουθήσας τὴν καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν τοῦ πολικοῦ κύκλου ἐπὶ τὴν Λαπωνίαν τὸ 1736. προσεπεκύρωσε τὴν τοῦ Νεύτωνος περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς θεωρίαν, καὶ προσέτι προσδιώρισεν ὀρθῶς πολλῶν τόπων θέσεις, καὶ ἐξηκρίβωσε τοὺς ἐξετασθέντας ὑπὸ τῶν περιηγητῶν τόπους.

ΚΕΛΣΟΣ Κορνήλιος, πρῶτος Ἰατρὸς τῶν Λατίνων, ἀνὴρ πολυμαθέστατος. Ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου τὸ 20. Μ. Χ. καὶ Τιβερίου τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἀμφιβάλλουσι τινὲς παραλόγως, ἂν αὐτὸς ἦτο καὶ κλινικὸς Ἰατρὸς, ἢ μόνον θεωρητικός. Συνέγραψεν οὐ μόνον περὶ Ἰατρικῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ Ῥητορικῆς, Τακτικῆς καὶ Γεωργικῆς. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται μόνον τὸ περὶ Ἰατρικῆς καὶ Χειρουργικῆς, κατὰ πάντα λόγον ἐξαίρετον σύγγραμμα· καθότι περιέχε τὰ πλέον οὐσιώδη καὶ ἀξιόλογα τῆς τέχνης. Ἡ φράσις του εἶναι γλαφυροτάτη, κομψὴ καὶ σύντομος· διὸ καὶ δεύτερος Κικέρων διὰ τὴν εὐφράδειαν ἐπωνομάσθη. Ἐκθέτει ἐν τοῖς αὐτοῦ συγγράμμασι τὰς τρεῖς κυριωτέρας αἱρέσεις, αἵτινες ἤκμαζαν εἰς τὸν τότε καιρὸν, χωρὶς ὅμως νὰ κηρύττηται οὐδεμιᾶς ὀπαδὸς· ἀκολουθεῖ τὸν Ἱπποκράτην εἰς τὴν πρόγνωσιν τῶν νόσων καὶ εἰς τὰ χειρουργικὰ, μάλιστα δὲ μεταφράζει κατὰ λέξιν πολλὰς καὶ ὁλοκλήρους ῥήσεις τοῦ ἀοιδήμου τούτου ἀνδρός. Αἱ παρατηρήσεις του φαίνονται μὲ κρίσιν ὀρθὴν καὶ ἐπισηριγμέναι ἐπὶ τῆς πείρας. Εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πυρετῶν ἐμιμεῖτο τὴν μέθοδον τοῦ Ἀσκληπιάδου· ἀλλὰ μὲ κάποιαν μεταβολὴν καὶ μετρίασιν. Παρετήρει μὲ ἀκρίβειαν ἐν τοῖς πυρετοῖς τὴν περίοδον τῶν παροξυσμῶν. Εἰς πάντας δὲ ἐν γένει τοὺς πυρετοὺς ἐξέταζε μὲ προσοχὴν, ἂν ὁ ἐγκέφαλος, ἢ ἄλλο τῶν κυριωτέρων σπλάγχνων συνέπασχεν. Ἐνόμιζε τὸν σφυγμὸν σημεῖον ἀμφίβολον, καθότι ὄχι μόνον διαφέρει κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ γένος καὶ τὴν κρᾶσιν, ἀλλὰ μεταβάλλεται καὶ ἀλλοιοῦται συνεχῶς ὑπὸ τῶν πολυειδῶν τῆς ψυχῆς παθημάτων, ὑπὸ τῶν πόνων, ὑπὸ τῆς ταραχῆς τοῦ στομάχου, καὶ περιπλέον ὑπὸ τῆς τοῦ Ἰατροῦ παρουσίας. Ὁ Ἱπποκράτης ἀπαγορεύει τὴν φλεβοτομίαν εἰς τὰ νήπια καὶ εἰς τοὺς γέροντας· ὁ Κέλσος ὅμως ἐκ τοῦ ἐναντίου τὴν συγχωρεῖ εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας, ὅταν ἡ νόσος τὴν ἀπαιτῇ ἀναγκαίως. Παραγγέλει ὅμως ὁ ἴδιος νὰ μὴ γίνηται ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ πυρετοῦ, ἀλλ' ὅσον εἶναι δυνατὸν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀνέσεως. Ἀπαγορεύει προσέτι τὴν ψυχροποσίαν εἰς ἐκείνους τοὺς πυρετοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπακολουθεῖ ὀῆξ, ἢ τοπική τις φλόγωσις. Μέμφεται τὰ ξηρασικὰ καθάρσια, διδόμενα εἰς τοὺς πυρετούς. Φαίνεται μάλιστα, ὅτι ὁ Κέλσος δὲν εἶχε τελείως εἰς ὑπόληψιν τὰ σφοδρὰ φάρμακα· ἐπειδὴ παραγγέλει, ὅτι τὰ τοιαῦτα δὲν ὠφελοῦσι πάντοτε τοὺς νοσοῦντας, ἀλλὰ βλάπτουσι καὶ αὐτοὺς τοὺς ὑγιεῖς.

ΚΕΟΠΟΥΟΛΑΝΗ, πρώτη βασίλισσα

Χριστιανὴ, ἐπὶ τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ τὴν κατεδέχθη ὁ Ρίος, ὅσις ἀφῆκε τὸ βασίλειόν του ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Καραιμοκοῦ φίλου τῶν Ἀμερικανῶν, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγγλίαν μὲ τὴν βασίλισσάν του, ὅπου καὶ ἀπέθανε μετ' ὀλίγους μῆνας.

ΚΕΠΠΙΓΟΣ Ματθισὼν Νιέλος Σδενκὸς τὸ γένος. Περιῆλθεν ἀκριβῶς διαφόρους τόπους τῆς Ἀσίας, καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰ μέρη. Ἀφῆκε ἓν γεωγραφικὸν σύγγραμμα τιμώμενον παρὰ πᾶσιν. Ἔζη δὲ τὸ 1695 Μ.Χ.

ΚΕΠΛΕΡΗΣ Ἰωάννης, ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, περίφημος ἀστρονόμος. Οὗτος πρῶτος ἐφεῦρεν, ὅτι καὶ ὁ Ἥλιος περιστρέφεται ὡς ὁ τροχὸς 15. χρόνους πρὸ τοῦ Γαλιλαίου, τὸ ὁποῖον ἐβεβαίωσε μὲ τὸ τηλεσκόπιον. Ἀπέθανε τὸ 1630. ἀφήσας ἕνα πλῆθος συγγραμμάτων μὲ ὑπόληψιν.

ΚΕΡΓΟΥΕΛΟΣ Τρεμαρὲκ, Γάλλος ναύαρχος. Περιῆλθε κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ περιήγησιν τὸ 1767. πολλὰ μέρη τῆς Ἰσλανδίας, καὶ τῶν πετρωδῶν παραθαλασσίων τῆς Νορβεγίας, περιγράψας καὶ τὴν ποιότητα τῆς γῆς αὐτῶν. Κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἀνακαλυπτικὴν περιήγησιν τὸ 1774. εἰσχώρησε πρὸς τὸν νότιον πόλον. Τὸ μόνον ὄφελος τοῦ περίπλου τούτου ὑπῆρξεν ἡ ἀνακάλυψις τινὸς γῆς πετρώδους, ἀφόρου καὶ αἰωνίως τεθαμμένης ἀπὸ παγετοὺς καὶ χιόνας, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε μὲ τὸ ἴδιόν του ὄνομα. Ἔζη, τὸ 1770. Μ. Χ.

ΚΕΡΕΘΑ Δάουρα, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ εἶχεν ἀνταπόκρισιν μὲ ὅλους τοὺς σοφοὺς τοῦ αἰῶνός της. Ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της.

ΚΕΡΚΕΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ἡ Δώριος Δαναΐς, Ἀπολδ.

ΚΕΡΚΙΔΑΣ, Ἀρκάς τις, ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

ΚΕΡΚΥΩΝ, λῃστὴς περίφημος. Οὗτος διατρίβων εἰς τὰ τέρμα τῆς Ἀττικῆς, ὑπεχρέωνε τοὺς διαβάτας νὰ πολεμῶσι μετ' αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἐφόνευεν ἐπὶ τέλους· ἀλλὰ θέλων νὰ πολεμήσῃ καὶ μετὰ τοῦ Θησέως ἐνικήθη καὶ ἐφονεύθη ἐλεεινῶς.

ΚΕΣΕΛΙΟΣ, συνδιαλεγόμενος ποτε περὶ ἐλευθερίας μὲ τὸν Καίσαρα, οἱ φίλοι τὸν ἀπέτρεπον ἀπὸ τὴν θρασυσομίαν, ἀλλ' αὐτὸς πρὸς ἀπόκρισιν τοὺς εἶπεν, ὅτι, τὸ γῆρας καὶ ἡ ἀτεχνία, τὰ ὁποῖα εἶναι μισητὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν ὑποχρεόνουν εἰς τοῦτο. Ἔζη τὸ 40. Π.Χ.

ΚΕΣΤΡΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἐλένου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ μικρὰ χώρα τῆς Θεσπρωτίας Κεστρίνη. Παυσ.

ΚΕΤΕΓΟΣ, εὐγενὴς Ῥωμαῖος. Οὗτος εἶχε μίαν ἐρωμένην, τῆς ὁποίας δὲν ἠρνεῖτο κἀνένα ζήτημα· αὕτη δὲ εἶχε μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὴν Ῥώμην· ὅθεν καὶ ὁ Λουκοῦλλος ὑπεχρεώθη νὰ τὴν κολα-

κεύη ἕωσοῦ ἔλαβε τὴν ἄδειαν καὶ ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Μιθριδάτου, τὸ 71. Π. Χ.

ΚΕΪΣΤΕΡ Ἰάκωβος Ὁλλανδὸς συνοδοιπόρος τοῦ περιφήμου περιηγητοῦ Νεύχόφου. Οὗτος ἔκαμε τὴν περιγραφὴν τοῦ βασιλείου τῆς Κίνας, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ καλλίστη τοῦ τότε καιροῦ. Ἔζη τὸ 1655. Μ. Χ.

ΚΕΦΑΛΙΩΝ ἢ Κεφάλων, Σερρήθιος, ῥήτωρ καὶ ἱστορικός. Ἔζη ἐπὶ Ἀδριανοῦ εἰς τὴν Σικελίαν· ἔγραψεν Ἱστορίαν εἰς βιβλία ἐννέα, μελέτας Ρητορικὰς, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΚΕΦΑΛΟΣ, ῥήτωρ Συρακούσιος, ἢ ἐκ Θουρίων, ὅστις μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους. Οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἦσαν, ὁ Πολέμαρχος, Εὐθύδημος, καὶ ὁ περίφημος ῥήτωρ Λυσίας. Πλάτ. Δημ.

ΚΕΦΑΛΟΣ, Ἀθηναῖος ῥήτωρ καὶ Δημαγωγός· οὗτος πρῶτος συνέγραψε προοίμια καὶ ἐπιλόγους τὸ 476. Π. Χ.

ΚΕΦΑΛΟΣ υἱὸς τοῦ Δηϊονέως βασιλέως τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου. Οὗτος ὁ ὡραιότατος νέος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλ' ἀκουσίως φονεύσας αὐτὴν εἰς τὸ κυνήγιον, ἥτις ἀπὸ ζηλοτυπίαν τὸν εἶχεν ἀκολουθήσει εἰς τὸ δάσος, ὑποπτευομένη μὴ ἔχῃ ἐκεῖ ἐρωμένην τινά, κατεδικάσθη εἰς παντοτινὴν ἐξορίαν ἀπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον· ἦτο καὶ πατὴρ Ἀρκεσίου τοῦ πάππου τοῦ Ὀδυσσέως. εἶχε κατοικήσει εἰν τὴν νῆσον Κεφαλληνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωκε καὶ τὸ ὄνομά του, καλουμένη πρότερον Σάμος κατὰ τὸν Ὅμηρον, Δουλίχειον καὶ Τάφιον κατὰ τὸν Στράβωνα, καὶ κατὰ τὸν Πλίνιον, Μέλαινα. Ἰδὲ Γεωγραφίαν Μελετίου. Σελ. 327.

ΚΗΚΕΙΔΗΣ, ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐξ Ἐρμιώνης. Ἀριστοφ.

ΚΗΝΣΩΡΙΝΟΣ, περίφημος γραμματικὸς, ἔζη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου καὶ Γορδιανοῦ τῶν αὐτοκρατόρων, τὸ 240. Μ. Χ. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον Γενεθλιακῆς ἡμέρας. Ἐξεδόθη ἐν Λουγδ. τὸ 1767.

ΚΗΪΞ, βασιλεὺς τῆς Θετταλίας· ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλκυόνην θυγατέρα τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιαλείας· ἐπισρέφων δέ ποτε ἀπὸ ἐν ταξείδιον, ἐναυάγησε καὶ ἐπνίγη· τοῦτο μαθοῦσα ἡ Ἀλκυόνη, ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ εὑροῦσα τὸ σῶμά του, ἔπεσεν ἐπ' αὐτὸ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸ ἀποχωρισθῇ. Ἡ Μυθολογία προσθέττει, ὅτι οἱ Θεοὶ τοὺς μετεμόρφωσαν εἰς θαλάσσια πουλία ὀνομαζόμενα Ἀλκυόνες.

ΚΗΦΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Βήλου ἐκ τῆς Ἀγχιόνης, καὶ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας. Οὗτος εἶχεν εἰς γυναῖκά του τὴν ὡραίαν Κασσιέπειαν.

ΚΗΦΙΣΟΔΗΜΟΣ, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ δικαιότατος, ἀντιπολιτευόμενος τῷ Περικλεῖ.

ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΣ, περίφημος ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πολεμον

Ξενοφ.

ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ, Ελλην Αθηναῖος, ποιητὴς τραγικὸς τῆς παλαιᾶς τραγῳδίας. Συνέγραψε δράματα, Αμαζόνες, Τροφώνιος, καὶ ἄλλα.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, Αθηναῖος, ἐκ τῆς φατρίας τῶν ἀριστοκρατικῶν. Ξενοφ.

ΚΙΑΡΗΣ Πέτρος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν, ποιητὴς κωμικὸς μὲ μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθ. τὸ 1786.

ΚΙΔΗΣ Γωδρίγος, ἔνδοξος στρατηγὸς Ισπανὸς, ὅστις τὸ 1086. ἐκυρίευσε τὴν Τόλητον πόλιν τῆς Ισπανίας, καὶ ἐδίωξε τὸν Ουμὶρ-Αϊ. Οὗτος ὁ Ηρως ἐξάθη τὸ παράδειγμα τῶν πιξῶν ὑπηκόων. Ποιητής τις εἶχε συνθέσει περὶ αὐτοῦ μίαν ἡρωϊκὴν τραγῳδίαν.

ΚΙΘΑΙΡΩΝ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι περίφημον ὄρος Κιθαιρών. Παυσ.

ΚΙΚΑΛΑΣ, Ιταλὸς, ποιητὴς ἀσεῖος· ἐκ τῶν ποιημάτων του γνωρίζει τις τὸν χαρακτῆρά του. Ηνθει τὸν 14. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΚΙΚΕΡΩΝ, Μάρκος Τούλλιος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Αρπίνον, πόλιν τῆς Τοσκάνης, κατὰ τὸ 106. Π. Χ. ἐκ γένους εὐγενοῦς τῶν Ρωμαίων. Τοῦτον ἡ φύσις ἐπροίκησε μὲ μεγάλην ἀγχίνοιαν καὶ εὐγλωττίαν· ὅθεν καὶ ὁ πατήρ του δὲν ἠμέλησε νὰ τὸν στείλῃ εἰς σοφοὺς διδασκάλους, καὶ ἐπέδωκε τόσον, ὥστε ὅταν ἐδημηγόρησε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Γερουσίαν, ἐκίνησεν εἰς θαυμασμὸν τοὺς πάντας, καὶ ἔκαμε τοὺς δικασὰς νὰ ἀπολύσωσι τὸν καταδικαζόμενον Ρώσκιον περὶ τοῦ ζητουμένου ἐγκλήματος κατὰ χρυσογόνου ἀπελευθέρου τοῦ Σύλλα· ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν μὴ εὐχαριστηθεὶς ἐζήτει τὴν τελειοποίησιν· ὅθεν ἀφήσας τὴν Ρώμην ὑπῆγεν εἰς Αθήνας, ὅπου ἤκουσε τὸν Αντίοχον φιλόσοφον· διατρίψας δὲ ἐκεῖ περὶ τὰ 8. ἔτη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἐδιωρίσθη ταμίας καὶ συνάρχων τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σικελίας· ἐκεῖθεν δὲ ἐπανελθὼν ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῆς Υπατείας, ὅτε καὶ διένειμε πολλὰ χρήματα εἰς ἀπόρους πολίτας, εἰς μίαν μεγάλην ἔλειψιν τῶν ἀναγκαίων· ἀνεκάλυψε δὲ καὶ μίαν συνωμοσίαν τοῦ Κατιλίνα, καὶ ἠγωνίσθη μεγάλως ἐκφωνήσας καὶ τοὺς μέχρι τοῦδε σωζεμένους Κατιλιακοὺς λόγους, ὥστε ἐφάνη ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος ἀπὸ τὸν παντελῆ της ὄλεθρον, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ τὸν ὠνόμασαν, ὁ πατὴρ τῆς πατρίδος. Μετὰ ταῦτα φανεὶς ἐπαχθὴς εἰς τὸν δῆμον κατεδιώχθη, καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ρώμην καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Θεσσαλονίκην, ἀλλ' αἱ φωναὶ ὅλης τῆς Ιταλίας ἐνωθεῖσαι τὸν ἔφεραν πάλιν ὀπίσω μετὰ ἕνα χρόνον, καὶ τῷ ἀπέδωκαν ὅλα του τὰ κτήματα· ἐδιωρίσθη δὲ τότε διοικητὴς τῆς Κιλικίας. Αν δὲν μεσολαβοῦσεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος μεταξὺ Καίσαρος καὶ Πομπηΐου, ἦτο πολλὰ πιθανὸν νὰ θριαμβεύσῃ καὶ εἰς τὴν Ρώμην· εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἔκλινεν εἰς τὸ μέρος τοῦ Καίσαρος, καὶ μετὰ τὸν θανατον τούτου ἐπροσκολλήθη εἰς τὸν Οκταβιανὸν τὸν μετέπειτα Αὔγουσον

Καίσαρα ἐπονομασθέντα, ἀλλ' ὑπέπεσεν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Μάρκου Αντωνίου, εἰς τὰς ταραχὰς τῶν ἐμφυλίων σάσεων καὶ πολέμων, καὶ μετὰ τὴν σύσασιν τῆς φρικτῆς ἐκείνης Τριανδρίας μεταξὺ Οκταβιανοῦ, Λεπίδου καὶ Αντωνίου, συνήργησεν ὁ τελευταῖος νὰ ἐξωρισθῇ ὁ Κικέρων, καὶ τέλος νὰ φονευθῇ, ἐξ αἰτίας μάλιστα τῶν Φιλιππικῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἐξεφώνησε κατ' αὐτοῦ. Ο Οκταβιανὸς δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸν διασώσῃ, καθότι ὁ Κικέρων δὲν ἤθελε νὰ σωθῇ φεύγων διὰ θαλάσσης· ἀλλὰ παρρουσιασθεὶς εἰς τὸ κοινὸν εἶπεν, ὅτι προτιμᾷ νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ οὕτως ἐπρότεινε τὸν λαιμόν του χωρὶς ταραχὴν ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ δημίου Ποπλίου Λήνα, πλησίον τῆς οἰκίας του, ὅστις ἀποκόψας τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν δεξιάν του χεῖρα, τὰ ἔφερεν εἰς τὴν Λυστσώδη Τριανδρίαν τὸ 43. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 63. ἐτῶν. Τοῦτον τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς τὰ συγγράμματα εἶναι τοσαύτης ἀθανασίας ἐπάξια, ὅτον ἦσαν μεγάλα ὁ ἔρως καὶ ὁ ζῆλός του ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Διαιροῦνται δὲ εἰς ῥητορικά, φιλοσοφικά, καὶ ἐπιστολάς.

ΚΙΚΕΡΩΝ, υἱὸς τοῦ προτέρου, διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰς ἐπιστήμας, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐκλείχθη Ὑπατος εἰς την Ῥώμην μετὰ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ εὐχαρίστως εἶδε τὴν τελείαν καταστροφὴν τοῦ πατρικοῦ ἐχθροῦ καὶ φονέως Αντωνίου, ὁμοῦ μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας του.

ΚΙΚΙΛΙΟΣ, ἀπὸ τὸ Αργος, ποιητὴς· συνέγγραψεν ἁλιευτικὰ, καὶ περιήγησιν Ελλάδος, καὶ ἄλλα.

ΚΙΜΑΒΟΫΊΗΣ Ιωάννης, τὸν νομίζουσιν ὡς καινοτόμον τῆς Ζωγραφικῆς. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν πατρίδα του τὸ 1300.

ΚΙΜΑΡΟΖΑΣ Δομένικος, Ιταλὸς, περίφημος συγγραφεὺς τῆς Μουσικῆς, τὴν ὁποίαν ἐσόλισε μὲ τὰ ἁρμονικά του μέλη. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1801.

ΚΙΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, Αθηναῖος· εἶχε μεγάλην πεῖραν τῶν πολεμικῶν, καὶ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν λαὸν καὶ στρατεύματα. Στερηθεὶς δὲ τὴν καλὴν τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ ὑπόληψιν ἀπὸ τὰς τέχνας τοῦ Περικλέους, ἐξωρίσθη πρὸς καιρὸν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ἀγαπητότερος εἰς τὸν λαὸν, καὶ κατεξάθη ἐπισημότερος μὲ τὰς λαμπρὰς του ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἀχάριστον αὐτοῦ πατρίδα. Επὶ τῆς ἀρχιστρατηγίας του κατεδίωξε μέχρι τοῦ ποταμοῦ Στριμῶνος πολυάριθμα στρατεύματα Θρακῶν. Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκέρδισε δύο νίκας· ἠφάνισεν ἐξολοκλήρου τὸν Περσικὸν στόλον συνισταμένον ἀπὸ τριακόσια πλοῖα· καὶ, ἀποβὰς εἰς τὴν Κιλικίαν, ἐνίκησεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Εὐρυμέδοντος τὸ Περσικὸν στράτευμα, τριακοσίας χιλιάδας τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἀπεκατέστησε τὸν Αρταξέρξην νὰ παρακαλῇ διὰ εἰρήνην, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐχάρισεν, μὲ συμφωνίαν νὰ ἀφήσῃ ἐλευθέρας καὶ αὐτονόμους ὅλας τὰς Ελληνικὰς πόλεις τῆς Ασίας, καὶ νὰ μὴ

πλησιάζωσι ποτὲ οἱ Περσικοὶ στόλοι εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἑλλάδος. Κατεπολέμησε ἕνα στόλον τῶν Κυπρίων, καὶ Φοινίκων συνισάμενον ἀπὸ 200. πλοῖα. Ἀπέθανε δὲ τὸ 449. Π. Χ. ἐνῷ ἐπολιόρκει τὸ Κίτιον.

ΚΙΜΩΝ, πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Μιλτιάδου. Ἡροδ.

ΚΙΜΩΝ, περίφημος ζωγράφος Ἑλλην. Ἀρριαν.

ΚΙΜΩΝ, πατὴρ τοῦ Λακεδαιμονος. Θουκ.

ΚΙΝΑΔΩΝ, Σπαρτιάτης, συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου. Ξενοφ.

ΚΙΝΑΙΘΟΣ, Λακεδαιμόνιος, συγγραφεὺς τῆς Τηλεγονίας, ἤ ἱστορίας τοῦ Τηλεγόνου, υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης.

ΚΙΝΝΑΣ, Λούκιος Κορνήλιος. Ὑπατος τῶν Ρωμαίων κατα τὸ 87. Π. Χ. οὗτος θέλων ν' ἀνακαλέσῃ τὸν Μαρῖον ἐκ τῆς ἐξωρίας, ἐναντιουμένου τοῦ συνυπάτου Ὀκταβιανοῦ, φίλου τοῦ Σύλλα, ἐβιάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ῥώμην, καὶ ἀφῃρέθη παρὰ τῆς Γερουσίας τὸ ἀξίωμα τῆς Ὑπατείας· καταφυγὼν δὲ εἰς τοὺς συμμάχους ἤγειρε μίαν στρατειὰν ἀπὸ τριακοντα Λεγεῶνας, μεθ' ὧν ἦλθε νὰ πολιορκήσῃ τὴν πόλιν, συνωδευμένος ἀπὸ τὸν Μάριον, Κάρβονα, καὶ Σερτόριον. Ἡ δὲ Γερουσία φοβουμένη ἀπὸ πεῖναν, ἦλθον εἰς συμφωνιαν μετ' αὐτοῦ, ὅθεν εἰσέρχεται εἰς τὴν πολιν μὲ θρίαμβον, καὶ συναθροίσας τὸν δῆμον ἀνέγνωσε τὸ ψήφισμα τῆς καθ' ὁ του τοῦ Μαρίνου, καὶ ἐκεῖθεν ἤρχισαν οἱ ποταμοὶ τοῦ ἐμφυλίου αἵματος. Οἱ δορυφόροι του ἐφόνευον ἀλύπως πάντας τοὺς ἐρχομένους πρὸς χαιρετισμόν του, ἐταράχθη ἐφονεύθη καὶ ὁ Ὀκταβιανὸς ὁ συνύπατός του· μετὰ δὲ τὴν τριετίαν τὸ 84 Π. Χ. ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ ὠμότατος τύραννος ὑπό τινος ἑκατοντάρχου τῆς στρατιᾶς του.

ΚΙΝΟΣ Ἰησουΐτης Ἰσπανὸς ἔνδοξος Ἐζη τὸ 1700. Μ.Χ. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψε, ὅτι ἡ Καλιφορνία εἶναι χερσόνησος.

ΚΙΝΟΣ, Ἰταλὸς, ἔνδοξος ποιητὴς λυρικὸς· τὰ ποιήματά του εἶναι πλήρη χάριτος. Ὁ Δάντας τὸν ἀναφέρει συχνὰ εἰς τὰ ποιήματά του. Ἀπέθανε τὸ 1336.

ΚΙΟΠΡΟΥΛΗΣ πασᾶς Μωαμεθανὸς, ἔνδοξος στρατηγὸς, καὶ πρῶτος Βεζύρης τὸ 1649. ἐπὶ τῆς βασιλείας Μωαμεθ τοῦ δ'. Ἦτον Ἀλβανὸς υἱὸς ἑνὸς Ἕλληνος ἱερέως, καὶ ἐδιοίκησε τὸ βασίλειον μὲ μεγάλην φρόνησιν. Ἐκυρίευσε τὴν Τρανσιλβανιαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν τὸ 1665.

ΚΙΟΠΡΟΥΛΗΣ, πασᾶς Ἀχμέτης υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω, καὶ διάδοχος τῆς ἀρχῆς τοῦ πατρὸς, ὅτις ἐκυρίευσε τὴν Κρήτην τὸ 1669. καὶ ἀπέθανε τὸ 1676.

ΚΙΟΠΡΟΥΛΗΣ πασᾶ, Μωάμεθ, καὶ αὐτὸς ἀδελφὸς τοῦ ἀνωτέρω, μέγας Βεζύρης, μὲ μεγάλας ἐνδυναμώσεις εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος. Ἐφονεύθη εἰς μίαν μάχην τὸ 1661.

ΚΙΡΚΕΡΙΟΣ Ἀναστάσιος, ἔνδοξος Ἰεζουΐτης. Οὗτος ἐξέδωκε διαφορα συγ-

γράμματα· ἐσαρήνισε διαφόρων ἐπισημῶν δυσκολίας, αἵτινες τῶ ἐπροξένησαν μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1630.

ΚΙΡΚΗ. Τινὲς λέγουσιν ὅτι εἶναι ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, καὶ ἄλλοι θυγάτηρ του. Ὁ Διονύσιος ὁ Μιλήσιος εἰς τὸν πρῶτον λόγον τῶν Ἀργοναυτικῶν λέγει, ὅτι ἦτο θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου, καὶ ἀδελφὴ τῆς Μηδείας, καὶ περίφημος μάγισσα. Αὕτη φονεύσασα τὸν ἄνδρα της ἔφυγε ὁμιλήσασα τῆς Καρματίας.

ΚΙΣΣΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτήλας. Ἀπολλόδ.

ΚΛΑΠΙΩΤΗΣ, Γάλλος ἀστρονόμος ἔνδοξος, ὀπαδὸς τοῦ περιφήμου ἀστρονόμου Κελσίου τοῦ Σβέκου. Οὗτος ἠκολούθησε τὴν καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν τοῦ πολικοῦ κύκλου. Ἔζη τὸ 1740. Μ.Χ.

ΚΛΑΡΚΟΣ, περιηγητὴς ἔνδοξος κατὰ τὴν δυτικὴν βορείων Ἀμερικὴν, ὅστις ἐπροχώρησε διὰ ξηρᾶς μέχρι τοῦ μεγάλου Ὠκεανοῦ, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰς ἀγώνους καὶ ἀγρίας χώρας.

ΚΛΑΡΚΟΣ, Ἀρκτοαμερικανὸς ναύαρχος, ἐπίσημος ἀνακαλυπτὴς εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς. Ἔζη τὸ 1804. Μ.Χ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ, Αὐρήλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν τὸ 214. Μ.Χ. κατὰ πρῶτον ἐχιλίαρχος ὑπὸ τὸν Δέκιον. Ἐπὶ δὲ τοῦ Οὐαλεριάνου ἔλαβε τὴν διοίκησιν τῆς πατρίδος του· ἔπειτα ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ παρὰ τῆς στρατιᾶς, καὶ ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἐνίσχυσεν εὐθὺς τὸ βασίλειον τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ νέου τούτου Τραϊανοῦ, καθότι διέφθειρε τὸν ἀποσάτην Αὐρήλιον, ἐπεκύρωσε τὰς προσθήκας τῶν φόρων, ἀπέδωκε τὰ κτήματα τῶν ὑπηκόων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἁρπάσει ὁ προκάτοχός του καὶ ἐδιώρθωσε τὴν τάξιν τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως· ἐπαγρυπνῶν δὲ μὴ θλάπτηται ἡ ἐπικράτειά του ἀπὸ ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Γότθων εἰς Γαλλίαν, καὶ ἐκέρδισε μίαν λαμπρὰν μάχην κατ' αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἐθέριζε τότε ἡ Πανώλη, ἥτις διεδόθη τότε καὶ εἰς τὸ στράτευμα τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἀπέθνησκον πολλοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Κλαύδιος, κατὰ τὸ 270. εἰς ἡλικίαν 56. ἐτῶν. Οὗτος ἐξάθη ἄριστος στρατηγός, δίκαιος κριτὴς καὶ καλὸς Αὐτοκράτωρ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ, Νέρων, υἱὸς τοῦ Δρούσου, καὶ θεῖος τοῦ Καλιγούλα. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Λουγδοῦνον· ὁ μόνος τῶν συγγενῶν τοῦ Καλιγούλα, ὅστις διέφυγε τὸν θάνατον, καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν θάνατον τούτου τοῦ Καλιγούλα ἀνεψιοῦ του ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ παρὰ τῶν στρατιωτῶν περὶ τὰ 41. Μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 50. ἐτῶν. Ἦτο δὲ δειλὸς καὶ ἀδύνατος ἐξαιτίας τῶν σωματικῶν του ἀσθενιῶν. Καταρχὰς ἐφαίνετο καλὸς, μετὰ ταῦτα ὅμως κατήντησεν εἰς μίαν νηπιώδη μανίαν, καὶ ἀφοῦ ἀνέλαβεν ὀλίγον, ἀπέρασεν εἰς τὴν Βρεττανίαν, καὶ πολεμῶν ἐκέρδισε μίαν νίκην· ἔπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ὑπέπεσε

πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν ἀναισθησίαν, ὥσε ἡ σύζυγός του Μασσαλία ἔχουσα εὐπειθῆ αὐτὸν τὸν ἀνόητον εἰς τὰ νεύματά της, ἐκ τῆς ἀκολασίας καὶ ἀσωτίας της ἐφόνευεν ὅσους καὶ ὁποίους ἤθελεν· ὅθεν ὁ Κάμιλος διοικητὴς τῆς Δαλματίας κηρυχθεὶς Αὐτοκράτωρ τὸν ἐμήνυσε νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον, καὶ οὕτως ὑιοθέτησε τὸν Νέρωνα διὰ μεσιτείας τῆς τετάρτης γυναικός του Ἀγριππίνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀποθανούσης τῆς Μασσαλίνης, ἥτις τὸν ἐφαρμάκωσεν ἔπειτα διὰ τῆς συνεργίας τοῦ Ἰατροῦ Ξενοφῶντος, κατὰ τὸ 54. Μ.Χ. Ἀφῆκε δὲ καὶ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ, Ἰαννεκουΐνος τὸ γένος Γάλλος. Περιηγήθη τὴν Σενεγαμβίαν καὶ ἄλλα μέρη, καὶ ἀντεμοίφθη πλουσίως διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του. Ἔζη τὸ 1637. Μ.Χ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ἀππιος, εἷς τῶν Δεκάνδρων ἐν Ρώμῃ, ἐπίσημος διὰ τὸν φόνον τῆς Βιργινίας, ἥτις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρός της Βιργινίου, ἐξαιτίας τῆς ἐρωτικῆς αἰσχρᾶς ἐπιθυμίας τοῦ Κλαυδίου πρὸς αὐτήν. Οὗτος μαθὼν τὰ περὶ τῆς θυγατρός του, ὧν ἤδη εἰς ἐκστρατείαν, ἐπανῆλθεν εὐθὺς εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐφόνευσε τὴν θυγατέρα του· ἀλλὰ καὶ οἱ συστρατιῶταί του ἀγανακτήσαντες διὰ τὴν τοιαύτην ὕβριν τοῦ Κλαυδίου ἔλαβον τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ρώμην, σύμφωνοι δὲ μὲ τὸ πλῆθος ἐφυλάκωσαν τὸν Κλαύδιον· αὐτὸς δὲ ἐφονεύθη μόνος του εἰς τὴν φυλακήν. Ἐν τούτοις δὲ ἀκυρώθη καὶ τὸ Δεκανδρικὸν σύστημα.

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ, Ὕπαρχος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις διὰ προσαγῆς του ἐφόνευσε τὸν Παρμενίωνα, ἄρχοντα τοῦ στρατοῦ· εἶχε δὲ οὗτος εἰς τὰς χεῖράς του ὅλους τοὺς βασιλικοὺς θησαυροὺς.

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ, τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἱπποκράτους, ὅστις διεδέχθη τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἡρόδ.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ, σωϊκὸς φιλόσοφος. Ἕλλην, ἀπὸ τὴν Αἰολίαν. Τὸ 240. Π.Χ. ἀπὸ τὸν ὑπερβολικόν του ἔρωτα πρὸς τὴν παιδείαν, καὶ τοι πένης ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐμαθήτευσε παρὰ ζῳῷ σωϊκῷ Ζήνωνι· διὰ νὰ ἔχῃ δὲ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἠντλοῦσεν ὕδωρ τὴν νύκτα μὲ μισθὸν, καὶ τὴν ἡμέραν ἐσπούδαζε, καὶ ἐπὶ τέλους διεδέχθη τὸν θρόνον τοῦ διδασκάλου του. Λέγουσι δὲ ὅτι ἀσιτήσας ἀπέθανε τὸ 70. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΚΛΕΑΝΩΡ, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ὀρχομενοῦ, πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενοφ.

ΚΛΕΑΡΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιός τις ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, ὁ νικήσας τὸν Ἀθηναῖον Κλέωνα. Θουκ.

ΚΛΕΑΡΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ῥαμφίου. Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐζήτησε δύναμιν ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς, καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν, ἐξεστράτευσε· προχωρῶν δὲ τῷ ἦλθε διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ ἐλθὼν εἰς Λακεδαίμονα κα-

τελικάσθη εἰς θάνατον.

ΚΛΕΙΓΕΝΗΣ, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουτίων μετοίκων, ὅστις εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὰ πολιτικά. Ἀριστ.

ΚΛΕΙΔΗΜΙΔΗΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Ἀριστ.

ΚΛΕΙΔΗΜΟΣ, ἀρχαιότατος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου, συγγράψας Ἰστορίαν τῆς Ἀττικῆς. Πλούτ.

ΚΛΕΙΝΙΑΣ, περίφημος καὶ πλούσιος Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου. Οὗτος ἐξώδευσε πολλὰ χρήματα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν συμπολιτῶν του· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην. Ἡρόδ.

ΚΛΕΙΝΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἀξιόχου, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου Κλεινίου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΚΛΕΙΠΠΙΔΗΣ, υἱὸς Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος. Τούτου τὴν θυγατέραν Ἀγαρίστην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο μητρόθεν ὁ μέγας Περικλῆς. Ἡρόδ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Μεγακλέους, καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Κλεισθένους, καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιονειδῶν. Οὗτος διήρεσεν ὅλον τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς δέκα φυλὰς, καὶ αὐξήσας ἐπὶ πολὺ τὴν δύναμιν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, ἔζήτει νὰ δώσῃ ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς τὸν λαόν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, περίβλεπτος πολίτης Ἀθηναῖος, ἐμπαιζόμενος πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀριστοφ. Βατρχ. 48.

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ, ποιήτρια τις ἐκ Θεσσαλίας, ἀκμάσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀριστοφ.

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑΣ, ὁ ἀρχαιότατος συγγραφεὺς τῶν σχολιῶν.

ΚΛΕΙΤΑΡΧΟΣ ὁ Αἰολεύς, υἱὸς τοῦ Δίνωνος, ὅστις εἶχε συντροφεύσει τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του· κατηγορεῖτο ὡς κενόδοξος, μεγαλορρήμων καὶ ἄπιστος. Σώζονται τούτου πολλὰ ὀλίγης τιμῆς ἄξια λείψανα τῶν συγγραμμάτων του.

ΚΛΕΙΤΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Κλεῖτον. Ἀπολλόδρ.

ΚΛΕΙΤΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλειτῆς. Ἀπολλόδρ.

ΚΛΕΙΤΟΔΗΜΟΣ, Ἕλλην, Ἀθηναῖος, περίφημος ἱστορικὸς καὶ ποιητής. Ἔζη τὸ 370. Π.Χ. Συνέγραψε Ἰστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς βιβλία δώδεκα. Σώζονται λείψανα τινὰ, ἐκδοθέν. ἐν Λειψίᾳ τὸ 1812.

ΚΛΕΙΤΟΜΑΧΟΣ, ἀπὸ Καρχηδόνα τῆς Βαρβαρίας· ἐφιλοσόφει εἰς τὴν πατρίδα του· ἐκαλεῖτο δὲ Ἀποτρούβας. ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας τὸ 40. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἤκουσε τὴν Φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Καρνεάδου, καὶ διὰ τῆς μεγάλης του φιλοπονίας ἔφθασεν εἰς μεγάλην τελειοποίησιν· ἐνύτε ἐφιλονείκει καὶ μετὰ τοῦ ἰδίου του διδασκάλου ἐπὶ πα-

ραδόσεως, τὸν ὁποῖον καὶ διεδέχθη. Συνέγραψε δὲ ὑπὲρ τὰ 400. βιβλία. Ητον ἐκ τῆς αἱρέσεως τῶν Ακαδημαικῶν Περιπατητικῶν καὶ Στωϊκῶν. Ἔζη τὸ 125. Π. Χ.

ΚΛΕΙΤΟΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ερμοκράτους, Θηβαῖος νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ελλάδι ἀγῶνας.

ΚΛΕΙΤΟΣ ὑπασπιστὴς τοῦ Αλεξάνδρου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Οτε ὁ Αλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐπολέμει κατὰ τῆς Περσίας· εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην μάχην, μαχόμενος ὁ Αλεξανδρος μὲ δύω Πέρσας ἀξιωματικούς, ἐν ᾧ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἔμελλε νὰ τοῦ κόψῃ τὴν κεφαλὴν μὲ τὸν πέλεκυν, ἐσώθη ἀπὸ τὸν Κλεῖτον, ὅστις ἐμπόδισε τὴν πληγὴν τρυπήσας μὲ λόγχην τοῦ ἀξιωματικοῦ τὸ σῶμα. Αλλὰ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, ὁ Αλέξανδρος ἐθανάτωσε τὸν Κλεῖτον, τὸν στενὸν αὐτοῦ φίλον, καὶ σωτῆρα τῆς ζωῆς του εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην, διαπεράσας του τὸ σῶμα μὲ λόγχην, ἐπειδὴ τὸν ἀντέλεξεν ἐνῷ εὑρίσκετο ἀπὸ τὸν οἶνον πυρωμένος.

ΚΛΕΛΙΑ, Ιταλὶς, μία τῶν νέων, τὰς ὁποίας ἔδωκαν οἱ Ρωμαῖοι διὰ ἐνέχειρον εἰς τὸν βασιλέα Πορσένα, ὅστις τὸ 507. Π. Χ. ἐπολιόρκει τὴν Ρώμην· αὕτη δραπετεύσασα ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, ἀπέρασε κολυμβῶσα εἰς τὴν Τίβεραν, πόλιν τῆς Ιταλίας· ἀλλὰ ζητουμένη πάλιν ἀπὸ τὸν βασιλέα ἐστάλη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐκ δευτέρου· ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάζων τὴν ἀρετὴν τῆς νέας τὴν ἠλευθέρωσεν, ὁμοῦ μὲ τὰς ἄλλας Ρωμαίας καὶ τὰς ἔστειλεν εἰς τὴν Ρώμην· ἡ δὲ Γερουσία πρὸς τιμήν της ὕψωσεν ἄγαλμα εἰς τὸ μέσον τῆς πολιτείας.

ΚΛΕΜΕΝΤΗΣ ια΄. Ιταλὸς, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 1700. ἀνὴρ σοφὸς, καὶ ὑπέρασπιστὴς τῶν πεπαιδευμένων, καὶ τῶν τεχνῶν· οὗτος ἐξέδωκε καὶ διάφορα συγγράμματα.

ΚΛΕΟΒΙΣ, καὶ Βίτων, υἱοὶ τῆς Κυδίππης, Ιερείας τοῦ ναοῦ τῆς Ηρας εἰς τὸ Αργος· οὗτοι οἱ δύω ἔσυραν τὴν ἅμαξαν τῆς μητρος των ἕως εἰς τὸ ἱερὸν, ἐπειδὴ ἠργοπόρησαν να φέρουν τὰ ὑποζύγια· ἡ δὲ Κυδίππη ἐθαυμάζετο καὶ ἐπαινεῖτο ὑπὸ πάντων διὰ τὴν εὐτεκνίαν της.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΗ, Λυνδία, θυγάτηρ τοῦ σοφοῦ Κλεοβούλου, αὕτη ἔγραψεν ἔπη καὶ γρίφους, καὶ τὸ ἀδόμενον εἰς τὸ ἔτος αἴνιγμα, τοῦ ὁποίου λέγει ἡ ἀρχὴ "εἷς πατηρ μὲ 12. υἱοὺς καὶ καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἔχει θυγατέρας τριάκοντα,,

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς Ευαγόρου, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, ἀπὸ τὴν Λύνδον πόλιν τῆς νήσου Ρόδου, διδαχθεὶς τὴν Φιλοσοφίαν τῶν Αἰγυπτίων. Εφάνη ἔξοχος τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀγχίνοιαν. Ητον συσχήμων παρρήσιαστὴς, χαρίεις καὶ ἐχθρὸς τῆς ψευολογίας καὶ ἀγνωμοσύνης· Εδιδε συμβουλὰς νὰ εὐεργετῶμεν τοὺς φίλους διὰ νὰ μὴ τοὺς κάμωμεν ἐχθρούς, καὶ τοὺς ἐχθροὺς διὰ νὰ τοὺς κάμωμεν φίλους. Εἶχε θυγατέραν ὀνόματι Κλεοβουλίνην, ποιήτριαν αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων, ἥτις ἀνενέωσε καὶ τὸ ἱερὸν τῆς

Αθηνᾶς· ἔκαμε δὲ ἄγαλματα καὶ αἰνίγματα εἰς στίχους 3000. καὶ ἐπίγραμμα πρὸς τὸν Μήδαν. Ἡ φύσις ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν οὐχὶ μόνον θαυμασίαν φυσικὴν ὡραιότητα καὶ καλλονὴν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ καρδίαν Ἡρωϊκήν. Τινὰ δὲ αἰνίγματα αὐτῆς, γραμμένα ὡς μὲ Οὐρανίους δακτύλους ὑπῆρξαν τῆς Αἰγύπτου θαυμασιότητες. Ἀπέθανε δὲ ὁ Κλεόβουλος εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἑβδομήκοντα, κατὰ τὸ 560. Π.Χ.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ, περίφημος Τρωαδίτης, ὅστις ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ. Ιλ.

ΚΛΕΟΔΩΡΑ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ· φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Λῖξον. Απολλ.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ, Αμβρακιώτης τὸ γένος, οὗτος ἀναγνοὺς εἰς τὸν Φαίδωνα τὸν περὶ ψυχῆς διάλογον τοῦ Πλάτωνος, καὶ μαθὼν ὅτι καλητέρα εἶναι ἡ ψυχὴ ἀφοῦ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα, ἔρριψε τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ ἕνα τεῖχος, καὶ ἀπέθανε διὰ νὰ χωρισθῇ ἡ ψυχή του ταχύτερον ἀπὸ τὸ σῶμα.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν. Οὗτος μαχόμενος, εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις ἀξιομνημόνευτον μάχην, κατὰ τοῦ Επαμινῶνδα καὶ Πελοπίδου στρατηγῶν τῶν Θηβαίων, ἐφονεύθη ὁμοῦ μὲ τέσσαρας χιλιάδες στράτευμα Σπαρτιατῶν, ἀπὸ τοὺς Θηβαίους.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεωνίδα, καὶ διάδοχος αὐτου εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπαρτης, τὸ 321, Π. Χ ἦτον γενναῖος, φιλανθρωπος, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Αράτου στρατηγοῦ τῶν Αχαιῶν, ὅστις ἐπροσκάλεσε κρυφίως τοὺς Μακεδόνας κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐσυμβουλεύθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης, καὶ ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν βασιλέα Πτολαιμαῖον τὸν Εὐεργέτην ἔλαβε μεγάλην ὑποδεχωσιν· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος Πτολεμαίος ὁ Φιλοπάτωρ τὸν ἔρριψεν εἰς φυλακὴν μὲ δεσμὰ, ὅπου ἀπέθανεν ὀδυνηρῶς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλεομένους τούτου ἐσβέσθη ἐξ ὁλοκλήρου ἡ γενεὰ τῶν Ηρακλειδῶν, οἵτινες ἐβασίλευον εἰς τὴν Σπάρτην.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, διαδεχθεὶς τὴν βασιλείαν τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αγησιπόλου. Θουκ. Παυσ.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αλεξανδρίδου· συνεβασίλευσε μὲ τὸν Λακεδαιμόνιον Δημάρατον· ἀλλ εἶχε κακὴν φήμην εἰς τὸν λαὸν, ὡς πονηρὸς, φιλόδοξος, καὶ ἀπατεών· ὁ ἀδελφός του Δωρίας εἶχε μεγαλήτερα προτερήματα. Ο Κλεομένης ἐφονεύθη εἰς τὴν πατρίδα του μόνος του. Αφῆκε μίαν θυγατέρα, ὀνομαζομένην Γοργώ, πολλὰ περίφημον.

ΚΛΕΟΜΙΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ.

ΚΛΕΟΜΙΔΗΣ οὗτος ἔζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ὁ'. αἰῶνος, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ δ'. ἄφησεν ἓν σύγγραμμα περὶ Κυκλικῆς θεωρίας μετεώρων εἰς βιβλια δύω.

ΚΛΕΟΞΕΝΟΣ, καὶ Δημόκλειτος, ἔγραψαν περὶ Περσῶν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἐπιθεώρησεν ὁ Πολύβιος ὁ Μεγαλο-

πολίτης, ὡς λέγει εἰς τὴν ἱστορίαν του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, ὁ πατὴρ της ἀφῆκεν εἰς τὴν διαθήκην του τὸν θρόνον εἰς τὸν νεώτερον υἱόν, καὶ εἰς αὐτὴν παραγγείλας νὰ συνέλθουν εἰς γάμου κοινωνίαν κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ γένους των, τὸ 51. Π. Χ. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος Διονύσιος ἀδελφὸς τῆς Κλεοπάτρας διὰ νὰ βασιλεύῃ μόνος, ἐξώρισεν τὴν Κλεοπάτραν μὲ τὸ μέσον τοῦ Πομπηΐου, καὶ διὰ τὴν χάριν αὐτὴν τῷ παρεχώρησε τὴν Αἴγυπτον· ἀφοῦ δὲ ἐφονεύθη ὁ Πομπήϊος εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔρχεται ἡ Κλεοπάτρα πρὸς τὸν Καίσαρα, ἀπαιτοῦσα τὰ δικαιώματά της κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ ἔχουσα ὅλας τὰς χάριτας συντροφευμένας μὲ τὴν ὡραιότητα, ἔπεισε τὸν Καίσαρα νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ, ὅστις γενόμενος ἐραστής της ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱόν, ὀνομάσας αὐτὸν Καισαρίωνα, τὴν ὑπεσχέθη προσέτι νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν Ρώμην, καὶ νὰ τὴν νυμφευθῇ· ἀφοῦ δὲ ἐπνίγη ὁ Πτολεμαῖος εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν ὁ Καῖσαρ ἔδωκε τὸν θρόνον εἰς τὴν Κλεοπάτραν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος, καὶ τὴν ἐν Φιλίπποις μάχην, τὴν ἔρερεν ὁ Αντώνιος ἔμπροσθέν του οὖσαν μέρος τοῦ Τριανδρικοῦ συστήματος, διὰ νὰ ἀπολογηθῇ εἰς τινας κατηγορίας· ταύτην ἰδὼν ὁ Αντώνιος ἐτρώθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της καὶ ἐδόθη εἰς ἑορτὰς καὶ συμπόσια εἰς τὴν ἐν Ταρσῷ διατριβήν της, καθὼς μετὰ ταῦτα καὶ ἐν Αλεξανδρείᾳ. Μετὰ τοῦτο δὲ ἐλθόντος τοῦ Αντωνίου εἰς τὴν Ρώμην, ἡ Κλεοπάτρα κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν βιβλίων, ἀπὸ κατασήσασα τῆς Αλεξανδρείας τὴν βιβλιοθήκην. Ἐκήρυξε δὲ ὁ Αντώνιος τὴν Κλεοπάτραν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου. Ἐκ τούτου ὁ Οκταβιανὸς κινούμενος εἰς ὀργὴν, ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν ἐρωμένων αὐτῶν· ὅθεν ἡ Κλεοπάτρα φοβηθεῖσα μὴ κοσμήσῃ τοῦ Οκταβιανοῦ τὸν θρίαμβον εἰς τὴν Ρώμην μὲ τὴν παρουσίαν της, ἔβαλε μίαν ἀσπίδαν εἰς τὸ σῆδός της, ἐξ ἧς δειχθεῖσα ἀπέθανε κατὰ τὸ 30. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 32. καὶ ἡνώθη ἡ Αἴγυπτος πάλιν μὲ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ρώμης ὡς ἐπαρχία της.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. Καταρχὰς ὑπανδρεύθη τὸν Αλέξανδρον βασιλέα τῆς Συρίας. Ἔπειτα τὸν Δημήτριον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Σέλευκον, τὸν ὁποῖον ἡ ἰδία ἐφόνευσε, φαρμακώσεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της Αντιόχου τοῦ Γρύπου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Επιφανοῦς, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αντιόχου, βασίλισσα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ολυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Αντιγόνου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περδίκκα. Πλτ Γορ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ἀνεψιὰ τοῦ Ατταλικοῦ στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον, ἀφοῦ

ἀπέβαλε τὴν πρώτην γυναῖκά του Ὀλυμπιάδα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Κάρανον, καὶ τὴν μητέραν αὐτῶν Κλεοπάτραν. Παυσ.

ΚΑΕΟΦΙΛΗ, γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀγμαῖον, Ἀμφιδάμαντα, Ἐποχον καὶ Ἰασον. Ἀπολδ.

ΚΑΕΟΦΩΝ, Ἀθηναῖος, περίφημος ποιητὴς Τραγικός· συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Ἀκταίων, Ἀμφιάραος, Ἀχιλλεύς, Βάκχος, Δεξαμενός, Ἠριγόνη, Θυέστης, Λεύκιππος, Περσεύς, καὶ Τήλεφος.

ΚΛΕΩΝ, δημαγωγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐσάθη καὶ διάδοχος τοῦ Περικλέους, ὡς σύμβουλος καὶ ῥήτωρ τοῦ λαοῦ, ἦτο δὲ ἀχρείου χαρακτῆρος. Ἐφονεύθη εἰς τὴν Ἀμφίπολιν, μαχόμενος κατὰ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Βρασίδου, ὅστις παρομοίως ἔλαβε πληγὴν θανατηφόρον.

ΚΛΕΩΝ τύραννος ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Ἀράτου τὸ 220. Π. Χ. Πλούτ.

ΚΛΕΟΝΥΜΟΣ, Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας ἀπήνη. Πίνδ.

ΚΛΗΜΗΣ, Τίτος Φλάβιος, ἐγεννήθη εἰς Ἀθήνας, ὅστις ὀνομάζεται καὶ Ἀλεξανδρεύς, ἐπειδὴ καὶ διέτριψεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν· ὢν ἐθνικὸς τὸ πρῶτον ἔπειτα ἔγινε Χριστιανός. Περιῆλθεν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὴν Καλαβρίαν ἐπαρχίαν τῆς Ἰταλίας, τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ κατήντησεν τέλος καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἤκουσε πολλοὺς διδασκάλους Χριστιανούς, καταγινόμενος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν. Ἐγνώρισε δὲ τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἀπὸ Παύταινον τινὰ διδάσκαλόν του. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀπεσάλη ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπισκόπου Δημητρίου εἰς τὰς Ἰνδίας τὸ 189. διεδέχθη ὁ Κλήμης τὸ κατηχητικὸν σχολεῖον τοῦ Παυταίνου. Ἡ μεγάλη του ἀρετὴ καὶ πολυμάθεια ἔσυραν πλῆθος μαθητῶν εἰς αὐτὸν, ἐξ ὧν ἦτο καὶ ὁ Ὠριγένης, ὅστις καὶ διάδοχος αὐτοῦ ἐγένετο, ὅτε ὁ Κλήμης εἰς τὸν καιρὸν τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβήρου διέτριβεν εἰς Ἱερουσαλήμ. Ὁ Εὐσέβιος τὸν ὀνομάζει καὶ ἱερέα κατὰ τὸ 195. Ὁ χρόνος τῆς ἀποβιώσεώς του συμπεραίνεται τὸ 218. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Ἀντωνίου τοῦ Καρακάλλα. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του εἶναι α'. Λόγος προτρεπτικὸς πρὸς ἐθνικούς, β'. Παιδαγωγὸς, περιέχων μίαν ὡριοτάτην ἠθικὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν εἰς τρία βιβλία. γ'. Στρωματεῖς ὀνομαζόμενοι. δ'. λόγοι τινὲς ἄλλοι, καί τινες παρακοπαί. Ἐξεδόθησαν ὑπὸ Πέτρου Βικτωρίνου τὸ 1550. καὶ ὑπὸ τοῦ Φριδερίκου Σιλβουργίου ἐν Κολωνίᾳ τὸ 1641. καὶ ἀλλαχοῦ τὸ 1715. τὸ 1772. ἐν Βενετίᾳ.

ΚΛΗΜΗΣ ὁ Ῥωμαῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην, κατήγετο ἀπὸ ἐπίσημον οἰκογένειαν, ἦτο καὶ συνοδοιπόρος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καὶ προϊστάτης τῆς ἐν Ῥώμῃ Ἐκκλησίας, πρὶν τῆς ἁλώσεως τῆς Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὸν Ἰερώνυμον.

Απέθανε τὸ 160. Μ. Χ. κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ. Συγγράμματα αὐτου εἶναι. α΄. δύω ἐπιστολαὶ πρὸς Κορινθίους. β΄. Διαταγαὶ τῶν Αποστόλων 20. γ΄. Κανόνες τῶν Αποστόλων 85. δ΄. Περίοδοι Πέτρου, ἢ πράξεις εἰς βιβλία 10. ε΄. Ομιλίαι 19. καὶ μία τοῦ Πέτρου πρὸς Ιάκωβον ς΄. Επιτομὴ τῶν πράξεων τοῦ Πέτρου. ζ΄. Επιστολαὶ δογματικαί. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του μετὰ διαφόρων σημειώσεων ἐν Αμστελοδάμῳ.

ΚΑΙΝΤΡΑΣ ὁ Πέτρος Ενετός. Εζη κατὰ τὸν χρόνον 1462. Μ. Χ. ἐφάνη ἐπίσημος ἀνακαλυπτής. Οὗτος ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη εἰς τὰ παράλια τῆς Γουϊνέας.

ΚΑΛΜΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Ιφιος, ἄλλοι δὲ λέγωσι τοῦ Μινύου, ὑποφυλάκου τοῦ Αἰολονέως· αὕτη ἐγέννησε τὸν Ιφικλον, τὸν ταχὺν εἰς τοὺς πόδας. Ζ΄. Ιφικλος.

ΚΑΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, γυνὴ τοῦ Αγαμέμνονος καὶ μήτηρ τοῦ Ορέστου.

ΚΑΛΥΤΩΜΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ενωπος ἐξ Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέσωρ πυκτεύων εἰς τοὺς ἀγῶνας, οἵτινες συνεκροτήθησαν ὑπὸ τοῦ Αμαρυγκέως. Ομ.

ΚΑΛΥΤΩΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Λαοδάμαντα καὶ Αλιον. Ομ.

ΚΝΙΓΓΤΗΣ-Ιὼν Αγγλος, περιηγητὴς ἔνδοξος. Οὗτος μετὰ τοῦ Ιάμης Χάλης, ἀπέπλευσεν εἰς τὰ βόρεια μέρη, δι' ἐξόδων τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας καὶ ἀνεκάλυψαν πολλὰ μέρη. Εζη μὲ μεγάλην ὑπόληψιν τὸ 1605. Μ. Χ.

ΚΟΒΙΑΛΟΒ Ιωσσος περιηγητής. Περιῆλθε τὴν Αρκτικὴν σίαν μ' ὠφελίμους ἀνακαλύψεις. Εζη τὸ 1640. Μ. Χ.

ΚΟΒΙΑΧΑΟΝ Πέτρος, ἔνδοξος Πορτογάλλος. Εζη κατὰ τὸν χρόνον 1427. Μ. Χ. Τοῦτον ἔπεμψεν ὁ Ιωάννης ὁ β΄. βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας μετὰ τοῦ Αλφόνσου Παΐβα, διὰ νὰ εὕρωσι τὸ ψευδῶς κοινολογηθὲν βασίλειον ὑπὸ Ιωάννου τοῦ Ιερέως. Αλλ' ὁ μὲν Αλφόνσος Παΐβας μείνας εἰς Αἴγυπτον, ἀπέθανεν ἐκεῖ· ὁ δὲ Κοβίλχαον περιηγήθη τὰ τοῦ Μαλάβαρ παραθαλάσσια, καὶ τὰ ἀνατολικὰ τῆς Αφρικῆς, καὶ ἀνεκάλυψε τὴν Σελημαίαν νῆσον (τὴν Μαδαγασκάρ) μετὰ δὲ ταῦτα ὑποστρέψας εἰς Αἴγυπτον ἀπέθανε κατὰ τὴν Αβυσσινίαν.

ΚΟΒΠΕΡ, φιλόπονος χειρούργος Αγγλος· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ. Οὗτος ἐξέδωκεν εἰκονογραφίας μεγάλας τῶν μυῶν τοῦ σώματος, καὶ τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων καθὼς παρισῶνται, ὅταν ἐνιεισθῶσι μὲ κηρὸν χρωματισμένον. Εχρημάτισε προφέσωρ τῆς ἐν Λονδίνῳ Ακαδημίας, ὅπου καὶ ἐξῆλθον διαυτοῦ ἐξ αὐτῆς πολλοὶ ἐπίσημοι μαθηταί.

ΚΟΓΓΕΒΙΣ, ἔνδοξος ταγματάρχης Αγγλος· οὗτος τὸ 1806. ἐφεύρεν ἓν εἶδος φωτιστικὸν πυροτέχνασμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Αγγλοι εἰς τὰ πλοῖά των.

ΚΟΔΡΟΣ, ἔσχατος βασιλεὺς τῶν Αθηνῶν. Εχοντες οἱ Δωριεῖς πόλεμον μ'

τούς Αθηναίους, ὁ χρησμός τούς εἶπεν, ἂν θέλουν νά νικήσωσι νά μή φονεύσωσι τόν βασιλέα τῶν Αθηνῶν. Ακούσις τοῦτο ὁ Κόδρος ἀπεφάσισε νά θυσιασθῇ διά τήν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του, καί ἐνδυθείς ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης ὑπῆγε διά νυκτός εἰς τό ἐχθρικόν στρατόπεδον, καί ἐφονεύθη ὑπ' ἄλλου στρατιώτου, τόν ὁποῖον αὐτός ἐπίτηδες εἶχε παροξύνει· οἱ δέ Δωριεῖς ἀκούσαντες τούς Αθηναίους νά ζητῶσι τό πτῶμα τοῦ βασιλέως των, ἐφοβήθησαν, μήπως ἐκπληρωθῇ ὁ χρησμός, καί ἀνεχώρησαν ἀπό τάς Αθήνας. Μετά ταῦτα οἱ Αθηναῖοι ἐτίμησαν τόν Κόδρον, ὡς Ηρωα, καί νομίζοντες ὅτι πλέον δέν θέλουν εὕρει ἄλλον βασιλέα ἄξιον ὡς αὐτόν, ἀκύρωσαν τήν βασιλικήν ἀξίαν, καί ἐψήφισαν τόν πρωτότοκον υἱόν του, Μέδοντα, ἄρχοντα διά βίου, ὅσις καί ἀπέθανεν εἰς τό αξίωμα, ἀρχοντεύσας χρόνους εἴκοσι ἑπτά.

ΚΟΖΑΚ-ΣΙΜΩΝ, Δέσνεβ, ἐπίσημος θαλασσοπόρος Ρῶσσος. Υπό τήν ὁδηγίαν τούτου ἐξῆλθον ἀπό τάς ἐκβολάς τοῦ Κολύμα ἑπτά μικρά πλοῖα Ρωσσικά, διά νά περιπλεύσωσιν ἀκριβῶς τά ἀνατολικοβόρεια τῆς Ασίας ἄκρα. Τρία μόνον τούτων ἠδυνήθησαν νά διαπλεύσωσι τόν πορθμόν, τόν διαιροῦντα τόν παλαιόν κόσμον ἀπό τόν νέον. Ο Δέσνεβ εὗρε τότε ἐλεύθερον ἀπό πάγους τό ἀνατολικοβορειότατον τῆς Ασίας ἀκρωτήριον, τό καλούμενον Ρωσσιστί Τσουχοτσκοΐ--Νός. Εἰς τούς μετά ταῦτα ὅμως περίπλους δέν εὑρέθη ἐκεῖ ἡ θάλασσα χωρίς πάγους. Ο Δέσνεβ λοιπόν ἔφθασεν ἕως τόν Αναδίριον κόλπον, καί ἀπήλαυσε τήν δόξαν, ὅτι πρῶτος περιέπλευσε τό ἀνατολικοβόρειον τῆς Ασίας ἄκρον· Ἔζη δέ τό 1648. Μ. Χ.

ΚΟΖΑΣ, Βαλδασάρης, ἐγεννήθη εἰς τήν Νεάπολιν, ἐκλέχθη Πάππας τό 1410. καί ἐπωνομάσθη Ιωάννης κγ'. Πρίν νά ἔμβῃ εἰς τό ἱερατικόν τάγμα ἦτο πειρατής· ἔγινε Καρδινάλης εἰς τήν Βολωνίαν· εἶχεν ἁρπάσει μίαν γυναῖκα, μέ τήν ὁποίαν συνέζη φανερά, καί ὅταν ἦτο Πάππας. Τό 1414. τόν κατεβίβασαν ἀπό τόν θρόνον, εἰς τόν ὁποῖον εἶχεν ἀναβῇ διά τῶν χρημάτων.

ΚΟΪΝΟΣ, ἀνδρεῖος στρατηγός τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, ὅσις ἀπέθανεν ἐπιστρέφων ἀπό τήν ἐκστρατείαν τῶν Ινδῶν.

ΚΟΪΝΤΟΣ, Καλαβρός, ἢ Σμυρναῖος· εἷς τῶν νεωτέρων ποιητῶν· ἔζη περί τό 518. εἶναι ὁ συγγραφεύς ἑνός ποιήματος, Ομήρου παραλειπόμενα ἐπιγραφόμενον, τό ὁποῖον ἀποπληροῖ τά τῆς Ιλιάδος· ἐξιστοροῦν τά τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀπό τόν θάνατον τοῦ Εκτορος μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ελλήνων εἰς τήν Ελλάδα. Ο Βησσαρίων Καρδινάλης εὗρεν εἰς τήν Καλαβρίαν τό ποίημά του ἐν χειρογράφοις, καί ἐκ τούτου ὑποθέττουσιν αὐτόν Καλαβρόν, ἄλλοι δέ τόν θέλουσι Σμυρναῖον ἐπιστηριζόμενοι εἰς τούς ἰδίους του στίχους. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐχρημάτισε γραμματικός εἰς τήν Σμύρνην, καθ' ὃν καιρόν ἤκμαζε καί ὁ Κόλουθος. Τό ἡρωϊκόν του ποίημα σύγκειται ἀπό βιβλία 14. τά ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ παρά τῷ Αλδῳ τό 1569.

ΚΟΙΡΑΤΑΔΑΣ, Θηβαῖος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐκστρατείαν. Ξενοφ.

ΚΟΙΣΥΡΑ, Ἀθηναία, εὐγενὴς καὶ πλουσία, γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος, καὶ μήτηρ τοῦ Μεγακλέους καὶ Λαριάχου, ἥτις ἐχρημάτισε περιβόητος εἰς τὴν ὀκνηρίαν, μεγαλόφρων καὶ κοσμήτρια.

ΚΟΚΚΩΝΑΣ, Βυζάντιός τις ὀπαδὸς τοῦ περιβοήτου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβονοτειχίτου. Λουκ.

ΚΟΛΑΙΟΣ ὁ Ἀθμνιος, περιηγητής. Οὗτος ἐκοινολόγησε τὰ περὶ τῆς Τυρρηνίας καὶ Λιγουρίας, καὶ ἔπλευσε πρῶτος τῶν Ἑλλήνων τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Ἐζη τὸ 804. Π.Χ.

ΚΟΛΑΞΑΪΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παραλάται λεγόμενοι, Λαὸς Σκυθικὸς. Ἡρόδ.

ΚΟΛΒΕΝΙΟΣ Πέτρος, ἔνδοξος γεωγράφος. Οὗτος περιῆλθε τὸ Εὐξείνου Πόντου ἀκρωτήριον, καὶ ἐκοινολόγησε τότε τὰς τελειοτέρας γνώσεις τοῦ μέρους τούτου τῆς Ἀφρικῆς. Ἐζη τὸ 1700, Μ.Χ.

ΚΟΛΙΝΗΣ Γάσπαρος, σχολάρχης τῆς Γαλλίας· εἷς ἀπὸ τοὺς ζηλωτὰς Γαλβανίσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κάρλου τοῦ θ'. Ἀπὸ αὐτὸν ἤρχισεν ἡ φθορὰ τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου· τὴν 24. Αὐγούσου. 1572. τὸν ἐφόνευσαν μέσα εἰς τὸ ὁσπήτιόν του· τὸ δὲ πτῶμά του ἔρριψαν ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ τὸ ἔσυραν εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Παρισίου μὲ μεγάλην καταισχύνην. Μετὰ τὴν δολοφωνίαν ταύτην τὰ Παρίσια καὶ ὅλη ἡ Γαλλία ἔπλευσεν εἰς τὸ αἷμα, περιπεσοῦσα εἰς πεισματώδη καὶ ἀπάνθρωπον ἐμφύλιον πόλεμον.

ΚΟΛΛΑΤΙΝΟΣ, Λούκιος Ταρκύνιος, ὁ ἀνὴρ τῆς Λουκρατίας τῆς βιασθείσης ὑπὸ τοῦ Σέξτου, υἱοῦ τοῦ Ταρκυνίου Σουπέρβου. Οὗτος ἐξάλθη ὁ αἴτιος τοῦ δράματος διὰ τοὺς ἀδιακρίτους ἐπαίνους, τοὺς ὁποίους ἔλεγε περὶ τῆς Λουκρατίας· ὡς τόσον συνακολουθήσας τὸν Βροῦτον εἰς τὴν ἐκδίκησιν, συνήργησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐξωρίαν τοῦ βασιλέως, καὶ ἐχειροτονήθη μετ' αὐτοῦ Ὑπατος κατὰ τὸ 509. Π. Χ. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς κατήγετο ἀπὸ βασιλικὸν αἷμα καθηρέθη μετ' ὀλίγον καιρόν.

ΚΟΛΛΕΟΝΗΣ, Βαρθολομαῖος, ἀπὸ τὴν Πέργαμον, πόλιν τῆς Ασίας ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων τῆς Βενετίας κατὰ τοῦ Δούκα Φιλίππου Βοσκόντου. Ἐξάλη ἔπειτα μετὰ στρατεύματά του κατὰ τῶν Τουρκῶν. Ἀπέθανε τὸ 1475. Ἡ διοίκησις τῆς Βενετίας, δι' ἀμοιβὴν τῶν ἀνδραγαθημάτων του, ἔστησεν εἰς τιμήν του ἓν ἔφιππον ἄγαλμα χάλκινον· οὗτος πρῶτος μετεχειρίσθη κανόνια εἰς πεδιάδα.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ Χριστόφορος, τολμηρότατος περιηγητής, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρει τὰ πρωτεῖα ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Γεωγραφικῶν ἀνακαλύψεων. Ἐζη τὸ 1490. Μ. Χ. Ἐγεννήθη εἰς ἓν χωρίον τῆς Γένοβας. Οὗτος ἐπιστηριζόμενος ἐπὶ τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς σχῆμα καὶ τὴν θέσιν τῆς Ασίας, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὡς ἐκτεινομένην πολὺ ἀνατο-

λικώτερον, ἐπληροφορήθη δὲ ἐπιμόνου νην, ὅπου ἀπέβη πρῶτος ὁ Κολόμβος, ὅτι πρὸς δυσμὰς δύναται νὰ ἀνακαλυφθῇ ἡ εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας βραχυτάτη καὶ ἐνθυτάτη ὁδός. Τὴν γνώμην αὐτοῦ ταύτην προσέβαλε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Πορτογαλλίας· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠτιμάσθη διὰ τῆς δολιότητος καὶ χαμερπείας τῶν ἐκεῖ τότε αὐλικῶν, κατέφυγεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἱσπανίας· ὅθεν μετὰ πολλοὺς ματαίους ἀγῶνας ἔλαβε τελευταῖον παρὰ τῆς βασιλίσσης τῆς Καστιλίας Ἰσαβέλλας τρία μικρὰ πλοῖα. Ταῦτα ἑτοιμάσας κατὰ μέρος δὲ ἰδ.ων ἐξόδων, καὶ κινηθεὶς τῇ 3 Αὐγούστου τοῦ 1492. ἔτους ἀπὸ τοῦ λιμένος Πάλου, ἔφθασεν εἰς τὰς Καναρίους νήσους. Τῇ δὲ 6. τοῦ Σεπτεμβρίου κινήσας ἀπὸ τῆς Γομέρας νήσου πρὸς δυσμὰς εἰσῆλθεν εἰς τὸν μέχρι τότε ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου διαπλευσθέντα Ὠκεανόν, καὶ οὕτως ἤρχισε μὲ ἐλπίδα καὶ θάρρος τὸν μᾶλλον ἐπικίνδυνον καὶ τολμηροτάτην θαλασσοπορίαν, ἀφ' ὅσας ποτὲ ἐπεχείρισεν ὁ ἄνθρωπος. Ἐντὸς 30 ἡμερῶν διέπλευσεν ἕως 3000. Θαλάσσια μίλια τῆς Ἰταλίας, ἀπευθυνόμενος σχεδὸν διηνεκῶς πρὸς δυσμάς. Ἀλλ' ἐνῷ ἤγγιζε τοσοῦτον εἰς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ματαιωθῶσιν οἱ κόποι του, καὶ νὰ χάσῃ τὰ βραβεῖα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πνεύματος, διὰ τῆς στασιάσεως τῶν ἀνυπομονήτων καὶ ἀπελπισμένων αὐτοῦ ναυτῶν. Τῇ 12. τοῦ Ὀκτωβρίου, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ εἶδον τὸν πρῶτον τόπον τοῦ Νέου κόσμου, τὴν Λουκαΐαν νῆσον Γουαναχάνη, ὅπου ἀπέβη πρῶτος ὁ Κολόμβος, ἧτις ὡσαύτως τὴν παρελθοῦσαν νύκταν ἴδε πρῶτος περιφερόμενον φῶς ἐπ' αὐτήν. Ὁ Κολόμβος ἐπιμένων εἰς τὴν ἑαυτοῦ θεωρίαν ὑπέλαβε τὴν ῥηθεῖσαν νῆσον, ὡς ἐσχάτην τῶν Ἰνδιῶν, καὶ ὄχι ἄλλου τινὸς νεωστὶ ἀνακαλυφθέντος τόπου. Ἐκ δὲ τῆς ἀπάτης ταύτης ἐπεκράτησεν ἔκτοτε νὰ ὀνομάζωνται ἡ ἐν τῷ Μεξικανικῷ κόλπῳ κείμεναι νῆσοι, Δυτικαὶ Ἰνδίαι, τὸ ὁποῖον ὄνομα σώζουσι καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ὡς μνημεῖον τῆς ἀρχαίας ἐκείνης πλάνης. Ἡ πενία ὅμως τῶν κατοίκων ἔφερε τὸν Κολόμβον εἰς ὑποψίαν, ὅτι αὕτη ἦν νῆσος δὲν ἦτο μέρος τῶν χρυσοπλούτων Ἰνδιῶν. Ὅθεν ἐρωτῶν αὐτοὺς περὶ χρυσίου, ἔμαθεν ὅτι εὑρίσκεται μεσημβρινώτερον, καὶ πλεύσας ἐκεῖσε, ἀνεκάλυψε τινὰς Λουκαΐας νήσους, καὶ προσέτι τὴν Κούβαν καὶ Ἱσπανιόλαν, ὅπου κατέθεσε τὴν ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ πρώτην Εὐρωπαϊκὴν ἀποικίαν, τὸ φρούριον Ναβιδάδ. Τῇ δὲ 15. Μαρτίου τοῦ ἀκολούθου ἔτους ὑπέστρεψεν πάλιν εἰς τὸν λιμένα Πάλου, ὅπου καὶ ἐκηρύχθη μέγας ναύαρχος καὶ ἀντιβασιλεὺς τοῦ Νέου Κόσμου. Κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ πλοῦν, ἀνεκάλυψε τὰς Καραΐβας νήσους, τὸ Πορτορίκον καὶ τὴν Ἰαμάϊκαν, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἱσπανοί τινες τότε φθονοῦντες τὴν δόξαν τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρός, τὸν κατηγόρησαν εἰς τὴν βασίλισσαν, καὶ διὰ προσαγῆς της τὸν ἔφεραν σιδηροδέσμιον εἰς τὴν Ἱσπανίαν καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς φυλακὴν 4.

χρόνους. Μετὰ ταῦτα ἐφάλη πάλιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου κατὰ τὸν τρίτον αὐτοῦ περίπλουν, ἀνεκάλυψε τὰς νήσους Τρινιτὰν, καὶ Μαργαρίταν, τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὁρινόκου, καὶ τὴν ξηρὰν τῆς Ἀμερικῆς, ἤτοι μέγα τι μέρος τῶν παραθαλασσίων τῆς Γουϊάνης, καὶ Τερραφίρμας. Τότε ἐπληροφορήθη, ὅτι δὲν ἦτο κατὰ τὰς ζητουμένας Ἰνδίας, ἤλπιζεν ὅμως ὅτι αὗται κεῖνται ἀντίπεραν τοῦ τόπου τούτου· ὅθεν ἠγωνίζετο νὰ εὕρῃ τινὰ πορθμὸν, διαιροῦντα τοὺς δύω τόπους. Τοῦτον δὲ ζητῶν ἀνεκάλυψε κατὰ τὸν τέταρτον αὐτοῦ πλοῦν τὸν Δάριον Ἰσμὸν. Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ὁ περίφημος οὗτος ἀνὴρ τὸ 1506. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 64. χρόνων, ἀφήσας μεγάλην λύπην εἰς τοὺς ὀπαδούς του καὶ εἰς ὅλους σχεδὸν· Οὗτος ὁ περιβόητος ἀνὴρ ἔγινεν αἰτία νὰ πλουτισθῇ μεγάλως ἡ Ἱσπανια καὶ κατὰ τὴν πρόσοδον καὶ κατὰ τὰς χώρας, διότι ἀφοῦ ὁ Κολόμβος μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν· ὁ τότε βασιλεὺς αὐτῆς Φερδινάνδος ὁ ἐπονομασθεὶς Καθολικὸς, ἔπεμψε πρεσβείαν πρὸς Πάππαν Ἀλέξανδρον τὸν ἕκτον, ζητῶν παρ' αὐτοῦ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς Ἱσπανικῆς δεσποτίας, ἐπὶ τοὺς ἀνακαλυφθησομένους εἰς τὸ ἑξῆς τόπους. Ὁ δὲ Πάππας συγκατανεύσας εἰς τοῦτο, κατέγραψεν ἐπὶ μιᾶς γεωγραφικῆς σφαίρας ἕνα μεσημβρινὸν 100. μίλια δυτικώτερον τῶν Ἀζωρίων νήσων, καὶ ἐθέσπισε μετὰ τελετῆς, ὅτι πάντες οἱ πρὸς δυσμὰς τοῦ μεσημβρινοῦ τούτου ἀνακαλυφθησόμενοι τόποι, νὰ διαμένωσι κτῆμα αἰώνιον τῆς Ἱσπανίας. Ἀπὸ τὰς ἀνακαλύψεις τούτου τοῦ τολμηροτάτου ἀνδρὸς ἐπήγασαν μεγάλαι καὶ παράδοξοι μεταβολαὶ εἰς τὸν Κόσμον. Τότε οἱ ἄνθρωποι ἐγνώρισαν τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ μέγεθος τῆς γηΐνου σφαίρας· τότε εἶδον πραγματικῶς τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς σχῆμα πρὸ πολλοῦ ἀμφισβητούμενον. Εἶδον μὲ ἀπορίαν διάφορα γένη ἀνθρώπων ἕως τότε ἄγνωστα· διάφορα καὶ νεοφανῆ εἴδη φυτῶν καὶ ζώων. Ἡ Εὐρώπη κατεπλουτίσθη ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα τοῦ Νέου Κόσμου, καὶ ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τῶν Ἰνδιῶν· ἡ Ναυτικὴ καὶ τὸ ἐμπόριον ἔκαμον γιγαντιαίας προόδους καὶ αὐξήσεις· ἡ τούτων αὔξησις ἐπροξένησε μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὰ ἤθη, εἰς τὰς ἰδέας καὶ εἰς τὸ πολίτευμα τῶν ἀνθρώπων· ἡ Ἰατρικὴ κατεπλουτίσθη μὲ πολύτιμα καὶ ζωοπάροχα ἰατρικὰ φάρμακα εἰς τοὺς παλαιοὺς ἄγνωστα. Ἡ φυσικὴ ἱστορία ὑπερηυξήνθη μὲ νέα προϊόντα τῆς φύσεως κ. τ. λ. Δικαίως λοιπὸν ὁ ὑπερθαύμαστος οὗτος ἀνὴρ πρέπει νὰ θυμάζηται καὶ νὰ ἐπαινῆται ὑπερβαλόντως.

ΚΟΛΟΥΘΟΣ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἡρωϊκοῦ ποιήματος, Ἑλένης ἁρπαγὴ ἐπιγραφόμενον. Νομίζεται ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σουΐδας τοῦ ἀπὸ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Λυκοπόλεως καταγομένου· ἤκμασεν εἰς τοὺς χρόνους Ἀναστασίου βασιλέως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἀπέθανεν τὸ 518. ἀλλὰ τοῦτο ἀμφιβάλλεται, καθότι εὑρίσκεται καὶ ἄλ-

λος ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα διὰ τοῦ δύω λλ. γραφόμενος. Τὸ ποίημα δὲ τοῦτο εὗρεν ἐν χειρογράφοις εἰς τὴν Καλαβρίαν ὁ Καρδινάλης Βησσαρίων, ὁμοῦ καὶ τὸ τοῦ Κοΐντου. Ἐξεδόθη δὲ ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἀλδῳ, τὸ 1576. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΚΟΛΟΥΚΙΟΣ, Σαλουτάτος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ῥήτωρ, ποιητὴς, καὶ γραμματικὸς περίφημος. Τὰ συγγράμματά του εἰς τὴν Λατινικὴν διάλεκτον ἔχουν μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανε τὸ 1406.

ΚΟΛΟΥΜΕΛΑΣ, ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν, φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἔνδοξος· ἐσύνθεσεν ἓν ποίημα γεωργικὸν εἰς 12. βιβλία, καὶ ἕτερον περὶ δένδρων, καὶ κήπων. Ἔζη τὸ 40. Μ. Χ.

ΚΟΛΩΦΩΝΙΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως, θυσιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν Θεῶν ἐν Ἀθήναις, κατ᾽ ἄλλους δὲ καλεῖται Χθονία.

ΚΟΜΑΡΤΗΣ, κυβερνήτης τοῦ ἐνδόξου περιηγητοῦ Ἰωάννου Δενής. Οὗτοι ταξειδεύσαντες εἰς τὴν Νεοφουτλανδίαν, ἐξέθεσαν πίνακα Γεωγραφικὸν αὐτῆς. Ἔζη περὶ τὸ ἔτος 1506. Μ. Χ.

ΚΟΜΒΑΜΒΟΣ, νεανίας τις ὡραῖος, ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου Νικάνορος, ὅστις λέγεται ὅτι εὐνουχίσθη ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συνοδεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότου του εἰς μίαν ὁδοιπορίαν. Λουκ.

ΚΟΜΙΣ Φράνσες Βαίκων, Ἄγγλος, ἔνδοξος καὶ περίφημος φιλόσοφος. Ἀπέθανε τὸ 1626. Μ. Χ.

ΚΟΜΜΟΔΟΣ, Λούκιος Αὐρήλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 161. Μ. Χ. ἦτον υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, καὶ Φαυστίνης. Μετ᾽ ὀλίγας ἡμέρας, ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ πατήρ του ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ κατὰ τὸ 180. Εἶχε διδασκάλους τῆς Ἠθικῆς σοφοὺς καὶ φρονίμους, ἀλλ᾽ ἡ ἀκάθεκτος ὁρμὴ τῆς νεότητός του τὸν ἀπεκατέστησεν ἄλλον Νέρωνα· ἠφάνισε τοὺς λαμπροτέρους ἄνδρας τῆς Ῥώμης, κατεδίωξε τοὺς Χριστιανοὺς μὲ σκληρότητα, καὶ εἶχε τὴν Ῥώμην θέατρον σφαγῆς. Διέφθειρε τὰς ἀδελφάς του ἐνῷ εἶχε περὶ τὰς 300. παλλακίδας· ἐφαντάσθη δὲ νὰ ἀποθεωθῇ ὀνομασθεὶς Ηρακλῆς υἱὸς τοῦ Διός· ἠπείλησε τοὺς μὴ δεχθέντας τὴν ἀποθέωσίν του μὲ τὸν ἔσχατον κίνδυνον, καὶ ἀναισχύντως ἐλάμβανε πρόσωπον ὑποκριτοῦ εἰς τὸ θέατρον. Ἐπειδὴ δὲ ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ ἐπισάτης τοῦ θεάτρου ἔμελλε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ ἓν τοιοῦτον παράλογον κίνημα, προλαμβάνων ἔγραψε ψήφισμα, νὰ φονεύωνται ὅσοι ἤθελαν τολμήσει νὰ τὸν ἀναφέρουν περὶ τούτου· μία δὲ τῶν ἐρωμένων του Μαρτία τοὔνομα τῷ ἐπροσφερε μετὰ τὸ λουτρὸν ἓν φαρμακωμένον ποτὸν, τὸ ὁποῖον ποιὼν ἔμεσε, ὑποπτευθέντος δὲ μήπως διασωθῇ τὸν ἔπνιξαν τὸ 192. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 31. χρόνων.

ΚΟΜΠΑΝΙΩΝ Γάλλος ἔνδοξος, οὗτος ἐπορεύθη ἀπὸ τῆς Σενεγάλης εἰς τὴν Χρυσοφόρον γῆν τοῦ Βαμβούκ, καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰ μέρη. Ἀφῆκε ἓν γεωγραφικὸν σύγγραμμα τῶν τόπων τούτων

καὶ πολυτογραφίαν. Ἔζη τὸ 1718. Μ. Χ.

ΚΟΜΠΙΑΟΒ Δημήτριος Γῶσσος περιηγητής. Οὗτος διαπλέων κατήντησεν εἰς τὸ τοῦ Ἀνατολικοῦ Ὠκεανοῦ Ὀχότιον πέλαγος. Ἀνεκάλυψε πολλὰς χώρας. Ἔζη τὸ 1590. Μ. Χ.

ΚΟΝΝΑΣ, αὐλητής, ὅστις ὑπήγαινε συχνὰ εἰς τὰ συμπόσια ἐξολισμένος· οὗτος πολλάκις ἐξεφανώθη εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας μὲ κλάδον ἀγριελαίας, διὰ τὸ ὁποῖον τὸν ἐκατηγόρει ὁ Κρατῖνος.

ΚΟΝΔΑΜΙΝΗΣ Γάλλος, φυσιολόγος ἄριστος. Ἔζη τὸ 1736. Μ. Χ. Οὗτος πρῶτος τῶν Γάλλων ἤρχισε τὴν ἀξιόλογον καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν ὑπὸ τὸν Ἰσημερινὸν καὶ τὸν Πολικὸν κύκλον εἰς ἐξιχνίασιν τοῦ σχήματος τῆς γῆς. Οὗτος κατεμέτρησεν αὐτὰς ὁμοῦ μὲ ἄλλους φυσικοὺς καὶ Ἀστρονόμους κατὰ τὴν Περοῦ τὸ 1736. Μ. Χ. Διαπλεύσας δὲ τὸν Μαραγγιόνα, καὶ ὁρμηθεὶς ἀπὸ τῆς Περοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐξέθεσε Γεωγραφικὸν πίνακα τοῦ Μαραγγιόνος, πολὺ ὀρθώτερον τοῦ πατρὸς Φριζίου.

ΚΟΝΔΑΜΙΝΗΣ, Κάρλος, περίφημος μαθηματικὸς, φυσιολόγος, καὶ ἀστρονόμος. Ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1701. περιῆλθε τὴν Ἰταλίαν Ἀγγλίαν καὶ Ἀμερικὴν· συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς περιηγήσεως του, τὴν ὁποίαν ἔγουν εἰς ὑπόληψιν.

ΚΟΝΔΙΛΙΑΚ Στέφανος, φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἄριστος· συνέγραψε Λογικήν. Ἀπέθανε τὸ 1780.

ΚΟΝΔΟΡΚΕΤΗΣ, ἐξ ἀπορρήτων διὰ βίου τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, φονευθεὶς τὸ 1794. διὰ νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀποστατῶν. Οὗτος ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα· εἶχεν ἀνταπόκρισιν μὲ τοὺς μεγαλητέρους συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνός του.

ΚΟΝΝΙΔΗΣ, παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἀνατροφῆς ταύτης τοῦ βασιλέως των, ἐτίμησαν μετὰ θάνατον ὡς Ἥρωα, θύοντες εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν πρὸς τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησέως ἕνα κριὸν Πλούτ.

ΚΟΝΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Μητροβίου, κιθαρῳδὸς, ἐν Ἀθήναις, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν Μουσικήν. Πλάτ.

ΚΟΝΣΟΛΟΣ Γεώργιος Χεῖος Δανὶς τὸ γένος. Ἐχρημάτισε μέγας μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγητῶν Δανῶν. Ὅθεν καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Οὗτος περιῆλθε τὸ Μαρόκον, καὶ τοὺς ἐνδοτοτέρους αὐτοῦ ἀγνώστους τόπους· ἔζη 1760. Μ. Χ.

ΚΟΝΤΑΡΙΝΗΣ, Γάσπαρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν. ἀστρονόμος, φιλόσοφος, πολιτικὸς, καὶ μαθηματικὸς· συνέγραψε καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἐπιστημῶν. Ἀπέθανε τὸ 1532.

ΚΟΝΤΙΝΗΣ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Ὑπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔχων φιλίαν μὲ τὴν Πριγγιπέσσαν διωρίσθη διοικητὴς τῆς Νορμανδίας ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἐπρόσταξε νὰ τὸν φυλακώσωσιν, ὁ δὲ λαὸς ὥρμησεν ἐναντίον του, καὶ τὸν κα-

τέκοψε. Η σύζυγός του Λεονώρα θυγάτηρ τῆς τροφοῦ τῆς βασιλίσσης Μαρίας, ἐφυλακώθη καταδικασθεῖσα καὶ αὐτὴ εἰς θάνατον, ἕνα μῆνα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της τὸ 1617. διότι διὰ μαγικῆς ἔπεισε τὴν βασίλισσαν νὰ κλίνῃ εἰς τὰ νεύματά της.

ΚΟΝΦΥΚΙΟΣ, νομοθέτης τῶν Σινῶν. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Χαμπίγγον, ἀπὸ λαμπρὸν γένος· ἐσάθη φιλόσοφος καὶ νομοθέτης. Εἰς τὸ φιλοσοφικὸν του σχολεῖον εἶχεν ὑπὲρ τοὺς τρεῖς χιλιάδας μαθητὰς· τόσον σέβονται τὸ μνημόσυνόν του οἱ Σῖναι, ὥςε πολλοὶ ἐνόμισαν, ὅτι προσφέρουσι θείας τιμὰς εἰς αὐτόν. Τὰ Ηθικὰ καὶ Φιλοσοφικά του συγγράμματα ἀποδεικνύουσι τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἀπέθανε τὸ 473. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 73. χρόνων.

ΚΟΝΩΝ, ἦνθει τὸ 84. Π. Χ. ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου. Συνέγραψε πεντήκοντα διηγήσεις, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Φώτιος ἐν τῷ 186. Κώδικι. Ητο καλὸς γραμματικός. Αὗται ἐξεδόθησαν Ελληνο-λατινιστὶ μετὰ σημειώσεων ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ Γαλέου ἐν τῇ ἱστορίᾳ του ἐν Παρισίοις τὸ 1675. καὶ ἐν Αλῃ τῆς Σαξωνίας.

ΚΟΝΩΝ, περίφημος στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, πολεμήσας ἀνδρείως κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ διασωθεὶς μὲ ὀλίγα πλοῖα εἰς τὴν Κύπρον· οἱ Αθηναῖοι συμμαχήσαντες μὲ τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, παρέδωκαν τὴν διεύθυνσιν τοῦ στόλου του ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κόνωνος, ὅςις λαβὼν αὐτὸν τὸν Περσικὸν στόλον, ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν περίφημον ναυμαχίαν πλησίον τῆς Κνίδου ἐν Καρίᾳ· ἐκεῖθεν ἐλθὼν εἰς τὰς Αθήνας, ἀνῳκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ διὰ δαπάνης τῶν Περσῶν, ἀνήγειρε τὰ μακρὰ τείχη, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου εἶχε καταδαφίσει ὁ Λύσανδρος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ.

ΚΟΞΙΑ, ἐπίσημος περιηγητής. Οὗτος προχωρῶν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αρκτικῆς Αφρικῆς, ἀνεκάλυψε πολλὰς χώρας καὶ πέριξ νήσους.

ΚΟΞΙΟΣ, Αγγλος ναύαρχος. Περιῆλθε τὸ Βουρμανὸν βασίλειον εἰς τὴν Ασίαν, μὲ ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Ἔζη τὸ 1797. Μ. Χ.

ΚΟΟΚ Γιάκομος, Αγγλος τὸ γένος, ἀείμνηστος περιηγητής. Ἔζη τὸ 1768. Μ. Χ. Οὗτος ἐξετέλεσε τρεῖς περίπλους ἐντὸς τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ κατὰ σκοποὺς διαφόρους· ἤγουν νὰ ἐξετάσῃ τὰ πελάγη αὐτοῦ καὶ τὰς νήσους ἀκριβέστερον· νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν τότε διεξαζομένην ἄγνωστον Μεσημβρινὴν γῆν, καὶ τελευταῖον νὰ πλεύσῃ ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον, εἰς εὕρεσιν ἀρκτικοῦ διάπλου. Καὶ τοὺς τρεῖς τούτους σκοποὺς ἔφερεν εἰς τέλος καθ' ὅσον ἐσυγχώρησεν αὐτῷ ἡ φύσις, καὶ αἱ δοθεῖσαι αὐτῷ διαταγαί. Κατὰ τὸν πρῶτον αὐτοῦ περίγειον πλοῦν τὸ 1763. ,ἀνεκάλυψε τὰς Εταιρικὰς νήσους, ἐξ ὧν ἦσαν γνωσταὶ μόνον ἡ Οταΐτη, καὶ ἡ Κίμεος, καὶ ὅλην τὴν Νέαν Ζεελανδίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέδειξεν πρῶτος σύνθετον ἐκ δύω νήσων, καὶ διέπλευσε τὸν μεταξὺ αὐτῶν

πορθμόν. Ετι δὲ ἐξιχνίασε τὰ ἀνατολικὰ παραθαλάσσια τῆς Νέας Ολλάνδας ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον, ἐπέκεινα τῶν 25. μοιρῶν τοῦ πλάτους, καὶ τὸν τὴν Νέαν Ολλανδίαν ἀπὸ τῆς Νέας Γουϊνέας διαιροῦντα ἀρκτικὸν πορθμόν, τὰ ὁποῖα ὅλα ἦσαν ἄγνωστα ὅλως διὰ ὅλου, καὶ ὠνόμασεν αὐτὰ Νέαν Νοταβαλλεσίαν. Κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ περίγειον πλοῦν τὸ 1772. Μ. Χ. ἀπέδειξεν ἀνύπαρκτον, τὴν μέχρι τότε ἐξ ὑποθέσεως ἐπὶ τῶν Γεωγραφικῶν πινάκων παρισανομέ νην μεγάλην Ηπειρον, περὶ τὸν μεσημβρινὸν πόλον. Οὗτος ἀνεκάλυψεν ὅλον τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν νέων Εβρίδων, τὴν νέαν Καληδονίαν, τὰς Φιλικὰς νήσους καὶ τὴν μεσημβρινὴν Γεωργίαν. Περιέπλευσε τὸν μεσημβρινὸν πολικὸν κύκλον, καὶ προέβη τρεῖς ἐντὸς αὐτοῦ, ὅπου ἐκτὸς τῆς μεσημβρινῆς Θούλης, καὶ τῆς μεσημβρινῆς Γεωργίας, δὲν εἶδεν ἴχνη ἄλλου τινὸς τόπου, εἰμὴ παγετοὺς ὑπερμεγέθεις· ὥστε ἐξελήφθη ἔκτοτε ἀπὸ τῆς φαντασίας τῶν γεωγράφων ἡ πολυθρύλλητος Μεσημβρινὴ ἄγνωστος γῆ. Ανεκάλυψε πολλὰς ἀφόρους καὶ πετρώδεις νήσους, καὶ τὴν Σαυδβιχίαν γῆν, καὶ ὑπέσρεψεν εἰς τὴν Αγγλίαν, τὸ 1775. Κατὰ τὸν τρίτον αὐτοῦ περίπλουν ἡ οὐσιωδεσέρα ὠφέλεια ὑπῆρξεν αὕτη· ἠρεύνησεν ἀκριβέσερον τὴν Κεργουελίαν γῆν, τὴν Βανδιμίαν γῆν καὶ τὰς νέας Εβρίδας· ἀνεκάλυψε τὰς Χριστουγεννησίους νήσους, τὰς Σαυδβιχίας νήσους· περιέπλευσας δὲ τοὺς δυτικοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Αμερικῆς, ἀπὸ τοῦ Μπλαγγου ἀκρωτήριου μέχρι τῆς 71. μοίρας τοῦ ἀρκτικοῦ πλάτους· ἀνεκάλυψε, καὶ ὠνόμασε τοὺς πορθμοὺς Νούτκαν καὶ Σανδβίχιον, τὸν μέγαν ποταμὸν Τουναγένην, καὶ πολλὰ ἀκρωτήρια καὶ κόλπους, ὅπου ἂν δὲν ἠμποδίζετο ὑπὸ τῆς πυκνῆς ὁμίχλης, ἤθελεν ἐρευνήσει ἀκριβέσερον. Εξιχνίασε, προσδιώρισε καὶ ἐννόησε πρῶτος τὸν μεταξὺ τοῦ νέου καὶ τοῦ παλαιοῦ κόσμου πορθμόν, τὸν ὁποῖον διέπλευσαν πρὸ αὐτοῦ ὁ Δέσνιεβ καὶ ὁ Βέριγγος, ἄλλα δὲν ἐγνώρισαν ὡς πορθμόν, οἱ ἐκεῖ ὅμως παγετοὶ δὲν ἐσυγχώρησαν αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ ἀρκτικώτερον. Μετὰ ταῦτα ἐζήτησε παντοχόθεν ἀντίπεραν αὐτοῦ τοῦ πορθμοῦ, διάπλουν τινα μεταξὺ τῶν παγετῶν, ἀλλὰ ματαίως, καὶ προσδιώρισε πολλὰς Γωσσικὰς νήσους ἀκριβέσερον. Στραφεὶς δὲ εἰς τὰς Σανδβιχίας νήσους, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς Οβαΐας, τὸ 1779. τῇ 10. Φευρουαρίου, καὶ ἀφῆκε μεγάλην λύπην εἰς ὅλους

ΚΟΟΚΙΟΣ Εδουάρδος, θαλασσοπόρος Αγγλος ἔνδοξος Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν μετὰ τοῦ Αγγλου Βοότη Ρυγέρου ἅπασαν τὴν γῆν, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη. Ηρεύνησεν ἀκριβῶς τὰ μέρη τῆς γῆς, καὶ ἐξέθεσεν γεωγραφικὸν Ατλαντα ἀκριβῆ· ἐξέτεινεν πολλὰ τὴν Γεωγραφίαν καὶ πολιτειογραφίαν. Ἐζη τὸ 1710. Μ. Χ.

ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΣ Νικόλαος, λαμπρὸς, ἀστρονόμος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Τόρνον, πολιν τῆς Προυσίας τὸ 1473. Οὗτος εἰς τὴν Ασρονομίαν του ἔχει ἰδιαίτερον

πλανητικὸν σύστημα. Ἀπέθανε τὸ 1543. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων· ἐξάθη καὶ διδασκαλος τῆς Ἰατρικῆς καὶ Μαθηματικῆς εἰς τὴν Βολωνίαν, καὶ Ῥώμην.

ΚΟΠΡΕΥΣ, κήρυξ τοῦ Εὐρυσθέως· ἐστάλη εἰς τὰς Ἀθήνας ἵδιὰ νὰ παρακινήσῃ τοὺς Ἀθηναίους νὰ διώξωσι τοὺς Ἡρακλείδας, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐφόνευσαν.

ΚΟΠΣΤΟΚΗΣ Φρεδερῖκος, ποιητὴς ἄριστος· οὗτος ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν τὰ ποιήματά του, καὶ εἰς μελῳδίαν, ὁ καιρὸς ἀπέδωκεν περισσοτέραν τιμὴν εἰς αὐτὰ. Θεωρεῖται ὡς Πίνδαρος τῶν Γερμανῶν. Ἀπέθανε τὸ 1803. Μ. Χ.

ΚΟΡΑΞ, υἱὸς τῆς Ἀρεθούσης ἐκ τῆς Ἰθάκης. Λέγεται, ὅτι μίαν ἡμέραν κυνηγῶν ἔπεσεν ἔκτινος ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν· οὕτω καλεῖται καὶ τὴν σήμερον μία βρύσις εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον πρὸς τὸ δυτικόν της μέρος, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶναι ἀξιολογον.

ΚΟΡΑΞ, Συρακούσιος· ἐξάθη ὁ πρῶτος διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς τέχνης εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 500. Π. Χ.

ΚΟΡΒΟΥΛΟΝΗΣ Δουμίτσιος, ἔνδοξος στρατηγὸς Ρωμαῖος, καὶ ἐμπειρότατος τῆς πολεμικῆς· κατεδίκασεν εἰς θάνατον δύω στρατιώτας, διότι ἐδούλευον ἄοπλοι εἰς ἕνα χάνδακα ἐπὶ Νέρωνος· ὑπέταξε τὴν Ἀρμενίαν, καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς Πάρθους νὰ ζητήσωσι τὴν εἰρήνην. Ὁ Νέρων βλέπων τὴν ἀξιότητά του ἐπρόταξε νὰ τὸν φονεύσωσιν, ὅσις μαθὼν ταύτην τὴν βλιβερὰν εἴδησιν, ἐφονεύθη μόνος του τὸ 66. Μ. Χ.

ΚΟΡΔΑΪΣ Καρλόταις, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, περίφημος εἰς τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν περιέγραψε μὲ θερμὸν ἔρωτα τὴν ἐλευθερίαν, θέλων νὰ ἐξομοιωθῇ μὲ τὸν Επικρατίδην, ἐφόνευσε τὸν αἱμοβόρον Μαράτην εἰς τὸ δικαστήριον, δὲν ἀτελογήθη δὲ ἄλλο, εἰμὴ ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ καταδικάσωσι τὸν Μαράτην, φωνάζων μὲ Ηρωϊκὴν φωνὴν, ὅτι ἀτιμίαν προξενεῖ τὸ ἔγκλημα καὶ ὄχι ἡ καταδίκη. Τοῦτο συνέβη τὸ 1792.

ΚΟΡΔΟΒΑΣ Ερνανδέτης, Πορτογάλλος, περίφημος περιηγητής· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1516. Μ. Χ. Οὗτος ἠρεύνησεν ἀκριβέστερον τὴν χερσόνησον Ιακοτάνην, καὶ ἔγραψε τὴν τοπογράφίαν αὐτῆς τῆς χερσονήσου, καὶ γεωγραφικὸν πίνακα αὐτῆς.

ΚΟΡΕΑΛΗΣ Ιωάννης, ἔνδοξος Ισπανός. Περιῆλθε τὴν μεσημβρινὴν Αμερικὴν, καὶ ἔκαμε πολλὰς ὠφελίμους ἀνακαλύψεις ἐπ' αὐτῆς. Ἀφῆκε γεωγραφικὸν πίνακα, τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων τόπων. Ἔζη τὸ 1692. Μ. Χ.

ΚΟΡΕΑΛΗΣ Αρχάγγελος, μουσικὸς ἔνδοξος· διὰ τὰ ἁρμονικά του μέλη, τὸν νομίζουσιν ὡς ἀνακαινιστὴν τῆς Μουσικῆς. Ἀπέθανε τὸ 1713.

ΚΟΡΙΝΝΗ, μία τῶν περιφήμων ποιητριῶν· ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας, ἥτις ἐδιδάχθη ὑπ' ἄλλης τινὸς ποιητρίας Μύρτιδος. Ἔζη ἐπὶ Πινδάρου, νεωτέρα τὴν ἡλικίαν· αὐτὴ ἔλαβε βραβεία πεντάκις περισσότερον τοῦ Πινδάρου, καθότι ἔγραφεν Αἰολιστὶ, καὶ ὁ Πίνδαρος Δωριστὶ, ὥστε οἱ ἀκροαταὶ ἤκουον μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν τὴν διάλεκτον

τῆς Κορίννης. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων της σώζονται τινὰ λείψανα, ἐκδοθέντα ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Φουλβίου. Ἔζη τὸ 490. Π. Χ.

ΚΟΡΙΝΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, στιχουργὸς πρὸ τοῦ Ὁμήρου· οὗτος πρῶτος, λέγουσιν, ὅτι ἔγραψε περὶ τῶν Τρῳϊκῶν· Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Παλαμήδους· συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον τὸν πόλεμον τοῦ Δαρδάνου πρὸς τοὺς Παμφλαγόνας· ἀπὸ αὐτὸν ἔλαβεν ὁ Ὁμηρος ὅλην τὴν ὑπόθεσιν τῆς ποιήσεως, καὶ συνέγραψε τὰ ποιήματά του.

ΚΟΡΙΟΣ Βερνανδῖνος, ἀπὸ τὸ Μιλάνον. Παρεκαλέσθη ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον Σφόρτσα καὶ συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. Ὅταν οἱ Γάλλοι ἐκυρίευσαν τὸ Μιλάνον, οὗτος πεσὼν αἰχμάλωτος ἀπὸ τὴν λύπην του ἀπέθανε τὸ 1500. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΑΡΑ, γυνὴ περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν· ἐγνώριζε τὴν Ἑβραϊκήν, Ἑλληνικήν, Λατινικήν, Ἰταλικήν, Γαλλικήν, καὶ Ἱσπανικὴν διάλεκτον, καὶ διαφόρους ἄλλας ἐπιστήμας· ἔτι τὴν Θεολογίαν, καὶ Φιλοσοφίαν. Ἡ ἀκαδημία τοῦ Παλαβίου τῇ ἐπρόσφερε τὸν στέφανον, τῆς Φιλοσοφίας, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν εἰς τὴν μητρόπολιν. Ἀπέθανε τὸ 1684. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΕΛΙΑ, ἔνδοξος γυνὴ Ρωμαία, θυγάτηρ τοῦ Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ. Μία Κυρία Ρωμαία κατῴκησεν εἰς τὸν οἶκόν της δι' ὀλίγας ἡμέρας, ἥτις ἐπροσκάλεσε τὴν Κορνελίαν καὶ τῇ ἔδειξε τοὺς διαφόρους ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας της· αὕτη δὲ πρὸς ἀμοιβὴν τῇ εἶπεν, ἔχω εὐχαρίστησιν, καὶ θέλω νὰ ἴδῃς καὶ σὺ τοὺς ἰδικούς μου. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὑπῆγεν ἡ Κυρία διὰ νὰ τοὺς ἴδῃ· ἡ δὲ Κορνελία τῇ ἐπαρουσίασε τὰ τέκνα της λέγουσα, ἰδοὺ τὰ πλούτη μου καὶ ὁ θησαυρός μου, αὐτὰ ἀνέθρεψα μὲ μεγάλην προσοχὴν διὰ νὰ ἀναφανοῦν χρήσιμα εἰς τὴν πατρίδα. Ἔζη τὸ 193. Π. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Πούβλιος Σκηπίων. Ζ. Σκηπίων Πούβλιος Κορνήλιος.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Νέπως, ἐξ Ὀσιλίας, βιογράφος περίφημος. Σώζεται τὸ πρῶτον βιβλίον του, τὸ ὁποῖον περιγράφει τοὺς βίους τῶν ἐνδοξοτέρων Ἡγεμόνων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων· ἤνθει ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος τὸ 30. Π.Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Σεβῆρος, ἔζη τὸ 10. Π. Χ. Σώζεται ἓν ποίημά του ἐπιγραφόμενον Αἴτνη.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Οὔμαν, ἐπίσημος περιηγητὴς Ὁλλανδός. Οὗτος πρῶτος τῶν Ὁλλανδῶν ἔπλευσεν εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας· Ἔζη τὸ 1595. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ὁ Νεῖος Ὁλλανδός. Ἔζη περὶ τὸ ἔτος 1594. Ἐχρημάτισε περίφημος ἀνακαλυπτής. Οὗτος ἐζήτησεν διάπλουν τινὰ μετὰ τοῦ Βιλχέλμου Βαρέντη, περὶ τὰ ἀρκτικὰ καὶ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Ἀσίας, ὅπου καὶ ἀνεκάλυψαν πολλὰ μέρη, καὶ ἔγραψαν γεωγραφικὸν πίνακα τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀνακαλυφθέντων τόπων.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Βέεν Ὁλλανδός. Ἔζη τὸ 1601. Μ. Χ. Περιῆλθεν πολλὰς Η-

πείρους, νήσους καὶ χερσονήσους, καὶ ἔκαμε διαφόρους ἀνακαλύψεις. Ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Ἰνδίας. Αὐτὸς ἔγινε αἰτία μετὰ τοῦ Βιβράνδου Βαρβικίου καὶ συνεστήθη ἡ τῶν Ὁλλανδῶν Ἀνατολικοϊνδικὴ ἐμπορικὴ ἑταιρία. Οθεν καὶ ἀντεμοίρθη μεγάλως παρὰ τῆς Ὁλλανδίας.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Ματελιέφος, ἀπὸ τὴν Ὁλλάνδαν, ἀνακαλυπτὴς διαφόρων νήσων καὶ Ἠπείρων. Ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἔζη ἐπὶ τὸ 1605. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Πέτρος. Ζ. Πέτρος Κορνήλιος.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ὁ Σοντένης, ἀπὸ τὴν Ὁλλάνδαν. Ἔζη τῷ 1615. Μ. Χ. Ἐξάθη ἐπίσημος διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του. Οὗτος περιπλεύσας τὴν γῆν, μετέβη ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὸν μέγαν Ὠκεανὸν, διάτινος νέου πορθμοῦ, ὅστις κεῖται μεταξὺ τῶν νήσων Σταάτων, καὶ τῆς Πυρίνου γῆς. Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ὠκεανῷ ἀνεκάλυψε τὸ ἐκ τεσσάρων νήσων συνισάμενον Σουτένιον Ἀρχιπέλαγος, τὰ Ἀρκτικὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Γουϊνέας, τὴν μεγάλην Σουτενίαν νῆσον, καὶ πολλὰς ἄλλας μικροτέρας, ἐκτεινομένας κατὰ τὸ μέρος τῶν Μολούκων νήσων.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Σαέτος, ἀπὸ τὴν Ὁλλάνδαν, ἄριστος θαλασσοπόρος. Οὗτος ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὰς Μολούκας νήσους, ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν Ἰαπονίαν, διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβέστερον τὴν ἐκεῖ θάλασσαν. Διωκόμενος δὲ ἀπὸ τρικυμίας ἔφθασεν εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Γεδσόνος, ὑπὸ τὴν 42 μοῖραν ἀρκτικὸν πλάτος, καὶ πλεύσας μίλια 60· πρὸς Ἀνατολὰς, κατὰ τὸ μῆκος χιονοσκεπῶν παραθαλασσίων, ἀνεκάλυψε κατὰ τὰ Ἀνατολικὰ μέρη βουνώδη τινὰ γῆν, ὀνομάσας αὐτὴν Στακτενλάνδ. Ἐντεῦθεν διαπλεύσας αὐλῶνα τινὰ, ὅστις διεχώριζε ταύτην τὴν γῆν, ἀπὸ ἄλλην τινὰ ὀνόματι Καμπανιενλάνδ, ὠνόμασεν τὸν αὐλῶνα Βριέσιον, καὶ πλησιάσας εἰς τὸν ὀνομαζόμενον Ἐὐέλπιδα κόλπον τῆς Γεδσόνος, ὑπέστρεψεν ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἴδια. Ἔζη τὸ 1643. Μ.Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Βρουϊνος, Ὁλλανδὸς τὸ γένος. Τούτου αἱ περιηγήσεις ἐπὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Συρίαν, τὴν Παλαισίνην, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ διὰ τῆς Ρωσσίας καὶ Περσίας μετάβασις αὐτοῦ εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰσέφερον πολλὰ ὠφέλιμα εἰς τὴν Φυσιολογίαν καὶ Γεωγραφίαν. Ἔζη τὸ 1700. Μ.Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Κέλσος. Ζ. Κέλσος Κορνήλιος.

ΚΟΡΝΟΥΤΟΣ, Ζ. Φουρνοῦτος.

ΚΟΡΟΙΒΟΣ, ἐξ Ἰλιάδος· νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· ἀπ' αὐτὸν πρῶτον ἤρχισαν οἱ Ἕλληνες τὴν χρονολογίαν τῶν Ὀλυμπιάδων τὸ 770. Π. Χ. Παυσ.

ΚΟΡΟΙΒΟΣ, υἱὸς τοῦ Μύγδονος βασιλέως τῆς Φρυγίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος μὲ ἐλπίδα τοῦ νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέραν του Κασάνδραν· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Εὐριπ.

ΚΟΡΟΝΕΑΔΗΣ Βικέντιος· ἐγεννήθη

εἰς τὴν Βενετίαν, ἐξάθη περίφημος διὰ τὰς Γεωγραφικὰς χάρτας, τὰς ὁποίας ἐξέδωκε· ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1718.

ΚΟΡΡΑΔΙΝΟΣ, Πρίγγιψ ὀνομασὸς διὰ τὰς δυσχίας του· ἦτο Βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων, καὶ τῆς Νεαπόλεως, ἀνεψιὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Φεδερίκου τοῦ Β΄, καὶ υἱὸς Κάρλου τοῦ Δ΄. Οὗτος ἐζήτει νὰ ἀνακτήσῃ τὴν Νεάπολιν τὴν ὁποίαν ὁ Πάππας εἶχε δώσει τοῦ Κάρλου ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, καὶ πολεμῶν ἠχμαλωτίσθη, καὶ καταδικασθεὶς ἀπεκεφαλίσθη τὸ 1269. εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων ὁμοῦ μὲ τὸν Φεδερῖκον Δοῦκα τῆς Αὐστρίας, ὅστις συνεσράτευσε μετ' αὐτοῦ.

ΚΟΡΓΈΓΙΟΣ Αλλέγρης, Ιταλὸς, ζωγράφος· οὗτος χωρὶς νὰ σπουδάσῃ αὐτὴν τὴν τέχνην ἀπὸ περιφήμους διδασκάλους, ἐζωγράφιζεν εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἔβλεπον μὲ θαυμασμὸν οἱ περιφημότεροι ζωγράφοι. Ἀπέθανε τὸ 1513.

ΚΟΡΣΙΈΤΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος κλέπτης, ὅστις κατέκλεπτε τὴν Ρώμην καὶ τὰ περίχωρα αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ Πάππα Γρηγορίου τοῦ ιγ΄. Οὗτος ἐτόλμησε τὸ 1585. μέ τινας ἄλλους συντρόφους του καὶ εἰσῆλθεν εἰς οἴκους τινὰς, πλησίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἡ διοίκησις πληροφορηθεῖσα καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὸν πιάσῃ, ἔβαλε σκυλία κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν κατεξέσχισαν.

ΚΟΡΣΊΝΗΣ Ἐδόαρδος, Ιταλὸς, περίφημος ἀρχαιολόγος τῶν ὑπομνημάτων τῶν εὐγενῶν. Συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας, Μαθηματικῆς, καὶ Γεωμετρίας, ἀπέθανεν εἰς τὴν Πίζαν ἀπὸ ἀποπληξίαν τὸ 1765. ἐπὶ καθέδρας παραδίδων μαθήματα.

ΚΟΡΤΕΡΕΑΛΙΣ Γάσπαρις, ἔνδοξος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Οὗτος ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ ἀνακαλύψῃ διάπλουν τινὰ συντομώτερον ὁδηγοῦντα εἰς τὰς Μολούκας νήσους, Κίναν καὶ Ιαπονίαν, τὰς ἐν Ασίᾳ πλουσίας ἐπαρχίας καὶ νήσους, ἀπέπλευσε μακρὰν πρὸς ἄρκτον ζητήσας πρῶτος τὸν εἰς τοὺς μεταγενεσέρους πολυρρήλλητον δυτικοβόρειον διάπλουν. Αὐτὸς ἀνακάλυψε τὰ παραθαλάσσια τῆς Λαβραδόρου, καὶ ἐνόμισεν, ὅτι εὗρε τὴν εἴσοδον τοῦ διάπλου· ὅθεν ὠνόμασε τὸ μέρος ἐκεῖνο Ανιανὸν πορθμόν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ δοκιμὴν δὲν ὑπέστρεψεν. Ἔζη δὲ περὶ τὸ 1500. Μ. Χ.

ΚΟΡΤΈΖΗΣ Φερδινάνδος, ἔνδοξος Ισπανὸς, ὅστις μὲ 700. ἀνδρώπους ἐκυρίευσε δὶς τὸ Μέξικον, εἰς τὴν ἀτυχῆ ἐκστρατείαν τῆς Καλιφορνίας χερσονήσου τῆς Αμερικῆς ἔχασεν ὅλα του τὰ πλούτη, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς διοικήσεως· ἐπιστρέψων δὲ εἰς τὴν Ισπανίαν τὸν ἐδέχθησαν μὲ μεγάλην καταφρόνησιν, καὶ σχεδὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ὡς ἕνας ἁπλοῦς πολίτης. Ερωτώμενος ποτὲ ἀπό τινα, ποῦος εἶσαι σύ; ἀπεκρίθη, εἶμαι ἐκεῖνος, ὅστις ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν ἐπικράτειαν, τῆς ὁποίας εἶσαι ὑπήκοος, τόσας ἐπαρχίας, ὅσας δὲν εἶχε μήτε πόλεις ἐπὶ τῶν πατέρων σου. Απέθανεν εἰς ἄκραν πτωχείαν τὸ 1549. εἰς ἡλι-

κίαν 63. χρόνων.

ΚΟΡΤΗΣ, περίφημος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Οὗτος πρῶτος ἀκολουθῶν τὴν ἀνακάλυψιν τῶν Μεξικανικῶν παραλασσίων, εὗρε τὴν πρώτην εὐνομουμένην καὶ πεπολιτευμένην Αμερικανὴν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν καὶ καθυπέταξε. Οὗτος ἔπεμψε τινὰ πλοῖα διὰ τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ εἰς τὰς Μολούκας νήσους, καὶ ἄλλα νὰ ἐρευνήσωσιν ἐὰν ὁ Ισθμὸς πάναμας ὁ ἑνώνων τὴν βόρειον μὲ τὴν νότιον Αμερικὴν διαιρεῖται ὑπότινος πορθμοῦ. Ἔζη δὲ κατὰ τὸν χρόνον 1490. Μ. Χ.

ΚΟΡΤΟΝΑΣ, Πέτρος, Ιταλὸς, ζωγράφος εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης. Απέθανε τὸ 1699.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ, Ελλην τις ἐξ Αντικύρας, πόλεως τῆς Φωκίδος, ὅστις ἔδειξεν εἰς τοὺς Πέρσας διὰ τοῦ Ορους Οἴτης ἄγνωστον τινὰ ὁδὸν, φέρουσαν εἰς Θερμοπύλας. Ηρόδ.

ΚΟΡΥΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Οἰνόνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτὸν καθήμενον πλησίον τῆς Ελένης. Λυκοφ.

ΚΟΣΜΑΣ, Αἰγύπτιος, μοναχός. Νέος ὢν ἔτι ἔκαμε διαφόρους ὁδοιπορίας, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, Ινδίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη, ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον Ινδικοπλεύστης Αἰγύπτιος μοναχὸς· ἔπειτα δὲ καθησυχάσας ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ καθήμενος εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν ἄρχισε νὰ συγγράφῃ. Συνέγραψε δὲ τοπογραφίαν Χριστιανικὴν εἰς βιβλία δώδεκα, γνωμοδοτῶν εἰς αὐτὸ τὸ σύγγραμμα, ὅτι ἡ γῆ εἶναι ἐπίπεδος, καὶ ὅτι ὁ Οὐρανὸς ἐπακουμβᾷ εἰς τὰς δύω ἄκρας αὐτῆς, ὡς ἕνας βόλος ἄνωθέν της, ὅτι οἱ ἀστέρες κινοῦνται ὑπὸ τῶν Αγγέλων, ἐπιφέρων μαρτυρίαν εἰς τοῦτο τὸ δέκατον βιβλίον τῆς θείας Γραφῆς· ἀναφέρει τὸν Πατριάρχην τῆς Αλεξανδρείας Θεοδόσιον ὡς σχισματικὸν, διατρίβοντα τότε ἐν Κωνσαντινουπόλει. Συνέγραψε τὸ 547. Μ. Χ. καὶ ἐξεδόθη Ελληνο-λατινιστὶ μετὰ σημειώσεων, ὑπὸ Βερνάδου ἐν τῇ αὐτῇ συλλογῇ τῶν Πατέρων.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΟΣ Αγγελος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ποιητὴς καὶ ἱστορικὸς ἄριστος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Νεαπόλεως ἀπὸ τὸ 1250. ἕως τὸ 1489· ἐτυπώθη τὸ 1582. εἰς τὴν ὁποίαν λέγουν ὅτι ἐνησχολήθη 50. χρόνους.

ΚΟΤΤΑΣ Ιωάννης, ἐπιστήμων, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ποιητικήν· διάφοραι ἀκαδημίαι τὸν εἶχον εἰς ὑπόληψιν. εἶχεν ἀλληλογραφίαν μὲ πολλοὺς πεπαιδευμένους τοῦ αἰῶνός του.

ΚΟΤΤΑΣ Αρδερίγος, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου, τὸν ἐφόνευσαν οἱ ἱερεῖς τῆς ἐπαρχίας του τὸ 949. διότι δὲν τοὺς ἔδιδεν ἄδειαν νὰ νυμφεύωνται ἢ νὰ ἔχωσι παλλακίδας.

ΚΟΤΤΑΣ, Μάρκος Αὐρήλιος. Ζ. Μάρκος Αὐρήλιος Κόττας.

ΚΟΤΤΑΣ Κάγιος Αὐρήλιος, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ῥητόρων τῆς Ρώμης, μετὰ τὸν Κικέρωνα.

ΚΟΤΥΣ, βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τοῦ Κερσοβλέπτου, καὶ πενθερὸς τοῦ

στρατηγοῦ τῶν Αθηναίων Ιφικράτους, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα του πλούτη, τὴν ἡδυπάθειαν καὶ πλεονεξίαν· εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἦτο σύμμαχος τῶν Αθηναίων· ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, καὶ μὲ ἕνα χρυσοῦν στέφανον· ὕστερον δὲ ἐπολέμησε κατ' αὐτῶν, καὶ τέλος ἐθανατώθη ὑπὸ μιᾶς συνωμοσίας τῶν δύω του ἀδελφῶν Ηρακλείδου καὶ Πύθωνος. Δημ.

ΚΟΥΑΡΔΑΣ Βοδέγας, ἔνδοξος θαλασσοπόρος Ισπανός. Οὗτος ἐστάλη ὡς πρέσβυς παρὰ τῆς Ισπανικῆς αὐλῆς εἰς τὰ δυτικοβόρεια τῆς Αμερικῆς παραθαλάσσια, διὰ νὰ παραδώσῃ πάλιν εἰς τοὺς Αγγλους τὸν Νούτκαν πορθμόν. Ἔζη τὸ 1797. Μ. Χ.

ΚΟΥΪΓΙΝΟΣ Πέτρος Ενετός. Ἔζη τὸ 1431. Μ. Χ. ἐτιμήθη μεγάλως διὰ τὰς ἀκριβεῖς περιηγήσεις του πρὸς ἄρκτον.

ΚΟΥΪΡΟΣ, ἔνδοξος περιηγητής. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὰς νέας Εβρίδας καὶ τὰς Εταιρικὰς νήσους εἰς τὸν Ωκεανόν.

ΚΟΥΪΡΟΣ Πέτρος Ερνανδέτης Πορτογάλλος, ὑπὸ τὴν Ισπανικὴν διοίκησιν· περίφημος ἀνακαλυπτὴς καὶ γεωγράφος. Οὗτος ἐξέπλευσεν ἀπὸ τοῦ Καλάου μὲ δύω πλοῖα καὶ ἀνεκάλυψε πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν Οταΐτην, καὶ τὴν μεγάλην νῆσον, τὴν ὀνομασθεῖσαν παρ αὐτοῦ νῆσον τοῦ Αγίου Πνεύματος. Αὐτοῦ ἀφῆκε τὸ ἕνα πλοῖον ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ Λουΐου Βαέτου τοῦ Γόρρου· ὅστις ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς Νέας Γουϊνέας, καὶ τῆς Νέας Ολλάνδας ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμόν, τὸν κείμενον δυτικοβορειότερον τοῦ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ περιηγητοῦ Κοὸκ ἀνακαλυφθέντος ἐκεῖ ἄλλου πορθμοῦ. Ἔζη οὗτος μὲ μεγάλην ὑπόληψιν περὶ τὸ 1600. Μ. Χ.

ΚΟΥΡΟΓΚΑΣ, Ισπανὸς, ἔνδοξος περιηγητὴς, τοῦ ὁποίου αἱ περιηγήσεις κατὰ τὰ Μαγελλάνια παραθαλάσσια ὑπῆρξαν ἐπίσημαι. Ἔζη τὸ 1750. Μ.Χ.

ΚΟΥΜ-ΦΟΥ-ΚΟΥ, ἔνδοξος φιλόσοφος καὶ νομοθέτης τῶν Κινέζων. ἀπέθανε τὸ 478. Π. Χ. Οὗτος ἐπροσπάθει νὰ ἐξαλείψῃ τὰς καταχρήσεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ ἀντισάξῃ τὴν καλὴν ἀνατροφήν. Εκ νεαρᾶς του ἡλικίας εἶχε δοθῇ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ηθικῆς, τῆς Φιλοσοφίας, ἔπειτα ἤρχισε καὶ νὰ τὰς διδάσκῃ περιφερόμενος εἰς τὰς ἐπαρχίας ἡ φήμη διεδόθη εἰς ὅλον τὸ βασίλειον. Ελεγεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι χρεωσοῦν νὰ κάμουν εἰς τοὺς γονεῖς των ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦν νὰ κάμνωσι πρὸς αὐτοὺς τὰ τέκνα των, νὰ τιμᾷ τις τοὺς ἀνωτέρους του, καθὼς αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ τιμᾶται ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του· νὰ ἀγαπᾷ τὸν ὅμοιόν του, ὡς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του. Αὐτὸς συνέγραψε 4. βιβλία, τὰ ὁποῖα ἔχουν οἱ Κινέζοι εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

ΚΟΥΡΗΣ, ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς ἐνόπλου Ορχήσεως ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο, ὅτι ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Κούριτες. Στράβ.

ΚΟΥΠΛΕΤΗΣ Γάλλος, ἄριστος βοτανικός. Οὗτος μετὰ τοῦ Κονδαμίνη Γάλλου ἀπέπλευσεν εἰς καταμέτρησιν τῶν μοι-

ρῶν ὑπὸ τὸν Ισημερινὸν, καὶ τὸν πολικὸν κύκλον, εἰς ἐξιχνίασιν τοῦ σχήματος τῆς γῆς. Ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κονδαμίνη.

ΚΟΥΡΙΟΣ Φορτουνατιανὸς, γραμματικὸς καὶ ῥήτωρ. Ἔζη τὸ 840. Μ. Χ. συνέγραψε περὶ τέχνης ῥητορικῆς βιβλία τρία.

ΚΩΝ, υἱὸς Αντήνορος, ἀπὸ τὴν Τρωάδα, εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων Ηρώων, πληγώσας τὸν Αγαμέμνονα ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη τελευταῖον. Ομ.

ΚΡΑΜΒΗΣ, υἱὸς τοῦ Φονέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὁποῖον ἐτύφλωσεν ὁ πατὴρ του, πεισθεὶς εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Ιδαίας.

ΚΡΑΝΑΟΣ, Αθηναῖος· ἔζη τὸ 1445. Π. Χ. ὅτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κέκροπος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αττικὴν, λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Πεδειάδα θυγατέρα τοῦ Μίνως ἐκ Λακεδαίμονος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κρανα ίχμην, καὶ Ατθίδα.

ΚΡΑΝΑΊΠΗΣ, υἱὸς τοῦ Μητροβάτου, ἡγεμὼν τοῦ Δασκυλίου ἐν τῇ Ασίᾳ. Ηρόδ.

ΚΡΑΝΤΩΡ, ἀπὸ τὴν Κιλικίαν· ὑπῆγεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου συνεμαθήτευσε μετὰ τοῦ Ξενοκράτους εἰς τὸν Πολέμωνα· κατέλιπε δὲ καὶ συγγράμματα ὑπομνηματικὰ εἰς τρεῖς μυριάδας στίχων· ἀσθενήσας δὲ ἀπέρασεν εἰς τὴν Επίδαυρον πατρίδα τοῦ Ασκληποιοῦ, ἀλλὰ τινὲς ὑποθέττουν ὅτι ὑπῆγεν αὐτοῦ διὰ νὰ συσταθῇ σχολεῖον, ἔπειτα πολλοὶ πανταχόθεν συνέῤῥευσαν ἐκεῖ, ἐξ ὧν ἦτο καὶ ὁ Αρκεσίλαος, θέλων νὰ συσταθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Πολέμωνα· Λέγεται δὲ ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε κληρονόμον τῆς περιουσίας του αὐτὸν τὸν Αρκεσίλαον, καὶ ὅτι συνέγραψε ποιήματα, καὶ σφραγισάμενος αὐτὰ, κατέθεσεν εἰς τὸ Ιερὸν τῆς Αθηνᾶς εἰς τὴν πατρίδα του. Εθαύμαζε μεγάλως τὸν Ομηρον, καὶ τὸν Εὐριπίδην, ἐγκωμιάζων τὰ ποιήματά των. Επαινεῖται δὲ τὸ περὶ πένθους βιβλίον του· ἀπέθανε πρὸ τοῦ Πολέμωνος καὶ Κράτητος ἀπὸ ὑδρωπικίαν.

ΚΡΑΤΕΡΟΣ, εὐνοούμενος παρὰ τοῦ Αλεξάνδρου. Εἶχεν εὐγενὲς πολίτευμα, ἔξοχον πνεῦμα, καὶ μεγάλην γενναιότητα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου, ἐξάθη διοικητὴς τῆς Μακεδονίας, ἔπειτα ἐφονεύθη εἰς ἕνα πόλεμον κατὰ τοῦ Εὐμένους βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, ὅστις βλέπων αὐτὸν ἐκπνέοντα κατέβη ἀπὸ τὸν ἵππον διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

ΚΡΑΤΗΣΙΚΛΗΣ, πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Θρασιομελίδου. Θουκ.

ΚΡΑΤΗΣ, περίπημος φιλόσοφος Θηβαῖος, λέγεται ὅτι ἔῤῥιψε τὰ ἀργύριά του εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ καταγίνηται ἐλευθέρως εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἄλλοι διϊσχυρίζονται ὅτι τὰ παρέδωκεν εἰς χεῖρας τραπεζίτου τινὸς, διορίζων αὐτὸν νὰ τὰ ἀποδώσῃ εἰς τοὺς υἱούς του, ἂν ἤθελον τρελλαθῶσι, ἐπειδὴ ἔλεγεν, ὅτι ἂν αὐτοὶ γένωσι φιλόσοφοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην χρημάτων. Απέθανε τὸ 323. Π. Χ. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται λείψανα εἰς τὴν

συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν τραγῳδιῶν τοῦ Γροτίου - 2) μαθητὴς Διογένους· ὅρα εἰς τὸν Διογένην Λαέρτιον· ἐκαλεῖτο δὲ θυρανοίκτης διότι ἔμβαινεν, ἀσυζόλως εἰς κάθε οἰκίαν καὶ ἐνουθέτει. Ἐπώλησε τὴν περιουσίαν του καὶ ἐσύναξε 300. τάλαντα, τὰ ὁποῖα διεμοίρασεν εἰς τοὺς συμπολίτας του, αὐτὸς δὲ ἔζη ἐν πτωχείᾳ φιλοσοφῶν μὲ καρτερότητα· ἦτον ἀδελφὸς τοῦ Πασικλέους μαθητοῦ τοῦ Εὐκλείδου.

ΚΡΑΤΗΣΙΠΠΙΔΗΣ, Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Ξενοφ.

ΚΡΑΤΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Καλλιμήδου. Ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 520. Π.Χ. Ἐσάθη περιφημότατος ποιητὴς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας παλαιότερος τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἦτον αὐστηρὸς εἰς τὰς ὕβρεις, καὶ ἤλεγχε παῤῥησίᾳ εἰς τὸ θέατρον τοὺς ἁμαρτάνοντας· ἐκ τῶν πολλῶν του κωμῳδιῶν σώζονται λείψανα τινὰ ἐκδοθέντα εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν τοῦ Γροτίου.

ΚΡΑΤΙΠΠΟΣ, Ἕλλην ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθησε τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας. Πλουτ.

ΚΡΑΤΥΛΟΣ, Ἕλλην φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις. Ἐγραψεν ἕνα διάλογον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Κρατύλος, ἢ περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων. Πλατ.

ΚΡΕΜΟΝΊΝΗΣ, Καῖσαρ, Ἰταλὸς, ἐσάθη προφέσωρ τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν Φαῤῥάραν 17. χρόνους, καὶ εἰς τὸ Πατάυϊον 40. χρόνους, τόσην φήμην εἶχεν ὥστε οἱ βασιλεῖς καὶ Πρίγγιπες ἐζήτησαν τὴν εἰκόνα του· ἦτον φίλος τοῦ Τάσου καὶ ὅλων τῶν φιλοσόφων. Ἀπέθανεν εἰς τὸ Πατάυϊον τὸ 1630. εἰς ἡλικίαν 80. χρόνων.

ΚΡΈΝΙΣ Βερδοῦνος Γάλλος, περίφημος γεωγράφος, καὶ φυσιολόγος ἄριστος. Οὗτος περιέπλευσεν ὁμοῦ μὲ ἄλους πεπαιδευμένους Γάλλους διάφορα μέρη τῶν παραθαλασσίων τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας, Ἀφρικῆς, καὶ Ἀμερικῆς, διὰ νὰ διορθώσῃ τοὺς θαλασσίους πίνακας, καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὴν γεωγραφικὴν θέσιν πολλῶν παραθαλασσίων τοπων. Ἔζη τὸ 1775.

ΚΡΈΟΥΣΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ξοῦθος υἱὸς τοῦ Ἑλληνος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀχαιὸν καὶ Ἴωνα. Εὐριπ. Ἀπολοδ.

ΚΡΕΟΥΣΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀσκάνιον· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, λέγεται ὅτι ἔγινεν ἀφανής. Ἀπολοδ. Παυσ.

ΚΡΕΩΦΙΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀσυκλέους, Χῖος, ἢ Σάμιος, σιχουργός, τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ἦτον γαμβρὸς τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἄλλοι φίλος του, καὶ ὅτι ὑπεδέχθη τὸν Ὅμηρον εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ διέσωσε τὰ ποιήματα τούτου, εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Οἰχαλίας εἰς τὴν Ἤπειρον.

ΚΡΕΣΈΝΤΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πάππα Ἰωάννου τοῦ ἱ. τὸν ὁποῖον εἶχεν μὲ τὴν Θεοδώραν ἀδελφὴν τῆς Μαροτσίας, ἀφοῦ διῴκησε διὰ μερικοὺς χρόνους τὴν Ῥώμην ὡς τύραννος, ὑπεχρεώθη τέλος

πάντων ἀπὸ τὸν Πάππαν Ιωάννην τὸν ιέ. νὰ περιορισθῇ εἰς ἕνα πῦργον. τὸ δὲ 996. οἱ Ρωμαῖοι μὴ ὑποφέροντες νὰ διοικῶνται ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, ὡρκώθησαν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μὴ δεχθῶσι ξένην διοίκησιν, ὅθεν ἐκήρυξαν τὸν Κρεσέντιον ὕπατον, καὶ διὰ Πάππαν τὸν Ιωάννην Φιλαγάτον, ἀπὸ τὴν Καλαβρίαν. Τὸ 997. ὑπεχρεώθη πάλιν ὁ Κρεσέντιος νὰ περιορισθῇ εἰς τὸν πῦργον, ὅπου καὶ ἀπέθανε πολεμῶν ἐναντίον τῶν Γερμανῶν.

ΚΡΕΣΙΒΈΝΗΣ Ιωάννης, καλὸς γραμματικὸς, καὶ περίφημος ποιητὴς· οὗτος συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ιταλικῆς ποιήσεως. Ἀπέθανε τὸ 1728.

ΚΡΕΣΦΟΝΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, καὶ εἷς τῶν Ηρακλειδῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς λοιποὺς ἀπογόνους τοῦ Ηρακλέους, ἔλαβεν εἰς μερίδα μετὰ τῶν ἀδελφῶν του Τημένου, καὶ Ἀριστοδήμου, τὴν Μεσσηνίαν. Μετὰ ταῦτα ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ προϋχοντες τῆς χώρας καὶ τοὺς υἱούς αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ Αἰπύτου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσήνην ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τοὺς ἀπογόνους του Αἰπυτίδας καλουμένους. Πλατ.

ΚΡΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Μενοικέως, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαΐου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον μετοὔπολυ ἐβιάσθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Οἰδίποδα, ὅτε οὗτος ἔλυσε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγκός. Απολόδρ.

ΚΡΈΩΝ, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων μετὰ τὴν Μήδειαν, αὕτη δὲ παροργισθεῖσα διὰ τὴν περιφρόνησιν καὶ ἀπιστίαν τοῦ Ἰάσωνος, ἔπεμψεν εἰς τὴν Γλαύκην ἓν νυμφικὸν ἔνδυμα τεχνικὸν, διὰ τοῦ ὁποίου κατέκαυσεν ὅλον της τὸ παλάτιον ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα της Κρέοντα. Εὐριπ. Απολδρ.

ΚΡΗΘΕΎΣ, ἀδελφὸς τοῦ Σαλμωνέως καὶ τοῦ Ἀθάμαντος, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Αλοέως.

ΚΡΗΘΩΝ, υἱὸς τοῦ Διόκλου ἡγεμόνος τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ορσιλόχου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροάδος μετὰ τῶν ἄλλων Ελλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ομ.

ΚΡΗΤΊΝΗΣ, πατὴρ τοῦ τυράννου Αναξιλάου, ἐκ Ρηγίου πόλεως τῆς Ιταλίας. Ηρόδ.

ΚΡΙΝΩ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Καλλιδίκην, Οἴμην, Κελαινὼ, καὶ Υπερίπτην. Απολδρ.

ΚΡΙΤΊΑΣ, συγγραφεὺς Ελλην. Συνέγραψε περὶ Ελληνικῶν πολιτειῶν. Αθήν.

ΚΡΙΤΊΑΣ, υἱὸς τοῦ Δροπίδου, πάππος Κριτίου τοῦ δευτέρου, σύγχρονος τοῦ νομοθέτου Σόλωνος. Πλάτ.

ΚΡΙΤΊΑΣ, υἱὸς τοῦ Καλαίσχρου, προθεῖος τοῦ Πλάτωνος, καταρχὰς μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους, ὕστερον δὲ ἄσπονδος ἐχθρός του. Οὗτος ἐξάθη εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων εἰς Αθήνας, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλλου.

ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΣ, Ιατρὸς καὶ χειροῦργος τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοῦ ὁποίου ἰάτρευσε καὶ τὸν ὀφθαλμόν, ὅτε ἐπληγώθη εἰς τὴν ἐν Αμφιπόλει πολιορκίαν.

ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΣ, Αθηναῖος, ἐπίσημος πλούσιος, καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους.

ΚΡΙΤΟΛΑΟΣ, ἀπὸ τὴν Λυδίαν, φιλόσοφος περιπατητικὸς· ἔζη τὸ 200. Π. Χ. πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Καρνεάδου, καὶ τοῦ στωϊκοῦ Διογένους, ὡς πρέσβυς ἀπὸ μέρους τῶν Αθηναίων εἰς τὴν Ρώμην.

ΚΡΙΤΟΛΑΟΣ, στρατηγὸς τοῦ Αχαϊκοῦ δεσμοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῆς Σπάρτης· ἀπέθανεν εἰς τὴν μάχην.

ΚΡΙΤΟΜΗΔΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τῶν μνηστήρων της Αντίπατρον. Υγῖν.

ΚΡΙΤΩΝ, Αθηναῖος. Οὗτος ἦτο πολλὰ φίλος καὶ εὐνοούμενος ἀμοιβαίως παρὰ τοῦ Σωκράτους, ὅστις ἐδίδαξε καὶ τὰ τέκνα του· ἐλαμβάνε δὲ παρὰ τοῦ Κρίτωνος ὅλα του τὰ ἀναγκαῖα· ἔγραψε διαλόγους 17. περὶ ὧν ὄρα Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΚΡΙΤΩΝ Πιερώτης, Πιερία πόλις τῆς Μακεδονίας· ἔγραψε Παλινικὰ, Περσικὰ, Συρακουσῶν περιήγησιν, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων.

ΚΡΙΤΩΝ Νάξιος, ἱστορικὸς, συνέγραψεν ὀκτατηρίδα.

ΚΡΟΙΣΟΣ, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐσύναξεν ἀναρίθμητα πλούτη. Μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐκαυχᾶτο καὶ ἔχαιρε διὰ τὰς εὐτυχίας του, ὁ Σόλων ἐταπείνωσε τὴν ματαιοφροσύνην του, λέγων ὅτι κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζῃ τὸν ἑαυτόν του εὐτυχῆ πρὸ τοῦ θανάτου του· ὁ Κροῖσος τότε ἐπερίπαιξεν αὐτὴν τὴν ἀπόκρισιν, ἀλλὰ πολλὰ ὀγλήγωρα ἦλθεν εἰς περίστασιν νὰ τὴν ὁμολογήσῃ ὅτι ἦτο σοφὴ· διότι νικηθεὶς ἀπὸ τὸν Κῦρον, ἐκλείσθη εἰς τὰς Σάρδεις μητρόπολιν τῆς ἐπικρατείας του· ληφθείσης δὲ τῆς πόλεως ἐξ ἐφόδου, στρατιώτης τις Πέρσης ὥρμησε νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλ' ὁ μονογενὴς του υἱὸς βλέπων τὸν κίνδυνον τοῦ πατρός του ἀναπόφευκτον ἐφώναξε, πρόσεχε στρατιῶτα μὴ βάλῃς χεῖρα εἰς τὸν Κροῖσον· ἀκούσας τοῦτο ὁ στρατιώτης τὸν ἔφερεν ἔμπροσθεν τοῦ Κύρου, ὅστις διώρισε ν' ἀνάψουν φωτιὰν διὰ νὰ τὸν καύσουν· τότε ὁ Κροῖσος ἐνθυμηθεὶς τὴν σοφὴν ἀπόκρισιν τοῦ Σόλωνος ἐφώναξεν, ὦ Σόλων, Σόλων! αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀκούσας ὁ Κύρος καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν, τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν τὸ 544. Π. Χ.

ΚΡΟΪΣΟΣ, Ιων, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον μετὰ τοῦ Εφέσου τὸν περίφημον ναὸν τῆς Εφεσίας Αρτέμιδος. Παυσ.

ΚΡΟΛΛΙΟΣ Οσβάλδος, περίφημος χημικός, καὶ ἐφευρετὴς διαφόρων χημικῶν σκευασιῶν. Οὗτος ἐπλούτισε τὴν Ιατρικὴν μὲ πολλὰς φαρμάκων σκευασίας. Συνέγραψε χημικὴν πραγματείαν. Ἐξ αὐτοῦ ἔλαβον οἱ νεώτεροι τὰς ἀκολούθους χημικὰς σκευασίας, τὰς ὁποίας ὠνόμασαν οἱ χημικοὶ μὲ συμβολικὰ καὶ μεταφορικὰ ὀνόματα, οἷον τὸν ἐκ χάλκανθον Τρυγίαν, τὸ ἄλλας τοῦ ἡλέκτρου,

τὴν Κερατώδη Σελήνην, τὸν Γλυκανθέντα ὑδράργυρον, τὸν κατακρημνισθέντα ἐ ρυθρὸν ὑδράργυρον, τὸ Διαφορητικὸν Στίμμι. Ἐδόξαζε δὲ οὗτος πρὸ πάντων ὡς Ἰατρικὸν ἄριστον, τὸ πνεῦμα τοῦ θαλασσίου ἅλατος, ὡς τῶν ἐσωτερικῶν ἑλκῶν ἀλεξιτήριον. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα.

ΚΥΟΜΒΕΛΗΣ Ολιβιέρης, περίφημος πολιτικὸς Ἄγγλος, καὶ εἷς τῶν πλέον μεγάλων στρατηγῶν τοῦ αἰῶνός του· ἐπὶ τῆς στρατηγίας του ἐκέρδισε πέντε μάχας, ἐφόνευσε μὲ τὴν χεῖρά του τὸν Ταγματάρχην Λεΐδ· οἱ Ἄγγλοι τῷ ἐπρόσφεραν τὸν βασιλικὸν θρόνον, ἀλλ' αὐτὸς μὲ γενναιότητα τὸν ἀπέβαλε, ἔλαβε δὲ ἀξίωμαξ, Ὑπερασπιστὴς τῆς πολιτείας, καὶ στρατηγὸς διὰ βίου τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων. Ἀπέθανε τὸ 1658. εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ΚΡΟΤΩΝ, ἀρχαῖος Ηρως τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ἰταλίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κρότωνα. Διόδ.

ΚΤΗΣΙΑΣ, ἀπὸ τὴν Κνίδον πόλιν τῆς Δωρίδος εἰς τὴν Ασίαν, Ἰατρὸς καὶ ἱστορικός. Ἔζη τὸ 206. Π. Χ. ἐπὶ Αρταξέρξου καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στράτευμα εὑρίσκετο, ὡς Ἰατρὸς· εἰς δὲ τὴν καταστροφὴν τοῦ Κύρου ἠχμαλωτίσθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Αρταξέρξου, τοῦ ὁποίου ἐθεράπευσε καὶ μίαν πληγήν, καὶ ἐνοήθη ἀπὸ αὐτὸν μεγάλως· ἔζησεν εἰς τὴν Περσίαν χρόνους 17· μετερχόμενος τὴν τέχνην του. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν Περσῶν, καὶ Ασσυρίας εἰς βιβλία 20. ὅσα μαθοῦσα εἶδεν. Οὗτος ἠναντιεῖτο εἰς τὰς διηγήσεις τοῦ Ηροδότου καὶ Ξενοφῶντος, ἀλλ' ὁ Αριστοτέλης καὶ ὁ Πλούταρχος κατηγοροῦν τὴν ὀϊησίν του. Σώζονται δὲ ἐξ αὐτῶν τμήματα τινὰ, τὰ ὁποῖα ἐφύλαξεν ὁ Φώτιος εἰς τὴν Μυριόβιβλόν του. Ἐξεδοθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ Ερρίκου Στεφάνου τὸ 1558. ὁμοῦ μὲ ἱστορίας ἄλλων συγγραφέων.

ΚΤΗΣΙΚΛΗΣ, πολίτης Αθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἕνα τῶν συμπολιτῶν του ἐν καιρῷ μιᾶς δημοσίου τελετῆς ἐν Αθήναις. Δημ.

ΚΤΗΣΙΒΙΟΣ. Οὗτος ἐφεῦρε τὸν ὑδραυλικὸν μοχλὸν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κατασκευὴν ὡδηγήθη ἐκ τῆς παρατηρήσεως τὴν ὁποίαν ἔκαμε περιεργαζόμενος, ὅτι ἡ αἰφνίδιος ἀραίωσις τοῦ κεκλεισμένου ἀέρος ἀποτελεῖ ἦχον μέγαν.

ΚΤΗΣΙΛΑΟΣ, ἀρχαῖος τις ἀγαλματοποιὸς, σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Πλίνιος ἔξοχα τινὰ ἔργα.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ Παιανιεὺς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του. Πλά.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυθήρτου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ξφονευθεὶς ἐν Ιθάκῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοιτίου. Ομ.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Αθηναίων Χαβρίου, κατήγορος τοῦ Λεπτίνου, καὶ Πυθοδάπανος.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους, φίλος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Οὗτος ἐπρότεινεν εἰς τὸν δῆμον

τῶν Αθηναίων, νὰ στεφανώσωσι τῶν Δημοσθένην μὲ χρυσοῦν στέφανον διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του εἰς τὴν δημοκρατίαν. Δημ. Περὶ Στεφ.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, ἕτερος Αθηναῖος, ὅστις ἐχρημάτισε πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα Φιλιππον. Δημ.

ΚΤΗΣΥΛΛΑ, θυγάτηρ τοῦ Αλκιβιάδου ἐκ τῆς νήσου Κέω, τὴν σήμερον καλουμένη Ζία. ταύτην ἀγαπήσας ὁ Ερμοκράτης Αθηναῖος, καὶ ἰδὼν αὐτὴν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς Αθήνας παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός της, ὅστις τὴν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς ἕναν ἄλλον πολίτην πλούσιον. Μετοὔπολυ ἀπέθανεν εἰς τὰς Αθήνας.

ΚΤΙΜΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Λαέρτου, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Οδυσσέως, τῆς ὁποίας συμπεραίνεται ἀνὴρ ὁ Εὐρύλοχος. ὁ Ο. μηρος τὴν ὀνομάζει Ιφθίμην, καθὼς καὶ τὴν σύζυγον τοῦ Λαέρτου Λαΐφρονα, καὶ τὴν Πηνελόπην ὁμοίως.

ΚΥΑΞΑΡΗΣ, βασιλεὺς τῆς Μηδίας τὸ 606. Π. Χ. ἐπροσκάλεσεν εἰς συμπόσιον πολλοὺς διοικητὰς τῆς βασιλείας του εὐγενεῖς Σκύθας, καὶ τοὺς ἐφόνευσε, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐδούλωσεν ἀπὸ τὴν ἐπικράτειάν του, ἐκυρίευσε τὴν Αρμενίαν, τὸν Πόντον καὶ τὴν Καππαδοκίαν.

ΚΥΓΧΡΕΥΣ, βασιλεὺς τῶν Σαλαμινίων, κατὰ τὸν Ερρίονα· τινὲς δὲ λέγουσι ὅτι οὗτος εἶναι ὁ διφυὴς Κέκροψ. Αλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ἕνας ὄφις κατῴκει εἰς τὴν Σαλαμῖνα καὶ οἱ ἄνθρωποι φοβούμενοι τὴν ἄφησαν ἀκατοίκητον. Ο δὲ Κυγχρεὺς ἐφόνευσε τὸν ὄφιν, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Ανάξιφος.

ΚΥΔΙΠΠΗ, Ζ. Ακόντιος.

ΚΥΔΩΝ, βασιλεὺς τῆς Κυδωνίας, πόλεως τῆς νήσου Κρήτης.

ΚΥΖΙΚΟΣ, βασιλεὺς τῆς Κυζύκου. Οὗτος ἔκτισε τὴν πόλιν Κύζικον.

ΚΥΚΛΕΥΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου λυρικοῦ ποιητοῦ Αρίονος, ἐκ Μεθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ανθολ.

ΚΥΛΑΒΑΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Αργους ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ.

ΚΥΛΩΝ, Ελλην Αθηναῖος· οὗτος ἠθέλησε ν' ἁρπάσῃ τὴν διοίκησιν τῶν Αθηνῶν καὶ ἐκυρίευσε μὲ πολλοὺς ἄλλους τὴν ἀκρόπολιν, οἱ δὲ Αθηναῖοι τοὺς ὑπεχρέωσαν νὰ παραιτηθῶσι, καὶ οὕτω κατέφυγον ἱκέται εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Αθηνᾶς· οἱ δὲ Αθηναῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς σύρωσιν ἐκεῖθεν μὲ βίαν, τοὺς ὑπεσχέθησαν νὰ ἐξέλθωσι θελητικῶς χωρὶς κἀνένα φόβον· ἀλλ' ἀφοῦ εὐγῆκαν, ἐφόνευσαν τὸν Κύλωνα καὶ τοὺς ὀπαδούς του.

ΚΥΜΑΙΟΣ, ὁ ἔφορος Ελλην. Περιέγραψε τὰς πόλεις τῆς Θρᾴκης, καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Αἰολίδα. Ἐζη τὸ 404. Π. Χ.

ΚΥΝΑΙΓΕΙΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐφοριῶνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου ἀπὸ τὰς Αθήνας· ἐξάθη περίφημος διὰ τῆς ἐξαισίου ἀνδρείας καὶ γενναιότητός του εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΚΥΝΑΙΘΟΣ, ποιητὴς περίφημος σύγχρονος τοῦ Αισχύλου.

ΚΥΝΕΑΣ, φιλόσοφος, Θεσσαλὸς, μαθητὴς τοῦ Δημοσθένους, καὶ σύμβουλος τοῦ Πύρρου, περίφημος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ῥητορικὴν, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ὁ Πύρρος ὅτι περισσοτέρας πόλεις ἐκυρίευσε διὰ τῆς εὐγλωττίας του, παρὰ μὲ τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων· σαλεὶς δὲ παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ρώμην πρὸς ζήτησιν τῆς εἰρήνης, καὶ παρουσιασθεὶς τὴν δευτέραν ἡμέραν εἰς τὴν Γερουσίαν τῶν Ρωμαίων, ἐχαιρέτησε κατ' ὄνομα ὅλους τοὺς Γερουσιαστὰς, καὶ τοὺς εὐγενεῖς, ἐπισρέψας δὲ ἐκεῖθεν εἰς τὸ στρατόπεδον, περιέγραψεν εἰς τὸν Πύρρον τὴν Ρώμην, ὡς ἕνα ναὸν, τὴν δὲ Γερουσίαν, ὡσμίαν συνάθροισιν βασιλέων, καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ρωμαίων ὡς μίαν ὕδραν, ἥτις αὐξάνει ἀναλόγως ὅσον τὴν ἐλαττοῦσιν. Ο Πλίνιος ἀναφέρει περὶ τῆς εὐγλωττίας του, ὡς περί τινος θαύματος.

ΚΥΝΙΣΚΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαριατῶν Αρχιδάμου, ἥτις πρώτη τῶν γυναικῶν ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Παυσ.

ΚΥΝΤΙΛΛΙΟΣ, Μάρκος Αὐρήλιος Κλαύδιος, ἀδελφὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου, καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέβη τὸ 270. Εκηρύχθη δὲ Αὔγουσος καὶ ὁ Αὐρήλιος παρὰ τῆς ἐν τῷ Σιρμίῳ στρατιᾶς ἐν Σλαβωνίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον μὴ δυνάμενος νὰ ἀντισταθῇ ὁ Κυντιλλιος, ἤνοιξε τὰς φλέβας του εἰς τὸ λουτρὸν, καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας μόνον ἡμέρας δεκαεπτὰ· ἦτον εὐπροσήγορος, ἔχων καὶ ἄλλας ἠθικὰς ἀρετὰς καὶ ἐμπειρίαν εἰς τὰ πολεμικά.

ΚΥΝΤΟΣ, Λουτάδιος Καλοῦτος, Υπατος τῶν Ρωμαίων, κατὰ τὸ 102. Π. Χ. Ενίκησε τοὺς Κίμβρους, ἀποίκους ἐκ τῆς Γερμανίας εἰς τὰς νήσους τῆς Δανιμαρκίας, μετὰ τοῦ Μαρίου συνυπάτου αὐτοῦ. Εἰς αὐτὴν τὴν φθοροποιὰν μάχην ἀπέθανον διακόσιαι χιλιάδες στρατιωτῶν· ἔλαβε δὲ καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδας αἰχμαλώτων, καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν ἐχθρῶν τὸν Τευτόβουλον. Αλλ' ἐπειδὴ οἱ Κίμβροι ἦσαν περισσότεροι ἔτι ζῶντες ἀπὸ τοὺς φονευθέντας, καὶ ὑπερέχοντες τοὺς Ρωμαίους κατὰ τὸ πλῆθος, δὲν ἡσύχαζον, ὅθεν κινηθεὶς πάλιν ὁ Κύντος κατ' αὐτῶν τοὺς ἐπολέμησε, καὶ ἐφονεύθησαν ἐκ μὲν τῶν ἐχθρῶν ἑκατὸν σαράντα χιλιάδες, καὶ ἑξήκοντα ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι, ἐκ δὲ τῶν Ρωμαίων ἐφονεύθησαν μόνον τριακόσιοι. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Σύλλα, ἠθέλησε νὰ βασάξῃ τοὺς Λεγεῶνας εἰς ἐξουσίαν τῆς γῆς τὴν ὁποίαν ὁ Δικτάτωρ τοὺς εἶχε δώσει, ὁ δὲ Λέπιδος ἀνθίστατο λέγων νὰ δοθῇ ὀπίσω εἰς τοὺς πρώτους κυρίους αὐτῆς· ἐντεῦθεν λοιπὸν γενομένης ἔριδος ὁ Καλοῦτος διήγειρε πολλοὺς εἰς ἔχθραν, καὶ οὕτως ἐχύθη δυσχερῶς εἰς αὐτὸν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

ΚΥΝΤΟΣ Κακίλιος Μέτελλος, Υπατος· ἐθριάμβευσε κατὰ τῆς Δαλματίας μετὰ τοῦ Κύντου Μουκίου Σκαιβόλα ἀναβάντος εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Υπατείας τὸ 117. Π. Χ. οὗτος ἔδειξε καὶ ἄλλα μεγάλα κατορθώματα ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν Μάρσων ἔθνους ἐν τῇ Ιταλίᾳ. Ο

Κικέρων ἀναφέρει ὅτι ὁ Σκαιβόλας ἦτο νομικὸς θαυμασὸς, καὶ στρατιωτικός.

ΚΥΝΤΟΣ Κικινάτος, ἀνὴρ ἐνάρετος. Οὗτος ἁρπασθεὶς παρὰ τῶν πολιτῶν ἐνῷ ἐγεώργει εἰς τὰς πεδιάδας, ἐχειροτονήθη Ὕπατος τῶν Ρωμαίων, τελειώσας δὲ τὸν καιρὸν τοῦ ἀξιώματός του μὲ ἄκραν σύνεσιν, ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τοὺς ἀγροὺς του, ζητηθεὶς δὲ καὶ δεύτερον διὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Αἰκανῶν καὶ Βολούκων ἔδειξεν εἰς τοὺς Γερουσιαστὰς δυσαρέσκειαν, λέγων ὅτι ὁ ἀγρός του ἔμενεν ἀγεώργητος, οἵτινες θαυμάσαντες τὴν ἁπλότητά του, διώρισαν νὰ γεωργηθῇ μὲ δημοσίους δαπάνας, αὐτὸς δὲ χειροτονηθεὶς Δικτάτωρ περιεκύκλωσε τοὺς ἐχθροὺς, καὶ θριαμβεύσας κατ' αὐτῶν ἔφερεν εἰς τὴν Ρώμην δεσμίους τὸν στρατηγὸν αὐτῶν καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς. Ὁ Λαὸς διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του ἠθέλησε νὰ τῷ προσφέρῃ χωρία, δούλους, καὶ ποίμνια, τῶν ὁποίων ἐτησίως νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ εἰσοδήματα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὰ ἐδέχθη, καὶ ἀφήσας τὴν Δικτατωρίαν ἐπανέλαβε τὸ ἄροτρόν του. Ἐκλεχθεὶς δὲ καὶ τρίτον παρὰ τοῦ δήμου, ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Πραινεστίνων, ἔθνους τῆς Ἰταλίας, καὶ οὕτως ἐπανελθὼν ἐτελείωσε τὸν βίον του ἀταράχως.

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ Καικίλιος, Καρχηδόνιος. Ἦτον ἐθνικὸς, ἔπειτα ἔγινε Χριστιανὸς καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του τὸ 230. Μ. Χ. μαρτυρήσας ἐπὶ Βαλεριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος· συνέγραψε πλεῖσα συγγράμματα περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθ. ἐν Σαξωνίᾳ τὸ 1682.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ Δομένικος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ἔνδοξος Ἰατρὸς, καὶ βοτανικός. Οὗτος συνέγραψε τὴν θεωρίαν τῶν Γαλλικῶν παθῶν, ἥτις ἔκαμεν ἐποχὴν ἔνδοξον εἰς τὴν Ἰατρικὴν τῆς Νεαπόλεως. Αἱ κατὰ τὸ 1799. συμβᾶσαι πολιτικαὶ ἀκαταστασίαι ἔβωκαν τέλος εἰς τὴν ζωήν του.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ, εἷς τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχειροτονήθη καταρχὰς διάκονος, καὶ πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἐκκλησίας, διεδέχθη τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τ.ῦ Μαξίμου διὰ συνδρομῆς τοῦ Ἀκακίου ἐπισκόπου Ἀντιοχείας· μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ ἦλθον εἰς φιλονεικίαν διὰ τὰ πρωτεῖα τοῦ θρόνου, καὶ κατατρεχόμενος παρὰ τοῦ Ἀκακίου ἔχασε τὸν θρόνον, ἀλλὰ μὲ τὸ μέσον τινῶν φίλων τὸν ἀπῆλαυσε πάλιν ἐπὶ τῆς οἰκουμενικῆς δευτέρας Συνόδου τὸ 381. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν θρόνον τὸ 386. τὰ συγγράμματά του ὀνομάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κυρίλλεια. Ταῦτα δὲ εἶναι α'. Κατηχήσεις φωτιζομένων. β'. Κατήχησις μυσταγωγική. γ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Κωνστάντιον τὸν Καίσαρα. δ'. Τεμάχιον ὁμιλίας εἰς τὸν παραλυτικόν. ε'. Τεμάχιον ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τοῦ Ἰωάννου. ς'. Ὁμιλία εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου. ζ'. Θεωρία ἐκκλησιαστική. Ἐξεδοθησαν τὰ σωζόμενά του μετὰ σημειώσεων ἐν Ὀξωνίᾳ ὑπὸ Θωμᾶ Μίλες, καὶ παρ' ἄλλων, ἀλλαχοῦ τὸ 1703. καὶ 1720.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ, ἀνεψιὸς Θεοφίλου ἐπι-

σκόπου Αλεξανδρείας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐδιδάχθη εἰς τὴν νεότητά του· μετὰ μίαν διατριβὴν μετὰ τῶν μοναχῶν ἐν τῇ Νιτρίᾳ, ἦλθε μετὰ τοῦ θείου του εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεόφιλος ἀπέβαλεν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Χρυσόστομον, καὶ ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Αλεξανδρείας διὰ μέσου τοῦ θείου του· κατατρεχθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Νεσοριανῶν, καὶ τοῦ θρόνου στερηθείς, μετεχειρίσθη τρόπους διαφόρους καὶ συνεκρότησε τὴν ἐν Ερέσῳ σύνοδον τὸ 431. εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο καὶ πρόεδρος, κατακρίνας τὸν Νεσόριον, καὶ τὸν Αντιοχείας Ιωάννην ἔβαλεν εἰς φυλακὴν διὰ τῶν πρέσβεων τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ συνεκρότησε δευτέραν σύνοδον κατὰ τοῦ Ιωάννου, καὶ ἄλλων ἐπισκόπων τῆς Ανατολῆς· ἀλλ' ἡ σύνοδος ἐλευθερώσασα τὸν Ιωάννην τῷ ἔδωκε τὸν θρόνον του, ἐζήτει δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ νὰ τοὺς εἰρηνεύσῃ, ἀλλ' ἐσάθη ἀδύνατον. Ο Κατάλογος τῶν συγγραμμάτων του ἀναβαίνει ἕως τὰ 154. ἀλλ' ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἀμφιβαλλόμενα· ἐκ τούτων τινὰ ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων ὑπὸ Ιωάννου Αλβέρτου.

ΚΥΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου, Νόθου, ἢ Ολου, καὶ τῆς Παρισάτιδος. Οταν ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν 16. χρόνων κατέπεισε τὴν μητέρα του, καὶ μὲ τὸ μέσον αὐτῆς ἔγινε Σατράπης τῆς μικρᾶς Ασίας· Επειδὴ ἡ μήτηρ του τὸν ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν ἐζήτησε νὰ λάβῃ τὸν βασιλικὸν τίτλον τοῦ πατρός του, ἔτι ζῶντος, πλὴν ἀπέτυχε· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Δαρείου διεδέχθη τὸν θρόνον ὁ πρεσβύτερος υἱός του Αρταξέρξης, ὁ δὲ ἀδελφός του Κῦρος ζηλοφθονῶν ἐσύναξε στρατεύματα ἐπὶ προφάσει, ὅτι ἔχει πόλεμον μὲ τὸν Σατράπην Τισαφέρνην· ἐκίνησε δὲ διὰ τὴν Βαβυλῶνα κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅπου συγκροτήσας μάχην ἐθανατώθη ἀπὸ ἕνα σωματοφύλακα τοῦ βασιλέως, καὶ οὕτως ἐπέστρεψαν ἄπρακτα τὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ελλάδα, ὕστερον ἀπὸ μεγάλους κινδύνους. Ορα Κυρ. Αναβ. Ξενοφῶντ.

ΚΥΡΟΣ ὁ Μέγας, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν τὸ 530. Π. Χ. Οὗτος ἐκυρίευσε τὴν Αἴγυπτον, Ασσυρίαν, Μηδίαν, καὶ Βαβυλῶνα. Ο Ηρόδοτος διηγεῖται τὴν γέννησιν τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς πολλὰ διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἱστορικούς, λέγων, ὅτι ἔπεσεν αἰχμάλωτος καὶ ἀπεκεφαλίσθη. Ο Ξενοφῶν ἀναφέρει ὅτι ἐσάθη περίφημος, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν κλίνην του εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων ἀφήσας λύπην ἀπαρηγόρητον εἰς τοὺς ὑπηκόους του, καὶ ὅτι ἐτάφη μὲ μεγάλην παράταξιν εἰς τὴν Πασαρμάδα πρωτεύουσαν τῆς Περσίδος, καὶ, ὅτι ἐβασίλευσε χρόνους 30. ἡ βασιλεία τῶν Περσῶν διήρκεσε 209. χρόνους ὑπὸ 13. βασιλέων. Πρῶτος ἐσάθη ὁ μέγας Κῦρος, ὁ Καμβύσης, Σμέρδις ὁ Μάγος, Δαρεῖος ὁ τοῦ Υσάσπου, Ξέρξης ὁ πρῶτος, Αρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ, Ξέρξης ὁ δεύτερος, Σογδιανὸς, Δαρεῖος ὁ Νόθος, Αρταξέρξης ὁ Μνήμων, Αρταξέρξης ὁ Ωχος, Αρσίθης, καὶ ὁ τελευταῖος Δαρεῖος ὁ Κοδομανός.

ΚΥΡΟΣ Θεόδωρος Πρόδρομος, μονα-

χὸς τοῦ ιγ'. αἰῶνος· συνέγραψε ποίημα ἐπιγραφόμενον Γαλεομυομαχία.

ΚΥΡΣΊΛΟΣ, Ἀθηναῖος, ὅσις ἠναντιώθη κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, ὅτε οὗτος ἐπρόβαλε ν' ἀφήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν, καὶ νὰ ἐμβώσιν εἰς τὰ πλοῖα διὰ νὰ ἀντιπαραταχθῶσι κατὰ τῶν Περσῶν. Οὗτος ἐζήτει νὰ προσκυνήσωσιν εἰς τοὺς Πέρσας, διὸ καὶ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Δημ. Περὶ Στεφ.

ΚΥΡΣΊΛΟΣ, περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Στράβ.

ΚΥ̓ΨΕΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις θέλων νὰ διασώσῃ τὴν ἐπικράτειάν του ἀπὸ τὴν τότε ἐπιδρομὴν τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ τῶν λοιπῶν μετ' αὐτῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν Ἡρακλείδην Κρεσφόντην, καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ βασιλείου τῆς Μεσσηνίας. Παυσ.

ΚΩΔΙΝὈΣ ὁ Γεώργιος, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῶν Παλαιολόγων περὶ τὰ 1453. Μ. Χ. Συνέγραψε περὶ ἀρχῆς καὶ κτίσεως τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ἐν ᾧ διηγεῖται καὶ τὰ περὶ καταστροφῆς καὶ ἁλώσεώς της ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἦτον ἀξιωματικὸς εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν μὲ ἀξίωμα Κουροπαλάτης. Σώζονται συγγράμματά του. α'. Περὶ τῶν ἀξιωμάτων τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ Πατριαρχείου. β'. Παρεκβολαὶ ἐκ τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ, περὶ ἀρχῆς τῆς Κωνσαντινουπόλεως, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1588.

ΚὨΙΣ, υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ηρόδ.

ΚΩΚΑΛΟΣ, βασιλεὺς τῆς Καμίκου ἐν Σικελίᾳ. Οὗτος ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαίδαλον, ὅσις ἔφυγεν ἐκ Κρήτης, ἐπειδὴ ἐφόνευσε τὸν Μίνωα, ὅστις τὸν κατεδίωκε μὲ ἰσχυρὸν στόλον, καὶ ἄραξεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Παυσ. Πρὸς ἀμοιβὴν δὲ ὁ Δαίδαλος ἔκτισε τὴν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν τοῦ Κωκάλου. Διοδ.

ΚὨΚΥΓΟΣ, ἀρχαιότατος Ἰατρὸς, διδαχθεὶς τὴν Ἰατρικὴν παρὰ τοῦ Χείρωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπεσκέφθη τὸν πληγωθέντα Ἀδωνιν. Πτολ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤἸΝΟΣ ὁ Πορφυρογέννητος, υἱὸς Λέοντος τοῦ σοφοῦ, τοῦ ὁποίου ἐγάθη καὶ διάδοχος τῆς βασιλείας εἰς ἡλικίαν 7. χρόνων, διοικήσας αὐτὴν μετὰ ἐπιτρόπου ἕως εἰς νόμιμον ἡλικίαν· ἐβασίλευσεν ἕως πεντήκοντα χρόνους, καὶ φαρμακωθεὶς ἀπέθανε τὸ 959. Μ. Χ. Εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν σπουδήν, ἐζήτει πανταχόθεν τοὺς πεπαιδευμένους τεχνίτας φιλοδωρῶν αὐτοὺς εἰς φωτισμὸν τοῦ ἔθνους του. Συγγράμματα αὐτοῦ εἶναι ἁ. Περὶ Βασιλείας πρὸς τὸν υἱόν του. β'. Περὶ στρατιωτικῶν ταγμάτων τῆς ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς βασιλείας. γ'. Τακτικὰ, περὶ Πολεμικῆς τέχνης κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν. δ'. Στρατηγηματικα. ε. Νεαραὶ διατάξεις. ς'. Βίος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος. ζ'. Περὶ τάξεως τῶν ἀξιωμάτων τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς. η. Διήγησις περὶ ταῦ

ἁγίου Μαυδηλίου. θ'. Λόγοι περὶ τῶν ἐν βίῳ εὐπρεσούντων. ί. Συλλογὴ διαφόρων ἱστορικῶν. ιά. Γεωπονικῶν βιβλία ἕνδεκα. Ἐξεδόθησαν τὰ σωζόμενα ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1617. ὑπὸ Ἰωάννου Μεουρσίου μὲ συλλογὴν διαφόρων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Ἀρμενόπουλος, εἷς ἀπὸ τοὺς περιφήμους νομικούς. Ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 1320. ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Κουροπαλάτης, ἐξάδελφος, τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ· ἐδιδάχθη τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· ἐσπούδασεν ὅλως εἰς τὰ νομικά· ὥστε τὸ 28, ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ Ἀντικήνσορος. Τὸ δὲ 30. ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ νὰ ἦναι πρῶτος τῶν Κριτῶν, καὶ εἰς τὰ βασιλικὰ συμβούλια εἶχε τὴν πρωτοκαθεδρίαν· τὸ 40. ἔγινε πρῶτος διευθυντὴς τῶν Κριτῶν τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εὐτυχῶς εἰς ἡλικίαν 63. χρόνων. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐξεδόθησαν ά. Ἐξάβιβλος τῶν νόμων. β'. Ἐπιτομὴ τῶν θείων Κανόνων. γ'. Περὶ Αἱρετικῶν καὶ τῆς γνώμης αὐτῶν. Δ'. Περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. ε. Τόμος κατὰ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ· Ἐξεδόθη ἡ ἑξάβιβλος τῶν νόμων ἐν Παρισίοις τὸ 1540. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἄλλοις τόποις. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1383. Μ. Χ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Μέγας, Φλάβιος Βαλέριος, ἱὸς Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς ἐν τῇ Ναΐσσῃ τῆς Καρδανίας τὸ 274. Μ. Χ. Ὅταν δὲ ὁ Διοκλητιανὸς ἔλαβε κοινωνὸν τοῦ βασιλείου Κωνσάντιον τὸν πατέρα του, ἐβάσασε τὸν Κωνσαντῖνον νὰ ἀνατραφῇ παρ' αὐτῷ διὰ τὰς πολλὰς του χάριτας· παραιτηθέντων δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Ἐρκουλίου, ὁ Γαλλέριος φθονήσας τὰς χάριτας τοῦ Κωνσαντίνου, τὸν ὑπέβαλλε συνεχῶς εἰς τοὺς κινδύνους, τὸ μέλλον φοβούμενος, τὸ ὁποῖον γνωρίσας ὁ Κωνσαντῖνος κατέφυγεν εἰς τὸν πατέρα του εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς μετ' ὀλίγον ἐκηρύχθη αὐτὸς Αὐτοκράτωρ τὸ 306. Μ. Χ. ὁ Γαλλέριος ὅμως δὲν τῷ ἐσυγχώρησε καὶ τὸ, Αὔγουστος, εἰμὴ μόνον τὸ Καῖσαρ, ἔχων δὲ τὰς ἐκ τοῦ πατρὸς ἐπαρχίας, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἱσπανίαν, καὶ τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν, ἐκινήθη πρῶτον κατὰ τῶν Φράγγων, καὶ λαβὼν αἰχμαλώτους δύω βασιλεῖς αὐτῶν διέβη τὸν ποταμὸν Ῥῆνον, καὶ περικλείσας αὐτούς, τοὺς κατέκοψεν· Ἐντεῦθεν ἔστρεψε τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ Μαξεντίου, ἡνωμένου μετὰ τοῦ Μαξιμίνου, προχωρῶν δὲ πρὸς τὴν Ἰταλίαν εἶδεν ἐν καθερᾷ Μεσημβρίᾳ ὑπὸ τὸν Ἥλιον σαυρὸν ὑπέρλαμπρον ἐξ ἀστέρων μὲ ἐπιγραφὴν "ἐν τούτῳ τῶ σημείῳ νίκα,,. Τῇ δὲ ἑπομένῃ νυκτὶ ἰδεῖδε πάλιν ὡς ἐν ὁράματι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, προσάζοντα αὐτὸν νὰ μεταχειρισθῇ τὸν τοιοῦτον σαυρὸν ἀντὶ τῶν στρατιωτικῶν σημείων. Διεγερθεὶς δὲ τοῦ ὕπνου ὁ Κωνσαντῖνος, ἔβαλεν εἰς τάξιν τὴν ὀπτασίαν· μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅτε ἔγινεν ἡ μάχη πλησίον τῆς Ῥώμης τὸ 312. ἐνίκη-

σε κατὰ κράτος τὸν Μαξέντιον, καὶ τὸν ἐβίασε νὰ πέσῃ εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν, τὴν δὲ ἐπιοῦσαν ὑπῆγε θριαμβεύων εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἐκηρύχθη παρὰ τῆς Γουρουσίας Αὔγουσος, παρευθὺς δὲ διέταξε νὰ λαμβάνωσιν οἱ Χριστιανοὶ τὰ ἁρπασθέντα ὑπάρχοντά των ἐν τῷ προλαβόντι κατ' αὐτῶν διωγμῷ· ὁ δὲ Λικίνιος φθονήσας τὴν δόξαν τοῦ Κωνσταντίνου ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐκ τούτου ἐκινήθησαν εὐθὺς εἰς τὰ ὅπλα· γενομένης δὲ μάχης εἰς τὴν Βουλγαρίαν τὸ 314. ἐνικήθη ὁ Λικίνιος καὶ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ζητῶν τὴν εἰρήνην. Μετὰ ταῦτα πάλιν συνεκροτήθη πόλεμος εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν Νικομήδειαν, ὅπου ὁ Κωνσταντῖνος τὸν ἔλαβεν αἰχμάλωτον καὶ τὸν ἔπνιξε τὸ 323. καὶ οὕτως ὁ Κωνσταντῖνος ἔγινε κύριος Ανατολῆς καὶ Δύσεως. Ἐξέδωκε δὲ διάταγμα νὰ ἔχῃ τὸ ἐλεύθερον ἕκαστος νὰ παρουσιάζηται πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ ἀναφέρῃ, ὅτι παράπονον ἤθελεν ἔχει· ἐσυγχώρησε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ κτίσωσιν Εκκλησίαν, συνεκρότησε σύνοδον τοπικὴν εἰς Αραλάτην, πόλιν τῆς Γαλλίας, καὶ ἑτέραν οἰκουμενικὴν ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας τὸ 325. κατὰ τοῦ Αρείου. Ανεκαίνισε τὸ Βυζάντιον καὶ μετωνόμασε Κωνσταντινούπολιν. Τὸ Βυζάντιον αὐτὸ εἶχε κτισθῆ πρὸ 987. περίπου ἐτῶν. Η Σθεκία ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ καὶ ἔχασε κατ' αὐτῆς τὸν νεώτερον υἱόν του καὶ τὴν κατεπολέμησε. Εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων ἐκινήθη κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἀσθενήσας ἐν Νικομηδείᾳ ἔλαβε τὸ βάπτισμα, καὶ τὰ ἄλλα μυστήρια τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἀπέθανε τὸ 337. ἀφήσας τὸ βασίλειον εἰς τοὺς τρεῖς υἱούς του, Κωνσαντῖνον, Κωνσάντιον, καὶ Κώσαντα· μεγάλαι διχόνιαι καὶ αἱματώδεις διωγμοὶ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν συνέβησαν ὑπὸ τῶν Αρειανῶν μετὰ τὸν θάνατόν του.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ νέος Φλάβιος Ιούλιος, πρῶτος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσαντίνου· ἐγεννήθη εἰς τὴν Αραλάτην πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 316. Μ. Χ. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ πατρός του ἔλαβεν εἰς τὸ μέρος του τὴν Γαλλίαν, Ισπανίαν, καὶ τὴν Βενετίαν· παρατηρῶν δὲ ὅτι τὸ μέρος τοῦ ἀδελφοῦ του Κώσαντος εἶναι μεγαλήτερον, ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ, καὶ φονευθεὶς τὸ 340. ἐρρίφθη τὸ σῶμά του εἰς τὸν Ανσην ποταμὸν, τὸ ὁποῖον ἔπειτα λαβόντες ἔθαψαν εἰς Κωνσαντινούπολιν· μόλον ὅτι ἦτο θερμὸς ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδοξίας, τὰ τελευταῖα κινήματά του ἠμαύρωσαν τὴν προτέραν του δόξαν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Νόβλος, Ολλανδὸς ἐπίσημος. Οὗτος ἐχάλη πρέσβυς μετὰ τοῦ Καμπένου πρὸς τὸν ἐν τῇ Κίνᾳ ὑποβασιλέα τῆς Φωκίας. Ἔζη τὸ 1660. Μ. Χ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Λάσκαρις, Γραμματικὸς, Βυζάντιος, ἐσύνθεσε γραμματικὴν, ἥτις ἐτυπώθη εἰς Ρώμην καὶ Βενετίαν πολλάκις.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ Φλάβιος Ιούλιος, δεύτερος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσαντίνου, καὶ τῆς Φαυσίας δευτέρας γυναικός του· Εγεννήθη εἰς Σίρμιον, πόλιν τῆς Σλα-

βωνίας τὸ 317. Μ. Χ. Χειροτονηθεὶς Καῖσαρ τὸ 323. καὶ Αὐτοκράτωρ τὸ 327. Ἐνταῦθα οἱ στρατιῶται διὰ νὰ σεφεώσωσι τὸ βασίλειον, εἰς τοὺς τρεῖς υἱοὺς τοῦ Κωνσταντίνου, ἐρόνευσαν τοὺς θείους, ἐξαδέλφους καὶ οἰκειοτέρους αὐτῶν συγγενεῖς, ἐκτὸς τοῦ Παφλάγονος Ἰουλιανοῦ, καὶ Γάλλου. Μετὰ τὴν σφαγὴν ταύτην ἐμοίρασαν τὸ βασίλειον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου οἱ παῖδές του· ἐντεῦθεν δὲ κινηθεὶς ὁ Κωνστάντιος τὸ 338. κατὰ τῶν Περσῶν ἐν τῇ Νισίβῃ πόλει τῆς Ἀντιοχείας, καὶ νικήσας ἔξωσεν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας των, καὶ ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν δύσιν κατεδίωξε τοὺς ἀποστάτας τῶν ἀδελφῶν του, Κωνσταντίνου καὶ Κώνσαντος, Μαγνέτιον καὶ Βρετανίωνα, καὶ οὕτω πάλιν ἡνώθη τὸ μοιρασθὲν βασίλειον τὸ 358. μεῖναν εἰς τὸν Κωνστάντιον μόνον, ὅτις μὴ ἔχων πλέον ἀντίζηλον ἐδόθη εἰς τὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν· ἐντεῦθεν πληροφορηθεὶς τὰς νίκας τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τοὺς Γάλλους, καὶ ὅτι ἐκηρύχθη καὶ Αὐτοκράτωρ κινεῖται κατ' αὐτοῦ μετὰ σπουδῆς, καὶ φθάσας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὄρους Ταύρου εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀποθνήσκει εἰς τὴν πόλιν Μοψουεστίαν τῆς Ἀντιοχείας κατὰ τὸ 361. λαβὼν τὸ βάπτισμα παρά τινος Ὀζωΐου Ἀρειανοῦ, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ὁ ἐπονομασθεὶς Χλωρὸς ἐξ αἰτίας τῆς ὠχρότητός του, υἱὸς τοῦ Εὐτροπίου, καὶ πατὴρ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου· φανεὶς δὲ ὄξιος τῆς ἀρχῆς ὠνομάσθη Καῖσαρ τὸ 292. διὰ τὰ τρόπαια τὰ ὁποῖα ἔσησεν εἰς τὴν Βρετανίαν, καὶ Γερμανίαν· ἀποβαλὼν δὲ τὴν πρώτην γυναῖκά του, ἔλαβε Θεοδώραν τὴν κόρην Μαξιμιανοῦ τοῦ Ἐρκουλίου· γενόμενος δὲ Αὐτοκράτωρ ἐμοιράσθη τὸ βασίλειον μετὰ Μαξιμιανοῦ τοῦ Γαλλερίου, κατὰ τὸ 305. Ἀπέθανε εἰς τὸ Ἐβόρακον πόλιν τῆς Ἀγγλίας τὸ 306. ἀφοῦ ἐκήρυξε Καίσαρα τὸν Κωνσταντῖνον υἱόν του· εἶχε δὲ υἱὸν ἐκ τῆς δευτέρας γυναικός του, τὸν Ἰούλιον Κωνστάντιον πατέρα Ἰουλιανοῦ τοῦ ἀποστάτου καὶ Γάλλου. Ἦτον δὲ ἀνὴρ ἀνδρεῖος καὶ φοβερὸς πρὸς τοὺς πολεμίους, ἥμερος δὲ καὶ φιλάνθρωπος γενικῶς πρὸς τοὺς ὑπηκόους του Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἔπαυσεν ὁ καταδιωγμὸς τῶν Χριστιανῶν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ, Φλαβία Ἰουλία, θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ, ὡραία καὶ ἐνάρετος, ἀνδρεία ὑπὲρ τὴν γυναικεῖαν φύσιν, καὶ πνευματώδης· ὑπανδρεύθη τὸν Λικίνιον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Κωνσταντίνου τὸ 313. ἀφοῦ δὲ ἐφονεύθη ὁ Λικίνιος καὶ ὁ υἱός της παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου ἐν ἡλικίᾳ χρόνων ἕνδεκα, διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν διαδόχων υἱῶν του, ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ της Ἑλένη, αὕτη εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Κωνσταντίνου, ὅτις τὴν εἶχεν εἰς εὔνοιαν. Ἐδιδάχθη τὰ τῆς θρησκείας ἀπὸ τὸν Νικομηδείας Εὐσέβιον, καὶ ἐβοήθει εἰς ἄκρον τοὺς Ἀρειανούς.

ΚΩΝΣΤΑΣ Φλάβιος Ἰούλιος, τρίτος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ τῆς Φαύστης. Ἐγεννήθη τὸ 320. Ἔλαβεν εἰς τὸ μέρος του τὴν Ἰταλίαν, Ἀφρικὴν,

Ἰλλυρίαν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κωνσταντίνου ἀδελφοῦ του ἔλαβε καὶ τὴν Γαλλίαν, Ἱσπανίαν, καὶ Βρετανίαν· Ὑπερασπίζετο τὴν ὀρθοδοξίαν κατὰ τῶν Ἀρειανῶν· ἔγραψε πρὸς Κωνσταντῖνον, ὅτις ἐφρόνει τὰ τῶν Ἀρειανῶν, καὶ ἐκ τούτου κατεδίωκε τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον, γὰ τὸν δικαιώσῃ, εἰδεμὴ θέλει ἔλθει μόνος του εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ, ἀλλ' ἐφονεύθη ἐξ ἐπιβουλῆς τοῦ Μαγνεντίου εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 350. εἰς ἡλικίαν ἐτῶν τριάκοντα, βασιλεύσας ἔτη 13. Οὗτος ἐπαινεῖται παρὰ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀπὸ δὲ τοὺς ἐθνικοὺς κατηγορεῖται.

Λ

ΛΑΒΑΤΕΡΗΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος φιλόσοφος. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Τίγουρον πόλιν τῆς Γερμανίας τὸ 1741. εἰς τὸν ὁποῖον ἡ πεφωτισμένη Εὐρώπη εἶναι εὐγνώμων διὰ τὸ σύγγραμμά του, ἐπιγραφόμενον, Φυσιογνωμικὸν, ὅ ἐστι τέχνη τοῦ νὰ γνωρίζῃ τις τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε τὸ 1772. Περιγράφει παρατηρήσεις ἀξιοπεριέργους. Ἀπὸ τὸ σύστημα τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἔκαμε καὶ ἄλλας παρατηρήτεις ὁ Λοκτὼρ Γάλλος, ὅτις περιορίζει ὅλην τὴν τέχνην εἰς τὸ κρανίον, ὁ δὲ Λαβατέρης ἐκτείνεται εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Ἀπέθανε τὸ 1801.

ΛΑΒΔΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Βάκχου, ἀπέθανεν ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱόν του Λάϊον. Ἀπολ.

ΛΑΒΒΗΣ, ἔνδοξος· οὗτος ἐσύρησεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1721. ἓν κατάσημα γενικὸν, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑταιρείαν τῶν Μισισσίπη, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε κατὰ τὴν ἰδέαν του νὰ ἦναι ἡ πηγὴ τῶν πλέον μεγάλων θησαυρῶν, καὶ ἐτελείωσε ῥίπτων τὴν Γαλλίαν εἰς τὰ πλέον μεγάλα περιπλέγματα.

ΛΑΒΕΩΝΗΣ Αντίστιος, Ρωμαῖος, εἷς τῶν συνωμοτῶν κατὰ τοῦ Καίσαρος, μετὰ τὴν μάχην τῶν Φιλιππινῶν ἐπρόσταξε ἕνα δοῦλόν του καὶ τὸν ἐφόνευσε, διότι δὲν ἤθελε νὰ ζῇ πλέον ἀφοῦ ἡ Ρώμη ἔχασε τὴν ἐλευθερίαν της. Ἔζη περὶ τὰ 10. Π. Χ.

ΛΑΒΕΡΙΟΣ, ιδ'. Καβαλιέρης Ρωμαῖ-

ος, καὶ ποιητὴς Λατῖνος. Ἦτον καλὸς εἰς ποιήματα τινὰ λεγόμενα Μιμηκά· ἀπέθανε τὸ 41. Π. Χ.

ΛΑΒΟΡΔΟΣ Ἀλέξανδρος, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητής. Ἔζη περὶ τὸν 18. αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος ἐξέδωκε περιγραφὴν τῶν περιηγήσεων τῆς Ἱσπανίας.

ΛΑΒΟΥΑΖΙΕΡΗΣ Ἀντώνιος, εἷς τῶν πλέον νεωτέρων μεγάλων χημικῶν. Ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1743. ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα περὶ Χημικῆς, περὶ πολιτικῆς οἰκονομίας. Ἡ ἀκαταστασία τῆς Γαλλίας ἔσυρε καὶ αὐτὸν εἰς τὸ ἐξεταστικὸν δικαστήριον τῆς ἀποσασίας, καὶ ἀπεφασίσθη εἰς θάνατον μὲ δυσαρέσκειαν ὅλης τῆς Εὐρώπης τὴν 6. Ἀπριλίου 1794. τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς ἡλικίαν 51. χρόνων.

ΛΑΒΥΝΗΤΟΣ, ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος. Ἡρόδ.

ΛΑΓΚΑΣΤΕΡΟΣ Ἰάμης Ἄγγλος, ἔνδοξος ναύαρχος. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1600. Μ. Χ. Οὗτος πρῶτος ὡδήγησε τὸν πρῶτον ἐμπορικὸν στόλον τῆς Ἀγγλίας εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας.

ΛΑΓΟΣ, πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, Μακεδὼν τὸ γένος. Ἀρριαν.

ΛΑΔΙΣΛΑΟΣ ὁ λεγόμενος Ἀγκελότος, ἔνδοξος βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως. Ἐπωνομάσθη ὁ νικητὴς, ἐπολέμησε μὲ τὸν Λουδοβῖκον τὸν 6ον. τῆς Αὐδεγαβίας πόλεως τῆς Γαλλίας· ἐκυρίευσε τὴν Ρώμην, καὶ ἔπραξεν ἀπείρους τυραννίας. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1414. εἰς ἡλικίαν 38. χρόνων, τὸν δοῖον ἐφαρμάκωσε μία ἐρωμένη του ἀπὸ τὴν Περουγίαν πόλιν τῆς ἐπικρατείας τοῦ Πάππα.

ΛΑΔΡΙΑΙΕΡΟΣ Ἰωάννης, Ἱσπανὸς, ἔνδοξος ἀνακαλυπτὴς κατὰ τὸν χρόνον 1557. Μ.Χ. Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη ἐν τῷ Μεγάλῳ Ὠκεανῷ, καὶ ἔκαμε σημαντικὰς ἀνακαλύψεις. Ἠρεύνησε δὲ καὶ τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τῆς Χίλης, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν πίνακα τὸ 1562.

ΛΑΕΡΗΣ Πέτρος. ζωγράφος ἔνδοξος, ἀπὸ τὴν ἀσχημότητα τοῦ σώματός του τὸν ἐπωνόμασαν Βαμβόκιον. Ἡ κεφαλή του ἦτο πολλὰ μεγάλη, τὸ σῶμά του μικρὸν, καὶ οἱ πόδες του ἀσύμετροι. Τὸ 1680. ἔπεσεν εἰς ἕνα πηγάδι καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΛΑΕΡΚΗΣ, ἡγεμὼν τῶν Μυρμηδόνων ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, πατὴρ τοῦ Αλκιμέδοντος. Ομ.

ΛΑΕΡΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσίου, καὶ βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης. Ἐλαβεν εἰς γυναῖκά του τὴν Αντίκλειαν, καὶ ἐγέννησε τὸν περίφημον Οδυσσέα.

ΛΑΖΑΙΕΛΛΗΣ Ἰωάννης, κάλλιστος ποιητὴς Ἰταλὸς· ἀπέθανε τὸ 1684. ἀφῆκε ποίημα Σατυρικὸν, ἐπιγραφόμενον Κυκεῖδης, ἀπὸ τριακοσίους δεκατετρασίχους περὶ αἰσχρᾶς ὕλης ἐναντίον ἑνὸς συνεταίρου του, τοῦ ὁποίου περιγράφει τὴν ζωὴν ἀπὸ γεννήσεως μέχρι θανάτου.

ΛΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Λαυδάκου, βασιλέως τῶν Θηβῶν. Οὗτος ἐφοβεῖτο νὰ τέκνοποιήσῃ, διότι ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ υἱός του θέλει τὸν φονεύσει. Ἡ γυνή του

Ιοκάστη ἐπιθυμοῦμα τέκνον, τὸν ἐμίσθυσε καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Οἰδίπουν, ὅστις τῷ ὄντι τὸν ἐφόνευσε καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ.

ΛΑΙΟΠΟΔΙΑΣ, εἷς τῶν στρατηγῶν ἐν Αθήναις. Θουκ.

ΛΑΚ-ΠΕΤΙΝΟΣ, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνακαλυπτής. Οὗτος περιῆλθε τὰς Συμμαχικὰς πολιτείας τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς ἐπὶ τὴν ἐπαρχίαν Οϋον, καὶ τοὺς περικειμένους τόπους, ἐπὶ τὰς δύω Λουιζιάνας, καὶ τὰ παρὰ τὸν Μισούρην ποταμὸν κατοικοῦντα ἔθνη, καὶ ἐκοινολόγησε τινὰς καλὰς εἰδήσεις περὶ τῶν τόπων ἐκείνων, καὶ τῶν οἰκητῶν αὐτῶν. Ἐζη περὶ τὸ 1801. Μ. Χ.

ΛΑΚΑΪΛΗΣ Γάλλος, ἔνδοξος γεωγράφος καὶ φυσικός. Οὗτος ἀπέπλευσεν εἰς τὸ Εὐελπες ἀκρωτήριον, ἵνα καταμετρήσῃ μίαν μοίραν τοῦ μεσημβρινοῦ, μεθ' ὃ περιηγήθη καὶ τὰς Μασκαρωνίας νήσους, καὶ ἐξέδωκε τὰ περὶ τῆς τοποθεσίας αὐτῶν, καὶ πολιτογραφίαν περὶ τῶν κατοίκων καὶ περὶ τῶν ἐθίμων αὐτῶν, περὶ τὸ 1751. Μ. Χ.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Κίμωνος, ναύαρχος τῶν Αθηναίων.

ΛΑΚΡΑΤΗΣ, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ΛΑΚΡΑΤΙΔΗΣ, πρῶτος διοικητὴς εἰς τὰς Αθήνας, καθὼς καὶ ὁ Φιλόχωρος· ἔλαβε δὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρειου βασιλέως τῶν Περσῶν. Επὶ τῶν ἡμερῶν του ἔγινε μεγάλη χιών, καὶ ἐπάγωσεν ὅλη ἡ γῆ, ὥστε δὲν ἐγίνετο κἀνένα προϊὸν, διὸ καὶ ὅλα τὰ ψυχρὰ τὰ ὠνόμαζαν Λακρατίδεια.

ΛΑΚΡΙΝΗΣ, Φωκεύς τις ἐκ τῆς μικρᾶς Ασίας, πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του εἰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν Μέγαν. Ηρόδ.

ΛΑΚΡΙΤΟΣ, σοφιστὴς, ἐκ Φασήλιδος πόλεως τῆς Ασίας, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἷς Δημοσθενικὸς λόγος.

ΛΑΚΤΑΝΤΙΟΣ Φιρμιανὸς, ἀπὸ τὸ Φίρμιον τῆς Ιταλίας· θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Λατίνων Πατέρων, Κιτέρων ἐπονομαζόμενος· συνέγραψε διάφορα. Ἐζη τὸ 310. Μ.Χ.

ΛΑΚΥΔΗΣ ὁ Κυρηναῖος, περίφημος φιλόσοφος· ἔζη τὸ 250. Π. Χ.

ΛΑΛΑΝΔΗΣ Ιωσὴφ, ἔνδοξος ἀστρονόμος. ἐγεννήθη εἰς τὴν Βρεσίαν, ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας τὸ 1732. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λεμονιέρ. Οὗτος ἐσύνθεσεν ὅλα τὰ ἄρθρα τῆς Αστρονομίας εἰς τὴν Κυκλοπαιδείαν· περιέγραψε τὰς ἐφημερίους κινήσεις τῶν ἀστέρων, ἀπὸ τὰ 1775. ἕως τὰ 1800. τὰ περὶ παλιρρόιων. Απέθανε τὸ 1807.

ΛΑΛΑΝΔΗΣ, Γάλλος, διοικητὴς εἰς τὴν Πουδικέρην πόλιν τῆς Ινδίας. Τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1766. ἐπειδὴ κατηγορήθη, ὅτι δὲν ὑπερησπίσθη τὴν πόλιν ἐκείνην ἐν καιρῷ πολέμου. Ο Βολτέρος μετά τινας χρόνους ἐδικαιολόγησε τὸν ἄνδρα λέγων, ὅτι, δὲν ἦτον ἄξιος δημοσίας ποινῆς.

ΛΑΜΑΧΟΣ, Αθηναῖος, περίφημος καὶ φρόνιμος στρατηγός. Εστάλη εἰς τὸν

Νικίαν καὶ Αλκιβιάδην στρατηγοὺς τῶν Αθηναίων, ὄντας εἰς τὴν Σικελίαν. Ἐὰν οὗτοι οἱ στρατηγοὶ ἤκουον τὴν γνώμην τοῦ Λαμάχου, καὶ δὲν ἐκινοῦντο εἰς πόλεμον παρακαίρως, δὲν ἤθελον περιπέσει εἰς ἐκείνην τὴν ἀμηχανίαν, καὶ δοκιμάσει τὰ πικρὰ καὶ ὀλέθριά της ἀποτελέσματα, ὅσα εἰς τέλος ὑπέφεραν.

ΛΑΜΒΕΡΤΙΝΗΣ Πρόσπερος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν. Ἐκλέχθη Πάππας τὴν 19. Αὐγούστου τὸ 1740. καὶ ἐπωνομάσθη Μπενεδέτος ιδ'. ἔμεινεν ἀθάνατον τὸ ὄνομά του Ποντίφιξ, διὰ τὰς καλὰς ἀρετὰς τὰς ὁποίας εἶχε καὶ διὰ τὰ συγγράμματά του· ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους. Ο Βολτέρος μόλον ὅτι ἦτον ἐναντίος τοῦ ἱερατείου τῆς Ρώμης, τῷ ἀφιέρωσεν ἓν σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον, Μωάμεθ, καὶ ὁ Πάππας τῷ ἔστειλε τὰς εὐχαριστήσεις του· συνεκρότησεν ἀκαδημίας, ἦτο δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος. Οἱ Ρωμαῖοι τῷ ἔκαμαν Σάτυραν ἐλέγχοντες τον ὡς μέγαν συγγραφέα, καὶ μικρὸν ἐπιχειρηματίαν. Ἀπέθανε τὸ 1758.

ΛΑΜΗΣ, Ιωάννης, Ιταλὸς, φιλόσοφος, καὶ κάλλιστος ἱστορικός. Ἀπέθανε τὸ 1770.

ΛΑΜΠΑΡΕΛΗΣ Φραγγίσκος, Αρχιτέκτων, καὶ πολεμιστής. Ο Πάππας Πίος ὁ δ'. τὸν ἔκαμε διοικητὴν εἰς τὴν Τσίβιταν Βέρκιαν πόλιν τῆς ἐπικρατείας του. Διὰ προσαγῆς τοῦ Πάππα ἀπέρασεν εἰς τὴν Μάλταν, ἥτις ἐκλονεῖτο νὰ πέσῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σολιμάνου τοῦ Β'. ἐκεῖθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Κρήτην εἰς τὴν δούλευσιν τῶν Βενετῶν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ πανώλην τὸ 1570.

ΛΑΜΠΗΣ, ἔμπορος πλούσιος. Ερωτώμενος ποτὲ μὲ ποῖον τρόπον ἀπέκτησε τὰ πλούτη, ἀπεκρίθη, τὰ ὀλίγα μὲ πολὺν κόπον, τὰ δὲ πολλὰ μὲ ὀλίγον.

ΛΑΜΠΙΔΩ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Αρχιδάμου, καὶ μήτηρ τοῦ Αγησος. Πλούτ.

ΛΑΜΠΟΓΝΙΑΝΗΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ὅστις μὲ τὸν Κάρλον Βισκόντην ὥμοσαν νὰ φονεύσωσι τὸν Γαλιάτσον Σφόρτσα Δοῦκα τοῦ Μιλάνου. Τὴν 26. Δεκεμβρίου 1476. ἐνῷ ἔμβαινεν ὁ Δούξ εἰς τὴν Εκκλησίαν τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ὁ Λαμπουνιάνης τὸν ἐφόνευσε μὲ μίαν βολὴν πιτσολίου.

ΛΑΜΠΡΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Πλουτάρχου. Εσύνθεσε κατάλογον τῶν συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα συνέγραψεν ὁ πατήρ του μὲ ἐπιγραφήν, Πλουτάρχου βιβλίων Πίναξ, τοῦ ὁποίου μέρος ἐσώθη, καὶ ἐξεδόθη πολλάκις. Εν αὐτῷ εὑρίσκομεν ἐπιγραφὰς πολλῶν μὴ σωζομένων ἱστορικῶν συγγραμμάτων, ὡς τὸν παράλληλον βίον τοῦ Επαμινώνδα, καὶ Σκηπίωνος, τοὺς βίους τοῦ Αὐγούστου, Τιβερίου, Σκηπίωνος τοῦ Αφρικανοῦ, Κλαυδίου, Νέρωνος, Ιουλίου Καίσαρος, Ηρακλέους, Ησιόδου, Πινδάρου, Αριστομένους, καὶ Αράτου.

ΛΑΜΠΡΟΚΛΗΣ ὁ πρεσβύτερος, υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Πλάτ.

ΛΑΜΠΡΟΣ, διδάσκαλος τῆς Μουσικῆς ἐν Αθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΛΑΜΠΩΝ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος. Ἀπολδ.

ΛΑΝΔΗ Αἰκατερίνη, γυνὴ ἐνδοξοτάτη τοῦ ί. αἰῶνος, καὶ περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Πιατσέντσαν πόλιν τῆς Λομπαρδίας, ἀδελφὴ τοῦ Κόντε Αὐγουσίνου Λάνδη, καὶ γυνὴ τοῦ Κόντε Ἰωάννου Τριβουλτσίνου. Εὑρίσκονται τινὰ ἀποσπάσματα τῶν συγγραμμάτων της.

ΛΑΝΔΙΝΗΣ Χριστόφορος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1224. καλὸς γραμματικός, κατ' ἐξοχὴν διὰ τὰ ὑπομνήματα καὶ διὰ τὰς σημειώσεις του εἰς τὸν Ὁράτιον, καὶ εἰς τὸν Δάντε.

ΛΑΝΔΟΛΦΟΣ ὁ Γέρων, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον, ἔνδοξος ἱστορικὸς· ἤνθει τὸν ιά αἰῶνα.

ΛΑΝΔΣΔΟΡΦΟΣ, αὐλικὸς σύμβουλος τῆς Ρωσσίας. Ἐζη περὶ τὸ 1800. Μ. Χ. Ητο συνοπαδὸς τοῦ Κρουζενστέρνου. Ἀφῆκε σημειώσεις τῶν ἀναπληρώσεων καὶ ἀνακαλύψεων τοῦ περιγείου πλοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκαμε μετὰ τοῦ ῥηθέντος Κρουζενστέρνου. Ἐχρημάτισεν ἔνδοξος ἀνὴρ εἰς τὸ ἀξίωμά του διὰ τὰς καλὰς πράξεις του, καὶ ἐνδοξότερος διὰ τὰς ἐπισήμους του ἀνακαλύψεις.

ΛΑΝΔΟΛΦΟΣ ὁ Νέος, ἀπὸ τὸ Μιλάνον. Συνέγραψεν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του ἀπὸ τὸ 1095. ἕως τὸ 1137.

ΛΑΝΖΑΓΟΤΟΣ, Πορτογάλλος ἔνδοξος. Ἐζη περὶ τὸ 1447. Μ. Χ. Ανεκάλυψε πολλὰ ἄγνωστα μέρη ἐπὶ τὴν γήϊνον σφαῖραν, κατ' ἐξαίρεσιν τὸν ποταμὸν Σενεγάλην.

ΛΑΝΖΕΛΑΝΟΣ Δὸν, ἐπίσημος Ισπανός. Οὗτος ἔκαμε τὸν περίγειον αὐτοῦ πλοῦν, καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη· περιέπλευσε δὲ καὶ τὸν Μεσημβρινὸν Ωκεανὸν καὶ ἐξέθεσε πίνακα τούτου γεωγραφικόν. Ἐζη δὲ κατὰ 1687. Μ.Χ.

ΛΑΝΚΙΖΗΣ Ἰωάννης, Ἰταλὸς, Ἰατρὸς καὶ ἀνατόμος κάλλιστος. Τὰ συγγράμματά του διὰ τὰς ἐπιδημιακὰς ἀσθενείας τῶν ζώων χαίρουσι μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανε τὸ 1720.

ΛΑΝΤΩΝΗΣ Ἰωσὴφ, περίφημος Ἰατρὸς, ὅστις ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα φιλοσοφικά. Ἀπέθανε τὸ 1750.

ΛΑΝΦΡΑΚΟΣ, Ἰατρὸς ἔνδοξος ἀπὸ τὸ Μιλάνον, προφέσωρ τῆς Ἰατρικῆς καὶ τῆς Χειρουργίας· ἀλλὰ κατετρέχθη ἀπὸ τὸ ἱερὸν δικαστήριον καὶ ἐφυλακώθη· ὅθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1295. καὶ παρέδιδε τὴν Ἰατρικὴν καὶ Χειρουργικήν, ὅπου ἐκεῖ τότε ἦσαν ἠμελημέναι, θεωρῶν ταύτας τὰς δύω ἐπισήμας ἀχωρίστους.

ΛΑΝΦΡΑΚΟΣ Ἰωάννης, περίφημος ζωγράφος, ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Οἱ Πάππαι Παῦλος καὶ Ουρμάνος ὁ ὄγδοος τὸν ἐπλούτισαν· ἔζησε μετὰ τῆς οἰκογενείας του μὲ φιλοσοφικὸν βίον, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1647.

ΛΑΟΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, ἡγεμὼν τοῦ πεζικοῦ στρατεύματος τῶν Τρωαδιτῶν, φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ.

ΛΑΟΔΑΜΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπηδόνα. Ομ.

ΛΑΟΔΙΚΗ, νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας

ὁ Φορωνεὺς ἐγέννησε τὸν Απιν καὶ τὴν Νιόβην. Απολλόδ.

ΛΑΟΥΡΑ ἡ Ωραία, ἔνδοξος καὶ ἐνάρετος νέα, ἐγεννήθη τὴν δ'. Ιουνίου 1314. εἰς τὴν Αβωνιῶνα πόλιν τῆς Γαλλίας. Απέθανε τὸ 1348. Ο ποιητὴς Πετράρχης τὴν ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἐγκωμιάζει εἰς διάφορα ποιήματά του.

ΛΑΠΟΣ Ιάκωβος, περίφημος ἀρχιτέκτων τοῦ ιγ'. αἰῶνος, ὅστις ἔκτισεν εἰς τὴν Ασσίνιον πόλιν τῆς Ουμβρίας, τὸν περίφημον ναὸν τοῦ ἁγίου Φραγγίσκου, καὶ ἐγέμισε τὴν Φλωρεντίαν ἀπὸ ὡραῖα κτίρια.

ΛΑΣΕΝΙΟΣ Ρῶσσος τὸ γένος· ἔνδοξος ναύαρχος. Ἔζη περὶ τὸ 1735. Μ. Χ. Ἐπλευσε διὰ τῆς ἀρκτικῆς παγωμένης θαλάσσης ἀπὸ τῆς Ασίας κατὰ τὰ ἀνατολικοβόρεια μέρη, καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ ἀγνώριστα μέρη, ὅπου περιέγραψεν ἀκριβῶς ἅπαντα τὰ παρ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντα μέρη, οἷον, περὶ τῆς θέσεως τῶν τόπων, περὶ τοῦ κλίματος, περὶ τῶν κατοίκων, προϊόντων, ἐθίμων, γλώσσης, θρησκείας κ.τ.λ. Ὅθεν καὶ ἠξιώθη τοῦ στεφάνου παρὰ τῆς Ρωσσικῆς αὐλῆς, καὶ ἐτιμήθη μεγάλως μὲ βαθμόν, καὶ μισθὸν ἄρκιον τοῦ ζῆν.

ΛΑΣΘΕΝΗΣ, Θηβαῖος, πολεμήσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Αμφιάρεω. Αἰσχ.

ΛΑΣΘΕΝΙΑ, περιβόητος ἑταίρα ἐκ Μαντινείας, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Σπευσίππου. Αὐην.

ΛΑΣΟΣ, ἀρχαῖος τις ποιητὴς ἐξ Ερμιόνης ἐν Αργολίδι. Ἔζη περὶ τὰς 68. Ολυμ.

ΛΑΣΚΑΡΙΣ, Ζ. Κωνσταντῖνος Λάσκαρις.

ΛΑΤΑΝΤΣΙΟΣ Λούκιος Κέλιος, Ιταλὸς, κάλλιστος γραμματικὸς, καὶ σοφὸς εἰς τὴν ἔξω καὶ ἔσω παιδείαν· ἐπωνομάσθη ὁ δεύτερος Κικέρων. Ηνθει τὸν δ'. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΑΤΙΝΙΣ Βρουνέτος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ῥήτωρ, ποιητὴς, ἱστορικὸς καὶ φιλόσοφος ἔνδοξος. Απέθανε τὸ 1294.

ΛΑΤΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Φαύνου, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, καὶ βασιλεὺς ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς Ιταλίας, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Λάτιον, καὶ Λατῖνοι οἱ κάτοικοι, τὸ πρῶτον καλούμενοι Αβορίγινες.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΑΝΟΣ Λουρέντσος, σοφὸς Προφέσωρ τῆς Ιατρικῆς εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ εἰς τὴν Πίζαν. Επεσεν εἰς ἓν πηγάδιον, λέγουσι, καὶ ἐπνίγη, διότι δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὴν συμφωνηθεῖσαν τιμὴν τοῦ ἐνοικίου τοῦ οἴκου του. Αφησε μίαν μετάφρασιν τοῦ Ιπποκράτους εἰς τὸ Λατινικὸν, καὶ μερικὰς θεωρίας εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Γαληνοῦ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ὁ Λάγγος, ἐπίσημος Ρῶσσος. Οὗτος ἐσάλη ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Κίναν, καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη αὐτῆς. Ἔζη τὸ 1720. Μ. Χ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ Αρβιῶ, Γάλλος τὸ γένος, ἐπίσημος περιηγητὴς κατὰ τὴν Ασίαν. Οὗτος περιῆλθε σχεδὸν ὅλην τὴν Ασίαν ἀκριβῶς, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην αὐτῆς· ἀφῆκε καὶ σύγγραμ-

μα, δι οὗ ἀποδεικνύει σαφῶς τὴν θέσιν τῆς Ασίας, τὸ διάφορον ἐπ' αὐτὴν κλίμα, ἀναφέρει περὶ τῶν διαφόρων προϊόντων αὐτῆς, περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν κατοίκων, γλώσσης, θρησκείας καὶ ἠθῶν. Εζη δὲ περὶ τὸ 1653. Μ. Χ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ Αγγλος. Ζ. Καΐμιος Λαυρέντιος.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ Κὰρ Αγγλος. Εζη περὶ τὸ 1730 Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἐνδοξος γεωγράφος, φυσικὸς, καὶ ἀστρονόμος. Η περιγραφὴ αὐτοῦ περὶ τοῦ Ινδικοῦ πελάγους καὶ τῶν παραθαλασσίων αὐτοῦ τόπων, εἶναι ἐπίσης ὠφελιμωτάτη καὶ εἰς τοὺς ναύτας καὶ εἰς τοὺς γεωγράφους. Τὴν ὕλην δὲ ταύτης συνήθροισεν ὁ συγγραφεὺς, ὢν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Αγγλοϊνδικῆς ἑταιρίας.

ΛΑΧΑΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Λαχαρίου, Αθηναῖος, ῥήτωρ, ἐχρημάτισε μαθητὴς Ηρακλέωνος τοῦ σοφιστοῦ, καὶ διδάσκαλος πολλῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, Εὐσεφίου, Νικολάου, καὶ Ασεριου. Εζη ἐπὶ Μαρκιανοῦ καὶ Λέοντος τῶν βασιλέων· ἔγραψε περὶ κόμματος, καὶ περιόδου, καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν φιλοσόφων Κορνούτων, καὶ ἐκλογὰς Ρητορικὰς κατὰ στοιχεῖον.

ΛΑΧΗΣ, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων στρατηγῶν τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἢ περὶ ἀνδρείας. Θουκ.

ΛΕΑΙΝΑ, ἑταίρα τις ἐν Αθήναις, ἐρωμένη τοῦ Αριστογείτονος, ἀποθανοῦσα ἐν βασάνῳ, ὅτε ἐφονεύθη ὁ Ιππαρχος υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου. Παυσ.

ΛΕΒΑΣΕΒ Ρῶσσος, ἄριστος συγγραφεὺς, φυσικὸς καὶ γεωγράφος. Εζη τὸ 1752 Μ. Χ. Εξέδωκε μίαν ἀξιόλογον πραγματείαν περὶ φυσικῆς καὶ Γεωγραφίας, δι ἧς καὶ ἐτιμήθη μεγάλως. Εσάθη προσέτι καὶ ἐξαίσιος περιηγητὴς καὶ ἀνακαλυπτὴς πολλῶν τόπων ἐν τῷ Ωκεανῷ, ἐξεπλήρωσε καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν Αλεόντων νήσων.

ΛΕΒΕΣΙΟΣ Αρκτοαμερικανὸς ναύαρχος. Εζη περὶ τὸν 18. αἰῶνα. Αἱ κατὰ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς ἀνακαλυπτικαὶ παρατηρήσεις του ἐγχθησαν λίαν ἐπωφελέστατοι εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Οὗτος περιηγούμενος 5. χρόνους κατὰ συνέχειαν, ἀνεκάλυψε τὸν ποταμὸν Κολουμβίαν, πολλοὺς ἄλλους ἀγνώστους ποταμούς, λίμνας, ὄρη καὶ ἔθνη, καὶ ἐπροχώρησε μέχρι τῶν αἰγιαλῶν τοῦ Μεγάλου Ωκεανοῦ.

ΛΕΒΗΣ Αρκτοαμερικανὸς φυσικός. Εζη τὸ 1790. Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε πάντα τὰ μέρη τῆς δυτικοβορείου Αμερικῆς, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη ἕως τότε ἄγνωστα· ἐπροχώρησε διὰ ξηρᾶς μετὰ τῶν συνοπαδῶν αὐτοῦ Πίκου καὶ Κλάρκου, μέχρι τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ. Διὰ τῆς ἀνακαλυπτικῆς περιηγήσεως τούτων ἐπλουτίσθη μεγάλως ἡ Φυσικὴ, Βοτανικὴ, καὶ ἡ Γεωγραφία. Περιέγραψε λεπτομερῶς περὶ τῶν βοτάνων τῶν εὑρισκομένων εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς μεγάλης ταύτης Ηπείρου, καὶ περὶ τῆς ἐνεργείας τούτων. Περιέγραψε φυσικῶς πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα μέρη, καὶ ἐξέθεσε Γεωγραφικὸν πίνακα.

ΛΕΒΛΟΝΔΟΣ Γάλλος ἔνδοξος. Οὗτος περιῆλθεν εἴκοσι χρόνους κατὰ συνέχειαν τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου περιέγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῆς Ἠπείρου ταύτης, καὶ ἐξέδωκε Γεωγραφίαν τῆς Ἠπείρου ταύτης, καὶ ἐντελῆ γεωγραφικὸν πίνακα. Ἔζη τὸ 1795. Μ. Χ.

ΛΕΓΑΤΟΣ Παππικὸς Μεζοβάρβης. Ἔζη τὸ 1720. Μ. Χ. Ἐχρημάτισεν ἔνδοξος περιηγητὴς καὶ φυσιολόγος. Περιῆλθε πολλὰ μέρη καὶ ἔκαμε πολλὰς καὶ διαφόρους ἀνακαλύψεις, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ εἰς τὸ Πεκίνον, περὶ τοῦ ὁποίου μᾶς ἔδωκε γενικὴν περίληψιν, περὶ τῶν προϊόντων, ζκλίματος, ἔθνους καὶ περὶ τῶν ἠθῶν αὐτῶν.

ΛΕΪΒΝΙΖΗΣ Γουλιέλμος, περίφημος μαθηματικὸς καὶ μέγας φιλόσοφος, εἷς τῶν μεγάλων νόων τοῦ αἰῶνός του. Ἀπέθανε τὸ 1716. καὶ ἀφῆκεν ἄπειρα συγγράμματα.

ΛΕΙΩΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τρωάδος. Ομ.

ΛΕΙΟΚΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρίσβα, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν Τρωάδα, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ομ.

ΛΕΚΑΠΗΝΟΣ Γεώργιος, γραμματικὸς περίφημος, ἤνθει περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιδ'. αἰῶνος. Συνέγραψε λεξικὸν τῶν ἀρχαίων λέξεων, ἐξεδόθη μέρος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς ἀνεκδότοις τοῦ Βιλλοισῶνος, καὶ μέρος ἐν ταῖς Μοσκοβικαῖς συλλογαῖς τοῦ Ματθαίου.

ΛΕΚΟΚΚΟΣ, ἔνδοξος γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Οὗτος ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην τῆς Βεσφαλίας. Ἔζη δὲ περὶ τὸν 17. αἰῶνα.

ΛΕΛΕΞ, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 1800. Π. Χ. Οὗτος ἄφησεν ἕνδεκα διαδόχους, ὁ ἔσχατος ὠνομάζετο Τισαμένης, τὸν ὁποῖον ἐδίωξαν οἱ Ἡρακλεῖδαι, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθεύς. Οὗτος καὶ διπλῆ γενεὰ ἐκεῖ ἐβασίλευεν. Ἀπὸ τοῦ Προκλέους ἡ τὴν γενεὰν κατάγεται ὁ Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης.

ΛΕΝΖΟΤΤΑΛΗΣ Ροδρίγος, πλέον γνωσὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πάππα Ἀλεξάνδρου τοῦ ἕκτου, ἦτον ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν Ἱσπανίαν ὅταν ἐκλέχθη Πάππας· πρὶν δὲ νὰ γίνῃ ἔκαμε πέντε παιδία μὲ τὴν Βανοτσίαν γυναῖκα τοῦ Δομενίκου Ἀριμάνου ἀπὸ τὴν Ρώμην, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν καταδικάζεται πάντοτε ὡς ἄτιμος.

ΛΕΟΔΑΜΑΣ, Θάσιος, Θάσος δὲ νῆσος τῆς Θρᾴκης.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην γενναῖος εἰς τὰς σωματικὰς γυμνάσεις, καὶ περίφημος εἰς τὴν Ζωγραφικὴν, Γλυπτικὴν, Ἀρχιτεκτονικὴν, Ποιητικὴν, Μαθηματικὴν, Μηχανικὴν, καὶ Ὑδρολογίαν. Αἱ πλέον ὡραῖαι εἰκόνες, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐζωγράφησεν εὑρίσκονται εἰς τὴν Ρώμην καὶ εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ἐφονεύετο ἀπὸ διαφόρους, διὰ τοῦτο ἀπέρασεν εἰς τὰ Παρίσια. Ὁ Βασιλεὺς Φραγγῖσκος ὁ πρῶτος τὸν ἐδέχθη μὲ εὐχαρίστησιν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τὸ 520. καὶ τὸν ἐπεσκέφθη ἀσθε-

γοῦντα· ἀπέθανε δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βασιλέως.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ Βαουβόλφ, Γερμανὸς τὸ γένος. Ἐχρημάτισεν ἔνδοξος περιηγητὴς καὶ ἀνακαλυπτὴς ἄριστος. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Ασίαν, καὶ ἠρεύνησεν ἀκριβῶς πάντα τὰ ἐπ' αὐτὴν μέρη· ὅθεν ἐξέδωκε γεωγραφικὸν χάρτην, καὶ περιέγραψεν ἀκολούθως πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα μέρη μὲ ἀκρίβειαν, οἷον, περὶ τῶν τόπων, περὶ τοῦ κλίματος, περὶ τῶν ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν κ. τ. λ. προσέτι περὶ τῶν διαφόρων κατοίκων ἠθῶν καὶ ἐθίμων αὐτῶν, καὶ ἐν συντόμῳ μᾶς ἀφῆκε γενικὴν περίληψιν ὅλης τῆς Ασίας.

ΛΕΟΝΙΚΕΝΟΣ Νικόλαος, ἰατρὸς περίφημος, Ἰταλὸς, ἐδίδασκε τὴν Ἰατρικὴν εἰς τὴν Φερράριαν ὑπὲρ τοὺς 50. χρόνους· δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Ἰατρικὴν εἰς ἐπίσκεψιν ἀσθενειῶν, διὰ τοῦτο καὶ ἐρωτώμενος ἀπεκρίθη, ὅτι, ὠφελεῖ περισσότερον τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὴν διδασκαλίαν, παρὰ μὲ τὴν ἐπίσκεψιν, καθότι μὲ τὸ πρῶτον ἀποκαθιστᾷ ἰατρούς· ἀπέθανε δὲ τὸ 1544. εἰς ἡλικίαν 96. χρόνων. Ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα.

ΛΕΟΝΝΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αὐταίου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Περδίκκα ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν τῆς μεγάλης Φρυγίας, ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου· ὕστερον δὲ βοηθήσας τὸν Αντίπατρον εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμον, καὶ μεταβὰς εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ ἓν ἰσχυρὸν στράτευμα, ἐνικήθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην. Ἀρρ.

ΛΕΟΝΤΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κορώνου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ελένης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος ἐκ Θεσσαλίας μὲ 40. πλοῖα. Ομ.

ΛΕΟΝΤΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΛΕΟΝΤΙΟΝΗ, περίφημος ἑταίρα ἐν Αθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Επικούρου, ὕστερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἥτις, λέγεται, ὅτι συνέγραψεν εἰς Αττικὴν διάλεκτον μὲ πολλὴν ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν ἓν βιβλίον κατὰ Θεοφράστου. Αθή.

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, Βυζάντιος σχολαστικός. Ἔζη τὸ 600. Μ. Χ. Συνέγραψε βιβλίον περὶ αἱρέσεων εἰς δέκα πράξεις· ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1578.

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ἀστρονόμος, Ἕλλην, πατὴρ τῆς ὡραίας Αθηναΐδος, ἥ, Εὐδοκίας, συζύγου Θεοδοσίου τοῦ Νεωτέρου. Οὗτος συνέγραψε περὶ σφαίρας τὸ 400.

ΛΕΟΥΝΚΛΑΒΙΟΣ Ἰωάννης, Ἰταλὸς· περιῆλθεν διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης· ἐλίων καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν συνέγραψε μίαν περίφημον Οθωμανικὴν ἱστορίαν. Απέθανε τὸ 1595.

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ Βοὺχ Γερμανὸς τὸ γένος. Ἔζη τὸ 1806. Μ. Χ. Αἱ περιηγή-

σεις αὐτοῦ διὰ τῆς Λαπωνίας καὶ Νορβεγίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Εὐρώπῃ, ὑπάρχουσι λίαν ἀξιόλογοι, διὰ τὴν ὀρυκτολογικὴν γεωγνωσίαν τῶν τόπων. Περιέχουσι δὲ καὶ πολλὰς περιέργους γνώσεις τῆς Γεωγραφίας, Ἐθνογραφίας καὶ τεχνολογίας αὐτῶν. Συνέγραψε δὲ καὶ σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του Γερμανικοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι μέχρι τοῦ νῦν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

ΛΕΠΤΙΝΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ῥητορικὸν λόγον. Δημ.

ΛΕΡΟΣ Ἰωάννης, Ἱσπανὸς τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητής. Περιῆλθε πολλὰ μέρη πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη εἰς τὴν πλουσίαν Βραζιλίαν, καὶ ἐξέδωκε τὰς ἀνακαλυπτικὰς αὐτοῦ γνώσεις εἰς φῶς. Ἔζη περὶ τὸν 16. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΕΣΧΗΣ Λέσβιος, συγγραφεὺς τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος.

ΛΕΣΧΊΔΗΣ, ποιητὴς ἄριστος, ὅστις συνεσράτευσε μὲ τὸν Εὐμενῆ βασιλέα, ὁμοῦ καὶ ὁ Πυθὼας ὁ συγγραφεύς, καὶ Μαίναν̃δρος ὁ Ἰατρός.

ΛΕΥΙΣ Γρηγόριος, σοφὸς ἱστορικός, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον. Περιῆλθε τὴν Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, καὶ διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης. Συνέγραψε διαφόρους ἱστορίας, τὰς ὁποίας ἐξέδωκεν εἰς τὰ Παρίσια, καὶ Λονδῖνον. Ἀπέθανε τὸ 1682.

ΑΕΤΟΣ Ἰούλιος Πομπόνιος, ἔνδοξος γραμματικός, καὶ ἀρχαιολόγος. Συνέστησε μίαν ἀκαδημίαν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τὸ πρῶτον ταμεῖον τῆς ἀρχαιότητος, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Ῥωμαίων· Λέγουσιν, ὅτι ἦτον υἱὸς ἑνὸς Πρίγγιπος τοῦ Σαλέρνου· ἐγεννήθη τὸ 1428.

ΛΕΥΚΆΔΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Αλυζίου εἰς τὴν Ακαρνανίαν, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι πόλις Λευκάς. Στράβ.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ, Ελεάτης. Οὗτος ἤκουσε τὸν Ζήνωνα, ὅστις λέγει, ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἄπειρα, καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ μὲν, ὅτι εἶναι πλήρη, τὰ δὲ κενὰ, καὶ ὅτι εἰς τὸ πᾶν εὑρίσκονται ἄπειροι κόσμοι, καὶ ἄλλα διάφορα, περὶ ὧν ὅρα Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΛΕΥΚΩΝ, ποιητὴς συνέγραψε δράματα, Ονος, Ασκοφόρες, Φράτορες.

ΛΕΧΗΣ, Σδεκὸς τὸ γένος, ἔνδοξος φυσιολόγος, μαθητὴς τοῦ περιβοήτου Σδεκοῦ Κάρλου Λιναίου. Ο διδάσκαλος αὐτοῦ ἔπεισεν πολλοὺς τῶν μαθητῶν του νὰ πλουτίσωσι τὴν Φυσικὴν Ἱστορίαν διὰ περιηγήσεων, ὅπου καὶ ἔγινε αἰτία διὰ τούτου νὰ ὠφεληθῇ μεγάλως καὶ ἡ Γεωγραφία. Εἷς δὲ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἦτο καὶ ὁ Λέχης, ὅστις ἀκούσας τὰς συμβουλὰς καὶ διδασκαλίας τοῦ διδασκάλου του, ἐξεκίνησε καὶ ἠρεύνησε φυσικῶς, ὅλους σχεδὸν τοὺς ὑπερβορείους τόπους, συνοδευμένος παρὰ τῶν Ιωάννου Κάρλου, Φαλκὸν, Σολανδέρου, Φαβρικίου τοῦ Οττὸς καὶ ἄλλων, οἵτινες ἔκαμον ὠφελιμωτάτας ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Φυσιολογίαν, Βοτανικὴν, Μεταλλουργικὴν, Βιογραφίαν, Γεωγραφί-

αν καὶ Ἀστρονομίαν, διὰ τῶν ὁποίων καὶ ἀφῆκαν τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα ἀθάνατα μετὰ θάνατον. Ἔζη δὲ κατὰ τὸν 17. αἰῶνα Μ. Χ.

ΛΕΩΓΟΡΑΣ, πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Ἀνδοκίδου. Θουκ.

ΛΕΩΚΛΕΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Φείδωνος τυράννου τοῦ Ἄργους. Ἡρόδ.

ΛΕΩΚΡΑΤΗΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ.

ΛΕΩΝ, Βυζάντιος, ἔνδοξος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος· κατεδικάσθη μὲ ἄγνωστον αἰτίαν ἀπὸ τοὺς πατριώτας του· τὸν ἐσυμβούλευον τινὲς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τοὺς ἐχθρούς, ἀλλ' αὐτὸς παρουσιασθεὶς εἰς μίαν γενικὴν σύνοδον εἶπεν, ὅτι θέλει κάλλιον νὰ φονευθῇ ἀπ' αὐτούς, παρὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς ἐχθρούς, καὶ νὰ πολεμήσῃ πατριώτας του. Δέγεται δὲ, ὅτι ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Φιλιππος ἡτοιμάζετο νὰ κινήσῃ κατὰ τοῦ Βυζαντίου, ὁ Λέων μαθὼν τοῦτο ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν, καὶ παρουσιασθεὶς τὸν εἶπεν, διατὶ ἑτοιμάζεσαι νὰ κινήσῃς πόλεμον καθ' ἡμῶν; ἐπειδὴ ἡ πατρίς σου, τῷ ἀπεκρίθη, εἶναι ἡ ὡραιοτέρα τῶν ἄλλων πόλεων, καὶ τὴν ἀγαπῶ, καὶ ἐπομένως θέλω νὰ τὴν ἐξουσιάσω. Τότε ὁ Λέων πρὸς ἀπόκρισιν τὸν λέγει, βασιλεῦ, νομίζω ὅτι ὅσοι ἔχουν ἐρωμένας δὲν ὑπάγουν εἰς τὰν αὐλάς των μὲ γυμνὰς σπάθας· ὁ Φίλιππος ἤρεσε τὴν ἀπόκρισίν του, καὶ μεταμεληθεὶς ἔπαυσε τὰς ἑτοιμασίας του.

ΛΕΩΝ, ὁ γραμματικὸς, ὁ καὶ Κὰρ ὀνομαζόμενος, ἀπὸ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Συνέγραψε χρονικὴν ἱστορίαν τῶν βασιλέων τῆς Κωνσαντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ 813. μέχρι τοῦ 949. ἤτοι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἕως εἰς τὸν θάνατον Ρωμανοῦ τοῦ Λεκαπηνοῦ· ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια, τὸ 1655. καὶ εἰς Βενετίαν τὸ 1729.

ΛΕΩΝ, ἐπίσκοπος Ρώμης. Ἔζη τὸ 461. Μ. Χ. ἀνὴρ πεπαιδευμένος καὶ διάδοχος τοῦ Σίξτου τοῦ τρίτου. Συνέγραψε πολλὰ ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα εἰς τὸ Λατινικὸν, καὶ τινας ἐπιστολὰς εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πρὸς Φλαβιανὸν κατὰ τοῦ Εὐτυχοῦς, πρὸς Παλχερίαν Αὐγούσαν, πρὸς τοὺς ἐν Κωνσαντινουπόλει Ἀρχιμανδρίτας, καὶ λαϊκούς. Ἐξεδόθη ἐν Ἀμβούργῳ τὸ 1614. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Εὐρικρατίδους. Ἐρωτώμενος ποτὲ, ποῦ δύναταί τις νὰ ζήσῃ εὐχαριστημένος; ἀπεκρίθη, εἰς μίαν πολιτείαν, τῆς ὁποίας οἱ πολῖται ἔχουν ἴσην κατάστασιν, διότι ἔπεται, εἶπεν, νὰ ἦναι ἄρχων τῆς τοιαύτης πολιτείας ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, ἡ δικαιοσύνη.

ΛΕΩΝ Πόντης, ἔνδοξος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Ἔζη τὸ 1512. Μ.Χ. Περιῆλθε πολλὰ μέρη εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψε τὴν Φλωρίδα.

ΛΕΩΝ Ἰωάννης Ἀφρικανὸς, ἔνδοξος γεωγράφος, καὶ ἀνακαλυπτὴς διαφόρων τόπων· ἔζη κατὰ τὸ 1510 Μ.Χ. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Ἀρκτικὴν Ἀφρικὴν,

τῆς ὁποίας καὶ κατέστρωσε Γεωγραφικὸν χάρτην τὸ 1527.

ΛΕΩΝ ὁ Μέγας. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Τοσκάνην, ἔγινε διάδοχος τοῦ Σίξτου τοῦ γ'. εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης τὸ 440. Οὗτος ὁ Ποντίφιξ ἐπαινεῖται μεγάλως διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον διώκησε τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, ἐπωνομάσθη Μέγας διὰ τὰ συγγράμματά του, καὶ διότι ἐφύλαξε τὸν λαόν του ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Αττίλα. Ἀπέθανε τὸ 461.

ΛΕΩΝ ὁ δ'. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, ἔνδοξος Ποντίφιξ. Ὅταν οἱ Σαρακηνοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Σικελίαν, οὗτος κατεδίωξε τοὺς ἐχθρούς, καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς αἰχμαλώτους νὰ κτίσωσι τὰ τείχη τοῦ ναοῦ Βατικάνου.

ΛΕΩΝ ὁ Αρμένιος· ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπανθρωπίαν του τὸ 820. τὸν ἐφόνευσαν τὴν παραμονὴν τῶν Χριστοῦ Γεννῶν, καὶ ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ Μιχὴλης ὁ Βάλβος. Οὗτος καταδικασθεὶς ὡς ἀποστάτης ἐφυλακώθη ἀπὸ τὸν ἴδιον βασιλέα, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ καῇ ζωντανὸς ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἡ βασίλισσα Θεοδοσία ἐμεσίτευσε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις μετὰ τὰς ἑορτὰς, τὴν δὲ ἀκόλουθον νύκτα ἐφόνευσαν τὸν βασιλέα, καὶ ἐλευθερώσαντες τὸν Μιχέλην τὸν ἔθεσαν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον.

ΛΕΩΝ Φλάβιος, Αὐτοκράτωρ τῆς Ανατολῆς. Τὸ 468. ἠθέλησε νὰ κυριεύσῃ τὴν Αφρικὴν, καὶ μὲ μέγα πλῆθος πλοίων ἐξέπλευσε, ἐδαπάνησε, λέγουν, εἰς αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν σαράντα ἑπτὰ λύτρας χρυσίου. Αὕτη ἡ πολυδάπανος ἐκστρατεία ἔλαβε κακὸν τέλος, διὰ τὴν κακὴν ὁδηγίαν καὶ ἀναξιότητα τοῦ Βασιλίσκου. Ο Κεδρινὸς ἀναφέρει, ὅτι εἰς αὐτὸν ἀληθεύει τὸ γνωμικὸν, ὅτι περισσότερον χρησιμεύει ἕνα στράτευμα ἐλάφων διοικούμενον ἀπὸ ἕνα λέοντα, παρὰ ἕνα στράτευμα λεόντων διοικούμενον ἀπὸ μίαν ἔλαφον.

ΛΕΩΝ ί. Ιωάννης Μέδιτσι. Εἰς ἡλικίαν 14. χρόνων ἔγινε Καρδινάλης, καὶ εἰς τὴν μάχην τῆς Ραβέννης ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ ἐφέρθη εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1513. ἔγινε Ποντίφιξ τῆς Ρώμης, ἦτο φίλος τῶν πεπαιδευμένων, καὶ ἠγάπα τὰς τέχνας. Απέθανε τὸ 1540. εἰς ἡλικίαν 44. χρόνων.

ΛΕΩΝ ὁ Ισαυρος, Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἐσάθη ἀρχηγὸς τῶν εἰκονομάχων· μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας κατέκοψε τὴν εἰκόνα τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, ἥτις ἐσέκετο εἰς τὴν θύραν τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ διὰ προσαγῆς του κατέκαυσαν ὅλας τὰς εἰκόνας τῶν Εκκλησιῶν. Απέθανε τὸ 741.

ΛΕΩΝ, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Μόδενα, σοφὸς Ραβῖνος τοῦ ζ'. αἰῶνος, ὅστις ἄφησε μίαν ἱστορίαν τῆς Ἑβραϊκῆς ἱεροπραξίας, καὶ ἓν σύγγραμμα περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν Ἑβραίων. Απέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1649.

ΛΕΩΝ Ιωάννης, περίφημος Γεωγράφος ἀπὸ τὴν Ισπανίαν τὸ 1492. Οἱ Ισπανοὶ εἶχαν κυριεύσει τὴν Αφρικὴν, αὐτὸς δὲ περιφερόμενος εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ πειράτας καὶ ἐ-

φέρθη εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἔγινε Χριστιανός. Περίφημον εἶναι τὸ σύγγραμμά του, τὸ ὁποῖον περιγράφει τὴν Ἀφρικὴν εἰς τὴν Ἀραβικὴν καὶ Ἰταλικὴν διάλεκτον. Ἀπέθανε τὸ 1526.

ΛΕΩΝ Πιλάτος, μοναχὸς τῆς Καλαβρίας. Λέγουσιν ὅτι ἐσάθη ὁ πρῶτος ὅσις ἐδίδαξε τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐδίδαξε καὶ τὸν Πετράρχην καὶ τὸν Βοκάτιον. Ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐσύναξε πολλὰ χειρόγραφα, ἐπιστρέφων δὲ εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, κατεκάη ἀπὸ κεραυνόν.

ΛΕΩΝ Ἕκτος ὁ ἐπικληθεὶς Σοφός. Ἦτον υἱὸς τοῦ Καίσαρος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, καὶ διάδοχος, αὐτοῦ τὸ 889. Μ. Χ. Εἶχε διδάσκαλον τὸν πολυμαθῆ Φώτιον, καὶ ὡς ἀγχίνους μὲ τὰς διδασκαλίας τοιούτου διδασκάλου ἔλαβε τοῦτο τὸ ἐπώνυμον. Οὗτος ἐτελείωσε τὴν συλλογὴν τοῦ πατρός του περὶ τῶν νομικῶν διατάξεων, τὴν ὁποίαν ἔπειτα ὁ υἱός του Κωνσαντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος ἐπεδιώρθωσε. Τὸ σύγγραμμά του εἶναι αὕτη ἡ ἑξάβιβλος ἢ ἑξηκοντάβιβλος καλλουμένη τῶν Διατάξεων. Β'. Τῶν ἐν πολέμοις τακτικῶν σύντομος παράδοσις. γ'. Ομιλίαι 16. δ'. Επιστολὴ πρὸς Ομαρον ἀρχηγὸν τῶν Σαρακηνῶν. έ. σίχοι Ιαμβικοὶ καὶ καρκίνοι 27. 9'. Διάταξις περὶ τῆς τάξεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ θρόνου. ζ'. Χρησμοὶ 16. η'. Ὕμνοι τινὲς ἐκκλησιαστικοί. Τὰ περὶ τῶν διατάξεων ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1647. Τὰ δὲ τακτικὰ ἐν Λουγδούνῳ τὸ 1612. ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Φαβρικίου, καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλαχοῦ. Ἀπέθανε τὸ 911.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν, υἱὸς τοῦ Αλεξανδρίδου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεομένους. Εδειξε μεγάλην ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα μὲ τὴν ἡρωϊκὴν καρτερίαν, μὲ τὴν ὁποίαν κατεπολέμησεν εἰς τὰς Θερμοπύλας μὲ 300. Σπαρτιάτας τοὺς Πέρσας τὸ 480. Π. Χ. Η σύζυγός του ἀναχωροῦντα τὸν ἠρώτησε τί παραγγελίαν τὴν ἄφινε, "ἐὰν ἀποθάνω, τὴν ἀπεκρίθη, νὰ ὑπανδρευθῇς μὲ ἄνδρα ἀνδρεῖον διὰ νὰ κάμῃς τέκνα νὰ μὲ ὁμοιάζωσι.,, Φθάνων δὲ εἰς τὰς Θερμοπύλας διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν Ελλάδα, εἶπεν εἰς τοὺς στρατιώτας του. "Οἱ βάρβαροι εἶναι πλησίονμας, ἢ πρέπει νὰ τοὺς νικήσωμεν, ἢ νικῶντες νὰ ἀποθάνωμεν.,, Εἷς τῶν στρατιωτῶν ἐπειδὴ τὸν εἶπεν ὅτι τὸ στράτευμα τῶν Περσῶν εἶναι τόσον πλῆθος, ὥστε μὲ τὰς σαΐτας των σκοτίζουν τὸν ἥλιον. "τόσον καλήτερα ἀπεκρίθη ὁ Λεωνίδας, ἡμεῖς λοιπὸν θέλομεν πολεμήσει ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν βελῶν των.,, Ο βασιλεὺς Ξέρξης τὸν ἐμύνησε νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸ στράτευμά του καὶ νὰ τὸν κάμῃ μονάρχην τῆς Ελλάδος, ἀλλ' αὐτὸς ἡρωϊκῶς τὸν ἀπεκρίθη, κάλλιον νὰ ἀποθάνω βοηθῶν τὴν πατρίδαμου, παρὰ νὰ ζῷ βασιλεὺς ὑπὸ τοὺς βαρβάρους. ,, Μετὰ ταῦτα, ἔξειλε κήρυκα ὁ Ξέρξης ἅμα ἐπλησίασεν εἰς τὸ στενὸν πέραμα τῶν Θερμοπυλῶν, προσάζων αὐτὸν νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα.

"ἐλθὲ καὶ λάβε,, ἀπεκρίθη, μὲ λακωνικὴν συντομίαν, ὁ γενναῖος Σπαρτιάτης. Δύω ἡμέρας ἠγωνίζοντο οἱ Πέρσαι νὰ τὸν ἐκβάλωσιν ἐκεῖθεν, ἀλλ' εἰς μάτην, κατεσφάγησαν πάμπολλοι, χωρὶς νὰ κατορθώσωσι τίποτε. Τέλος ὅμως τοὺς ἐδείχθη κρυμμένος τις δρόμος, καὶ ἡ ὑπεράσπισις τοῦ σενώματος ἔγινε πρᾶγμα ἀδύνατον. Ὁ Λεωνίδας, προβλέπων ὅτι, ὅσοι ἔμειναν ἤθελον ἀφανισθῆν, ἀπέστειλε τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ μικροῦ του στρατεύματος, καὶ ἐστάθη ὁμοῦ μὲ 300. Σπαρτιάτας ν' ἀφιερώσῃ τὴν ζωήν του εἰς τὴν τιμὴν καὶ δούλευσιν τῆς πατρίδος του. Οἱ γενναῖοι οὗτοι Σπαρτιάται ἔπεσαν κατεπάνω τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἔσφαζαν ἑωσοῦ κατεκόπησαν ὅλοι. Δύο μόνον ἐξ αὐτῶν, οἵτινες ἔτυχαν νὰ λείπωσιν, ἐπέζησαν μετὰ τὴν μάχην. Διὰ τοὺς λοιποὺς ἠγέρθη μνημεῖον φέρον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν. "Ω ξένε! εἰπὲ εἰς τοὺς Λακεδεμονίους ὅτι κείμεθα ἐδῶ, ὑπακούοντες εἰς τοὺς ἐκείνων νόμους,,.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, Αλεξανδρεύς, ἐπιγραμματοποιός, ἔζη ἐπὶ Νέρωνος τὸ 80. Μ. Χ. Τὰ συγγράμματα τούτου ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Μεϊνεκίου ἐν Λειψίᾳ τὸ 1791.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, Ταραντῖνος, ἐπιγραμματοποιός, ἔζη τὸ 270. Π. Χ. Τὰ ἐπιγράμματα τούτου ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ μετὰ τοῦ Λεωνίδου τοῦ Αλεξανδρέως.

ΛΕΩΝΙΔΗΣ, Αλεξανδρινὸς, Ἰατρὸς, ζήσας μετὰ τὸν Γαληνὸν, καὶ συγγράψας Ἰατρικὰς θεωρίας, καὶ παρατηρήσεις περὶ παθῶν. Αετ.

ΛΕΩΠΡΕΠΗΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἐκ τῆς νήσου Κέω. Σιμ. Ηρόδ.

ΛΕΩΣΘΕΝΗΣ, στρατηγὸς Αθηναῖος, ὅστις ἐστράτευσε κατὰ τοῦ Αντιπάτρου τὸ 329. Π. Χ. καὶ πληγωθεὶς εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ λίθον ἀπέθανε.

ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους, ὅστις εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην, ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα, καὶ στρατηγικὴν ἐμπειρίαν, κατακαύσας τὰ πλοῖα τῶν Περσῶν καὶ ἐξολοθρεύσας ὁλότελα τὸ Περσικὸν στράτευμα. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Τεγέαν, βασιλεύσας τὸ 451. Π. Χ.

ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Αγιδος τοῦ πρώτου, τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑποπτευόμενοι ὡς νόθον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, δὲν τὸν ἀφῆκαν νὰ βασιλεύσῃ, ἀλλ' ἔβαλαν εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αγιδος, τὸν Μέγαν Αγησίλαον. Ξενοφ.

ΛΕΩΧΑΡΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιός, Αθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102. Ολυμπ.

ΛΗΣΒΟΝΑΞ ὁ ῥήτωρ, ἤνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Τιβερίου Καίσαρος τὸ 57. Μ. Χ. Συνέγραψε 16. λόγους πολιτικούς, ἐκ τῶν ὁποίων δύω μόνον σώζονται, ἐκδ. εἰς τὴν συνάθροισιν τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν ῥητόρων.

ΛΙΒΑΝΙΟΣ, τῶν σοφιστῶν ὁ περιφημότατος, ἐγεννήθη ἀπὸ γένος ἐπίσημον

εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τὸ 314. Μ. Χ. Ἀφιερώθη διόλου εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων· καὶ ἀφοῦ ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ εἰς τὴν πατρίδα του, ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου διατρίψας 4. χρόνους, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἄρχισε νὰ γίνεται ἔνδοξος διὰ τὴν ῥητορικήν του καὶ νὰ εὐφημῆται παρὰ πάντων. Ἀλλ' ἀπὸ ζηλοτυπίαν τοῦ σοφιστοῦ Βεραρχίου συκοφαντηθεὶς ὡς μάγος, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν. Ἀπελθὼν δὲ εἰς Νικομήδειαν, πάλιν διὰ τῆς ῥητορικῆς του ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, ὥσε καὶ ὁ Ἰουλιανὸς τὸν ἐθαύμαζε καὶ τὸν ἐτίμα μεγάλως· λαβὼν δὲ τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Καίσαρος Γάλλου, ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 354. ὅπου καὶ διέμεινεν ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Σώζονται πολλὰ τῶν συγγραμμάτων του· τὸ ὕφος του δὲν εἶναι τόσον γλαφυρόν, διότι εἶναι καλλωπισμένον ὑπὲρ τὸ δέον μὲ τὴν ῥητορικὴν καλλιέπειαν, θεωροῦνται ὅμως τὰ συγγράμματά του ὡς κανὼν, καὶ φάθμη τῆς φράσεως τῶν Ἀθηναίων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀ. Προγυμνάσματα. β'. Μελέται. γ. Λόγοι. δ. Ἐπιστολαί. Ἐξεδόθησαν ὑπὸ Φεδερίκου Μωρέλλου ἐν Παρισίοις τὸ 1606. τὰ Προγυμνάσματα μετὰ σημειώσεων, καὶ τὰ λοιπὰ παρ' ἄλλων, περὶ ὧν ὅρα τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην Ἀνδίμου Γαζῆ. Βιβλ. β. φύλ. 126.

ΑΙΒΕΡΑΛΟΣ, Ἀντώνιος. Ζ. Ἀντώνιος Λιβεράλος.

ΑΙΒΙΟΣ Ἀνδρόνικος Ἕλλην. Ἔζη τὸ 290. Π. Χ. ποιητὴς τραγικὸς ἀρχαιότατος. Οὗτος πρῶτος ἔδωκε μορφὴν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ρωμαίων. Συνέγραψε Λατινιστὶ πολλὰς τραγῳδίας, τῶν ὁποίων λείψανα μόνον ἀπεσώθησαν, ἐκδ. εἰς τὸ σῶμα τῶν παλαιῶν Λατίνων Ποιητῶν τοῦ Ματταίρου.

ΑΙΒΙΟΣ Μάρκος. Ἀφοῦ ἐνίκησε τὸν Ἀδρουβάλην τὸν παρεκίνουν νὰ φονεύσῃ τοὺς ἐχθρούς, ὅσοι ἔφευγον, ἀλλ' αὐτὸς ἀτείως ἀπεκρίθη, ἂς ἀφήσωμεν καὶ μερικοὺς διὰ νὰ φέρωσι τὴν εἴδησιν ὅτι τοὺς ἐνικήσαμεν

ΑΙΓΟΥΡΙΑΣ Ἕλλην. ἔζη τὸ 804. Π. Χ. Οὗτος πρῶτος τῶν Ἑλλήνων ἔπλευσε τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

ΑΙΚΙΝΙΟΣ Κράσσος Πούβλιος, λαμπρὸς ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κράσσων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλοὶ ἐσφάθησαν ὕπατοι κατὰ καιροὺς. Ἀνέβη εἰς τὸ ὑψηλότερον ἀξίωμα τοῦ Ποντίφικος τὸ 131. Π. Χ. Ἔπειτα δὲ παραιτηθεὶς ἀπ' αὐτὸ, ἔλαβε τὴν στρατηγίαν, καὶ διέβη εἰς τὴν Ἀσίαν μετὰ τῆς στρατιᾶς κατὰ τοῦ Ἀριστονίκου, νικηθεὶς δὲ εἰς μίαν μεγάλην μάχην ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Θρακῶν μισθοφόρων τοῦ Ἀριστονίκου· εἶτα παρεξύνας εἰς ὀργὴν τὸν στρατιώτην ὅσις τὸν συνέλαβε, ἐφονεύθη παρ' αὐτοῦ μὲ τὸ ξίφος, καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Σμύρνην.

ΑΙΚΙΝΙΟΣ Κράσσος, Μάρκος, κατ' ἀρχὰς ὑπηρέτης, μετὰ ταῦτα ὅμως ἔγινε πλουσιώτατος, ἡ δὲ καταγραφὴ τῆς κατασάσεως του ἔφασεν εἰς 7100. τάλαντα. Ὁ φόβος τοῦ Κίνα καὶ τοῦ Μαρίου τὸν ἐβίασε νὰ περάσῃ εἰς τὴν Ἰσπανί-

αν, ὅπου ἦτον κεκρυμμένος ὑπὸ μᾶνας, εἰς ἓν σπήλαιον, ἐπανελθὼν δὲ πάλιν εἰς τὴν Ρώμην, ἔγινε Πραίτωρ κατὰ τὸ 71. Π. Χ. Ενίκησε τὸν στρατηγὸν τῶν ἀποστατῶν Δίλαν Σπάρτακον· τὸ δὲ ἑπόμενον ἔτος ἔγινεν ὕπατος μετὰ τοῦ Πομπηΐου, ἔπειτα δὲ καὶ Κήνσωρ. Λαβὼν δὲ εἰς τὸ μέρος του τὴν Συρίαν, καὶ διαβὰς διὰ τῆς Ιουδαίας ἐσύλησε τὸν ναὸν τῆς Ιερουσαλὴμ· ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν, ἀλλ᾽ ἠφανίσθη κατὰ κράτος τὸ στράτευμά του ἀπὸ τὸ ξίφος τοῦ στρατηγοῦ τῶν ἐχθρῶν Σουρένα· Τέλος προσκαλεσθεὶς ὁ Κράσσος παρὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς συνομιλίαν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποφύγῃ τοῦτο, ἐφονεύθη μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας τὸ 53. Π. Χ. Καὶ ἐστάλη ἡ κεφαλή του εἰς τὸν Ορούτην τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν.

ΛΙΚΙΝΙΟΣ Φλάβιος Βαλεριανός, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, υἱὸς ἑνὸς χωρικοῦ τῆς Πογδανίας, ἔφθασεν εἰς τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα. Ο Μαξιμιανὸς Γαλλέριος συστρατιώτης του ὑπεραγαπῶν αὐτὸν τὸν ἔκαμε κοινωνὸν τοῦ βασιλείου του τὸ 307. Μ. Χ. εἰς ἓν μέρος τῆς Σερβίας καὶ μέρος τῆς Βαρβαρίας, καὶ ὁ Κωνσαντῖνος ὁ Μέγας βλέπων τὴν δραστηριότητά του ἐφιλιώθη μετ᾽ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν ἀδελφήν του Κωνσαντίαν εἰς γυναῖκα τὸ 313. καθ᾽ ὃν καιρὸν ἐνίκησε καὶ τὸν Μαξιμῖνον, ὁπόταν τὸν ἐβίασε νὰ πίῃ τὸ φαρμάκι. Αλλ᾽ αὐτὸς φθονῶν τὸν Κωνσαντῖνον, ἤρχισε νὰ διώκῃ τοὺς Χριστιανούς, ὅθεν θυμωθεὶς ὁ Κωνσαντῖνος ἐκινήθη κατ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἐσυμβιβάσθη λαβὼν τὴν Ιλλυρίαν καὶ τὴν Ελλάδα. Απέθανεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὸ 324.

ΛΙΝΑΪΟΣ Ζ. Κάρλος Λιναῖος.

ΛΙΝΝΕΟΣ Κάρλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σβεκίαν, τὸ 1707. Καὶ ἀπέθανε τὸ 1776. Εξάδη περίφημος φυσικὸς καὶ βατανικὸς, οὗτος ἐξέδωκεν ἓν νέον σύστημα τῆς βοτανικῆς.

ΛΙΝΟΣ Χαλκιδεὺς, υἱὸς Απολλωνίου. Λέγουσιν ὅτι οὗτος πρῶτος ἔφερεν ἀπὸ τὴν Φοινίκην τὰ γράμματα εἰς τοὺς Ελληνας, καὶ ὅτι ἔγινε διδάσκαλος τῶν γραμμάτων εἰς τὸν Ηρακλέα, καὶ ὁδηγὸς πρῶτος τῆς Λυρικῆς. Ζ. Κάδμος.

ΛΙΝΟΣ, ἕτερος ποιητὴς, Θηβαῖος.

ΛΙΟΤΒΝΑΝΤΟΣ Αδὰμ Λαξμάνος, ἔνδοξος ναυτικὸς Ρῶσσος. Οὗτος ἐστάλη παρὰ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς εἰς τὴν Ιαπονίαν, εἰς σύστασιν ἐμπορικῆς κοινωνίας μεταξὺ τοῦ βασιλείου τούτου καὶ τῆς Ρωσσίας. Αλλὰ καθ᾽ ὁδὸν ἔκαμε πολλὰς ἐπωφελεῖς ἀνακαλύψεις, ὅπου καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐνταυτῷ ἀπεθανατίσθη. Εζη περὶ τὸ 1790. Μ. Χ.

ΛΙΟΥΤΟΣ, ἔνδοξος συγγραφεὺς, καὶ Ιατρὸς ἄριστος, ὀπαδὸς τοῦ Θεοφίλου Βονέτου. Εζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Αφῆκε σύγγραμμα καὶ αὐτὸς ἐπιγραφόμενον Πρακτικὴ Ανατομή. Εἰς αὐτὸ συνήγαγε καὶ συνέταξεν ὅλας τὰς Ανατομικὰς παρατηρήσεις τῶν πρὸ αὐτοῦ Ιατρῶν ἀνατόμων, καὶ τὰς ἰδικάς του. Η διὰ τῆς Ανατομῆς γεννηθεῖσα ἐξέτασις τῶν νοσοποιῶν αἰτιῶν, ἔδωκε

μέγα φῶς εἰς τὴν Παθολογίαν. Τὴν σήμερον ἡ Παθολογία δὲν ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν θεωρίαν μόνων τῶν κακοχυμιῶν, καὶ τῆς πλησμονῆς ἢ ἐλαττώσεως τῶν χυμῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς πράγματα αἰσθητὰ καὶ ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ὅρασιν· δι' αὐτῆς τῆς Ανατομικῆς ἐξετάσεως ἔφθασαν οἱ Ιατροὶ νὰ γνωρίσωσι τὰς αἰτίας πολλῶν παθῶν, καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τῶν προερχομένων ἐκ τῆς ὀργανικῆς βλάβης τῶν σπλάγχνων.

ΛΙΠΠΗΣ Λορέντσος, ζωγράφος, καὶ ποιητὴς ἔνδοξος. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1606. καὶ ἀπέθανε τὸ 1664. Ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα καὶ εἰς τὰς δύω τέχνας.

ΛΙΣΛΙΟΣ ἀστρονόμος. Ζ. Κρυϋέρος Λίσλιος.

ΛΙΦΛΑΝΔΟΣ Βενιαμὶν Βεργμάνος, ἔνδοξος ἀστρονόμος καὶ γεωγράφος. Ἐζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος ἀφῆκε μίαν περιγραφὴν τῶν νομάδων Καλμούκων, ἥτις ἐξηγεῖ καλῶς τὰ περὶ τοῦ ἔθνους τούτου.

ΛΙΧΤΕΝΣΤΕΪΝ Ἐρρίκος Δόκτωρ, Γερμανὸς τὸ γένος, ἄριστος περιηγητής· Οὗτος περιῆλθεν ἅπαντα τὰ μέρη τῆς Μεσημβρινῆς Αφρικῆς, καὶ ἔκαμε ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Ἀφῆκε γεωγραφικὸν χάρτην τῆς μεσημβρινῆς Αφρικῆς τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων τοπων.

ΛΙΧΤΗΝΣΤΕΪΡΝΟΣ Γερμανὸς, ἄριστος γεωγράφος. Οὗτος διώρθωσε καὶ ἐξέδωσε πολλοὺς γενικοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας, διὰ τῶν ἀρίστων αὐτοῦ δοκιμάτων. Συνέγραψε καὶ μίαν ἐπιστημονικοτάτην Γεωγραφίαν, περιγράφουσα ἀκριβῶς ἅπαντα τὰ γνωστὰ μέρη ἐπὶ τὴν γήϊνον σφαῖραν. Ἐζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΛΙΨΚΗΣ Γερμανὸς, ἔνδοξος γεωγράφος. Οὗτος μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ ἀσκήσεις διώρθωσε τὴν Μαθηματικὴν τῶν πινάκων τῆς Γεωγραφίας ἀκρίβειαν, καὶ ἐσύστησε δι' ἐπιδείξεων καὶ τῆς πείρας τὴν σφαιρικὴν αὐτῶν ἔκθεσιν, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπεδέχθησαν οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ. Συνέγραψε καὶ μίαν ἐπιστημονικοτάτην Γεωγραφίαν· αὐτὸς ἐκαθάρισε τὴν Γεωγραφίαν ἀπὸ τὰς ἀηδεῖς εἰδήσεις καὶ διηγήματα· ἐπέστησεν εἰς αὐτὴν κριτικὴν αὐστηροτέραν· ἐπηύξησε καὶ διέταξε ὀρθότερον τὸ σύστημα αὐτῆς, καὶ ἔδειξε πολλοὺς νέους τρόπους. Διὰ πάντων τούτων ἀπέκτησεν ἡ Γεωγραφία αὐτοῦ πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἐνδεχομένην ἐντέλειαν καὶ βεβαιότητα· ὥστε θεραπεύει σχεδὸν πᾶσαν τὴν φιλομάθειαν τοῦ περιέργου ἀναγνώστου κατὰ πάντα. Ἐζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΛΟΒΙΤΙΟΣ Γερμανὸς, κάλλιστος γεωγράφος καὶ φυσικός. Ἀφῆκε ἀξιολογον Γεωγραφίαν, καὶ γεωγραφικὸν Ατλαντα. Ὑπῆρξε δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ.

ΛΟΓΓΙΝΟΣ Διονύσιος, φιλόσοφος, καὶ κριτικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας· εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὴν πολυμάθειάν του καὶ μνημονικόν. Ζηνοβία ἡ Βασίλισσα τῆς Παλμύρας ἔμαθε τὰ ἑλλη-

νικὰ ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὸν ἔκαμε ὑπουργόν της· ὅταν αὕτη ἡ βασίλισσα ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ, ἠχμαλωτίσθη καὶ αὐτὸς καὶ ὑπέφερε γενναίως τὸν θάνατον τὸ 273. Π. Χ. Οὗτος ὁ περιβόητος ἀνὴρ ἐκαλεῖτο καὶ ζῶσα βιβλιοθήκη· σώζεται μόνον τὸ περὶ ὕψους σύγγραμμά του.

ΛΟΓΓΟΣ, Μυθιστοριογράφος, συνέγραψε τῶν κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην ποιμενικῶν βιβλία τέσσαρα, ἐκδ. ἐν Πάρμα τὸ 1786. Ἔζη τὸ 410. Μ. Χ.

ΛΟΓΙΑΖΗΣ Ἰόφρης Γαρκίας Ἰσπανὸς, ἄριστος περιηγητής. Οὗτος ἔπλευσε διὰ τοῦ Μαγελλανικοῦ πορθμοῦ καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ ἄγνωστα μέρη. Ἔζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου πέμτου αἰῶνος Μ. Χ.

ΛΟΖΙΕΡΟΣ Βαδρίος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνακαλυπτής. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1794. Μ. Χ. Περιῆλθε τὴν Λουϊζιάναν, καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη, μὲ σημαντικὰς καὶ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Ἔγραψε δὲ περὶ τῶν μερῶν τούτων ἀκολούθως, οἷον περὶ τῶν κατοίκων, προϊόντων, πολιτισμοῦ, ἠθῶν, ἐθίμων, περὶ τῶν ὀρέων, λιμνῶν καὶ ποταμῶν, καὶ ἔσησε καὶ Γεωγραφικὸν χάρτην ἀξιόλογον.

ΛΟΪΑΡΔΙΕΛΗΣ Γάλλος ἔνδοξος. Περιῆλθε τὰ παραθαλάσσια τῶν Κάφρων, καὶ διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὴν γῆν τῶν Μακάσων, ὅπου ἐξιχνίασεν ἀκριβῶς τὴν θέσιν τῶν μερῶν τούτων, καὶ ὅλα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ γεωγραφικὸν εἶδος, καὶ ἔδωσεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους διαφόρους γνώσεις. Συνέταξε καὶ ἀκριβέστατον γεωγραφικὸν χάρτην. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ.Χ.

ΛΟΪΕΡΟΣ Ἱερεὺς Γάλλος. Ἔζη τὸ 1700. Μ. Χ. Περιῆλθε κατὰ τὸ ἐπὶ τῆς Γουϊνέας Ἰσθμὸν, καὶ ἔδωσεν ἀκριβεῖς γνώσεις.

ΛΟΙΦΛΙΓΓΟΣ φυσιολόγος. Ζ. Κάλμος Λοιφλιγγός.

ΛΟΚ Ἰὼν Ἀγγλος, ἔνδοξος περιηγητής. Ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Γουϊνέαν. Κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ ἀνακαλυπτικὸν ἀπόπλουν εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς, λέγουσιν ὅτι ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ Ἀσίας καὶ Ἀμερικῆς πορθμὸν, ὅμως διετηρήθη τὸ πρᾶγμα μυστικόν. Ἀνεκάλυψε καὶ ἄλλα μέρη ἐπωφελῆ εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Ἔζη περὶ τὸ 1550. Μ.Χ.

ΛΟΚΗΣ, Ἰωάννης, ἔνδοξος μεταφυσικὸς Ἀγγλος. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα περὶ πολιτικῆς, καὶ περὶ ἀνατροφῆς τῶν παίδων. Ἀπέθανε τὸ 1693. εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΛΟΚΜΑΝΟΣ, περίφημος φιλόσοφος Αἰθίωψ. Οἱ Ἄραβες λέγουν ὅτι εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου, καὶ ὅτι ὁ Αἴσωπος εἶναι μεταφραστής. Τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ὁ Λοκμάνος εἶναι ὁ ἴδιος Σολομών. Οὗτος ὁ φιλόσοφος ἐδόξαζεν ἕνα Θεὸν, ἐνασχολούμενος εἰς τὴν ἀρετήν.

ΛΟΛΛΑΡΔΗΣ, Γερμανὸς, ἀνὴρ ἀνδρεῖος, καὶ περίφημος θεολόγος. Ἀπέθανε τὸ 1322.

ΛΟΛΛΙΑΝΟΣ, Ἐφέσιος, σοφιστὴς ἐ-

χρημάτισε μαθητὴς Ἰσαΐου τοῦ Ἀσσυρίου, ἔζη ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος. Συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΛΟΜΑΖΗΣ Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον τὸ 1598. Ἐσάθη ζωγράφος, ἐσύνθεσε καὶ διάφορα συγγράμματα, τὸ περιφημότερον εἶναι ἓν περὶ ζωγραφικῆς εἰς ἑπτὰ βιβλία.

ΛΟΜΠΑΡΔΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύϊον. Ἐσάθη μαθητὴς τοῦ Πετράρχου, ἐτελείωσεν ἓν σύγγραμμα τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, τὸ ὁποῖον ὁ διδάσκαλός του εἶχεν ἀφήσει ἀτελές.

ΛΟΠΕΤΗΣ Λεγάσπιος Ἰσπανὸς, ἔνδοξος ναυκαλυπτὴς καὶ ἄριστος φυσικός· Ἔζη περὶ τὸ ἔτος 1560. Μ. Χ. Οὗτος ἐξάλη μετὰ τοῦ Ὀρδανιέτα παρὰ τοῦ τότε βασιλεύοντος ἐν Ἰσπανίᾳ, πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Ὅθεν ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἰσπανίαν, εἰς τὴν Νέαν Ἰσπανίαν, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὰς Φιλιππίνας νήσους, ὅπου καθ' ὁδὸν ἔκαμε ἐπισήμους ἀνακαλύψεις. Ἐντεῦθεν διαπλεύσας τὸν μέγαν Ὠκεανὸν ἔφθασεν εἰς τὰς Καναρίους νήσους, καὶ ἐκεῖθεν ὑπῆγεν εἰς τὸ Εὐξεῖνος ἄκρωτήριον, ὅπου καὶ ἐμέτρησε μίαν μοῖραν τοῦ Μεσημβρινοῦ. Συνέγραψε δὲ φυσικῶς περὶ πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων, καὶ περιηγηθέντων τόπων, καὶ ἔχησεν ἀκριβέστατον γεωγραφικὸν πίνακα. Ἐτιμήθη δὲ μεγάλως μὲ ἀξίωμα καὶ μὲ μισθὸν ἄρκιον τοῦ ζῆν. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὸ Τόλετον, ἐπαρχίαν τῆς Ἰσπανίας.

ΛΟΡΔ Γεώργιος, Βαλέντιος, Βισκοῦντος, Ἄγγλος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνήρ. Οὗτος περιῆλθε τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, τὴν Κεϋλόνην, τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἀβυσσινίαν, καὶ ἐδημοσίευσε πολλὰς νέας γνώσεις τῶν τόπων τούτων. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΟΡΔ Ἀνσὼν Ἄγγλος. Ἤκμαζε περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Τούτου ὁ περίγειος πλοῦς ἐκοινολόγησεν ἀκριβεσέρας εἰδήσεις τῆς νήσου Ζουὰς Φερναδέτης, τῶν δυτικονοτίων παραθαλασσίων τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τῶν Λαδρόνων νήσων. Προστούτοις διηρμήνευσε τὰ θαλάσσια ρεύματα, καὶ τοὺς περιοδικοὺς ἀνέμους, καὶ ἔκαμε γνωσὰς διαφόρους νήσους, κειμένας μεταξὺ τῶν Λαδρόνων καὶ τῆς Καλιφορνίας, ἔχων τὴν ὁδηγίαν τινὸς θαλασσίου πίνακος τῶν Ἰσπανῶν. Ὁ περίπλους οὗτος ἐξετελέσθη ἐντὸς 5. ἐτῶν.

ΛΟΡΔ Μακαρτνέος Ἄγγλος. Οὗτος ἐξάλη πρέσβυς εἰς τὴν Κιναν τὸ 1792· Μ. Χ. Περιῆλθε ἅπασαν τὴν Ασίαν καὶ Αφρικὴν μὲ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις, ἔχων συνοπαδοὺς τον τε Σταουτονὰ καὶ Βαρρόβον, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος περιέγραψε τὴν περιήγησιν τῆς Κίνας, καὶ μικροῦ μέρους τῆς λοιπῆς Ασίας, ὁ δὲ δεύτερος συνέγραψεν ἰδιαιτέρως καὶ διεξοδικῶς τὴν ἐπὶ τὴν Κογιγλίαν περιήγησιν, καὶ τὴν ἐκεῖ αὐτῶν διατριβήν· Ἔζη δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Μ. Χ.

ΛΟΡΕΝΤΙΟΣ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Πίζαν. Συνέγραψε μίαν ἱστορίαν εἰς στίχους περὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Πιζάνων τὸ 114.

εἰς νήσους τινὰς τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὰς ὁποίας ἐκυρίευσαν.

ΛΟΥΒΑΝΟΚ, ἔνδοξος ἀνατόμος καὶ ἄριστος φυσικός. Ἤκμαζε κατὰ τὸν χρόνον 1670. Μ. Χ. Οὗτος ἐνησχολήθη ὑπὲρ τοὺς ἑξήκοντα χρόνους, διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὰ θαυμαστὰ ἐκεῖνα μικροσκόπια, διὰ τῶν ὁποίων ἀνεκάλυψεν ἐν τῇ φύσει νέον κόσμον, ἕως τότε ἀγνώριστον. Ἔκαμε πολλὰς καὶ ἀξιολόγους παρατηρήσεις εἰς τὰ ὀπτικὰ νεῦρα, εἰς τὸ αἷμα τῶν ζώων, εἰς τὸν χυμὸν τῶν φυτῶν, εἰς τὴν πλοκὴν καὶ ὕφασμα τῶν δένδρων. Ἀνεκάλυψε τὰ ἄκρα τῶν λεπτοτάτων ἀρτηριῶν, συγκοινωνοῦντα καὶ ἀναστομούμενα μὲ τὰς φλέβας κτλ. Ἀλλ' ἡ εὕρεσις τῶν σπερματικῶν ζωυφίων, ἡ γενομένη τῷ 1677. ἔτει, τὸν ἀπεκατέστησε περιβόητον. Εἶδεν οὗτος μὲ ἀπορίαν ἐν τῷ τοῦ ἄρρενος σπέρματι μικρά τινα ζωύφια ἐπιπολάζοντα παραπλήσια κατὰ τὸ σχῆμα μὲ μικρά τινα βατράχια· ἐφαντάσθη ὅμως παραλόγως, ὅτι αὐτὰ τὰ ἴδια ζωύφια ἦσαν τὰ πρῶτα σχέδια καὶ αἱ διατυπώσεις τοῦ ἐμβρύου, καὶ ὅτι τὸ θῆλυ ἐν τῇ συνουσίᾳ μετὰ τοῦ ἄρρενος δὲν χρησιμεύει κατ' ἄλλο τι, εἰμὴ καθότι παρέχει τὸν τόπον καὶ τὴν ἕδραν, ἐν ᾧ τὸ ἔμβρυον εἰσέρχεται καὶ ἐμφωλεύει. Ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις ἐκλόνισε πρὸς καιρὸν τὰς παλαιὰς περὶ γεννέσεως θεωρίας· τινὲς ὅμως ἔπειτα ἠρνήθησαν τὴν ὕπαρξιν τῶν ζωυφίων ἐν τῷ τοῦ ἄρρενος σπέρματι. (Ἡ περὶ γεννέσεως θεωρία εἶναι μυστήριον ἀκατάληπτον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἡ ἄβυσσος εἰς τὴν ὁποίαν καταποντίζεται ἡ τῶν φυσικῶν περιέργεια.)

ΛΟΥΓΓΟΣ, ἔνδοξος Καρδινάλης, ὅστις ἐσάθη καὶ πατὴρ τῶν πτωχῶν. Οὗτος πρῶτος ἔφερε τὸ Ἰατρικὸν κίνα εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1660.

ΛΟΥΓΓΗΣ Μαρτῖνος, Ἰταλὸς, κάλλιστος Ἀρχιτέκτων, ἔκτισε διάφορα κτίρια εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τὴν νέαν τῶν πατέρων Ἐκκλησίαν. Ἀπέθανε τὸν 16. Αἰῶνα.

ΛΟΥΔΟΒΪΚΟΣ Ἀοισμὰν, ἔνδοξος Γερμανός. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Περιῆλθε τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν, καὶ ἔκαμε ἐπισήμους ἀνακαλύψεις, ἔγραψε δὲ διεξοδικῶς ἅπαντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα μέρη. Ἡ διὰ τῆς Σκανδιναυΐας περιήγησίς του περιγράφει καλῶς τὴν φιλοτεχνίαν, μεταλλορυχίαν, καὶ μεταλλουργίαν τῶν μερῶν ἐκείνων.

ΛΟΥΔΟΒΪΚΟΣ Νόρδεν Φριδερίκος, Δανὸς τὸ γένος, ἐπίσημος ναύαρχος. Περιῆλθε τὴν Αἴγυπτον, ἕως τοὺς καταράκτας τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Περιῆλθε προσέτι ἅπασαν τὴν Ἀφρικὴν καὶ ἔκαμε ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις ἐπὶ τῆς ἐρήμου Ζαχάρας, καὶ ἐπὶ τῶν παραθαλασσίων τῆς Ἀσίας. Συνέγραψε Γεωγραφίαν ἀκριβεσάτην, ὅλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων τόπων, ἐν ᾗ περιγράφει περὶ τῶν ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν, νήσων κ.τ.λ. ἀκολούθως περὶ τῶν κατοίκων ἑκάστου μέρους, περὶ τῆς θρησκείας αὐτῶν, βιομηχανίας, διοικήσεως, ἠθῶν, ἐθίμων καὶ χαρακτῆρος· περὶ

τῶν προϊόντων ἑκάστου τόπου, περὶ τοῦ κλίματος, ἀέρος, καὶ περὶ τῆς θέσεως ἑκάστου τόπου. Ἐξέδωκε δὲ καὶ γεωγραφικὸν χάρτην ὅλης τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας. Τοῦτον ἠκουλούθησαν πολλοὶ τῶν μεταγενεσέρων. Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος.

ΛΟΥΪΖΗΣ Καδαμόσος Ζ. Καδαμόσος Λουΐζης.

ΛΟΥΪΝΤΡΑΝΔΟΣ, ἐπίσκοπος Ἰταλὸς, ὅστις ἐσύνθεσεν εἰς ἓξ βιβλία ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης. Ἤνθει τὸν ι. αἰῶνα.

ΛΟΥΪΟΣ Ἀντώνιος Βουγαινβίλλος, Γάλλος τὸ γένος. Ἐχρημάτισε περίφημος θαλασσοπόρος, Γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Ὁ ἐπωφελέστατος περίγειος πλοῦς τούτου τοῦ περιβοήτου ἀνδρὸς ἠρμήνευσε τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πλάτα ποταμοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὰς τόπους. Περιέγραψεν ἀκριβέστερον τὰς ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν δικαίως ἀπαιτουμένας Μαλουΐνας νήσους. Ἐκοινολόγησε πολυτίμους εἰδήσεις περὶ τῶν Παταγόνων καὶ Πεσεραίων· ἀνεκάλυψε τὸ ἐπικίνδινον ἀρχιπέλαγος, καὶ τὴν Ὀταΐτην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Νέαν Κύθηραν· διότι δὲν ἤξευρεν, ὅτι ἀπέβη εἰς αὐτὴν πρὸ ὀκτὼ μηνῶν ὁ Ἄγγλος Βαλλίσιος, καὶ ὅτι αὕτη ἦτον ἡ ἀνακαλυφθεῖσα, καὶ ὀνομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κουΐτερου Σαγιταρία. Τὰς περὶ τὴν Ὀταΐτην νήσους ὠνόμασε Βουρβόνειον Ἀρχιπέλαγος. Μετὰ ταῦτα ἀνεκάλυψε τὰς ναυτικὰς νήσους, καὶ τὰς μεγάλας Κυκλάδας. Μετὰ ταῦτα ἀνεκάλυψε τὰς Λουΐσιάδας νήσους, καὶ πλεύσας διά τινος πορθμοῦ μεταξὺ δύω μεγάλων νήσων κειμένου, εὗρεν ἐπὶ τῆς Νέας Ἰρλανδίας τὸν λιμένα Πρασλίνον, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Νέαν Βρετανίαν. Ἔπειτα εὗρε πρὸς ἄρκτον τῆς Νέας Γουϊνέας τὰς τῶν Ἀναχωρητῶν νήσους, καὶ μετὰ τὴν συνάθροισιν ἄλλων τινῶν γνώσεων τῶν μερῶν τούτων, ἀπέπλευσε τὸ 1768. εἰς τὴν Παταυΐαν.

ΛΟΥΪΟΣ Βαέτος Γόρρος, ναύαρχος ἑνὸς πλοίου τοῦ περιηγητοῦ Πέτρου Ερνανδέτη τοῦ Κουΐρου, ὅστις ἐξάλη παρὰ τῆς Ἰσπανικῆς διοικήσεως εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Ὁ Λούϊος οὗτος ἔχων ὑπὸ τὴν κυβέρνησίν του τὸ ῥηθὲν πλοῖον, ἀπέπλευσε καὶ ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς Νέας Γουϊνέας, καὶ τῆς Νέας Ολλάνδας ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμὸν τὸν κείμενον δυτικοβορειότερον τοῦ μετὰταῦτα ὑπὸ τοῦ περιηγητοῦ Κοὸκ ἀνακαλυφθέντος ἐκεῖ ἄλλου πορθμοῦ. Ἀνεκάλυψε δὲ εἰσέτι καὶ ἄλλα μέρη ἕως τότε ἄγνωστα. Ἔζη περὶ τὸ 1606. Μ. Χ.

ΛΟΥΪΟΣ Φωϊλλέος, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητὴς, γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Ἠκμαζε περὶ τὸ 1707. Μ. Χ. Περιῆλθε πέντε χρόνους κατὰ συνέχειαν τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, καὶ ἔκαμε ἐπισήμους ἀνακαλύψεις. Ἀφῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του, ἐν ᾧ περιγράφει διεξοδικῶς περὶ τῶν τόπων τούτων, περὶ τοῦ κλίματος, θέσεως, ἀέρος, ὀρέων, λιμνῶν καὶ προϊόντων, ἀκολούθως περὶ τοῦ πολιτισμοῦ, χαρακτῆρος, ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν κατοίκων.

Εξέθεσε δὲ καὶ γεωγραφικὸν χάρτην ἀκριβῆ τῶν μερῶν τούτων, τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθησαν καὶ οἱ μεταγενέστεροι.

ΛΟΥΚΑΝΟΣ, Μάρκος Ανναῖος, ἀνεψιὸς τοῦ φιλοσόφου Σένεκα, ἐχρημάτισε περίφημος ποιητὴς ἐπικός. Συνέγραψε ποίημα Ηρωϊκὸν, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει τὸν ἐμφύλιον πόλεμον μεταξὺ Καίσαρος καὶ Πομπηΐου. Ἔζη τὸ 170 .Μ. Χ.

ΛΟΥΚΑΣ ὁ Εὐαγγελιστής. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Αντιόχειαν τῆς Συρίας, μετήρχετο καὶ τὴν Ιατρικήν. Ἀπέθανε περὶ τὰ 70. Μ. Χ. Οσοι κάμουν διάκρισιν μεταξὺ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ τοῦ Ιατροῦ Λουκᾶ, δὲν ἔχουν ἰσχυρὰς καὶ βεβαίας ἀποδείξεις. Τὸ ὅτι ὁ Λουκᾶς ἐχρημάτισε ζωγράφος, εἶναι μία φήμη ἀδομένη μόνον. Δὲν συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν ἑβδομήκοντα Αποστόλων, οὔτε εἶδε τὸν Κύριον ὀφθαλμοφανῶς· ἦτον ὅμως συνοδοιπόρος πάντοτε τοῦ Αποστόλου Παύλου, μὲ τὸν ὁποῖον ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Αφρικὴν καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ συνέγραψε περὶ αὐτοῦ, ὡς ἀναφέρει τοῦτο ὁ Ιερώνυμος καὶ Φαβρίκιος εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην του. Η συγγραφὴ δὲ τοῦ κατ' αὐτὸν Εὐαγγελίου ἔγινε τὸ 63. Μ. Χ· Καθὼς καὶ αἱ πράξεις τῶν Αποστόλων.

ΛΟΥΚΑΣ Παῦλος, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος Γεωγράφος καὶ φυσικός. Ηκμαζε περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ.Χ. Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν τὴν Τουρκίαν, καὶ κυρίως τὴν ἀνωτέραν Αἴγυπτον, ὅπου καὶ ἔκαμε ὠφελίμους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Γεωγραφίαν καὶ Φυσιολογίαν. Κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ περιήγησιν, εἰς διαφόρους τόπους τῆς Ασίας, ἐξιχνίασε καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη εἰς ἄλλων τεσσάρων χρόνων διάστημα. Κατὰ δὲ τὴν τρίτην αὐτοῦ περιήγησιν, περιῆλθεν ἄλλους τρεῖς χρόνους τὴν Αφρικήν, ὅπου τέλος περιέγραψεν ὅλας του τὰς ἀνακαλύψεις διεξοδικῶς, καὶ ἀφῆκε γενικὴν περίληψιν πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων, οἷον περὶ τῆς θέσεως ἑκάστου τόπου, περὶ τοῦ κλίματος καὶ περὶ ὅλων ὅσων ἀναφέρει τὸ γεωγραφικὸν εἶδος. Αφῆκε δὲ καὶ γεωγραφικὸν χάρτην ὅλων τούτων τῶν μερῶν. Τέλος ἀπέθανεν ἐνδόξως εἰς τὴν Μασσάλιαν πόλιν τῆς Γαλλίας τῷ 1738. Μ. Χ. καὶ πεντηκοστὸν ὄγδοον τῆς ἡλικίας του.

ΛΟΥΚΑΣ Φόξιος, Αγγλος τὸ γένος, ἔνδοξος θαλασσοπόρος, Γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Ηκμαζε περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος. Μ. Χ. Οὗτος μετὰ τοῦ Θωμᾶ Ιάμη ἐλπίζων ἔτι νὰ εὕρῃ τὸν πολυθρύλλητον δυτικοβόρειον διάπλουν, ἀπέπλευσε μετ' αὐτοῦ ἕως εἰς τὸν Ουτσόνειον κόλπον. Η ὠφέλεια τοῦ πλοῦ τούτου ὑπῆρξεν ἡ εὕρεσις διαφόρων νήσων, καὶ ἡ ἐξιχνίασις τοῦ μεσημβρινωτάτου μέρους τοῦ μεγάλου τούτου κόλπου, τὸν ὁποῖον ὠνόμασαν Ιάμειον κόλπον. Ακολούθως ἀπέπλευσεν κατὰ τὰ δυτικοβόρεια μέρη τῆς Αμερικῆς, ὅπου καὶ ἔκαμε ὠφελίμους ἀνακαλύψεις. Αφῆκε σύγγραμμα ἐπωφε-

λέσατον εἰς τὴν Γεωγραφίαν, πολιτογραφίαν καὶ φυσικήν. Ἀπέθανε δὲ ἐνδόξως εἰς τὸ Εδιμβοῦργον πόλιν τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, περίφημος συγγραφεὺς τῆς ἀρχαιότητος. Ἐγεννήθη εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ· ἀπέθανε εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου εἰς ἡλικίαν 90. χρόνων, διορισθεὶς ἐπιτάτης τῆς ἐπαρχίας τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰ 150. Μ. Χ. Κατ' ἀρχὰς ὁ θεῖός του τὸν ἐδίδασκε τὴν Λιθοξοϊκήν, ἔπειτα ὅμως παραιτηθεὶς ἀπ' αὐτὴν, ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς μαθημάτων, καὶ ἐπέδωκε θαυμάσια· ἔκαμε περιηγήσεις ε'ς Γαλατίαν, Μακεδονίαν, Ἀχαΐαν, Ἰωνίαν, καὶ Ἰταλίαν, καὶ ἠσπάσθη τὴν Επικούριον φιλοσοφίαν. Συνέγραψε διαλόγους Νεκρικούς, ὅπου περιπαίζει τὴν πολυθεΐαν τῶν Ελλήνων, καὶ περὶ διαφόρου ἄλλης ὕλης, περὶ ὧν ὅρα τὴν βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ.

ΛΟΥΚΙΛΙΟΣ Γάϊος, Ἱππεὺς Ρωμαῖος, πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς Σατύρας, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουσι μὲ ἔπαινον ὁ Κικέρων καὶ Οράτιος καὶ ἄλλοι· ἐκ τῶν ποιημάτων του σώζονται λείψανα Σατυρικά. Ἔζη τὸ 100. Π. Χ.

ΛΟΥΚΙΜΕΛΗΣ Ανδρέας. Οὗτος ἐστάλη ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Μογγολίαν. Ἐπειδὴ διεδόθη ἔγγραφος φήμη, ὅτι ἔγινε Χριστιανὸς ὁ μέγας τῶν Μογγόλων χάνης, ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν Λουδοβῖκος ὁ ἅγιος τὸν Λουκιμέλην, καὶ ὡς συνοπαδὸν αὐτοῦ τὸν Βαρθολομαῖον τὸν μοναχὸν, τὸν ἐκ Κρεμόνης. Αὐτὸς ὑπῆρξε μετὰ τὸν Μαρκόπουλον ὁ ἄριστος περιηγητὴς τούτων τῶν ἀποτάτων τόπων. Ἰωσαφὰτ ὁ βάρβαρος, καὶ Αὐγέριος ὁ Βουσβέκιος, ἐπεκύρωσαν μετέπειτα τὰς ἀνακαλύψεις αὐτοῦ. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1250· Μ. Χ.

ΛΟΥΚΙΟΣ Μουρήνας, Ὕπατος τῶν Ρωμαίων, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρείαν, τὴν ὁποίαν ἔδειξε κατὰ τοῦ Μιθριδάτου τὸ 62. Π. Χ.

ΛΟΥΚΙΟΣ Αἰλιανὸς, Οὔλπιος Λαιλιανὸς, εἷς ἐξ ἐκείνων τῶν στρατηγῶν, ὅσοι ἔλαβαν τὸ ὄνομα Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐκηρύχθη δὲ Αὔγουστος ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τὸ 266. ἀνδρεῖος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ ἔμπειρος τῶν πολιτικῶν· ἐξάθη ὅμως ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸν θρόνον, διότι ὁ Ποσούμιος ἐπιθυμῶν καὶ αὐτὸς τὸν Καισαρικὸν θρόνον ἐκίνησε τὰ στρατεύματα ἐναντίον του, καὶ τὸν ἐνίκησε τὸ 267. καὶ οὕτως μετὰ τοῦ θρόνου ἔχασεν αὐθημερὸν καὶ τὴν ζωήν.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Ανιος, Αντωνῖνος Βῆρος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, υἱὸς τοῦ Αἰλίου καὶ τῆς Δομητίας Κίλλας. Ἐλαβε διὰ γυναῖκά του καὶ τὴν θυγατέραν Μάρκου τοῦ Αὐρηλίου τὴν Λουκίλλαν· ἔγινε σύντροφος μὲ τὸ πενθερόν του εἰς τὸν θρόνον τῆς μονοκρατορίας, τὸν ἔσειλεν ὁ πενθερός του κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ τοὺς ἐνίκησε τὸ 163. Μ. Χ. καὶ μετὰ ἓξ χρόνους ἀπέθανε· ἐφαίνετο ἐραστὴς τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ περισσότερον ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ συμπόσια, καὶ εἰς ἄλλας ἀσωτείας.

ΛΟΥΚΙΟΣ Λούκουλος Λουκίνιος, ἐγεννήθη τὸ 115. Π. Χ. Ἐσάθη θησαυροφύλαξ εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἔπαρχος εἰς τὴν Ἀφρικήν, ἐδιοίκησε μὲ δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν, ἐχάθη δὲ νικητὴς καὶ εἰς διαφόρους μάχας, ἐκυρίευσεν ὅλην τὴν Βιθυνίαν, καὶ διέφθειρε τὸν σόλον, τὸν ὁποῖον ἔξειλεν πρὸς τὴν Ἰταλίαν ὁ Μιθριδάτης. Ητον πολλὰ ἐλευθέριος εἰς τὰς δαπάνας, ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν μεγιστάνων τοῦ βασιλέως, καὶ εἰς τὴν λαμπρότητα τῶν ἐνδυμάτων. Ο Νεόφυτος Δούκας εἰς τὸ λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ἐν τόμῳ δευτέρῳ Φλ. 117.

ΛΟΥΚΙΦΕΡΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Σαρδηνίας, ἔζη τὸ 360. Μ. Χ. Μέγας ἐχθρὸς τῶν Αρειανῶν, συνέγραψε περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

ΛΟΥΚΡΑΤΙΑ, ἀρχόντισσα Ρωμαία, ἐνυμφεύθη τὸν Κολλατῖνον. Μίαν ἡμέραν ὁ σύζυγός της συντρώγων μετὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἐπῆνεσε πολλὰ διὰ τὸ κάλλος, ζωγραφήσας τὴν ὡραιότητά της μὲ τὰ πλέον ἀθηρὰ χρώματα τῶν ἐπαίνων· ἀκούσας αὐτὰ ὁ Σέξος υἱὸς τοῦ βασιλέως, ἐπεθύμησε νὰ τὴν ἰδῇ, καὶ ἐλθὼν μετὰ τοῦ Κολλατίνου εἰς τὸν οἶκόν της ὡς εἰς ἐπίσκεψιν ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της, καὶ μίαν νύκτα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὰς χεῖρας, προτείνων ἢ τὴν συγκατάνευσίν της, ἢ τὸν θάνατον, ἡ δυσυχὴς φοβηθεῖσα ἐνέδωκεν, ἀλλ' ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησεν ἐβυθίσθη εἰς μεγάλην λύπην, καὶ ἀμέσως ἐφώναξε τὸν πατέρα της, τὸν σύζυγόν της, καὶ ἄλλους συγγενεῖς τοὺς ὁποίους ἐξώρκισε νὰ ἐκδικηθῶσι τὴν ὕβριν, καὶ εὐθὺς βαλοῦσα τὴν μάχαιραν εἰς τὴν καρδίαν της ἀπέθανε τὸ 509. Π. Χ. οἱ συγγενεῖς εὐθὺς ἐπροσκάλεσαν τὴν Γερουσίαν καὶ τὸν Δῆμον καὶ ἐζήτουν τὴν ἐκδίκησιν, καὶ οὕτως ἐξορίζουσι τὸν βασιλέα ὁμοῦ μὲ ὅλην του τὴν οἰκογένειαν.

ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ Κάρος, Ρωμαῖος φιλόσοφος ἐπικούρειος, καὶ ποιητὴς περίφημος, ἔζη τὸ 100. Π. Χ. Συνέγραψε ποίημα εἰς ἑξαμέτρους στίχους, περὶ φύσεως Πραγμάτων βιβλία ἕξ, ἐξεδόθησαν ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1695. μετὰ παραρράσεως καὶ διαφόρων σημειώσεων.

ΛΟΥΛΛΗΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἀνακαινιστὴς τῆς μουσικῆς εἰς τὴν Γαλλίαν, μεταξὺ τῶν διαφόρων Μουσικῶν συνθεμάτων. Ο Ορλάνδος καὶ Αρμίδας τὰ ἔχουσιν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Απέθανε τὸ 1681.

ΛΟΥΠΕΡΚΟΣ Βηρύττιος, ἀπὸ τὴν Συρίαν, γραμματικὸς περίφημος. Συνέγραψε περὶ τέχνης γραμματικῆς βιβλία τρία, περὶ Αττικῶν λέξεων, περὶ γενῶν ἀρσενικῶν θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων. Βιβλία 13.

ΛΟΥΡΑΚΟΣ, Ρόκος, καλὸς Αρχιτέκτων, ἔκτισε διάφορα κτίρια εἰς τὴν Γένοβαν. Απέθανε τὸ 1590.

ΛΟΥΣΑΝΟΣ Ραβενὼ Γάλλος τὸ γένος. Ηκμαζε κατὰ τὸν χρόνον 1688. Μ. Χ. Οὗτος ἐταξείδευσεν εἰς τὸν Μέγαν Ωκεανὸν μὲ τοὺς λῃστὰς Φλιβουσί-

ρους, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰς νήσους, καὶ τόπους ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἠπείρου. Ἀφῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του.

ΛΟΥΣΙΑΣ, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος γεωγράφος, καὶ θαυμάσιος φυσικός. Ἠκμαζε κατὰ τὸν χρόνον 1590. Μ. Χ. Περιῆλθε τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀκριβῶς, καὶ ἔγραψε περὶ αὐτῆς, ἀφῆκε καὶ γεωγραφικὸν χάρτην. Ἡ φυσικὴ αὐτοῦ ἦτο ἐν ὑπολήψει εἰς τὴν Βερσαλλίαν, πόλιν τῆς Γαλλίας ἀρχαῖαν μητρόπολιν τοῦ βασιλείου.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ, βασιλεύς τις τῶν Κομμερίων ἐν Σκυθίᾳ, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἰωνίαν ἦλθε καὶ ἀπεκατέστη εἰς τὴν Κιλικίαν.

ΛΥΓΚΕΥΣ, Σάμιος Γραμματικός, γνώριμος τοῦ Θεοφράστου, ἀδελφὸς Θούδιδος τοῦ ἱστοριογράφου, καὶ τυράννου τῆς Σάμου, σύγχρονος Μενάνδρου τοῦ Κωμικοῦ. Συνέγραψε κωμῳδίας.

ΛΥΓΚΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αφαρέως, ἀξυδερκέστατος, διότι ἔβλεπεν οὐ μόνον τὰ μακρὰν ἀπέχοντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ τὰ ὑπὸ γῆν καὶ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι, αὐτὸς πρῶτος ἐφεῦρε τὰ μεταλλεῖα, καὶ ἐκ τούτου ἐνομίσθη τοιοῦτος.

ΛΥΔΙΑΔΗΣ, ἡγεμὼν τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Πολύβ.

ΛΥΚΑΜΒΗΣ, Θηβαῖος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα ὁ ποιητὴς Ἀρχίλοχος μὲ ὑπόσχεσιν τοῦ ἰδίου πατρός του· ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀκολούθως ἠρνήθη ταύτην τὴν ὑπόσχεσιν, ὁ Ἀρχίλοχος παροργισθεὶς τὸν ἐσατύρησε μὲ τοιοῦτον σκωπτικὸν καὶ παθητικὸν τρόπον, ὥστε ὁ Λυκάμβης ἀπὸ ἀμηχανίαν ἔγινεν αὐτόχειρ. Ἀνθ. Λουκ.

ΛΥΚΑΡΙΤΟΣ, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μεανδρίου. Ἡρόδ.

ΛΥΚΙΔΗΣ, Ἀθηναῖός τις, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι ὡμίλησεν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

ΛΥΚΙΟΣ, εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλόδ.

ΛΥΚΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Παρθενόπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγκαίου. Παυσ.

ΛΥΚΟΣ, ἱστορικὸς περίφημος, πατὴρ Λυκοφάνους τοῦ Τραγικοῦ. Συνέγραψεν ἱστορίαν Λυβύης καὶ περὶ Σικελίας.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ, γραμματικός, καὶ ποιητὴς τραγικὸς ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐρίπου, υἱὸς τοῦ Στοκλέους. Ἔζη τὸ 284. Π. Χ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ἀπῆλαυσε καὶ τὴν εὔνοιαν διὰ ἑνός ἐγκωμίου, τὸ ὁποῖον ἔκαμε πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκά του. Ὁ ἱστορικὸς Λύκος Ῥηγῖνος τὸν ἀνεδέχθη ὡς υἱόν του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται μία τραγῳδία Κασσάνδρα ἐπιγραφομένη, ἥτις προμαντεύει περὶ τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς Τρῳάδος διὰ σίχων Ἰαμβικῶν, εἶναι δὲ πλήρης μυθολογιῶν. Ἐξεδόθη μετὰ τοῦ Πινδάρου Καλλιμάχου καὶ Διονυσίου ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἀλδῳ τὸ 1513. καὶ ἔτι μετὰ σχολίων Ἰσαὰκ τοῦ Τσέτσου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1546. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΛΥΚΚΟΦΡΩΝ τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Αλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε μετὰ τῶν λοιπῶν δύω ἀδελφῶν του, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Φωκίδα. Ξενοφ.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Περιάνδρου, τύραννος τῆς Κορίνθου, καὶ τῆς Μελίσσης, ὅς τις μαθὼν ὑπὸ τοῦ πάππου του τὸν φόνον τῆς μητρός του ὑπὸ τοῦ πατρός του Περιάνδρου, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν βλέπῃ ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν, ὅπου τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κερκυραίων.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Μήσορος ἐκ τῆς νήσου Κυθήρων. Οὗτος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Εκτορος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, εἷς τῶν περιφήμων Αθηναίων ῥητόρων, υἱὸς τοῦ Λυκόφρονος, κατήγετο ἀπὸ γένος ἐπίσημον. Εγεννήθη τὸ 406. Π. Χ. ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, καὶ τὴν πολιτικὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Ισοκράτους· ἐσάθη καὶ δημαγωγὸς εἰς τὴν πατρίδα του, ὅς τις μὲ τὸν εἰλικρινέσατον καὶ δικαιότατον τρόπον τῆς διοικήσεώς του ἐπροξένησε μεγάλα καλὰ εἰς τὰς Αθήνας, καὶ τόσον πολλὰ ἠγαπήθη, ὥστε ὁ Μέγας Αλέξανδρος ὅταν ἐζήτησε νὰ παραδοθῶσιν εἰς αὐτὸν οἱ ῥήτορες, ἀπὸ ἀγάπην τοῦ Λυκούργου παρητήθη τοῦ ζητήματος· ἐτιμήθη καὶ μὲ ἕνα χάλκινον ἀνδριάντα· αἱ διαταγαί του ἐγράφησαν εἰς μάρμαρον, καθὼς καὶ ἓν ἐγκώμιον δι' αὐτὸν. Απέθανε εἰς ἔσχατον γῆρας, καὶ τὸν ἐνταφίασαν μὲ μεγάλην πομπήν. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πλουτάρχου ἐσώζοντο 15. λόγοι του· τὴν σήμερον ὅμως σώζεται εἷς καὶ μόνος, κατὰ Λεωκράτους ἐπιγραφόμενος, δι' οὗ μαρτυρεῖται ὅτι ἡ εὐγλωττία τοῦ Λυκούργου ἦν μᾶλλον δῶρον τῆς φύσεως, παρὰ καρπὸς τῆς τέχνης. Εξεδόθη μετὰ τῶν ἄλλων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Αλδου ἐν Βενετίᾳ τὸ 1573. καὶ ἐν Λειψίᾳ μετὰ σημειώσεων ἄλλων ὑπὸ τοῦ Ιωάννου Γοτφρέδου τὸ 1751. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, περίφημος νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, υἱὸς τοῦ Εὐνόμου Βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ ἀδελφὸς ἑνὸς τῶν Βασιλέων τῆς Σπάρτης· καὶ ὕστερον ἐπίτροπος τοῦ υἱοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ ἀδελφός οὗτος, ἀποθανὼν ἀφῆκεν ἀνήλικον. Περιῆλθε τὴν Κρήτην, τὴν Αἴγυπτον, καὶ συνανεσράφη μὲ τοὺς ἐκεῖσε σοφοὺς ἄνδρας, διὰ νὰ μάθῃ τοὺς νόμους τὰ ἔθιμα καὶ ἤθη των· ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του τῷ ἐνεπιστεύθησαν οἱ συμπατριῶται του, τοῦ νὰ ἀναδεχθῇ τὸ βάρος νὰ ἀναμορφώσῃ τὸ πολιτικὸν σύνταγμα· ὅθεν ἐθέσπισε νόμους τοὺς ὁποίους διετήρησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ πολλοὺς χρόνους, καὶ εὐδαιμονοῦσαν. Οὗτος ὁ περιβόητος καὶ σοφὸς νομοθέτης, ἐπιθυμῶν νὰ μεταβάλῃ τὰ διεφθαρμένα ἤθη τῶν συμπολιτῶν του, καὶ νὰ τοὺς ἀποκατασήσῃ τιμίους καὶ ἐναρέτους, ἀνέτρεφε δύω σκύλους γεννημένους ἀπὸ μίαν μητέρα καὶ πατέρα,

καὶ τὸν μὲν ἕνα ἐξ αὐτῶν ἔτρεφε μέσα εἰς τὸν οἶκόν του μὲ νόστιμα φαγητά, τὸν δὲ ἄλλον ἐγύμναζε εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τὸ κυνῆγι· μίαν ἡμέραν ἐπροσκάλεσε τὸν λαὸν εἰς τὴν ἀγορὰν, ὅπου εἶχε διορίσει νὰ φέρουν ἕνα λαγὸν, καὶ φαγητά, ἔπειτα φέρων ἀπέλυσε τοὺς δύω σκύλους, καὶ ὁ μὲν εἷς ἐξ αὐτῶν ἔτρεξεν εἰς τὰ φαγητὰ, ὁ δὲ ἄλλος ὥρμησεν εἰς τὸν λαγὸν, τότε γραφεὶς ὁ Λυκοῦργος εἰς τὸν λαὸν εἶπεν, βλέπετε ὅτι οὗτοι οἱ δύω σκύλοι, μόλον ὅτι εἶναι τοῦ ἰδίου εἴδους καὶ γεννημένοι ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν μητέρα, καὶ τὸν αὐτὸν πατέρα, εἶναι ὅμως ἀνόμοιοι κατὰ τὴν κλίσιν ἐξ αἰτίας τῆς διαφόρου ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβον. Διεμοίρασεν ὅλην τὴν ἐπαρχίαν εἰς μερίδια ἀναλόγως τῶν κατοίκων· ἐσύστησε γερουσίαν ἀπὸ 28 μέλη ἐκλεγόμενα ἐκ τῶν εὐγενῶν· ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Βασιλέα τὴν διοίκησιν τῶν στρατευμάτων, ἀλλ' ἐπεριόρισε πολὺ τὴν δύναμίν του· εἰς τοὺς ἄρχοντας τὰς κρίσεις, καὶ εἰς τὴν βουλὴν τὴν φυλακὴν τῶν νόμων· εἰς δὲ τὸν λαὸν ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ ἐκλέγωσι τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς βουλευτάς· ἔπεισε τὸν λαὸν νὰ σέβηται τοὺς ἡγεμόνας, καὶ νὰ προσφέρῃ τὸ ἀνῆκον σέβας εἰς τοὺς γεροντωτέρους, ἐξ οὗ προῆλθε καὶ παροιμία, ὅτι εἰς μόνην τὴν Σπάρτην ἀρέσκει τὸ γῆρας· τοὺς δὲ ἡγεμόνας νὰ φυλαττωσι τὴν πρὸς αὐτοὺς δικαιοσύνην. Ἐμπόριον δὲν ἐσυγχωρεῖτο εἰς κἀνένα· τὰ φορέματα ἦσαν εἰς ὅλους ὁμοιοειδῆ· σιδηρᾶ νομίσματα ἔλαβαν τὸν τόπον τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν, καὶ ἡ μεταχείρισις τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀπηγορεύθη ὁλότελα. Οἱ πολῖται ὅλοι χωρὶς ἐξαίρεσιν οὐδ' αὐτῶν τῶν βασιλέων, ἀπαιτεῖτο νὰ τρώγωσιν εἰς δημοσίους τραπέζας, ὅπου τρυφὴ καὶ ἀσωτία δὲν ἐχωροῦσαν δι' ὅλου. Τόσον εἰς εἰρήνης ὅσον καὶ εἰς πολέμου καιρὸν, ἕκαστος πολίτης ἐχρεώσει νὰ ἀφιερώνηται εἰς τὴν δούλευσιν τῆς πολιτείας. Τὰ βρέφη ἐθεωροῦντο μὲ προσοχὴν ὅλα εὐθὺς μετὰ τὴν γέννεσιν, καὶ ὅσα μὲν ἐφαίνοντο καλοπλασμένα, παρεδίδοντο εἰς δημοσίας τροφοὺς, καὶ ἐπαστεῖ τὴν ἡλικίαν ἐμβάζοντο εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα, τὰ δὲ φιλάσθενα, ἢ ἔχοντα φυσικόν τι ἐλάττωμα, ἐρρίπτοντο εἰς τὰ βουνά. Γράμματα ἐδιδάσκοντο μὲν, πλὴν τὰναγκαιότερα μόνον, διὰ τοῦτο οἱ Σπαρτιάται, μόλον ὅτι ἐπίσημοι δι' ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν, δὲν ἦσαν πολυμαθεῖς, οὐδὲ σωζεται κἀνὲν βιβλίον γραμμένον ἀπὸ γνήσιον Σπαρτιάτην. Ὀλιγολογία ἦτον ἄλλο χαρακτηριστικὸν τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ τόσον, ὥστε τὴν σήμερον ἀκόμη οἱ πεφωτισμένοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης ὀνομάζουσι Λακωνικὴν, τὴν σύντομον ὁμιλίαν. Οἱ διδάσκαλοι ἐσπούδαζον τοὺς νέους νὰ ἔχωσι σέβας πρὸς τοὺς μεγαλητέρους των, καὶ ἐνθερμον ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα· τοὺς ἔπλαττον ἄνδρας τιμῆς, καὶ τοὺς ἐνέπνεαν ἄκραν εὐαισθησίαν ἐπένου καὶ φόγου· ἐγυμνάζοντο παιδιόθεν νὰ κοιμῶνται εἰς στρώματα σκληρὰ, καὶ νὰ λαμβάνωσι τροφὴν ἁπλουστάτην καὶ ὀ-

λίγην· εἶχον ὅμως ἄδειαν νὰ κλέπτωσιν ὅτι ἠμπόρουν, ἂν μόνον ἐτελείοναν τὴν κλοπὴν χωρὶς νὰ φανερωθῶσι. Τοῦ Λυκούργου οἱ νόμοι ἦσαν ἐπιτηδειότατοι νὰ πλάσωσιν ἔθνος στρατιωτῶν, καὶ ἡ Σπάρτη ἀκολούθως, ἔγινε μεγάλη στρατιωτικὴ σχολή· τὸν πόλεμον ἐθεωροῦσαν ὡς τὸ μέγα τῆς ζωῆς ἔργον, καὶ ἑκάστου πολίτου ὁ κυριώτερος σκοπὸς ἦτο νὰ κατασταθῇ φοβερὸς εἰς τοὺς ἐχθρούς. Τὰ ἤθη τῶν Λακεδαιμονίων γυναικῶν ἦσαν ἄσεμνα. Ἐξεροῦντο τὰ ὡραιότερα καλωπίσματα τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος, τὴν σεμνότητα καὶ τὴν εὐαισθησίαν. Ἀνετρέφοντο εἰς τρόπον ὥσε ἐγίνοντο ἀνδρώδεις, δυναταί, τολμηραί, καὶ ἄφοβοι, καὶ ἐνεπνέετο εἰς τὰς ψυχάς των ὁ θαυμασμὸς τῆς στρατιωτικῆς δόξης. Αἱ μητέρες ἐκαυχῶντο, ὅταν οἱ υἱοί των ἔπιπτον ἐντίμως εἰς τὴν μάχην. Σπαρτιάτις τις ὅταν ὁ υἱός της ἔμελλε νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τῷ ἐπρόσφερε τὴν ἀσπίδα καὶ τῷ εἶπεν, ἢ Τὰν, ἢ ἐπὶ Τᾶν, ὡς νὰ ἔλεγεν, ἐπίσρεψον ἐντίμως, ἢ μὴν ἐπισρέψῃς διόλου. Ὁ Ιουστῖνος ἀναφέρει ὅτι ὁ Λυκοῦργος διὰ νὰ ἀποκατασήσῃ σεβαστὴν τὴν νομοθεσίαν του, μετεχειρίσθη ὄργανον τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὥσε διὰ τούτου νὰ διαμείνῃ ἀμετάτρεπτος ἡ διατήρησις τῶν δημοσιευθέντων νόμων του. Ὅθεν ἐπροσποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς Δελφοὺς νὰ συμβουλευθῇ τὸ Μαντεῖον διὰ νὰ μάθῃ, ἂν ἔπρεπε νὰ μεταβάλῃ τι, ἢ νὰ προσθέσῃ εἰς αὐτούς, ἀλλὰ πρὶν ν' ἀναχωρήσῃ ὑπεχρέωσε τοὺς Σπαρτιάτας νὰ διατηρῶσιν αὐτοὺς ἀπαρασαλεύτως ἕως τῆς ἐπισροφῆς τοῦ· ὁ ἴδιος προσθέτει, ὅτι λαβὼν τὸν ὅρκον των ὑπῆγεν ὡς ἐξόριστος ἑκουσίως εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἀπέθανε, καὶ διώρισε νὰ ριφθῶσι κρυφίως εἰς τὴν θάλασσαν τὰ κόκκαλά του, φοβούμενος, μήπως ὕσερον οἱ Σπαρτιάται μεταφέροντες αὐτὰ εἰς τὴν πόλιν των ἤθελον νομισθῶσιν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸν ὅρκον.

ΛΥΚΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαος.

ΛΥΚΟΠΗΣ, γενναῖος τις Σάμιος, πολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐναντίον τῶν ἄλλων συμπολιτῶν των. Ηρόδτ.

ΛΥΚΩΝ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ιπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους. Απολόδρ.

ΛΥΚΩΝ, Αθηναῖος, κατήγορος τοῦ Σωκράτους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους ὡς κόλαξ καὶ παράσιτος. Πλάτ.

ΛΥΚΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἀσυάνακτος, Τρωαδίτης, διάδοχος τοῦ Στράτωνος, ἀνὴρ λόγιος. Ελεγε δὲ ὅτι οἱ παῖδες πρέπει νὰ ἔχωσι περιεζωσμένην τὴν αἰδὼ καὶ φιλοτιμίαν, ὡς οἱ ἵπποι τοὺς χαλινούς. Πολλάκις ἐσυμβούλευσε τοὺς Αθηναίους πολλὰ καὶ τοὺς ὠφέλησε. Ητον ὑγιὴς καὶ εὔρωστος, καὶ ἠγάπα τὰς γυμνάσεις, διὸ λέγουσιν ὅτι ἐπάλευσε εἰς τὴν πατρίδα του· ἦτον φίλος τοῦ Εὐμενοῦς καὶ Αττάλου, οἵτινες τῷ ἐπρόσφερον πολλὰ δῶρα. Εφέρετο ἐχθρικῶς πρὸς τὸν Περιπατητικὸν Ιερώνυμον· ἐκράτησε τὴν σχολὴν τεσσαράκοντα περίπου χρόνους κατὰ τὴν ρκζ'. Ολυμπ. Απέθανε εἰς

ηλικίαν 74. χρόνων, ἀπὸ ποδαγρίαν. Υπῆρξαν καὶ ἄλλοι ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, οἷον Λύκων ὁ Πυθαγορικός, ἕτερος ποιητὴς ἐπῶν, καὶ ἄλλος ποιητὴς ἐπιγραμμάτων. Σώζεται δὲ τούτου μία διαθήκη τῆς ἀπολειφθείσης περιουσίας του εἰς τὸν Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΛΥΟΝΕΤΟΣ Γάλλος, ἔνδοξος γεωγράφος. Συνέγραψε πολιτογραφίαν. Ἔζη κατὰ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΥΣΑΝΔΡΑ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Παυσ.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ, στρατηγὸς Λακεδαιμόνιος, τυραννικὸς, σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος· ἐξ αἰτίας του ἐμισήθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Αὐτὸς ἠφάνισε τοὺς Αθηναίους, καὶ ἐπέφερε τὸν τελευταῖον ὄλεθρόν των ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἀφοῦ ἠφάνισε καὶ ἐκυρίευσεν ὅλα των τὰ πλοῖα εἰς τὴν Θρᾴκην διὰ στρατηγήματος, χωρὶς πόλεμον, ἦλθεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐπολιόρκησε τὰς Ἀθήνας καὶ κατεκρήμνισε τὰ μακρὰ τείχη. Οἱ Αθηναῖοι λοιπὸν φοβούμενοι μὴν ἐξολοθρευθῶσιν ὅλως δι' ὅλου, στενοχωρημένοι ὄντες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ δεχθῶσιν ὁποιασδήποτε συνθήκας εἰρήνης. Οθεν αἱ ζωαί των ἐχαρίσθησαν, μὲ συμφωνίαν νὰ χαλάσωσι τὸν λιμένα καὶ ὅλα τὰ τείχη των, νὰ ἔχωσι μόνον 12. πολεμικὰ πλοῖα, καὶ νὰ μὴν ἐπιχειρίζωνται εἰς τὸ ἑξῆς κἀμμίαν στρατιωτικὴν ἐπιχείρισιν, πλὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν Λακεδαιμονίων. Τοιουτοτρόπως ἐτελείωσεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ταπεινώσας μὲν τὰς Ἀθήνας, καταστήσας δὲ τὴν Λακεδαίμονα τὴν πρωτεύουσαν δύναμιν τῆς Ελλάδος. Ο Λύσανδρος μετὰ ταῦτα κατήργησε τὴν δημοκρατίαν τῶν Αθηνῶν, καὶ τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ δεχθῶσι τοὺς τριάκοντα τυράννους εἰς τὴν πόλιν των· ἔκλεξεν ἀπὸ δέκα ἄνδρας ἀνὰ πᾶσαν Ελληνικὴν πόλιν, εἰς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, καὶ τοὺς ὥρκισε νὰ ἐνεργῶσιν, ὅπως αὐτὸς τοὺς διέτατε. Εἰς ὀκτὼ μηνῶν διάστημα 1500. πολῖται ἐθυσιάσθησαν εἰς τὴν φυλαργυρίαν αὐτῶν ἢ ἐκδίκησιν. Αλλ' ὁ Θρασύβουλος, τέλος πάντων, βοηθούμενος ἀπὸ μικρὸν στράτευμα Αθηναίων, ἐδίωξε τοὺς τυράννους καὶ ἀπεκατέστησε τὸ δημοκρατικὸν εἶδος τῆς Κυβερνήσεως. Τέλος ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων ὁ Λύσανδρος εἰς τὴν Αλίαρτον.

ΛΥΣΙΑΔΗΣ τύραννος τῆς Μεγαλοπόλεως, ἀπὸ τὴν φιλελευθερίαν του ἀφῆκεν ἑκὼν τὴν βασιλείαν καὶ τὴν πόλιν, εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Αχαιῶν.

ΛΥΣΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Κεφάλου. Ἐγεννήθη εἰς τὰς Συρακούσας τὸ 459. Π. Χ. καὶ ἐλθὼν εἰς Αθήνας ἐδιδάχθη τὴν ρητορικὴν ὑπὸ τοῦ Τισίου καὶ Νικίου τῶν Συρακουσίων. Ελθὼν εἰς τὸ Θούριον μὲ μίαν ἀποικίαν Αθηναίων, διωρίσθη καὶ διοικητὴς τῆς Δημοκρατίας των. Τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἦλθον οἱ Αθηναῖοι εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἐπροξένησαν ταραχὴν μεγάλην εἰς τοὺς συμμάχους των εἰς τὴν Ιταλίαν, οἵτινες ὑποθέττοντες συνεργὸν τὸν Λυσίαν, τὸν ἐδίωξαν ἐκεῖθεν μὲ ἄλλους τριακοσίους, ὅσις ἐλθὼν εἰς τὰς Αθήνας δὲν ἠδυνήθη νὰ διαμείνῃ ἐξ αἰ-

τίας τῶν 30. τυράννων, διὸ καὶ κατέφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα· μετέπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ζῶν ζωὴν ἰδιωτικήν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 378. Π. Χ. εἰς τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐσάθη περίφημος εἰς τὴν ῥητορικήν· σώζονται 34. λόγοι του, οἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Βενετίαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ῥητόρων τὸ 1513. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τοῦ 1736. εἰς τέταρτον μετὰ ὑποσημειώσεων καὶ τινων ἀποσπασματίων.

ΛΥΣΙΚΛΗΣ, Ἀθηναῖος, στρατηγὸς εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας. Αὕτη ἡ φθορὰ τῶν Ἀθηναίων λέγουσιν, ὅτι προῆλθεν ἀπὸ ἀναξιότητα τούτου τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ Λάρητος. Εἰσρέψας εἰς τας Ἀθήνας τὸν κατηγόρησεν ὁ Λυκοῦργος πικρότατα· εἰς τὴν στρατηγείαν σου, λέγει, ὦ Λύσικλες, χίλιοι πολῖται ἐφονεύθησαν, δισχίλιοι ἠχμαλωτίσθησαν, καὶ τρόπαιον ἀνηγέρθη πρὸς ἀτιμίαν τῆς πόλεως, ἡ δὲ Ἑλλὰς ὅλη ὑπεδουλώθη, καὶ ταῦτα πάντα ἔγιναν, διότι σὺ ὑπῆρχες στρατηγὸς καὶ ἡγεμών· ἔπειτα τολμᾷς ἀκόμη νὰ ζῇς καὶ νὰ βλέπῃς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ δὲν αἰσχύνεσαι νὰ φαίνεσαι εἰς τὴν ἀγορὰν, σὺ τὸ ὑπόμνημα τῆς αἰσχύνης, καὶ τοῦ ὀνείδους τῆς πατρίδος σου!

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ, στρατηγὸς Ἀθηναῖος, κατηγορούμενος διὰ τὸ μικρὸν καὶ δυσμορφόν του σῶμα, καὶ πρὸ πάντων ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Ἀριστοφ.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ, Σατράπης τῆς Θράκης καὶ Χερσονήσου, φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Σέλευκον ἐτὸ 282. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν, 80. χρόνων.

ΛΥΣΙΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀβαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄδραγον, Παρθενοπέα Πρώνακτα, Ἀρισόμαχον, καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολδρ.

ΛΥΣΙΠΠΟΣ, Γλύπτης Ἕλλην περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικιῶνα· ἐνησχολεῖτο κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν χαλκευτικὴν καὶ ἦτο κλειδουργὸς, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν ζωγραφικὴν, καὶ μετέπειτα εἰς τὴν Γλυπτικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε μεγάλην φήμην· τὰ ἀγάλματά του ἐθαυμάσθησαν κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας· αὐτὸς παρέσαινε ἐπιτηδειότερα τῶν προκατόχων του τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων του. Ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀγαλματοποιὸς γλύφων τὰς κεφαλὰς μικροτέρας τοῦ εἶναι, καὶ τὰ σώματα λεπτότερα, διὰ νὰ φαίνωνται οἱ ἀνδριάντες τρανώτεροι, περὶ ὧν ἔλεγεν ὅτι οἱ ἄλλοι τῶν γλυφέων παριστῶσι τοὺς ἀνθρώπους τοιούτους ὁποῖοι εἶναι ἀληθῶς Ἀφῆκε δὲ τρεῖς υἱοὺς ἐξαισίους ἀνδριαντοποιούς. Ἔζη τὸ 334. Π. Χ.

ΛΥΣΙΣ, νεανίας τις Ἀθηναῖος, μὲ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ.

ΛΥΣΙΣΤΑΤΟΣ, Ἀθηναῖός τις, Χρησμολόγος, ὅστις προεῖπεν εἰς τοὺς συμπολίτας του περὶ τῶν Περσικῶν ναυαγίων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἐφέρησαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀκτὴν Κωλιάδα. Ἡρόδ.

M

ΜΑΒΛΗΣ Γαβριὴλ, κάλλιστος Γραμματικός· Ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα περὶ ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς· Ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1785.

ΜΑΓΑΣ, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης. Παυσ.

ΜΑΓΑΛΟΤΗΣ Λορέντσος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Ρώμην, περίφημος γραμματικὸς, τὸ σύγγραμμά του κατὰ ἀθέων τῷ ἐπροξένησε μεγάλην φήμην. Ἀπεθανε τὸ 1712.

ΜΑΓΕΛΛΑΝΟΣ Φερδινάνδος, ἀπὸ τὴν Πορτογαλλίαν, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων περιηγητῶν, τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος μὴ εὐχαριστούμενος ἀπὸ τὸν βασιλέα του διὰ τὸν μικρὸν μηνιαῖον μισθόν του, ὑπῆγεν εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Αὐτοκράτορος Κάρλου. Τὸ 1519. ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Σιβιλλίαν πόλιν τῆς Ισπανίας μὲ πέντε πλοῖα, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν Πλάταν ποταμὸν τὸ 1520. Μ. Χ. Ἐντεῦθεν πλεύσας ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Πλάτα πρὸς μεσημβρίαν, κατὰ τὸ μῆκος τῶν παραθαλασσίων, εὗρε τὸν ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμὸν, καὶ διαπλεύσας αὐτὸν εὐτυχῶς, ἔσπευδε πλήρης ἐλπίδος εἰς τὸν μέγαν Ὠκεανὸν, ὅστις τότε πρῶτον ἐπλεύσθη, ὑπὸ Εὐρωπαίου πλοίου, καὶ ὠνομάσθη κακῶς ὑπὸ τοῦ Μαγελλάνου Εἰρηνικός. Ἀφ' οὗ ὅμως ἔφθασεν εἰς τὰ δυτικὰ αὐτοῦ πέρατα, ἀνεκάλυψε τὰς Φιλιππίνας καὶ Λαδρόνας νήσους, ἤτοι κλεπτονήσους, ὅπου καὶ ἐφονεύθη ἐξ ἀτυχίας τὸ 1712. ὑπὸ τῶν ἀγρίων. Ἐντεῦθεν πλέοντες οἱ συνοπαδοὶ αὐτοῦ διηνεκῶς πρὸς δυσμὰς, ἔφθασαν εἰς τὰς Μολούκας νήσους, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν εἰς τοὺς Πορτογάλλους θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν.

ΜΑΓΕΡΒΑΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, ὅστις διώκει τὸ ἱππικὸν στράτευμα εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην τὸ 216. Π. Χ. μετὰ τὴν μάχην ἐσυμβούλευσε τὸν ἀρχηστράτηγον Ἀννίβαν νὰ ὑπάγῃ νὰ πολιορκήσῃ τὴν Ρώμην, ἀλλ' ὁ ἀρχηστράτηγος ἐπειδὴ δὲν τὸν ὑπήκουσε τῷ εἶπεν, σὺ ἠξεύρεις νὰ νικᾷς δὲν ἠξεύρεις ὅμως καὶ νὰ ὠφελῆσαι ἀπὸ τὴν νίκην.

ΜΑΓΝΕΝΤΙΟΣ, Γερμανὸς, ἀπὸ ἁπλοῦς στρατιώτης ἔφθασεν εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα, ἀγαπώμενος παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Κώνσαντος εἰς τοσοῦτον, ὥστε εἰς μίαν ἐπανάστασιν τῶν στρατιωτῶν ἐσώθη κρυφθεὶς ὑπὸ τὴν Ἀλουργίδα του. Ὅμως ὁ Μαγνέντιος διὰ νὰ κηρυχθῇ Αὐτοκράτωρ ἐφόνευσεν ἀσυνειδήτως τὸν εὐεργέτην του, καὶ διαδεχθεὶς τὸν θρόνον του, ἔγινε κύριος τῆς Γαλλίας, Ισπανίας, τῶν Βρετανικῶν νήσων, τῆς Αφρικῆς, Ιλλυρίας, καὶ Ιταλίας. Ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ ὁ Κωνσάντιος πρὸς

ἐκδίκησιν, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε καὶ διέφθειρε ὅλον τὸ στράτευμά του, αὐτὸς δὲ κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἦλθε καὶ ἐκ δευτέρου εἰς πόλεμον, ἀλλὰ πάλιν ἐνικήθη, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Λογδοῦνον, ὅπου φονεύει τὴν μητέρα, τὸν ἀδελφόν, καὶ ὅλους τοὺς συγγενεῖς του, καὶ ἔπειτα τὸν ἑαυτόν του τὸ 358. εἰς ἡλικίαν 58. χρόνων. Ητον ἀνὴρ ἀνδρεῖος ἀλλὰ σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος, καὶ πρῶτος τῶν Χριστιανῶν, ὅσις ἐμίανε τὰς χεῖράς του εἰς βασιλικὸν αἷμα.

ΜΑΓΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑλληνος, ἐβασίλευσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας τὸ ὁποῖον ὑπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Μαγνησία. Τούτου οἱ ἀπόγονοι διαβάντες εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν καὶ βοηθήσαντες τοὺς Ιωνας καὶ Αἰολεῖς, σενοχωρουμένους τότε ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἔμειναν ἐκεῖ καὶ ἔκτισαν πόλιν παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Μαγνησίαν.

ΜΑΓΝΗΣ Αθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς, τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Επιχάρμου. Συνέγραψεν ἐννέα κωμῳδίας, καὶ ἐνίκησε τρὶς εἰς τοὺς θεατρικοὺς ἀγῶνας. Αριστοφ.

ΜΑΓΝΩΝ, ἀδελφὸς τοῦ Αννίβου, ὅστις εὐδοκίμησε μὲ αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην, καὶ ἔφερε τὴν εἴδησιν τῆς νίκης εἰς τὴν Καρχηδόνα, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ παρουσιάζων εἰς τὸ μέσον τῆς Γερουσίας τρία φορτία ἀλόγων δακτυληδίων χρυσῶν, τὰ ὁποῖα ἐσύναξεν ἀπὸ τὰ δάκτυλα τῶν θανατωθέντων Ρωμαίων· ἔπειτα τὸν ἔξειλαν εἰς τὴν Ισπανίαν κατὰ τοῦ Σκηπίωνος, ὅσις ἐνικήθη καὶ κατεδιώχθη εἰς τὴν νῆσον Μαγιόρκαν. Οἱ ἐγκάτοικοι τῆς νήσου ἐπιτειδειότατοι σφενδονῖται, ἔρριψαν κατ' αὐτοῦ ἓν πλῆθος πετρῶν, ὥστε τὸν ἐβίασαν νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν νῆσον Μινόρκαν, καὶ ἐκεῖθεν ἐκυρίευσε τὴν Γένοβαν, καὶ ἐλθὼν εἰς πόλεμον ἐνικήθη, καὶ πληγωθεὶς ἀπέθανε τὸ 203. Π. Χ.

ΜΑΖΟΥΚΕΛΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βριξίαν, σοφὸς γραμματικὸς, καὶ βιογράφος. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ συγγραφέων Ιταλῶν, ἀλλ' ἀποθανὼν τὸ 1765. δὲν ἔφθασε νὰ δώσῃ πέρας εἰς αὐτά.

ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ, υἱὸς τοῦ Ενὼχ, μακρόβιος. Η Ιερὰ Γραφὴ ἀναφέρει ὅτι οὗτος ἔζησεν 969. χρόνους καὶ ἀπέθανε τὸ 2348. Π. Χ. καθ' ὃν καιρὸν ἔγινε καὶ ὁ πάγκόσμιος κατακλυσμὸς, ὅσις διήρκεσεν ἓν ὁλόκληρον ἔτος.

ΜΑΪΜΟΝΙΔΗΣ Μωϋσῆς, ἔνδοξος Ραββῖνος καὶ εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν τῶν Εβραίων. Εγεννήθη εἰς τὴν Κόρδουβαν πόλιν τῆς Ισπανίας τὸ 1100. περιερχόμενος εἰς τὴν Αφρικὴν ἔγινεν ἀρχιατρὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Κάϊρον τὸ 1139. ἀφῆκε δὲ πλῆθος συγγραμμάτων εἰς τὴν Αραβικὴν καὶ Εβραϊκὴν διάλεκτον.

ΜΑΪΜΟΥΝΑ, θυγάτηρ τοῦ Ολζᾶ, δωδεκάτη γυνὴ τοῦ Μωάμεθ τοῦ προφήτου τῶν Αράβων τὸ 628. Μ. Χ. Αὕτη ἐζάθη τελευταία, καθότι ἔζησε πε-

ρισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας γυναῖκάς του.

ΜΑΙΝΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὄρος καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ πόλις Μαίναλος. Παυσ.

ΜΑΪΝΤΕΝΟΝΑ Φραγγίσκα. Ἀνετράφη ἀπὸ τὴν μητέρα της εἰς τὴν φυλακήν· ἀφοῦ ἠλευθερώθη ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὅπου εὑρίσκετο ὁ πατήρ της, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρός της ἐπισραφεῖσα εἰς τὴν Γαλλίαν ἐνυμφεύθη τὸν ποιητὴν Σκαρόν· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, τὸ 1660. ἔγεινε Κυβερνήτρια τῶν Παίδων τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου, καὶ τοσοῦτον ἤλκυσε κὴν ἀγάπην του, ὥσε τὴν ἐνυμφεύθη κρυφίως ζώσης τῆς γυναικός του· εἰς τοῦτο συνέτεινε μᾶλλον ὁ τρόπος της παρὰ ἡ ὡραιότης. Ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεύς, ἀπέρασεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Κύρου, τὸ ὁποῖον αὐτὴ εἶχε κτίσει, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1719.

ΜΑΪΡΟΣ Γάκωβος Ὁλλανδός, ἄριστος θαλασσοπόρος. Οὗτος περιέπλευσε τὴν Γῆν μετὰ τοῦ Κορνηλίου τοῦ Σουτένης. Μετέβησαν ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ εἰς τὸν Μέγαν, διά τινος νέου Πορθμοῦ ὅςις κεῖται μεταξὺ τῶν Νήσων Σταάτων, καὶ τῆς Πυρίνου Γῆς, καὶ ὠνομάσθη ὁμωνύμως μὲ τὸν Μαΐρον. Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ ὠκεανῷ ἀνεκάλυψαν τὸ ἐκ τεσσάρων Νήσων συνισάμενον Σουτένιον Ἀρχιπέλαγος, τὰ ἀρκτικὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Γουινέας, τὴν μεγάλην Σουτενίαν Νῆσον, καὶ πολλὰς ἄλλας μικροτέρας, ἐκτεινομένας κατὰ τὸ μέρος τῶν Μολουκῶν Νήσων. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα, Μ. Χ.

ΜΑΪΡΗΣ Γιάκομος, περίφημος περιηγητής, Ὁλλανδός, ὅς τις τὸ 1613, ἀνεχώρησε μὲ δύω πλοῖα, καὶ τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἀνεκάλυψεν ἕνα στενὸν πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἀμερικῆς, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομά του. Ἀπέθανε τὸ 161.

ΜΑΪΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἵμωνος ἀπὸ τὰς Θήβας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐτεοκλῆς ἔπεμψεν εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον μὲ 50. Θηβαίους, ἀλλ' ὁ Τηδεὺς φονεύσας τοὺς συντρόφους του ἀφῆκεν αὐτὸν μόνον ζῶντα διὰ νὰ μηνύσῃ εἰς τὸν Βασιλέα τὴν δυσυχῆ ἀποτυχίαν του. Ὅμ. Ἰλ.

ΜΑΪΩΡ Ἀράβιος σοφιστής. Ἔγραψε περὶ φάσεων βιβλία 13. σύγχρονος μὲ τὸν Ἀψίνην καὶ Νικαγόραν ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Καίσαρος.

ΜΑΚΑΡΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν Πόλιν Μακαρίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολδ

ΜΑΚΑΡΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους, ἡ ὁποία ἔδωκε τὸν ἑαυτόν της εἰς θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν λοιπῶν πατριωτῶν της, ὅταν ἐξεστράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας· διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔθαψαν αὐτὴν μὲ μεγάλην πομπήν.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ Μέγας, ἀπὸ τὴν Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου. Ἔζη τὸ 380· Μ. Χ. μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, Μοναχὸς καὶ ἀσκητὴς τῆς Ἐρήμου,

ὅς τις διὰ τὴν μεγάλην ἄσκησιν, καὶ εἰς τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν ἀκόμη τὸν ὠνόμαζαν παιδαριογέροντα. Τὸ 40. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔγινε πρεσβύτερος· ἔζησεν εἰς τὴν Ἔρημον 60· χρόνους. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται 50· ὁμιλίαι, τινὲς λέγουσιν ὅτι τὰς συνέγραψεν ὁ Ἀντώνιος ὁ Συριστὴς, καὶ ὁ Μακάριος τὰς μετέφρασε, σώζονται καὶ μερικὰ συγγραμμάτια ἀσκητικὰ, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἑλληνιστὶ εἰς τὰ Παρίσια, τὸ 1509.

ΜΑΚΕΔΩΝ υἱὸς τοῦ Οσύριδος, τὸν ὁποῖον ἐσυνώδευσεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας. Διόδρ.

ΜΑΚΕΝΤΙΟΣ Αλέξανδρος, Αγγλος περιηγητὴς καὶ Αστρονόμος ἄριστος. Οὗτος διὰ τῶν περιηγήσεών του ὠφέλησε μεγάλως τὴν Γεωγραφίαν. Επροχώρησε μέχρι τῶν ἀρκτικῶν αἰγιαλῶν τῆς Αμερικῆς, καὶ τῆς παρ' αὐτὴν κρυσταλλωμένης θαλάσσης, καὶ ἀπέδειξε διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ὅτι δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸ δυτικοβόρειον διάπλους εὔχρηστος. Περιῆλθε προσέτι καὶ διὰ ξηρᾶς τὴν Αρκτικὴν Αμερικὴν μέχρι τοῦ μεγάλου ὠκεανοῦ. Εζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΜΑΚΙΑΒΕΛΗΣ Νικόλαος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Εσάθη μέγας πολιτικὸς καὶ Ιστορικός. Συνέγραψε τὴν Ιστορίαν τῆς Πατρίδος του, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα. Απέθανε τὸ 1547.

ΜΑΤΤΙΝΟΣ Μάρκος, Ὀπίλιος Σεβῆρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αφρικήν. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἦτο γεωργός, ἔπειτα κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων, μετέπειτα Νοτάριος, ἐπισάτης τοῦ Θησαυροῦ, καὶ τέλος Ἔπαρχος τοῦ Πραιτωρίου, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρακάλα, ἐψηφίσθη Αὐτοκράτωρ. Καταρχὰς ἐφαίνετο ὑπερασπιστὴς τοῦ δικαίου, ἕως ν' ἀπολαύσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ, ἔπειτα ὅμως ἐφάνη ὅτι ἐπροσποιεῖτο πρότερον, διότι ἔπραττεν ὅλως ἐναντία· ἠγόρασεν ἀτιμοτάτην τὴν εἰρήνην τοῦ πολέμου μετὰ τοῦ Αρταβάνου Βασιλέως τῶν Περσῶν· ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ εὐταξίαν εἰς τὸ στρατιωτικόν του, πλὴν τὰ τάγματα δυσαρεσημένα ἀπὸ τὸν κακόν του τρόπον, ἐκήρυξαν Αὐτοκράτορα τὸν Ηλιογάβαλον τὸ 1218. Μ. Χ. αὐτὸς δὲ καταδιωκόμενος ἀπέρασεν εἰς τὴν Καππαδοκίαν ὑπὸ σχῆμα χωρικοῦ, ὅπου γνωσθεὶς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἀπεκεφαλίσθη.

ΜΑΚΡΌΒΙΟΣ Αὐρήλιος, ἔνδοξος συγγραφεὺς Λατῖνος, καὶ εἷς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς αὐλῆς τοῦ Αυτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Νέου. Συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὸ τοῦ Κικέρωνος ἐνύπνιον τοῦ Σκηπίωνος, καὶ Κρονικῶν βιβλία 7. χρήσιμα διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Παλαιᾶς Ιστορίας, ἀμφότερα δὲ χαίρουν μεγάλην ὑπόληψιν.

ΜΑΚΧΕΎΡΣΩΝ Γιάκομος, ἀπὸ τὴν Σκωτίαν. Εγεννήθη τὸ 1738. καὶ ἀπέθανε τὸ 1796. Συνέγραψε τὴν Ιστορίαν τῆς Αγγλίας, καὶ ἕτερα.

ΜΑΛΑΧΊΑΣ, ὁ ἔσχατος μεταξὺ τῶν 12 ἐλασσόνων Προφητῶν. Θέλουσιν ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ζαβουλών

Εγεννήθη ἐν Σοφᾷ, ὅπου καὶ ἐτάφη. Λέγουσιν ὅτι ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνακαινήσεως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ, καθότι ἡ προφητείατου φαίνεται μετὰ τὴν ἀνακαίνησιν τοῦ Ναοῦ.

ΜΑΑΒΕΤΗΣ Βιργίλιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, μαθηματικὸς, Ἰατρὸς, καὶ Μουσικός. Ἀπήντησε μεγάλην φήμην διὰ τὰ Συγγράμματά του· ἐξάλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ τετάρτου Βασιλέως τῆς Ἱσπανίας εἰς διαφόρους πρεσβείας. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1654.

ΜΑΑΕΓΒΗΣ Φραγγίσκος, ἔνδοξος Ποιητὴς Γάλλος. Ἐσάβη ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ποιητὰς, καὶ τὸν ὀνομάζουν Πατέρα τῆς Γαλλικῆς ποιητικῆς. Εἶχεν ἐλάττωμα νὰ πτύῃ πολλάκις διὰ νὰ ἐκφωνήσῃ μίαν ᾠδήν· τὰ ποιήματά του συνίσανται εἰς παραφράσεις τῶν Ψαλμῶν τοῦ Δαυΐδ, εἰς ᾠδὰς, εἰς ἐπιγράμματα, ὅλα κάλλιστα. Ἀπέθανε τὸ 1556.

ΜΑΛΑΣΠΙΝΗΣ, Ἱστορικὸς τοῦ ιγ' αἰῶνος. Ἔγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς Φλωρεντίας, κλασικὸν σύγγραμμα μὲ φήμην.

ΜΑΛΙΑΒΕΚΗΣ Ἀντώνιος. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, κάλλιστος φιλόσοφος· ἀπέθανεν τὸ 1714. καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ δημόσιον τὴν Βιβλιοθήκην του, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομά του.

ΜΑΛΠΙΓΓΗΣ Μαρκέλλος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν· ἐγεννήθη τὸ 1628. Η. Χ. ἐχρημάτησεν ἔνδοξος ἀνατόμος καὶ Βοτανικός, ἔκαμε διαφόρους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν ἀνατομίαν, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν σπλῆνα· τὸ σύγγραμμά του περὶ τοῦ Σκώληκος τοῦ Μεταξίου θεωρεῖται ἓν ἀπὸ τὰ ἄξια λόγου. Οὗτος δυνάμει τῶν ἀξιολόγων του μικροσκοπίων παρετήρησε καὶ ἐξηκρίβωσε τὴν κατασκευὴν τῶν σπλάγχνων, τὰς ἀδένας καὶ τὰς τούτων ἐκκρίσεις. Ἐνησχολήθη δὲ εἰς αὐτὰ μὲ τόσον ἔνθερμον ζῆλον, ὥστε διέφθειρε τὴν ὑγείαν του, καὶ συνέτεμε τὴν ζωήν του. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1694. εἰς τὴν Ῥώμην.

ΜΑΛΧΟΣ, ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν τῆς Συρίας· ἔζη τὸ 491. Μ. Χ. Ἐχρημάτησε σοφιστὴς εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν μὲ φήμην τῆς ῥητορείας του μεγάλην, κατὰ τὸν Φώτιον. Ἦτον χριστιανός, συνέγραψεν Ἱστορίαν ἀπὸ τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ Λέοντος, ἕως εἰς τὸν θάνατον Ἰουλίου, περὶ τὸ 480. ὁ Φώτιος τὸν ἐπαινεῖ μεγάλως διὰ τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον σώζονται μόνον δύω ἐκλογαί.

ΜΑΜΕΓΚΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, ὅς τις ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Καρχηδονίων, ἐναντίον τοῦ Τιμολέοντος, καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

ΜΑΜΟΪΝ περίφημος Καλίφης τῶν Τατάρων. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα, Μ. Χ. διὰ προσαγῆς τούτου κατεμετρήθη ἐν τῇ Ἐρήμῳ Σαντζιάρ, μία μοῖρα τοῦ Μεσημβρινοῦ.

ΜΑΜΜΑΙΑ, ἡ Μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σεβήρου. Ηρόδ.

ΜΑΝΑΙΧΜΟΣ, Ἀλωπεκοννήσιος, φι-

λόσοφος Πλατωνικός. Συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας, καὶ εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ Πλάτωνος βιβλία τρία.

ΜΑΝΑΙΧΜΟΣ Σικιώνιος, υἱὸς Αλκιβίου, ἢ Αλκιβιάδου, ἱστορικὸς ἔνδοξος. Εγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΜΑΝΑΣΣΗΣ, ἦτον υἱὸς τοῦ Εζεκίου, καὶ διάδοχος τοῦ βασιλείου τοῦ Ιούδα· ἐβασίλευσε τὸ 695. Π. Χ. Επαιδεύθη ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀσέβειάν του, παραδοθεὶς αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Μεροδὰχ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος, ὕστερον ἀπὸ δέκα χρόνους ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸν θρόνον του, παρέτεινε τὴν βασιλείαν του ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν βασιλέων Ιούδα· εὑρίσκεται μία προσευχὴ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Μανασσῆ. Ο συγγραφεὺς ἔλαβε τὴν ὕλην εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς δευτέρας τῶν παραλειπομένων.

ΜΑΝΔΑΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Ασυάγους, βασιλέως τῆς Μηδίας, καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου, ἡγεμόνος τῆς Περσίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μέγαν Κῦρον.

ΜΑΝΔΕΒΙΛΛΗΣ-ΙΩΝ, Ιππεὺς Αγγλος, περιφημότατος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἀπεδήμησεν ἀπὸ τῆς πατρίδος του, ἐπιθυμῶν νὰ ἰδῇ τόπους ξένους, καὶ τὰ ἀξιόλογα τῆς Ασίας. Εγινε πρῶτον ὑπομίσθιος τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Σουλτάνου, ἔπειτα τοῦ ἐν Καθαϊ-Χάνῃ, ὅτε αὐτὸς ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ Μανζοῦ. Απέθανε δὲ τῷ 1371. ἐν τῇ παρὰ τῷ ποταμῷ Μάας-Λυττίχῃ, Τὴν περιήγησιν αὐτοῦ συνέταξε, καθὼς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἐκ παλαιῶν χρονικῶν καὶ μυθισοριῶν τῶν σαυροφόρων. Εζη δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος.

ΜΑΝΔΡΑΒΟΥΛΟΣ, Σάμιός τις, ὅσις λέγεται, ὅτι εὑρὼν ποτὲ ἕνα θησαυρὸν, ἀφιέρωσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ηρας, τὸν μὲν πρῶτον χρόνον ἓν χρυσοῦν πρόβατον, τὸν δεύτερον ἓν ἀργυροῦν, καὶ τὸν τρίτον ἓν χαλκοῦν, ἀφοῦ καὶ παροιμία ἐπὶ Μανδραβούλου τὸ πρᾶγμα. Λουκ.

ΜΑΝΔΡΟΚΛΕΗΣ, τέκτων Σάμιος ὁ κατασκευάσας τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ελλησπόντου, ὅτε διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ελλάδα.

ΜΑΝΕΘΗΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἀνὴρ σοφὸς, ἐγνώριζε καλὰ τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον, τὴν Εβραϊκὴν, Λατινικὴν, καὶ Χαλδαϊκὴν. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Πισσῆς, τὴν ζωὴν τοῦ Δάντε Πετράρχου, καὶ ἄλλα διάφορα. Απέθανε τὸ 1459.

ΜΑΝΕΘΩΝ, περίφημος φιλόσοφος, καὶ ἱστορικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Διόσπολιν, πόλιν τῆς Αἰγύπτου. Ηνθει τὸ 260. Π. Χ. ἐζήθη ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ηλιούπολιν. Ηκμαζεν εἰς τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου μετὰ τὸν Βηρωσσόν. Συνέγραψεν οὗτος ἓν Αἰγυπτιακὸν Χρονικὸν εἰς τρία βιβλία, τῶν ὁποίων σώζονται λείψανα τινὰ Αποτελεσματικὰ, ἤτοι περὶ τῆς δυνάμεως τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀστέρων, ἐκδ. μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως.

ΜΑΝΕΙΩΣ, υἱὸς μονογενὴς τοῦ πρώ-

του καὶ ἀρχαιοτάτου ἐασιλέως τῶν Αἰγυπτίων, ὅσις ἀποθανὼν ἀώρως ἐθρηνήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διὸ καὶ ἐπεκράτησεν ἐν Αἰγύπτῳ θρηνητικὸν ᾆσμα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Ηρόδοτον ἦτο τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ελλησι Λίνον λεγόμενον. Ηρόδοτος.

ΜΆΝΛΙΟΣ, Καπιτολῖνος, περίφημος Ρωμάνος. Οταν οἱ Γάλλοι ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Βρέννου καύσαντες τὴν Ρώμην ἐπροσπαθοῦσαν νὰ κυριεύσωσι τὸ Καπιτόλιον, (παλαιὰ οἰκοδομὴ τοῦτο, καὶ ναὸς εἰς τὴν Ρώμην.) Εξάθη ὁ πρῶτος, ὅσις τοὺς ἐμπόδισε· καὶ διὰ τοῦτο ἔλαβεν αὐτὸ τὸ ἐπίθετον Καπιτολῖνος καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς πολιτείας· ἔπειτα διὰ πολιτικὰς ὑποψίας κατεδικάσθη, καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς ἕνα κρημνόν, καὶ οὕτω ἔλαβε τὸ τέλος τὸ 384.

ΜΆΝΛΙΟΣ Τορκιάτος, πολλὰ εὐφυὴς ἀλλ' ἄμοιρος εὐγλωττίας. Ο πατήρ του τὸν εἶχε σείλει εἰς τὴν ἐξορίαν ἀδίκως· ὁ Δήμαρχος Μάρκος, Πομπούνιος ἐπειδὴ τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ ἀπολογηθῇ περὶ αὐτῆς τῆς ἀδίκου καταδίκης τοῦ υἱοῦ του, ὁ υἱὸς μὴ ἀνεχόμενος νὰ καταδιώκεται ὁ πατήρ του, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Δήμαρχον μὲ τὴν σπάθην καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα του, τότε ὁ Δήμαρχος βλέπων τὸ μέγα σέβας τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐχειροτόνησε χιλίαρχον. Οταν οἱ Γάλλοι ἐκινήθησαν εἰς πόλεμον, εἷς ἐξ αὐτῶν ἐλθὼν εἰς τὸ μέσον ἐζήτει τὸν ἀνδρειότερον εἰς μονομαχίαν, τὸ ὁποῖον δεχόμενος εὐχαρίστως ὁ Μάνλιος καὶ μονομαχήσας τὸν ἐθανάτωσε, καὶ λαβὼν τὸ γρεπτὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ νεκροῦ Γάλλου τὸν ἐφόρεσε, καὶ ἔκτοτε ὠνομάσθη Τορκιάτος ἤ γρεπτοφόρος καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενοι, πρὸς μνήμην τῆς λαμπραγωγίας τοῦ σολισμοῦ· καθότι Τόρκυς ὀνομάζεται ὁ γρεπτὸς παρὰ τοῖς Ρωμαίοις· καὶ τότε μὲν οὕτως ἔφυγον οἱ ἐχθροί. Επειτα ἔγινε καὶ Δικτάτωρ, καὶ ἔπειτα Υπατος τὸ 340. Π. Χ. εἰς τὸν πόλεμον τῶν Λατίνων· ὀργισθεὶς δὲ κατὰ τοῦ υἱοῦ του, διότι ἐμονομάχησε παρ' ἀδείας τοῦ πατρὸς τὸν ἐθανάτωσε.

ΜΑΝΟΖΗΣ Ιωάννης, ἐπειτήδειος ζωγράφος, Ιταλός. Ο μεγαλοπρεπὴς Λορέντσος τῷ ἔδωκε τὸ παλάτιόν του νὰ τὸ σολίσῃ κατὰ τὴν θέλησίν του, καὶ τὸν ἐφιλοδώρησε μεγαλοπρεπῶς. Απέθανε τὸ 1636.

ΜΑΝΟΎΖΙΟΣ Παῦλος, ἔνδοξος τυπογράφος, καὶ καλὸς γραμματικός, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Εξέδωκε διάφορα συγγράμματα περὶ τῶν Κωμικῶν Ρωμάνων, καὶ περὶ τῶν νόμων τῆς Γερουσίας. Απέθανε τὸ 1574.

ΜΑΝΟΥΗΛ Φιλῆς ὁ Εφέσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου τοῦ Νέου. Συνέγραψε περὶ ζώων ἰδιότητος, περὶ Ναυτηλίας καὶ ἕτερα. Εζη τὸ 1309. Μ. Χ.

ΜΑΝΟΥΗΛ Μοσχόπουλος, ἀπὸ τὴν Κρήτην. Εγραψε σχόλια εἰς τὰ δύω πρῶτα βιβλία τῆς Ιλιάδος, εἰς τὸν Ησίοδον, καὶ εἰς τὰ Ηρωϊκὰ τοῦ Φιλοστράτου, καθὼς καὶ διάφορα γραμματικὰ συγγράμματα, τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἐπιγράφεται Ερωτήματα.

ΜΑΝΟΥΗΛ Παλαιολόγος, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τὸ 1391. ἕως τὸ 1425. Ἐγραψε πρὸς τὸν τρίτον υἱόν του Ἰωάννην ὑποθήκας βασιλικῆς ἀγωγῆς εἰς ἑκατὸν κεφάλαια· ἦτον εἰς ἄκρον φιλολόγος, ἄφησε διάφορα Θεολογικά, καὶ Ἠθικὰ συγγράμματα, ὁ κατάλογος τῶν ὁποίων εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΜΑΝΟΥΗΛ Χρυσολορᾶς Βυζάντιος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, οἵτινες καταλιπόντες τὴν δουλωθεῖσαν πατρίδα των κατέφυγον εἰς τὴν Ἰταλίαν.

ΜΑΝΟΥΗΛ Βρυέννιος. Ἔγραψε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιδ'. αἰῶνος ἁρμονικά, ἢ περὶ μουσικῆς. Ἔζη τὸ 1320. Μ. Χ.

ΜΑΝΤΕΝΙΑΣ Ἀνδρέας, Ἰταλὸς, κάλλιστος ζωγράφος, καὶ γλύπτης· τὸ περιφημότερον ποίημά του εἶναι ὁ Τριοῦφος τοῦ Καίσαρος. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Μάντοβαν τὸ 1517.

ΜΑΝΤΙΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πολιν Μαντίνειαν. Ἀπολδρ.

ΜΑΝΦΙΕΔΗΣ, υἱὸς φυσικὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Φιδερίκου τοῦ 6'. ὅστις ἐφαρμάκωσε τὸν Κουράδον υἱὸν νόμιμον τοῦ ἰδίου Αὐτοκράτορος, καὶ ἔγινεν ἐπίτροπος τοῦ Κουραδίου υἱοῦ τοῦ Κουράδου· μὲ τὸ μέσον αὐτῆς τῆς ἐπιτροπῆς ὁ Μανφρέδης ἐκυρίευσε τὴν Σικελίαν καὶ τὴν Νεάπολιν, ἀλλ' ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Κάρλον Γάλλον τὸ 1266. πλησίον τοῦ Βενεβέντο τῆς Ἰταλίας, ὅπου καὶ ἐφονεύθη.

ΜΑΝΦΡΕΔΗΣ Εὐσάθιος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, ἐχρημάτισε Προφέσωρ τῆς Μαθηματικῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς πατρίδος του. Ἦτον περίφημος Ἀστρονόμος, Ἀρχιτέκτων, καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς καλητέρους Ποιητὰς τῆς Ἰταλίας, ἐξέδωκε καὶ συγγράμματα τῆς Μαθηματικῆς, καὶ Ποιητικῆς.

ΜΑΞΕΝΤΙΟΣ, Μάρκος, Αὐρήλιος Βαλέριος, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ τοῦ Ἐρκουλίου, καὶ Γαμβρὸς Μαξιμιανοῦ τοῦ Γαλλερίου. Εἶχε κάμει ὁ Πατήρ του παραίτησιν εἰς αὐτὸν, τὸ 306. Π. Χ. ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἐβίασε τὸν Σεβῆρον νὰ κατακλεισθῇ εἰς τὴν Ραβέννην, Πόλιν τῆς Ἰταλίας, καὶ τὸν ἐφόνευσε παρὰ τὰς ὑποσχέσεις του, ἀνέλαβε πάλιν ὁ Πατὴρ τὸ σκῆπτρον· ἐκ τούτου ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ ὁ Μαξιμιανὸς Γαλλέριος, καὶ νικηθεὶς ἔφυγε, καὶ οὕτως ἠλευθερώθη ἡ Ἰταλία ἀπὸ τὰς διχονοίας πατρὸς, καὶ υἱοῦ. Καταφυγὼν δὲ ὁ Μαξιμιανὸς ὁ Ἐρκούλιος εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐφονεύθη ἐκεῖ· ἔπειτα ὁ Μαξέντιος ἐκυρίευσε τὴν Ἀφρικὴν, ἐδίωκε παντοχόθεν τοὺς Χριστιανοὺς, ἐκήρυξε πόλεμον ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ θέλων νὰ περάσῃ τὴν Γέφυραν τοῦ Τιβέριως Ποταμοῦ, ἐχαλάσθη ἡ γέφυρα καὶ ἐπνίγη εἰς τὸν Ποταμόν. Οὗτος ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτον κακότροπος, καὶ ἀγύμναστος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ ἀμαθέστατος, καταγινόμενος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἀσωτείας· ἀτίμαζε τὰς γυναῖκας τῶν πολιτῶν· ἐθανάτωνε ἀδίκως τοὺς Γερουσιαστὰς διαμοι-

ράζων τά πλούτη των εἰς τοὺς στρατιώτας διὰ νὰ τὸν ἀγαπῶσι εἰς τὰς καταχρήσεις του· ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τοὺς στρατιώτας, νὰ κατακόψωσι τοὺς πολίτας· καὶ ἐν γένει ἔπραξε μεγάλα κακὰ, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ρώμην, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἰταλίας. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του συνέβη καὶ μεγάλη ἔλλειψις τροφῆς.

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ Ερκούλιος, Μάρκος Αὐρήλιος Βαρέλιος· Ἐγεννήθη πλησίον εἰς τὸ Σίρμιον, Πόλιν περίφημον εἰς τὴν Σλαβωνίαν, τὸ 250· Μ. Χ. ἀπὸ ποταπὴν οἰκογένειαν· ἐσάθη στρατιώτης τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὅστις τὸ 286. τὸν ἔκαμε συγκοινωνόν του καὶ τῷ ἔδωκε μέρος τῆς βασιλείας του, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Βαρβάρων καὶ τοὺς ἐνίκησε· ἔπειτα κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν Κωνσαντῖνον Γαμβρόν του, ὅστις εἶχε τὴν θυγατέρα του, τὴν ὁποίαν ἠνάγκασε νὰ παραδώσῃ τὸν ἄνδρα της ἀφοῦ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ Παλατίου της τὴν ἐπομένην νύκτα, ἀλλ' αὐτὴ εἰδοποίησε τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅστις διώρισεν Εὐνοῦχον νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν κλίνην του· ὁ Μαξιμιανὸς ἐλθὼν διὰ νυκτὸς φονεύει τὸν Εὐνοῦχον νομίζων αὐτὸν Κωνσαντῖνον, καὶ οὕτω συλληφθεὶς ἐθανατώθη. Ἦτον στρατηγὸς ἀξιώτατος, ἀλλὰ ἀπάνθρωπος, καὶ αὐτόχρημα κακία.

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ Γαλλέριος Βαλέριος, ἐγεννήθη πλησίον τῆς Σαρδικῆς ἀπὸ πτωχικὸν γένος. Εἰς τὴν νεότητά του, ἐφύλαττε ζῶα, ἔπειτα ἔγινε στρατιώτης· ὁ Διοκλητιανὸς τὸν ὠνόμασε Καίσαρα εἰς τὸ Ἀνατολικὸν μέρος τὸ 292. Μ. Χ. καὶ τῷ ἔδωκε τὴν κόρην του Βαλερίαν εἰς γυναῖκα. Οὗτος ἐπολέμησε τοὺς Γότθους, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπολέμησε καὶ τὸν Νέρωνα τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, καὶ ἐνικήθη τὸ 297. ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὸν Διοκλητιανὸν νὰ λάβῃ ἑτέραν δύναμιν, ἀλλὰ ὑπέπεσεν εἰς ὀργήν, ὅθεν ἐπισραφεὶς ὕστερον, ἐπολέμησεν ἐκ δευτέρου, καὶ κατέκοψε τοὺς Πέρσας, ἐκυρίευσε τὸ στρατόπεδον, τοὺς θησαυροὺς, τὰς γυναῖκας, καὶ τὰ παιδία των· ἐκηρύχθη Αὔγουστος, καὶ διοικοῦσε, καθὼς ὁ Νέρων· ὅστις τῶν ὑπηκόων του δὲν ἐπλήρονε τὸν ὑπέρμετρον φόρον του, ἐτιμωρεῖτο σκληρῶς, ἐδίαζε τὸν καθένα νὰ δίδῃ λογαριασμὸν τῆς καταξάσεώς του, καὶ ὅσους ὑποπτεύετο ὅτι δὲν ἐμαρτύρουν τὴν ἀλήθειαν, ἄλλους ἔκαιεν, ἄλλους ἐξαύρωνε, καὶ ἄλλους ἔρριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅθεν οἱ Ρωμαῖοι διὰ ταῦτα ἐκήρυξαν Αὐτοκράτορα τὸν Μαξέντιον, ὅστις τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, τὸ 303. φεύγων ἐκυρεύθη ἀπὸ ἕν πάθος ἑλκῶδες εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Εἶχε τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ ἔλεμμα ἄγριον, καθὼς καὶ τὴν ψυχήν· ἀπέθανε τὸ 311.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ Γαλλέριος Βαλέριος, ποιμήν. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν· ἦτον ἀνεψιὸς τοῦ Μαξιμιανοῦ Γαλλερίου, ἔλαβε τὸ ὄνομα Καίσαρ ἀπὸ τὸν Διοκλητιανὸν τὸ 305. καὶ τὸ Αὔγουστος μετὰ τρεῖς χρόνους. Ἦτον ἄνθρωπος κακοήθης· ἐκινήθη κατὰ τῆς Ἀρμενίας,

διότι ἦσαν χριστιανοί. Τὸ 312, ἐφόνησε τὸν Λικίνιον, καὶ ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸς ἐνικήθη μεταξὺ Ηρακλείας καὶ Ανδριανουπόλεως, τὸ 313. καὶ φεύγων ἐκεῖθεν, ἐφόνευσε πλῆθος Ιερέων ἐθνικῶν· καὶ πάλιν καταδιωκόμενος διαίως, ἠσθένησε καὶ ἀπέθανε. Επὶ τῆς βασιλείας του τὰ προτερήματά του ἦσαν ἡ μέθη καὶ ἡ κακία.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ, Γάϊος Ιούλιος Βέρος. Εγεννήθη τὸ 173. Μ. Χ. εἰς χωρίον τῆς Θρᾴκης· ἦτον υἱὸς χωρικοῦ τινος Γότθου, πυμνὴν προβάτων, ἔγινε στρατιώτης, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Αλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, πρῶτος αὐτὸς ἀναγορευθεὶς μὲ μόνην τὴν ψῆφον τῆς στρατιᾶς, χωρὶς νὰ τὸν ψηφίσῃ καὶ ἡ Σύγκλητος, μήτε νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν Γερουσίαν ὡς μέλος. Εγινε διάδοχος τὸ 235. ἦτον στρατηγὸς καλὸς, ἀλλ' Αὐτοκράτωρ ἀναξιώτατος· ἔπραξε πολλὰ κακά, καὶ ἐφόνευσεν ὑπὲρ τὰς 4000. ἀνδρῶν, προφασιζόμενος ὅτι ἦσαν κατ' αὐτοῦ συγωμόται· ἀπὸ τὰς μεγάλας του κακίας τὸν ὠνόμασαν Κύκλωπα καὶ Φάλαριν· ἐθυσίαζεν ἀσπλάγχνως τοὺς χριστιανούς· ἡ θηριωδία του ἦτον ἀνυπέρβλητος· ἀναφέρεται εἰς τὴν Ισορίαν ὡς Γίγας. Η σωματική του δύναμις ἦτον παράδοξος, μόνος ἠμπόρει νὰ κινήσῃ μίαν ἅμαξαν φορτωμένην· ἔτριβε τοὺς λίθους μεταξὺ τῶν δακτύλων του εἰς λεπτὰ, καὶ ἔσχιζε τὸ δένδρον μὲ τὰς χεῖράς του. Κινήσας δὲ πόλεμον κατὰ τῶν Γερμανῶν, καὶ νικήσας αὐτοὺς μετὰ μεγάλης εὐτυχίας, ἀνηγορεύθη Ιμπεράτωρ· τὸ ὁποῖον εἶναι νῦν τῶν Βασιλέων ὄνομα, πρότερον ὅμως ἐδίδετο εἰς τοὺς ἀρίστους στρατηγούς· Μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του εἰς τὴν Ιταλίαν, ἐν τῇ πόλει Ακυληΐᾳ· τὸ 238. εἰς ἡλικίαν 65. χρόνων. Εφονεύθη δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ υἱός του πολλὰ νέος ὤν, συμβασιλεύσας μετὰ τοῦ πατρός του τρία ἔτη καὶ ὀλίγας ἡμέρας.

ΜΑΞΙΜΟΣ ὁ Πλανούδης, μοναχός. Εζη τὸ 1353. Μ. Χ. εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν, εἷς ἀπὸ τοὺς πεπαιδευμένους τοῦ αἰῶνός του, τὸν ὁποῖον Ανδρόνικος ὁ Παλαιολόγος ἔστειλε πρέσβυν εἰς τὴν Βενετίαν, νὰ φιλιώσῃ αὐτοὺς μετὰ τῶν Γραικῶν τὸ 1327. ἐπέστρεψε καὶ ἔζησεν ἕως τὸ 1353. Συνέγραψε διάφορα, καὶ μεταφράσεις ἐκ τοῦ Λατινικοῦ. Εξεδόθησαν κεφάλαια τέσσαρα Α' περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Αγίου Πνεύματος. Β εἰς τοὺς ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον. Γ' Λόγος εἰς τὴν Θεόσωμον ταφὴν τοῦ Σωτῆρος. Δ' Επιγραφαὶ ἐγκωμιαστικαὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Αγίου Ανδρέου. Ε' Βίος Αἰσώπου. ς' Σύναξις-Ανθολογίας, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΜΑΞΙΜΟΣ ὁ Βυζάντιος, φιλόσοφος, ἔζη τὸ 363. Εχρημάτησε διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ, ὅστις εἶναι ἄλλος παρὰ τὸν Εφέσιον Μάξιμον, ὁ ὁποῖος ἐχάθη καὶ αὐτὸς διδάσκαλος τοῦ Ιουλιανοῦ. Από τὰ συγγράμματά του, σώζεται ἓν Αστρολογικὸν ποίημα, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΜΑΞΙΜΟΣ ἀπὸ τὴν Τύρον, σοφιστής,

καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀντωνίου καὶ Κομμόδου. Τὸ 180. Μ. Χ. ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἔγραψεν ἑπτὰ λόγους, ἢ διαλέξεις διαφόρων ὑποθέσεων· διέτριψε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του, ἐπαινοῦνται διὰ τὴν Ἀττικήν των εὐφράδειαν. Ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1551. καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1744.

ΜΑΞΙΜΟΣ, ἐπονομαζόμενος Ομολογητὴς, Κωνσταντινουπολίτης· Κατ' ἀρχὰς ἐχρημάτισε μυστικὸς Γραμματεὺς Ηρακλείου τοῦ Αὐτοκράτορος· ἔπειτα ἄφησε τὴν Βασιλικὴν αὐλὴν, καὶ ἔγινε μοναχὸς, καὶ ἡγούμενος εἰς τὸ ἐν Χρυσουπόλει μοναστήριον τῆς Μογῆς· ἐκεῖθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἀφρικήν, διὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν αἵρεσιν τῶν μονοθελητῶν, ὅπου ἔπαθε καὶ πολλὰ παρὰ τῶν Αἱρετικῶν, καὶ ἐξωρίσθη εἰς διάφορα μέρη, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 662. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ὑπὲρ τὰ 50. βιβλία, Ἐκκλησιαστικὰ, ἀσκητικὰ, καὶ ἐπιστολαί· ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1675.

ΜΑΞΙΜΟΣ, ἀπὸ τὴν Ηπειρον, παιδαγωγὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ· δύω ὁμώνυμοι ἐχρημάτησαν παιδαγωγοὶ τοῦ Ιουλιανοῦ, ὁ εἷς ἀπὸ τὴν Ηπειρον καὶ ὁ ἕτερος ἀπὸ τὴν Εφεσον. Συνέγραψε ποίημα εἰς 610. στίχους ἐπιγραφόμενον περὶ Απαρχῶν, τὸ ὁποῖον σώζεται εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΜΑΡΑΘΗΣ, Γάλλος, κακόβουλος καὶ ῥαδιτοῦργος πολιτικός. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀποσασίας τῶν Γάλλων ἐπεθύμει τὴν ἐξόντωσιν τοῦ λαοῦ, μόλον ὅτι εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐφαίνετο ὑποκρινόμενος, ὅτι ἐπαγρυπνεῖ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

ΜΑΡΑΘΗΣ Κάρλος, περίφημος ζωγράφος, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ζωηρότητα τοῦ σώματος· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1713.

ΜΑΡΑΛΔΗΣ, Γιάκομος, ἔνδοξος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος. Συνέγραψε διαφόρους ἐπιστολὰς, περὶ ἀστρονομίας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τὴν Ακαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν εἰς τὰ Παρίσια. Ἀπέθανε τὸ 1729.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

BINDING SECT. AUG 31 1973

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

CT
203
G8K3
v.1

Karavias Grivas,
Nikolaos
Lexikon tōn endoxon
andrōn tēs historias, tōn
epistemōn, tōn armaton,
tēs politikes kai tōn
horaiōn technon

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 16 03 03 005 5